

Lang Vương Sủng Thiếp

Contents

Lang Vương Sủng Thiếp	3
1. Chương 1: Lang Vương Thuần Chung	4
2. Chương 2: Vũ Khuynh Thành	5
3. Chương 3: Xác Ướp	6
4. Chương 4: Lời Nguyên Đế Vương	7
5. Chương 5: Nàng Là Huyết Nô	8
6. Chương 6: Không Có Sức Lực Phản Kích	9
7. Chương 7: Cực Phẩm Dễ Nhìn	11
8. Chương 8: Chạy Trốn Đến Tay Của Hắn	12
9. Chương 9: Cư Nhiên Là Hắn	13
10. Chương 10: Tra Tấn	14
11. Chương 11: Đoạn Tử Tuyệt Tôn	15
12. Chương 12: Hắn Là Vương	16
13. Chương 13: Sự Uy Hiếp Của Nhược Khê	18
14. Chương 14: Có Thù Tắt Báo	19
15. Chương 15: Bà Ta Chết Hoặc Ta Chết	20
16. Chương 16: Gặp Gỡ Tiểu Ngọc	22
17. Chương 17: Thân Bảo Vệ Vương Triều	23
18. Chương 18: Điều Tra Nơi Ở	24
19. Chương 19: Đưa Nàng Chạy Trốn	25
20. Chương 20: Ý Trọng Tình Thâm	26
21. Chương 21: Biết Cương Biết Nhu	28
22. Chương 22: Quốc Sư Cao Cường	29
23. Chương 23: Lập Ai Làm Hậu	31
24. Chương 24: Kể Tạm Thời	32
25. Chương 25: Nói Hắn Tới Gặp Ta	33
26. Chương 26: Một Giao Dịch 1	34
27. Chương 27: Một Giao Dịch 2	35
28. Chương 28: Thị Tẩm Ở Ngự Thư Phòng	37
29. Chương 29: Cùng Thở Phào Nhẹ Nhôm	38
30. Chương 30: Người Muốn Làm Cái Gì	39
31. Chương 31: Sắc Phong Mỹ Nhân	40
32. Chương 32: Dưa Hơi	42
33. Chương 33: Sủng Ái	43
34. Chương 34: Tâm Sự Trong Lòng	44
35. Chương 35: Sủng Ái Là Lưỡi Dao Hai Lưỡi	45
36. Chương 36: Nữ Nhân Trong Hậu Cung	47
37. Chương 37: Nữ Nhân Trong Hậu Cung 2	48
38. Chương 38: Bị Đại Thần Đe Dọa	49
39. Chương 39: Vui Khi Người Gặp Hoạ	51
40. Chương 40: Nàng Cũng Không Phải Dễ Đối Phó 1	52
41. Chương 41: Nàng Cũng Không Phải Dễ Đối Phó 2	53

42. Chương 42: Nàng Cũng Không Phải Để Đối Phó 3	54
43. Chương 43: Giải Trừ Lời Nguyên	55
44. Chương 44: Đêm Trăng Tròn 1	56
45. Chương 45: Đêm Trăng Tròn 2	57
46. Chương 46: Đêm Trăng Tròn 3	59
47. Chương 47: Tránh Nghi Ngờ	60
48. Chương 48: Sủng Hạnh Như Phi	61
49. Chương 49: Tiểu Ngọc Lo Lắng	62
50. Chương 50: Ghen	63
51. Chương 51: Nghĩa Vụ Của Sủng Phi	64
52. Chương 52: Nhanh Chóng Rời Đi	65
53. Chương 53: Linh Hồn	66
54. Chương 54: Tạo Mối Quan Hệ	67
55. Chương 55: Chọc Giận Lang Vương	68
56. Chương 56: Không Hiểu Là Có Thù Hận Gì	70
57. Chương 57: Âm Thầm Tương Trợ	71
58. Chương 58: Cuốn Vào Vòng Xoáy	72
59. Chương 59: Lễ Vật Đặc Biệt	73
60. Chương 60: Không Để Cho Cự Tuyệt	74
61. Chương 61: Chuyển Biến	75
62. Chương 62: Vô Tội Bị Oan	77
63. Chương 63: Nhốt Vào Địa Lao	78
64. Chương 64: Nhu Phi Sinh Non	79
65. Chương 65: Chân Tướng Đáng Khinh	81
66. Chương 66: Xuất Cung	83
67. Chương 67: Dùng Sinh Mệnh Vàmáu Tế Thần	85
68. Chương 68: Bị Thương	88
69. Chương 69: Hút Máu Độc	91
70. Chương 70: Nữ Nhân Của Ta	94
71. Chương 71: Tuyển Mỹ Nam	97
72. Chương 72: Hồng Hạnh Vượt Tường	100
73. Chương 73: Bán Nghệ Ở Thanh Lâu 1	104
74. Chương 74: Bán Nghệ Ở Thanh Lâu 2	107
75. Chương 75: Nam Nhân Tà Mị Lạnh Khốc	110
76. Chương 76: Tiêu Diêu Cung – Lăng Tiêu	114
77. Chương 77: Trò Chơi Tử Vong	117
78. Chương 78: Kẻ Đầu Sỏ	120
79. Chương 79: Tâm Rối Loạn	123
80. Chương 80: Thực Hiện Được Âm Mưu	126
81. Chương 81: Lại Chạy Trốn	129
82. Chương 82: Ẩn Thân Ở Vương Phủ	131
83. Chương 83: Chuyện Cũ Tốt Đẹp	134
84. Chương 84: Vương Phủ Kinh Hồn	138
85. Chương 85: Chống Cự Hồi Cung	141
86. Chương 86: Nữ Nhân Của Ta	144
87. Chương 87: Vừa Ăn Cướp Vừa La Làng	148
88. Chương 88: Lần Thứ Ba Tổ Tình	151
89. Chương 89: Trái Tim Bắt Đầu Dao Động	154
90. Chương 90: Nhu Tình Mật Ý	157
91. Chương 91: Mối Thù Với Vũ Gia	160
92. Chương 92: Chuyện Tình Xưa	163
93. Chương 93: Thu Hồng Trúng Độc	167
94. Chương 94: Không Thể Truy Cứu	170
95. Chương 95: Xuất Cung Sẵn Bắn	174

96. Chương 96: Lấy Mạng Đổi Mạng	176
97. Chương 97: Lấy Thân Giải Độc	179
98. Chương 98: Giải Độc	182
99. Chương 99: Yêu Thật Hay Yêu Giả?	186
100. Chương 100: Lựa Chọn Gian Nan	189
101. Chương 101: Biến Thành Sói	193
102. Chương 102: Dùng Máu Nguyên Rửa	196
103. Chương 103: Bảo Toàn Nàng	199
104. Chương 104: Cầu Tình	201
105. Chương 105: Lén Xuất Cung	203
106. Chương 106: Cách Giải Trừ Lời Nguyên	206
107. Chương 107: Quyết Định Trong Lòng	208
108. Chương 108: Tây Môn Lãnh Liệt Tức Giận	211
109. Chương 109: Thản Nhiên Đối Mặt	214
110. Chương 110: Lấy Cái Chết Đe Dọa	217
111. Chương 111: Khiến Yêu Thành Hận	220
112. Chương 112: Đau Lòng	222
113. Chương 113: Một Giao Dịch	225
114. Chương 114: Gặp Lại Lăng Tiêu	228
115. Chương 115: Đêm Trăng Tròn	231
116. Chương 116: Nhảy Giao Lưu	234
117. Chương 117: Bị Hấn Đùa Giỡn	237
118. Chương 118: Quyết Định Hối Hận	239
119. Chương 119: Nhược Khê Trúng Độc	242
120. Chương 120: Xin Phượng Minh Giúp Đỡ	246
121. Chương 121: Thần Thoại Công Chúa	249
122. Chương 122: Cùng Đau Khổ	252
123. Chương 123: Quyết Định Giống Nhau	256
124. Chương 124: Nhu Phi Điều Nan	259
125. Chương 125: Bị Nhốt Vào Lãnh Cung	262
126. Chương 126: Phản Bội	266
127. Chương 127: Phong Phi	269
128. Chương 128: Phụ Tâm	272
129. Chương 129: Không Thể Giải Chú	278
130. Chương 130: Rời Khỏi Hoàng Cung	281
131. Chương 131: Tổn Thương Thực Sự Chi Bằng Rời Xa	284
132. Chương 132: Bá Vương Biệt Cơ	287
133. Chương 133: Chàng Yêu Ta Sao?	290
134. Chương 134: Tranh Giành Ngôi Vị Hoàng Đế	293
135. Chương 135: Bình Thường Là Hạnh Phúc	297
136. Chương 136: Cầu Tình	299
137. Chương 137: Cướp Ngục	302
138. Chương 138: Độc Dược	305
139. Chương 139: Kế Trúng Kế	309
140. Chương 140: Tỷ Muội Tình Thâm	311
141. Chương 141: Uy Hiếp	316
142. Chương 142: Thật Tình	320
143. Chương 144: Giải Lời Nguyên	325
144. Chương 145: Kết Cục	329

Lang Vương Sủng Thiếp

Giới thiệu

“A.” Một tiếng la thê lương cắt ngang màn đêm yên tĩnh. Nguyễn Nhược Kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-vuong-sung-thiep>

1. Chương 1: Lang Vương Thuần Chủng

Bóng đêm vừa buông xuống, sắc mặt của hai gã thị vệ trở nên tái nhợt, cả người không ngừng run rẩy, nhanh chóng đem nữ nhân đi vào một căn phòng xa hoa lộng lẫy, cẩn thận đặt nữ nhân nằm lên trên giường xong vội vàng xoay người rời đi. Rất nhanh có hai cung nữ liền bưng chậu nước ấm đi đến bên giường, một câu cũng không nói, kéo cánh tay nàng ra, lấy khăn cẩn thận kì cọ, tẩy rửa sạch sẽ.

”Không, không cần, ta không cần, buông ta ra.” Nữ nhân đột nhiên giống như nổi điên, từ trên giường nhảy xuống đất, giẫy dụa muốn chạy thoát khỏi nơi này.

Nhưng nàng mới vừa bước đi được vài bước, một cung nữ đã đưa tay đánh vào phía sau làm nàng bất tỉnh. Sau đó, đỡ lấy thân thể ngã xuống của nàng đặt trở lại lên giường, sắc mặt không chút thay đổi tiếp tục công việc tẩy rửa cánh tay nàng.

Sau khi làm xong công việc, lại lặng lẽ lui xuống, làm căn phòng càng trở nên quái dị lạ thường.

“A.” Một tiếng la thê lương cắt ngang màn đêm yên tĩnh.

Nguyễn Nhược Khê kinh hãi nhìn thấy con sói thân cao chùng tám thước trước mắt, một con sói đứng ở bên giường, không sai, chính là sói nha.

Cái mũi nó phun ra hơi thở trắng, đôi mắt màu hổ phách lộ tia máu nhìn chăm chăm nàng, lông mao toàn thân rậm rạp màu xám bạc, cơ thể rắn chắc, rõ ràng có thể thấy được – đây là một con sói trẻ “hào hoa phong nhã”. Nàng sợ hãi nuốt nước bọt, thân thể run rẩy lui về sau.

“Cứu mạng với.” Lại là một tiếng la vang lên, nhưng mà tiếng còn chưa kịp thoát ra, tay nàng đã bị con sói kia bắt lấy, chỉ thấy nó tiến lại gần cúi đầu lộ ra hai hàm răng trắng, chắc khỏe cắn vào cổ tay nàng, nó uống hết dòng máu đỏ tươi chảy ra không chừa một giọt nào.

“A.” Lại là một tiếng kêu gào hoảng sợ, thân thể nàng rớt cục cũng mềm nhũn, không không chịu nổi hôn mê bất tỉnh.

Sau nửa canh giờ, con sói đứng ở bên giường, ánh mắt vằn máu đang từ từ biến mất, bộ lông trên người đã từ từ biến mất. Nhoáng mắt một cái, nhìn người trước mặt, ánh mắt phong tình sáng ngời hơi hơi nhếch lên, trong hai tròng mắt màu hổ phách lộ ra mấy phần lãnh ý làm cho người ta sợ hãi, mũi thẳng, giống như con lai có một nửa dòng máu phương Tây, đôi môi cong cong quyến rũ như ma quỷ tỏa ra lãnh khốc đúng là một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ.

Hắn đi đến gần tủ bên cạnh, cầm lấy quần áo đã được chuẩn bị từ trước mặc vào trên người. Sau đó, xoay qua nhìn lại nữ nhân đang nằm hôn mê trên giường, ánh mắt đen lạnh lòng sâu không thấy đáy.

“Ba.....” Một âm thanh thanh thúy vang lên, trên gương mặt tái nhợt đang hôn mê của nữ nhân lập tức hiện lên dấu năm ngón tay sưng đỏ.

” Đau.” Nguyễn Nhược Khê mơ mơ màng màng liền cảm giác trên mặt mình đau rát, đầu cũng ong ong choáng váng, nàng chậm chậm mở to hai mắt, liền bị một đôi mắt tràn ngập hận ý chiếu vào.

Nàng không khỏi giật mình một cái, trong đầu đột nhiên hiện lên một màn trước khi bị hôn mê, nàng nhìn xung quanh phòng dò xét, không nhìn thấy con sói đáng sợ kia nữa, mới nhẹ nhàng thở ra. Lúc này, nàng mới tập trung đánh giá nam nhân trước mắt. Trời ạ! Trên đời sau lại có một nam nhân hoàn mỹ đến thế. Quả thực là mẫu thuẫn, nhìn toàn thân hắn phát ra hàn khí, chỉ có thể dùng một từ “lãnh” để hình dung, hai chữ “lãnh khốc” để diễn tả, ba chữ “rất lãnh khốc”, một thân mặc quần áo cổ trang càng làm cho hắn trở nên khốc liệt hơn.

Nuốt nuốt nước miếng, nàng mới mở miệng nói:

“ Cảm ơn người đã cứu ta.”

” Cảm ơn ta? Cảm ơn ta cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt không có buông tha nàng đôi mày sắc bén nhíu lại, chẳng lẽ nàng bị dọa điên rồi, hắn đã cứu nàng khi nào?

” Cảm ơn người giúp ta đuổi con sói đáng sợ kia đi.” Theo lẽ thường tình đương nhiên nàng cho rằng hắn đã cứu mình.

2. Chương 2: Vũ Khuynh Thành

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt đột nhiên trở nên hung ác nguy hiểm,

“Con sói đáng sợ,” Không ngờ nàng lại dám nói ra câu đó, lập tức đưa tay bóp cằm của nàng, khoe môi mang theo nụ cười nhạt:

” Vũ Khuynh Thành, người đang cười nhạo ta sao? Người nghĩ rằng ta không dám giết người sao?”

” Buông ta ra, đau quá.” Nguyễn Nhược Khê cố sức thoát khỏi tay hắn, ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, không biết hắn đang nói cái gì?

” Ha ha... đau, người cũng biết đau sao?” Đôi mắt đen của Tây Môn Lãnh Liệt sâu không thấy đáy, ánh mắt mang theo châm biếm, mang theo đau đớn, không ai biết được nỗi đau của hắn.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, soái ca suất sắc như vậy lại bị bệnh thần kinh, thật đáng tiếc nha, nàng không muốn cãi lại hắn. Bây giờ phải về nhà bằng cách nào đây, vừa ngồi dậy bước xuống giường, trên đầu truyền tới một trận choáng váng.

Thân mình lảo đảo té ngã, liền cảm thấy hình như đã ở trong lòng ngực hắn, theo bản năng đưa tay ôm lấy thắt lưng của hắn, không cho bản thân bị ngã sấp xuống.

” Nhanh như vậy đã yêu thương nhưng nhớ ta rồi sao? Nữ nhân của Vũ gia hóa ra đều là tiện nhân như thế.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng châm biếm, nhìn nữ nhân nằm trong lòng ngực mình, không chút thương tiếc, thậm chí chán ghét lập tức đẩy nàng ra.

“Ầm...” Nguyễn Nhược Khê lập tức ngã xuống mặt đất, xoa xoa chỗ đau vừa bị đụng phải, tức giận nhìn vào hắn mắng:

” Người có ý gì?”

“ Rệt...” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên đưa tay xé vạt áo trước ngực nàng, tà ác , lạnh lùng nói:

“ Ta nên hỏi người muốn gì? Tự mình cởi ra đi, ta không có thời gian ngồi chờ người.”

” Cởi cái đầu của người, người đang nghĩ mình là ai...” Nguyễn Nhược Khê thở hổn hển nói lại đột nhiên phát hiện quần áo trên người mình lại là quần áo thời cổ đại, trong lòng hiện lên một tia hoảng loạn, liền đưa tay ra phía sau kéo mái tóc về trước xem, trời ạ! Tóc của nàng khi nào thì dài như vậy? Rõ ràng là nàng tóc ngắn nha.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nàng hoảng sợ nhìn hắn:

” Người là ai? Vì sao ta lại ở chỗ này?”

” Bây giờ mà còn giả vờ sao? Vũ Khuynh Thành.” Tây Môn Lãnh Liệt liếc mắt nhìn nàng, bên trong đều là khinh thường.

Cái gì? Vũ Khuynh Thành, là đang kêu nàng sao? Nguyễn Nhược Khê quan sát xung quanh, nhìn thấy bên cạnh có một cái gương đồng dài rơi dưới đất, nàng cố gắng đứng dậy, tuy rằng đầu có một chút choáng váng nhưng nàng vẫn cố gắng đi từ từ tới đó.

Trong gương đồng hiện lên hình ảnh một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp tinh tế, đôi môi chúm chím như quả anh đào, lông mày như tranh vẽ, mái tóc dài như nước, đen và bóng tuy rằng có chút hỗn độn, làn da lại tái nhợt không có chút sắc, lòng bàn tay bên trái có một dấu ấn kỳ lạ rất nổi bật, một bộ dáng thật sự đáng thương, trên người một thân váy áo dài màu vàng, người đứng trước gương thật sự chính là một nữ nhân thời cổ đại.

“A.....” Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy bản thân mình trong gương nhin không được toàn thân run rẩy, đưa bàn tay run run chỉ vào trong gương:

“Nàng là ai thế? Không, đây không phải là ta.”

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn vẻ mặt hoảng hốt, khiếp sợ của nàng thì nghi hoặc nhưu mày nhìn nàng một hồi, nàng đang diễn kịch sao?

” Nói cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao ta lại ở chỗ này?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên xoay người vươn tay nắm lấy vạt áo của hắn, giống như kẻ điên tra hỏi hắn, nhưng trong nháy mắt cả người choáng váng, thân hình mềm nhũn, té xỉu vào trong lòng ngực hắn.

3. Chương 3: Xác Ướp

Vì sao đầu lại đau như thế này, cả người đều vô lực, đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra trước đó Nguyễn Nhược Khê mở to mắt cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, nàng tự nhủ muốn tin rằng đây chỉ là một giấc mộng mà thôi.

“ Người tỉnh rồi, uống chén thuốc này đi.” Một ma ma già khoảng bốn mươi đến năm mươi tuổi vừa thấy nàng mở to đôi mắt vừa tỉnh lại, liền đem chén thuốc màu đen đưa đến trước mặt nàng, trong giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào.

” Đây là cái gì?” Ngửi được mùi thuốc kia thật khó chịu, nàng nhin không được muốn nôn ọe.

” Cái gì người chẳng phải đã biết sao? Uống nhanh, ta không có thời gian nói dông dài với người.” Ma ma không kiên nhẫn trực tiếp lấy tay bóp cái mũi của nàng, liền đem chén thuốc trực tiếp rót vào miệng nàng, ép nàng nuốt xuống.

Cả người không còn một chút sức lực nào để chống đỡ, đầu lại choáng váng đau nhức, Nguyễn Nhược Khê chỉ có thể nuốt xuống hết chén thuốc bị bắt ép.

Lão ma ma đem cái chén để qua một bên, cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, lập tức đi ra khỏi phòng.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới chậm rãi nhớ lại tất cả mọi việc đã xảy ra, nhớ tới con sói to lớn đáng sợ kia, nàng cuống cuống đưa tay ra nhìn xem, rõ ràng phát hiện trên tay có hai cái dấu răng in sâu, đôi mắt lập tức trợn to lên, chẳng lẽ đây không phải là mộng sao, là sự thật sao? Thật sự con sói đó đã hút máu nàng, thân thể lập tức khản trương, sợ hãi, chẳng lẽ nàng là ... xuyên qua sao...

Không, sự tình kỳ lạ như vậy như thế nào lại xảy ra trên người của nàng, Đúng vậy, nhưng nếu là không phải thì nên giải thích mọi việc đã xảy ra như thế nào đây?

” Ưm.....” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một âm thanh yếu ớt, mỏng manh.

” Ai.” Nguyễn Nhược Khê giữ cánh tay, nhìn lại xung quanh, liền phát hiện tiếng rên phát ra tại phòng bên kia, còn thấy có một cái giường, trên giường giống như có người đang nằm.

Nàng nghi hoặc chậm rãi đứng dậy, dùng tay tựa vào bên giường đi đến, mọi chuyện thật kỳ quái, hơi chóng mặt, chậm rãi đi tới.

“A, quý.....” Vừa nhìn thấy rõ người nằm trên giường, Nguyễn Nhược Khê nhìn không được phát ra tiếng kêu sợ hãi, theo bản năng xoay người chạy trốn.

“Ừm.....” Nữ nhân nằm trên giường chậm chạp đưa cánh tay ra, cố gắng phát ra một chút âm thanh muốn làm cho nàng chú ý.

Nguyễn Nhược Khê dừng lại một chút, có thể nói được vậy không phải là quý, nàng vỗ vỗ ngực, để bản thân bình tĩnh lại, xoay người quay sang hướng khác. Lúc này nàng mới cẩn thận nhìn rõ người đang nằm trên giường.

Xương trán cùng xương mặt hiện ken rõ ràng, đôi mắt to trũng sâu xuống, trên mặt không còn một chút sức sống nào, đều là trấu trấu đích một tầng bao vây, so với bộ xương khô không khác là bao nhiêu, da dễ đã không nhìn ra chút màu sắc nào, xương tay lộ ra bên ngoài gầy như que củi, tóc xơ xác hỗn độn, nếu không phải ánh mắt kia vẫn mở to, nàng thực sự nghĩ đây là xác ướp, rất kinh khủng.

” Ừm.....” nữ nhân trên giường lại khẽ động dậy cánh tay, phát ra tiếng rên mỏng manh, yếu ớt.

” Người muốn nói chuyện với ta sao?” Nguyễn Nhược Khê nhẹ giọng hỏi, cẩn thận đến gần nàng.

Mắt của nữ nhân trên giường nháy một cái, ánh mắt rõ ràng vẫn còn sáng ngời.

” Người nói đi, ta sẽ lắng nghe.” Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng, không biết nàng ta muốn nói gì? Cũng không dám đến gần sát bên cạnh. Nàng ta tuy là người sống nhưng với hình dáng này thật sự làm bất kỳ ai nhìn vào cũng đều cảm thấy sợ hãi.

Môi nàng có chút mấp máy, lại không phát ra được một từ nào, bàn tay gầy nhẹ giơ cao trên không như muốn gọi nàng đưa tay cầm lấy.

Nguyễn Nhược Khê đương nhiên cũng hiểu được ý tứ của nàng, nhưng nàng lại do dự vài lần mà không dám đưa tay ra bắt lấy.

Nữ nhân trên giường dường như biết được sự do dự của nàng, từ bỏ ý định, bàn tay trên không buông lỏng xuống, nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt theo khoé mắt chảy xuống.

4. Chương 4: Lời Nguyễn Đế Vương

Tây Môn Lãnh Liệt đứng tựa bên cửa sổ, nhìn bầu trời về đêm, ánh trăng tròn đang tỏ sáng một cách dị thường, đôi mắt đen sâu thăm thẳm, hai tròng mắt chứa đầy hận thù. Có ai biết được mỗi tháng vào đêm trăng tròn hắn bị kích động đến thế nào, phải chịu tra tấn khổ sở ra sao.

Đột nhiên có một người từ cửa thẳng tiến vào, ngang nhiên ngồi xuống, sau đó từ trong người lấy ra một viên thuốc ném tới:

“ Lãnh Liệt, cho người, vừa luyện ra”

Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay ra nhận lấy, không chút do dự liền đưa vào trong miệng.

” Người không sợ ta hạ độc sao?” Người vừa đến bây giờ mới mở miệng phát ra tiếng cười tà mị.

” Người dám sao?” Tây Môn Lãnh Liệt hỏi lại hắn.

” Đương nhiên sẽ không.” Người vừa tới cũng nhanh chóng trả lời.

” Ta không nghĩ sẽ nhận lấy tội danh hành thích hoàng đế, ta còn muốn hưởng thụ trong hai năm tới.”

” Như vậy không phải tốt, cho dù tất cả mọi người trên đời này đều phản bội ta nhưng ta tin tưởng rằng Phượng Minh người sẽ không.” Tây Môn Lãnh Liệt liếc hắn một cái, khoé môi gợn lên một nụ cười nhẹ, Phượng gia trước giờ đều bào chế ra những viên thuốc bổ sung thể lực cho hắn, làm cho hắn lấy lại nguyên khí đã bị tổn thương, làm cho hắn nhanh chóng khôi phục sức khỏe, mà Phượng Minh lại là bằng hữu thân thiết từ bé của hắn.

” Vâng thưa Vương vĩ đại, coi trọng của người ta nhận không nổi.” Phượng Minh vội vàng xua tay. Đôi mắt cười tà lại mang theo cảm động, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt hồng hào của hắn, mở miệng trêu chọc:

“ Xem ra máu của người trẻ tuổi mới này thật tốt nha.”

” Người cũng có thể thử xem sao?” Tây Môn Lãnh Liệt liếc hắn một cái, chân mày nhíu lại mang theo sự đau đớn bất đắc dĩ, ai muốn sống dựa vào việc uống máu người để duy trì tính mạng chứ.

” Lãnh Liệt, hãy cho ta một chút thời gian, ta sẽ tìm cách hoá giải đi lời nguyền kinh tởm kia.” Phượng Minh đứng dậy, vỗ vỗ bả vai hắn, giọng nói vô cùng chân thành, trên đời này chỉ sợ có bản thân mới biết trong lòng hắn đau khổ nhường nào.

” Ta tin tưởng ngươi.” Tây Môn Lãnh Liệt gật gật đầu, tuy nhiên cái hy vọng kia thật xa vời, dường như là không thể thực hiện được, nhưng là hắn vẫn không từ bỏ hy vọng.

Nhìn thấy nữ nhân trên giường rơi lệ, Nguyễn Nhược Khê cũng có chút mềm lòng, cố gắng không sợ hãi, lập tức cầm lấy tay nàng, mở miệng xin lỗi:

“ Thật xin lỗi.”

Nữ nhân đột nhiên mở to đôi mắt, bàn tay đang cầm tay nàng rõ ràng rất kích động, run nhẹ, như đang cố gắng muốn nói gì đó lại không thể phát ra một chút âm tiết nào.

” Không cần gấp, nói không nên lời thì đừng cố nói nữa, ta có thể hiểu được.” Nguyễn Nhược Khê thuận miệng an ủi nàng.

Chính là không nghĩ tới, nữ nhân trên giường, trong hai tròng mắt lại đầm lệ mang theo một nụ cười chua xót, chỉ là cố sức nắm lấy tay của nàng, dường như muốn biểu đạt hàng ngàn hàng vạn từ.

Trong lòng Nguyễn Nhược Khê nảy lên nghi hoặc, chẳng lẽ nữ nhân này cùng thân thể của nàng có quen biết? Hay là các nàng có quan hệ nào đó?

Ma ma vừa rồi đột nhiên đi vào, thấy tay các nàng nắm chặt cùng nhau, không khỏi châm chọc nói.

” Thật đúng là tỷ muội tình thâm, không ngờ tới sẽ gặp mặt trong tính huống này chứ, gặp nhau như vậy là tốt rồi chẳng mấy chốc sẽ âm dương cách biệt, cả đời này chỉ sợ không bao giờ thấy được nhau.”

5. Chương 5: Nàng Là Huyết Nô

Tỷ muội? Suy nghĩ trong đầu Nguyễn Nhược Khê chợt dừng lại ở hai chữ trên. Bà ta nói các nàng là tỷ muội? Lại sợ hãi quay đầu nhìn về phía nữ nhân đang nằm trên giường.

Ánh mắt của nữ nhân nằm trên giường ướt đầm, dùng một chút sức lực còn lại nháy nháy mắt, tựa như nói cho nàng đây là sự thật, trong ánh mắt mơ hồ, lộ ra một vài tia ôn nhu.

Ma ma không thêm quan tâm, bỏ qua những sợ hãi của nàng, trực tiếp đi qua, nhìn nữ nhân trên giường, hướng ra phía cửa bên ngoài phân phó:

“ Người đâu.”

” Nô tì tham kiến ma ma.” Hai cung nữ nhanh chóng đi vào.

” Đem nàng ném ra ngoài cho ta, giao cho công công nhặt xác xử lý.” Ma ma gần như vô tình ra lệnh.

” Vâng, ma ma.” Hai cung nữ vội vàng tiến đến khiêng người.

” Ngô.....” Nữ nhân nằm trên giường lại phát ra âm thanh rất nhỏ mang theo vẻ thống khổ, giống như đang cầu cứu.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lập tức đứng trước mặt các nàng ngăn cản:

” Các người muốn làm gì? Nàng còn chưa có chết mà.”

” Đúng vậy, nhưng hiện tại nàng và kẻ chết có gì khác nhau? Sớm muộn gì cũng phải chết, việc ta đang làm xem như là hoàn thành ước nguyện của nàng, sống không bằng chết như vậy, cũng liên lụy hạ nhân chúng ta còn phải hầu hạ nàng.” Ánh mắt ma ma lạnh lùng nhìn về phía nữ nhân trên giường.

” Sao ngươi có thể nói như vậy được? Dù sao nàng còn chưa có chết, ta không cho phép ngươi mang nàng đi.” Nguyễn Nhược Khê tức giận trừng mắt nhìn bà ta. Sao bà ta lại có thể mất nhân tình như thế? Cho dù không có nhân tính, ít nhất cũng phải có chút đồng tình chứ.

” Hừ.” Ma ma hừ lạnh ra tiếng, châm chọc nói:

” Nếu có dư sức lực như thế, ngươi tốt nhất là nên suy nghĩ cho bản thân đi, sau này ngươi cũng sẽ có cùng kết cục như nàng, không thể nào tránh khỏi. Đến lúc đó, nằm ở vị trí này chỉ sợ không ai muốn nói chuyện với ngươi.”

” Có cùng kết cục như thế, ngươi có ý tứ gì?” Nguyễn Nhược Khê trợn to hai mắt nhìn nàng, trong lòng lại càng hoảng sợ, chẳng lẽ chính mình về sau cũng sẽ biến thành bộ xương khô giống như vậy? Vì sao? Vì sao lại thành như vậy?

” Có ý tứ gì? Ngươi không phải là cố tình giả ngốc chứ? Chẳng lẽ người của Vũ gia các ngươi vào đây để làm cái gì ngươi thật không biết sao?” Ma ma nghi hoặc giương mắt nhìn nàng, nàng không phải là một huyết nô sao?

” Làm cái gì?” Nguyễn Nhược Khê thuận miệng hỏi ngược lại, nàng căn bản không phải Vũ Khuynh Thành, như thế nào lại biết là làm cái gì?

” Định giả ngốc sao?” Ma ma lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, cũng không thèm giải thích cho nàng biết, lại hung hăng liếc mắt nhìn cung nữ, ý bảo mang nữ nhân trên giường ra ngoài.

Hai cung nữ không dám chậm chạp, nhận lệnh lập tức thi hành.

” Không được.” Nguyễn Nhược Khê lại ngăn cản các nàng lần nữa, cho dù bản thân cùng nàng có quen biết hay không, nàng cũng không thể nhìn thấy các nàng đem mạng người ra đùa giỡn.

Ánh mắt nữ nhân nằm trên giường mang theo cảm động, nước mắt lăn dài trên má.

” Ngươi cũng thật phiền phức, dứt ngay, đừng làm tốn thời gian của ta.” Ma ma đứng ở một bên không kiên nhẫn nói, lập tức đưa tay bắt gờ đẩy nàng ra.

Nguyễn Nhược Khê không chú ý, thân thể liền bị đẩy ngã ra, lão đảo lui về phía sau vài bước, thân thể lay động ngã vào vách tường phía sau.

Nhìn thấy hai cung nữ kia đã nâng nữ nhân trên giường lên, đầu nàng nhìn thẳng về phía mình, nước mắt ướt đầm mi, ánh mắt giống như vui mừng, giống như giải thoát, giống như tuyệt vọng, càng giống như không muốn...

” Buông nàng ra.” Nguyễn Nhược Khê không biết lấy sức lực từ đâu, lập tức vọt lên, đẩy ra cung nữ đang ôm nữ nhân.

Cung nữ không hề phòng bị, ngã xuống trên mặt đất.

” Ngươi thật sự là cần phải được giáo huấn.” Ma ma tức giận, bước tới vài bước, đưa tay cao lên muốn đánh vào mặt của nàng.

Nguyễn Nhược Khê nhanh tay hơn đánh một quyền vào trên mũi nàng, sau đó lại một cước đá vào trên bụng của nàng. Nàng học quyền đạo mười mấy năm, rốt cục cũng có lúc có tác dụng.

” A.....” Một bên mũi của ma ma bị chảy máu, ngã trên mặt đất, gào lên như lợn bị chọc tiết.

6. Chương 6: Không Có Sức Lực Phản Kích

Nguyễn Nhược Khê tức giận nhìn hắn, xoay người muốn ôm lấy nữ nhân nằm trên đất, đầu lại đột nhiên choáng váng làm cho thân thể nàng kiểm không được nghiêng qua nghiêng lại vài cái. ”Ngươi dám đánh ta,

thật sự muốn làm phản mà.” Ma ma đột nhiên đứng dậy, ác độc, hung hăng mắng chửi nàng, muốn đi tới đánh nàng, nhưng là vừa nhìn thấy ánh mắt sắt bén của nàng lại sợ hãi lui về phía sau hô to:

“Người đâu”

”Ma ma, người có gì phân phó.” Lần này hai tên tiểu thái dám bước vào.

”Bắt lấy nàng cho ta.” Ma ma hung ác trừng mắt nhìn nàng.

” Vâng, ma ma.” Hai tên tiểu thái giám tiến lên dùng sức bắt lấy nàng.

” Buông ta ra.” Nguyễn Nhược Khê giãy dụa, vừa muốn đá ra một quyền chống trả, nhưng đầu lại choáng váng, choáng váng làm cho nàng không còn một chút sức lực nào chống trả, chỉ trơ mắt nhìn bọn họ khổng chế mình.

” Tiện nhân, người nghĩ người là ai? Dám đánh lão nương ta.” Ma ma lúc này mới không còn e dè, nể sợ mà đi về phía nàng.

“ Ba ba...” lấy tay tát vào hai má nàng, còn không có hết giận những khó chịu trong lòng, hung hăng dùng chân đá nàng.

“Người đánh trả đi, người không phải rất có bản lĩnh hay sao? Hoá ra cũng chỉ là một tiện nhân.”

Nguyễn Nhược Khê chỉ có cảm giác hoảng loạn, cái miệng xấu xí trước mặt mình sau đó biến thành rất nhiều cái, mà nàng lại hoàn toàn không có khả năng chống đỡ.

” Ngô.....” Nữ nhân nằm trên mặt đất liều mạng phát ra tiếng động, hình như muốn dùng tay bà ta lại.

” Người là ai chứ? Chỉ là một kẻ sắp chết.” Ma ma lúc này mới dùng tay, dùng chân hung hăng đá nàng ta, lại ra lệnh:

” Đem nàng ném ra ngoài cho ta.”

” Vâng, ma ma.” Hai cung nữ lần thứ ba nâng lên nữ nhân nằm trên mặt đất.

” Không, các người không thể.” Nguyễn Nhược Khê cố gắng chống lại, ngăn cản bọn họ đem nàng đi.

” Người tốt nhất nên cố gắng bảo vệ bản thân mình kìa, nếu hiện tại người không phải là huyết nô, người nghĩ rằng ta sẽ buông tha cho người dễ dàng vậy sao?” Ánh mắt ma ma ánh lên vẻ hung ác, nham hiểm.

Mắt thấy hai cung nữ sắp kéo nữ nhân ra đến cửa.

” Dừng tay.” Nguyễn Nhược Khê cố lấy hết sức lực còn lại, thoát khỏi khổng chế của hai tiểu thái giám, từng bước đi lên, tay gắt gao giữ chặt váy áo của nữ nhân kia, chẳng lẽ là đây do thân thể này còn tồn tại ý thức về tình cảm tỷ muội, bản thân cũng không quan tâm để mặc người khác mang đi. Nhưng lại không thể khổng chế được thân thể mình mất thăng bằng ngã về phía sau, đầu óc trống rỗng, nhận thức cuối cùng chính là cảm giác có người ôm lấy mình.

” Sao lại thế này?” Phượng Minh vừa đến Huyết Viên, liền thấy cảnh tượng này xảy ra, nhìn nữ nhân khó nhọc ngất đi trong lòng ngực mình, ánh mắt sắt bén lướt qua mọi người trong phòng.

” Nô tài/ nô tì tham kiến quốc sư.” Ma ma, cung nữ cùng thái giám lập tức quỳ xuống hành lễ, ma ma lúc này mới ngẩng đầu trả lời:

” Bẩm quốc sư, vừa rồi nô tì định đem ả huyết nô sắp chết này đi ra ngoài, nhưng là tiểu thư Vũ gia mới đến, sống chết không chịu, còn ra tay đánh nô tì, nô tì không có biện pháp nào khác đành phải cho người bắt nàng ta lại, ai biết đột nhiên nàng ta lại xông ra ngoài.”

Phượng Minh nhìn nữ nhân trong lòng ngực, hai má in lại dấu bàn tay sưng đỏ, đã biết những lời ma ma kia ba phần là thật, bảy phần là giả, nhưng hấn vẫn không muốn truy cứu, nhìn thấy nữ nhân gầy yếu như bộ xương khô nằm trên mặt đất, đành phân phó nói:

” Đem nàng ta ra ngoài.”

” Vâng, quốc sư.” Hai tiểu nha hoàn thi hành mệnh lệnh, lập tức đi tới nâng nàng lên, lại phát hiện váy của nàng bị Nguyễn Nhược Khê đang hôn mê nắm chặt, cả hai dừng lại, không biết nên làm như thế nào cho phải?

7. Chương 7: Cực Phẩm Dễ Nhìn

Phượng Minh lúc này mới phát hiện nàng đang cầm chặt lấy váy của nữ nhân nằm trên mặt đất, lập tức hiểu được, tuy các nàng là tỷ muội mười năm mới gặp, nàng cũng không nhất định nhớ rõ vị tỷ tỷ này, nhưng chính là huyết mạch tương liên, tình cảm thân thiết khó có thể dứt bỏ.

” Để cho nó tì.” Ma ma bên cạnh đột nhiên đứng dậy, lấy tay xé váy của nàng, ý bảo cung nữ bên cạnh đem nàng đi ra ngoài.

” Chờ một chút, buông nàng ta ra, đợi khi nào nàng ta tỉnh thì để nàng kia đi ra ngoài.” Phượng Minh đột nhiên gọi lại phân phó cho các nàng, hần liền cấp cho tỷ muội các nàng một cơ hội ở chung với nhau.

” Vâng, nô tì tuân lệnh.” Tiểu cung nữ vâng lời đem nữ nhân sắp chết đặt nằm lên giường.

Ma ma đứng một bên, tuy không rõ vì sao Quốc sư lại làm như vậy, nhưng cũng không dám nói cái gì khác.

Phượng Minh lúc này mới ôm Nguyễn Nhược Khê trong lòng ngực đặt lên giường, từ trong ngực lấy ra một viên thuốc đưa vào trong miệng nàng ra lệnh:

“Mang nước đến đây.”

” Quốc sư, nước đây ạ.” Cung nữ ở một bên tuân lệnh rót chén nước mang đến.

Phượng Minh nhận chén nước chậm chậm đưa đến bên miệng nàng, để nàng nuốt viên thuốc xuống.

Đôi mi nữ nhân trên giường khẽ giật giật, Nguyễn Nhược Khê đột nhiên mở to đôi mắt, lập tức đảo mắt nhìn một vòng quanh giường, gặp được người nằm trên giường, mới nhẹ nhàng thở ra, nàng ấy không có bị mang đi.

” Người tỉnh, cảm giác thế nào?” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng nam nhân dễ nghe.

Nguyễn Nhược Khê không khỏi quay đầu lại, ánh mắt lập tức mở to nhìn nam nhân trước mắt.

Con bà nó, lại là một cái tinh phẩm, khuôn mặt lộ ra vẻ xấu xa, mũi cao, đôi môi dày, khóe môi nhếch lên một chút, đồ ửng như đã được bôi son, làm cho người ta nhìn không được muốn hôn một cái, khóe môi cười như muốn chế giễu người khác.

Nàng nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng thì thầm một mình:

“Đẹp hơn người như vậy làm gì để người khác muốn phạm tội? Thật sự là không công bằng.”

Phạm tội? Không công bằng? Phượng Minh có chút kinh ngạc nhìn Vũ Khuynh Thành trước mắt, đây là có ý gì?

” Hi, người thật dễ nhìn.” Nàng hào phóng đưa tay ra, trong lòng mừng thầm, tinh phẩm dễ nhìn nha, trăm thật hiếm có.

” Dễ nhìn?” Phượng Minh kỳ quái nhìn nàng đưa tay ra, không hiểu nàng muốn làm gì?

” Hắc hắc.” Nguyễn Nhược Khê xấu hổ cười cười rút tay về, nàng sao lại quên? Đây là cổ đại.

Phượng Minh kỳ quái nhìn nàng, nhưng cũng không truy cứu đến cùng, lấy ra một cái bình ở trên người đưa cho nàng:

“ Đây là thuốc dùng để bổ máu, mỗi ngày người ăn một viên là được, sau này ta sẽ mang đến cho người nữa.”

Thuốc bổ máu? Nguyễn Nhược Khê chần chờ một chút, vẫn là đưa tay nhận lấy, đầu nàng choáng váng, hôn mê đại khái là bởi vì nguyên nhân thiếu máu, xem ra hẳn là người tốt nha, ít nhiều nàng có chút cảm động đáp trả:

“Cảm ơn người.”

”Ta không phải vì người.” Phương Minh đứng dậy liếc nhìn nàng một cái, sau đó ánh mắt nghiêm nghị mang theo ẩn ý nhìn về phía ma ma đang đứng một bên ra lệnh:

“Chăm sóc nàng cho tốt.”

”Nô tì tuân lệnh.” Ma ma là một người thông minh, bà ta làm sao không hiểu được ý tứ trong lời nói của Quốc sư, cho dù Quốc sư không nói bà ta cũng không dám có hành động nào khác đối với Vũ Khuynh Thành, bà ta biết rằng nàng chính là huyết nô của Vương, tuy Vương oán hận Vũ gia, lại không thể rời khỏi Vũ gia.

8. Chương 8: Chạy Trốn Đến Tay Của Hắc

Đêm khuya yên tĩnh, Nguyễn Nhược Khê một mình nằm trên giường, nghĩ lại tất cả những chuyện quỷ dị đã xảy ra, đầu không khỏi nhìn về phía nữ nhân gây yếu như bộ xương nằm trên giường bên kia. Trong đầu hiện lên những lời lão ma ma nói lúc ban ngày.

”Thật đúng là tỷ muội tình thâm, không nghĩ tới sẽ gặp mặt trong tình huống thế này phải không, gặp nhau một lần lập tức âm dương cách biệt, cả đời này chỉ sợ không bao giờ thấy được nhau.”

Thân thể không khỏi rung mình một cái, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ, đó chẳng phải nói nàng về sau cũng sẽ giống như thế sau? Biến thành hình dáng đáng sợ như thế?

Không, nàng không muốn, chuyện này thật là đáng sợ, không được, nàng phải trốn. Nàng không thuộc về nơi này, tất cả những chuyện này đều không có quan hệ gì với nàng. Việc duy nhất nàng phải làm là phải sống sót. Một khi trời cao đã cho nàng một cơ hội, nàng muốn phải sống sót cho thật tốt.

Nhìn thấy trong phòng không có người, nàng lập tức lặng lẽ đứng dậy, nhìn nữ nhân trên giường trong lòng cầu khẩn:

”Thật xin lỗi, ta phải đi, không thể ở đây cùng người, dù sao ta cũng không phải muội muội của người.”

Lặng lẽ mở cửa ra, liền thấy hai tiểu thái giám ngồi trước cửa lim dim ngủ gật, giống như đang ngủ say.

Trái tim loạn nhịp, thầm trấn an cùng lắm là bị bắt lại thôi, chậm rãi nhẹ nhàng nhấc tay nhấc chân bước ra cửa, trong lòng khẩn trương nhìn về phía hai tiểu thái giám, may mắn bọn họ không tỉnh.

Nhấc váy, liền nhanh tay nhanh chân chạy đi ra ngoài, cho đến khi trốn được vào phía sau một gốc cây đại thụ, lúc này mới thở nhẹ ra một hơi, phát hiện cả người đổ mồ hôi lạnh, cười thầm một chút, thật sự là kết quả thuận lợi.

Một cung nữ trên tay cầm đèn lồng đi đến, Nguyễn Nhược Khê lập tức nhớ tới những tình tiết chiếu trên TV, ánh mắt quan sát chung quanh, thấy bên cạnh có một cây gậy bằng gỗ, đưa tay cầm lấy, chuẩn bị thủ thế.

“Bộp...” chờ cung nữ đi qua cây đại thụ, nàng ở phía sau dùng hết sức lực đánh xuống, cung nữ ngay cả một tiếng cũng không thốt lên nổi, liền hôn mê bất tỉnh.

Nàng bỏ cây gậy xuống, kéo nàng ta tới phía sau cây đại thụ, cởi váy áo nàng ta ra mặc vào, Nguyễn Nhược Khê mới cúi đầu ngang nhiên đi ra, gặp thị vệ tuần tra cũng không sợ hãi mà lướt qua.

Sẽ không bị phát hiện, hạnh phúc đang vẫy chào mình.

Một canh giờ sau, Nguyễn Nhược Khê vốn đang vui vẻ, ngồi phía trên tảng đá, nhìn thấy một dãy phòng giống như mê cung, tức giận, nhìn không được mảng mớ.

”Thật là đáng chết, không có việc gì lại xây lớn như vậy, muốn trốn mà tìm khắp nơi cũng không thấy cửa, thật sự là tức chết.”

”Có thích khách, bắt thích khách.” Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng kêu la của thị vệ.

Nàng sợ hãi lập tức đứng dậy, xong rồi, sẽ không phải là phát hiện ra cung nữ kia rồi chứ? Làm sao bây giờ? Trốn nhanh a, trời tối như thế này thật là thuận tiện để trốn, tối thiểu cũng không dễ bị phát hiện.

“ Rầm...” Mở cửa, liền chạy vào bên trong, lập tức đụng vào một người.

” Ai u...” Sờ sờ cái mũi bị đau, nhin không được than nhẹ một tiếng.

Trong bóng đêm, hai tròng mắt màu hổ phách của Tây Môn Lãnh Liệt phát ra ánh sáng lạnh lùng chết chóc, cư nhiên có người dám tiến vào nơi này, thật sự là không muốn sống nữa rồi.

” Bất thích khách.” Bên ngoài lại truyền đến tiếng la của thị vệ

Nàng là thích khách? Đôi mắt đen của hắn mang theo vài phần u ám, ớn lạnh.

” Người.....” Hắn vừa muốn lên tiếng, miệng đã bị nàng che lại.

” Xuyt, không cần lên tiếng.”

9. Chương 9: Cư Nhiên Là Hắn

Nguyễn Nhược Khê vừa khấn trương lấy tay che miệng của hắn lại, vừa đưa lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Nhưng mà rất kỳ quái, bên ngoài rõ ràng rất nhiều tiếng nói, nhưng lại không có ai tiến vào trong này.

” Người có thể buông ra, bọn họ sẽ không vào đây.” Tây Môn Lãnh Liệt đẩy tay của nàng ra, lạnh lùng cất tiếng nói.

” A, vậy thì được.” Nguyễn Nhược Khê thở ra một hơi thật dài, đột nhiên khấn trương nhìn hắn:

“Làm sao người lại biết bọn họ sẽ không vào đây?”

Không đợi hắn nói chuyện, nàng liền tự mình nghĩ đến câu trả lời:

” Người cũng trốn vào đây à.” Một người đứng ở cái nơi tối tăm không thấy năm ngón tay này, có thể có gì.

” Người là thích khách?” Tây Môn Lãnh Liệt nhíu mày, giọng nói rõ ràng mang theo nghi vấn, thích khách ngu ngốc như vậy sao có thể xông vào trong hoàng cung này?

” Thích khách, cho ta mười cái mạng ta cũng không dám giết người.” Nguyễn Nhược Khê trả lời. Nàng là người đến từ thế giới văn minh, tương lai, hưởng hồ chi nàng không có thù oán với ai hết, nàng đến ám sát ai chứ.

” Vậy người.....” Không phải thích khách, canh ba nửa đêm, nàng trốn cái gì? Sao lại dám tiến vào trong này? Vừa định mở miệng liền bị nàng đánh gãy.

” Ở nơi này là chỗ nào, người biết không?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên hưng phấn hỏi.

” Biết.” Hắn đương nhiên là biết, bởi vì nơi này chính là nhà của hắn, hắn không biết thì ai biết đây.

” Thật sao? Như vậy tốt quá, vậy người có thể mang ta cùng ra ngoài được không?” Nguyễn Nhược Khê giữ chặt cánh tay hắn trong bóng đêm dụi dụi.

Chân mày của Tây Môn Lãnh Liệt trong bóng đêm khẽ nhăn lại, nàng nói cái gì? Rời đi? Vậy chẳng phải nói nàng không phải từ bên ngoài vào sao?

” Vì sao phải rời khỏi đây?” Hắn sống cho đến bây giờ cũng không biết có người còn muốn rời khỏi nơi này.

” Ta nói nhỏ cho người nghe nha, trong này thật là đáng sợ, cũng rất quỷ dị, có một con sói hút máu người nha.” Nguyễn Nhược Khê nói lên suy nghĩ của mình, còn không kiềm chế được sợ hãi mà run rẩy, may mắn là nó không ăn thịt mình.

Sói? Đôi mắt đen hổ phách của Tây Môn Lãnh Liệt trở nên âm ngoan, độc ác, lạnh lẽo. Hắn biết nàng là ai.

” Người không phải cũng sợ hãi sao? Ta và người cùng nhau chạy trốn đi, thoát ra khỏi nơi này.” Nguyễn Nhược Khê thấy hần không nói lời nào, khẩn trương đề nghị.

” Vũ Khuynh Thành, người cứ nhiên muốn chạy trốn, người nghĩ người có thể trốn thoát sao?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên cười lạnh nói. Nàng cứ nhiên dám trốn khỏi bàn tay hần.

” Người là ai?” Vừa nghe đến ba chữ Vũ Khuynh Thành, Nguyễn Nhược Khê lập tức buông ra hần, đề phòng lui về phía sau vài bước.

“ Rệt...” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay liền kéo miếng vải đen trên bàn, một viên dạ minh châu lớn lập tức toả ra, chiếu sáng khắp phòng.

” Nhìn rõ chưa?” Tây Môn Lãnh Liệt ánh mắt lạnh như băng chứa đầy thù hận nhìn nàng.

” Là người.” Nguyễn Nhược Khê toàn thân chấn động, nàng không phải kẻ ngốc, nàng có thể cảm nhận được cả người hần phát ra hàn khí cùng ánh mắt mang đầy hận ý.

” Vũ Khuynh Thành ta đã đánh giá thấp người rồi, người cứ nhiên dám bỏ trốn.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay ra bóp lấy cổ của nàng.

” Buông..... Tay.....” Cổ Nguyễn Nhược Khê bị hần bóp sắc mặt trở nên đỏ bừng, cổ hết sức phản kháng, ánh mắt hung hăng trừng trừng, nhìn vào mắt hần, tay dùng sức đánh hần, cũng không làm cho hần giảm bớt một chút sức lực nào trên cánh tay, tâm quýnh lên, liền duỗi thẳng chân đá vào hần.

” Người thật bản lĩnh đấy, còn muốn chạy khỏi hoàng cung, không phải quá ngậy thơ chứ.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng châm biếm nói, thân thể lui về phía sau, tránh khỏi một cước của nàng, sau đó tay cũng buông nàng ra.

” Học... học.....” Đột nhiên không khí tràn vào, làm nàng nhịn không được ho khan kịch liệt, qua một lúc lâu sau mới điều hoà trở lại, đưa tay chỉ vào hần, ánh mắt xinh đẹp hung hăng nhìn về phía hần, quát lên:

” Người bị bệnh tâm thần sao, Vũ Khuynh Thành với người có ân oán gì? Về phần người? Đối với một nữ nhân nhu nhược động tay động chân, người có phải là nam nhân không?”

10. Chương 10: Tra Tấn

” Ha ha.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên bắt đầu cười một cách điên cuồng, hai tròng mắt màu hổ phách giờ phút này tản ra ánh sáng hung ác, chăm chú nhìn nàng chằm chằm:

“Vũ Khuynh Thành, người nghĩ người giả ngốc ta sẽ buông tha người sao? Nói cho người biết, ta sẽ không bao giờ buông tha cho Vũ gia của người, một người cũng không.”

” Tùy ý người.” Nguyễn Nhược Khê từ tương lại đến, Vũ gia có liên quan gì đến nàng chứ.

” Không hổ là người của Vũ gia, toàn là những kẻ máu lạnh.” Tây Môn Lãnh Liệt đáp trả một cách lạnh lùng, châm biếm.

” Hãy bớt nói nhảm đi, một khi đã bị người bắt được, muốn giết thì giết, muốn làm gì tùy người, thoả mãn chưa?” Tuy nhiên trên người hần phát ra hàn ý, làm nàng run sợ. Nhưng Nguyễn Nhược Khê lại làm ra vẻ trấn định, làm như không để ý đến.

” Vũ Khuynh Thành, người nghĩ đúng rồi, ta sẽ không giết người. Ta đây nói cho người biết, ta sẽ không giết người, nhưng là ta có thể tra tấn người, cho người sống không bằng chết.” Tây Môn Lãnh Liệt, ánh mắt phát ra hào quang nguy hiểm. Nàng cứ nhiên dám lấy cái chết uy hiếp hần, thật sự là quá ngậy thơ rồi. Hần là cần huyết nô, nhưng hần sẽ không để cho nàng sống nhẹ nhàng quá như vậy.

” Người muốn làm gì?” Ánh mắt Nguyễn Nhược Khê hiện lên một tia hoảng sợ, nói không sợ đó là giả dối, dù sao ở thời cổ đại này, là nơi không nói tới luật pháp.

” Làm gì?” Môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên, cười một cách quỷ dị, đưa tay nâng cằm của nàng lên, lấy tay chạm vào đôi môi màu hồng nhạt của nàng bắt đầu vân vê.

“Rẹt.....” Không đợi cho nàng kịp phản ứng, vạt áo trên người nàng cùng lúc bị hắt xé bỏ, bên trong lộ ra một cái yếm màu hồng phấn xinh đẹp. Sau đó, lại tiếp tục xé bỏ, thứ duy nhất che lại cơ thể nàng, cái yếm cũng bay nhanh xuống đất.

Hai bầu ngực mềm mại vun tròn, hai đầu nhũ hoa bung ra ngạo nghễ trong không khí.

Cho đến cảm giác được mát mẻ, Nguyễn Nhược Khê mới đưa tay che lấy trước ngực, tức giận trừng mắt nhìn hắt quát:

“ Vô sỉ.”

” Vô sỉ? Người biết có bao nhiêu nữ nhân mong chờ được leo lên giường của ta không? Người cho dù có tưởng tượng, cũng không có tư cách đó.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nói một cách lạnh lùng, tay lập tức bỏ ra cánh tay nàng, đưa đến nơi mềm mại trước ngực nàng bóp mạnh.

” A.....” Đột nhiên ngực truyền đến một trận đau đớn làm cho Nguyễn Nhược Khê nhin không được phát ra âm thanh rên rỉ.

” Đau, vậy la lớn tiếng một chút.” Tay Tây Môn Lãnh Liệt lại tăng thêm chút lực, hung hăng bóp lấy ngực nàng, hắt chính là muốn làm cho nàng đau đớn.

” Tên biến thái, buông tay.” Nguyễn Nhược Khê giãy dụa, nàng đưa tay muốn đánh hắt, hắt lập tức đem nàng kéo vào, giam cầm trong lòng ngực mình, ác độc, hung hăng nói:

“ Ta là tên biến thái, cũng không giống như Vũ gia người đều là tiện nhân.”

” Vũ gia, Vũ gia, cái gì mà Vũ gia, ta không phải Vũ Khuynh Thành, ta cùng Vũ gia không có quan hệ gì hết.” Nguyễn Nhược Khê nhin không được hét lớn lên, không biết tại sao lại xuyên qua, không biết tại sao lại gặp tên biến thái này.

” Nếu người không phải Vũ Khuynh Thành, người nghĩ người còn có thể sống đến bây giờ sao? Đầu đã sớm dờn thân rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn nàng, nếu nàng không phải Vũ Khuynh Thành, lần trước hắt hút máu của nàng chỉ sợ đã không còn toàn mạng đứng ở trong này.

” Người rốt cuộc muốn nói cái gì? Người không phải hận nàng sao? Vì sao lại không giết nàng?” Nguyễn Nhược Khê thực sự sắp điên rồi.

” Bởi vì người không thể chết được.” Lý do này thật sự rất đầy đủ, bởi vì hắt cần máu tươi của nàng để duy trì sinh mệnh.

“ Rẹt.....” Vừa nói, tiết khớp cũng theo đó mà bị cởi ra, nàng hiện tại hoàn toàn trần thể đứng trước mặt hắt.

11. Chương 11: Đoạn Tử Tuyệt Tôn

Lần này Nguyễn Nhược Khê cũng không thém lấy tay che lại, biết có ngăn cản, có che cũng vô ích. Vì nếu hắt không phải là tên biến thái, nhìn gương mặt tuấn tú muốn phạm tội kia, nói không chừng nàng sẽ chủ động bỏ rào tới, hiện tại chính chỉ là khinh thường nhìn hắt nói: ” Muốn làm gì thì nhanh một chút, một nam nhân dùng phương pháp này để làm nhục nữ nhân, hắt nhất định cũng là người dê tiện.”

” Dê tiện hay không ta không cần biết. Nếu có thể làm cho người đau đớn, khổ sở, thì dù việc làm có dê tiện đến thế nào ta cũng sẽ làm. Người không phải vẫn còn nhớ rõ con sói kia sao? Có muốn nếm thử chút mùi vị của việc bị nó làm nhục không?” Tây Môn Lãnh Liệt giống tên biến thái cười lạnh lùng

” Người không phải là người.” Nguyễn Nhược Khê tức giận trừng mắt nhìn hắt, chưa tìm được từ nào để mắng chửi hắt.

” Đây cũng là do Vũ gia các người ban cho, hiện tại chẳng phải cũng nên cho người nếm thử chút tỷ vị không phải là người này chứ.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức đem nàng áp chặt vào mép tường, áp sát vào người nàng.

” Một khi người đã muốn làm nhục ta, vậy thì phải làm sao cho xứng đáng một chút chứ.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên nói

” Người có ý tứ gì?” Tây Môn Lãnh Liệt nhíu mày một chút.

” Như thế này được không?” Nguyễn Nhược Khê lấy tay nhẹ nhàng đẩy hấn ra một chút, chừa lại khoảng cách giữa hai người, ngồi xổm xuống, tay chậm chậm đưa lên, chạm vào thắt lưng của hấn, nàng muốn cho hấn đoạn tử tuyệt tôn.

Tây Môn Lãnh Liệt chỉ gắt gao giương mắt nhìn nàng, vẫn không ra tay ngăn cản.

Tay nàng nhẹ nhàng cởi quần áo của hấn, khoé miệng mang theo ý cười, đầu chậm rãi tiến đến gần sát hơn nữa...

Sau đó, đột nhiên há miệng hung hăng cắn xuống...

“ Rắc...rắc...” Một âm thanh vang lên.

” A.....” Nguyễn Nhược Khê nhin không được đau đớn thét ra tiếng, hai mắt nhắm lại, cắn chặt môi, trên cánh tay truyền đến từng đợt, từng đợt đau đớn, mồ hôi trên đầu nàng túa ra càng ngày càng nhiều.

” Vũ Khuynh Thành, đây chính là người tự tìm lấy.” Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh nhìn nàng, nàng nghĩ trong lòng nàng suy tính cái gì hấn không biết sao.

” Vậy người cứ giết ta đi.” Nguyễn Nhược Khê mở to mắt, nàng biết chính mình đang gặp ác quỷ, phải nói so với ác quỷ thì nam nhân trước mặt này càng đáng sợ hơn.

“ Rắc ... rắc...” lại thêm một tiếng vang nữa.

” Người biết là ta sẽ không giết người mà.”

” A.....” Nguyễn Nhược Khê lại đau đớn thét lên thật to, trên mặt hoàn toàn trắng bệch, mồ hôi túa ra từ trên mặt nàng, chảy xuống hai má nàng trong ánh sáng của dạ minh châu chiếu xuống lóe ra hào quang.

Tây Môn Lãnh Liệt lại không có một tia thương tiếc, toàn thân đều tỏa ra vẻ lãnh khốc, đưa tay nắm lấy nàng, sau đó ném tới một bên giường, đưa tay nắm lấy hai chân nàng.

Nguyễn Nhược Khê không có sức lực phản kháng, vừa mới bị hấn vặn muốn gãy cánh tay, lại bị hấn ném trở về trên giường, nàng đã đau đến không còn một chút sức lực, chỉ biết hung hăng trừng mắt nhìn hấn, đột nhiên lại bị bức họa phía sau hấn hấp dẫn.

Trong tranh là một nữ nhân ngồi ngay ngắn ở nơi nào đó, có vẻ ung dung lộng lẫy, trên đầu cài hai chuỗi trang sức bằng vàng, càng thêm chứng minh thân phận cao quý của nàng, trên người mặc bộ lễ phục màu đỏ kiêu sa càng tăng thêm khí chất cao quý của nàng. Mũi cao thon thẳng tắp, đôi môi anh đào nhỏ nhắn, đáng yêu, hai tròng mắt trong veo như nước mùa thu, đáy mắt mang theo ưu thương làm cho người ta nhìn không được muốn yêu thương, che chở.

Nàng chỉ có thể dùng một chữ để hình dung “ đẹp”, cảm giác mềm mại yếu đuối, đau thương này làm người ta thương tiếc.

Tây Môn Lãnh Liệt đang muốn động thân tiến vào, nhìn thấy ánh mắt nàng chăm chú nhìn về phía sau, không khỏi quay đầu lại nhìn, đập vào trong mắt hấn là bức họa của Mẫu Hậu, thân thể lập tức trở nên cứng đờ.

Lập tức đứng dậy, rời khỏi nàng. Đáng chết, hấn như thế nào có thể làm thế này, ánh mắt của Mẫu Hậu đang chăm chăm nhìn hấn, sao lại có thể muốn nàng, làm ô nhiễm ánh mắt của người.

Đưa tay nhặt lấy quần áo dưới đất lên mặc vào, quát:

“ Cút ra ngoài.”

12. Chương 12: Hấn Là Vương

Nguyễn Nhược Khê sững sốt không biết hấn phát bệnh thần kinh gì? Nhưng tốt nhất là không nên nghĩ, chịu đựng đau đớn trên cánh tay, mặc cái yếm vào, bắt lấy này vấy áo trước mặt kia che cơ thể của chính mình lại.

Không thèm liếc hắt một cái, nàng thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này, luống cuống đẩy cửa chạy ra. Đi ra ngoài mới phát hiện, bên ngoài đã thấp thoáng sáng trưng, tầng tầng lớp lớp thị vệ đã vây quanh, đem nơi này bao vây lại, giống như đang đặc ý chờ nàng đi ra, chui đầu vào lưới.

”Bắt lấy nàng.” Gặp nàng đi ra, thị vệ hô to. Nhưng vừa thấy nàng đi tới:

”Vũ tiểu thư, là người.” Ngay lúc thủ lĩnh thị vệ nhìn thấy rõ người trước mắt, lấp bắp kinh hãi, cũng do dự, không biết nên làm gì bây giờ?

”Không phải đến bắt ta sao? Đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê vừa đi qua, nhìn người cầm đầu phía trước, dù sao cũng trốn không thoát.

”Chuyện này.....” Thị vệ đứng đầu nhìn thấy nàng, vẫn chưa ra tay, tuy thân phận của nàng không cao, thậm chí có thể nói là thấp kém, nhưng thân phận của nàng cũng rất miễn cưỡng, không động vào được, cũng có thể nói có chút sai lầm.

Đang lúc không biết phải làm sao mới đúng, cửa lại lần nữa bị mở ra, bóng dáng lạnh lẽo của Tây Môn Lãnh Liệt xuất hiện trước mặt mọi người?

”Thuộc hạ tham kiến Vương.” Tất cả đều đồng loạt quỳ xuống.

”Bình thân.” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt tràn đầy uy nghiêm.

”Cám ơn vương.” Mọi người tạ ơn, đứng lên, vẫn đứng tại chỗ chờ Vương định đoạt.

Nguyễn Nhược Khê kinh ngạc nhìn hắt, hắt là Vương, Vương không phải là để gọi Hoàng Thượng sao? Tên biến thái này hóa ra lại là Hoàng Thượng, Vậy đây chính là hoàng cung sao, trời ạ, ông trời thật sự là không có mắt mà, làm cho nàng xuyên qua là được rồi, lại ném nàng vào cái nơi ăn tươi nuốt sống này chẳng trách quỷ dị như vậy, biến thái như vậy, làm cho nàng thật sự khóc không ra tiếng mà.

”Các người đều lui ra đi.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn đám thị vệ trước mặt phân phó.

”Dạ, Vương.” Chỉ trong nháy mắt, đám người liền biến mất không thấy bóng dáng.

Nguyễn Nhược Khê thực cảm thán này tốc độ như vậy thật sự được huấn luyện kỹ càng.

”Người còn đứng ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ còn muốn ta đưa người đi?” Ánh mắt sắc bén của Tây Môn Lãnh Liệt đảo qua nàng.

Nguyễn Nhược Khê hung hăng liếc mắt nhìn hắt một cái. Nàng sao lại không muốn rời đi, chính là vừa nhắc chân lên bước đi thì dừng lại, nàng nên đi đường nào?

Tây Môn Lãnh Liệt không thèm đợi nàng trả lời, tự mình bỏ đi trước. Nguyễn Nhược Khê cũng không thèm hỏi hắt, quay người lựa chọn phương hướng trái ngược mà đi.

Nàng cũng không biết nên đi đường nào cho đúng? Dù sao bằng cảm giác, cứ thấy đường là bước đến, lấy tay xoa bóp cánh tay đau đớn, cắn răng bước tới.

“Rầm...” Nàng đâm sầm vào người phía trước.

”Người không có mắt nhìn đường sao chứ?” Nguyễn Nhược Khê nhin không được mở miệng mắng to, tâm tình đang không chịu được.

“Bốp...” Một cái tát hung hăng đánh vào mặt của nàng, làm nàng suýt nữa té ngã.

”Vũ Khuynh Thành, người muốn chết sao?” Tây Môn Lãnh Liệt càng không có nghĩ đến, nàng lẽ ra nên trở lại Huyết Viên. Nhưng hiện tại nàng lại có thể đi dạo vòng quanh, còn dám mở miệng chửi người. Nếu không phải từng uống qua máu của nàng, hẳn thực nghi ngờ nàng không phải là Vũ Khuynh Thành.

Lại gặp hắt, Nguyễn Nhược Khê cũng muốn cho hắt một cái tát nhưng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

”Không, ta không nghĩ chết trước, ta muốn phải còn sống, nhìn xem người và ta ai chết trước.” Mẹ nó, đánh không lại hắt, miệng cũng không thể để thua hắt.

” Vậy người cứ chờ xem trong chúng ta ai sẽ là người chết trước.” Khác với dự đoán, Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên cười to, hân hăng tượng hình dáng của nàng lúc trở thành bộ xương khô đứng trước mặt mình.

” Nô tài bá kiến vương.” Một thái giám nghe được tiếng vang đi tới, lập tức quỳ trên mặt đất.

” Đến đây, mang nàng trở về Huyết Viên.” Tây Môn Lãnh Liệt ra lệnh phân phó.

” Dạ, Vương.” Thái giám tuân lệnh đứng dậy, xoay người về phía nàng nói:

“Cô nương, đi thôi.”

Nguyễn Nhược Khê xoay người bước đi.

13. Chương 13: Sự Uy Hiếp Của Nhược Khê

Kéo lê thân thể đau đớn trở lại Huyết Viên, Nguyễn Nhược Khê vừa đi đến cửa phòng, liền gặp ngay ma ma ác độc kia đang hung hăng đứng đó trừng mắt nhìn nàng.

Nguyễn Nhược Khê nhìn cũng không thèm nhìn bà ta, trực tiếp đi ngang qua bà ta, muốn đến trên giường nằm xuống.

” Người đồ tiện nhân, còn muốn chạy trốn, người muốn trốn ư, có muốn trốn cũng trốn không thoát khỏi nơi này.” Ma ma đột nhiên giữ chặt cánh tay bị thương của nàng, nàng dám trốn, dọa mình suýt nữa tự sát tạ tội, uất hận này đương nhiên phải giải tỏa trên người của nàng mới hả giận.

Cánh tay truyền đến đau đớn, trong khoảnh khắc làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyễn Nhược Khê trở nên trắng bệch, nàng quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn bà ta quát:

“ Buông tay.”

” Người hung cái gì mà hung? Chẳng qua chỉ là một tiện nhân huyết nô.” Ánh mắt của ma ma bắn ra tia nhìn khinh bỉ.

“ Bốp, bốp, bốp, bốp...” Bốn tiếng động vang lên, Nguyễn Nhược Khê dùng hết sức lực đánh liên tiếp.

“ Hai cái tát đầu là trả lại lần trước người nợ ta, hai cái tát sau là phần lãi, người tốt nhất là thành thật cho ta biết, huyết nô là gì? Ta sẽ không dễ dàng để người khi dễ.” Nàng đã mang một bụng tức tối, trở về đây còn dám chọc giận nàng sao? Vừa lúc nàng cũng cần nơi để trút giận.

” Người.... Người lại dám đánh ta.” Ma ma lấy tay chỉ vào nàng, đột nhiên giống như nổi điên vọt lên.

Nguyễn Nhược Khê nhắc chân đá tới, tuy là đá trúng bà ta, nhưng bà ta cũng phát hiện cánh tay nàng bị thương, hung hăng giữ chặt tay nàng, dùng sức mà kéo mạnh.

” Tiểu tiện nhân, ta thách người đánh, xem ai hơn ai, lão nương sống tại trong cung mấy chục năm rồi, chưa từng chịu uất hận lớn như vậy.”

Một trận đau đớn truyền khắp toàn thân, làm nàng suýt nữa không đứng vững. Hiện tại rốt cuộc nàng cũng lãnh giáo được cảm giác của Hoàn Châu Cách Cách dành cho Dung ma ma, đều là những kẻ đáng ghê tởm. Nhưng nàng không phải Tiểu Yến Tử và Tử Vi, sẽ không dễ dàng để bất cứ ai khi dễ mình.

” Cứu mạng a, cứu mạng a.” Một tiếng kêu la ầm ĩ hét lên, nàng sẽ làm, sẽ đem chuyện này làm cho rùm beng lên, bởi vì nàng biết, tên Vương kia sẽ không để cho nàng chết, như thế là đủ rồi.

Quả nhiên, nghe được tiếng hét của nàng, ma ma có chút kinh hoảng, vội vàng buông tay nàng ra, bà ta làm ra vẻ trấn an quát lại:

“ Người kêu đi, kêu to lên cũng không có ai giúp người đâu.”

” Vậy thử xem xem.” Nguyễn Nhược Khê trừng mắt nhìn bà ta, đột nhiên lại cất giọng kêu la lớn hơn:

” Cứu mạng.”

” Người im miệng cho ta.” Ma ma cuống quýt lấy tay che miệng của nàng lại, nhưng đã chậm trễ.

“Đã có chuyện gì xảy ra?” Một đám thị vệ đột nhiên xông vào.

” Bà ta muốn giết ta.” Nguyễn Nhược Khê lấy tay chỉ vào trước mặt ma ma.

” Người nói vậy, ta không có, người vu oan, hãm hại ta.” Ma ma cả kinh.

Nguyễn Nhược Khê cấp cho bà ta một cái cười bằng mắt, ta đang vu oan cho người, rồi sao?

” Ma ma, chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Thị vệ hiển nhiên là không tin lời nói của nàng, dù sao ma ma đã làm việc tại Huyết Viên nhiều năm, lại nói bà ta làm sao dám giết người, hơn nữa người đó lại là huyết nô, chẳng phải là muốn tự đi tìm chết sao?

” Không có việc gì, nàng không chấp nhận được việc mình trở thành huyết nô, nên đã nổi điên thôi.” Ma ma có ý muốn giải thích.

” Hóa ra là như thế này, ma ma vậy người hãy chăm sóc nàng chu đáo, tránh làm kinh động đến Vương.” Thị vệ tốt bụng phân phó.

” Dạ, dạ, ta biết.” Ma ma nghe xong trả lời.

Nguyễn Nhược Khê thật sự là tức giận không chịu nổi nữa, thật là đáng chết, đi về phía hắc quất:

” Mang ta đi gặp Vương của các người.”

” Vương bận rộn nhiều việc, người muốn gặp thì có thể gặp sao.” Thị vệ nhìn nàng, thực sự là điên mà, cái gì gọi là Vương của các người?

” Hừ, phải không?” Nguyễn Nhược Khê hừ lạnh nhìn hắc, đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, uy hiếp hắc:

” Nếu người không mang ta đi gặp Vương, như vậy ta không cam đoan sẽ phát sinh ra chuyện gì đâu nha? Thân phận của ta thấp kém thật, nhưng các người biết đấy ta là huyết nô, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ các người có bỏ trốn cũng không thoát khỏi tội đầu.” Tuy nàng vẫn chưa biết huyết nô có ý nghĩa như thế nào, nhưng nhất định là cực kỳ quan trọng.

14. Chương 14: Có Thù Tắt Báo

” Chuyện này.....” Thị vệ quả nhiên có chút chần chờ, không khỏi nhìn về phía ma ma đang đứng bên cạnh, quy tắc sinh tồn trong hoàng cung là người khôn giữ mình, hắc cũng không ngoại lệ.

Thân thể của ma ma run rẩy một chút, không nghĩ tới nàng lại khó đối phó như vậy, mặc kệ thế nào, giữ mạng sống của mình quan trọng hơn, giọng nói bà ta nhẹ nhàng năn nỉ:

”Vũ cô nương, người cũng biết kinh động đến Vương đối chúng ta ai cũng đều không có lợi gì hết, tính như thế này đi, về sau chúng ta cùng sống hoà bình được không?”

Trước tiên là xoa dịu nàng, đợi về sau lại hung hăng tra tấn nàng vẫn còn kịp.

Nguyễn Nhược Khê giương mắt lạnh lùng nhìn bà ta:

” Người nghĩ rằng ta không biết người đang suy nghĩ cái gì sao? Ta đây nói cho người biết, đừng có mơ.” Nàng là người có thù nhất định phải báo.

” Vậy người muốn như thế nào?” Ma ma có chút nóng nảy.

” Rất đơn giản, đi gặp Vương của người, hắc nói thế nào, làm thế ấy?” Nguyễn Nhược Khê một chút cũng không lùi bước, bởi vì nàng biết, ở cái hoàng cung hắc ám này nhân từ đối với kẻ khác là tàn nhẫn đối với chính mình, chuyện này là nàng xem trên TV mà học được.

” Người.....” Ma ma lúc này mới có chút hối hận không nên trêu chọc nàng, vốn tưởng rằng nàng cùng Vũ gia tiểu thư trước kia giống nhau, yếu đuối dễ bắt nạt. Không nghĩ tới lại khó đối phó như vậy.

” Đi.” Nguyễn Nhược Khê liếc mắt lướt qua thị vệ một cái, đi ra ngoài trước.

Thị vệ lúc này mới bắt đầu nhìn ma ma nói:

” Ma ma, đi thôi, chẳng có gì đâu, người yên tâm, ta nghĩ Vương sẽ không xử phạt người, nếu Vương không tín nhiệm người, cũng sẽ không để người quản lý Huyết Viên.”

” Vậy đi thôi.” Nghe được thị vệ nói như vậy, tâm tình ma ma cũng thả lỏng xuống một chút, bà ta không phải không biết Vương hận Vũ gia nhiều thế nào.

Ngự thư phòng.

” Vương, Vũ gia tiểu thư cùng Lí ma ma bên ngoài điện, nói muốn gặp Vương.” Một thái giám đi vào, thật cẩn thận bẩm báo với Tây Môn Lãnh Liệt đang ngồi xem tấu chương.

Vũ Khuynh Thành, chân mày hấn khê nhếch lên một chút, nàng muốn làm gì? Buông tấu chương trong tay xuống, phát áo bảo:

“ Cho các nàng tiến vào.”

” Dạ, vương.” Thái giám thối lui, đi ra ngoài.

Rất nhanh Vũ Khuynh Thành cùng Lí ma ma tiến vào.

” Nô tì tham kiến vương.” Lí ma ma vừa vào cửa, liền quỳ xuống, khấu đầu thỉnh an.

Nguyễn Nhược Khê lại chỉ đứng tại chỗ, ngay cả động tác chuẩn bị thỉnh an cũng không có.

Lí ma ma thấy nàng đứng trước mặt Vương với dáng vẻ ngông cuồng như thế trong lòng khê cười trộm, Vương sẽ không bỏ qua cho nàng, đây chính là nàng tự tìm lấy.

” Người vì sao không quỳ?” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt tràn đầy nguy hiểm.

” Ta vì sao phải quỳ, chẳng phải người sắp chết rồi sao, ta còn quỳ có ích lợi gì nữa? Dù sao cũng phải chết, ta có chết cũng phải chết cho có tôn nghiêm một chút chứ.” Nguyễn Nhược Khê nhìn thẳng vào hắn.

” Người sắp chết ư? Người có ý tứ gì?” Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn nàng.

” Có ý tứ gì? Người không phải đã biết rồi sao, không nghĩ tới người đường đường là Vương, không ngờ lại nham hiểm như thế, không muốn công khai mà muốn ngầm lợi dụng hạ nhân tra tấn ta chết.” Nguyễn Nhược Khê cố ý bóp méo sự thật, nàng đương nhiên biết không có khả năng là hắn sai khiến.

” Phải không?” Khoé môi Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên cong lên nở ra một nụ cười thú vị.

” Vương, nô tì không dám, nô tì oan uổng, nô tì không có, người xem đây là do Vũ tiểu thư đánh nô tì.” Lí ma ma ở một bên khóc ròng nói, ngẩng mặt cho hắn thấy rõ dấu bàn tay in trên mặt mình.

15. Chương 15: Bà Ta Chết Hoặc Ta Chết

” Vũ Khuynh Thành, chuyện này người muốn giải thích như thế nào?” Tây Môn Lãnh Liệt tựa vào trên ghế, nhìn thẳng nàng, giọng nói của hắn rất kỳ quái, không còn lãnh khốc như trước đây, giống như đang chờ mong nàng giải thích.

” Giải thích hợp lý nhất, đó là tự vệ, hiểu không? Chớ bị đồn tới đường cùng còn có thể cắn càn, càng hướng chi là người, ta sẽ không để cho bất cứ ai tùy ý khi dễ ta.” Nguyễn Nhược Khê nhìn thẳng vào hắn.

” Chẳng phải, người cũng ra tay sao, người đâu có dễ dàng để cho ai khi dễ.” Tiếng nói vừa dứt, Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy ánh mắt của nàng, đột nhiên trở nên lạnh lùng:

“ Vậy người vào đây muốn làm gì?”

” Rất đơn giản, cho người chính mình lựa chọn, trong Huyết Viên có ta không có bà ta, có bà ta không có ta, nếu người muốn bà ta sống, như vậy ta chết, nếu người muốn ta sống, vậy phiền toái người làm cho bà ta chết.” Ánh mắt Nguyễn Nhược Khê không hề trốn tránh, kẻ độc ác như vậy nên chết từ sớm rồi.

Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên đứng dậy đi tới, đưa tay cầm lấy cằm của nàng, cả người phát ra hàn khí, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng:

” Vũ Khuynh Thành, người không phải đã quên đi thân phận của mình rồi chứ? Dám đến uy hiếp ta?”

” Ta chính là nhớ rõ thân phận của mình cho nên mới dám uy hiếp người.” Nguyễn Nhược Khê nhìn chăm chăm vào hắn.

” Nếu ta không đáp ứng yêu cầu của người thì sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng, nàng dám sao, hắn không tin nàng dám chết.

” Người không tin ta dám chết sao? Muốn ta chết cho người xem hay không?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên gạt bỏ tay hắn ra, hung hăng quay đầu đi, nhắm thẳng vào cạnh bàn dùng hết sức trực tiếp đánh tới, bởi vì nàng tin tưởng hắn sẽ ngăn cản mình lại.

Tây Môn Lãnh Liệt quả nhiên hốt hoảng, trên tay dùng nội lực, liền đem thân thể vừa di chuyển của nàng ôm vào trong lòng ngực của mình, hung hăng ôm lấy nàng, nàng cứ nhiên dám chết thật.

Khoẻ miệng Nguyễn Nhược Khê nhếch lên một nụ cười khê:

” Ta thắng, một khi ta không thể chết được, như vậy bà ta sẽ phải chết.” Giọng nói lại lạnh như băng.

Lí ma ma đang quỳ trên mặt đất bị một màn hoảng sợ, cho đến khi nàng nói ra những lời này mới đột nhiên bình tĩnh lại, liền mạng khẩu đầu:

” Cầu Vương tha mạng, nô tì lần sau sẽ không dám nữa, cầu tiểu thư tha mạng, nô tì về sau sẽ tận tâm tận sức hầu hạ người, lưu nô tì một cái mạng chó.....”

” Có một số việc không có lần tiếp theo, bởi vì việc mà người làm tại thời điểm này, đã không có chừa lại đường lui cho chính mình, một khi đã biết mạng sống quý giá như vậy, vì sao người lại đối xử tàn nhẫn với một người có ý chí kiên cường sống như thế. Cho nên, đây chính là do người tự tìm lấy, đừng oán trách người khác.” Nguyễn Nhược Khê cơ hồ lãnh khốc mà nói, đối bà ta không có một tia đồng tình.

” Vũ Khuynh Thành, người quả nhiên là lạnh lùng, một khi người đã dùng cái chết uy hiếp, ta đây liền thành toàn cho người, người tới.” Tây Môn Lãnh Liệt hướng về phía ngoài cửa phân phó.

” Vương, cầu xin người, nghĩ lại công sức mà nô tì đã cống hiến mấy chục năm nay, chừa cho nô tì một mạng đi.” Lí ma ma đột nhiên quỳ lạy, dùng sức khẩu đầu trên mặt đất, tuy là đang cầu khẩn nhưng ánh mắt lại mang theo tuyệt vọng, bà ta biết sự vô tình của Vương so với bất kì kẻ nào đều cao hơn rất nhiều.

” Vương.” Hai cái thị vệ đi đến cửa.

” Đem bà ta mang đi xuống.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

” Dạ.” Hai thị vệ không nói hai lời, liền cường chế kéo ma ma đi ra ngoài.

” Vũ Khuynh Thành, người không có được kết cục tốt.....” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu la thảm thiết của bà ta.

Nguyễn Nhược Khê chỉ lạnh lùng nhìn bà ta biến mất ngoài cửa, nàng không phải không có đồng tình, chính là nàng không cảm thấy bà ta đáng để đồng tình, nói không chừng vì chuyện này nhiều người trong cung sẽ cảm tạ nàng vì dân trừ hại.

” Vũ Khuynh Thành, tâm của người quả nhiên là lãnh.” Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn gương mặt không chút biểu tình của nàng. Hắn vốn nghĩ rằng nàng sẽ ngăn cản thị vệ, lưu lại a ma một cái mạng già, không nghĩ tới nàng cứ nhiên chớp mắt một cái cũng không có.

” Tâm ta lạnh lùng là bởi vì bà ta không có cho ta thấy chút gì ảm áp, chung quanh bà ta hết thấy đều là lãnh khốc vô tình, cho nên ta phải lãnh, mà lại.....” Nguyễn Nhược Khê ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo hắn tới gần sát một chút:

” Đối với kẻ địch nhân từ, chính là tàn nhẫn đối với chính mình, cho nên người ngàn vạn lần không cần nhân từ đối với ta.”

Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên đưa tay bắt lấy cổ tay của nàng, cười lạnh nói:

” Vũ Khuynh Thành, ý của người không phải nói là ta hiện tại nên giết người?”

” Người cảm thấy nên giết ta, tùy ý?” Nguyễn Nhược Khê ánh mắt cũng không chớp một cái, bởi vì nàng biết, hấn hỏi như vậy thì khẳng định là sẽ không giết nàng.

16. Chương 16: Gặp Gỡ Tiểu Ngọc

”Ha ha, ha ha, ta hiện tại quả thực có chút hoài nghi, người không phải Vũ Khuynh Thành, nhưng đáng tiếc người chính là nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt cười to vài tiếng. ” Đáng tiếc cái gì? Người sẽ yêu ta sao? Ta đây có phải có cái gì khác không.” Nguyễn Nhược Khê khoé miệng hừ lạnh.

Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay nâng cằm của nàng lên, hai tròng mắt màu hổ phách mang theo thống khổ và cừ hận:

” Yêu, người không xứng.”

Còn không có đợi nàng nói chuyện, môi hấn liền điên cuồng, thô bạo hôn nàng, bị hấn đột nhiên ôm chặt, cánh tay bị thương lập tức truyền đến toàn thân đau đớn.

Nàng liều mạng giãy dụa, mở miệng ra muốn cắn lấy đầu lưỡi của hấn, lại bị hấn linh hoạt trốn thoát.

Không biết qua bao lâu, rốt cục nàng cũng chống đỡ không được, thân mình mềm nhũn liền hôn mê bất tỉnh.

Đột nhiên cảm giác được nàng không còn giãy dụa, Tây Môn Lãnh Liệt buông nàng ra, lúc này mới phát hiện nàng đã hôn mê bất tỉnh, đáng chết thật, nàng hôn mê thật đúng thời điểm.

” Người tới.” Hướng về phía ngoài cửa cất giọng hô.

” Vương, có gì phân phó.” Một thái giám đi đến.

” Cho người đem nàng trở về Huyết Viên, gọi ngự y bắt mạch cho nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

” Dạ, Vương, nô tài xin cáo lui.” Thái giám tuân lệnh, gọi thị vệ bên ngoài tiến vào, tiếp nhận Nguyễn Nhược Khê từ trong lòng ngực của Vương.

” Chờ một chút.” Hấn đột nhiên kêu bọn họ trở lại.

” Vương, còn có gì phân phó?” Thái giám xoay người lại đi đến.

” Tìm một cung nữ nhỏ tuổi nhu thuận đưa đến Huyền Viên.”

” Dạ, Vương.”

” Hãy đi đi.” Tây Môn Lãnh Liệt vung tay lên ra lệnh.

Ngay lúc Nguyễn Nhược Khê vừa mở to mắt, liền thấy một cung nữ nhỏ tuổi co ro sợ hãi đứng bên cạnh đầu giường của nàng nói:

” Cô nương, nô tì là Tiểu Ngọc, là Vương phái đến hầu hạ người.”

” Ừ, cảm ơn người.” Nguyễn Nhược Khê thuận miệng đáp trả.

” Cô nương khách khí, đây là việc nô tì nên làm.” Tiểu Ngọc lập tức kinh sợ nhìn nàng, lúc này mới nâng nàng ngồi dậy:

” Cô nương, ngồi dậy uống thuốc đi, đây là ngự y phân phó, muốn cô nương nhất định phải uống, ngự y nói uống thuốc này sẽ giúp cánh tay bị thương nhanh chóng khỏi hấn.”

” Ồ, vậy mang đến đây đi.” Nguyễn Nhược Khê tiếp nhận chén thuốc nàng đưa qua, nhanh chóng uống xong.

” Cô nương, người uống nước vào, miệng sẽ không còn đắng nữa.” Tiểu Ngọc đem một chén nước trong đưa lên.

” Được.” Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới đánh giá nàng, thân hình nho nhỏ, dáng người gầy yếu, sắc mặt đầy sợ hãi, vừa thấy liền thấy nhất định là đã chịu nhiều khi dễ, bộ óc đột nhiên suy nghĩ đây chính là người mà nàng đang tìm, để nàng ta giải thích hết những nghi vấn của nàng, cuối cùng cũng tìm được rồi.

Giữ chặt tay của nàng, gương mặt đầy thành khẩn hỏi:

” Tiểu Ngọc, không phải sợ, ta cũng chỉ là một người ở trong này, người cũng biết thân phận của ta, cho nên ta cũng rất sợ hãi rất cô đơn, hiện tại tốt lắm, có người ở cùng ta, chúng ta coi như là có bạn, sống nương tựa lẫn nhau.”

Lời của nàng, lập tức làm cho tâm của Tiểu Ngọc ấm áp, nghĩ đến mấy tháng qua sống trong cung chịu bao nhiêu khi dễ cùng đối trá, nhịn không được nước mắt đột nhiên chảy xuống, dùng sức gật gật đầu đáp:

“ Sau này cô nương có gì sai bảo, nô tì nhất định tận tâm tận sức hầu hạ cô nương.”

” Tiểu Ngọc, ta cũng không có cao quý hơn người bao nhiêu, đều là nô lệ như nhau, điều duy nhất không giống vì ta là Huyết Nô.” Nguyễn Nhược Khê cố ý tạo ra vẻ mặt ảm đạm, đem điều chính mình biết nói ra, muốn làm cho nàng đồng tình.

” Cô nương?.....” Quả nhiên, trong mắt Tiểu Ngọc lộ ra vẻ đồng tình nhìn nàng, lại không biết phải an ủi như thế nào.

” Không nói nữa, đúng rồi Tiểu Ngọc, nàng là ai? Như thế nào lại biến thành hình dáng như thế này?” Nguyễn Nhược Khê nhân cơ hội chỉ vào nữ nhân đang nằm trên giường hỏi, tuy rằng nàng đã biết các nàng có quan hệ tỷ muội, nhưng là nàng càng muốn biết vì sao nàng lại ở chỗ này?

Tiểu Ngọc trốn to mắt, nghi hoặc nhìn vào nàng, thật lâu mới phát ra tiếng nói:

” Cô nương, người thực sự không biết nàng là ai?”

17. Chương 17: Thần Bảo Vệ Vương Triều

” Ta biết, nàng là tỷ tỷ của ta, thế nhưng ta đối với nàng không có nhiều ấn tượng lắm.” Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng, mặc kệ lý do này hợp lý hay không.

” Cô nương biết là tốt rồi, những cái khác nô tì cũng không biết rõ.” Đôi mắt Tiểu Ngọc trốn tránh gục đầu xuống.

Nguyễn Nhược Khê vừa thấy đã biết lời nàng ta nói không phải sự thật, chỉ than nhẹ một tiếng, yếu ớt nói:

” Quên đi, nếu Tiểu Ngọc không muốn nói, ta cũng không thể ép buộc.”

” Cô nương, ta.....” Tiểu Ngọc ngẩng đầu lên muốn nói lại thôi, dường như là do dự có nên nói hay không.

” Tiểu Ngọc, không sao, không muốn thì không cần nói.” Nguyễn Nhược Khê cười an ủi nói.

Chính là nàng càng nói như vậy, Tiểu Ngọc lại càng băn khoăn, do dự rồi nói:

” Được rồi, cô nương, ta nói cho người, nhưng người nghe xong thì không cần thương tâm.”

” Ta đã trở thành như thế này, còn có thể có cái gì thương tâm hơn chứ.” Nguyễn Nhược Khê cười khổ.

Tiểu Ngọc lúc này mới thật dè dặt mở miệng nói:

” Cô nương, nằm bên cạnh là Vũ cô nương, đã đến đây từ mười năm trước, để thần bảo vệ hút máu.”

” Thần bảo vệ? Là gì?” Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, trong đầu đột nhiên xuất hiện con sói hung ác uống máu kia.

“Cô nương không biết thần bảo vệ?” Tiểu Ngọc không tin nhìn nàng.

“Không biết thì có gì kỳ quái sao?” Nguyễn Nhược Khê không hiểu nhìn nàng.

” Thế nhưng mỗi thần dân Tây Môn đều biết bí mật này, ngay cả tiểu hài tử cũng biết, sao cô nương lại không biết chứ?” Tiểu Ngọc thật sự có chút khó hiểu.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới hiểu được, suy nghĩ một chút mới tùy tiện tìm lý do giải thích nói:

” Đó là bởi vì lúc ta tiến cung, bị ngã đập đầu, lúc tỉnh lại, có một số việc không nhớ được.”

” Hóa ra là như vậy.” Tiểu Ngọc hiển nhiên không có hoài nghi liền tin tưởng.

” Ừ, vậy Tiểu Ngọc, người nói cho ta biết chuyện thần bảo vệ có được không?” Nguyễn Nhược Khê khẩn cầu nói.

” Được, cô nương.” Tiểu Ngọc gật gật đầu, rồi nói:

” Nghe cha ta nói, đại khái là hơn hai mươi năm trước, đột nhiên có một ngày, quốc sư nói, vương triều Tây Môn chúng ta có một thần bảo vệ, sẽ bảo vệ Vương bảo vệ dân chúng, khiến chúng ta đời này qua đời khác ngày ngày hạnh phúc bình yên, thế nhưng thần bảo vệ này mỗi tháng phải uống máu xử nữ một lần, mới có thể có được khả năng bảo vệ, sau đó Vương liền từ trong các gia đình lựa chọn nữ tử, sau đó liền lựa chọn Vũ gia.....”

” Cho nên ta chính là huyết nô.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới hiểu được, vì sao hắn không giết nàng, hóa ra là cần dùng máu nàng cho con sói.

” Cô nương, thật ra làm huyết nô để cung cấp máu cho thần bảo vệ là vô cùng vinh hạnh, nhiều người cầu còn không được.” Tiểu Ngọc đột nhiên nói.

” Vinh hạnh?” Nguyễn Nhược Khê cười lạnh một chút, tính mạng không có, thì vinh hạnh để làm chi?

” Cô nương, đúng vậy, như Vũ gia các người, vương cấp rất nhiều phong thưởng.” Đôi mắt Tiểu Ngọc lộ ra một tia hâm mộ.

Vậy hẳn là Vũ gia hi sinh nữ nhân của mình, đổi lấy vinh hoa phú quý, thật sự là đáng thương và đáng buồn.

” Cô nương, ta đi lấy đồ ăn sáng cho người ăn nhé?” Tiểu Ngọc thấy mặt nàng sắc mặt hừng, vội vàng nói sang chuyện khác.

Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu nói:

” Được.”

Nhìn thấy Tiểu Ngọc rời đi, nàng mới quay đầu nhìn sang nữ tử trên giường, một tháng một lần, trong mười năm, thanh xuân của một nữ nhân xinh đẹp trở thành bộ xương khô, tiêu tụy như ngày hôm nay, tâm đột nhiên co rút đau đớn.

Không, nàng nhất định phải rời khỏi nơi này, nàng là Nguyễn Nhược Khê, không phải Vũ Khuynh Thành, không có nghĩa vụ vì vương triều, vì Vũ gia trả giá gì cả, hưởng chỉ là sinh mệnh.

18. Chương 18: Điều Tra Nơi Ở

Ngày ngày trôi qua, thân thể Nguyễn Nhược Khê cũng khôi phục khá tốt, nàng cũng từ miệng Tiểu ngọc biết đại khái tình trạng và nơi mình đang sống.

Đây là Vương triều Tây Môn, nghe nói vương Tây Môn Lãnh Liệt hai mươi tuổi đăng cơ, lúc tiên hoàng băng hà, kế thừa ngôi vị hoàng đế làm việc mạnh mẽ vang dội trong năm năm ngắn ngủi khiến vương triều Tây Môn trở nên vô cùng lớn mạnh, cũng có người nói bởi vì có sự bảo vệ của thần.

Hừ hừ nàng không khỏi cười nhạt nói là thần bảo vệ chẳng qua là gạt người mà thôi, thông thường làm như vậy chỉ là vì che giấu, không ai có thể biết đến bí mật đó, có lẽ con sói kia có bí mật gì đó nhưng nàng cũng không muốn tìm hiểu lại càng không muốn ở đây, nàng muốn rời đi.

Còn bản thân là lục tiểu thư Vũ gia, một tháng trước bị đưa vào trong cung thay cho đại tỷ Vũ gia làm huyết nô, có người nói nàng là người thứ ba, người thứ nhất đã chết hẳn là cô cô của Vũ Khuynh Thành.

Nghĩ đi nghĩ lại bị hút máu sau đó khô héo mà chết, Nguyễn Nhược Khê không khỏi rùng mình một cái, càng thêm chắc chắn phải làm một việc nàng cần phải dò xét nơi này, bất cứ khi nào cũng có thể rời đi, nghĩ vậy nên nói:

”Tiểu Ngọc chúng ta đi ra ngoài dạo một chút đi.”

“Vâng cô nương.” Tiểu Ngọc cẩn thận nâng nàng dậy đi ra cửa.

“Vũ cô nương khỏe không?”

“Vũ cô nương khỏe không?”

Gặp mấy thái giám và cung nữ thấy họ cung kính hành lễ với nàng.

“Các nàng làm sao vậy? Vì sao hành lễ với ta?” Nguyễn Nhược Khê kỳ quái hỏi Tiểu Ngọc, thân phận nàng chẳng qua cũng chỉ là nô lệ, không cần các nàng coi là cao quý.

”Ha ha.” Tiểu Ngọc đột nhiên nở nụ cười giọng nói mang theo đắc ý tự hào nói:

“Cô nương người không biết các nàng đây là không dám đắc tội cũng là cảm ơn người, người khiến vương xử tử ma ma tác oai tác quái kia, chúng ta không biết có bao nhiêu hưng phấn, bình thường ma ma kia luôn khi dễ bọn ta, bọn ta cũng không dám nói lời nào, người vì chúng ta nói ra tất cả, cho nên trong lòng mọi người bội phục lại càng ước ao có thể thay ta hầu hạ cô nương.”

” Vậy sao.” Nguyễn Nhược Khê cười nhạt chẳng qua nàng vì bản thân mà thôi không nghĩ tới có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đi dạo thong thả đột nhiên phát hiện phía trước không xa có một nơi hoa tươi khoe sắc, mấy nữ tử đẹp dễ quý phái ngồi ở trong chòi nghỉ mát vừa muốn cất bước đi qua lại bị Tiểu Ngọc kéo.

“Cô nương đó là ngự hoa viên, bên trong là phi tử của Vương, người không thể đi.”

“Hóa ra vậy, chúng ta đi nơi khác”. Nguyễn Nhược Khê dừng chân nàng sẽ không ngu ngốc đến nỗi tự tìm phiền toái, ngự hoa viên mà thôi, có cái gì khác hoa hiện đại đâu, các nàng ta chưa được nhìn thì nhìn đi.

“Vâng” Tiểu Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cô nương thực sự rất hiểu biết, nàng ta còn đang sợ làm nàng mất hứng.

Liên tiếp mấy ngày nàng mang theo Tiểu Ngọc cố ý đi ra ngoài ‘ tản bộ ’ thế nhưng không hề tiến triển được chút nào, hoàng cung rất lớn không khác gì mê cung không ai dẫn đường nàng hoàn toàn không có khả năng đi ra ngoài.

Nằm thở dài nàng cũng chỉ có thể từ từ nghĩ cách, xem ra trong một thời gian ngắn sẽ không ra được, thế nhưng nàng thật không ngờ sự việc có chút thay đổi ngoài ý muốn. Lại có thể có người xông vào hoàng cung mang nàng chạy trốn.

19. Chương 19: Đưa Nàng Chạy Trốn

Đêm khuya vắng vẻ, trong đại viện hoàng cung một bóng đen đột nhiên từ trên nóc nhà lặng yên không tiếng động bay tới Huyết viên.

Tự cho là thần không biết quỷ không hay, lại không biết tất cả hành động đều bị nắm trong tay người khác.

“Thất bại nhiều như vậy không ngờ hần không chịu buông tha, không biết lần này hần lại gỡ mảnh khốe gì?” Phượng Minh nhìn nơi bóng đen biến mất, khóe môi mang nụ cười nhưng trong đôi mắt tràn đầy hàn khí.

“Hần có thể có cách nào chứ? Chẳng qua cũng chỉ là lợi dụng nữ nhân, hần trước kia cũng vậy, chỉ tiếc rằng đến phút cuối nữ nhân của hần phản bội hần.” Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh trong đôi mắt lạnh lùng không mang theo chút ấm áp nào.

“Nếu mỗi lần đều khiến hấn thống khổ như thế sao không trực tiếp giết hấn? Vì sao còn muốn chơi đùa với hấn lâu như vậy?” Phượng Minh nhìn Vương biết Vương không muốn để hấn vui vẻ một mình nhưng làm thế nào để hết giày vò đây.

“Người không phát hiện ra cùng hấn chơi trò mèo vờn chuột như vậy rất hay sao?” Đang nói hấn chết thoải mái hấn muốn hấn ta phải trả giá, để hấn biết hấn vĩnh viễn chỉ thất bại cho dù là trước kia hay là hiện tại. Trong đôi mắt Tây Môn Lân Liệt lộ ra tàn nhẫn.

“Đúng, chết là quá tiện nghi cho hấn”. Phượng Minh gật đầu bởi vì hấn biết Vương mấy năm nay vẫn chịu lời nguyên cùng dần vật ra sao.

“Đi thôi chúng ta đi xem lần này hấn muốn làm gì?” Tây Môn Lân Liệt nói xong nhún chân một cái thì triển khinh công bay ra ngoài.

Phượng minh theo sau người.

Đang mơ mơ màng màng Nguyễn Nhược Khê có cảm giác có một ánh mắt sắc bén ở bên nhìn chăm chăm, giật mình mở mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc thoáng cái tỉnh dậy lùi về phía sau giường để phòng nhìn hấn hỏi:

“Người là ai? Muốn làm gì?”

“Khuynh Thành ta rốt cục gặp được người.” Người kia lại đột nhiên ôm lấy nàng giọng nói mang theo vui sướng kéo tay nàng một chút nói:

“Đi cùng ta ta muốn cứu người, không để cho người chết ở đây.”

Nguyễn Nhược Khê bị hấn làm cho ù ù cạc cạc. Hấn là ai vậy? Cùng Vũ Khuynh Thành có quan hệ gì? Còn chưa phục hồi tinh thần lại người đã bị hấn mang ra ngoài cửa.

“Người. . .” Nàng vừa định hỏi rõ ràng đã bị hấn dùng tay đặt ở bên môi ngăn cản ý bảo nàng không cần lên tiếng tiếp tục kéo nàng đi ra ngoài đi qua thị vệ vội vàng tránh một bên ôm chặt nàng, ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói:

“Không phải sợ ta sẽ dùng tính mạng để bảo vệ người.”

Người tốt vừa nói xong Nguyễn Nhược Khê lúc này mới dựa theo ánh sáng yếu ớt đánh giá hấn, một khuôn mặt tuấn tú khiến nàng có cảm giác rất giống một người nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai, người này đại khái hơn ba mươi tuổi nhưng một chút cũng không nhìn ra vết tích năm tháng trên đó, ngược lại hấn thoát nhìn rất chín chắn, cẩn thận, nam nhân có mị lực đặc biệt này lẽ nào là tình nhân của Vũ Khuynh Thành?

“Khuynh Thành đi mau chúng ta phải nhanh chóng rời đi.” Chờ thị vệ đi qua nam tử lại kéo nàng ra bên ngoài bỏ chạy.

Đứng ở một nơi bí mật gần đó đem nhất cử nhất động của bọn họ đều ở trong mắt, đôi mắt hổ phách của Tây Môn Lân Liệt mang theo nụ cười nhạt.

“Muốn chạy trốn sao, có ngăn cản hấn không?” Phượng Minh ở một bên hỏi không thể để hấn mang Vũ Khuynh Thành chạy trốn.

“Muốn như vậy sao, nếu hấn nhọc lòng diễn kịch vậy sao chúng ta không diễn cùng hấn? Đi thôi chúng ta lên sân khấu.” Tây Môn Lân Liệt nói rồi đi ra ngoài.

20. Chương 20: Ý Trọng Tình Thâm

Nam nhân kéo Nguyễn Nhược Khê chạy trốn liên tục, rốt cục, đến trước một cái cửa:

”Khuynh Thành, qua cánh cửa này, là chúng ta đã chạy thoát khỏi hoàng cung rồi.”

“Cám ơn người.” Ra khỏi hoàng cung, điều này khiến trước mắt nàng sáng ngời, không ngờ sẽ dễ dàng như thế, nhưng có phải là quá dễ dàng không? Hình như không hợp với lẽ thường, có điều với tình huống hiện tại, không thể suy nghĩ nhiều như vậy? Mặc kệ tất cả? Nàng vẫn phải cảm ơn hấn.

Sau lưng nhiều cây đuốc bỗng sáng lên, biến đêm tối thành sáng như ban ngày, quan binh rất nhanh đã vây quanh họ.

Thân thể Nguyễn Nhược Khê đông cứng lại, quả nhiên không dễ dàng như vậy? Có điều khi bắt được bọn họ đang chạy trốn, Tây Môn Lãnh Liệt kia sẽ trừng phạt bọn họ thế nào?

“Đừng sợ, có ta đây, ta nhất định sẽ không để người xảy ra chuyện.” Nam tử dường như nhìn ra tâm tư của nàng, nhẹ kéo tay nàng, an ủi nói.

“Ta không sợ.” Không biết vì sao? Nguyễn Nhược Khê nghe hắn nói vậy, lại không lo lắng, thản nhiên cười với hắn, nàng đã từng chết một lần, còn có gì phải sợ nữa.

“Đêm hôm khuya khoắt, không biết hoàng thúc muốn dẫn nàng ta đi đâu?” Thân ảnh của Tây Môn Lãnh Liệt xuất hiện đúng lúc này, giọng nói có chút bồn chồn, không giống như đang chất vấn, lại giống nói đùa hơn, con mắt nhìn bọn họ chằm chằm, lại khiến người ta không nhìn ra hắn đang nghĩ gì?

Hoàng thúc? Nguyễn Nhược Khê khiếp sợ nhìn nam tử bên cạnh, không ngờ thân phận của hắn lại cao quý như thế, chẳng trách lại cảm thấy hắn rất giống một người, thì ra chính là vương ở đây.

“Thần, Tây Môn Ngọc bá kiến vương.” Nam nhân nói rồi quỳ xuống, thái độ ngược lại không hề hoang mang, không kiêu ngạo không xu nịnh.

“Hoàng thúc mau đứng dậy, người một nhà còn khách khí làm gì?” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay nâng hắn dậy, ngoài miệng khách khí, nhưng trong mắt lại không cười.

“Cám ơn vương, nhưng thần không thể đứng lên, thần có một khẩn cầu, kính xin vương đáp ứng.” Tây Môn Ngọc quỳ ở đó, cũng không đứng dậy.

“À, ra vậy, hoàng thúc cứ nói, người trong nhà còn khách khí gì nữa? Nếu có thể làm được thì ta nhất định sẽ đáp ứng.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm hắn, chỉ sợ lời thỉnh cầu của hắn mình hoàn toàn không thể đáp ứng được.

“Thần xin Vương thả Khuynh Thành ra, chỉ cần vương chịu thả Khuynh Thành, thần nguyện ý từ bỏ mọi vinh hoa phú quý, quyền thế địa vị, cùng nàng quy ẩn núi rừng.” Tây Môn Ngọc quỳ ở đó, chân thành cầu xin từng chữ.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, bỗng rất hâm mộ Vũ Khuynh Thành này, có thể được một nam nhân trọng tình trọng nghĩa yêu nàng như thế, huống chi còn là một vương gia, nam nhân như vậy trên đời này chính là tinh phẩm, cũng không khỏi tăng thêm vài phần cảm tình với hắn.

“Hoàng thúc, đây là đang bức ta sao? Hoàng thúc nên biết nàng là huyết nô, là huyết nô duy nhất hiện tại vừa đạt tiêu chuẩn của Vũ gia, nếu để nàng đi cùng hoàng thúc, thần bảo vệ vương triều này nên làm gì bây giờ?” Tây Môn Lãnh Liệt không nhanh không chậm hỏi lại.

“Thần sẽ vì thần bảo vệ tìm kiếm huyết nô cho nàng.” Tây Môn Ngọc quỳ ở đó, giống như đã sớm có chuẩn bị.

“Người khác?” Tây Môn Lãnh Liệt hừ lạnh một tiếng, làm sao hắn ta có thể biết những bí mật trong chuyện này chứ?

“Vương gia, nhiều năm như vậy, thần bảo vệ đã quen với máu của Vũ gia rồi, nếu như bỗng thay người, cho dù máu tương tự, chẳng may chọc giận đến thần bảo vệ, thì phải làm sao? Vậy cũng chính là để dân chúng và quốc gia gặp nạn, Vương gia nên biết nàng rất quan trọng. Chẳng lẽ Vương gia muốn để Vương làm chuyện mang tội hại nước hại dân sao?” Phượng Minh ở bên cạnh bỗng chen vào nói, ép hỏi Tây Môn Ngọc bằng cách này, đúng là một lão già giáo hoạt.

“Việc này, tội danh lớn như thế thần không dám đương nổi.....” Tây Môn Ngọc bỗng á khẩu không trả lời được, sau đó cung kính nói:

”Là thần suy nghĩ không chu toàn, nhưng thần không có cách nào muốn nhìn nàng chết cả, vậy xin vương để thần được ở cạnh chăm sóc Khuynh Thành, dù phải chết, thần cũng muốn cùng nàng.”

Một lời hắn nói ra, làm cảm động tất cả mọi người ở đây.

Nguyễn Nhược Khê ở bên cạnh, đôi mắt lại càng mang theo hạt lệ trong suốt. Một nữ tử có thể có được người yêu mình dù chết cũng không rời, cả đời này của nàng kia thật là hạnh phúc, khiến người ta hâm mộ, nam nhân có thể sinh tử cũng không rời như vậy, càng khiến nàng cảm động, Vũ Khuynh Thành này thật là tốt số.

“Hoàng thúc, yêu cầu như vậy, ta nên đáp ứng hay không đáp ứng đây, người nào cũng biết trong hoàng cung chỉ cho phép có một nam nhân, đó phải là Vương, bây giờ hoàng thúc muốn ở đây, chẳng lẽ hoàng thúc muốn làm Vương?” Tây Môn Lãnh Liệt như vô tình chê cười, thật ra lại có ẩn ý mãnh liệt. Ý trong câu nói đó, ai cũng hiểu.

“Vương thứ tội, thần không dám, là thần mạo phạm.” Tây Môn Ngọc kinh sợ vội vàng xin thứ tội.

Nguyễn Nhược Khê oán hận nhìn Tây Môn Lãnh Liệt, cho dù nàng không biết giữa bọn họ có gì xảy ra? Nhưng những lời nói kia, nàng nghe cũng hiểu, từ chối thì từ chối đi, cần gì phải cướp mũ trên đầu người ta, ai mà chấp nhận được chứ? Tuy nàng không phải là Vũ Khuynh Thành, nhưng nàng lại cảm động một mảnh chân tình của Tây Môn Ngọc, đương nhiên cũng tức giận bất bình cho hắn.

21. Chương 21: Biết Cường Biết Nhu

“Hoàng thúc đứng lên đi, ta sẽ coi như chuyện đêm nay chưa từng xảy ra.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn người quý trên mặt đất, cười lạnh trong lòng. “Thần cảm ơn vương, nhưng mà Khuynh Thành.....” Tây Môn Ngọc đang muốn nói gì đó.

Nguyễn Nhược Khê ở bên cạnh đã ngăn hắn lại: “Cảm ơn người có thể đến thăm ta, Khuynh Thành đã rất mãn nguyện rồi, nhớ giữ gìn sức khỏe thật tốt, từ nay về sau chúng ta vẫn còn cơ hội.” Nàng mượn thân phận Vũ Khuynh Thành ám chỉ cho hắn biết.

“Ta biết rồi, Khuynh Thành.” Tây Môn Ngọc bỗng chốc hiểu được, nàng muốn mình giữ được tính mạng, vẫn còn nhiều thời gian, nhưng chỉ cảm thấy hôm nay nàng rất khác, về phần khác ở đâu, hắn không nói lên được.

“Chia tay ở đây đi.” Nguyễn Nhược Khê lại nhẹ giọng nói, nàng chỉ hy vọng hắn bình an rời khỏi đây, cho dù là Vũ Khuynh Thành thật cũng sẽ nghĩ như vậy.

“Khuynh Thành, bảo trọng, còn nhiều thời gian, chờ ta.” Tây Môn Ngọc dùng sức nắm chặt tay nàng, thầm truyền lại tấm lòng mình, trong mắt đều là thâm tình và không nữ.

“Ta biết rồi, bảo trọng.” Nguyễn Nhược Khê rút tay lại.

Lúc này Tây Môn Ngọc mới xoay người nói với Tây Môn Lãnh Liệt :

“Vương, thần xin cáo lui.”

“Ừ.” Hắn gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đôi mắt Tây Môn Ngọc đầy thâm tình nhìn Nguyễn Nhược Khê, từ từ đi qua bên người nàng. Lưu luyến nhìn nàng một cái, mới đành lòng xoay người rời đi.

Nguyễn Nhược Khê mỉm cười an tâm với hắn, nhìn hắn rời đi, đôi mắt đẹp mới nhìn về lại thấy con mắt sáng của Tây Môn Lãnh Liệt cười mà không cười, nàng dù tận mắt nhìn hắn, không có một tia hảo cảm nào với hắn.

Đôi mắt hắn híp lại, nàng ta dám dùng ánh mắt như thế với hắn, chẳng qua là ánh mắt này không nên xuất hiện ở trong mắt của nàng.

Lại gần, nhìn nàng chằm chằm nói: “Vũ Khuynh Thành, không ngờ ngươi còn rất thức thời.”

Nguyễn Nhược Khê cười lạnh nói: “Không dám, ta chỉ biết một câu, thức thời là tuân kiệt, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đã biết không thể trốn thoát, vậy thì từ bỏ thôi, giãy dụa chỉ làm hy sinh vô ích thôi, ta chẳng phải đứa ngốc.”

“Đã biết không thể trốn thoát, vì sao còn muốn trốn?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm vào ánh mắt đã trở nên lạnh của nàng, đây không phải là nàng tự mâu thuẫn sao?

“Muốn thử một lần, không thử làm sao biết trốn không thoát? Nói không chừng có thể chạy thoát thì sao, ta cũng không thể chờ chết.” Nguyễn Nhược Khê cũng chẳng yếu thế nhìn hấn chòng chọc.

“Vậy ngươi vẫn muốn chạy trốn, lần thứ nhất dễ dàng buông tha cho ngươi, lần này ngươi nói ta trừng phạt ngươi thế nào đây?” Trong mắt hấn tỏa ra ánh sáng nguy hiểm, không ngờ nàng lại tranh luận tốt như thế, càng không ngờ hết lần này đến lần khác muốn chạy trốn.

“Tùy thích.” Nguyễn Nhược Khê chỉ đơn giản nói ra hai chữ, nàng không phải kẻ ngốc, hướng chỉ vừa rồi hấn cũng nói, thần bảo vệ quen dùng máu Vũ gia, mà nàng là người thích hợp duy nhất trước mắt của Vũ gia, nàng không tin, hấn sẽ trừng phạt nàng.

” Ngươi không sợ à? Ngươi tưởng ngươi là huyết nô, ta sẽ không dám làm vậy với ngươi sao?” Trong mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo châm biếm, nếu nàng nghĩ vậy thì lầm rồi.

“Sợ ngươi sẽ không trừng phạt á?” Nguyễn Nhược Khê nhếch mày hỏi lại hấn, nàng đương nhiên sợ, nàng không phải thánh nhân, nàng chỉ là người bình thường, cho dù bất tử, ít nhất thì nàng cũng sợ đau, cánh tay trật khớp đau đớn, giờ nhớ lại, vẫn còn khiến nàng sợ hãi.

“Có lẽ ta sẽ cân nhắc lại.” Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên, dù sao nàng chính là huyết nô.

“Ta đây sợ lắm.” Nguyễn Nhược Khê nói xong, lại giả vờ sợ hãi nói:

“Xin vương tha nô tỳ ra, đừng trừng phạt nô tỳ, nô tỳ sai rồi.” Nếu như thế có thể tránh được một kiếp, có sao nàng không làm chứ, từ trước đến nay nàng luôn thích người biết cương biết nhu, nhẫn nhịn trong chốc lát có sao đâu.

Nàng bỗng thay đổi, khiến Tây Môn Lãnh Liệt trở tay không kịp, sững sờ, ngẩn người nhìn nàng, nàng nói thay đổi là thay đổi, vừa rồi còn vênh vào hung hăng, lập tức đã biến thành khúm núm.

“Ha ha.” Phượng Minh bên cạnh nhin không được cười thành tiếng, Vũ Khuynh Thành này thật là thú vị.

Tây Môn Lãnh Liệt dữ tợn liếc hấn, lúc này hấn mới ngừng cười nói: “Vương, sắc trời không còn sớm, đi nghỉ sớm một chút, ngày mai còn phải lâm triều.”

Tây Môn Lãnh Liệt biết hấn đang giúp Vũ Khuynh Thành, hướng chỉ trừng phạt cũng không nhất định phải vào hôm nay.

Thấy hấn không phản đối, Phượng Minh mới dẫn thái giám ở bên cạnh:

“Đưa nàng về Huyết viên.”

“Vâng, quốc sư.” Thái giám đáp, thấy vương không ngăn cản, vội đi lại gần: “Cô nương, xin mời.”

Nguyễn Nhược Khê cũng không nhìn hấn, đi thẳng qua hấn, ánh mắt không hề nhìn xuống.

22. Chương 22: Quốc Sư Cao Cường

Nguyễn Nhược Khê quay về phòng, nhìn nữ tử trên giường, mới nhớ ra, lúc này nàng đã quên, chẳng qua nếu thật sự chạy thoát, nàng cũng không thể quan tâm nàng ta nữa. “Ừ.....” Nữ tử phát ra tiếng nói yếu ớt, giống như đang gọi nàng.

Nàng đi lại xem, mới phát hiện ánh mắt nữ tử mang theo lo lắng sốt ruột, thấy nàng đi đến, liền nhìn chằm chằm vào nàng, giống như muốn nói gì đó.

“Ngươi muốn nói suy nghĩ của mình à?” Nguyễn Nhược Khê thử hỏi.

“Ừ.” Nàng ta dùng sức nháy mắt.

“Ai~.” Nguyễn Nhược Khê thở dài, nhìn nàng lăm bầm lâu bầu nói: “Cho dù ngươi muốn nói gì, chính ngươi còn nói không ra lời, làm sao ta biết ngươi muốn nói gì.”

Nghe thấy nàng nói như vậy, nữ tử trên giường thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt thương tâm chảy xuống từ khóe mắt.

Nguyễn Nhược Khê không đành lòng lại gần, lấy tay lau đi nước mắt của nàng nói: "Đừng đau khổ, chờ đến khi người có thể nói chuyện, nói cho ta biết là được rồi."

Nữ tử lúc này mới mở to mắt, tay cố sức vươn đến đường ngư muốn vuốt mặt nàng.

Nguyễn Nhược Khê hiểu ý nàng, nhưng nhìn cánh tay như ma quỷ kia, nàng khẽ rùng mình một cái, nàng cũng không muốn gặp ác mộng buổi tối đầu, đành phải cầm tay nàng ta.

Đôi mắt sáng của nữ tử dần tối sầm lại, cũng trở lại bình thường rất nhanh.

"Đã muộn, ta muốn ngủ, người cũng nghỉ ngơi đi." Nguyễn Nhược Khê rút tay về, giúp nàng đắp kín chăn.

Trong mắt nữ tử mang theo kinh hoàng, cũng hàm chứa ngàn lời muốn nói, nhưng chỉ có thể nháy mắt mấy cái.

Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới nằm xuống, nhớ tới tối nay, Tây Môn Ngọc ý trọng tình thâm kia, khóe môi nhịn không được mỉm cười, nàng thích nam nhân thâm tình, chỉ tiếc, hắn yêu Vũ Khuynh Thành chứ không phải nàng.

Nhưng, cũng không còn gì hối tiếc nữa, coi như nàng đã chạy ra khỏi hoàng cung, cũng không còn ý định ở lại cổ đại, dù sao ở đây cũng chẳng có gì để nàng có thể quen được, hay là nghĩ cách làm thế nào để trở về.

Nhưng trở về thế nào đây? Tâm trí bỗng lóe lên, nơi này có cao tăng hay là đạo sĩ có đạo pháp linh không, ở cổ đại chắc có rất nhiều chứ nhỉ, chờ đến mai hỏi Tiểu Ngọc một chút xem sao.

Sáng sớm, Tiểu Ngọc vừa đến, Nguyễn Nhược Khê vội vã hỏi: "Tiểu Ngọc, người có biết ở đây có cao tăng hay đạo sĩ gì đó không?"

"Cao tăng? Đạo sĩ?" Về mặt Tiểu Ngọc về mặt mê muội, sau đó lắc đầu nói: "Đó là người như thế nào? Nô tỳ không biết."

"Chính là, chính là người biết pháp thuật, có thể bắt quỷ mời thần." Nàng cố dùng từ phổ thông dễ hiểu nhất để giải thích.

"A, nô tỳ hiểu rồi." Tiểu Ngọc như tỉnh ra nói: "Cô nương nói là quốc sư à."

"Đúng, chính là quốc sư, có thể gặp người ấy không?" Nguyễn Nhược Khê vội gật đầu, vui mừng hỏi, giống như triều đại này là thật vậy.

"Không phải cô nương đã gặp người ấy rồi sao?" Tiểu Ngọc nhìn nàng nghi hoặc.

"Ta đã gặp, ai?" Nguyễn Nhược Khê cố tìm lại trong đầu, mình đã từng gặp hạng người như vậy sao? Chòm râu thật dài, một đạo bào (áo đạo sĩ) màu xanh, một dáng vẻ đạo cốt tiên phong (Phong cách của người tu tiên).....

"Cô nương, nô tỳ nghe nói, không phải quốc sư đã đưa thuốc cho người sao?" Tiểu Ngọc cũng không rõ.

Đưa? Mà Nguyễn Nhược Khê nhíu lại, trước mắt sáng ngời, lại không dám tin nói: "Người nói nam nhân trẻ tuổi tuổi này là quốc sư."

"Vâng, đúng vậy." Tiểu Ngọc gật đầu.

"Còn trẻ như vậy mà là quốc sư?" Nguyễn Nhược Khê nghi ngờ hắn có biết làm gì không? Đạo sĩ là gì? Không phải tu luyện vài chục năm sao?

"Cô nương, người đừng nhìn quốc sư trẻ tuổi, nhưng hắn rất lợi hại, có thể trên thông thiên văn dưới tường địa lý, không có gì là không thể, hắn cũng giống thần bảo vệ, bảo vệ vương triều, bảo vệ vương....." Về mặt Tiểu Ngọc đây sùng bái nói.

"Đừng lại, người nói cho ta biết muốn gặp hắn thì phải làm thế nào?" Nguyễn Nhược Khê vội ngăn nàng lại, không muốn nghe nàng nói tiếp nữa, nhưng có thể làm quốc sư, vậy cũng phải có chút bản lĩnh.

“Không thể, thân phận quốc sư rất cao quý, bình thường bọn ta cũng không gặp được hần.” Tiểu Ngọc lắc đầu, quốc sư giống vương, không phải ai muốn gặp là gặp được.

“Ừ, ta biết rồi, Tiểu Ngọc, người đi mau đi.” Nguyễn Nhược Khê nói, xem ra nàng phải nghĩ cách gặp hần.

“Vâng, cô nương.” Tiểu Ngọc nhìn nàng, nàng ta bỗng hỏi quốc sư làm gì không biết? Nhưng vẫn lui xuống.

23. Chương 23: Lập Ai Làm Hậu

Điện Kim Loan.

Hôm nay triều đình đặc biệt náo nhiệt, vì chủ đề hôm nay là bàn bạc lập vương hậu.

“Vương, nữ nhi của hữu thừa tướng Như phi nương nương đoan trang hiền thực, cầm kỳ thi họa không gì không biết, tài mạo song toàn, là lựa chọn tốt nhất cho vị trí vương hậu.” Một vị quan không lớn không nhỏ từ bên phải bước ra bẩm báo.

“Vương, nữ nhi của tả thừa tướng Nhu phi nương nương tài đức vẹn toàn, ôn nhu nhã nhặn trầm tĩnh, là lựa chọn tốt nhất cho vị trí vương hậu.” Một viên quan như cùng cấp bậc với người ban nãy đi ra từ bên trái bẩm báo nói.

Người sáng suốt liếc một cái đã nhìn ra, đây là hai phe phái đang âm thầm tranh đấu, muốn để vương lập người ở phe của mình làm hậu, vốn chỉ là một buổi triều bình thường, nhưng vì chuyện vương tuyển hậu, mà sóng gió lại nổi lên.

“Chúng thần ủng hộ Như phi nương nương, xin vương lập Như phi nương nương làm vương hậu.” Một loạt quan viên quỳ xuống.

“Chúng thần ủng hộ Nhu phi nương nương, xin vương lập Nhu phi nương nương làm vương hậu.” Mặt khác một loạt quan viên cũng lập tức quỳ xuống.

“Như phi nương nương xứng làm vương hậu.”

“Nhu phi nương nương xứng làm vương hậu.”

Mọi người bên dưới bắt đầu tranh luận, duy chỉ có có ba người đứng không nhúc nhích, đó là quốc sư Phụng Minh, và thừa tướng hai bên.

Tây Môn Lân Liệt lười biếng ngồi trên ghế rồng, nhìn hai nhóm người phía dưới tranh cãi đến mặt đỏ tía tai, dường như chủ đề bàn bạc của họ chẳng có quan hệ gì đến hần.

“Chúng ta không cần tranh luận nữa, chờ vương định đoạt.” Đúng là tranh luận chẳng có kết quả gì, cuối cùng không biết ai đã hô một tiếng, trên triều đình lập tức yên tĩnh trở lại, đều chờ đợi của quyết định vương đang ngồi kia.

Con mắt sắc bén của Tây Môn Lân Liệt quét xuống phía dưới, giọng nói mang theo uy nghiêm: “Sao không tranh cãi nữa? Ấm ỉ nửa ngày có kết quả chưa?”

“Chúng thần bắt tài, xin vương thứ tội.” Tất cả viên qua đều kinh lập tức sợ quỳ xuống.

“Lại bắt tài.” Con mắt lạnh lẽo của Tây Môn Lân Liệt vừa nhìn hướng này, mặt lại không đổi sắc nhìn thừa tướng hai bên nói: “Không biết hai vị thừa tướng cho rằng ai thích hợp làm vương hậu hơn?”

“Bẩm báo vương, nữ nhi của hữu thừa tướng Như phi nương nương thích hợp làm vương hậu hơn.” Tả thừa tướng bước ra chấp tay nói.

“Không, bẩm báo vương, nữ nhi của tả thừa tướng Nhu phi nương nương thích hợp làm vương hậu hơn.” Hữu thừa tướng cũng nhân nhượng bước ra nói.

“À, không ngờ hai vị thừa tướng lại nhường nhau như thế, thế này là làm ta khó xử đúng không? Cuối cùng nên lập ai làm vương hậu, ai cũng nói đúng, Như phi và Nhu phi đều thích hợp, chỉ tiếc, vương hậu chỉ có

thể là một người.” Con mắt sáng của Tây Môn Lãnh Liệt híp lại, quả nhiên gừng càng già càng cay, nhún nhường lẫn nhau, giao lại khó khăn ỉnh, đúng là quá thâm độc.

“Xin vương làm chủ, chúng thần không có ý khác.” Thừa tướng hai bên cùng nói.

Không có ý khác? Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh, nếu không có ý khác thì diễn màn này trên triều cho hần xem làm gì, nếu như hần không làm chút gì đó, thật là có lỗi với bọn họ.

Con mắt sáng dừng lại trên người Phượng Minh nói: “Quốc sư, người cảm thấy nên lập ai làm hoàng hậu?”

(*) tả thừa tướng – hữu thừa tướng là thừa tướng bên tay trái và bên tay phải.

24. Chương 24: Kế Tạm Thời

Phượng Minh thoảng bước ra từ bên cạnh, chấp tay nói: “Bẩm báo vương, đây là một vấn đề khó khăn, dù Như phi nương nương hay là Nhu phi nương nương đều có đủ tư cách làm vương hậu, nhưng cũng chính vì như thế, chuyện lập hậu mới không đơn giản, nếu không sẽ không công bằng.”

“Không sai, đúng là ta có băn khoăn này.” Tây Môn Lãnh Liệt phối hợp gật đầu, quả nhiên là hần hiểu mình, lại lập tức ra vẻ khó xử nói:

“Nhưng bây giờ nên làm gì? Chọn một người trong các nàng để làm vương hậu?”

Thừa tướng hai bên nhăn mày lại, không biết vương lại có chủ ý gì?

“Vương, thần có một chủ ý, không biết có nên nói không?” Phượng Minh lập tức chấp tay nói, vị vương này hay lừa gạt, không biết hần có nên nói không.

“Đừng ngại. Cứ nói.” Tây Môn Lãnh Liệt cố cảm thấy hứng thú hỏi.

Lúc này Phượng Minh mới lên tiếng:

“Từ khi vương đăng cơ đến nay, hậu cung phi tần không thiếu, nhưng không có người nào sinh được con nối dõi, chi bằng, thế này, Như phi nương nương và Nhu phi nương nương ai sinh con nối dõi trước, thì được lập làm hoàng hậu, mẫu bằng tử quý (1), thiên kinh địa nghĩa (2).”

“Hay, chủ ý này hay.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay vỗ long ý (3), cực kỳ tán thưởng, lúc này mới nhìn viên quan bên dưới nói:

”Các người nghĩ thế nào?”

“Chúng thần không có ý kiến khác.” Viên quan bên dưới đều chấp tay nói, vương đã nói, bọn họ dám dị nghị không? Thừa tướng hai bên vốn giảo hoạt, không ngờ vương còn giảo hoạt hơn, rõ ràng đã nghĩ ra chiêu này, trong lòng ai chẳng rõ, đây chẳng khác nào để vương tự mình tuyển hậu, mẫu bằng tử quý, không sai, nhưng nếu vương không gieo giống thì làm sao bây giờ? Các nàng muốn mẫu bằng tử quý thế nào đây, ai cũng rõ, nhưng ai cũng chẳng dám nói.

“Tất cả đều đồng ý, chuyện này cứ quyết định thế đi, mọi người còn có việc gì không? Không có việc gì thì bãi triều.” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt ánh lên vui vẻ, hai con cáo già này chắc buồn bực lắm, nghĩ vậy, tâm tình của hần lại thật tốt.

“Chúng thần cáo lui.” Mọi người cùng rời đi.

Ngự thư phòng.

“Phượng Minh, người thật sự quá thông minh, nghĩ ra cách này đúng như ý ta.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay vỗ vai hần cười lớn.

“Vương, người không cần quá cao hứng, đừng quên, đề nghị này chẳng qua chỉ là kế tạm thời, người nên ngẫm lại phải đối phó với các nàng ấy thế nào? Người cũng không thể trốn không sủng hạnh các nàng được?” Phượng Minh không lạc quan như hần nói.

“Chuyện này quá đơn giản, ta tìm một người kiểm chế các nàng là được rồi, dù sao việc hậu cung, bọn họ không quyền lên tiếng, chẳng lẽ còn muốn xen vào việc ta sung hạnh ai sao?” Con mắt Tây Môn Lãnh Liệt híp lại, hắn đã sớm nghĩ ra đối sách .

“Ý của người là, sung hạnh một nữ nhân khác?” Phượng Minh không chắc chắn nhìn hắn.

“Không sai.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu.

“Thế lực thừa tướng hai phái đã khá lớn, trước khi ta chưa thu hồi quyền lực của bọn họ, chỉ có thể để họ vào thế cân bằng, mà bây giờ, Như phi và Nhu phi nhất định sẽ coi đối phương là kẻ thù, nghĩ cách tranh giành tình cảm, vì không thể để mâu thuẫn giữa các nàng quá gay gắt được, vậy thì chỉ có thể xuất hiện một nữ nhân khác dời sự chú ý của các nàng đi.”

“Nhưng mà, đây không phải là để nàng ta lên nơi đầu sóng ngọn gió sao, cái này không nói, phóng mắt nhìn lại, cửa hậu cung, ai có bản lĩnh đấu với Như phi và Nhu phi?” Phượng Minh thật sự nghĩ không ra.

“Nàng ta.” Tây Môn Lãnh Liệt cười quỷ dị, trước mắt hiện lên gương mặt quật cường.

“Ai?” Phượng Minh nhất thời không phản ứng kịp.

” Vũ —— Khuynh —— Thành ——.” Tây Môn Lãnh Liệt nói từng chữ một.

“Nàng ta.” Phượng Minh ngẩn ra.

“Không sai, chính là nàng, cả hậu cung không ai thích hợp hơn nàng, còn chưa nói đến cá tính không sợ thua không tuân phục của nàng ta, với thân phận đặc biệt đó, nếu là nữ tử bình thường, sau khi được sung ái, không đến ba ngày sẽ biến mất không còn dấu vết trong hậu cung này, nhưng nàng không giống như thế, nàng ta là huyết nô, ai cũng biết tầm quan trọng của nàng, trước khi ra tay phải suy nghĩ kỹ, nếu nàng ta mất tích, tất nhiên ta sẽ không bỏ qua, cho nên người thích hợp nhất không phải là đây sao?” Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh.

“Người đã quyết định rồi, ta còn có thể nói gì.” Phượng Minh biết một nguyên nhân nữa hắn không nói ra, đó là hắn ta hi vọng mượn tay càng nhiều người trừng phạt Vũ Khuynh Thành, vì hắn ta hận Vũ gia, nguyên nhân này, không ai rõ hơn hắn cả.

25. Chương 25: Nói Hắn Tới Gặp Ta

“Cô nương, cô nương, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại.”

Nguyễn Nhược Khê trong lúc mơ mơ màng màng thì cảm giác có người gọi ở bên tai, còn nhẹ nhàng lay lay thân thể của mình.

Chợt mở to mắt, đã nhìn thấy Tiểu Ngọc vẻ mặt lo lắng, hoảng sợ hỏi:

”Làm sao vậy? Tiểu Ngọc, chuyện gì xảy ra?”

“Cô nương, người rốt cục đã tỉnh, Vương muốn gặp người, mau rời giường, nô tỳ giúp người rửa mặt.” Thấy nàng tỉnh lại, Tiểu Ngọc thở phào nhẹ nhõm trả lời.

“Vương muốn gặp ta sao?” Nguyễn Nhược Khê thoáng cái đã hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn nàng hỏi:

”Gặp ta để làm gì?”

“Nô tỳ không biết, là Vương phái người đến truyền lời.” Tiểu Ngọc lắc đầu nói.

“Vậy người nói cho hần biết, ta không đi.” Nguyễn Nhược Khê nhanh chóng nằm trở lại, nhắm mắt, nàng không muốn đi gặp hần .

“Cái gì? Không đi? Cô nương, sao lại có thể như vậy? Chống lại mệnh lệnh của vương là bị chém đầu.” Tiểu Ngọc sững sờ, vội vàng giảng giải.

“Giết thì giết, ta không quan tâm.” Nàng không quan tâm đến, dù sao thân thể này cũng không phải là của nàng.

“Cô nương, nên đi thôi, nếu không chọc giận Vương, chịu tội vẫn là cô nương thôi.” Tiểu Ngọc có ý tốt khuyên nhủ, dù sao mệnh lệnh của Vương không ai có thể cãi lời.

“Không đi, tùy hắc, hắc không tự mình đến thì thôi.” Nguyễn Nhược Khê cũng không ngược mắt lên, tuy rằng trước mắt nàng cũng không có quyết định này.

“Cô nương.....” Tiểu Ngọc vừa định khuyên nhủ tiếp, cửa vào lại truyền đến tiếng thúc giục không kiên nhẫn của thái giám.

“Tiểu Ngọc, cô nương xong chưa? Vương còn đang chờ.”

“Trở về nói cho hắc biết, ta không đi, muốn gặp ta thì hắc tự mình đến.” Nguyễn Nhược Khê hướng về phía ngoài cửa hô.

“Cô nương.....” Chẳng qua nàng chỉ hô một cái, Tiểu Ngọc sợ hãi, vội vàng lấy tay che miệng nàng lại, lại phát hiện ra có lẽ đã quá muộn.

Ngoài cửa thái giám lại càng hoảng sợ, nàng nói cái gì? Để cho Vương tới gặp nàng, nàng không phải bị điên rồi, nhưng mà, cái này không liên quan đến việc của hắc, hắc vẫn nên lập tức trở về bẩm báo với Vương.

Vội vàng chạy vào ngự thư phòng:

”Nô tài tham kiến Vương.”

“Tại sao lại đi lâu như vậy, người đâu?” Tây Môn Lãm Liệt nhìn phía sau hắc không có Vũ Khuynh Thành đi cùng, không khỏi nhíu mày hỏi.

“Hồi bẩm vương, Vũ cô nương nàng nói.....” Thái giám do dự không biết trả lời như thế nào, sợ chẳng may chọc Vương giận.

“Nói cái gì? Có chuyện thì nói thẳng, không được ấp a ấp úng.” Con mắt Tây Môn Lãm Liệt bắn ra tia lạnh lẽo.

Phịch, thái giám bị dọa liên quỳ xuống trên mặt đất:

”Vũ cô nương nói nếu Vương muốn gặp nàng, thì Vương tự mình đi tới, nàng không đi.” Nói xong, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Cái gì? Để cho ta đi gặp nàng?” Con mắt Tây Môn Lãm Liệt bắn ra tia lạnh lẽo, không ngờ lần đầu tiên có người dám nói mình đi gặp nàng.

“Vương, nô tài đi mời Vũ cô nương.” Thái giám vội vàng đi, sợ mình lại chọc tức Vương.

“Không cần.” Khóe môi Tây Môn Lãm Liệt bỗng nhiên quỉ dị cười, hắc không phải đang tìm cơ hội sao, hiện tại hắc không có lý do gì từ chối, Vũ Khuynh Thành, cuộc sống sau này người tự cầu phúc đi.

Đứng dậy ra lệnh nói:

“Đi, đi Huyết viên.”

Thái giám sững sốt chừng nửa phút, Vương nói cái gì? Đi Huyết viên? Làm sao có thể? Chẳng lẽ vương thật sự muốn đi gặp nàng? Không kịp suy đoán, lại vội vàng đuổi theo.

26. Chương 26: Một Giao Dịch 1

Vừa đến Huyết viên, thái giám muốn đi thông báo, đã bị Tây Môn Lãm Liệt ngăn cản, phất tay ý bảo hắc lui ra, thái giám vội vàng đi xuống. Chỉ nha một tiếng, cửa đã bị đẩy ra.

”Nô tì bái kiến vương.” Tiểu Ngọc thấy Vương đi vào, bị dọa một chút liên quỳ trên mặt đất, thân thể nhịn không được run rẩy, xong rồi, cô nương đắc tội Vương, Vương đến để khởi binh hỏi tội, mình có trốn cũng không thoát.

”Đi xuống.” Tây Môn Lãm Liệt chỉ liếc nhìn nàng một cái phân phó nói.

Tiểu Ngọc sững sốt, không dám tin nhìn hấn, vương không phải tới hỏi tội sao?

”Thất thần cái gì? Còn không đi xuống.” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng, cung nữ này làm sao vậy?

”Vâng, vương.” Tiểu Ngọc lúc này mới phản ứng lại, cuống quýt thối lui, cũng lo lắng thay cho cô nương, thế nhưng nàng cũng chỉ có thể ngoảnh đầu lại nhìn một cái.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới đi đến trước giường, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, thấy đôi mắt khẽ động, vừa thấy đã biết là giả vờ ngủ, biết hấn đến, lại không chịu dậy, vừa muốn lấy tay kéo nàng, rồi lại lập tức thay đổi chủ ý, chỉ đứng ở nơi đó.

Nguyễn Nhược Khê chỉ cảm thấy có hai ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mình, làm cả người nàng không thoải mái, rốt cục nhìn không được lập tức ngồi dậy nhìn hấn nói:

”Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

”Sao không giả vờ ngủ nữa?” Tây Môn Lãnh Liệt nhếch môi mang theo nụ cười châm biếm.

”Ngươi nói là giả vờ, nhưng bốn tiểu thư không nghĩ là giả vờ, có chuyện nói mau, có rắc thì đánh mau, ta sẽ không để ý ngươi.” Nguyễn Nhược Khê trừng mắt hấn, không cười nói.

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt bắn ra hào quang nguy hiểm nhìn chăm chăm nàng:

”Ngươi có biết không? Chỉ bằng những lời ngươi vừa nói ta có thể giết ngươi.”

”Nếu ngươi muốn giết, sẽ không ở nơi này phí nói.” Nguyễn Nhược Khê cũng nhìn chăm chăm hấn.

Đôi môi Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nhếch lên một nụ cười, trong đôi mắt là hàn ý thúc bách người khác, nói:

”Vũ Khuynh Thành ngươi quả nhiên đủ thông minh, chẳng qua, ta thích nói chuyện với người thông minh.”

”Bị ngươi thích, ta thật đau lòng.” Nguyễn Nhược Khê dường như cố ý muốn chọc giận hấn.

”Ha ha, ha ha, Vũ Khuynh Thành ngươi quả nhiên không giống người thường.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng không giận ngược lại cười nói, nữ nhân như vậy mới là người hấn cần.

”Kẻ điên, chẳng lẽ ngươi cố ý đến để khen tặng ta sao?” Nguyễn Nhược Khê nhìn không được mắng một tiếng.

”Đương nhiên không phải.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên lấy tay nắm lấy cằm của nàng, khiến cho nàng ngẩng đầu lên.

”Ngươi làm gì vậy?” Nguyễn Nhược Khê muốn giãy ra, nhưng lại giãy không nổi.

”Vũ Khuynh Thành, nếu ta nói với ngươi ta yêu thương ngươi, ngươi thấy sao?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nhìn nàng, trong đôi mắt một nửa là sự thật một nửa là vui đùa.

”Ha ha ha ha ha.” Nguyễn Nhược Khê sững sốt ước chừng một phút rồi đột nhiên cười nói:

”Chuyện đó trừ phi ta không phải Vũ Khuynh Thành.”

”Ngươi rất biết mình biết người đó.” Tây Môn Lãnh Liệt có chút thưởng thức nàng, tay buông nàng ra.

”Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi nói đi, đến tìm ta làm gì?” Nguyễn Nhược Khê không kiên nhẫn nói, không muốn dính dáng tới hấn.

”Được, vậy, ta đây nói thẳng, ta muốn làm một giao dịch với ngươi.” Tây Môn Lãnh Liệt nói thẳng.

27. Chương 27: Một Giao Dịch 2

”Giao dịch? Giao dịch gì?” Nguyễn Nhược Khê hơi hơi sững sốt.

”Làm nữ nhân của ta?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng chăm chăm, chuyện này nhiều nữ nhân cầu còn không được.

” Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê lại cả kinh, nàng không phải là nữ nhân hắc hậ nhất sao, không khỏi hỏi:

” Người là diên, hay là ngọc?”

” Ta đã nói là giao dịch, không phải để người thực sự là nữ nhân của ta, chỉ giả vờ cho người ngoài xem, đừng quên, người còn không xứng.” Giọng nói Tây Môn Lân Liệt gần như lãnh khốc vô tình.

” Vậy ta được cái gì? Một khi đã không xứng, người cần gì tìm ta.” Nguyễn Nhược Khê cười lạnh hỏi.

” Được lợi chính là địa vị của người ở trong cung có thể một bước lên trời, được nhiều người kính nể, hưởng thụ vinh hoa phú quý, về phần tại sao là người? Bởi vì người là thích hợp nhất.” Tây Môn Lân Liệt nói thẳng, được nhiều lợi lộc như vậy bao nhiêu người muốn cũng không được.

” Một bước lên trời? Được nhiều người kính nể? Vinh hoa phú quý? Chỉ sợ là một mạng về trời, càng ngày càng lo sợ, nhảy vào nước sôi lửa bỏng đi.” Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng châm biếm nói, chuyện tốt như vậy thì sao tới phiên nàng chứ.

” Vũ Khuynh Thành, người quả nhiên đủ bình tĩnh, lúc này còn có thể nghĩ được như vậy, chẳng qua, phúc họa tương y, hắc người cũng đã nghe qua, trên đời này không có chuyện gì đơn thuần là phúc hoặc là họa, phúc tức là họa, họa tức là phúc.” Tây Môn Lân Liệt nhìn nàng chăm chăm, đạo lý này không phải nàng không hiểu chứ.

Nguyễn Nhược Khê trầm tư, hắc nói rất đúng, một khi đã là phúc họa tương y, chuyện này đối với nàng cũng là một cơ hội, nàng không phải muốn về nhà sao? Một bước lên trời tốt ở chỗ, chính là quyền lợi, gặp quốc sự sẽ dễ dàng hơn.

” Thế nào? Muốn hợp tác hay không? Ta sẽ không miễn cưỡng người.” Tây Môn Lân Liệt nhìn nàng trầm tư không nói, từ trong ánh mắt nàng, hắc biết nàng đã có chút dao động.

Nguyễn Nhược Khê lúc này suy nghĩ thấu đáo mới nói:

” Được, ta đồng ý, nhưng ta có điều kiện.”

” Nói.”

” Ta sẽ phối hợp mọi yêu cầu của người, nhưng bù lại, người cho ta tự do tuyệt đối.”

” Tự do?” Tây Môn Lân Liệt nghi hoặc nhìn nàng, không biết nàng nói thế là có ý gì?

” Yên tâm, ta sẽ không làm người khó xử, ý ta chính là, ví dụ như ta muốn gặp người nào, người không được ngăn cản.” Nàng cố ý nhắc tới.

” Người muốn gặp Tây Môn Ngọc sao?” Đôi mắt Tây Môn Lân Liệt nheo lại, nàng cư nhiên muốn mượn cơ hội này trục lợi cá nhân.

Nguyễn Nhược Khê sững sốt, hắc không nói chắc nàng đã quên, lập tức phủ nhận hắc:

” Không phải, hắc là người ngoài ý muốn, yên tâm, ta sẽ không để người khác bắt được nhược điểm hồng hạnh xuất tường, một khi đã hợp tác cùng người, ta nhất định sẽ đóng tốt vai diễn của mình.”

” Được, vậy ta cũng đồng ý.” Tây Môn Lân Liệt còn nghĩ nàng muốn gặp người nhà.

” Tốt lắm, hợp tác vui vẻ.” Nguyễn Nhược Khê nói xong đưa tay ra, tâm tình đột nhiên thoải mái hẳn lên, dường như là đã tìm được đường về nhà.

” Đây là cái gì?” Tây Môn Lân Liệt nghi hoặc nhìn nàng đưa tay ra.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới phát hiện bản thân đã dùng một lễ nghi hiện đại, thu hồi tay nói:

” Không có gì?”

” Vũ Khuynh Thành, đừng quên, vừa rồi người đồng ý nhập vai thì người tốt nhất chuẩn bị tâm lý,” Tây Môn Lân Liệt không biết vì sao bản thân lại nhắc nhở nàng, có lẽ là bởi không nghĩ nàng đồng ý nhanh vậy, không phải hắc tự mang lại phiền toái ỉn đấy chứ?

” Ta biết, chỉ sợ giờ khắc này, mọi góc ngách trong cung đều đã biết, vương vĩ đại của bọn họ, hạ mình đi vào Huyết viên thăm hỏi một huyết nô nhỏ nhỏ, người đã muốn đẩy ta ra phía trước, ta còn có thể lui về phía sau sao?” Nguyễn Nhược Khê lãnh đạm nói, chuyện này trên TV đã xem qua, nàng thật cảm ơn ai đã phát minh ra TV.

Môn Lãnh Liệt không thể không cảm phục thông minh tài trí của nàng, đứng dậy nói:

” Người biết là được rồi, chẳng qua, yên tâm, thời điểm máu chốt, ta sẽ giúp người, tốt lắm, người tiếp tục nghỉ ngơi đi, ta phải đi rồi.”

” Không tiễn.”

28. Chương 28: Thị Tắm Ở Ngự Thư Phòng

Ban đêm.

Tây Môn Lãnh Liệt phê xong quyển tấu chương cuối cùng, lúc này mới buông bút trong tay ra, khoan khoái vươn chân tay giãn gân cốt.

” Vương, người muốn nghỉ ngơi sao?” Tiểu Lí Tử ở một bên hầu hạ vội vàng hỏi.

” Ừ.” Hắn gật đầu.

” Như phi nương nương cùng Nhu phi nương nương đều phái người đến mời vương, không biết vương muốn đi cùng người nào nghỉ ngơi, nô tài đi thông báo.” Tiểu Lí Tử vội vàng bẩm báo.

Nhanh như vậy đã bắt đầu hành động? Trong lòng Tây môn Lãnh Liệt cười lạnh một chút, muốn mẫu dựa tử quý, các nàng nghĩ hẳn sẽ cho các nàng cơ hội này hay sao? Lúc này mới hỏi:

” Tiểu Lí Tử, hôm nay trong cung chẳng lẽ không có động tĩnh gì sao?” Các nàng không ai đi tìm Vũ Khuynh Thành gây phiền toái sao.

” Hồi bẩm vương, không có động tĩnh gì ?” Tiểu Lí Tử kính cẩn lễ phép nói, hẳn từ nhỏ hầu hạ Vương lớn lên, đương nhiên hiểu được vương hỏi cái gì?

” Ừ.” Chuyện này xem ra ngoài dự kiến của hắn, hắn phải tăng thêm liều lượng thôi, lúc này mới phân phó nói:

” Người đi mang Vũ Khuynh Thành đến gặp ta, thuận tiện truyền khẩu dụ để Vũ Khuynh Thành thị tắm vài ngày.”

” Vâng, Vương, nô tài đi tuyên chỉ.” Tiểu Lí Tử vội vàng đi ra ngoài.

Huyết viên.

” Vũ cô nương, vương có chỉ người đi ngự thư phòng.” Tiểu Lí Tử hướng về phía Nguyễn Nhược Khê tuyên chỉ.

” Vậy đi thôi.” Bởi vì có hợp tác, cho nên lần này nàng vui vẻ đồng ý.

” Vũ cô nương mời.” Tiểu Lí Tử cung kính đưa tay làm động tác mời.

” Cô nương.” Tiểu Ngọc ở một bên lo lắng kêu lên, không biết vương kêu cô nương đi làm chuyện gì?

” Tiểu Ngọc, không cần lo lắng, ta không có việc gì.” Nguyễn Nhược Khê cấp cho nàng một nụ cười an tâm, mới xoay người rời đi.

Ngự thư phòng.

” Vương, Vũ cô nương đã đến.” Tiểu Lí Tử ở ngoài cửa bẩm báo.

” Vào đi.” Âm thanh truyền ra ngoài cửa.

” Vũ cô nương mời vào.” Tiểu Lí Tử đẩy cửa ra.

” Cảm ơn.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu đi vào.

Tiểu Lí Tử rất thức thời đóng cửa phòng, giữ ở ngoài cửa.

Nguyễn Nhược Khê đi vào, trực tiếp ngồi ở trên ghế, thậm chí ngay cả nói cũng không.

” Người không muốn hỏi ta xem tìm người tới làm gì sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng chăm chăm, không biết nàng có biết nguyên nhân không.

” Chuyện này cần phải hỏi hay sao? Không phải là muốn ta ở trong này một đêm, kích thích một số người, để đạt được mục đích của người sao? Nếu ngay cả điểm ấy cũng không đoán ra, sao người lại tìm ta hợp tác chứ.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn châm biếm nói.

” Vũ Khuynh Thành, người thông minh làm cho người ta cảm thấy sợ, cùng nữ nhân như vậy hợp tác, ta không biết là đúng hay không nữa?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên xúc động muốn giết nàng.

” Một nữ nhân mà có thể khiến cho người cảm thấy sợ, người sao có thể là vương sao? Sao người có thể thống trị thiên hạ chứ? Không thấy buồn cười sao?” Khóe môi Nguyễn Nhược Khê mang theo châm chọc.

” Đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, ta cho tới bây giờ cũng chưa dám bỏ qua sức mạnh của nữ nhân, nhất là người.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chăm chăm nàng, trong đôi mắt hiện lên hận ý, trong lời nói có thâm ý khác.

Nguyễn Nhược Khê nhăn mặt nhíu mày, nàng không hiểu hắn cùng Vũ Khuynh Thành trước đây rốt cục là có ân oán gì, mà làm hắn thù hận như vậy.

29. Chương 29: Cùng Thở Phào Nhẹ Nhõm

Như phi cung. ” Cái gì? Người nói đêm nay vương tuyên huyết nô kia tới ngự thư phòng sao?” Như phi nhìn cung nữ trước mặt giật mình nói.

” Vâng, nương nương, là nô tì chính mắt thấy Lí công công mang nàng đi vào.” Một tiểu cung nữ đứng cạnh nói.

Như phi vốn nắm chặt tay, sắc mặt vốn lo lắng lập tức xuất hiện nụ cười, ngồi ở nơi đó, cầm chén trà bên cạnh uống một ngụm, hơi thở gấp gấp lúc trước biến mất không dấu vết.

” Nương nương, người đây là.....” Cung nữ không hiểu, lúc trước nương nương còn rất khản trương, vì sao bây giờ bộ mặt lại thả lỏng như vậy.

” Liễu Nhi, có phải thấy kỳ quái, tâm tình ta sao lại đột nhiên tốt lên đúng không?” Như phi nhìn nàng, giọng nói cũng dịu đi không ít.

” Nô tì ngu dốt, đoán không được tâm tư nương nương.” Liễu Nhi vội vàng kinh sợ nói.

” Chuyện này có gì khó chứ? Vương triệu kiến huyết nô, chẳng phải nói, Như phi cũng không có cơ hội sao, ta đây an tâm, ta không thể để nàng tiếp cận vương trước ta, ta nhất định phải hoài thai Long chủng trước.” Đôi mắt Như phi lộ ra hào quang lạnh như băng.

” Nô tì vẫn ngu dốt, nô tì không rõ, chẳng lẽ nương nương không sợ huyết nô kia sẽ hoài thai Long chủng trước sao?” Về mặt Liễu Nhi hoang mang.

” Ha ha ha ha.” Như phi đột nhiên nở nụ cười,

” Liễu Nhi, người thật khờ khạo trong chuyện này sao đơn giản như vậy, ở hậu cung này, nếu sau lưng không có thể lực, cho dù là hoài thai, thì có thể giữ được bao lâu? Dù sao chỉ dựa vào sắc đẹp thì không thể giữ chân Vương được lâu, người nghĩ đi, nếu không có thể lực của cha ta, ta có thể có được vị trí như ngày hôm nay sao? Còn có Như phi, trong cung cũng là phi tử có thể lực, cho dù huyết nô kia có thể hoài thai, ta cam đoan, không quá ba ngày, đứa nhỏ của nàng sẽ không còn trong bụng, cho dù nàng có thể sinh hạ đứa nhỏ, nhưng vị trí hoàng hậu chỉ có thể là ta hoặc Như phi, nàng ta hoàn toàn không có khả năng, ta nghĩ đêm nay vương gọi nàng, chính là bởi vì không biết nên lựa chọn ai giữa ta và Như phi.”

” Hóa ra là như thế này, vẫn là nương nương nhìn thấu tất cả.” Liễu Nhi lúc này mới giật mình hiểu ra.

” Liễu Nhi về sau làm việc phải thông minh lên, phải có cái nhìn sâu xa.” Như phi nhìn nàng phân phó nói, nha đầu này, trung thành thì có thừa nhưng đầu óc có chút chậm chạp.

” Nô tì biết.” Liễu Nhi vội vàng hành lễ nói.

” Ừ, đi ngự thư phòng ở đó cho ta, có chuyện gì thì về bẩm báo cho ta, đặc biệt là bên Như phi kia, nhớ kỹ chưa.” Như phi lúc này mới phân phó nói.

” Vâng, nô tì cáo lui.” Liễu Nhi vội vàng rời đi.

Mà trong lúc đó, Như phi nương nương nghe được cung nữ bẩm báo, cũng ngồi trên ghế thờ phào nhẹ nhõm như thế, cho dù là kẻ nào, miễn không phải là Như phi thì đều được.

Cười lạnh một chút, mẫu dựa tử quý, chiêu bọn họ nghĩ ra này, là chiến tranh trong triều đình, hiện tại đã trở thành chiến tranh của các nữ nhân, nàng không muốn cuốn vào cuộc chiến tranh này, nhưng từ ngày nàng bắt đầu bước vào cung, nàng đã không có lựa chọn, vì gia tộc, vì chính mình, nàng phải tranh thủ hết sức, bởi vì nàng không thể thua, thua ở nơi này chẳng khác nào chết? Muốn sống, thì phải đấu tranh, đây là số mệnh, số mệnh của nữ nhân hậu cung.

” Nương nương, có muốn nô tì qua bên kia nghe ngóng hay không, có tin tức liền báo lại với nương nương.” Cung nữ Thảo Nhi bên cạnh đề nghị.

” Ừ, hãy đi đi, nhớ kỹ, chủ yếu là giám thị động tĩnh của Như phi, ta không thể để vương tiến vào Như phi cung trước.” Như phi gật đầu phân phó nói.

” Vâng, xin nương nương yên tâm, nô tì biết.” Thảo Nhi nói xong, cũng vội vàng đi ra ngoài.

30. Chương 30: Người Muốn Làm Cái Gì

Trong ngự thư phòng Nguyễn Nhược Khê nhắm mắt lại ngồi ở trên ghế lấy tay chống đầu, nặng nề đi vào giấc ngủ, muốn ta van xin người ư, ngồi chờ đi, ở hiện đại, vì kiếm tiền nên nàng có thể ngã lưng xuống là ngủ ngay.

Tây Môn Lãnh Liệt ngồi ở trên ghế nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, mặt nhăn lại, nàng như vậy mà có thể ngủ say lẽ nào thực sự khổ như vậy.

“Vũ Khuynh Thành.” Hắn hô to một tiếng.

“Làm gì?” Nguyễn Nhược Khê giật mình tỉnh lại nhìn hắn.

“Theo ta chơi cờ.” Hắn đi tới một bên đã sớm bày bàn cờ đêm rất dài, hắn muốn tìm việc gì làm cho hết thời gian.

“Không.” Nguyễn Nhược Khê nhìn bàn cờ đầy quân đen và trắng thẳng thắn đáp.

“Vũ Khuynh Thành ngươi cố ý muốn làm ta tức giận sao? Ngươi cho là hợp tác rồi ta sẽ không dám làm gì ngươi sao?”

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt hung ác nhìn chằm chằm chữ viết sai trong tay trong nháy mắt biến thành bột phấn, thân là một nữ tử sao lại không có khả năng cầm kỳ thư họa chứ.

Nguyễn Nhược Khê biết đó là hắn đưa ra cảnh cáo nhưng đôi mắt nhìn ngược lại hắn nói:

” Ta vì sao muốn chọc giận ngươi chứ, chọc giận ngươi đối với ta có chỗ nào tốt chứ chứ? Chẳng lẽ ta có tình phạm lỗi để ngươi nghiêm phạt ta sao? Ta sẽ không làm điều dở hơi như vậy đi, ta không có hứng thú.”

Nhìn thẳng đôi mắt thành thật, Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên không muốn xem xét xem nàng nói thật hay không, đổi giọng nói:

” Đánh đàn.”

” Không.” Nàng lại lắc đầu, ở hiện đại chỉ những nhà có tiền mới học cái đó, nhà nàng rất bình thường mua mãi không nổi cái đàn cổ chứ đừng nói là tiền học phí hướng hồ cho tới bây giờ nàng không có suy nghĩ muốn học mấy thứ đó.

” Làm thơ.”

” Không.”

” Vậy ngươi sẽ làm cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt thực sự phát hỏa, chẳng lẽ Vũ gia là bởi vì nàng là huyết nô, cho nên mấy thứ nữ tử nên học đều không có dạy sao?

” Ta nghĩ ngươi không hiểu.” Nguyễn Nhược Khê thuận miệng nói.

” Nói.” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng, cho rằng nàng cố ý châm chọc.

” Lên mạng (cách hiểu khác là mạng lưới).” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, đừng nói nàng cố ý làm hắn khó xử.

” Lên mạng.” Tây Môn Lãnh Liệt sững sốt, khóe môi nhếch lên nụ cười châm chọc,

” Muốn dùng lưới đánh cá làm ta khó xử sao?”

” Lưới đánh cá?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, sau đó không thể kiềm chế được phát ra một tràng cười thánh thót, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, trời ơi, lên mạng, cư nhiên bị hắn giải thích thành lưới đánh cá.

” Vũ Khuynh Thành, có cái gì buồn cười vậy chứ?” Tây Môn Lãnh Liệt bị nàng cười có chút nổi giận, rống to đáo, lại càng không hiểu được nàng đang cười cái gì?

” Không có.” Khóe môi Nguyễn Nhược Khê cố mím cười, hắn vĩnh viễn sẽ không hiểu được nàng đang cười cái gì?

Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn nàng, có đôi khi hắn thực sự không hiểu nàng đang nói cái gì, nghĩ cái gì? Càng khó tưởng tượng nàng là nữ nhân của Vũ gia, trừ dung mạo, nàng cùng Vũ gia dường như không có một chút nào liên quan.

Nhưng những thị vệ canh bên ngoài thư phòng lúc này đều nghe được, tiếng cười từ bên trong truyền ra? Trong lòng thầm nghĩ đều một việc, xem ra vương thực sự thích huyết nô kia.

31. Chương 31: Sắc Phong Mỹ Nhân

Đêm càng lúc càng khuya. Nguyễn Nhược Khê thấy khó chịu tựa vào cái bàn, nhìn thấy Tây Môn Lãnh Liệt ở một bên cũng nhắm mắt dưỡng thần, mở miệng nói:

” Nếu ngươi muốn mỗi lần đều ở ngự thư phòng cùng ta diễn trò, vậy đặt cái ghế nằm ở đây đi, như vậy cả hai ta đều sẽ thoải mái chút.”

Trong phút chốc khóe môi hắn nhếch lên nụ cười lãnh khốc, quỷ dị, nói:

” Lời của ngươi nhắc nhở ta, không cần, ngày mai ta sẽ ban cho ngươi một cung điện, thời gian sau này còn rất dài, ở mãi trong ngự thư phòng ngủ người khác sẽ không nghi ngờ sao?”

” Được.” Nguyễn Nhược Khê không chút do dự đồng ý, nàng không muốn phải chịu đựng cuộc sống khổ sở, có thể có được cuộc sống an nhàn, vì sao nàng muốn cự tuyệt chứ?

” Vương, nô tài đến hầu hạ người vào triều.” Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của Tiểu Lí Tử.

” Được, đi vào đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó nói.

” Nô tài tham kiến vương.” Phía sau Tiểu Lí Tử có cung nữ đi theo mang triều phục, chậu rửa mặt.

Vừa để cung nữ hầu hạ mình, vừa phân phó nói:

” Tiểu Lí Tử, ngươi mang nàng trở về trước.”

” Vâng, vương.” Tiểu Lí Tử đáp, mới hướng Nguyễn Nhược Khê làm động tác mời nói:

” Cô nương, đi thôi.”

” Được.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, đi theo hắn ra khỏi ngự thư phòng.

Vừa đến Huyết viên, liền thấy Tiểu Ngọc lo lắng chờ ở cửa, thấy nàng trở về, vội vàng đi tới đón, vẻ mặt vui mừng nói:

” Cô nương, người đã trở lại.”

” Cô nương, vậy nô tài cáo lui trước.” Tiểu Lí Tử nói.

” Cảm ơn người, Lí công công.” Tiểu Ngọc rất thông minh thay nàng nói lời cảm tạ.

Nguyễn Nhược Khê trở về phòng gục xuống, một đêm không ngủ, mệt mỏi quá.

Ai ngờ Tiểu Ngọc lại đột nhiên quỳ xuống vui vẻ nói:

” Cô nương, chúc mừng.”

” Đứng lên đi, Tiểu Ngọc, ta thấy mệt, muốn ngủ một chút.” Nguyễn Nhược Khê thản nhiên phân phó nói, nàng ta sao biết sự thật bên trong chứ.

” Vâng, vậy cô nương, người nghỉ ngơi đi, có gì phân phó thì gọi nô tì.” Tiểu Ngọc đứng dậy giúp nàng đắp chăn rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Nguyễn Nhược Khê nhanh chóng tiến vào giấc ngủ, trong lúc mơ mơ màng màng lại bị Tiểu Ngọc đánh thức, chợt nghe nàng nói:

” Cô nương, mau tỉnh lại, thánh chỉ đến.”

Quỳ trên mặt đất với Tiểu Ngọc, nghe Tiểu Lí Tử công công kia tuyên đọc thánh chỉ.

” Thuận thiên thừa vận, Vương chiếu viết, Vũ Khuynh Thành tài đức vẹn toàn, rất hợp ý vương, ngay hôm nay, sắc phong mỹ nhân, chuyển vào Tử uyển, khâm khử.”

” Tạ thánh ân của vương.” Nguyễn Nhược Khê tiếp nhận thánh chỉ trong tay công công nói.

” Nô tài tham kiến Vũ mỹ nhân.” Tiểu Lí Tử công công lúc này mới cúi chào nói.

” Công công khách khí, xin đứng dậy đi, về sau còn nhờ người chiếu cố nhiều hơn.” Nguyễn Nhược Khê vô cùng khách khí lấy tay nâng hắn dậy, nàng biết từ nay về sau, nàng sẽ bị cuốn vào tranh đấu chốn hậu cung, thêm một bằng hữu sẽ ít đi một địch nhân.

” Mỹ nhân có việc muốn phân phó, nô tài nhất định tận tâm cố gắng, xin mỹ nhân thu thập một chút, theo nô tài chuyển qua Tử uyển.” Tiểu Lí Tử công công cũng khách khí nói.

” Tiểu Ngọc, người đi thu thập một chút đi.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới phân phó nói, thật ra nàng cũng không biết Vũ Khuynh Thành có cái gì để thu thập hay không.

” Nô tì đã sớm thu thập xong.” Trong tay Tiểu Ngọc cầm một túi quần áo nhỏ đáp.

” Một khi đã như vậy, vậy mỹ nhân mời theo nô tài đi thôi.” Tiểu Lí Tử công công nói.

” Chờ một chút?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên dừng lại chân, nhìn nhìn người trên giường nói:

” Công công, ta muốn hỏi Tử uyển có bao nhiêu phòng, ta có thể mang nàng theo không?”

” Chuyện này.....” Tiểu Lí Tử công công có chút khó xử nhìn nàng.

” Công công, ta sẽ nói với vương.” Nguyễn Nhược Khê nói, nàng không thể để mặc nàng ấy, nếu không lương tâm sẽ rất bất an.

” Như vậy tùy mỹ nhân.” Tiểu Lí Tử công công lúc này mới sai người mang người nằm trên giường theo, cùng đi Tử uyển.

32. Chương 32: Dưa Hơi

Nguyễn Nhược Khê đi vào Tử uyển, nơi này ở trong cung không lớn không nhỏ, giống với thân phận của nàng, bên trong dễ dàng nhận thấy đã thu dọn ổn thỏa, hai cung nữ hai thái giám thấy nàng đi vào, vội vàng ra đón nói: "Nô tì, nô tài tham kiến mỹ nhân."

"Đứng lên đi, không cần đa lễ." Nguyễn Nhược Khê thản nhiên đáp.

"Nô tì Thu Hồng. Nô tì Thu Diệp."

"Nô tài tiểu Minh Tử. Nô tài tiểu Đức Tử."

"Phụng lệnh vương đến hầu hạ cuộc sống hàng ngày ỹ nhân ạ." Bốn người lại hành lễ nói.

"Đều đứng lên đi, nếu là người Vương phái đến thì từ nay về sau chúng ta là người một nhà, có thể chăm sóc lẫn nhau." Nguyễn Nhược Khê lấy tay nâng các nàng dậy, thân thiện nói, tối thiểu, ở trong cung phải đào tạo thân tín ỳnh đi.

"Tạ mỹ nhân, nô tì, nô tài nhất định tận tâm hầu hạ." Người một nhà, khiến trong lòng bọn họ có chút cảm động.

"Mỹ nhân, đến xem xem, có vừa lòng không, nếu không hài lòng nô tì sẽ thay đổi một chút." Thu Hồng đứng dậy nói.

Nguyễn Nhược Khê vừa muốn nói không cần, cửa liền truyền đến tiếng thái giám bẩm báo:

"Như phi nương nương đến, Như phi nương nương đến."

Vừa dứt lời, hai thân ảnh lộng lẫy đã xuất hiện ở cửa, đi theo phía sau là hai cung nữ.

"Nô tì tham kiến Như phi nương nương, Như phi nương nương." Mấy cung nữ thái giám lập tức quỳ xuống

"Mỹ nhân tham kiến Như phi nương nương, Như phi nương nương." Nguyễn Nhược Khê cũng học các nàng quỳ xuống hành lễ.

"Muội muội, làm cái gì vậy? Đều là tỷ muội một nhà, về sau không cần hành lễ." Các nàng rất ăn ý mỗi người một tay nâng nàng dậy, ngay cả lời nói cũng giống nhau.

"Tạ Như phi nương nương, Như phi nương nương, tuy là tỷ muội một nhà, nhưng là quy củ trong cung, mỹ nhân không dám quên, tỷ tỷ là phi, thân phận tôn quý, mỹ nhân không dám vờ đùa cả nắm với nương nương." Nguyễn Nhược Khê tự hạ thấp thân phận nói, trên dưới đương nhiên là phải khác nhau rồi.

"Muội muội thấu tình đạt lý như vậy chẳng trách vương lại thích." Như phi nương nương vừa lòng gật gật đầu, không có cựa súng mà kiêu.

"Muội muội, nếu có gì không quen hoặc là nô tì không nghe lời, cứ nói với tỷ tỷ, tỷ tỷ làm chủ cho người." Như phi lời kéo tay của nàng nói.

"Cám ơn nương nương quan tâm." Nàng lại gặp người, chân đã sớm bị chuột rút người cổ đại thật không dễ sống.

"Như phi lời này nói rất có dáng điệu của hoàng hậu nha." Như phi ở một bên trào phúng nói, thay nàng làm chủ, nàng ta dựa vào cái gì để làm chủ, tự nghĩ bản thân là hoàng hậu.

"Như phi cũng cho rằng như vậy sao?" Như phi nhưng không phản bác mà nhìn ngược lại, nàng ta cùng mình đều muốn làm hoàng hậu, trong cung chuyện này sớm đã không phải là bí mật gì, cần gì phải giấu diếm.

Mắt thấy mắt các nàng đã bắt đầu ngầm tranh đấu, Nguyễn Nhược Khê vội vàng mở miệng nói:

"Nương nương, vào trong phòng ngồi đi, Tiểu Ngọc dâng trà."

Trong phòng khách, chậm rãi uống trà, nàng lúc này mới đánh giá các nàng.

Như phi nương nương, trên đầu kim bộ đựng đưa đến vai (ai xem hoàng châu cách cách không ạ, cái vương miện của các quý phi đó), lông mi uốn cong, ánh mắt linh hoạt mà lại sâu sắc, chiếc mũi khéo léo. Đôi môi đánh phấn hồng. Một thân hình y phục màu tím lá lướt ôm trọn lấy thân mình, đẹp, đẹp làm người ta nhìn muốn lồi con mắt, nàng ta giống như yêu tinh, vừa đơn thuần mà vừa đáng yêu, nhưng lời nói châm chọc vừa rồi kia, làm cho người ta biết, nàng tuyệt đối không phải là một người đơn thuần, mà là nữ nhân tâm kế phức tạp.

Như phi nương nương, trên đầu cũng đội giống Như phi, ánh mắt của nàng rất dịu dàng, tản ra hào quang, đôi môi phớt đỏ, y phục trên người cũng dịu dàng ôm lấy thắt lưng, cả người tỏa ra khí chất hòa nhã, làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận, nhưng tinh quang trong đôi mắt, lại nói rằng nàng cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

” Muội muội, tỷ tỷ chúc mừng người được sắc phong mỹ nhân, đặc biệt chuẩn bị một lễ vật không biết người thích không?” Như phi mở miệng trước, để cung nữ bên cạnh mang hòm trong tay đưa tới.

” Muội muội, tỷ tỷ cũng chuẩn bị cho người một phần lễ vật.” Như phi cũng không chịu bị thua, cung nữ phía sau cũng mang hòm trong tay đưa tới.

Tiểu ngọc vội vàng nhận lấy, mở ra, nhìn thấy thứ bên trong, Nguyễn Nhược Khê nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

33. Chương 33: Sủng Ái

Hai thanh thủy thủ (đoạn kiếm) rất giống nhau đều tinh xảo, ở trên cũng khảm một viên dạ minh châu, dù đây là ban ngày, cũng lóe hào quang, vừa thấy là biết giá trị xa xỉ.

Chủ thủy? Nguyễn Nhược Khê lập tức phản ứng, hai vị nương nương này thật sự là có tâm, đem tặng lễ vật quý giá vậy, cũng có ý cảnh cáo mình, nhìn cho rõ phương hướng, vinh hoa phú quý đi liền với tính mạng.

Như phi nương nương cùng Như phi nương nương thấy lễ vật của nhau, sắc mặt cũng thay đổi, cùng liếc mắt nhìn đối phương.

” Mỹ nhân không dám nhận đại lễ của nương nương như thế, lễ vật rất giá trị, mỹ nhân nhận không nổi, xin nương nương thu hồi.” Nguyễn Nhược Khê lập tức quỳ xuống, nàng đây là khiêm tốn, đồng thời cũng là cự tuyệt các nàng, để các nàng hiểu được, bản thân chỉ là vô tình đi nhầm đường mà thôi.

” Muội muội sao lại nói vậy? Thứ đã tặng đi rồi, sao có thể thu hồi chứ? Muội muội không nhận, không phải là ghét bỏ lễ vật của tỷ tỷ chứ.” Như phi nâng nàng dậy, trêu ghẹo nói.

” Nếu muội không vừa ý thì tỷ tỷ sẽ đổi uội món quà khác”. Như phi cũng nói.

” Nương nương coi trọng, muội muội được sủng ái mà lo, lễ vật rất quý giá, chỉ sợ nhận không nổi.” Nguyễn Nhược Khê lại quỳ xuống.

Như phi nương nương cùng Như phi nương nương vừa muốn cất lời, cửa liền truyền vào tiếng của Tây Môn Lãnh Liệt.

” Sao ở đây náo nhiệt vậy?” Một bước tiến vào cửa liền thấy các nàng.

” Nô tì tham kiến vương.” Cung nữ vội vàng quỳ xuống.

” Thần thiếp tham kiến vương.” Như phi, Như phi, Nguyễn Nhược Khê cũng cúi người hành lễ.

” Như phi cùng Như phi cũng ở đây sao, đều đứng lên đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó nói, nhanh như vậy đã không nhận nhìn được, nhìn các nàng, lại nắm lấy bàn tay Nguyễn Nhược Khê kéo đến trước mặt.

” Cảm ơn vương ân điển.” Các cung nữ cùng đứng dậy, Như phi cùng Như phi đều ngăn người, cũng đứng dậy, nhìn lẫn nhau, chỉ cần không phải là đối phương, các nàng còn có thể chịu được.

Nguyễn Nhược Khê có chút sững sờ, tức khắc hoàn hồn, đây là hân bầy tổ sủng ái nàng, đã nhảy vào hố lửa thì phải phối hợp với hắn, đưa tay đặt trong tay hắn.

Tây Môn Lãnh Liệt rất vừa lòng phối hợp của nàng, lập tức kéo nàng, không hề cố kị ôm vào trong ngực, sủng ái hỏi:

” Có vừa ý ở đây không? Không thích cái gì, Ta cho bọn họ sửa.”

” Không cần, vương, thiếp rất vừa lòng.” Cơ thể Nguyễn Nhược Khê có dấu hiệu muốn tránh né hắn, nhưng bị hắn nhìn chăm chú, đành phải từ bỏ, làm bộ như thẹn thùng nói.

Nhìn thấy bọn họ thân thiết như chỗ không người, trên mặt Như phi cùng Nhu phi có chút không nhịn được, vội vàng cúi người nói:

” Vương, thần thiếp cũng không quấy rầy vương cùng muội muội, thần thiếp xin cáo lui.”

” Lui ra đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phát tay, thậm chí cũng không quay đầu lại liếc mắt các nàng một cái.

” Thần thiếp cáo lui.” Sắc mặt Như phi cùng Nhu phi lạnh lùng khó coi, cắn môi đi ra ngoài, chưa bao giờ vương đối xử với các nàng như thế.

” Các người cũng đều đi xuống đi.” Tây Môn Lãnh Liệt lại phân phó cung nữ trong phòng.

” Vâng.” Cung nữ cũng lui ra ngoài.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới buông Nguyễn Nhược Khê ra, đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào hai thanh chủy thủ giống hệt nhau, cầm trong tay thưởng thức nói:

”Khó có khi nào các nàng ấy có chung ý kiến như vậy.”

” Chuyện này không phải theo đúng mong muốn của người sao?” Nguyễn Nhược Khê quay đầu lại nhìn hắn chăm chăm nói.

34. Chương 34: Tâm Sự Trong Lòng

” Vũ Khuynh Thành, người tốt nhất là biết, khi nào thì nên thông minh? Khi nào thì nên ngốc nghếch?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt quét về phía nàng, giọng nói lạnh như băng.

” Ở trước mặt người, ta vĩnh viễn sẽ không giả vờ ngu ngốc, bởi vì chuyện đó không cần.” Nguyễn Nhược Khê không chịu tỏ ra kém thế gương mặt nhìn hắn.

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt bắn ra hào quang nguy hiểm, đôi mắt với nàng một lúc lâu, mới xoay người nằm lên trên giường, hắn mệt chết đi, hoàng cung tuy rất lớn, nhưng không có nơi nào thực sự để hắn có thể nghỉ ngơi.

Nguyễn Nhược Khê nhíu mày một chút, nếu hắn buồn ngủ, để hắn ngủ, xoay người muốn đi ra ngoài.

” Đứng lại, ở trong phòng.” Trên giường, Tây Môn Lãnh Liệt vẫn nhắm mắt như trước lại phân phó nói.

Nàng dừng chân lại, ngồi ở bên ghế, nàng biết, đây là hắn gở bộ cho người ta thấy hắn sủng ái nàng biết bao nhiêu.

Khóe môi mở ra một nụ cười chua xót, đây là giao dịch nàng làm cùng hắn, nàng phải vô điều kiện tuân thủ.

Đang đi ra Tử Uyển Như phi cùng Nhu phi, cùng xoay người nhìn đối phương.

” Hừ.” Đồng thời hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về hai hướng khác nhau.

” Nương nường, không nghĩ tới Nhu phi sẽ tặng thứ giống nương nường, như vậy, mỹ nhân kia còn có thể theo nương nường sao?” Liễu Nhi đỡ Như phi, vẻ mặt lo lắng hỏi.

” Người nghĩ đến Nhu phi kia cũng nhu nhược dễ bắt nạt như thể hiện bề ngoài sao? Chúng ta có thể nghĩ, nàng không thể nghĩ sao, ta không thềm quan tâm thái độ của mỹ nhân kia, chỉ cần nàng ta không cùng một phía với Nhu phi, thì ta an tâm, bây giờ quan trọng hơn cả là xem ta và Nhu phi ai hoài thai Long chủng trước.” Trên mặt Như phi đều là u ám lạnh lẽo, chuyện nàng phải làm bây giờ là khiến cho vương sủng hạnh mình.

” Nô tì hiểu được, nô tì sẽ thay nương nương quan sát động tĩnh của các nàng.” Liễu Nhi vội vàng nói.

” Ừ.” Như phi gật gật đầu, nàng ta hiện tại đã thông minh hơn một chút rồi.

Một người ở hướng ngược lại.

Thảo Nhi đỡ Như phi nói:

” Nương nương, hôm nay tính ra ta cùng Như phi coi như hòa nhau, ít nhất ỹ nhân kia một cảnh cáo, để nàng ta phải suy nghĩ, không cho nàng ta dễ dàng nghiêng về một phía, bây giờ, nương nương chỉ cần nghĩ biện pháp, để vương sủng hạnh, nhanh chóng hoài thượng Long chủng.”

Như phi dừng chân lại nhìn nàng, Thảo Nhi này càng ngày càng thông minh, chuyện mình không nói, nàng ta có thể hiểu được.

” Nương nương tha mạng, nô tì không nên nói vậy, thật sự là đáng chết, về sau sẽ không dám.” Thảo Nhi bị dọa lập tức quỳ xuống đất, đã muốn tát ỳnh một cái, lắm miệng như vậy làm gì chứ?

Tay vừa đưa lên đã bị Như phi ngăn cản:

” Đứng lên đi, ai nói người nói vậy, người nói không hề sai, ta thích sự thông minh của người.”

” Cảm ơn nương nương.” Thảo Nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra về sau mở miệng phải cẩn thận, tuy nương nương nói như vậy, nhưng là nói không chừng ngày nào đó cái mạng nhỏ cũng không giữ được, chết thế nào cũng không biết.

” Thảo Nhi, người nói xem bốn cung nên làm thế nào để vương sủng hạnh ta?” Như phi vừa đi vừa lơ đãng hỏi.

” Nương nương, nô tì nghĩ, hiện tại nương nương cái gì cũng không cần làm, trước mắt vương sủng hạnh mỹ nhân, hiển nhiên là không tránh người cùng Như phi nữa, hoặc là nói không nên để ý vương sủng hạnh ai, việc người nên làm tốt nhất chính là nên quan tâm vương, mà không phải yêu cầu vương phải sủng hạnh mình.” Thảo Nhi rất cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng nói, sợ nói sai câu nào. (đây gọi là lùi một bước tiến hai bước nha^^)

Như phi gật gật đầu, bản thân cũng nghĩ như vậy, cho dù nàng không có phản ứng gì, cha ở bên ngoài cung cũng sẽ tạo áp lực cho Vương, cuối cùng Vương cũng không thể lơ là mình và Như phi, sau đó phải xem bụng ai hoài Long chủng trước.

35. Chương 35: Sủng Ái Là Lưỡi Dao Hai Lưỡi

Mấy ngày kế tiếp, chỉ cần có thời gian rảnh là Tây Môn Lãnh Liệt sẽ đi đến Tử Uyển, hoặc là thân mật mang nàng đi dạo Ngự hoa viên, hoặc là bồi nàng tại Lương Đình ngắm cá bơi lội... Cung nữ và thị vệ chỉ đứng xa xa ở một bên đợi lệnh, không dám lại gần quấy rầy.

Ngồi ở trong Lương Đình, Nguyễn Nhược Khê đem đầu tựa vào ngực hắn, miệng lúc nào cũng mỉm cười. Vốn mấy ngày hôm trước, bị hắn ôm vào trong lòng ngực, cơ thể nàng trở nên cứng ngắc, về sau nghĩ lại, vai diễn này không biết phải diễn trong bao lâu, hà tất nàng phải làm khổ bản thân, vì thế liền đem cơ thể thả lỏng tựa vào hắn.

”Người không biết người rất nặng sao?” Tây Môn Lãnh Liệt trên mặt mang theo ý cười nhìn nàng, nhưng nụ cười kia lại lạnh như băng, nếu không phải hiện tại có người nhìn thấy, nàng khẳng định hắn sẽ đem nàng đẩy ra.

”Vậy người cũng có thể không cần ôm.” Vừa nói xong, Nguyễn Nhược Khê cố ý để lộ ra một cái mỉm cười thật ngọt ngào.

” Người đang uy hiếp ta?” Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn nàng, khoé miệng vẫn nhếch lên như trước, cánh tay ôm nàng lại tăng thêm một chút sức.

” Uy hiếp người thì thế nào? Người dám đánh ta một cái không?” Trên mặt Nguyễn Nhược Khê đều là ý cười, lần này là cười một cách đắc ý, nàng không tin hắn dám đánh nàng, dù chỉ một cái.

” Người nghĩ rằng ta sẽ không dám đánh người sao?” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt bắn ra vài tia nguy hiểm, đột nhiên cười quỷ dị nói:

” Ta sẽ không đánh, nhưng ta có thể đổi một phương pháp khác.” Nói xong, cúi đầu hung hăng cắn lên môi của nàng.

” Ừm.....” Âm thanh đau đớn, rên rỉ của Nguyễn Nhược Khê bị miệng hắn bao phủ, nuốt vào.

Thân thể muốn giãy dụa né tránh, lại bị hắn ôm thật chặt, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng trừng trừng nhìn hắn, cũng dùng miệng phản kích, nhưng lần nào cũng thất bại, bị hắn trốn thoát.

” Thế nào? Trừng phạt như vậy người không phải rất thích sao?” Tây Môn Lãnh Liệt kề vào tai nàng lạnh lùng nói.

” Cứ cho là vậy đi.” Nguyễn Nhược Khê hung hăng đưa tay lên nhéo hắn một cái, trừng mắt nhìn hắn, nàng không phải là dễ khi đầu nhe.

” Ồi.....” Tây Môn Lãnh Liệt bị đau trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt hiện lên một tia lãnh khốc, bàn tay đưa lên giữa không trung.

” Vương, người làm sao vậy? Có phải rất là nóng không? Thần thiếp lau mồ hôi cho người nha.” Nguyễn Nhược Khê trong lòng thích chí, lấy tay cầm khăn lụa đưa lên trán hắn chà sát vài cái, ánh mắt tà mị nhìn bàn tay giờ lên của hắn, trong lòng cười lạnh, muốn thì người cứ đánh đi.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn ra sự khiêu khích trong ánh mắt nàng, khoé môi mỉm cười, tay lại đưa xuống vuốt ve cái trán của nàng, giúp nàng vuốt lại mấy sợi tóc bị gió thổi bay, nhỏ giọng nói:

“ Muốn chọc giận ta sao, người đừng mơ tưởng, chỉ cần ta muốn, thì thu thập người không thành vấn đề, người không biết ở đây mọi người đều đang giương mắt canh chừng động tĩnh của người sao. Không cần ta phải ra tay, ta chỉ cần đứng một bên nhìn là được.”

” Người quả nhiên rất đê tiện.” Nguyễn Nhược Khê hiểu được hắn muốn nói cái gì. Còn không phải là mấy lần phi ghen tị với mình, nữ nhân của hắn. Nữ nhân trong hoàng cung đều ghen tị giống nhau, đều là kẻ giết người không nháy mắt, ăn thịt người không chừa xương cốt, xem ra về sau nàng chỉ có thể cẩn thận từng bước, phải tự bảo vệ chính mình thôi.

” Đê tiện? Vậy ta đây phải làm chút gì mới đúng nghĩa của hai từ mà người vừa nói chứ?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên đứng dậy kéo nàng lên.

” Người muốn làm gì?” Nguyễn Nhược Khê hốt hoảng

” Trở về phòng.”

” Ta không trở về, ta còn chưa có xem đủ mà.” Nàng hoảng hốt, muốn ngồi xuống.

” Người không có quyền quyết định.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, liền đưa tay ôm lấy nàng.

” A.....” Một tiếng thét kinh hãi còn chưa phát ra âm thanh, đã bị hắn dùng miệng ngăn chặn lại, sau đó mới nhỏ giọng nói: ”Người tốt nhất nên ngoan ngoãn đừng chống cự.”

Nguyễn Nhược Khê giận ngút trời trừng nhìn mắt hắn, nàng muốn giãy giụa nhưng cả người lại bị hắn ôm chặt, nàng làm sao có thể động đậy chứ?

Những người bên ngoài bị kinh hoảng, nhưng nhìn vào chỉ thấy Vương đang ân sủng nàng, biểu hiện vô cùng yêu thương, chịu đựng.

Nàng cảm giác được phía sau có vô số ánh mắt ghen tị, thù hận nhìn vào nàng, giống như vô số thanh kiếm sắc bén. Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ hiện tại nàng đã sớm nghìn vết trăm lỗ, chết không còn mạng nữa rồi.

Thật đáng chết, hắn cư nhiên còn cố ý ôm lấy nàng trở về phòng, nàng sợ chỉ còn có một con đường chết mà thôi.

36. Chương 36: Nữ Nhân Trong Hậu Cung

Như Phi cùng Ba nữ nhân xinh đẹp ngồi theo thứ tự ở bên phải ghế chủ toạ.

” Nương nương, mỹ nhân kia thật là quá mức, sao có thể dụ dỗ Vương làm thế trước mặt mọi người, giữa thanh thiên bạch nhật mà ái muội như vậy, rõ ràng là cố ý cho chúng ta xem.” Về mặt của nữ nhân xinh đẹp ngồi ghế thứ nhất giận dữ, phẫn nộ, bất bình nói.

” Đúng vậy, nương nương, đã sáu ngày rồi, trừ lúc Vương lên triều, còn lại đều ở cùng một chỗ với nàng ta, hằng đêm đều sủng hạnh nàng, từ trước đến giờ chưa từng có việc này xảy ra.” Nữ nhân thứ hai cũng bất bình như vậy, vò nát chiếc khăn trong tay, về mặt phẫn nộ, chỉ hận không thể dùng thiên đao vạn mã băm nát nàng ra.

Như Phi ngồi phía trên không hề khẩn trương mà chậm rãi uống trà, trên mặt không có một chút kinh ngạc nào, cũng không hề phẫn nộ.

” Nương nương, xin người cho chúng ta lời khuyên đi, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ? Không thể để Vương cứ độc sủng một mình nàng như vậy được.” Cả ba nữ nhân cùng mở miệng nói.

Lúc này, Như Phi mới buông chén trà trong tay xuống, nhìn các nàng, cười nói:

” Các vị muội muội gấp cái gì, chẳng qua chỉ là sáu ngày, lại không phải sáu tháng, trong tỷ muội chúng ta, Vương sủng hạnh người nào thì cũng chỉ trong nhất thời, cho nên không cần khẩn cấp, cho dù khẩn cấp cũng không thể làm gì. Chúng ta cũng không thể thân cận Vương, một khi đã như vậy, chúng ta chỉ có thể kiên nhẫn chịu đựng mà thôi.”

Nghe nàng nói như vậy, ba nữ nhân cùng nhìn nhau, nữ nhân thứ nhất cố nén giận nói:

” Nương nương nói đúng, là tỷ muội chúng ta không biết nhẫn nại, một khi nương nương đã nói vậy, chúng ta cũng chỉ có thể nghe theo. Chẳng qua là do chúng ta nóng lòng quá, nên mới đến giải bày cùng nương nương mà thôi.”

” Bỏ cung biết các người rất tức giận, khi nghĩ thông suốt rồi thì sẽ chẳng có việc gì.” Như Phi nhìn các nàng nói, trong lòng thâm cười lạnh. Thật đúng là một đám ngu ngốc, cho dù là có ghen tị cũng không nên biểu hiện rõ ràng như thế. Nếu không phải nghĩ đến các nàng trung thành, một lòng tùy ý nghe theo nàng phân phó, nàng sẽ không cần thiết, mặc kệ các nàng.

” Nương nương thật sự độ lượng, nếu nương nương lên ngôi hoàng hậu, thật sự là phúc đức của chúng ta. Một khi nương nương đã nói vậy, chúng ta cũng xin cáo lui, không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi.” Ba nữ nhân cùng nhau đứng lên.

” Được, các vị muội muội đi thông thả, bỏ cung cũng không tiện.” Như Phi gật đầu, khuôn mặt thể hiện ra đều là thoải mái tự tại.

” Nương nương, nô tì không rõ, người thật không nóng lòng sao?” Đợi các nàng đi rồi, Liễu Nhi đứng một bên liền hỏi.

” Gấp ư? Có một số việc cho dù là khẩn cấp cũng không được gì, nóng vội không ăn được đậu hũ, nhớ kỹ những lời này, ta mệt đi ta đi nghỉ ngơi.” Như Phi ra lệnh.

” Dạ, nương nương.” Liễu Nhi nâng nàng lên, đi về hướng phòng ngủ.

Như Phi cùng

Cũng có ba nữ nhân ngồi ở nơi đây.

” Nương nương, người tìm biện pháp gì đi? Không thể để Vương cứ sủng hạnh nàng mãi?” Một nữ nhân xinh đẹp mặc áo xanh nói.

” Đúng vậy, nương nương, thật không hiểu được, nàng có gì tốt mà Vương lại thích nàng như thế, nói về sắc đẹp, nàng hoàn toàn không bằng một phần mười của người nữa.” Nữ nhân mặc áo vàng cũng bất bình mà nói.

” Chẳng lẽ bởi vì nàng là huyết nô, mới làm Vương sủng ái nàng như thế ư?” Nữ nhân mặc áo hồng phấn nói tiếp.

Nhu Phi nhìn thấy các nàng, người một câu ta một câu, chỉ lạnh nhạt cười nói:

” Các vị muội muội đoán như vậy làm gì, một khi Vương đã sủng hạnh nàng như vậy, khẳng định nàng phải có cái gì đó hơn người mà chúng ta không biết. Chẳng phải các vị muội muội đều biết, tình cảm của Vương làm sao có thể lâu dài. Trước kia, có ai trong chúng ta không từng nhận được tất cả sủng ái của Vương đâu.”

” Nương nương, tuy người nói như vậy, nhưng cho dù Vương sủng ái chúng ta, cũng không có ngày đêm không rời, sủng hạnh một mạch sáu ngày.” Về mặt của nữ nhân áo xanh lo lắng, chỉ sợ về sau Vương sẽ không muốn gặp các nàng nữa.

” Không bằng như vậy, ngày mai chúng ta cùng đi gặp nàng, xem nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào.” Nữ nhân áo vàng đề nghị.

Ánh mắt của hai nữ nhân còn lại lập tức sáng ngời nói:

” Cũng được, cho dù Vương ở đó, chúng ta cũng không sợ, chúng ta chỉ đi chào hỏi, lại không phải đi gây sự.”

” Nương nương cảm thấy thế nào?” Nữ nhân áo xanh hỏi nàng.

Nhu Phi gật gật đầu, ý kiến này cũng giống nàng, nàng cũng để các nàng đi dò xét thực hư, lúc này mới nói:

” Có thể thử một lần, nhưng ta không thể đi, các ngươi hãy đi đi, nhớ kỹ giọng nói cùng thái độ phải thân thiện, dù sao bây giờ nàng đang là người được yêu thương, không thể đắc tội.”

” Nương nương yên tâm, chúng ta hiểu được, nương nương không thích hợp ra mặt.” Các nàng gật gật đầu, dù sao nàng tranh ngôi vị hoàng hậu, không giống các nàng, chỉ tranh đoạt sủng ái của vương.

37. Chương 37: Nữ Nhân Trong hậu Cung 2

Bầu trời vừa hừng đông, Tiểu Lí Tử ở bên ngoài hô: “ Vương, đã đến giờ vào triều.”

Cho nên mỗi ngày Nguyễn Nhược Khê không thể không cùng Tây Môn Lãnh Liệt rời giường, đưa hắc vào triều sớm, nàng hận muốn chết, chờ hắc vừa đi, nàng liền lập tức leo lên giường tiếp tục ngủ.

Buổi sáng hôm nay, nàng vừa mới leo lên giường, chập chờn đi vào mộng, chợt nghe tiếng Tiểu Ngọc bẩm báo:

” Nương nương, bên ngoài có Phi tần, mỹ nhân muốn gặp người.”

” Sớm như vậy?” Nàng ngồi dậy, các nàng đúng là tinh thần rất tốt.

” Có thể không gặp được không?” Nàng thầm nghĩ muốn ngủ, nghĩ đến cái giường thoải mái đang chờ đợi. Tây Môn Lãnh Liệt đáng chết, mỗi lần đều là hắc ngủ thoải mái trên giường, còn nàng thì nằm ngủ dưới đất.

” Nương nương, tốt nhất người nên gặp, nếu không người ta sẽ nói người ý được Vương sủng ái mà không xem ai ra gì, huống chi ở nơi này không nên khinh địch.” Tiểu Ngọc khổ tâm khẩn cầu.

” Vậy gặp, đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê đánh đánh vào mặt mình cho tỉnh, biết Tiểu Ngọc là vì tốt cho nàng, nhưng mà..... Ai.....

Đi đến đại sảnh, liền nhìn thấy ba nữ nhân xinh đẹp đang ngồi đợi.

Thấy nàng đi ra, nhưng đều không có đứng lên, chỉ quan sát, đánh giá nàng.

Trên mặt mình có dính gì sao? Nguyễn Nhược Khê kỳ quái nghĩ.

” Nương nương.” Tiểu Ngọc lấy tay kéo kéo ống tay áo của nàng, mới nhỏ giọng nhắc nhở bên tai của nàng:

“Hành lễ, các nàng tiến cung sớm hơn so với nương nương, cho dù thân phận giống nhau, nhưng người cũng phải hành lễ.”

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới hiểu được, đi tới, nở nụ cười giả tạo nói:

“Muội muội xin thỉnh an các vị tỷ tỷ.”

” Muội muội, đang làm gì vậy? Chúng ta sao dám nhận?” Ba nữ nhân lập tức đứng dậy làm bộ làm tịch muốn nâng nàng dậy.

” Các tỷ tỷ có gì không dám nhận? Đây là việc muội muội nên làm, muội muội mới vào cung trong thời gian ngắn, có cái gì không biết, chỗ nào không chu đáo, xin các vị tỷ tỷ rộng lòng bỏ qua cho, chớ có khiến trách muội muội, muội muội vô cùng cảm kích.” Nguyễn Nhược Khê rất là tôn kính đáp, trong lòng lại cười lạnh, rõ ràng trong lòng các nàng không cam tâm, đến đây thị uy, bằng không vừa rồi cũng sẽ không ngồi bất động.

” Muội muội nhu thuận thông minh, hèn chi Vương lại thích người như thế.” Các nàng gật đầu nàng ta cũng không phải lên mặt nạt người, tài trí hơn người .

” Tỷ tỷ quá khen.” Nguyễn Nhược Khê nói, thấy mình thật giả tạo, không nghĩ tới mình còn phải lo chào hỏi một đám nữ nhân khẩu thị tâm phi (miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo), thật bi ai nha.

” Ai.” Các nàng đột nhiên thở dài, giọng nói mang theo ủy khuất nói:

” Tỷ muội chúng ta thật đáng thương, hiện tại muốn nhìn thấy mặt Vương cũng không được, thật sự là hâm mộ muội muội quá.”

Tới rồi, bắt đầu rồi đây, Nguyễn Nhược Khê thầm nói, cố nén oán giận, nói không chừng trong lòng hận mình muốn chết, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười nói:

“Các vị tỷ tỷ không cần nóng vội, muội muội tuy là không biết đạo lý lớn gì, nhưng mà là người một nhà, muội muội hiểu, nhất định sẽ để Vương gặp các vị tỷ tỷ mà.”

” Muội muội thật sự là người trong sáng, thông minh, trí tuệ, các tỷ tỷ thật sự bội phục.” Ba nữ nhân đều đồng thanh hưởng ứng, mặc kệ lời nàng nói có thật tình hay không, nhưng nàng đã nói ra những lời này, thật khiến cho lòng người thoải mái, không thể không phục.

” Muội muội còn có rất nhiều chuyện không hiểu, hy vọng về sau các tỷ tỷ chỉ giáo nhiều hơn.” Nguyễn Nhược Khê lại khiêm tốn nói, trong lòng lại nói: phục cái gì phục? Cũng không phải là nam nhân của mình, nàng chỉ muốn đem hấn cấp cho các nàng mà thôi, cũng thăm cầu nguyện, đi nhanh đi, cứ mở miệng là tỷ tỷ muội muội, thật là ghê tởm.

” Muội muội, vậy các tỷ tỷ cũng không quấy rầy người nữa.” Các nàng đứng dậy nói.

” Vậy muội muội cũng không tiễn.” Rốt cục đi rồi.

Chính là bọn họ vừa mới quay người, liền thấy Tây Môn Lãnh Liệt từ bên ngoài đi vào, lập tức cùng nhau thỉnh an.

” Thần thiếp tham kiến vương.”

38. Chương 38: Bị Đại Thần Đe Dọa

” Các người cũng ở đây sao, tắt cả bình thân đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó xong, kéo tay Nguyễn Nhược Khê ôn nhu nhìn nàng nói:

” Tối hôm qua mệt như vậy, lại ngủ trễ như thế, sao nàng lại rời giường sớm vậy, không ngủ thêm một chút nữa?”

Lời lẽ thật ái muội, làm cho sắc mặt của ba nữ nhân trở nên xấu hổ khó coi, đa phần là ghen tị, một chết đi, đã khuya, không cần tưởng tượng cũng biết là làm gì.

Trong lòng Nguyễn Nhược Khê vừa hận vừa máng hấn, nhưng lại làm ra vẻ mặt thẹn thùng trả lời:

“Vương đã rời giường, thần thiếp nào dám ngủ?”

”Vậy sao, bây giờ ta liền cùng nàng đi ngủ.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, đột nhiên xem như không người, ôm nàng từ phía sau.

”Vương, các tỷ tỷ còn ở đây mà.” Nguyễn Nhược Khê chỉ biết phối hợp, làm ra vẻ ngượng ngùng.

”Không có việc gì, các người lui xuống trước đi.” Tây Môn Lãnh Liệt không kiên nhẫn nhìn về phía các nàng phát tay ra lệnh, dường như sợ các nàng cản trở.

”Dạ, Vương, thần thiếp cáo lui.” Sắc mặt mấy nữ nhân cực kỳ khó coi. Từ xưa đến nay Đế Vương đều đa tình, bạc nghĩa, có người mới liền không thèm liếc mắt đến các nàng, nhưng các nàng lại không thể trách cứ.

Chờ các nàng vừa rời khỏi cửa, Tây Môn Lãnh Liệt buông nàng trong lòng ngực ra.

Nguyễn Nhược Khê không chú ý liền ngã xuống đất. Nàng tức giận phùng phùng trừng mắt nhìn hắn, nhin không được trào phúng nói:

“Lợi dụng xong rồi, liền trở mặt vô tình, người cũng thật vô tình.”

”Nói vô tình thì không ai bằng Vũ gia các người.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng nhìn nàng.

Nguyễn Nhược Khê tự mình đứng dậy, không muốn cùng hắn tranh luận, cũng không muốn lí giải hắn cùng Vũ gia rốt cuộc có ân oán gì, dù sao nàng chỉ cùng hắn giao dịch mà thôi.

Thoáng cái đã qua mười ngày.

Vương vẫn chuyên sủng mỹ nhân như trước, lúc này mới khiến người trong cung, ngoài cung cảm thấy hoàng sợ. Đương nhiên, Như Phi cùng Nhu Phi lại càng lo lắng hơn. Vương không sủng hạnh các nàng, vậy các nàng làm sao có cơ hội hoài thai long chủng, rồi làm sao có thể ngồi lên ngôi vị hoàng hậu.

Nhưng các nàng sẽ không động đến, tự nhiên sẽ có người gây áp lực cho Vương.

Trên triều sớm.

”Có việc liền tấu, vô sự bãi triều.” Thái giám Tiểu Lí Tử đứng một bên nói.

”Vương, thần có việc khởi tấu.” Tả hữu Thừa tướng cùng nhau đi ra.

”Nói.” Ánh mắt hắn lạnh lùng đảo qua bọn họ.

”Thần thỉnh Vương vì giang sơn xã tắc, vì dân chúng, vì vương thất, người trong một nhà, chia đều ân sủng.” Tả hữu Thừa tướng cùng nhau quỳ xuống.

”Thỉnh Vương người trong một nhà, chia đều ân sủng.” Tất cả quan viên đều quỳ xuống dưới.

”Hậu cung của ta các người còn muốn quản sao? Sủng hạnh ai, còn phải được các người phê chuẩn sao?” Tuy hắn biết yêu cầu của bọn họ hợp tình hợp lý, nhưng hắn không thích bị bọn họ uy hiếp. Nói chi quyền lợi của Vương tối cao vô thượng, có ai biết hắn cũng có những chuyện bất đắc dĩ, thân bất do kỷ, giống như hiện tại, bị đại thần đe dọa như vậy.

”Thần không dám, nhưng vì yên ổn của hậu cung cùng giang sơn, thỉnh Vương đối xử công bằng.” Bọn họ lập tức dập đầu, giọng nói rất cứng rắn.

”Các người đang uy hiếp, bức bách ta sao? Đều đứng lên đi.” Tây Môn Lãnh Liệt vung tay lên, giọng nói đã không còn thân thiện.

”Thỉnh vương chia đều ân sủng.” Người phía dưới không một ai đứng dậy, đều vẫn quỳ gối như trước không nhúc nhích.

”Đứng lên.” Giọng nói của hắn đã lộ ra vẻ tức giận.

”Thỉnh vương chia đều ân sủng.” Bọn họ vẫn nói câu kia, vẫn là quỳ gối ở đó.

”Một khi các người đã muốn quỳ, vậy thì quỳ đi.” Tây Môn Lãnh Liệt vung tay, phẫn nộ đứng dậy rời đi.

39. Chương 39: Vui Khi Người Gặp Hoa

Như Phi cung.

” Hồi bẩm nương nương, các đại thần vẫn còn quỳ ở đó, Vương ở ngự thư phòng, không đi ra, cũng không có người dám đến quấy rầy.” Liễu Nhi bẩm báo.

” Ta biết, người lui xuống trước đi.” Như Phi phát tay, hiện tại nàng chỉ có thể yên lặng xem nước cờ thay đổi.

Như Phi cung.

” Hồi bẩm nương nương, hiện tại đã qua giờ Ngọ, các đại thần vẫn còn quỳ ở đó, Vương ở ngự thư phòng, không đi ra, cũng không có người dám đến quấy rầy.” Thảo Nhi bẩm báo.

” Được, ta biết rồi.” Như Phi gật gật đầu, không nghĩ tới tả hữu thừa tướng luôn bất đồng, bây giờ ý kiến lại đồng thanh nhất trí như thế.

Tử Uyển.

” Nương nương, Vương đối với người thật tốt, hiện tại các đại thần vẫn còn quỳ, Vương đều không để ý tới.” Tiểu Ngọc đứng ở một bên hâm mộ nói.

Nguyễn Nhược Khê chỉ là ngồi ở đó, trong lòng cười lạnh, nàng ta biết cái gì chứ? Tây Môn Lân Liệt chính là cố ý làm như vậy, làm cho tất cả mọi người đều ghen tị với mình, hận mình, đạt tới mục đích chính của hắn.

” Nô tài tham kiến mỹ nhân.” Tiểu Lý Tử công công vội vàng xông tới hành lễ.

” Công công? Có việc gì sao?” Nguyễn Nhược Khê làm bộ như cái gì cũng không biết hỏi.

” Mỹ nhân, nô tài hiện tại chỉ có thể cầu người, Vương cùng các đại thần giằng co như vậy cũng không phải việc tốt? Vương là thật tâm sủng ái người, việc này nô tài biết, nhưng những lời nói mà nô tài nghe được, yêu cầu của các đại thần cũng hợp tình hợp lý. Nhưng nếu không có người lùi bước trước, sự tình phải giải quyết như thế nào đây, từ lúc Vương đi vào ngự thư phòng tới giờ cũng không có ra, cũng không cho phép bất cứ ai vào, các đại thần cũng không ăn uống gì quỳ gối ở đó, cho nên nô tài cả gan cầu mỹ nhân đi khuyên nhủ Vương. Hiện tại cũng chỉ có người mới có khả năng khuyên Vương, Vương cũng sẽ chỉ gặp mỗi người, chúng nô tài không dám đi vào.” Tiểu Lý Tử quỳ xuống dập đầu cầu xin.

” Công công, người đứng lên đi, ta đi thử xem.” Nguyễn Nhược Khê biết hắn là một kẻ trung thần, nàng cũng nên lợi dụng cơ hội này, làm cho giảm bớt một chút địch ý với mình.

” Mỹ nhân đáp ứng là được.” Tiểu Lý Tử công công vui vẻ.

” Vậy chúng ta đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy nói.

” Dạ, mỹ nhân, mời người.” Tiểu Lý Tử công công nghiêng người cung kính làm một động tác mời.

Ngự thư phòng.

Nguyễn Nhược Khê không có cho Tiểu Lý Tử thông báo, tự mình đẩy cửa ra rồi đi vào.

” Bọn nô tài đáng chết, ai cho các người vào, rút đi ra ngoài.” Tây Môn Lân Liệt đầu cũng chưa ngẩng lên, liền đem một quyển tấu chương ném tới.

Nguyễn Nhược Khê lập tức tiếp được tấu chương, sau đó liền đưa nó trở về nói:

” Diễn hơi bị quá mức rồi đó.”

” Là người, sao người lại đến đây?” Tây Môn Lân Liệt lúc này mới nâng đầu lên, vẻ mặt lạnh như băng hỏi.

” Người nghĩ rằng ta vì người mà đến sao chứ? Nhưng ai bảo ta là nguồn gốc của mọi việc chứ, có trốn cũng trốn không khỏi, không thể không đến.” Nguyễn Nhược Khê nói xong liền ngồi một bên.

” Vậy ngươi tới làm gì? Khuyên ta thỏa hiệp?” Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn nàng.

” Ngươi thỏa hiệp hay không thỏa hiệp, có liên quan gì đến ta? Huống chi, từ đầu tới cuối, người tính kế là ngươi, kỳ thật ngươi đã sớm biết, ngươi phải đối mặt với các nàng, trốn cũng trốn không được, chính là ngươi lại không thích bị các đại thần uy hiếp, bức bách, vì thế ta đến xem náo nhiệt mà thôi.” Nguyễn Nhược Khê tréo hai chân ngồi nhìn hẩn đáp.

” Vũ Khuynh Thành, ngươi đây là cười trên nỗi đau của người khác sao?” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt bắn ra tia nguy hiểm, nữ nhân này thật là không sợ chết mà, biết trong lòng mình hiện không có tâm tình không tốt, cư nhiên còn dám đến khiêu khích hẩn.

” Ngươi đoán đúng rồi, quả thật ta có ý này.” Nguyễn Nhược Khê tà ác cười một cái.

” Vũ Khuynh Thành, ngươi tin hay không, ta sẽ làm cho ngươi lập tức bị mất mạng.” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt tức giận lạnh như băng, nữ nhân đáng chết, cư nhiên dám cười nhạo hẩn.

” Việc làm không được thì đừng nên nói.” Nguyễn Nhược Khê nhìn thẳng hẩn một cái, không biết vì sao tâm tình hôm nay đặc biệt vui vẻ.

40. Chương 40: Nàng Cũng Không Phải Dễ Đối Phó 1

Tây Môn Lãnh Liệt hoàn toàn bị chọc giận, đi qua, lập tức nắm lấy cổ tay của nàng nói: “Ngươi sao biết ta không dám làm?” Thật đáng chết, hẩn quả thật không thể giết nàng.

” Việc này rất đơn giản, bởi vì hiện tại ta chính là mỹ nhân mà ngươi sủng ái nhất, ngươi sao bỏ được chứ?” Chịu đựng đau đớn, Nguyễn Nhược Khê toai quái cười hẩn một cái, cuối cùng hôm nay nàng cũng có cơ hội báo thù.

Trên mặt Tây Môn Lãnh Liệt đầy phẫn nộ, lực đạo trên tay càng tăng thêm, vừa muốn phát hỏa, nàng lại thông minh chuyển sang đề tài khác:

”Tức giận của ngươi cũng nên giảm bớt đi, đám đại thần kia cũng đã bị trừng phạt rồi. Ngươi nhìn xem đã quá giờ Ngọ rồi, bọn họ vẫn còn quỳ gối ở đó, một ngụm trà cũng không có uống, một miếng cơm cũng không có ăn, đoán rằng có hối hận muốn chết rồi đó.” Nàng không muốn ngu ngốc như vậy, ở đây để bị hẩn trừng phạt.

” Bọn họ đáng bị như thế.” Tây Môn Lãnh Liệt buông tay nàng ra, lạnh lùng nói.

” Vậy các ngươi cứ tiếp tục giằng co nha, ta đi đây.” Cười xong rồi, xem xong rồi, nàng cũng không cần phải lưu lại.

” Cười xong rồi, xem xong rồi, muốn đi sao?” Tây Môn Lãnh Liệt liếc mắt liền nhìn thấu lòng của nàng, lạnh lùng, trào phúng nói. Sau đó lập tức ra lệnh:

”Ngươi tự mình đi truyền chỉ, để bọn họ đứng lên đi, ta nghĩ ngươi biết nên nói như thế nào?”

” Biết.” Nguyễn Nhược Khê khí phách đáp, hẩn là Vương, không thể hướng đại thần cúi đầu, vì vậy chỉ có bắt mình làm cầu nối thôi.

” Biết thì được.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng quét mắt liếc nàng, thật ra hẩn còn có một cái dụng ý, để cho nàng đi truyền chỉ, bên cạnh đó cũng cho các đại thần này biết, mình sủng ái nàng nhiều bao nhiêu, nàng tưởng có thể thoát thân sao, đừng hòng mơ tưởng.

Nguyễn Nhược Khê xoay người rời đi, nàng làm sao không biết dụng ý của hẩn, nhưng nàng không có biện pháp, việc duy nhất nàng có thể làm chính là phải cẩn thận bảo vệ chính mình, cho đến ngày nào đó có cơ hội rời đi.

” Mỹ nhân, thế nào?” Nàng vừa ra tới, Tiểu Lí Tử liền đón nàng.

Nàng gật gật đầu, sau đó phân phó nói:

” Mang ta lên triều.”

” Dạ, mỹ nhân, mời đi bên này.” Tâm tình Tiểu Lí Tử vui vẻ, hẳn đã biết tìm nàng là không sai mà.

Trên triều đình

Các đại thần quỳ gối ở đó, mồ hôi đầm đìa, chân tê xương nhức, vừa khát vừa đói, nhưng tả hữu Thừa tướng không đứng dậy, làm sao bọn họ dám đứng lên, chỉ có thể cùng quỳ, trong lòng cầu nguyện, Vương đi ra nhanh lên, nếu không sai lầm này không biết khi nào thì..., bọn họ thầm oán trách, tả hữu Thừa tướng là vì nữ nhân của chính mình, còn bọn họ chỉ vì giúp đỡ.

” Nương nương giá lâm.” Tiểu Lí Tử vừa đến triều đình, liền lớn tiếng hô.

Nhưng cho đến khi Nguyễn Nhược Khê đi đến trước mặt bọn họ, bọn họ không có người nào cử động, lại càng không muốn bái kiến, hiển nhiên là không đem nàng để vào mắt.

Trong lòng cười lạnh nói, một khi bọn họ đã miệt thị nàng như thế, vậy nàng cứ để cho bọn họ quỳ, đây là bọn họ tự tìm lấy.

” Nương nương.....” Tiểu Lí Tử lại nói một tiếng, nhưng là còn không có nói xong, đã bị Nguyễn Nhược Khê ngăn cản lại.

” Tiểu Lí Tử, mang cho ta chén trà đi, thuận tiện mang nhiều điểm tâm tới, một khi các vị đại thần không có thấy ta, ta đây ngồi tại nơi này, chờ bọn hắn nhìn thấy, khi nào nói chuyện thì thôi.” Nguyễn Nhược Khê nhàn nhã ngồi ở một bên phân phó, nàng nên làm cho bọn họ biết một chút, nàng cũng không phải dễ dễ khi, về sau nếu có âm mưu gì, cũng phải cân nhắc cho kĩ.

” Dạ, nương nương.” Tiểu Lí Tử lập tức hiểu ý, trong lòng thầm khen chiêu này của nàng thật inh.

Phía dưới đại thần cũng hiểu được nàng có ý tứ gì? Nhưng hiện tại miệng bồ dao găm bụng nam mô, cũng không thể lập tức bái kiến nàng, vậy chẳng phải là tự mình vả miệng mình sao, xem ra mỹ nhân này không phải dễ đối phó như vậy.

41. Chương 41: Ầng Cũng Không Phải Dễ Đối Phó 2

Nguyễn Nhược Khê một tay cầm chén trà, một tay ăn điểm tâm, thật sung sướng, thích ý nhìn thấy phía dưới các đại thần đang kiên cường chống đỡ, trên mặt nở ra một nụ cười mỉa mai. ” Tiểu Lí Tử, đây là trà gì vậy, mùi thơm ngát lan toả, uống một ngụm khiến cho cơ thể nhẹ nhàng khoan khoái gấp trăm lần.” Nàng cố ý hỏi.

” Hồi nương nương, đây là trà Long Tĩnh, trà này hái lúc tiết thanh minh, là công phẩm.” Tiểu Lí Tử trả lời.

” Hèn chi lại thơm như vậy, Tiểu Lí Tử, ngươi cũng uống một chút đi.” Nguyễn Nhược Khê lại nói.

” Tạ nương nương, nô tài không dám.” Tiểu Lí Tử thấy sủng ái mà lo sợ nói.

” Có cái gì không dám, ngươi đứng lâu ở chỗ này cũng mệt mỏi, khăng định cũng khát, uống đi, xem như ta thưởng cho ngươi.” Giọng nói của Nguyễn Nhược Khê cố ý nhấn mạnh, nàng rõ ràng nghe được phía dưới mấy đại thần đang khát nuốt nước miếng, hừ hừ, khát không, xem ai khát cho biết.

” Vậy nô tài liền tạ nương nương ban thưởng.” Tiểu Lí Tử thường xuyên hầu hạ Vương, đã biết cách xem sắc mặt làm việc, biết đây là do mỹ nhân cố ý chinh bọn họ, cũng chỉ biết phối hợp.

” Đến ăn một miếng điểm tâm, lấp đầy bụng, đây chính là điểm tâm ngon nhất của ngự thiện phòng, thạch anh ngọt hấp, ngọt mà không ngán, thơm mát ngon miệng.” Nguyễn Nhược Khê nói xong, lại đưa cho hắn một miếng điểm tâm.

” Tạ nương nương.” Tiểu Lí Tử tiếp nhận điểm tâm chậm rãi ăn.

” Thế nào?” Nguyễn Nhược Khê cố ý hỏi.

Tiểu lí tử lập tức trả lời:

“Nương nương, trà Long Tĩnh phối hợp với thạch anh ngọt hấp quả thực vô cùng thích hợp, nô tài ngu dốt, không biết nên hình dung như thế nào, chỉ cảm thấy được hiện tại miệng vẫn còn lưu lại hương vị.”

“Cũng đúng, chính là cảm giác này.” Nguyễn Nhược Khê vừa lòng gật gật đầu, Tiểu Lí Tử quả nhiên linh hoạt, ngay lập tức có thể hiểu được dụng ý của mình.

Mắt lạnh nhìn về phía các đại thần đang quỳ phía dưới, các đại thần quỳ ở đó mồ hôi từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, còn cố gắng chống chọi như vậy, muốn giằng co, vậy cứ quỳ gối nhìn nàng ăn uống đi, dù sao nàng cũng có thời gian mà.

” Rột, rột, rột, rột...” Đột nhiên vài tiếng bụng kêu truyền đến.

Làm nàng thiếu chút nữa cười ra tiếng, may mắn mấy đại thần này đều cúi đầu, bằng không nàng khẳng định sẽ thấy mấy cái mặt đỏ bừng xấu hổ.

Trong lòng không còn nhẫn nhịn được nữa thầm nói, ta cho các ngươi năm phút nữa, nếu các ngươi còn không bái kiến ta, vậy thì đừng trách ta, các ngươi cứ việc quỳ ở đó luôn đi.

Một, hai, ba, bốn, năm, đã đến giờ.

” Tiểu Lí Tử, ta mệt rồi, chúng ta trở về thôi.” Nguyễn Nhược Khê đưa ra khuôn mặt lạnh lùng ra lệnh. Nàng đã cho bọn họ cơ hội, chỉ là bọn họ không chịu nhận, không trách nàng được.

” Nương nương, Vương không phải kêu người đến truyền chỉ sao?” Tiểu Lí Tử nghĩ cho bọn họ một cái cơ hội cuối cùng, cố ý hỏi.

” Vương kêu ta đến truyền chỉ, nhưng ta lại không thấy một người nào hết, ta truyền chỉ cho ai nghe đây, đợi đến lúc có người rồi nói tiếp đi.” Nguyễn Nhược Khê không lạnh không nóng châm chọc, nàng cũng muốn xem xem bọn họ chống đỡ được đến khi nào?

Tiểu Lí Tử lúc này mới hướng về các đại thần đang quỳ gối phía dưới nói:

“Các vị đại thần, nếu các ngươi muốn quỳ đến ngày mai liền quỳ đi, nếu không muốn thì nô tài nghĩ các ngươi đã hiểu được ý nô tài vừa nói.” Hiện tại chỉ tùy vào bọn họ mà thôi.

42. Chương 42: Nàng Cũng Không Phải Để Đối Phó 3

Nguyễn Nhược Khê mắt lạnh nhìn các đại thần đang quỳ gối ở đây, không biết đang nghĩ cái gì, ra lệnh: ” Tiểu Lí Tử tâm tư của người uống phí rồi, chúng ta đi thôi.”

” Dạ, nương nương.” Tiểu Lí Tử trong lòng thầm than, không biết mấy vị đại thần này bướng bỉnh cái gì, chỉ hại cho chính mình, nhưng bọn họ lại muốn vậy.

Nguyễn Nhược Khê đứng dậy vừa muốn bước đi, chợt nghe thấy hai tiếng:

“Thần tham kiến nương nương.” Tả hữu Thừa tướng mở miệng trước.

Sau đó là một loạt tiếng hô ngay ngắn vang lên:

” Chúng thần tham kiến nương nương.”

Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới lại ngồi xuống, cố ý cầm lấy chén trà chậm rãi uống, bọn họ nghĩ bọn họ mở miệng, nàng sẽ lập tức để bọn họ đứng lên sao chứ? Nàng cũng không phải là người lương thiện gì, nhưng có thù tất báo.

Đã quá lâu, không thấy nàng nói chuyện, các đại thần biết nàng cố ý. Trong lòng lúng túng không hề thoải mái, cũng không dám trực tiếp biểu đạt ra ngoài mặt, đành phải tiếp tục hành lễ:

“Chúng thần tham kiến nương nương, thỉnh nương nương phân phó.”

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới buông chén trà phân phó:

“Đều đứng lên hết đi.”

” Tạ nương nương.” Mấy đại thần rót cục cũng nhẹ nhàng thở ra, bởi vì quý lâu quá, chân bị tê cứng, chỉ có thể giúp đỡ lẫn nhau đứng dậy.

” Các người đều trở về đi, ta sẽ khuyên Vương chia đều ân sủng.” Nguyễn Nhược Khê phân phó, nàng cũng không quên chứng tỏ mình sẽ khuyên Vương, Tây Môn Lân Liệt muốn lợi dụng nàng sao, nàng cũng phải vì bản thân chứ?

” Hạ thần cáo lui.” Trong lòng các đại thần cũng hiểu được ý tứ của Vương, bọn họ cũng không mong mỗi Vương tự mình đến gặp bọn họ nói, dù sao Vương cũng là Hoàng Đế.

Đội đại thần vừa đi xong, Nguyễn Nhược Khê mới đứng dậy nói:

“Tiểu Lí Tử, diễn tuồng xong rồi, chúng ta cũng đi thôi.”

” Dạ, nương nương.” Tiểu Lí Tử nhin cười, mỹ nhân này thật đúng là khác người.

Tâm tình khoái trá trở lại Tử Uyển, nàng nghĩ buổi tối hôm nay hẳn sẽ không tới nơi này, nàng có thể thoải mái rồi, ngủ một giấc thật thư giãn, thoải mái.

Tắm rửa xong, nàng chạy ngay lên giường nằm, hôm nay rót cục nàng có thể ngủ giường.

Ngự thư phòng.

” Vương, các đại thần đều đã ra về hết rồi.” Tiểu Lí Tử tiến đến bẩm báo.

” Nàng nói như thế nào?” Tây Môn Lân Liệt nhíu mày hỏi.

Tiểu Lí Tử lúc này mới trả lời:

“Vương, hôm nay nương nương đã hưng hăng trừng trị mấy vị đại thần một chút.”

“Trừng trị bọn họ?” Tây Môn Lân Liệt nhăn mày suy tư:

“Sao lại như thế?”

Lúc này Tiểu Lí Tử mới đem sự việc đã phát sinh vào buổi chiều hôm nay lặp lại một lần, trong lòng vô cùng bội phục nói:

“Vương, cuối cùng thì bọn họ cũng phải bái kiến nương nương.”

” Ta biết, người lui xuống trước đi.” Tây Môn Lân Liệt phân phó. Không nghĩ tới nàng cư nhiên còn có chiêu thức ấy, làm cho hắn được mở rộng tầm mắt, cũng làm hắn càng thêm có hứng thú tiếp tục trò chơi.

” Dạ, Vương, hôm nay buổi tối.....” Tiểu Lí Tử là muốn hỏi Vương chuẩn bị sủng hạnh ai, hắn đi thông báo, hôm nay nháo nhào như vậy, Vương không nên sủng hạnh mỹ nhân.

” Buổi tối hôm nay, ta ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.” Tây Môn Lân Liệt biết hắn muốn hỏi cái gì? Vung tay lên phân phó.

” Dạ, nô tài cáo lui.” Tiểu Lí Tử lập tức hiểu được, lui ra ngoài.

43. Chương 43: Giải Trừ Lời Nguyên

Tây Môn Lân Liệt tựa vào trên ghế ở ngự thư phòng nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe được tiếng mở cửa, ánh mắt cũng chưa mở lên hỏi:

“Phượng Minh, người đã trở lại.”

” Lân Liệt, làm sao người biết là ta?” Sau đó Phượng Minh ngồi lên một bên ghế.

Lúc này hắn mới mở to mắt nói:

“Trừ người ra, còn ai dám không thông báo trước mà đi thẳng vào ngự thư phòng.”

” Phải không? Ta lại nghe nói, hôm nay có người dám xông vào rồi mà.” Khoé miệng Phượng Minh mang theo ý cười, tuy rằng hắn không ở hoàng cung, nhưng hoàng cung xảy ra chuyện gì đâu thể qua khỏi mắt hắn được.

” Nàng ta muốn chết.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng đáp.

” Đúng vậy, nhưng theo ta được biết, hiện tại nàng đang sống rất là tốt, thuận tiện đem bọn đại thần điên cuồng kia trừng trị một chút.” Phượng Minh cố ý nói.

” Tin tức của người thật là nhanh.” Tây Môn Lãnh Liệt liếc hắn một cái.

” Ai bảo hoàng cung này là nơi không bí mật nào có thể giữ được.” Phượng Minh chỉ mỉm cười.

” Chẳng qua, ta đối với nàng có chút tò mò mà thôi, cư nhiên dám trừng trị đại thần, đây cũng không phải là việc phi tử bình thường dám làm, những phi tử bình thường khẳng định đều là nén giận.”

” Chớ quên, nàng chính là người của Vũ gia.” Nghe đến đây, ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt liền bắn ra tia hung ác.

” Lãnh Liệt, nàng là người họ Vũ, nhưng chưa chắc mỗi người họ Vũ đều nham hiểm, độc ác giống như Vũ Huyền Di, huống chi nàng không phải là Vũ Huyền Di, cho nên nàng vô tội.” Phượng Minh khuyên nhủ hắn.

” Vô tội?” Tây Môn Lãnh Liệt hừ lạnh một tiếng.

” Chỉ cần cùng là họ Vũ, nàng sẽ không vô tội.”

Phượng Minh trong lòng thầm than, biết nhất thời rất khó thay đổi suy nghĩ của hắn, chẳng qua không thể trách hắn, dù sao hắn cũng bị thương tổn sâu nhất, không muốn nói về chuyện này nữa, nên nói sang chuyện khác.

” Lãnh Liệt, đối với việc giải trừ lời nguyền, ta đã có chút manh mối, ta đã tìm được một vị cao nhân ẩn cư đã lâu, nhưng hắn đang bế quan tu luyện, phải chờ đến nửa năm sau mới có thể xuất quan. Ta nghĩ đến lúc đó, chúng ta cùng đi gặp hắn, có lẽ hắn sẽ có biện pháp.”

” Được.” Tây Môn Lãnh Liệt gật gật đầu, hắn đương nhiên sẽ không buông tha bất kì cơ hội nào có thể phá giải lời nguyền.

” Lãnh Liệt, kỳ thật người không cần cùng các đại thần giằng co, người vẫn có thể đi sủng hạnh các nàng, chỉ cần không làm cho các nàng mang thai, không phải người từng nghĩ vậy sao, huống chi hiện tại thể lực của tả hữu Thừa tướng còn rất lớn, người tốt nhất không cần xung đột trước mặt bọn họ, trước tiên nên làm cho bọn họ an tâm. Hiện tại, việc quan trọng hơn chính là giải trừ lời nguyền trước, sau đó hãy thu thập bọn họ.” Phượng Minh thật sự vì nghĩ cho hắn mà nói.

” Hai cái lão già này cư nhiên dám dặt dây tất cả đại thần kháng nghị ta, hôm nay ta cũng muốn nhân cơ hội này thử một chút, xem thể lực của bọn họ lớn bao nhiêu, thật không nghĩ đến tất cả các đại thần đều quỳ xuống hết, trong lòng ta không thể khống chế được sự tức giận này, mới để bọn họ quỳ.” Tây Môn Lãnh Liệt nói, cũng chỉ có trước mặt Phượng Minh, hắn mới có thể không hề kiêng kị nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

” Ta biết, chẳng qua, việc người cố ý làm cũng rất là hoang đường, sủng hạnh một nữ nhân trong vòng nửa tháng, còn hình bóng không rời, bọn họ đương nhiên phải gấp rồi Bọn họ chẳng phải đang chờ nữ nhân của mình lên làm Vương hậu sao.” Phượng Minh cười nói.

” Vậy bọn họ cứ chờ, đợi năm mơ đi.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng đáp.

44. Chương 44: Đêm Trăng Tròn 1

Những ngày gần đây, Tây Môn Lãnh Liệt thật sự ban rất nhiều ân mưa móc, trong hoàng cung có mười hai phi tần, hắn bắt đầu cùng Như Phi và Nhu Phi, theo thân phận cao thấp, mỗi ngày đều để Tiểu Lí Tử đi truyền lệnh. Nhưng vào ban ngày, hắn thường cùng Nguyễn Nhược Khê, giả bộ sủng ái nàng.

Lần này, các phi tần khác thật cao hứng, cuối cùng cũng đợi được đến lúc Vương sủng hạnh mình. Nhưng Nhu Phi và Như Phi lại bắt đầu lo lắng, các nàng biết Vương cố ý làm vậy. Nhưng bây giờ mỗi tháng các nàng chỉ có hai cơ hội để hầu hạ Vương, còn có một lần, Vương vừa lên giường đã nói mệt, trực tiếp xoay người bỏ các nàng lại phía sau, các nàng có giận cũng chẳng dám nói gì, nhưng như vậy thì làm sao các nàng có cơ hội mang thai? Không thể mang thai, chẳng nói đến mẫu tử bằng quý, nữa là việc ngồi trên ngôi vị Vương hậu, chẳng qua là với tình hình bây giờ, các nàng chẳng thể làm gì được.

Chỉ chớp mắt nửa tháng thời gian lại trôi qua.

Hôm nay, Nguyễn Nhược Khê cùng Tây Môn Lãnh Liệt dùng xong cơm chiều, hân hỉ vừa rồi đi, nàng đã muốn nghỉ ngơi sớm một chút, nhưng Tiểu Lí Tử lại đi tới.

“Nô tài tham kiến nương nương.” Tiểu Lí Tử vừa vào cửa liền hành lễ.

” Tiểu Lí Tử, có việc gì à?” Nguyễn Nhược Khê ngạc nhiên hỏi, không phải hân hỉ ta vừa đi rồi sao?

“Nương nương, xin đi cùng nô tài.” Tiểu Lí Tử nhìn nhìn nàng, không dám thể hiện chút thương hại nào.

“Tiểu Lí Tử ngươi có làm không, hôm trước không phải Vương vừa đến đây sao?” Nguyễn Nhược Khê kỳ quái hỏi, hôm nay người mà Vương nên sủng hạnh là Như Phi mà.

“Nương nương, hôm nay là đêm trăng tròn.” Tiểu Ngọc đột nhiên giọng nhắc nhở ở một bên nhỏ.

“Đêm trăng tròn thì sao?” Nguyễn Nhược Khê ngây ngốc một hồi, đột nhiên nhớ đến lời Tiểu Ngọc nhắc nhở nàng, vào đêm trăng tròn, thần bảo vệ muốn uống máu, mà chính nàng lại là huyết nô.

Trước mắt thoáng hiện lên đôi mắt màu hổ phách đỏ rực của con sói kia, thân thể không khỏi rùng mình một cái, nói không sợ, đó là nói dối.

“Nương nương đi thôi.” Tiểu lí tử chỉ biết thở dài trong lòng, nhưng đây là số mệnh của nàng, không ai có thể thay đổi được.

“Được rồi.” Nguyễn Nhược Khê khôi phục tinh thần lại, gật gật đầu, một khi đã không tránh được, vậy nàng chỉ có thể đối mặt, cũng may nó chỉ có uống máu, không ăn thịt người, sinh mệnh của nàng còn có thể giữ được.

Điện Càn Khôn.

Nơi này có hai mươi thị vệ võ công cao cường đứng canh phòng, mọi người trong cung đều biết, thần bảo vệ sống ở đây, nhưng chưa có ai thấy qua, bởi vì không ai được phép tiếp cận khu vực này. Vào đêm trăng tròn mỗi tháng, có thể nghe được tiếng sói tru rất đau đớn truyền ra từ bên trong.

“Hú.....” Tiếng sau cao hơn tiếng trước, tiếng kêu mang theo đau đớn, khiến lòng người như bị nhéo mạnh, tất cả mọi người đều biết, bảo hộ thần đã thức tỉnh, cần phải uống máu.

Lúc Nguyễn Nhược Khê đi đến nơi này, chợt nghe thấy tiếng kêu làm cho người ta cảm thấy ghê rợn muốn dựng tóc gáy kia, từng sợi lông trên người đều dựng đứng lên, đi lại gần cửa.

Tiểu Lí Tử dùng sức gõ cửa nói: “Ma ma, nương nương đã đến.”

Két một tiếng, cửa được mở ra, một nữ nhân trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi mặt không chút biến sắc đi ra từ bên trong, giọng nói cũng giống như gương mặt đều không thấy được một tia ấm áp: “Nương nương, mời vào.”

“Nương nương, nô tài cũng không thể tiễn người vào trong, xin người tự bảo trọng.” Tiểu Lí Tử hành lễ với Nguyễn Nhược Khê, sau đó lui ra ngoài.

45. Chương 45: Đêm Trăng Tròn 2

Nguyễn Nhược Khê cắn răng đi theo ma ma kia vào, nàng rất muốn chạy trốn, nhưng nàng biết không thể trốn thoát được. Đi một đường theo mama vào trong đại điện, Nguyễn Nhược Khê thấy nơi này quen quen,

lập tức lại nhớ đến, đây chính là nơi lần đầu tiên nàng mở mắt khi đến thế giới này, ở giữa có một cái thùng gỗ, bên trong là nước nóng đang bốc hơi.

“Nương nương, nô tì giúp người tắm rửa.” Không biết khi nào ma ma đã không còn ở đây nữa, thay vào đó là hai cung nữ đi đến, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, liền bắt đầu cởi váy áo của nàng ra.

Nguyễn Nhược Khê mặc các nàng tẩy rửa trên thân thể mình, thần kinh của nàng căng thẳng cao độ, trong đầu thâm niệm, ngất đi, nhanh nhanh ngất đi, nhưng càng làm như vậy, nàng càng tỉnh táo.

“Nương nương, đã xong rồi.” Cho đến khi cung nữ nhắc nhở nàng, nàng mới nhìn thấy bản thân đã thay quần áo mà các nàng đặc biệt chuẩn bị, lộ ra cánh tay trắng ngần, trong lòng run lên sợ hãi, nàng biết, đây là cố ý để con sói, hút máu dễ dàng.

“Nương nương, nô tì xin cáo lui.” Cung nữ nói xong, xoay người định rời đi.

” Chờ một chút.” Nguyễn Nhược Khê vội giữ các nàng lại.

” Nương nương còn có chuyện gì dặn dò?” Cung nữ xoay người lại hỏi.

“Làm phiền các người trước khi đi, đánh ta ngất xỉu trước đi, nhưng ra tay nhẹ một chút, ta sợ đau.” Nguyễn Nhược Khê ngồi trên giường căn dặn.

“Nương nương, nô tì không dám.” Cung nữ lập tức quỳ xuống, chẳng may đánh chết nàng, làm sao các nàng gánh nổi tội danh này đây.

“Ta không trách các người, ra tay đi.” Nguyễn Nhược Khê bày ra bộ dáng không sợ chết, nhắm mắt lại đợi.

Nhưng đợi lâu thật lâu vẫn không có động tĩnh gì, mở to mắt ra nhìn, không biết từ khi nào các nàng đã rời đi mất rồi.

“Thật đáng ghét.” Nàng thờ phì phì quát, các nàng không đánh mình, giờ mình phải tự tìm cách, ánh mắt đảo một vòng chung quanh nhìn xem, đập đầu vào cây cột, không được, lỗ không ngất xỉu mà lại chảy máu đầy đầu thì làm sao?

Đập vào cạnh bàn, rúi không ngất xỉu mà lại mang theo một cái cục u to tướng trên đầu thì biết làm thế nào?

Trong lòng suy nghĩ ra mấy cách, nhưng đều bị nàng gạt đi, thở dài bất đắc dĩ nói: “Sao mình lại chẳng khá lên được chứ?”

Phía sau bỗng phát ra tiếng bước chân và tiếng hít thở, nàng lập tức quay đầu lại nhìn, liền gặp ngay con sói ám ảnh trong trí nhớ mình.

“A.....” Mắt mở to ra, sợ hãi lui về phía sau vài bước, hét to lên nhưng lại không ngất xỉu.

Bây giờ nhìn lại, nàng cũng thấy rõ, nó lại đứng như con người, đang bước từng bước về phía nàng.

“Đứng lại.” Nàng vội vươn tay ra, một khi nó đã là thần bảo vệ, vậy nhất định phải hiểu tiếng người, đây là điều đầu tiên nàng có thể nghĩ đến.

Quả nhiên con sói dừng lại, ánh mắt màu hổ phách giương lên, gắt gao nhìn thẳng về phía nàng.

“Người có thể đừng uống máu bây giờ, chờ cho ta ngất xỉu được không? Lúc người uống máu, ta sợ đau.” Nàng cố tạo ra bộ dáng đáng thương nhìn nó cầu xin.

Con sói nhìn nàng chăm chú.

“Ta quên mất, người không thể nói chuyện được, nhưng ta biết người có thể nghe được, càng căng thẳng ta lại càng tỉnh táo, xin người cần chậm một chút.” Nguyễn Nhược Khê nhìn cánh tay trắng ngần của mình, run rẩy đưa cánh tay ra phía trước, đầu xoay qua một bên, nhắm mắt lại một cách thống khổ, giống như đang chịu cực hình tra tấn vậy.

Thời gian qua lâu, nhưng vẫn không thấy có chút đau đớn nào, nàng mới từ từ xoay đầu lại, thấy con sói đang đứng trước mặt nhìn nàng chăm chăm.

Không biết vì sao? Nàng đột nhiên không còn sợ hãi nữa, thậm chí còn có chút đồng tình và thương tiếc với nó, chính bản thân nàng cũng không tin nổi, nàng lại tự nhiên lại gần, chạm vào nó, lăm bằm lăm bàu nói: “Ta biết, ngươi cũng không muốn làm hại ta, cũng là vì mạng sống của mình thôi, một khi đã như vậy, ta hy sinh một chút vậy, cần đi, ai bảo số ta xui xẻo chứ.”

Nói xong, nàng lại bị động tác của mình dọa chết khiếp, nàng ngang nhiên dang cánh tay mình lên miệng nó.

46. Chương 46: Đêm Trăng Tròn 3

Lần này con sói không hề chần chờ, lập tức nắm lấy cánh tay nàng. “Chậm thôi, nhẹ nhàng một chút nha.” Nguyễn Nhược Khê đã bị dọa đến nỗi cả người run run, nhưng nàng lại tự nhủ với mình, không được sợ hãi.

“Xuy...” Con sói cắn vào cánh tay nàng một cái, máu tươi đột nhiên chảy xuống.

“A..... đau quá, không phải ta đã nói ngươi chậm, nhẹ nhàng một chút mà?” Nguyễn Nhược Khê đau đớn nhìn không được chảy nước mắt, dùng chân đá nó.

Con sói vẫn không hề nhúc nhích, chỉ không ngừng dùng miệng uống máu tươi chảy ra liên tục từ trên cánh tay nàng.

Thời gian cứ thế trôi qua, vì mất máu quá nhiều, khiến mắt nàng trở nên mơ hồ, choáng váng, mi mắt dần dần khép lại, lúc này nàng thật sự ngất xỉu.

Khoảnh khắc thân thể ngã xuống đất, nàng bị con sói giữ lại, đặt nằm lên giường.

Nửa canh giờ sau, con sói lại biến thành người.

Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở trước giường nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, trong lòng lại cười lạnh, đúng là nữ nhân ngu ngốc, tự nhiên nói chuyện với sói, rõ ràng sợ muốn chết, còn làm ra dáng vẻ thật kiên cường.

Càng ngu ngốc hơn là nàng bảo hấn làm từ từ thôi, vậy không phải càng đau hơn sao, nếu không phải lúc ấy hấn không thể trì hoãn thêm nữa, thì hấn nhất định sẽ chậm rãi tra tấn nàng, nhưng hấn lại quên mất việc tra tấn nàng, lúc ấy hấn rõ ràng có cơ hội nhưng lại không làm.

“Lãnh Liệt, thế nào rồi? Nuốt cái này đi.” Vẻ mặt Phượng Minh lo lắng bước đến gần, đưa cho hấn vài viên thuốc, đây là việc mà mỗi tháng hấn ta đều làm.

Hấn lại đi đến bên giường, nâng Nguyễn Nhược Khê đang hôn mê lên, lấy một viên thuốc khác từ trong lòng ra, đưa đến miệng nàng, để nàng nuốt xuống.

“Phượng Minh, ngươi đưa nàng trở về đi, ta phải luyện công điều tức một chút.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

“Vâng.” Phượng Minh gật đầu, liền ôm nàng đang hôn mê đi ra bên ngoài.

Nguyễn Nhược Khê vừa tỉnh lại, đã thấy khuôn mặt anh tuần trước mắt, làm nàng nhớ đến lần đầu tiên khi tỉnh lại, cũng là thấy hấn, có lẽ lúc này ông trời đang đền bù cho nàng? Làm thức ăn cho sói, giờ cho nàng một sói ca?

” Ngươi đã tỉnh.” Phượng Minh thấy nàng mở to mắt, lúc này mới thả tay buông nàng xuống.

“Ừ.” Nguyễn Nhược Khê nhìn xung quanh, phát hiện không còn ở trong cung điện kia nữa, cánh tay khẽ động, liền cảm thấy đau .

“Đi thôi, về Tử Uyển thôi, để cung nữ giúp ngươi băng bó một chút.” Phượng Minh đỡ nàng dậy, biết nàng mất rất nhiều máu, thân thể chắc chắn còn chưa hồi phục.

“Được rồi.” Nàng gật đầu, trong lòng lại suy nghĩ, hấn là loại người nào? Hơn nửa đêm còn đi lại trong hoàng cung, thân phận chắc hấn không tầm thường, nhưng nàng ở trong hoàng cung hơn một tháng, lại không biết trong cung còn có nam nhân hay Vương gia gì đó.

“Nương nương, người đã trở lại.” Tiểu Ngọc vừa nhìn thấy nàng, lập tức thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới phát hiện, nàng đã về đến Tử Uyển, vừa định nói chuyện, liền thấy Tiểu Ngọc lập tức quỳ xuống nói: “Nô tì tham kiến quốc sư.”

“Đứng lên đi, đỡ nường nường của người vào nghỉ ngơi cho khỏe, mỗi ngày nhớ cho nàng uống một viên.” Phượng Minh dẫn dò rồi đưa cho nàng một cái bình thuốc nhỏ.

“Dạ, nô tì tuân mệnh.” Tiểu Ngọc then thùng nhận cái bình, còn trộm ngắm hân một cái.

Nguyễn Nhược Khê lại đứng sững ở đó, hân là quốc sư, hân lại chính là quốc sư mà Tiểu Ngọc nói không thể chạm đến, hân chỉ hân lại có thể đi lại trong hoàng cung vào lúc nửa đêm, cũng chẳng ngạc nhiên khi nàng lại gặp được hân.

47. Chương 47: Tránh Nghi Ngờ

” Chờ một chút.” Nguyễn Nhược Khê đưa tay giữ chặt Phượng Minh đang muốn rời đi.

Phượng Minh kinh ngạc nhìn cánh tay mình bị nàng bắt lấy, sao nàng có thể không chú ý hình tượng bản thân như thế. Trong hoàng cung này, tuy chỗ này là góc khuất nhưng mỗi chỗ mỗi nơi đều có những ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào nàng, huống hồ hiện tại nàng lại là sủng phi. Chỉ một chút không chú ý, sẽ không biết bản thân vì sao mà chết? Nhưng nàng lại giống như không hề hay biết gì hết, bởi vậy hân không nên để lại bất kì dấu vết nào, liền đem cánh tay thu lại:

“ Nường nường còn có gì phân phó.”

” Ta có thể cùng người tán gẫu một chút không?” Trong lòng Nguyễn Nhược Khê đang suy nghĩ không biết phải mở miệng nói với hân như thế nào, nàng là xuyên qua mà đến, nàng muốn trở về, muốn hỏi hân có biện pháp nào giúp nàng không.

Tán gẫu? Tán gẫu? Phượng Minh thờ người một lúc, nàng thật không hiểu quy định trong hoàng cung, nữ nhân trong hậu cung không thể tùy tiện gặp bất kì nam nhân nào, cho dù là người thân của mình cũng phải được Vương cho phép, huống chi bây giờ lại là canh ba nửa đêm, nàng không sợ sẽ bị người khác đồn đại lung tung sao?

” Nường nường, đã quá muộn, thần không dám quấy rầy nường nường nghỉ ngơi, hay là để hôm nào khác đi.” Hân cười nhẹ một cái, giọng nói mang vẻ cự tuyệt.

Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới hiểu được hân đang để ý cái gì, chỉ trách nàng quá nóng vội không chú ý tới, đành phải gật gật đầu nói:

“ Được rồi.” Bây giờ cho dù nàng nói không được, hân cũng phải rời đi, may mà sau này còn có cơ hội.

” Vậy thần xin cáo lui.” Phượng Minh chấp tay nói xong, xoay người rời đi.

” Chờ một chút, ta muốn hỏi người một chuyện, rất nhanh thôi” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên nghĩ ra một thứ, kéo hân lại.

” Nường nường cứ nói.” Phượng Minh rất cung kính đáp trả.

” Chuyện này..... Người thực sự là quốc sư sao?” Nàng không xác định hỏi.

” Nường nường, lời này là có ý tứ gì?” Phượng Minh im lặng một chút, chẳng lẽ trước kia nàng không biết mình sao? Sao có thể quên chứ?

” Người chớ hiểu lầm, ta chỉ nghe người ta nói qua trong cung, người trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì là không biết, cho nên ta có ấn tượng rất lớn. Người có hiểu biết như vậy, nhất định là đã trải qua rất nhiều năm tích lũy kinh nghiệm, lại không nghĩ rằng người còn trẻ như thế, cho nên ta muốn xác định lại một chút” Nguyễn Nhược Khê giải thích.

” Đó là do các nàng quá coi trọng vi thần mà thôi.” Phượng Minh ảm đạm cười, không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận:

” Nếu không có chuyện gì khác, vậy thần xin cáo lui trước.”

Nguyễn Nhược Khê nhìn bóng dáng của hắn, lại không khỏi cảm thán nói:

“Sao lại có quốc sư trẻ tuổi như vậy chứ?” Không biết có phải là lừa bạc kiếm cơm không nữa.

” Nương nương, hắn chính là quốc sư, nô tì đỡ người đi vào.” Tiểu Ngọc khẳng định lời nói lúc này, rồi đỡ nàng đi vào.

” Được.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

Nằm ở trên giường, nhìn thấy Tiểu Ngọc giúp mình băng bó được miệng vết thương, lại nấu thuốc mang đến, nàng biết đó là thuốc bổ máu, cho nên không nghi ngờ gì mà uống liền một hơi đến hết.

Lúc nàng tỉnh lại là vào giờ Ngọ giữa trưa rồi.

” Nương nương, người tỉnh, đến đây tẩy rửa một chút, ta đi ngự thiện phòng (nhà bếp) truyền lệnh.” Tiểu Ngọc phân phó Thu Hồng, Thu Diệp hầu hạ nàng, chính mình xoay người đi ngự thiện phòng.

48. Chương 48: Sủng Hạnh Như Phi

Nguyễn Nhược Khê dùng cơm xong, uống viên thuốc, mới nằm xuống giường. Nàng cần nghỉ ngơi, tuy thuốc của quốc sư rất công hiệu, nhưng dù sao cũng mất nhiều máu như thế không phải chỉ một ngày là có thể khôi phục được. Trong lúc mơ màng, liền cảm giác có người nhìn mình chăm chú, lập tức mở to mắt, liền thấy Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở bên giường, nhìn thấy hắn, nàng định nhắm hai mắt lại.

” Gặp ta, người lại dám vô lễ như thế.” Hắn lập tức kéo nàng đứng lên,

” Vương, người sẽ không phải quên chứ. Ngày hôm qua, ta vừa mới cho thần bảo vệ của người uống máu, đầu choáng váng, không có sức lực để hành lễ.” Nguyễn Nhược Khê cố ý lão đảo thân thể hướng về phía hắn.

Thân thể mềm mại của nàng tựa vào trên người mình, đột nhiên nhớ tới hình dáng của nàng đối mặt với sói. Không biết vì sao trong lòng Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên bắt đầu có một chút biến hoá.

Không, hắn sao có thể thương tiếc nữ nhân của Vũ gia, lạnh lùng đẩy nàng ra và nói:

“ Vậy được người hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong, cất bước rời khỏi Tử Uyển, hắn cần làm cho bản thân bình tĩnh một chút.

Phía sau Nguyễn Nhược Khê bĩu môi một cái, đi rồi là tốt, đây đúng là điều mà nàng hy vọng.

Tây Môn Lãnh Liệt vừa bước ra Tử Uyển, liền đụng phải Như Phi đang đi đến trước mặt.

” Thần thiếp tham kiến vương.” Như Phi khẽ hành lễ, nàng không nghĩ tới sẽ gặp Vương ở đây, thật sự là thiên ý (ý trời).

” Bình thân đi.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay kéo nàng.

” Cảm ơn Vương, Vương đang đi nơi nào vậy?” Như Phi thuận thể tựa vào trong lòng ngực hắn. Mặc kệ hắn có thật lòng hay không, nàng nhất định muốn Vương hôm nay phải ở lại cung của mình.

” Ta đang muốn đi thăm Như Phi nàng đó thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay nâng cằm của nàng lên, ám muội nói.

” Vậy thần thiếp xin nghênh giá.” Như Phi cười quyến rũ, nàng không phải ngốc, nàng biết Vương là đang diễn trò với mình, chẳng qua nàng mặc kệ hắn có phải là thiệt tình hay không, nàng cũng không thêm để ý. Nàng chỉ quan tâm hắn sủng hạnh nàng, để nàng mang thai, để nàng có thể ngồi lên ngôi vị Vương hậu, cho nên nàng phải tận dụng từng cơ hội có được.

Như Phi cung.

” Vương, đây là trà do chính tay thần thiếp pha nha, Vương uống thử xem.” Như Phi nghiêng nghiêng đôi tay ngọc bưng trà ngồi xuống bên cạnh Tây Môn Lãnh Liệt.

” Được.” Hắn nhấp một ngụm, sau đó khen nói:

” Rât ngon, mùi vị rất tuyệt, kỹ thuật pha trà của Như Phi càng ngày càng tiến bộ.”

” Vương thích là được, mấy ngày nay Vương không đến đây, thần thiếp một chút cũng không dám chậm trễ, sợ tay nghề thụt lùi, mỗi ngày đều phải luyện tập thật nhiều, chỉ mong có ngày Vương đến đây, thần thiếp sẽ tự tay pha cho Vương uống. Thiếp không dám cầu Vương khen ngợi, chỉ mong làm Vương vừa lòng là được.” Như phi thật thành khẩn dịu dàng nói.

” Như Phi thật là có tâm.” Tây Môn Lãnh Liệt đem nàng ôm vào trong ngực, hần hiểu ý tứ của nàng ám chỉ hần lạnh nhạt với nàng, nàng thật thông minh, chỉ nói có mấy câu mà đem hết ai oán, bất mãn với mình nói ra rất rành mạch, lại làm cho người khác không nhận thấy tật xấu của mình.

” Thần thiếp lúc nào cũng nghĩ về Vương.” Như Phi then thùng nằm trong lòng ngực của hần.

” Như Phi, có phải là đang trách ta lạnh nhạt với nàng, sung hạnh Vũ mỹ nhân không?” Tây Môn Lãnh Liệt không nhẹ không nặng làm như tùy tiện mà hỏi.

49. Chương 49: Tiểu Ngọc Lo Lắng

Như Phi trong lòng cả kinh, Vương đây là đang thử nàng sao? Suy nghĩ một chút, trên mặt mang theo mỉm cười đáp: ” Vương thật biết nói đùa, Vương sung hạnh ai? Thần thiếp sao dám dị nghị chứ? Ý thần thiếp là, thần thiếp rất nhớ Vương, không thấy Vương, trong lòng thần thiếp cảm thấy rất mất mát nhưng nào dám trách cứ Vương.”

” Như phi, đúng là một người hiểu biết.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng, cho dù không có cảm tình đối với nàng, cho dù biết những lời nói này chưa hẳn là xuất phát từ trong lòng của nàng, nhưng những lời nàng nói làm cho hần có chút cảm động.

” Bởi vì nam nhân mà thiếp yêu rất vĩ đại, người là Vương cho nên thiếp phải học khoan dung độ lượng.” Như Phi liếc mắt đưa tình nhìn hần mà nói, tay nàng lặng lẽ vuốt ve phía sau lưng hần.

” Vậy hôm nay Vương sẽ bồi thường cho người.” Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn nàng, mặt chậm rãi hạ xuống, thân mình chậm rãi cúi xuống.....

Như Phi cung.

” Cái gì? Vương lại sung hạnh Như Phi.” Như Phi giận dữ quát, tay đập mạnh lên bàn, làm vỡ nát chén trà. Tay gắt gao nắm chặt thành quyền, sắc mặt phẫn nộ trở nên vằn vẹo, uốn éo, méo mó, hoàn toàn không có chút ôn nhu, nhả nhận nào giống như trước đây.

Cung nữ cùng thái giám phía dưới cúi đầu, ngay cả thở cũng không dám.

” Như Phi, người quả nhiên mưu kế cao siêu.” Ánh mắt Như Phi lộ ra vẻ ác độc, hung hăng nói. Nàng ta cứ nhiên dụ dỗ Vương sung hạnh, rõ ràng là đang khiêu chiến mình, tức giận này làm sao nàng nuốt nổi

“Nương nương xin bớt tức giận, nghe nô tì nói mấy câu.” Cung nữ Thảo Nhi lớn gan đi tới gần nói.

” Nói.” Như Phi lạnh lùng ra lệnh.

” Nương nương ngàn vạn lần không cần tức giận, sẽ làm cho sức khỏe rối loạn. Nô tì nghĩ, trước tiên nương nương nên nghĩ làm thế nào để Vương sung hạnh nương nương, dù sao Như Phi còn chưa có hoài thai Long chủng, huống chi nếu nàng hoài thai cũng phải đợi đến mười tháng sau, cho dù là mười tháng sau cũng không nhất định sẽ là hoàng tử.” Thảo Nhi phân tích rất có lý lẽ.

Như Phi trầm tư một chút, là nàng nhất thời nóng giận, bản thân hoảng loạn, Thảo Nhi nói rất có lý, cho dù là nàng sinh ra hoàng tử, cũng chưa chắc chắn có thể sống hay không. Hiện tại nàng cũng nên nghĩ phải làm thế nào để Vương sung hạnh mình.

Như Phi phát tay ra lệnh:

” Các người lui xuống hết đi, để cho ta yên tĩnh một chút.” Nàng muốn suy ngẫm phải làm gì cho thật tốt?

” Dạ, nương nương.” Thảo Nhân hành lễ cáo lui, sau đó phân phó cung nữ thu dọn mảnh vỡ của chén trà dưới đất rồi lui ra ngoài.

Tử Uyển.

” Nương nương, người khỏe chưa?” Tiểu Ngọc nâng nàng ngồi dậy, quan tâm hỏi, biểu tình trên mặt có vẻ như có điều muốn nói nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu?

” Ừ, tốt hơn nhiều rồi.” Nguyễn Nhược Khê gật gù đầu, cười cười nhìn Tiểu Ngọc nói:

” Có gì người cứ nói đi?”

” Nương nương, người sao biết ta có chuyện muốn nói?” Tiểu Ngọc tròn to mắt nhìn nàng.

” Ngốc nha đầu, người nghĩ gì đều lộ ra hết trên mặt rồi.” Nguyễn Nhược Khê cười nói.

” Nương nương, người còn cười, nô tì đang lo lắng muốn chết.” Về mặt Tiểu Ngọc lo lắng nói.

” Làm sao vậy? Có việc gì làm khó Tiểu Ngọc chúng ta?” Nguyễn Nhược Khê cười vui đùa.

” Nô tì là vì nương nương người nha.” Tiểu Ngọc nhìn nàng đáp.

” Vì ta?” Nguyễn Nhược Khê lại nhin không được cười rộ lên, mình có cái gì làm nàng lo lắng chứ.

50. Chương 50: Ghen

” Dạ, ngày hôm qua Vương tử Tử Uyển đi ra ngoài liền đến Như Phi cung, nghe nói Vương lại sủng hạnh Như Phi vào ban ngày.” Tiểu Ngọc vừa nói đến đây, còn liếc trộm nhìn xem sắc mặt của nàng, giọng nói rất nhỏ. ” Vì việc này sao?” Nguyễn Nhược Khê nhin không được nở nụ cười.

” Nương nương, người còn cười, người phải nhanh lên đoạt Vương trở về, nữ nhân trong hoàng cung không thể bị thất sủng được.” Tiểu Ngọc nôn nóng dậm chân một cái, sao nàng có thể coi như không như vậy.

” Tiểu Ngọc, ở trong hoàng cung này, người đã từng gặp qua nữ nhân nào có khả năng chiếm được ân sủng của Vương cả đời chưa? Các nàng đều là nữ nhân của Vương, cũng có thể chỉ được Vương sủng hạnh một lần, ta làm sao có thể so đo được.” Nguyễn Nhược Khê không buồn, không nóng, không lạnh nói, bản thân không thể giải thích rõ ràng với Tiểu Ngọc được, hắn sủng hạnh ai, có quan hệ tới nàng? Hắn cùng nàng chỉ có giao dịch mà thôi.

” Nương nương, đây là lần đầu tiên nô tì gặp được người độ lượng như nương nương, nô tì nóng lòng muốn chết, nương nương lại nói không sao cả, không cần thiết.” Tiểu Ngọc thăm thi đáp, chính mình thật sự rất quan tâm nàng.

” Tiểu Ngọc, cảm ơn người, ta biết người rất tốt với ta, nhưng người yên tâm, nương nương của người chính là có mị lực vô cùng hấp dẫn, Vương khẳng định sẽ quay trở về. Hai ngày nay là bởi vì thân thể ta không được khỏe, người nên yên tâm, nương nương sẽ không bị thất sủng đâu.” Chân mày Nguyễn Nhược Khê khẽ nhếch lên, Tây Môn Lân Liệt khẳng định sẽ trở về, bởi vì hắn còn có thể lợi dụng mình, đương nhiên Tiểu Ngọc không biết được nguyên nhân thực sự bên trong.

” Thật sao, vậy nô tì an tâm rồi.” Tiểu Ngọc lập tức vui vẻ ra mặt.

” Là giả đó.” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê rất bình thường đáp.

” Cái gì?” Nụ cười trên mặt Tiểu Ngọc lập tức cương lại. khấn trương nhìn nàng.

“ Phụt...” Nhìn thấy dáng vẻ của nàng, Nguyễn Nhược Khê nhin không được cười ồ lên:

“Tiểu Ngọc, người thật sự rất đáng yêu.”

” Nương nương, người định dọa chết nô tì sao.” Tiểu Ngọc biết mình bị nàng gạt, thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi nói:

” Để nô tì đi lấy chút điểm tâm đến cho nương nương.”

” Được, vừa lúc ta cũng đói.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

Rất nhanh Tiểu Ngọc liền bấm điểm tâm đi vào, để lên trên bàn, rồi đi ra ngoài.

Nguyễn Nhược Khê ngồi ở trên ghế, đưa chân gác lên trên mặt bàn, trong tay cầm điểm tâm, nhàn nhã tự tại mà ăn. Phải nói sống tại hoàng cung, ăn chính là sự hưởng thụ lớn nhất trong đời nha.

” Người thật đúng là tự tại.” Đột nhiên một giọng nói lạnh như băng mang theo trào phúng vang lên từ phía sau.

“ Khụ... Khụ...” Nguyễn Nhược Khê không chú ý, thức ăn vừa nuốt xuống mắc nghẹn tại yết hầu, không ngừng ho khan.

” Chẳng lẽ đây là tham ăn gặp báo ứng?” Tây Môn Lân Liệt cũng ngồi xuống, cầm lấy điểm tâm lên ăn.

Một lúc sau, Nguyễn Nhược Khê mới ngừng ho khan, trừng mắt liếc hắn:

“Người làm ơn, về sau đường đường chính chính mà xuất hiện, không cần giống như quỷ, dọa người khác sợ chết khiếp.”

” Là người có tật giết mình.” Tây Môn Lân Liệt liếc mắt nhìn nàng một cái.

” Được rồi, hôm nay tâm tình ta rất tốt, không cùng người so đo.” Nguyễn Nhược Khê vốn định phản bác vài câu, nhưng lại đột nhiên không có tâm tình cùng hắn đấu miệng, không thèm để ý tới hắn, cũng cầm lấy điểm tâm ăn.

” Vũ Khuynh Thành, không nghĩ tới hằng ngày người sống thoải mái, vui vẻ như thế.” Tây Môn Lân Liệt nhớ tới vừa rồi bắt gặp nàng đưa chân gác lên trên bàn, tư thế cực kỳ bất nhã, đáng vẻ rất thoải mái, thích ý.

” Chẳng lẽ ngày của người không thoải mái sao? Ta vừa nghe nói, người rõ ràng ban ngày ban mặt ôm mỹ nhân ở trong phòng vận động.” Nguyễn Nhược Khê lườm hắn một cái.

” Người biết rõ ràng như thế sao? Chẳng lẽ người đang ghen sao?” Tây Môn Lân Liệt cố ý nhích sát lại gần, ánh mắt giương lên, gắt gao nhìn vào mặt nàng.

” Người thật thông minh, ta chính là đang ghen. Người đừng quên ta chính là phi tử mà người sủng ái nhất nha, hiện tại người lại sủng hạnh người khác, ta có thể nào không ghen chứ? Cho nên ta phải phái người quan sát nhất cử nhất động của người thôi.” Nguyễn Nhược Khê cũng kè gần sát hắn, hai cái chóp mũi chạm vào nhau. Hừ, muốn đụng đến ta sao, cứ xuất chiêu đi, xem ai sợ ai chứ?

51. Chương 51: Nghĩa Vụ Của Sủng Phi

“Có thể, nhưng mà, không phải người cũng nên làm hết nghĩa vụ của sủng phi sao.” Tây Môn Lân Liệt vừa nói xong đã ôm nàng vào ngực, ôm thật chặt, nhưng trong mắt không có một chút âm áp. “Nghĩa vụ gì?” Nguyễn Nhược Khê bối rối một hồi, nhưng không giãy dụa được, hắn muốn làm gì?

“Người không biết nghĩa vụ của phi tần sao? Nhưng mà không sao, ta có thể dạy người.” Trong mắt Tây Môn Lân Liệt mang theo cười lạnh, lại ngang nhiên ôm nàng, đi về phía giường.

Nguyễn Nhược Khê biến sắc, tranh thủ giãy dụa nói:

”Không cần, không cần, ta biết, ta sẽ hầu hạ Vương.”

“Muộn rồi.” Tây Môn Lân Liệt nói xong đã đem nàng ném lên trên giường.

“Không muộn, không muộn.” Nguyễn Nhược Khê vừa muốn đứng dậy, đã bị hắn đặt ở dưới thân rất nhanh.

“Người sẽ làm thật sao, đừng quên, giữa chúng ta có giao dịch.” Nàng vội vàng nói đến, che dấu sự hoảng hốt.

“Người cảm thấy ta là giả sao? Chưa có nghe nói qua một câu sao? Giả dùa làm thật, ta thật muốn thử xem.” Tay Tây Môn Lân Liệt lướt qua khuôn mặt của nàng, nhẹ nhàng dừng lại ở trên môi nàng.

“Ta không muốn.” Nguyễn Nhược Khê vội vàng hất tay của hắn, muốn đứng dậy.

“Trong trò chơi này, lời nói của người không có giá trị.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, tay cũng không chút nào lưu tình xé quần áo trước ngực nàng.

Xoạc, tiếng quần áo bị xé ra, cái yếm đỏ thắm bên trong lộ ra.

“Người vô sỉ.....” Nguyễn Nhược Khê lấy tay che những chỗ bị hở, nhưng lập tức bị hắn nắm ở trong tay.

“Đừng.....” Tiếng chửi bới hắn sau đó, đều bị hắn ngăn ở trong miệng.

Khép chặt lại môi, không cho hắn tiến vào, giằng dứ từng cơn mắt nhìn hắn, cũng mang theo khiêu khích.

Trong mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo một tia cười lạnh, dường như muốn nói, cái này nghĩ ngăn cản được hắn sao?

“A.....” trên cánh môi truyền đến đau đớn, làm cho nàng nhin không được hé miệng, kêu ra tiếng.

Tây Môn Lãnh Liệt nhân cơ hội đưa đầu lưỡi trượt vào đi, trong mắt còn mang theo nụ cười đắc ý.

Nguyễn Nhược Khê trong mắt phóng ra lửa nhìn hắn, nàng lúc này mới biết được bản thân có bao nhiêu yếu đuối, ở trước mặt hắn, mình không hề có năng lực phản kháng.

Vốn chỉ là muốn hù dọa, trừng phạt nàng một chút, lại không nghĩ rằng, phản kháng của nàng, giãy dụa của nàng, phần nộ của nàng, làm ỉnh rất hưng phấn, trong miệng nàng còn mang theo vị nhàn nhạt của được thảo, lại làm cho hắn càng thêm tham lam, muốn ngừng mà không được.

Thân thể bắt đầu từ từ nổi lên sự thay đổi, môi cũng rời đi môi của nàng, một đường trượt, dùng miệng bắt đầu cắn xương quai xanh của nàng ở bên cạnh cái dây yếm.

Nguyễn Nhược Khê lúc này có chút thương tâm nghĩ buồn đi, nhưng là nàng không thể, coi như là không phải với người mình yêu, tối thiểu nhất cũng không thể là người mình ghét, nàng phải tự giải thoát.

Nháy nháy con mắt nhìn chằm chằm hắn, cũng không nói gì, cũng không còn ngăn cản, bởi vì nàng biết rõ, càng giãy dụa, nam nhân càng hưng phấn, càng muốn chinh phục.

Tây Môn Lãnh Liệt lơ đãng ngẩng đầu đã nhìn thấy nàng trong mắt không cười, lạnh lùng nói:

“Ánh mắt của ngươi có ý gì?”

52. Chương 52: Nhanh Chóng Rời Đi

“Tây Môn Lãnh Liệt, ngươi nhìn rõ xem ta là ai? Ta là Vũ Khuynh Thành, ngươi không phải hận ta sao, nếu như ngươi thích làm chuyện thân mật với người ngươi hận, thì tùy ngươi thôi, ta không sao cả.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn với một bộ dạng không sao cả nhưng trong nội tâm lại rất khẩn trương, nàng là đánh cuộc, đánh cuộc hắn buông tha mình.

Quả nhiên, sau khi nàng nhắc đến ba chữ Vũ Khuynh Thành, sắc mặt của hắn ngay lập tức trở nên u ám, toàn thân đều tỏa ra khí lạnh như băng, hận thù trong mắt, dường như có thể thoáng cái sẽ đem nàng chiếm đoạt.

Nguyễn Nhược Khê âm thầm nuốt xuống nước miếng, nàng thật sự không biết bọn họ trước kia có nhiều hận thù ra sao để hắn có ánh mắt vằn đỏ như vậy.

Không khí nguy hiểm của hai người trong lúc đó dao động, dường như hết sức căng thẳng, chỉ là đang chờ ngòi nổ.

“Vương, quốc sư ở bên ngoài cầu kiến.” Cửa đột nhiên truyền đến âm thanh hồi bẩm của Tiểu Ngọc, phá vỡ sự yên lặng và xấu hổ này.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới hung hăng nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

Nguyễn Nhược Khê cũng mới dám thở dài một cái, lúc trước không nhận ra phía sau lưng là một thân mồ hôi lạnh, bỗng chốc trầm tĩnh lại, mới cảm giác sức lực cả người đều bị rút hết.

“Nương nương, người thức dậy, hay là nghỉ ngơi?” Tiểu Ngọc đi tới trông thấy bộ dạng của nàng, quần áo không ngay ngắn, rất là vui mừng, Vương rốt cục lại sủng hạnh nương nương.

“Tiểu Ngọc, ta muốn ngủ một chút, người đi xuống trước đi.” Nguyễn Nhược Khê biết rõ nàng hiểu lầm, nhưng lại không cần giải thích.

“Vâng, nương nương, nô tỳ đi giúp người chuẩn bị bữa tối.” Tiểu Ngọc vui vẻ lui xuống.

“Chờ một chút, Tiểu Ngọc.” Nguyễn Nhược Khê gọi nàng lại.

“Nương nương còn có việc?” Tiểu Ngọc lại đi trở về đến bên giường.

“Tiểu Ngọc, người biết Vương cùng Vũ gia đã từng xảy ra chuyện gì không?” Nàng muốn biết thực ra là chuyện gì? Làm cho hấn hận Vũ Khuynh Thành như vậy.

“Nương nương vì sao hỏi như vậy? Nô tỳ không biết.” Tiểu Ngọc vẻ mặt mờ mịt lắc đầu.

“Ừ, không có chuyện gì? Ta tùy tiện hỏi, người đi làm việc đi.” Nguyễn Nhược Khê dạn dò nói.

“Không có việc gì, nô tỳ cáo lui trước.” Vẻ mặt Tiểu Ngọc khó hiểu lui xuống.

Nguyễn Nhược Khê vô lực nằm ở trên giường, hoàng cung này thật là quỷ dị, huyết nô rồi thần bảo vệ, hận thù khó hiểu trong nội cung, âm mưu làm cho lòng người mệt mỏi quá độ, nàng không muốn sống như vậy, nàng phải nhanh nhanh rời khỏi hoàng cung, hoặc là tìm đường về nhà.

Buổi tối, Tiểu Ngọc bắt mẫn nói thầm, Vương đi cung Nhu phi.

Nguyễn Nhược Khê coi như không nghe thấy, biết rõ đây là Tiểu Ngọc lại đang vì mình than phiền, cười nhạt, Tiểu Ngọc không hiểu, hấn đương nhiên muốn đi sủng hạnh Nhu phi, dù sao Như phi cùng Nhu phi thế lực chính là ngang nhau, hấn dù sao cũng không được để một bên chênh lệch.

Kỳ thật, hấn cũng thật đáng thương, vốn là việc vợ chồng vui vẻ, bây giờ lại bị lấy ra trở thành ban tặng, bản thân không muốn cũng phải đi, chỉ sợ đây là đau thương khi làm đế vương, người bên ngoài cũng không có cách nào hiểu được.

Nhưng mà, nàng cũng không có rảnh rỗi đi thương xót cho hấn, nàng nên nghĩ cách rời khỏi nơi này như thế nào, nhất định phải gặp mặt quốc sư.

53. Chương 53: Linh Hồn

Sáng sớm tỉnh mơ, Tiểu Ngọc đã sớm chờ tại bên ngoài triều đường, vừa nhìn thấy Phượng Minh ra, thì vội vàng nghênh đón nói: “Quốc sư, nương nương nhà ta ời.”

“Đi thôi.” Phượng Minh gật đầu, hấn nhận ra cung nữ này đêm đó đã hầu hạ Vũ Khuynh Thanh, hấn cũng nhớ rõ Vũ Khuynh Thanh có chuyện muốn nói với mình.

“Dạ.” Tiểu Ngọc vội vàng ở phía trước dẫn đường.

Tử Uyển.

“Nương nương, quốc sư đến.” Tiểu Ngọc đi tới báo.

“Mau mời.” Nàng đã sớm đợi.

“Thần tham kiến nương nương.” Phượng Minh đi tới quỳ một gối hành lễ.

“Quốc sư xin đứng lên, Tiểu Ngọc, người lui xuống trước đi.” Nguyễn Nhược Khê dạn dò nói.

“Vâng, nương nương, nô tỳ cáo lui.” Tiểu Ngọc lui xuống.

Phượng Minh lúc này mới đứng dậy nhìn nàng hỏi:

“Không biết nương nương tìm vi thần có chuyện gì?”

“Quốc sư, ta chỉ là muốn thỉnh giáo một chút, người đã chết có linh hồn không?” Nguyễn Nhược Khê muốn thử hỏi, cũng không thể ngay từ đầu đã nói cho hắn biết mình là xuyên không mà đến, trước tiên phải thăm dò đã.

Phượng Minh hơi sững sốt, con mắt nhìn chăm chăm vào nàng, dường như muốn từ trong mắt của nàng nhìn ra chút gì đó? Chưa có người nào từng hỏi qua vấn đề như vậy? Cái từ linh hồn này, hắn chỉ biết được từ trong sách tổ tiên lưu lại, bây giờ hắn cũng đang tìm kiếm, người bình thường hoàn toàn sẽ không biết từ này, nàng làm sao biết được?

“Quốc sư, vì sao lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ ta nói sai cái gì rồi?” Nguyễn Nhược Khê bị hắn nhìn có chút chột dạ.

“Không có, thần chỉ là muốn biết, nương nương tin có linh hồn sao?” Phượng Minh lẳng lặng nhìn nàng, cũng như thử thăm dò nàng.

“Ta tin, cho nên ta mới hỏi chứ.” Nguyễn Nhược Khê gật gù đầu, nàng chính là linh hồn, như thế nào có thể không tin.

“Vậy nương nương hiểu được linh hồn là như thế nào?” Nàng đến làm cho hắn rất ngạc nhiên, cũng rất muốn biết nàng nghĩ như thế nào, hắn suy nghĩ rất lâu, đều không thể hiểu rõ.

“Ta tin con người có linh hồn cùng thân thể là tách biệt, nếu không sao nói có quỷ, càng chẳng có bỉ ngạn hoa khai khai bỉ ngạn, đoạn trường thảo sâu sâu đoạn trường, Nại Hà kiều tiền khả nại hà, tam sinh thạch tiền định tam sinh.

Thơ ca không phải viết như vậy sao?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn hỏi ngược lại.

“Nương nương, thơ vừa rồi của người là từ đâu nghe được?” Phượng Minh khiếp sợ nhìn nàng, cái này hắn chưa từng nghe thấy ở đâu.

“Người không biết?” Nguyễn Nhược Khê xót xa nói, tiêu rồi, lúc này còn chưa có bài thơ này, thật muốn vả miệng mình một cái, khoe khoang học vấn làm gì, đành phải nói bừa vậy:

“Mấy năm trước, ta gặp được một tên ăn mày, chợt nghe thấy hắn liên tục không ngừng lặp lại những lời này, ta hỏi hắn có ý gì? Hắn để lại cho ta tự nghĩ lấy, từ đấy về sau cũng chưa từng gặp lại hắn.”

Nàng thật bá phúc mình, mở miệng nói dối trơn tru.

“Nương nương, vậy người còn nhớ bộ dạng của hắn không?” Phượng Minh rất kích động hỏi, tên ăn mày kia nhất định là một cao nhân hành tung ẩn giết, đúng lúc có thể giải thích rất nhiều nghi vấn ình.

“Không nhớ rõ.” Nguyễn Nhược Khê lắc đầu, vừa nãy nàng chỉ là nói lung tung, nàng biết nói với hắn như thế nào.

“Thật vậy sao.” Trong mắt Phượng Minh mang theo thất vọng lớn.

54. Chương 54: Tạo Mối Quan Hệ

“Quốc sư rất thất vọng sao? Thật ra, ta cũng muốn tìm hắn, suy nghĩ vài năm, ta mới hiểu được, ý tứ bài thơ này là nói, con người là sinh tử luân hồi, trước khi đầu thai phải uống Mạnh bà thang, quên hết kiếp trước đời này, sau đó làm lại từ đầu, nhưng ta hết sức nghi hoặc, có khả năng như thế này hay không, một người sau khi chết đi, linh hồn lại ở trong thân thể của người khác?” Nguyễn Nhược Khê vòng vo cuối cùng quay trở về chủ đề ban đầu. “Nương nương, thứ cho thần không có năng lực, những vấn đề này thần còn không biết nương nương nghĩ thấu đáo và sâu xa như vậy, nhưng mà thần sẵn lòng đi tìm tòi nghiên cứu.” Phượng Minh chấp tay trả lời thực sự, lời của nàng thật sự đã khiến cho hắn có hứng thú và xúc động lớn.

“Không có việc gì, ta cũng là tùy tiện hỏi thôi.” Trong lòng Nguyễn Nhược Khê rất thất vọng, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài.

“Nương nương, thần từ nay về sau có thể lại đến xin người chỉ bảo những vấn đề này không?” Phượng Minh rất nghiên túc hỏi, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Vũ Khuynh Thành lại là nữ tử kỳ lạ như vậy.

“Đương nhiên có thể, ta càng hy vọng, có thể cùng quốc sư đi thỉnh giáo những tiền bối bản lĩnh cao thâm kia, ta rất thích những thứ này.” Nguyễn Nhược Khê cười nhạt nói, hy vọng cùng hắn tạo dựng quan hệ, đương nhiên nếu có thể tìm thấy được một ít người kỳ quái, nàng chẳng phải càng có hi vọng về nhà.

“Nương nương, thần sẽ cố gắng hết sức.” Phượng Minh lại chấp tay nói, hắn đương nhiên cũng hy vọng.

“Quốc sư, chúng ta coi như là thú vui hợp nhau, ta hy vọng chúng ta từ nay về sau có thể làm bằng hữu.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn nói, trước hết gây dựng mối quan hệ tốt, sự việc từ nay về sau sẽ dễ dàng.

“Bằng hữu ư?” Phượng Minh tiếp tục nhìn nàng kinh ngạc, nàng lại còn nói bằng hữu, một nữ nhân sẽ không nên nói lời này, với nam nhân, nàng lại càng không nên nói, nàng dường như đã quên thân phận của mình.

“Chỉ đơn thuần bằng hữu.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười. Nàng đương nhiên biết rõ hắn đang suy nghĩ gì?

Không biết vì sao? Phượng Minh rõ ràng không cách nào cự tuyệt nàng, biết rõ như vậy là không đúng quy tắc, nhưng là hắn không đành lòng cự tuyệt, đã như vậy, hắn cũng không miễn cưỡng bản thân, nhẹ nhàng cười nói:

“Đương nhiên có thể, nhưng mà, đây chỉ là lén không ai biết.”

“Ta hiểu rõ, vậy ta chính thức tự giới thiệu một chút, ta gọi là Nguyễn..... Vũ Khuynh Thành, rất hân hạnh được biết người.” Nguyễn Nhược Khê thiếu chút nữa nói sai, may mắn, kịp thời sửa đổi.

“Ta gọi là Phượng Minh.” Hắn cũng mỉm cười tự giới thiệu, đêm nay nàng cho hắn quá nhiều ngạc nhiên.

“Tiểu kỹ kim lăng ca sở thanh

Gia đồng đan sa học phượng minh

Ngã diệp vi quân ẩm thanh tửu

Quân tâm bất khảng hướng nhân khuynh.”

Nguyễn Nhược Khê không khỏi ngâm nga, rồi khen: “Tên rất hay.”

Phượng Minh nhìn chằm chằm vào đôi mắt sáng ngời của nàng, nàng khiến người khác hiếu kỳ, nhện không được muốn đi đến gần, và tìm tòi nghiên cứu, chưa từng có một nữ nhân nào làm cho hắn có cảm giác như vậy.

“Phượng Minh, ngươi đang nhìn cái gì vậy?” Nguyễn Nhược Khê phát tay ở trước mắt hắn, ngay lập tức quen thuộc gọi tên hắn.

“Nương..... Khuynh Thành.....” Phượng Minh kêu lên vẫn còn có chút không được tự nhiên, không có thuận miệng như nàng.

“Lúc này mới đúng chứ?” Nguyễn Nhược Khê cười nói, lại đột nhiên phát hiện đã có người đứng ở cửa ra vào giật mình nói:

“Ngươi tới lúc nào?”

Tây Môn Lãm Liệt đứng ở cửa ra vào, lạnh lùng nhìn bọn họ, hắn vừa vặn nghe được lời nói cuối cùng.

Phượng Minh, Khuynh Thành, khi nào thì, bọn họ quen thuộc như vậy? Nhưng mà, hắn tin tưởng, Phượng Minh sẽ không phản bội mình.

“Vương, ngươi đã đến rồi, vậy thần cáo lui trước.” Phượng Minh hành lễ nói.

“Ừ.” Hắn gật đầu.

55. Chương 55: Chọc Giận Lang Vương

Chờ Phượng Minh rời đi, Tây Môn Lãm Liệt mới ngồi xuống, ánh mắt sắc bén nhếch lên nhìn nàng hỏi: “Các người quen biết nhau sao?”

” Quen biết.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu, đột nhiên cười thật tươi.

” Người cười cái gì?” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt nhấn mạnh, sắc mặt khấn trương, cực kỳ khó nhìn.

” Người thấy ta cười không đúng sao? Thử hỏi trong hoàng cung này, ai lại không biết quốc sư chứ?” Nàng hỏi ngược lại, vấn đề này thật ngu ngốc.

” Các người khi nào thì quen biết chứ?” Giọng nói Tây Môn Lãnh Liệt mang theo nguy hiểm, cho dù thế nào thì nàng vừa vào cung, trong khoảng thời gian ngắn như thế, làm sao có thể quen biết hẳn được.

” Vừa mới.” Nàng thuận miệng trả lời.

” Vừa mới?” Tây Môn Lãnh Liệt thiếu chút nữa không thể khống chế được, vừa mới quen biết liền gọi nhau bằng tên thật thân mật, mà lại Phượng Minh lại không phải là hạng người hời hợt, xem ra mình đã xem nhẹ nàng.

” Người tìm hẳn có việc gì?” Đây mới là vấn đề mà hắn quan tâm.

” Không việc gì, chỉ là tùy tiện tán gẫu.” Thái độ của Nguyễn Nhược Khê tùy tiện trả lời.

Tây Môn Lãnh Liệt bị thái độ thờ ơ của nàng chọc giận, hắn quát lên:

” Tùy tiện tán gẫu, người không biết nữ nhân trong hậu cung không thể tùy tiện gặp nam nhân khác sao?”

” Biết, nhưng người đừng quên, trừ việc ta là nữ nhân trong hậu cung, hẳn là nam nhân ở bên ngoài ra, chúng ta còn có thân phận khác, ta là Huyết Nô, hẳn là Quốc sư.” Nguyễn Nhược Khê không nhanh không chậm trả lời.

” Vậy cũng không được.” Tây Môn Lãnh Liệt lại không biết chính mình đang để ý cái gì? Vì sao lại tức giận? Hẳn nên tin tưởng Phượng Minh đối với hắn thật sự trung thành, mà hắn hoàn toàn không cần nàng.

” Tây Môn Lãnh Liệt, ta cảm thấy chúng ta nên nói chuyện cho rõ ràng.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, đột nhiên nghiêng tức nói.

” Người muốn cùng ta nói cái gì? Tuy người thật sự không có tư cách, chẳng qua ta cũng muốn nghe xem người muốn nói gì, người muốn nói cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt hừ lạnh giương mắt nhìn nàng.

” Người còn nhớ rõ lúc trước ta đã nói, nếu chúng ta hợp tác, người phải cho ta quyền lợi gặp người ta muốn gặp?” Nguyễn Nhược Khê cũng giương mắt nhìn hắn một cái nói.

” Người mà người muốn gặp chính là Phượng Minh?” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt híp lại nhìn về phía nàng, hèn gì nàng nói hắn tuyệt đối không phải Tây Môn Ngọc, nhưng nàng muốn gặp Phượng Minh làm gì?

” Đúng.” Nguyễn Nhược Khê không giấu diếm thừa nhận, dù gì sau này nàng muốn gặp hắn nhiều hơn nữa, hắn cũng sẽ biết thôi.

” Vì sao lại muốn gặp hắn?” Hắn không tin nàng chỉ tùy tiện tán gẫu, xem ra nàng đã có tính toán từ trước, nếu thế chuyện này cũng không phải đơn giản như vậy. Nhất định có bí mật không thể nói cho ai biết.

” Nếu ta nói, ta thích cùng quốc sư thảo luận về chuyện thần bí, người tin không?” Nàng tin rằng, cho dù nàng không nói, quốc sư cũng sẽ nói cho hắn mà thôi, vì vậy nàng tự mình nói ra sẽ tốt hơn.

” Ha ha, ha ha.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên cười lớn một cách điên cuồng, trong khoảnh khắc sắc mặt trở nên lạnh như băng, hai tròng mắt giương lên tựa như hai thanh kiếm sắc bén, lợi hại, nhắm thẳng vào ngực nàng, tay nắm chặt run run giống như muốn dùng một quyền đi tới đánh nàng.

Nguyễn Nhược Khê đã từng nhìn thấy bộ dáng tức giận của hắn rất nhiều lần, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy được đáng sợ giận dữ đáng sợ như thế này. Nàng không biết mình đã nói gì xúc phạm hắn, làm hắn tức giận như vậy, sợ hãi lui về phía sau vài bước.

56. Chương 56: Không Hiểu Là Có Thù Hận Gì

” Vũ Khuynh Thành, người muốn làm gì? Muốn giống như Vũ Huyền Di sao? Ta đây nói cho người, chó mơ mộng hão huyền, ta sẽ làm cho người sống không bằng chết.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay chạm vào cái cổ thon gầy của nàng, không chút lưu tình dùng sức bóp chặt, hằn vằn vết không thể quên được, sự đau đớn, khổ sở của hắn là do Vũ gia các nàng ban tặng, do sự nguyên rửa của các nàng. Trong khoảnh khắc gương mặt của Nguyễn Nhược Khê trở nên đỏ bừng, không thể hô hấp, Vũ Huyền Di, lại là ai nữa? Càng ngày nàng càng hỗn loạn, vô duyên vô cớ lại phải chịu oan ức như vậy, lại không biết vì lý do gì? Còn so sánh nàng với người nào đó nữa sao?

Trước mắt bắt đầu trở nên không rõ, đầu cũng bắt đầu choáng váng, chỉ cảm thấy trước mắt có một gương mặt phản nộ, nhận thức cuối cùng của nàng là không ngừng hoảng sợ.

” Rầm...” Một tiếng động vang lên, Tiểu Ngọc vừa đi đến phòng liền nhìn thấy cảnh tượng này hiện ra, Vương đang hung hăng bóp cổ nương nương, thuốc bỏ trong tay nàng lập tức bị ném xuống đất.

” Bùm...” Nàng lập tức quỳ ngã xuống đất cầu xin nức nở:

” Vương, cầu người thả nương nương ra, nương nương sắp không chịu nổi rồi.”

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới phát hiện, nàng đã hôn mê bất tỉnh, tay đột nhiên dùng hết sức lực, cứ muốn bóp chết nàng như vậy, nhưng lý trí lại rất nhanh chiến thắng tình cảm, nàng không thể chết được, đột nhiên không tình nguyện buông tay ra. Nguyễn Nhược Khê bị ngã nằm trên mặt đất.

” Nương nương.” Tiểu Ngọc kinh hãi thét lên một tiếng, cũng không dám đi ra phía trước.

Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Nguyễn Nhược Khê đang hôn mê nằm trên mặt đất, nhìn thấy mấy dấu ngón tay đỏ bừng in trên cổ nàng, cười lạnh một cái, không hề thương tiếc xoay người rời khỏi phòng.

Lúc này Tiểu Ngọc mới vừa quỳ vừa đi tới, ôm lấy nàng, đưa tay đỡ lấy cơ thể của nàng ôm vào trong lòng, khóc ròng nói:

“Nương nương, người mau tỉnh lại đi.”

Không ngừng lay động nàng, không ngừng khóc lớn nói, rốt cục cũng có kết quả, tay của người đang nằm trong lòng ngực có chút động đậy, sau đó chậm rãi mở mắt.

” Nương nương, người tỉnh rồi, thật tốt quá, thật tốt quá.” Tiểu Ngọc vừa khóc vừa cười nói.

Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy nàng, ánh mắt trở nên âm trầm, cứ tưởng rằng sau khi chết nàng có thể quay về thế giới của mình, ai ngờ nàng còn ở lại nơi này.

” Nương nương, người cảm thấy thế nào? Người nói chuyện đi, không cần dọa Tiểu Ngọc.” Tiểu Ngọc lay lay người nàng, vẻ mặt hoảng sợ, nương nương sẽ không trở nên ngốc nghếch chứ?

” Tiểu Ngọc, ta không có việc gì, đỡ ta đứng lên đi.” Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới mở miệng nói, một khi đã còn ở lại nơi này, nàng tất nhiên phải đối mặt với sự thật thôi.

” Nương nương, người và Vương đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao Vương có thể ra tay với người nặng như vậy?” Lúc này Tiểu Ngọc mới thả lỏng, vừa nâng nàng ngồi dậy, vừa nói. Nàng không hiểu, Vương yêu thích nương nương như vậy, sao có thể tuyệt tình đến nỗi đưa nương nương vào chỗ chết? Trước khi rời đi cũng chẳng thèm liếc nhìn nương nương một cái.

” Không có việc gì, không cần lo lắng, người lui xuống trước đi, ta muốn ngủ một chút.” Nàng phân phó, kỳ thật so với Tiểu Ngọc nàng càng muốn biết, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Nàng cái gì cũng không biết, lại muốn nàng thừa nhận cái gì chứ?

” Nương nương, người ngủ đi, nô tì ở một bên hầu hạ người.” Sắc mặt Tiểu Ngọc lo lắng, giống như đang sợ nàng suy nghĩ không thông.

” Được rồi.” Nguyễn Nhược Khê trả lời một cách cảm động, dù sao vẫn còn có người ở lại bên cạnh nàng, quan tâm nàng.

57. Chương 57: Âm Thầm Tương Trợ

Ngày hôm sau lúc lâm triều. " Không có việc gì, liền bãi triều." Ngồi trên Long ỷ Tây Môn Lãnh Liệt nhìn các đại thần phía dưới phân phó.

" Chúng thần cáo lui." Các đại thần chấp tay đáp.

" Quốc sư, người theo ta đến ngự thư phòng." Tây Môn Lãnh Liệt lại phân phó.

" Dạ, thần tuân mệnh." Phượng Minh trả lời.

Ngự thư phòng.

Tây Môn Lãnh Liệt vừa ngồi lên trên ghế.

" Vương tìm thần là vì việc ngày hôm qua sao?" Khóe miệng Phượng Minh cười cười, lập tức đoán được.

" Đúng, ta hy vọng, người cách xa nàng một chút, nếu không nàng ta sẽ trở thành Vũ Huyền Di thứ hai." Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu, sắc mặt âm trầm.

" Vương, nàng đã nói gì với người?" Phượng Minh im lặng một chút, sao Vương lại có suy nghĩ này?

" Nàng nói, nàng thích ở cùng một chỗ với người, nghiên cứu chuyện thần bí, chớ quên Vũ Huyền Di lúc trước cũng giống như vậy. Nếu không phải như vậy, hôm nay ta cũng sẽ không biến thành hình dáng này." Tây Môn Lãnh Liệt vừa nhắc tới Vũ Huyền Di, sắc mặt lại trở nên âm trầm hơn.

Phượng Minh trầm mặc một chút, hẳn biết Vương đang lo lắng cái gì, hận cái gì. Chẳng qua, hẳn cũng cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ người của Vũ gia đối với mấy chuyện này, so với hắn còn có thiên phú hơn sao? Bằng không sao nàng lại biết có linh hồn?

" Về sau không cần cho nàng cơ hội gặp người." Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

" Vương, kỳ thật người hiểu lắm, đúng là nàng cùng ta nói chuyện thần bí thôi, so với ta nàng còn có thể hiểu biết nhiều hơn, thật ra ta chỉ là học hỏi mà thôi." Lúc này Phượng Minh mới nói, từ linh hồn này là hắn vừa hiểu được ý nghĩa của nó từ nàng.

" Người nói cái gì?" Tây Môn Lãnh Liệt nhìn hắn, sắc mặt càng thêm âm trầm. Không, hắn không thể để cho bị kịch lại tái diễn thêm một lần nữa.

" Vương, đây là sự thật, nàng nói với thần về linh hồn, từ này cũng là do thần đọc được trên sách, đến nay thần cũng chưa hiểu rõ hết. Nhờ lời nói của nàng mới làm ta có thể giác ngộ ý nghĩa của nó. Mà ta phải đi gặp nàng, bởi vì việc này có thể trợ giúp giải trừ lời nguyền của người, cũng có thể nói đây là mấu chốt của việc giải trừ lời nguyền." Phượng Minh nói một cách thành thật. Hắn có thể cảm giác được trên người Vương tản ra sát khí lạnh như băng. Hắn cũng không biết vì sao mình lại nói như vậy? Có thể đang nói giúp cho Vũ Khuynh Thành, cũng có thể không muốn Vương giết nàng.

" Người xác định?" Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt dịu đi rất nhiều.

" Ta xác định, ta có một loại cảm giác, muốn giải trừ lời nguyền thì phải gỡ nút thắt từ người, cho nên muốn giải trừ lời nguyền, cũng phải là do người của Vũ gia, nhưng ta vẫn chưa thể tìm được phương pháp nào." Phượng Minh rất kiên định đáp, đây là quy luật từ xưa, chỉ là mình còn chưa có tìm được mà thôi.

" Được, một khi đã như vậy, ta đây cho phép người gặp nàng." Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới gật đầu nói.

" Vương, thần nhất định sẽ cố gắng nhanh chóng tìm ra phương pháp giải trừ lời nguyền này." Phượng Minh cũng nói. Tuy hắn âm thầm giúp đỡ Vũ Khuynh Thành, nhưng hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ phản bội Vương, đó là lòng trung thành, cũng là tình nghĩa.

Ngày ngày nhanh chóng trôi qua, thoáng cái đã gần đến đêm trăng tròn.

Nguyễn Nhược Khê ngồi ở trước cửa sổ, nhìn ánh trăng kia đã trở nên tròn hơn, ngày mai lại là đêm trăng tròn, nàng biết nàng lại nên đi gặp bảo hộ thần.

Một tháng qua, tuy ban ngày Tây Môn Lãnh Liệt vẫn thường đến Tử Uyển, nhưng buổi tối lại trở về sủng hạnh nữ nhân khác, mà nàng dường như không hề cùng hắn nói chuyện, nàng sợ nói nhiều, sẽ sai nhiều. Huống chi, nàng không muốn chọc giận hắn, nàng còn muốn lưu lại mạng để về nhà, ít nhất rời đi nơi này cũng được, chính ý nghĩ đó đã làm cho bọn họ có thể bình tĩnh ở chung một chỗ.

Phượng Minh cũng có đến vài lần, bọn họ nói chuyện rất ăn ý, rất vui vẻ, nàng đem những điều mình biết nói cho Phượng Minh nghe, nói nửa ngày, mới buồn bực phát hiện ra kỳ thật hắn không biết bằng mình, xem ra đường về nhà còn dài lắm, lâu lắm, thật xa vời.

Nhưng nàng cũng thật cao hứng, ít nhất có bằng hữu trò chuyện cùng nàng. Quan trọng hơn chính là, một ngày nào đó có cơ hội chạy trốn, nàng hy vọng hắn có thể giúp đỡ, nàng cứ như vậy bắt đầu tính toán ý nghĩ trong đầu.

58. Chương 58: Cuốn Vào Vòng Xoáy

Đây là lần thứ ba đứng ở đại sảnh hoa lệ này, tuy vẫn còn sợ hãi nhưng Nguyễn Nhược Khê đã an tâm hơn rất nhiều.

Vào lúc con sói cao to, tráng kiện như người đi đến trước mặt nàng, nàng cứ nhiên còn có thể cười nói chào hỏi nó:

“Chúng ta lại gặp nhau.”

Con sói dừng bước đứng ở tại chỗ, hai tròng mắt màu hổ phách gắt gao giương lên nhìn nàng, chẳng lẽ đầu óc nữ nhân này có vấn đề sao?

” Quên đi, ngươi còn muốn trực tiếp uống máu mà.” Nguyễn Nhược Khê biết nó có thể nghe được, nhưng chỉ mình nàng nói chuyện, tránh sao được chán nản, vậy cũng nên làm sớm một chút đi, dù sao có trốn cũng không thoát được.

Con sói hình như cũng không muốn cùng nàng kéo dài, trực tiếp bắt lấy cánh tay nàng cắn xuống.....

“A.....” Đột nhiên một trận đau đớn truyền đến, tuy nàng đã có chuẩn bị từ trước, nhưng vẫn không nhận được phát ra tiếng hét đau đớn.

Con sói một chút cũng không để ý, chỉ biết uống máu tươi không ngừng cuộn cuộn chảy ra từ cánh tay nàng, cho đến khi nàng hôn mê.....

Tử Viên.

Nguyễn Nhược Khê rời giường hoạt động một chút, Thuốc của Phượng Minh rất công hiệu, vừa mới uống có ba ngày nàng đã cảm thấy sức khỏe khôi phục lại như trước.

” Nương nương, nương nương.” Tiểu Ngọc đột nhiên từ bên ngoài cửa bồi rồi chạy vào.

” Có chuyện gì vậy Tiểu Ngọc, sao lại lo lắng như vậy?” Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu nhìn nàng hỏi.

” Nương nương, buổi sáng hôm nay Như Phi đột nhiên ngất xỉu, thỉnh thái y đến khám mới biết được Như Phi đã mang thai, hiện tại chuyện này đã lan truyền khắp hoàng cung rồi.” Tiểu Ngọc lúc này mới nói một hơi.

” Chỉ vì việc này thôi sao?” Nguyễn Nhược Khê nhin không được cười rộ lên, nàng còn tưởng rằng có chuyện gì lớn lắm chứ.

” Nương nương, cái gì kêu chỉ vì việc này thôi sao? Chuyện này còn không phải là chuyện lớn ư? Kỳ thật rất nhiều người trong cung đều nghĩ người đầu tiên mang thai là nương nương đó.” Giọng nói của Tiểu ngọc không khỏi có chút mất mát.

” Tiểu Ngọc, ta sẽ không mang thai.” Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng âm thầm cười đáp.

“.....” Tiểu Ngọc không hiểu rõ ngẩng đầu nhìn nàng, chuyện này sao có thể chứ?

” Tiểu Ngọc, người quên rồi sao, thân phận của ta là gì? Ta là Huyết nô.” Nguyễn Nhược Khê nhàn nhạt nói.

” Nương nương, thật xin lỗi.” Lúc này Tiểu Ngọc mới hiểu được, nàng sao lại quên. Đúng vậy, nương nương không có cách nào mang thai được, đối với Vương mà nói, thần bảo hộ so với đứa nhỏ quan trọng hơn, huống chi còn có nữ nhân khác có thể sinh con cho Vương, nàng cảm thấy nương nương rất đáng thương, có được sự sủng hạnh của Vương thì sao chứ?

” Tiểu Ngọc, không có việc gì, ta biết người đang nghĩ cho ta.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười, trong lòng thầm nói, nha đầu ngốc, nàng cùng Vương đâu có phát sinh việc gì đâu, làm thế nào mà mang thai được.

” Nương nương, chúng ta phải chuẩn bị lễ vật mang đến chúc mừng Như Phi.” Tiểu Ngọc lúc này mới lại nhắc nhở.

” Người xem chuẩn bị rồi mang sang đi.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

” Nương nương, người phải tự mình mang đi thì tốt hơn.” Tiểu Ngọc lại nói tiếp.

Nguyễn Nhược Khê im lặng một chút, sau đó hiểu được liền nói:

“Ta biết rồi, ngày mai chúng ta hãy cùng đi, hôm nay nhất định có rất nhiều người đến.” Như Phi mang thai, chỉ còn cách ngôi vị Vương hậu một bước nữa thôi, mọi người dĩ nhiên phải đến lấy lòng, mà nàng lại không thể dựa vào sự sủng ái của Vương, mà tự cho là mình thanh cao, đây là vì Tiểu Ngọc vì cuộc sống về sau của nàng mà suy nghĩ. Tuy nàng không cần đến, nhưng cũng phải cảm ơn tâm ý của Tiểu Ngọc.

” Dạ, nô tì biết, vậy nô tì lui xuống trước.” Tiểu Ngọc gật gù gật đầu.

” Được, hãy đi đi.” Nguyễn Nhược Khê phân phó, nằm ở trên giường, Như Phi mang thai, không biết về sau lại phát sinh thêm phong ba gì nữa đây, Như Phi sẽ cam tâm sao? Đứa con của nàng có thể giữ được không?

Mà nàng ngàn vạn lần không thể ngờ đến, sóng gió lớn hơn nữa đang chờ nàng, mặc kệ nàng né tránh như thế nào, cũng đã có người lôi nàng vào trong vòng xoáy đó, có trốn cũng trốn không thoát.

59. Chương 59: Lễ Vật Đặc Biệt

Sáng sớm ngày hôm sau. ” Nương nương, người xác định muốn đưa mấy cái này sao?” Tiểu Ngọc nhìn thấy lễ vật mà nàng chuẩn bị, lo lắng hỏi.

” Yên tâm đi, nàng sẽ thích, đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê tự tin tràn đầy nói.

Trong lòng Tiểu Ngọc lo lắng đi theo phía sau của nàng, vừa mới đi ra khỏi cửa liền thấy Thu Hồng vội vàng chạy tới nói:

“Nương nương, vừa rồi nô tì nghe nói, Như Phi cũng có tin vui.”

” Trùng hợp như vậy sao?” Nguyễn Nhược Khê im lặng một chút, xem ra Như Phi cùng Như Phi thật sự là trời sinh đối đầu, ngay cả mang thai cũng đều một trước một sau.

” Nương nương, vậy chúng ta phải chuẩn bị hai phần lễ vật rồi.” Tiểu Ngọc nhắc nhở.

” Tiểu Ngọc, vậy người cứ chuẩn bị thêm một phần lễ vật giống như vậy, chúng ta sẽ đến Như Phi cùng trước, sau đó đến Như Phi cùng.” Nguyễn Nhược Khê phân phó.

” Dạ, nương nương.” Tiểu Ngọc trả lời rồi lui ra chuẩn bị lễ vật.

Như Phi cung.

” Muội muội xin chúc mừng tỷ tỷ.” Nguyễn Nhược Khê vừa vào tới liền chúc mừng.

” Muội muội thật có lòng, mau mau ngồi xuống.” Trên mặt Như Phi cố gắng nở ra một nụ cười, giống như không có vui sướng thật sự.

Nguyễn Nhược Khê biết nhất định là nàng đã nghe được tin Nhu Phi cũng mang thai rồi, ngấm lại cảm thấy các nàng cũng thật đáng thương, cầm lấy hộp quà trên tay Tiểu Ngọc nói:

” Đây là một chút tâm ý của muội muội, mong tỷ tỷ đừng chê cười.”

” Muội muội thật sự quá khách sáo.” Như Phi ý bảo cung nữ đứng một bên nhận lấy.

Mở vừa thấy, ngây ngẩn cả người, bên trong cư nhiên lại là táo đỏ, đậu phộng, long nhãn, hạt sen không đáng một đồng, nhưng lập tức liền lấy lại phản ứng bình thường, khoe môi giờ lên một nụ cười thiệt tình nói:

” Cảm ơn muội muội, lễ vật này ta rất thích.”

” Muội muội chúc tỷ tỷ sớm sinh quý tử.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy hành lễ.

” Nô tì chúc nương nương sớm sinh quý tử.” Cung nữ đứng một bên cũng thức thời quỳ xuống mà nói.

” Đều đứng lên đi, tâm tư muội muội thật sự là độc đáo, hèn gì Vương lại thích người như thế.” Như Phi tự mình nâng nàng đứng dậy, khách sáo nói.

” Cảm ơn tỷ tỷ , vậy muội xin cáo từ trước, không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi, tỷ tỷ bảo trọng thân thể.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy nói, nàng không muốn ở trong này diễn trò thật thật giả giả, mở miệng ra là tỷ tỷ muội muội, khiến cho cả người cảm thấy không thoải mái.

” Vậy muội muội đi thông thả, tỷ tỷ cũng không tiễn.” Như Phi cũng không giữ nàng lại.

Ra khỏi Như Phi cung, nàng liền trực tiếp đi đến Nhu Phi cung. Cũng đem những lời khách khí vừa nói lặp lại một lần nữa liền rời khỏi.

” Nương nương, người thực sự là lợi hại, người tặng lễ vật bình thường, giả dối như vậy, lại làm cho các nàng thích thú như thế.” Tiểu Ngọc bội phục nói.

” Đó là bởi vì thứ mà ta tặng giống như suy nghĩ trong lòng của các nàng, cho dù ta tặng những thứ quý giá thì sao? Người nghĩ các nàng thiếu sao? Các nàng hoàn toàn không thiếu.” Nguyễn Nhược Khê cười một cách điềm đạm giải thích.

” Hóa ra là như vậy, nô tì đã hiểu rồi.” Tiểu Ngọc lúc này mới giật mình hiểu ra.

Nguyễn Nhược Khê chỉ nhìn nàng cười một chút, vừa trở lại Tử Uyển, đã thấy Tây Môn Lãnh Liệt đã ngồi chờ ở bên trong, làm cho nàng có chút kinh ngạc dừng lại.

60. Chương 60: Không Để Cho Cự Tuyệt

” Nô tì tham kiến vương.” Tiểu Ngọc vội vàng quỳ xuống. ” Đi xuống đi.” Tây Môn Lãnh Liệt vung tay lên phân phó nói.

” Vâng, nô tì cáo lui.” Tiểu Ngọc thức thời lui xuống.

” Đã đi nơi nào?” Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới giơ mắt hỏi nàng, sắc mặt nhìn cũng không tốt lắm, ngược lại thần sắc có vẻ phiền toái bất an.

” Đi chúc mừng Như phi và Nhu phi có tin vui.” Nguyễn Nhược Khê trả lời đúng sự thật, lại cúi người nói:

” Ta cũng xin chúc mừng vương.”

” Chúc mừng gì? Vui mừng từ đâu chứ? Người đang chê cười ta sao?” Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh, hần tình nguyện không cần tin vui này, điều làm cho hắn không thể tưởng được chính là hắn vẫn chú ý, hai lần cùng Như phi, Nhu phi cùng một chỗ kia, bị các nàng cuốn lấy, không có xử lý tốt, để các nàng lợi dụng cơ hội, xem ra đây là các nàng cố ý chọn ngày.

” Người vì sao nghĩ như vậy chứ? Ta sao lại chê cười người chứ? Mặc kệ người có nguyện ý hay không? Hoặc là nói trong lòng các nàng muốn mẫu dựa tử quý, nhưng đứa nhỏ vẫn là đứa nhỏ của người, là vô tội, người

tin cũng tốt, không tin cũng tốt, ta là thật tâm.” Nguyễn Nhược Khê giương mắt nhìn hần, trong lòng hần có phần u ám, sao lại nghĩ mọi chuyện cũng u ám như vậy.

” Ta tin.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nói.

” Cái gì?” Lần này đổi thành Nguyễn Nhược Khê ngây ngẩn cả người, hần nói hần tin sao? Điều này sao có thể chứ?

” Còn giật mình như thế làm gì? Người nói rất đúng đứa nhỏ là đứa nhỏ của ta, là vô tội, không nên đem ân oán của người lớn đổ lên đầu nó.” Đôi môi Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nhếch lên nụ cười.

Khiến Nguyễn Nhược Khê trong nháy mắt hoảng hốt, hóa ra hần cười rõ lên đẹp như vậy, mê người như vậy.

” Nhìn cái gì chứ?” Khuôn mặt Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên xuất hiện trước mắt, làm nàng hoảng sợ, nhìn hần suýt nữa tiến sát mặt mình, xấu hổ trốn một bên nói:

” Nhìn trên mặt người có cái gì kìa.”

” Đâu?” Tây Môn Lãnh Liệt sững sờ đưa tay lên trên mặt lau đi.

” Được rồi, hết rồi.” Trong lòng Nguyễn Nhược Khê nhin cười, vậy mà hần cũng tin, nhưng nàng không dám cười.

” Vũ Khuynh Thành, về sau, thức ăn của Như phi cùng Nhu phi giao hết cho người lo liệu.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó nói.

” Ta? Vì sao lại là ta? Ta không làm.” Nguyễn Nhược Khê sững sờ, lập tức cự tuyệt, chiếu cố các nàng, đây là trách nhiệm rất nặng nề? Nàng không thể đảm đương nổi.

” Bởi vì người khác ta không tin được, cho nên chỉ có thể là người.” Tây Môn Lãnh Liệt nói rất hiển nhiên.

” Điều này, không phải là người tin tưởng ta quá sao?” Nguyễn Nhược Khê hỏi ngược lại, hần không phải rất hận Vũ Khuynh Thành sao? Sao lại đem chuyện quan trọng như vậy giao cho nàng làm chứ?

” Không phải là tin tưởng người mà là không có ai phù hợp hơn người.” Hần lại đáp.

” Người có ý gì? Đừng quên giữa chúng ta chỉ là giao dịch.” Nguyễn Nhược Khê giương mắt nhìn hần nhắc nhở.

” Chính là bởi vì chúng ta là giao dịch, cho nên người mới thích hợp, người và hoàng cung này không có ích lợi gì liên quan, người hoàn toàn không phải là nữ nhân của ta, người sẽ không ghen, người sẽ không để ý, người sẽ không nghiêng sang một phía, lại càng không tìm cách tranh sủng tìm cách đối phó các nàng, phá hoại đứa nhỏ trong bụng các nàng, mấy lý do này đủ chưa?” Đôi môi Tây Môn Lãnh Liệt hàm chứa nụ cười nhìn nàng.

” Thế nhưng, ta không muốn cuốn vào thị phi trong cung, người nên biết, cho dù ta không muốn, Như phi cùng Nhu phi cũng sẽ tìm cách xóa bỏ đứa nhỏ trong bụng nhau, người cần gì phải kẹt ta ở giữa.” Nguyễn Nhược Khê lại cự tuyệt, nàng không muốn đến lúc đó chịu tiếng xấu cho người khác.

” Người yên tâm, người chỉ cần phụ trách ăn uống, thuốc bổ của các nàng, về các chuyện khác, người cho là Như phi cùng Nhu phi sẽ dễ dàng để đối phương làm mất đứa nhỏ của mình hay sao?” Chuyện này nàng không phải đã nghĩ các nàng đơn giản sao.

” Xem ra người đã quyết định rồi, ta không có cách nào cự tuyệt.” Nguyễn Nhược Khê cười khổ nói, vì sao nàng vẫn có cảm giác có chỗ nào đó không đúng? Nhưng nhất thời nàng lại không nghĩ ra được.

” Vậy người chỉ có thể chấp nhận.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng không thể cự tuyệt nói.

61. Chương 61: Chuyển Biến

Từ sau khi Nguyễn Nhược Khê tiếp quản tất cả việc ăn uống cho Như phi cùng Nhu phi, mỗi ngày nàng đều cẩn thận phân phó, giám sát, mỗi một lần mang thuốc bổ qua, sau khi nàng sai Tiểu Ngọc dùng ngân

châm thử qua, được sự xác nhận của mình và Tiểu Ngọc mới mang qua cho Như phi cùng Nhu phi, bởi vì người khác nàng không tin được. Nói chung, tất cả nàng đều cẩn thận từng ly từng tí, tránh xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

Hôm này, nàng vừa bưng thuốc bổ tới Như phi cung, ở cửa gặp Tây Môn Lãnh Liệt.

”Thần thiếp tham kiến vương.” Nàng cúi người hành lễ nói, hiện tại bọn họ tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), nàng hy vọng có thể duy trì, cho nên đối hần cũng coi như lễ phép, nếu đúng mực, thì nàng nhất định làm theo.

”Đứng lên đi.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay nàng nâng dậy, sau đó nhìn thấy thuốc bổ trong tay nàng hỏi:

”Là mang cho Như phi sao?”

”Vâng, đây là thuốc bổ cho thân thể nàng.” Nguyễn Nhược Khê trả lời nói.

”Về sau để cung nữ mang qua là được rồi, không cần tự mình mang đến.” Tây Môn Lãnh Liệt làm như quan tâm nói.

”Không cần, dù sao ta cũng không có việc gì, huống chi ta lo lắng, tự mình làm sẽ yên tâm hơn, nếu không sao xứng với sự tín nhiệm của người.” Giọng nói của Nguyễn Nhược Khê mang theo vài phần hài hước.

”Người đây là trách ta sao?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên cười lên, tiếp nhận bát thuốc trên tay nàng:

”Ta mang cho.”

Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy tay mình trống trơn, gương mặt nhìn hần nửa ngày, rất khác thường, vì sao nhỉ? Gần đây hần đột nhiên giống như thay đổi thành người khác, không cùng nàng đối đầu gay gắt, cũng không hề ra khuôn mặt lạnh như băng, rất kỳ quái.

”Nhìn cái gì? Đi thôi, nếu không nguội mất.” Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt hàm chứa một nụ cười nhạt, xoay người đi vào trước.

Nguyễn Nhược Khê ở phía sau bất đắc dĩ thở dài, ai bảo người ta là vương, có tư cách hỉ nộ vô thường (mưa nắng thất thường) chứ, cũng đi theo phía sau cùng hần đi vào.

”Thần thiếp tham kiến vương.” Như phi thấy vương tự mình bưng thuốc bổ đi vào, mừng rỡ như điên (đây là nguyên văn của tác giả nha) hành lễ.

”Như phi, mau đứng lên, thân thể quan trọng hơn, ăn thuốc bổ trước đi.” Tây Môn Lãnh Liệt một tay bưng thuốc bổ, một tay nâng nàng dậy.

”Cám ơn vương.” Như phi vẻ mặt xấu hổ, vừa muốn cầm chén thuốc bổ, Tây Môn Lãnh Liệt lại ngăn cản nói:

”Từ từ thôi kéo bỏng, để ta bón cho nàng.”

Đôi mắt Như phi trong nháy mắt sáng ngời, vương tự tay bón ình thật là vinh hạnh, vội vàng quỳ xuống nói:

”Thần thiếp tạ ơn vương ân sủng.”

Nguyễn Nhược Khê đứng ở một bên, nhìn thấy màn này, cũng không khỏi cảm thán, bây giờ nàng đã biết cái gì là mẫu nhờ tử quý.

”Ăn ngon không?” Tây Môn Lãnh Liệt vừa cẩn thận bón, vừa hỏi.

”Rất ngon ạ.” Kỳ thật nàng hoàn toàn không biết mùi vị thuốc bổ ra sao, lòng chỉ tràn đầy vui sướng vì được hần sủng ái.

”Vậy ăn nhiều chút, đây chính là Vũ mỹ nhân cố ý chuẩn bị cho nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt hình như là cố ý khen ngợi Nguyễn Nhược Khê, nhắc tới nàng.

”Ta phải đa tạ, cám ơn muội muội chiếu cố rồi.” Như phi hướng về phía nàng gật đầu cảm ơn.

Nguyễn Nhược Khê cũng mỉm cười với nàng, lúc này mới nói:

” Vương, không có chuyện gì, vậy thần thiếp cáo lui trước.” Đứng ở trong này, xem bọn hán thân thiết, làm cả người nàng không thoải mái, có lẽ né tránh là tốt nhất.

” Được, lui ra đi.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu đồng ý.

Nguyễn Nhược Khê xoay người vừa muốn rời đi, chợt nghe phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét khổ của Như phi.

” A..... Đau quá.....”

62. Chương 62: Vô Tội Bị Oan

” Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nguyễn Nhược Khê chạy qua vài bước, liền thấy vẻ mặt Như phi thống khổ, đầu đầy mồ hôi lạnh, lấy tay ôm bụng, môi trở nên xanh tím run rẩy, làm nàng không khỏi chấn động. “Như phi, người thế nào rồi?” Tây Môn Lãnh Liệt cũng khẩn trương ôm lấy nàng.

” Vương, bụng ta..... đau..... Đau quá, xin người, giữ lại..... Đứa nhỏ.” Như phi cố gắng nắm chặt tay của Tây Môn Lãnh Liệt, dứt quang cầu xin, trong đôi mắt đều là hoảng sợ.

” Máu.....” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên thấy dưới thân nàng lộ ra máu đỏ tươi, trong nháy mắt nhiễm đỏ quần áo của nàng, sắc mặt dọa người biến dạng.

” Người tới, mau truyền thái y.” Tây Môn Lãnh Liệt hướng về phía ngoài cửa hét lớn.

” Vâng.” Ngoài cửa cung nữ vội vàng đi truyền chỉ.

Rất nhanh vài thái y liền lo lắng chạy tới, vừa muốn yết kiến, đã bị Tây Môn Lãnh Liệt ngăn cản nói:

” Miễn lễ? Mau vào xem, nhớ kỹ đứa nhỏ nhất định phải giữ lại cho ta.”

” Vâng, chúng thần tuân mệnh.” Thái y nói xong, liền cùng nhau đi vào trong phòng.

Cung nữ không ngừng mang nước ấm đi vào trong phòng, làm lòng người bên ngoài căng thẳng, Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở đó nhìn vào trong phòng, bàn tay nắm chặt.

Nguyễn Nhược Khê lúc này hoàn toàn mờ mịt, nàng không biết sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này? Sai lầm ở đâu cơ chứ?

Rất nhanh, thái y bước đi ra, cung kính hướng Tây Môn Lãnh Liệt nói:

” Vương, chúng thần bất lực, xin vương giáng tội, đứa nhỏ không giữ được, nương nương đã sinh non.”

” Cái gì?” Sắc mặt hán xanh mét quát,

” Thân thể của nàng không phải vẫn tốt lắm sao? Nói, sao lại đột nhiên sinh non?”

” Hồi bẩm vương, nương nương chắc là đã ăn được phá thai, mới có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, mà thần cũng vừa mới kiểm tra, trong bát thuốc bổ của nương nương kia có lẫn hoa hồng, được phá thai.” Mấy thái y sợ hãi lập tức quỳ xuống.

Cái gì? Trong thuốc bổ có được phá thai, Nguyễn Nhược Khê khiếp sợ đứng ở đó, không biết nên phản ứng như thế nào, trong đầu một mực tự hỏi tại sao lại như vậy? Sao lại có được phá thai chứ?

”Các người xác định, là trong thuốc bổ có được phá thai?” Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt đã trở nên rất khó coi.

” Chúng thần xác định.” Thái y cùng nhau chấp tay, điểm ấy nắm chắc, hướng chi vừa rồi bọn họ kiểm tra rất cẩn thận.

” Vương, xin Vương làm chủ cho nương nương.” Cung nữ trong Như phi cung lập tức quỳ xuống khóc đòi công đạo.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới từng bước từng bước tới cạnh Nguyễn Nhược Khê, đôi mắt sắc bén làm cho người ta sợ hãi gương mặt nhìn nàng.

“Ba” một tiếng, một âm thanh trong trẻo vang lên, không đợi Nguyễn Nhược Khê phản ứng, trên mặt liền xuất hiện dấu tay đỏ ửng, nhìn chăm chăm vào hấn, quên trả lời.

” Người cư nhiên dám hạ được, người tới, đem nàng giải vào thiên lao cho ta.” Hấn lạnh như băng phần nộ ra lệnh.

” Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Thị vệ canh cửa đi vào, nắm lấy cánh tay của nàng, muốn đem nàng giải xuống.

” Không, ta không có, ta không hạ được, ta cũng không biết chuyện này là sao?” Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới tỉnh táo lại giãy dụa hô.

” Vũ Khuynh Thành, người nói không có hạ được, ta đây hỏi người, thuốc bổ này có phải là chính tay người chuẩn bị?” Tây Môn Lãnh Liệt phát tay, thị vệ ở bên mang nàng tới gần hỏi.

” Phải.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

” Người khác có tiếp xúc thuốc bổ không?” Hấn lại ép hỏi.

” Không có.” Nàng lại lắc đầu.

” Vậy người còn cái gì? Không nghĩ tới người lợi dụng sự tín nhiệm của ta đối với người dám hủy đi đũa nhỏ của Như phi, người quả nhiên bụng dạ nham hiểm, không cần cãi nữa, người tới, mang xuống.” Đới mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng, ra lệnh.

Nguyễn Nhược Khê nhìn chăm chăm hấn, nàng biết lúc này giải thích là vô ích, không ai tin tưởng nàng, mà nàng lúc này đầu óc hỗn loạn cũng không tìm được lý do để giải thích, chỉ có tùy ý thị vệ kéo mình ra khỏi Như phi cung.

63. Chương 63: Nhốt Vào Địa Lao

Tới địa lao, Nguyễn Nhược Khê mới phát hiện, trong này so với nàng tưởng tượng còn tồi tệ hơn nhiều, chẳng những âm u ẩm ướt, còn tản ra mùi tanh hôi, phạm nhân bên trong đều dơ bẩn đầy người, sắc mặt xanh mét, cuộn mình trong góc tường, lạnh lùng nhìn nàng.

” Đi vào.” Thị vệ mở một cửa lao trong số đó, đem nàng đẩy vào.

Nguyễn Nhược Khê đứng không vững, ngã sấp trên mặt đất, đầu gối quỳ trên mặt đất, làm nàng rất đau, đứng dậy liền hung hăng trừng mắt hấn:

“Người làm gì?”

” Ta làm gì?” Thị vệ khinh thường liếc mắt nàng:

” Người cho là đến bây giờ người vẫn là sủng phi của Vương sao, ở trong này rồi, người sẽ không còn sống đi ra ngoài, cho dù vương không giết người, hữu Thừa tướng cùng Như phi cũng sẽ không buông tha người dễ dàng như vậy, người ngoan ngoãn chờ chết đi.”

“Ba” một tiếng, khóa dây xích sắt, thị vệ xoay người rời đi.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới hiểu được, hấn có lẽ chính là người của hữu Thừa tướng, hoặc là bị hữu Thừa tướng mua chuộc, cười lạnh một chút, tới nơi này rồi, nàng còn hi vọng người khác đối xử tốt với mình được sao? Huống chi tội danh của mình là sát hại hoàng tử, nàng quả thật không nên hi vọng có thể còn sống rồi đi.

Dựa vào tường ngồi ở trên đồng rơm rạ, nàng bình tĩnh cẩn thận nghĩ lại xem sai lầm ở đâu, ngay từ đầu nàng cùng Tiểu Ngọc ở trong phòng bếp, nửa bước không rời, trong lúc đó không có người tới, vậy vì sao trong thuốc lại có được?

Từng bước từng bước hồi tưởng, đột nhiên nhớ tới, chỉ có một người duy nhất tiếp xúc với thuốc bổ trong tay mình.

Trong lòng khiếp sợ nàng không thể hình dung, sao lại như thế? Hắn sao có thể tàn nhẫn như vậy, ra tay hủy hoại đứa nhỏ của mình? Cái gì mà chỉ tin tưởng nàng? Cái gì mà đột nhiên thay đổi thái độ? Hóa ra từ đầu đến cuối hắn tính kế với mình? Mà nàng còn ngây ngốc không biết bị hắn lợi dụng, thật đáng buồn biết bao nhiêu.

Trong lòng chợt thấy lạnh lẽo, hóa ra còn có loại người vô sỉ như vậy, một luồng hàn khí từ lòng bàn chân truyền lên khiến nàng không khỏi ôm chặt bản thân, hắn thật đáng sợ, hoàng cung này cũng thật đáng sợ.

” Thuộc hạ tham kiến quốc sư.” Cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của thị vệ.

” Mở khóa cho ta vào.” Phượng Minh phân phó nói.

” Vâng, quốc sư.” Thị vệ mở địa lao.

Phượng Minh lập tức đi tới, lấy tay nâng Nguyễn Nhược Khê đang cuộn mình nói:

” Khuynh Thành, ngươi làm sao vậy?”

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, thấy hắn, dường như gặp lại người thân, thoáng cái bổ nhào vào trong lòng ngực hắn khóc ròng nói:

” Phượng Minh.” Ủy khuất cùng hận thù trong lòng nàng không biết nên nói như thế nào.

” Khóc đi, khóc ra sẽ tốt hơn.” Thân mình Phượng Minh cứng đờ, nhưng không có đẩy nàng ra, ngược lại nhẹ nhàng đưa tay vỗ lưng của nàng.

Khóc đã lâu, Nguyễn Nhược Khê mới ngừng tiếng khóc, từ trong lòng ngực hắn đứng dậy, nhìn thấy hắn bị mình khóc ướt một mảng lớn quần áo, ngượng ngùng nói:

” Thật xin lỗi.”

” Không có việc gì, Khuynh Thành, nói cho ta đã xảy ra chuyện gì? Sao lại là ngươi?” Phượng Minh lúc này mới nhìn nàng hỏi.

” Sao lại là ta?” Nguyễn Nhược Khê thoáng cái nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, gương mặt nhìn hắn hỏi:

” Chẳng lẽ ngươi đã sớm biết đứa nhỏ của nàng không giữ được?” Hay là nói, hắn đã sớm biết Tây Môn Lân Liệt sẽ hủy đứa nhỏ?

” Không chỉ ta biết, mà mọi người đều nghĩ như vậy, người nghĩ xem Nhu phi các nàng sẽ để đứa nhỏ người khác bình an ra đời hay sao chứ? Cho dù Như phi và Nhu phi ai làm hoàng hậu, người còn lại sống cũng không dễ dàng, cho nên các nàng đương nhiên muốn trăm phương ngàn kế, không tiếc cái giá phải trả giết chết đứa nhỏ đối phương, có thể tưởng tượng Như phi sinh non, cũng là chuyện ở trong dự kiến, nhưng ta tuyệt đối không nghĩ tới ngươi sẽ bị dính vào.” Phượng Minh thật sự cảm thấy ngoài ý muốn.

” Ngươi vì sao không tin là ta hạ được chứ?” Nghe được hắn nói như vậy, Nguyễn Nhược Khê hơi hơi có chút an ủi hỏi lại.

” Ta tin tưởng rằng ngươi sẽ không.” Phượng Minh nhìn nàng không có một tia chần chờ liền nói.

” Đó là bởi vì ngươi biết đó là hắn.” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê đột nhiên lạnh lùng, giọng nói cũng không hề thân thiện.

” Hắn? Là ai?” Phượng Minh hơi sửng sốt.

64. Chương 64: Nhu Phi Sinh Non

” Ngươi không biết?” Nguyễn Nhược Khê nhíu mày một chút, nhìn thấy bộ dáng của hắn không giống là đang giả vờ. ” Ta là người, không phải thần.” Phượng Minh buồn cười nói, nàng cho rằng hắn cái gì cũng biết sao?

Nguyễn Nhược Khê lúc này nổi sóng hận thù nói:

” Vậy người nhất định không thể tưởng được, phá hủy đứa nhỏ của Như phi, không phải là ta, cũng không là bọn Nhu phi, mà là cái người tự cao tự đại, có quyền lực tối cao kia.”

” Người ai nói, vương ư, điều này sao có thể?” Phượng Minh cũng khiếp sợ nhìn nàng.

” Sao lại không có khả năng, bát thuốc bỏ kia trừ ta, hẳn là người duy nhất tiếp xúc, không phải hẳn thì là ai? Hẳn thật bỉ ổi không những hủy bỏ đứa nhỏ của chính mình mà còn cố ý hãm hại vu oan cho ta.....” Lời Nguyễn Nhược Khê còn chưa nói xong, ngoài cửa đã truyền tiếng khóc lóc của nữ tử.

” Khóc cái gì mà khóc? Đi mau, bây giờ biết khóc sao lúc trước không biết sợ đi?” Thị vệ không kiên nhẫn thúc giục chầm chọc nói.

” Không phải nương nương với ta, ta oan uổng.” Nữ tử khóc rất ủy khuất.

Nghe giọng nói quen thuộc, Nguyễn Nhược Khê vọt tới cửa, nhìn thấy nữ tử đi tới, kinh ngạc hô:

” Tiểu Ngọc, sao lại là người?”

” Nương nương.....” Tiểu Ngọc thấy nàng, càng khóc nhiều hơn.

” Quay lại, người ở phòng lao khác.” Thị vệ nói xong, đã lấy tay kéo nàng lại.

” Dừng tay, để các nàng gặp một mặt một lát, sau đó đưa nàng qua.” Phượng Minh ở một bên ra lệnh nói.

” Vâng, quốc sư.” Thị vệ rất thúc thời lui ra bên ngoài chờ.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới kéo nàng lại hỏi:

” Sao bọn họ cũng đem người bắt đến đây sao? Có phải là ta làm liên lụy người không?”

” Không phải.” Tiểu Ngọc khóc lắc đầu, mới nói:

” Nô tì cũng không biết chuyện gì xảy ra? Sau khi mang thuốc về, liền trở lại Tử uyển, đợi lâu cũng không thấy nương nương trở về, đang muốn đi tìm tìm nương nương, nhưng vừa ra cửa, chợt nghe người ta nói Như phi sinh non, nương nương bị bắt, nô tì lo lắng muốn đến địa lao, lại đi qua mấy thị vệ, chưa kịp nói gì đã bắt lấy nô tì, nói cho nô tì, Nhu phi ăn thuốc bỏ của nương nương cũng sinh non.”

” Cái gì? Nhu phi cũng sinh non.” Nguyễn Nhược Khê kinh ngạc, sao lại như vậy? Chẳng lẽ suy đoán của nàng sai lầm, được không phải Tây Môn Lãnh Liệt hạ? Hay là hẳn cũng cho người hạ độc thuốc bỏ của Nhu phi?

Nghĩ vậy vội vàng ôm lấy nàng hỏi:

” Trên đường người mang thuốc bỏ đi, có gặp người nào không? Hoặc là đã xảy ra chuyện gì không?”

” Không có, nô tì đi rất bình yên, mang thuốc bỏ đưa đến Nhu phi cung, cũng không có gặp được người nào, nô tì vẫn nhớ nương nương nói, không cho bất kỳ kẻ nào tiếp xúc thuốc bỏ này.” Tiểu Ngọc khóc lắc đầu, nàng cũng không rõ sao lại thế?

Nguyễn Nhược Khê trầm tư, như vậy xem ra là có người muốn đồng thời hủy hết đứa nhỏ của các nàng? Nhưng ai có động cơ chứ? Xem ra Tây Môn Lãnh Liệt là đáng nghi nhất, thế nhưng hẳn ra tay hạ độc như thế nào?

” Ta nghĩ có phải là có người muốn hủy đứa nhỏ của Như phi hoặc Nhu phi nhưng không cẩn thận làm ảnh hưởng đến mình không?” Phượng Minh suy nghĩ một chút mới lên tiếng nói.

” Người nghĩ bọn họ sẽ phạm sai lầm cơ bản này sao?” Nguyễn Nhược Khê không dám ừ bừa, sai lầm kiểu này bọn họ sẽ không phạm phải chứ.

” Sai lầm tuy là cơ bản, nhưng là cũng không có nghĩa sẽ không phạm sai lầm.” Phượng Minh dường như khẳng định nói.

” Người vì sao không nghi ngờ là hẳn?” Trong lòng Nguyễn Nhược Khê không phục giương mắt nhìn hẳn, hẳn là đang bảo vệ vị vương kia sao?

” Vì sao là hần? Cho dù hần thực sự không muốn các nàng sinh hạ đứa nhỏ, người nghĩ hần cần phải tự mình động thủ sao? Còn làm nổi bật như vậy cho người nhìn ra sơ hở sao?” Phượng Minh trả lời một câu cũng là hỏi lại nàng.

“.....” Nguyễn Nhược Khê nhất thời bị hần hỏi không nói được gì.

” Được rồi, Khuynh Thành, không cần suy nghĩ, người an tâm ở đây vài ngày, ta sẽ cứu người ra ngoài.” Phượng Minh cùng nàng tranh cãi nói.

” Để mặc số phận đi.” Nguyễn Nhược Khê nói, nàng cũng đã không có hơi sức nghĩ nhiều như vậy.

” Nương nường, Tiểu Ngọc có thể ở cùng người một chỗ không?” Tiểu Ngọc đáng thương nhìn nàng.

” Phượng Minh, có thể không?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hần hỏi.

” Có thể, ta sẽ nói với thị vệ.” Phượng Minh gật gật đầu, lúc này mới phân phó thị vệ nói:

” Để các nàng ở cùng một chỗ, còn nữa chiếu cố các nàng cho tốt, không được chậm trễ.”

” Vâng, quốc sư, thuộc hạ hiểu.” Thị vệ vội vàng chấp tay nói.

” Khuynh Thành, ta đây đi trước.” Phượng Minh nói xong, liếc mắt nàng một cái, mới xoay người rời đi.

65. Chương 65: Chân Tướng Đáng Khinh

Ngự thư phòng. ” Vương, quốc sư cầu kiến.” Tiểu Lý Tử bên ngoài hồi bẩm.

” Cho vào.” Tây môn Lãnh Liệt giương giọng phân phó.

Chỉ nha một tiếng cửa bị mở, Phượng Minh đi vào, quỳ gối hành lễ nói:

” Thần tham kiến vương.”

” Đứng lên đi.” Tây môn Lãnh Liệt phân phó nói.

” Vương, thần vừa nhận được tin, cao nhân kia sẽ xuất quan trước thời hạn, ta muốn cùng vương mấy ngày nữa đi tới đó, hần có thể cho chúng ta biện pháp phá bỏ lời nguyền.” Phượng Minh đứng dậy nói.

” Được, Phượng Minh, người an bài đi.” Tây môn Lãnh Liệt gật đầu nói.

” Vương, mang theo Vũ Khuynh Thành cùng đi đi, nàng là người nhà của Vũ Huyền Di, biết đâu đến lúc đó có thể sẽ giúp ích được.” Phượng Minh lại đề nghị.

” Người đang giúp nàng sao?” Tây môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn hần, liếc mắt một cái liền nhìn ra dụng ý của hần.

” Vương, nàng còn cần thần giúp sao?” Phượng Minh mỉm cười hỏi lại hần.

” Cần mà cũng không cần.” Tây môn Lãnh Liệt đáp, từ nhỏ lớn lên cùng nhau rất ăn ý, tâm của hần không cần nói người kia cũng biết.

” Vậy vương đi nghỉ sớm một chút, thần cáo lui trước.” Phượng Minh chấp tay nói.

” Được, lui ra đi.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu.

Chờ sau khi Phượng Minh đi mới phân phó cho Tiểu Lý Tử:

” Dem Vũ Khuynh Thành tới đây.”

” Vâng, vương.” Tiểu Lý Tử vội vàng đi thiên lao tuyên chỉ.

Rất nhanh liền mang Vũ Khuynh Thành đến ngoài ngự thư phòng nói:

” Vương, Vũ mỹ nhân đến rồi.”

” Để nàng tiến vào, các người lui ra đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

” Vâng.” Tiểu Lý Tử vội vàng lui ra ngoài, lấy tay hướng Nguyễn Nhược Khê làm một động tác mời nói:

” Nương nương, xin mời.”

Nhìn thấy nàng đi vào, mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nguyễn Nhược Khê đứng ở đó, trong đôi mắt mang theo cừu hận trừng mắt nhìn hắn.

” Sao lại nhìn ta như vậy, là trách ta đem người nhốt vào thiên lao sao?” Tây Môn Lân Liệt nhìn thấy cười lạnh nói.

” Không, ta không hận ngươi, một người ngay cả đứa nhỏ của mình cũng có thể ra tay hủy bỏ được, không đáng để ta hận, ta thấy xót xa thay cho ngươi.” Nguyễn Nhược Khê nhìn chằm chằm vào hắn, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra tâm tư hắn, nàng muốn thử, không biết dự cảm này của mình chính xác hay không?

” Ha ha, ha ha.” Tây Môn Lân Liệt nhìn nàng đột nhiên cười rộ lên, đi đến bên cạnh nàng, cả người tản ra một loại hơi thở nguy hiểm nói:

” Vũ Khuynh Thành, cũng chỉ có ngươi dám nói như vậy.”

” Ta đã thay ngươi hứng chịu oan ức, ta còn có cái gì không dám? Cùng lắm là mất mạng, tội danh ta đang mang không phải cũng chết sao, như vậy sao không thể nói.” Trong đôi mắt Nguyễn Nhược Khê không hề cười giương mắt nhìn hắn,

” Vũ Khuynh Thành, ta đây rất muốn nghe, ngươi vì sao cho rằng là ta? Mà không phải người khác?” Khóe môi Tây Môn Lân Liệt nổi lên một nụ cười lạnh.

” Rất đơn giản, ngươi không muốn các nàng hoài thai mà sinh ra, không muốn các nàng làm hoàng hậu, ngươi muốn cho bọn họ kiểm chế thế lực đối phương, hủy bỏ đứa nhỏ của các nàng, đối với ngươi là có lợi nhất, chẳng qua, ta thật muốn nhìn trái tim ngươi một chút, đến tận cùng có phải màu đỏ không, lại có thể đồng thời xóa bỏ hai đứa nhỏ của mình, ngươi không đau lòng sao?” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê lạnh như băng nhìn hắn.

” Hừ hừ.” Nghe nàng nói xong, Tây Môn Lân Liệt đột nhiên đích hừ lạnh, nhìn nàng một lúc khá lâu mới nói:

” Ngươi thật thông minh, lại cũng thật ngu xuẩn, có những thứ không hề biểu hiện đơn giản như ta nhìn thấy.”

” Ngươi có ý gì?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt chẳng lẽ hắn biết là ai? Hay là có ẩn tình khác.

” Không có ý gì? Ngươi không phải đã biết rồi sao? Được rồi, được là ta hạ, cấp cho Như phi.” Tây Môn Lân Liệt đột nhiên thừa nhận nói.

” Quả nhiên là ngươi.” Xem ra quả nhiên mình đoán không sai, chính là tâm tính thiện lương rất đau, hoàng cung quả nhiên là nơi ăn thịt người, bất luận bản thân bình tĩnh, mới hỏi:

” Vậy có thể xin ngươi nói cho ta, ngươi vì sao đồng thời hủy bỏ đứa nhỏ của Như phi và Nhu phi, vì sao lại muốn giá họa cho ta? Ngươi có thể tùy tiện tìm một người khác.” Mấy điều này nàng muốn biết rõ, cho dù là chết, cũng phải chết in trắng.

” Vì sao lại giá họa cho ngươi? Bởi vì ngươi là người Vũ gia, vì Vũ gia đứa nhỏ này không thể không chết?” Trong đôi mắt Tây Môn Lân Liệt bắn ra thù hận, nàng nghĩ hắn muốn giết đứa nhỏ sao? Nàng cho rằng hắn thật sự muốn cân bằng quyền lợi của các nàng sao? Không, những điều này hoàn toàn chỉ là cái cớ, hắn khó có thể mở miệng, lý do thống khổ này, ép hắn không thể không làm như vậy.

” Tây Môn Lân Liệt ngươi nên tìm một lý do tốt hơn, vì Vũ gia, vậy ngươi nói xem, vì sao lại bởi vì Vũ gia mà hai người con của ngươi phải chết?” Nguyễn Nhược Khê châm biếm, đây chỉ là cớ của hắn mà thôi.

” Ngươi không cần biết vì sao, ngươi chỉ cần thay Vũ gia chịu là được rồi, cho nên Nhu phi vì sao sinh non? Ngươi thông minh như vậy, chẳng lẽ không nghĩ ra sao?” Đôi môi Tây Môn Lân Liệt mang theo lãnh phúng (lạnh lùng châm biếm) nói.

” Nếu ta thông minh, thì sẽ không bị ngươi tính kế.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn tự giễu cợt bản thân.

”Nhu phi, không có mang thai.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng đột nhiên nói.

”Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê chấn động, trừng lớn ánh mắt nhìn hắn, dường như không dám tin những gì mình nghe được.

”Khiếp sợ sao? Rất bình thường, nghe được tin Như phi hoài thai, nàng nghĩ ra cái biện pháp lớn mật này, âm thầm tìm cách làm Như phi sinh non, hơi thở của nàng, cũng giấu hoa hồng, tạo ra dấu hiệu giả sinh non, đánh lừa mọi người, làm cho người ta tưởng có người muốn đồng thời hủy đứa nhỏ của các nàng, dù sao mọi chuyện càng loạn càng tốt.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng thấy ngoài ý muốn, hắn cư nhiên sẽ lại giải thích cho nàng.

Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê trở nên khó coi, nàng thật không nghĩ đến, nhưng là nàng không nghĩ, trong hoàng cung có người xấu xa như vậy.

”Cho nên vì sao là ngươi, ngươi nên nghĩ tới, bởi vì ngươi là huyết nô, cho dù là ngươi hủy bỏ đứa nhỏ của Như phi và Nhu phi cũng sẽ không chết, bọn họ không làm gì được ngươi, với ta, thần bảo vệ quan trọng hơn bất kỳ kẻ nào, cho nên nếu là người khác, hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, thậm chí ảnh hưởng đến cả gia tộc.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

Nghe thế, Nguyễn Nhược Khê chỉ nhìn thẳng vào mắt hắn, hóa ra cái gì hắn cũng tình tốt lắm? Chẳng qua, nàng có phải là nên vui mừng, ít nhất, hắn cũng không phải thật sự lãnh huyết tàn bạo, nếu không tùy tiện tìm một người chịu tội thay.

”Trở về đi, ngày mai sau khi lâm triều, ngươi sẽ được thả ra, trở lại những ngày tháng trước kia, cái gì cũng sẽ không thay đổi?” Tây Môn Lãnh Liệt biết nàng đã khiếp sợ quá mức.

Cho đến khi trở lại địa lao, Nguyễn Nhược Khê mới hồi tưởng lại tất cả lời hắn nói, tuy nhiên mọi chuyện rõ ràng như vậy, nhưng hắn lại nói, đứa nhỏ phải chết, là bởi vì Vũ gia, rốt cuộc là ý gì? Vũ gia cùng hắn có cừu hận gì? Xem ra, nàng phải biết rõ những thù hận này, hỏi Phương Minh hắn là sẽ biết.

66. Chương 66: Xuất Cung

Quả nhiên, vào thời điểm giữa trưa ngày hôm sau, Nguyễn Nhược Khê cùng Tiểu Ngọc được phóng thích ra ngoài. ”Nương nương, thật tốt quá, chúng ta không cần phải chết.” Đột nhiên biết không bị xử tử nữa, Tiểu Ngọc cao hứng ôm lấy nàng khóc ròng nói.

”Ừ, đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê vỗ vỗ vai nàng rồi đi ra ngoài.

Trở lại Tử Uyển, Thu Hồng, Thu Diệp, Tiểu Minh Tử, Tiểu Đức Tử cung nghênh tại cửa, quỳ xuống hành lễ khi nàng đi vào:

”Nô tì, nô tài, cung nghênh nương nương.”

”Không cần đa lễ, đứng lên đi.” Nguyễn Nhược Khê nói.

”Dạ, nương nương.” Bọn họ cùng nhau đứng dậy, giúp đỡ nàng đi vào phòng, mỗi người một miệng đem sự việc phát sinh vào buổi sáng hôm nay lần lượt nói ra hết.

Bây giờ Nguyễn Nhược Khê mới biết được, Như Phi, Nhu Phi, cùng nhóm đại thần thực không có uy hiếp, bức bách Tây Môn Lãnh Liệt phải xử tử mình, Phương Minh lại ở một bên nhắc nhở thân phận của nàng, huyết nô, nếu không phải như vậy, nàng cũng đừng mong được trở về.

Kỳ thật nàng biết, Nhu Phi là chốt hạ, mà Như Phi cùng các đại thần này cũng không phải là đồ ngốc, sẽ không hoài nghi, một khi đã không thể truy cứu cho rõ ràng, bọn họ phải buông tay thôi.

Vừa trở lại phòng, định nghỉ ngơi một chút, Tây Môn Lãnh Liệt đã tới rồi.

”Nô tì tham kiến vương.” Tiểu Ngọc cúi người hành lễ rồi bước lui ra ngoài.

”Bây giờ còn cần phải diễn trò nữa sao? Mãn ân ái thăm thiết?” Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng, trào phúng nói.

Tây Môn Lãnh Liệt không để ý đến sự trào phúng của nàng, chỉ lạnh lùng ra lệnh:

“Người chuẩn bị một chút, ngày mai cùng ta xuất cung.”

” Xuất cung?” Nguyễn Nhược Khê ngậy ngẩn cả người, sau đó ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn, rốt cục nàng có thể xuất cung.

” Sai? Người không muốn, vậy thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt cố ý nói, xoay người muốn rời đi.

” Không, ta đồng ý.” Tâm Nguyễn Nhược Khê quỳnh lên giữ chặt cánh tay hắn, sao nàng lại không muốn. Đối với nàng mà nói, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, chỉ cần xuất cung, nàng còn có cơ hội chạy trốn.

” Vậy người chuẩn bị một chút, sáng mai ta bảo Tiểu Lí Tử tới đón người.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó xong, xoay người liền rời đi.

Nguyễn Nhược Khê lấy tay vô vào mặt mình, tim xúc động sắp nhảy ra ngoài, rốt cục nàng cũng có cơ hội xuất cung, rốt cục nàng cũng có cơ hội rời đi. Nàng không có ra lệnh cho Tiểu Ngọc thu thập vài thứ ỉn, mà là chính mình thu thập vài bộ quần áo tốt, cố ý mang theo một thanh chủy thủ. Nàng nghĩ nếu có khả năng trốn thoát, cái này có thể dùng để phòng thân, cũng có thể đổi lấy tiền.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Lí Tử đón nàng lên chiếc xe ngựa chờ sẵn ở trước cửa cung. Khi lên xe nàng mới nhìn thấy Tây Môn Lãnh Liệt và Phượng Minh cùng ở đó. Nàng không thấy kinh ngạc cho lắm, gật đầu chào Phượng Minh xong, ngồi vào một bên, trong lòng lại thầm tính toán phải chạy trốn như thế nào.

Điều làm cho nàng buồn bực chính là xe ngựa này cứ chạy không ngừng nghỉ trừ ăn cơm, ngủ nàng cũng ở trên xe ngựa.

” Này, chúng ta sẽ đi đâu? Cũng không được nghỉ ngơi một đêm, ta mệt mỏi quá.” Dọc theo đường đi, nàng không biết đã hỏi qua mấy lần, nhưng chủ yếu chính là cứ tiếp tục như vậy, làm thế nào nàng có cơ hội đào tẩu.

” Vậy người có thể nghỉ ngơi.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng đáp.

” Khuynh Thành chịu khó một chút, rất nhanh sẽ đến.” Phượng Minh chỉ mỉm cười nhìn nàng nói.

Liền như vậy, xe ngựa chạy trên đường hết năm ngày, rốt cục ngừng lại, bọn họ xuống xe ngựa nói:

” Đến rồi.”

” Rốt cục cũng đến.” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê thật khó coi, mở miệng nói. Mấy ngày nay, xương cốt trên người nàng sắp bị nghiền nát. Đến giờ nàng mới nhìn rõ cảnh sắc nơi này, thật đúng là thế ngoại đào nguyên, đẹp quá, rất thích hợp làm nơi an dưỡng.

” Các vị khách nhân, sư phụ xin mời vào.” Ngay lúc này, một đồng tử hơn mười tuổi mặc áo xanh đi đến nói.

” Được, tiểu sư phụ, phiền toái người trước tiên tìm phòng cấp tiểu thư này nghỉ ngơi một chút, được không?” Phượng Minh mỉm cười nói.

” Có thể.” Tiểu đồng tử nói xong, liền phân phó một đồng tử khác dẫn Nguyễn Nhược Khê đi xuống.

Nguyễn Nhược Khê đi đến một đạo phòng, liền nằm nghỉ trên giường, nàng muốn ngủ một giấc cho khỏe, phục hồi sức lực, sau đó mới nghĩ tới việc phải đào tẩu bằng cách nào.

” Khách nhân, sư phụ ta ở bên trong, các người cứ đi vào.” Tiểu đồng tử đứng trước cửa nói.

” Được, cảm ơn tiểu sư phó.” Phượng Minh nói tạ ơn, liền cùng Tây Môn Lãnh Liệt đẩy cửa ra, đi vào.

” Các người đến rồi sao.” Giọng nói của một ông lão già nua mạnh khỏe lập tức truyền đến.

” Bái kiến Vô Cơ lão nhân.” Tây Môn Lãnh Liệt cùng Phượng Minh, thái độ cung kính chấp tay nói. Lúc này mới nhìn thấy lão nhân trước mắt một cách rõ ràng, một đầu tóc trắng bạc phơ, mi mắt cùng chòm râu cũng đều bạc trắng, nhưng ánh mắt lại sáng ngời có thần, cả người phát ra một luồng tiên khí.

” Không dám, trên người vị khách nhân này mang theo khí chất uy nghiêm trời sinh chỉ có ở các bậc chí tôn vương giả, lão phu thật không dám nhận.” Ánh mắt của Thiên Cơ lão nhân lộ ra vẻ tinh quang.

” Thiên Cơ lão nhân quả nhiên là thể ngoại cao nhân, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra thân phận của ta. Ta đây không thể giấu diếm. Ta nghĩ thiên cơ lão nhân cũng đã đoán ra lý do mà ta đến đây rồi? Xin ngài chỉ điểm sai lầm, có thể có biện pháp nào phá giải trừ lời nguyên này?” Tây Môn Lãnh Liệt chấp tay nói.

” Oan nghiệt, yêu người mà hận, hận người mà yêu, nếu muốn giải trừ lời nguyên, chỉ có một biện pháp duy nhất?” Vô Cơ lão nhân nhìn hắn nói.

” Biện pháp gì?” Tây Môn Lãnh Liệt và Phượng Minh cùng nhau nhìn hắn.

67. Chương 67: Dừng Sinh Mệnh Và máu Tể Thần

” Oan nghiệt, yêu người mà hận, hận người mà yêu, nếu muốn phá trừ lời nguyên, chỉ có một biện pháp duy nhất?” Vô Cơ lão nhân nhìn hắn nói. ” Biện pháp gì?” Tây Môn Lãnh Liệt và Phượng Minh cùng nhau nhìn lão.

” Lúc trước có người dùng máu hận thù trong người mình nguyên rửa người thành sói, hiện tại người chỉ cần dùng máu của người yêu thương người thật lòng giải trừ lời nguyên, đương nhiên người đó phải có cùng dòng máu với kẻ đã nguyên rửa người.” Lúc này Vô Cơ lão nhân mới nói tiếp.

” Dừng máu của người yêu thương ta thật lòng để giải trừ lời nguyên?”

Tây môn Lãnh Liệt cùng Phượng Minh yên lặng lặp lại một lần, ánh mắt đồng thời sáng ngời, bọn họ đã hiểu được ý tứ trong lời nói của lão.

” Vô Cơ lão nhân, ý người muốn nói là nếu ta muốn giải trừ lời nguyên, thì phải có được máu của người yêu ta, cam tâm tình nguyện vì ta mà chết đúng không?” Tây Môn Lãnh Liệt muốn xác định một lần nữa hỏi.

” Đúng vậy, nói thì rất đơn giản, nhưng khi thực hiện thì rất khó. Nữ nhân kia phải dùng cả trái tim mình yêu người, không tiếc dùng sinh mạng cùng máu tươi của mình, ngay tại thời điểm người biến thành sói, giúp người giải trừ lời nguyên.” Vô Cơ lão nhân lại giảng giải một lần nữa.

Phượng Minh trong lòng đã thấu hiểu, xem ra dự đoán của hắn đúng rồi, quả nhiên cách giải trừ lời nguyên nằm trên người Vũ Khuynh Thành. Nhưng lại không dám nghĩ sẽ phải dùng đến biện pháp thảm thiết như thế, phải dùng sinh mạng và máu tươi của nàng để giải trừ lời nguyên, Khuynh Thành, trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng.

” Cám ơn ngài, ta đã biết phải nên làm như thế nào ?” Tây Môn Lãnh Liệt gật gật đầu, việc hắn phải làm bây giờ chính là làm cho Vũ Khuynh Thành thật tâm yêu hắn.

” Vậy hai vị đi thông thả, lão phu không tiễn.” Vô Cơ lão nhân nói xong, nhắm mắt lại ngồi xuống.

Đi ra phòng, Tây Môn Lãnh Liệt mới hướng về phía Phượng Minh nói:

” Người về hoàng cung trước, giúp ta giải quyết việc triều chính, chúng ta sẽ hồi cung sau.”

” Được, vậy ta đi trước.” Phượng Minh gật gật đầu, biết trong lòng hắn đã có ý định sẵn.

” Tiểu sư phó, nữ khách nhân vừa rồi đang ở tại phòng nào vậy?” Chờ Phượng Minh đi rồi, Tây Môn Lãnh Liệt mới hỏi.

” Nữ khách nhân, nàng đã đi rồi, nàng nói nàng ra ngoài chờ các người.” Tiểu đồng tử khách khí trả lời.

” Cái gì?” Về mặt Tây Môn Lãnh Liệt lập tức biến sắc, đáng chết, nàng cư nhiên dám bỏ trốn, cũng chỉ trách hắn nhất thời sơ ý.

Bình tĩnh lại, hắn tự nhủ nàng nhất định không dám đi trên đường lớn, nếu đi đường núi kia thì nhất định vẫn chưa đi xa, vì thế hắn không chần chừ mà lập tức theo đường núi đi tìm.

Nguyễn Nhược Khê ôm túi hành lí, chân thấp chân cao bước đi trên đường núi, nàng không biết phương hướng, chỉ bằng cảm giác của mình hướng phía đường xuống chân núi đi. Tuy không nhìn thấy đường lộ phía trước nhưng nàng cũng thật kích động, bởi vì rốt cục nàng đã trốn được rồi.

Lau lau mồ hôi trên mặt, sắc trời càng ngày càng tối, nàng vừa đói lại vừa khát, đi mãi vẫn chưa thấy ra khỏi rừng, nàng chỉ có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Mà lúc này Tây Môn Lãnh Liệt đuổi đến phân nửa đường rừng mới phát hiện một miếng vải bố mắc trên nhánh cây, vết tích vẫn còn mới. Đưa tay bắt lấy nó, sắc mặt tái đen, Vũ Khuynh Thành người nhất định sẽ phải trả giá cho việc làm ngày hôm nay. .

Ánh trăng đã lặn lẽ nhú lên cao, trong rừng cây yên tĩnh, tiếng kêu của động vật không ngừng vang lên.

Tai nàng khấn trương nghe ngóng, nàng vẫn tin rằng trong rừng cây thời cổ đại nhất định có hổ, sói, sư tử ăn thịt người.

Hai tay tạo thành chữ thập cầu nguyện, ngàn vạn lần dừng cho nàng gặp được, nhưng là càng sợ cái gì, cái đó liền đến.

” Hú, hú...” Vài tiếng tru kéo dài vang tận mây xanh, cách nơi nàng ngồi không xa.

Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy cách đó không xa lóe lên một màu xanh biếc, một cái ánh sáng màu vàng nường theo ánh trăng yếu ớt truyền tới mắt nàng. Nàng nhìn thấy rõ đó là một cái đầu con sói, nhưng con sói này lại hoàn toàn không giống như con sói mà nàng gặp tại hoàng cung.

Trái tim nghẹn lại, cổ họng không thốt lên lời, nàng đưa tay gắt gao bấu chặt váy áo của mình, hoảng sợ nhìn về phía nó. Tất nhiên con sói cũng phát hiện ra nàng, cứ như vậy đứng ở tại chỗ nhìn nàng.

Tây Môn Lãnh Liệt nghe được tiếng sói tru, lập tức chạy tới, hắn không xác định được là nàng có ở đó hay không, nhưng hắn không thể để nàng chết được.

Nguyễn Nhược Khê sợ hãi nuốt nước miếng, chỉ thấy con sói đột nhiên bay lên trên không phóng tới, nàng muốn chạy trốn. Nhưng hai chân đã bị dọa đến nỗi không còn chút sức lực nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn con sói phóng tới gần, trước khi chết chỉ nghĩ đến kiếp này mình và sói thật có duyên.

” Mau tránh ra.” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên vang vọng bên tai nàng, sau đó nàng chỉ cảm thấy bản thân bị đẩy sang một bên.

Ngạc nhiên mở to mắt ra, trước mắt đã thấy con sói chết nằm trên mặt đất, trên cổ trúng một cái ám khí. Mà lúc này đây nàng lại không hề có cảm giác vui sướng sau khi thoát nạn, trong lòng chỉ biết thâm than, xong đời, lại bị hấn bắt được.

” Vũ Khuynh Thành, người cư nhiên dám bỏ trốn.” Sắc mặt của Tây Môn Lãnh Liệt biến dạng phần nộ giương mắt nhìn nàng, khí thế kia hận thể lập tức bóp chết nàng.

” Ta, ta lạc đường.” Mặc kệ hấn tin hay không, trước tiên tìm một cái lý do nói trước.

”Ba, ba...” Hai tiếng tát tay vang lên, hấn cắn chặt răng nói:

” Đến giờ ngươi còn dám nói dối.” Nàng không biết bản thân mình quang trọng với hấn nhường nào sao.

” Ong... Ong...” Nguyễn Nhược Khê cảm thấy cả đầu óc kêu ong ong, vốn mình còn định cảm ơn hấn, cứ như vậy bị tát hai cái, thần thánh cũng phải nổi giận, trừng mắt nhìn hấn quát:

” Ngươi dám đánh ta? Đúng là ta muốn bỏ trốn, nếu hiện tại ngươi không đánh chết ta, thì khi nào có cơ hội ta sẽ lại lập tức bỏ trốn nữa.”

” Ngươi lại chọc giận ta.” Tây Môn Lãnh Liệt thật muốn giết chết nàng.

” Hú... hú.....” Trong rừng cây đột nhiên truyền đến rất nhiều tiếng sói tru.

Bọn họ vừa quay đầu lại thì thấy, không biết từ khi nào thì phía sau đã tụ tập rất nhiều đầu sói, ít nhất có đến mấy chục cái đầu. Chúng nhìn vào con sói chết đang nằm trên mặt đất, không khỏi nhong cái đuôi lên, cùng nhau đi tới gần, phát ra vô số ánh sáng màu xanh biếc di chuyển trong đêm.

” Làm sao bây giờ?” Nguyễn Nhược Khê sợ hãi hai chân run rẩy, lấy tay nắm chặt váy áo của mình.

” Bây giờ người mới biết sợ sao?” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng, trào phúng, tay lại lôi kéo nàng chậm rãi lùi về phía sau, đồng thời cũng tìm nơi để ẩn nấp.

Bầy sói phát động tiến công, mấy con sói đầu tiên cùng nhau nhảy lên phóng về phía bọn họ.

” Vút... vút...” Vài âm thanh vang lên, mấy con sói kia cùng nhau ngã xuống đất theo tiếng động. Bầy sói cùng nhau im lặng một hồi, chỉ chậm rãi đi đến gần bọn họ.

Tây Môn Lãnh Liệt cầm trong tay một cây phi tiêu cuối cùng, trong lòng đang lo lắng, hiện tại phải nhanh chóng tìm được nơi ẩn nấp, nếu không thật sự sẽ làm phiền cho sói.

” Trong này có cái động.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên hưng phấn chỉ vào cái động bên cạnh.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn sang, cái cửa động rất nhỏ, nhưng nếu từng người một đi vào thì không thành vấn đề, vừa có thể phòng thủ, cũng có thể tấn công, là nơi ẩn nấp tốt nhất, liền đẩy nàng ra nói:

” Trốn vào nhanh.”

” Được.” Nàng không muốn suy nghĩ nhiều, nàng cũng tin tưởng hẳn có thể thoát thân.

Nhìn thấy nàng đã trốn vào trong động, lúc này Tây Môn Lãnh Liệt mới nhanh chóng lẩn vào trong, cái phi tiêu cầm trên tay phóng về phía cửa, bầy sói đứng lại, không dám tiến vào, cũng không bỏ đi.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chung quang tìm kiếm, phát hiện bên cạnh có một tảng đá thật lớn, dùng tốc độ cực nhanh, đem tảng đá chắn ngang cái cửa động, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Lấy cây mõ lửa từ trong người ra, nhìn thấy cái động này cũng rất lớn, trên mặt đất còn có nhánh cây, liền tùy tiện thu gom một ít nhóm lửa.

Lúc này ánh mắt phần nộ mang theo lửa giận bừng bừng trừng mắt nhìn Nguyễn Nhược Khê nói:

” Người, nữ nhân chết tiệt, hiện tại người vừa lòng chưa.”

” Người hung dữ cái gì? Vừa lòng thì sao? Ta tình nguyện bị sói ăn, ta lại không cầu người cứu ta.” Nguyễn Nhược Khê không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn hẳn.

” Vậy do ta xen vào việc của người khác?” Tây Môn Lãnh Liệt cố gắng đè nén lửa giận trong lòng.

” Hóa ra tự bản thân người cũng biết điều đó nữa.” Nàng cũng lạnh lùng, trào phúng lại, nàng sẽ không cảm ơn hẳn, hẳn cứu nàng, chẳng qua bởi vì nàng là huyết nô, dù sao đều là chết, chết sớm hay muộn thì có gì khác nhau?

” Được, được.” Tây Môn Lãnh Liệt giận dữ cười nham hiểm, từng bước bước tới gần nàng.

” Người muốn làm gì?” Nhìn thấy ánh mắt giận dữ muốn ăn thịt người của hẳn, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm, Nguyễn Nhược Khê sợ hãi lùi về phía sau.

” Người đã không sợ chết, vậy người còn sợ ta sẽ làm gì khác sao?” Tây Môn Lãnh Liệt đem nàng áp sát vào trên vách đá, cả người gắt gao đè sát vào nàng, đột nhiên cúi đầu điên cuồng hôn lên môi nàng.

Không để cho nàng có cơ hội phản kháng, liền đưa tay lên xé mở váy áo của nàng, nhìn thấy đôi gò bồng đảo mềm mại, mịn màng hiện ra trước mắt, phần nam tính trong hẳn đột nhiên đứng lên cứng ngắt.

” Ba...” Lập tức đem nàng ném xuống đất, đưa tay cởi bỏ quần áo trên người mình.

” Người muốn làm gì? Không thể.” Nguyễn Nhược Khê một tay che lại cảnh xuân phơi phới trên người mình, một tay chống đỡ thân mình lùi về phía sau, vẻ mặt thật sự hoảng sợ.

” Vũ Khuynh Thành, người không sợ chết, vậy mà lại sợ mấy chuyện này sao? Hãy nhớ kỹ, đây là hình phạt mà người xứng đáng nhận được.” Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh, chỉ một bước thì hẳn đã bắt được nàng, thô bạo tách hai chân của nàng ra.

” Không cần. Ta không cần.” Nàng đưa tay lên đánh hẳn, thế nhưng không làm nên chuyện gì.

” A.....” Một trận đau đớn trong khoảnh khắc truyền đến toàn thân nàng, làm nàng không thể nào chịu đựng nổi thét lên, nước mắt ướt đầm gương mặt.

Nhưng hần chỉ lạnh lùng nhìn nàng rơi lệ đầy mặt, không chút thương tiếc, động tác càng lúc càng thêm điên cuồng, không chút lưu tình đưa vào rút ra, rồi lại đưa vào rút ra một cách thô bạo, giống như muốn phát tiết hết thủy huyệt lên người nàng.

68. Chương 68: Bị Thương

Thân thể đau đớn đã chết lặng, nước mắt dường như đã chảy khô, nàng nằm như con rối gỗ ở đó, mặc hần xâu xé, chỉ yếu ớt nói một tiếng:

” Ta hận ngươi.”

” Ngươi nghĩ rằng ta sẽ buông tha ngươi sao?” Tây Môn Lãnh Liệt hừ một tiếng, trong lòng lại cười lạnh, hận ư? Thành nữ nhân của hần rồi, yêu và hận còn xa sao?.

Sau khi gầm một tiếng nặng nề, hần rốt cục ở trên người của nàng phóng thích chính mình, ghé vào trên người nàng, thở hổn hển.

Đợi khôi phục thể lực, mới lạnh lùng nhìn thoáng qua nàng, đứng dậy mặc quần áo, ngồi ở đồng lửa bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần.

Nguyễn Nhược Khê liền thần thờ như vậy nằm ở đó, nàng biết bây giờ bộ dạng bị làm nhục của nàng rất thảm hại, nhắm mắt lại, để cho nàng cứ yên lặng như vậy chết đi.

” Còn không mặc quần áo, chẳng lẽ là cố ý câu dẫn ta, còn muốn một lần nữa sao?” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt không mở, chỉ lạnh lùng nói.

Nàng lập tức mở to mắt, vì sao nàng phải chết? Nếu phải chết, nàng cũng muốn hần chôn cùng, đôi mắt đột nhiên dừng ở trên bao quần áo cách đó không xa kia. Ánh mắt lộ ra một tia sáng.

Chịu đựng đau nhức ở phía dưới truyền lên, đi qua, mở tay nải, lấy ra một bộ quần áo mặc vào (Nguyễn Nhược Khê là người hiện đại nên dùng quần áo, túi quần áo chứ không dùng y phục và tay nải^^ nên khỏi thắc mắc nhé), ánh mắt lại nhìn thẳng hần.

Chờ mặc quần áo xong, thấy hần còn chưa mở mắt, tay đột nhiên cầm lấy chủ thủ kia, không có một chút do dự, liền hung hăng đâm tới người hần.

Phập, chủ thủ lập tức đâm vào ngực hần.

Tây Môn Lãnh Liệt lập tức mở to mắt, tay cầm lấy tay của nàng, nhìn chủ thủ cắm trên ngực mình, sắc mặt trở nên u ám, nàng cứ nhiên mang theo chủ thủ, nàng cứ nhiên muốn ám sát hần, ba, một chưởng liền đem nàng đánh bay ra ngoài.

” Vũ Khuynh Thành, ngươi muốn chết.” Sau đó rút chủ thủ trên ngực ra, máu từ đó cũng chảy ra.

Thân thể Nguyễn Nhược Khê nhanh chóng bay về phía sau, thoáng cái đập vào trên vách tường.

Phốc, một ngụm máu tươi ói ra, nhưng là trên mặt nàng lại mang theo nụ cười đáp:

” Chết, ta cũng phải đem ngươi chôn cùng.”

” Muốn ta chết, còn không có dễ dàng như vậy.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay điểm trụ huyệt đạo của mình, sau đó từ trong lòng xuất ra một cái viên thuốc ăn xuống.

Rồi lại lấy ra một viên, mang đến trước mặt nàng, ra lệnh nói:

” Ăn đi.”

” Không ăn.” Nguyễn Nhược Khê xoay đầu sang một bên.

” Ăn.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức đưa tay giữ cằm của nàng, đem viên thuốc đi vào, bắt buộc nàng nuốt xuống.

” Người.....” Nguyễn Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn, nàng tình nguyện chết cũng không nghĩ đã bị hắn vũ nhục như thế, đôi mắt nhìn chăm chăm vào thanh chủy thủ dính máu kia, lấy tay giữ miệng đi qua.

” Muốn tự sát sao?” Tây Môn Lãnh Liệt mắt lạnh ở một bên nhìn nàng, vẫn chưa ngăn cản nàng, chỉ nói một câu, lại làm nàng dừng chân đứng ở đó.

” Chết đi, yên tâm, ta sẽ không để người cô đơn, ta sẽ đem nô tì cùng nô tài Tử Uyển chôn cùng người.”

Nàng xoay người phẫn nộ trừng mắt hắn, hắn cứ nhiên lấy tính mệnh bọn Tiểu Ngọc uy hiếp mình, đột nhiên cười lạnh nói:

” Tây Môn Lãnh Liệt, người yên tâm, ta sẽ không chết, ta sẽ cười nhìn người chết trước.”

Cầm lấy chủy thủ kia, dùng quần áo đã bị xé rách lau khô vết máu trên mặt, thả vào túi quần áo, mới dựa vào vách tường ngồi xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, thân thể bị thương hơn nửa quá mệt mỏi, nàng nhanh chóng ngủ say.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chăm chăm nàng, không nghĩ tới nàng hận hắn như thế, cứ nhiên muốn giết mình, hừ lạnh một tiếng, hắn sẽ làm nàng yêu mình giống như hận mình.

Khoanh chân ngồi dưới đất, điều tức vận công chữa thương.

Lúc Nguyễn Nhược Khê mở to mắt, đã thấy ánh sáng chui vào hang động, đột nhiên ngửi được mùi thơm, mới cảm giác bụng đã đói.

Ánh mắt thoáng nhìn liền thấy hắn ở một bên dùng lửa nướng con gì đó, nhìn thân hình, chắc là thỏ hoang.

” Ăn đi, ăn xong, sẽ rời khỏi nơi này.” Tây Môn Lãnh Liệt xé một chân thỏ đưa cho nàng.

” Không cần người giả vờ hảo tâm.” Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng cự tuyệt.

” Ta còn không có hảo tâm như vậy, nếu không phải thân phận của người, người nghĩ rằng ta sẽ quản người sao?” Tây Môn Lãnh Liệt cũng trào phúng nói

” Ngậm miệng chó của người lại.” (của tác giả không phải của Hường nha T__T) Nguyễn Nhược Khê lập tức đi tới đoạt lấy, nàng không nên tự làm khó chính mình, sao không ăn chứ, hưởng chi, nàng đói một ngày một đêm rồi, bụng đã sớm rỗng không, không thể chết được, phải sống.

Tây Môn Lãnh Liệt cũng không để ý đến nàng, quay lại ăn phần của mình, sau khi ăn xong, đứng dậy trước đi ra cửa động.

Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, chẳng lẽ bày sới tản đi rồi sao? Thầm mắng một chút, mình thật là ngốc, nhất định là tản rồi, nếu không thỏ của hắn từ đâu mà có chứ.

Chậm rãi đứng dậy, thân thể khẽ cử động, không ngờ có chút đau đớn, nhưng nàng cũng chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, Tây Môn Lãnh Liệt không mấy may để ý thể lực của nàng, bước chân đi cực nhanh về phía trước, Nguyễn Nhược Khê mới đầu còn miễn cưỡng đi theo, sau cùng, dứt khoát không theo, đi theo khả năng của mình.

Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên xoay người đi đến trước mặt của nàng châm chọc nói:

” Chẳng lẽ người còn muốn đêm nay làm mồi cho sới sao? Còn không đi nhanh lên.”

” Bởi vì đêm qua gặp sới, cho nên rất xin lỗi, ta đi không nổi.” Nguyễn Nhược Khê châm biếm nói.(ha ha, chị không ngờ anh là sới thật ^^)

” Nếu người không muốn đêm nay gặp sới nữa, vậy đi nhanh cho ta.” Giọng nói Tây Môn Lãnh Liệt mang theo uy hiếp, sới, nàng cũng thật biết so sánh.

” Tùy tiện, đã bị ăn một lần rồi, cò ngại lần thứ hai sao?” Nguyễn Nhược Khê dứt khoát ngồi xuống.

Nhìn thấy trên đầu nàng toát ra những giọt mồ hôi, hần biết nàng thực sự đi không nổi, hướng chỉ còn chịu một chưởng của mình, nhìn sắc trời, hiện tại đã qua canh Ngọ(12h trưa), nếu không chạy nhanh, chỉ sợ không kịp đi ra ngoài.

Không muốn suy nghĩ nhiều, ngồi xuống ra lệnh:

” Đi lên.”

” Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, chẳng lẽ hần muốn công mình.

” Không cần hét lên, nhanh lên.” Giọng nói Tây Môn Lãnh Liệt không kiên nhẫn nói.

” Được.” Nguyễn Nhược Khê không có chần chờ, hần muốn công, vậy sao mình không lên chứ.

Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy mồ hôi trên khuôn mặt hần, trong lòng đột nhiên hết giận, đáng đời.

Một đường đi thẳng, bọn họ rốt cục đi khỏi rừng cây lúc trời tối.

Vừa lúc gặp một xe bò đi qua, ngồi nhờ xe bò bọn họ đi tới một trấn nhỏ.

” Tiểu nhị, một gian phòng.” Tây Môn Lãnh Liệt vào cửa liền phân phó.

” Vâng, khách quan mời lên trên lầu.” Trên mặt tiểu nhị mang nụ cười nói.

” Chờ một chút, hai gian.” Nguyễn Nhược Khê vội vàng gọi hần lại.

” Được, khách quan.” Tiểu nhị sững sốt nhưng là lập tức đồng ý, hai gian càng tốt.

” Không được, một gian.”

” Hai gian.”

.....

Tiểu nhị nhìn thấy bọn họ tranh luận không ngớt, cuối cùng đành phải cắt ngang bọn họ nói:

” Khách quan, rốt cuộc là một gian hay là hai gian?”

” Một gian.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, trực tiếp ôm lấy nàng, dùng môi ngăn chặn nàng mở miệng.

” Vâng, trên lầu phòng đầu tiên bên trái.” Tiểu nhị cười trộm hô.

” Ừ.....” Nguyễn Nhược Khê phẫn nộ trừng mắt hần, giãy dụa bị hần ôm vào phòng, ném lên trên giường.

” Ta muốn ở một phòng.” Nguyễn Nhược Khê gào thét.

” Người thấy có thể sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm nàng nói.

” Ta muốn ngủ giường.” Nàng hạ thấp giọng sau đó nói.

” Ta có nói để người ngủ sàn nhà sao?” Tây Môn Lãnh Liệt không để ý tới nàng, mở cửa giường giọng hô:

” Mang thức ăn lên đây, sau đó chuẩn bị nước tắm.”

” Vâng, khách quan chờ chút, lập tức mang lên.” Tiểu nhị ở dưới đáp.

Rất nhanh, thức ăn liền đưa tới, ăn xong, tiểu nhị liền đem nước tắm đưa vào.

Tây Môn Lãnh Liệt không e dè trước mặt của nàng cởi áo tháo thắt lưng.

Nguyễn Nhược Khê ngây ngốc nhìn hần, lại thấy miệng vết thương của hần, nàng bây giờ không biết lúc đó tức giận từ đâu tới, giết người, bây giờ nghĩ lại không khỏi thấy khó tin.

Ánh mắt lơ đãng liền gặp vật nam tính đặc trưng kia, sắc mặt lập tức đỏ lên, quay đầu xoay người sang chỗ khác nằm ở trên giường.

Nàng chỉ thấy phía sau truyền đến tiếng nước, không lâu sau, là âm thanh mặc quần áo.

” Tiểu nhị, đổi thùng nước tắm khác.” Chợt nghe thấy hần mở cửa phân phó tiểu nhị, đổi một thùng, để nàng tắm rửa sao?

” Được, khách quan, lập tức tới liền.” Tiểu nhị lại đáp, tốc độ cũng rất nhanh, rất nhanh một thùng nước sạch được mang tới.

” Rồi giường, tắm rửa đi.” Hắc ở phía sau phân phó.

” Được, người đi ra ngoài trước đi.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy trùm mắt hắc.

” Còn nói vớ vẩn, ta trực tiếp tiến vào người.” Tây Môn Lân Liệt cũng trùm mắt nàng, sau đó nằm lên trên giường.

Nhìn thấy hắc cũng nhắm mắt lại, Nguyễn Nhược Khê thở hổn hển nhưng không hề có biện pháp, dù sao chuyện đó cũng đã làm, nàng sợ cái gì chứ? Nghĩ vậy, liền đưa tay cởi bỏ quần áo, ngồi vào thùng gỗ, cả người đau nhức, trên ngực, cổ còn có dấu hôn hồng hồng, trong lòng lập tức thấy ủy khuất, nàng đã làm sai cái gì chứ, chẳng qua là tá túc trên người Vũ Khuynh Thành, không dừng lại phải chịu nhiều tội như vậy, còn rơi vào tay một người muốn sống không được muốn chết cũng không xong, không, nàng không thể khuất phục, nàng còn muốn chạy trốn, nhưng lần này phải nghĩ ra kế sách khôn ngoan.

69. Chương 69: Hút Máu Độc

Từ trong nước đi ra, cầm lấy quần áo, mới phát hiện Tây Môn Lân Liệt đang giương mắt nhìn mình. Hung hăng liếc mắt hắc, dùng quần áo che thân thể.

“Hiện tại mới nhớ tới che thì đã quá muộn, những gì nên xem thì đã xem qua rồi.” Giọng nói Tây Môn Lân Liệt mang theo trêu đùa.

Nguyễn Nhược Khê không thèm nhìn hắc, mặc quần áo thật nhanh, đi đến bên giường nói:

” Người xuống dưới, nói được làm được, ta ngủ giường.”

” Đi lên.” Tây Môn Lân Liệt nhích thân thể ra ngoài nhường cho nàng một chỗ.

” Người có ý gì? Ta nói ta ngủ giường, người xuống dưới, sao ngủ hết ở trên đó được?” Hắc không phải muốn cùng nàng ngủ giường chứ.

” Vũ Khuynh Thành, người thấy ta có khả năng ngủ dưới đất sao” Tây Môn Lân Liệt lạnh lùng hỏi lại nàng.

” Đê tiện,” Nguyễn Nhược Khê cắn răng hung hăng nói, ôm lấy chăn, dù chỉ là ngủ nàng cũng không muốn ngủ cùng giường với hắc.

Nhưng chưa kịp rời đi thân thể đã bị hắc kéo lại.

” Người làm gì?” Nguyễn Nhược Khê giãy dụa, hắc không phải muốn chứ.

” Câm miệng, ngủ, còn nói nữa liền ăn người.” Tây Môn Lân Liệt cũng hung hăng uy hiếp nói.

Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê thay đổi một chút, vội vàng dùng chăn bao lấy thân thể, đi lên giường, sát người vào vách tường.

Nhìn thấy nàng phòng bị mình như thế, Tây Môn Lân Liệt thật không biết bản thân đáng sợ như thế.

Nàng khấn trương phòng bị hắc, nhưng cũng bất tri bất giác (không nhận thấy) ngủ say, chờ đến lúc nàng mở mắt ra, mới phát hiện, bản thân đã gắt gao tựa vào trong lòng ngực hắc, đối diện với ánh mắt thâm trầm của hắc.

Lập tức đẩy ra hắc, đứng dậy đi xuống giường.

” Người làm gì?” Tây Môn Lân Liệt bắt lấy nàng.

” Ta đi mao phòng (nhà xí), chẳng lẽ chuyện này, cũng phải nói với người sao?” Nguyễn Nhược Khê lườm hắc một cái, đương nhiên nàng cũng muốn chạy trốn.

” Đương nhiên, ta cũng đi” Hắc cũng đứng dậy nói.

” Tây Môn Lãnh Liệt, đầu óc người có bệnh à, đi mao phòng, người cũng muốn theo sát sao?” Nguyễn Nhược Khê nhin không được quát.

” Vũ Khuynh Thành, là đầu óc người có bệnh, hay người chột dạ? Chẳng lẽ mao phòng quy định chỉ người được đi mà ta không được?” Hắc lạnh lùng nhìn nàng khoe môi gợi lên một nụ cười châm chọc.

” Người....., tùy tiện.” Nguyễn Nhược Khê không phản đối hắc được lời nào, xoay người bước đi.

Dùng qua điểm tâm, ra khỏi khách điểm (nhà nghỉ T__T), nàng mới phát hiện, không biết khi nào hắc đã chuẩn bị một con ngựa.

Cũng không hỏi nàng, trực tiếp ôm nàng lên ngựa, biết phản kháng cũng vô ích, nàng tận tâm hưởng thụ vui thú cưỡi ngựa này, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng cưỡi ngựa.

Nhìn thấy cảnh vật bên người từ từ trôi qua, trong lòng không khỏi nghĩ, nếu nàng cùng người mình yêu cưỡi ngựa đi ngoại thành ngắm cảnh thì đúng là hạnh phúc?

Tây Môn Lãnh Liệt lại nhạy cảm phát hiện sát khí ẩn dấu ở bốn phía, xem ra là hướng về mình mà tới, cúi đầu ở bên tai nàng nói:

“Cẩn thận.”

Nguyễn Nhược Khê còn chưa phản ứng đây là chuyện gì? Liền cảm giác có vô số trục tên từ bốn phương tám hướng bắn tới, nàng giống như bia ngắm, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Chỉ cảm giác Tây Môn Lãnh Liệt ôm mình tránh né, vài lần đều là tránh được tên trong gang tấc, mà mỗi lần nàng chỉ nghe thấy tiếng gào thét của kiếm, nàng bị dọa một thân mồ hôi lạnh, nếu thực sự bị bắn trúng, chỉ sợ nàng cũng sẽ thành xác chết.

Tây Môn Lãnh Liệt tuy ôm nàng trốn tránh, nhưng là nàng hiểu rõ, nếu chỉ mình hắc, hắc có thể dễ dàng tránh thoát, vấn đề là còn có bảo vệ một người hoàn toàn không có võ công như nàng, phải nhanh chóng trốn vào trong rừng cây, để giảm bớt nguy hiểm.

Vừa hướng bên rừng cây chạy trốn vừa vung kiếm chém tên, một người ẩn nấp ở chỗ góc tối, dường như phát hiện được ý đồ của hắc, càng bắn tên loạn xạ nhiều lần.

Vút, khi hắc tránh được một mũi tên bắn về phía mình, lại nhìn thấy một mũi tên khác thẳng hướng nàng đi tới, đến không kịp nghĩ nhiều, dùng thân thể của chính mình ngăn mũi tên, hắc chỉ biết là nàng không thể chết được.

” Người.....” Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy mũi tên bắn vào cánh tay hắc, khiếp sợ nhìn hắc, vốn tưởng rằng chắc chắn mình sẽ chết, lại không nghĩ rằng hắc dùng thân thể mình đỡ tên thay nàng.

” Hãy bớt sàm ngôn đi, mau, tự mình chạy đến chỗ cây kia trốn đi.” Tây Môn Lãnh Liệt lúc này che ở phía trước nàng lo lắng phân phó.

Nguyễn Nhược Khê trong nháy mắt do dự, trong lòng nàng thậm chí còn nghĩ, nếu hắc bị giết, vậy nàng sẽ có tự do.

” Thắt thần làm gì? Đi.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay bắt lấy nàng khi thấy tên lại bắn về phía nàng phần nộ quát.

Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, vội vàng chạy vào trong rừng cây, nàng đột nhiên hận mình đê tiện, mặc kệ là vì lý do gì? Hắc cũng vì muốn bảo vệ tính mạng của mình, nàng sao có thể ác độc như vậy.

Nhìn cánh tay trúng tên, nhưng thân ảnh vẫn như cũ né tránh cực nhanh cả rừng rậm mũi tên, lòng của nàng không khỏi nảy lên, lo lắng cho hắc.

Mưa tên đã từ từ ít đi, Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng hướng về người trốn ở góc tối phía quát:

” Tên đã dùng xong rồi, vậy đi ra, tốt xấu gì cũng phải để ta nhận thức một chút, là ai muốn ám sát ta.”

” Hãy bớt sàm ngôn đi, chờ chết đi.” Tám thân ảnh màu đen đột nhiên hiện thân, cầm kiếm trong tay cùng nhau hướng hắc tấn công

” Chỉ bằng các người, mà cũng muốn ám sát ta sao?” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt ngưng tụ sát khí, thân thể rồi đột nhiên chuyển động bay lên không, hẳn biết mình không chống đỡ được bao lâu, phải một đòn một mạng.

Đến lúc hấn xuống mặt đất, Nguyễn Nhược Khê trợn mắt há hốc mồm nhìn tám hắc y nhân mỗi người trên đầu đều bị chém một nhát, toàn bộ chúng đều tròng lớn mắt, dường như không dám tin rằng, sinh mệnh kết thúc như vậy.

Ầm ầm, tám thân thể theo thứ tự nhào xuống.

Giết người? Chân của nàng như nhũn ra, tóc dựng lên, nàng chính mắt thấy giết người.

Thân thể Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên lung lay vài cái, lấy tay vịn vào trên kiếm, lấy tay điểm huyết đạo, móc từ trong ngực ra một viên thuốc nuốt xuống.

” Người sao rồi?” Thật vất vả phục hồi lại tinh thần, Nguyễn Nhược Khê mới từ phía sau đi ra, liền thấy trên cánh tay hấn chảy máu màu đen, xung quanh miệng vết thương đã biến thành màu đen, giật mình hô to:

” Có độc.”

” Người cũng biết độc.” Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt đã biến đổi có chút khó coi, trên đầu toát ra từng giọt mồ hôi, lại còn tại lãnh phúng (lạnh lùng châm chọc) nàng, sau đó nói:

” Đem ngựa dắt tới đây.” Phải nhanh chân tìm thầy thuốc.

Nguyễn Nhược Khê vừa muốn đứng dậy, đột nhiên quay đầu lại nhìn hấn hỏi:

” Người có thể sẽ chết hay không?”

” Người muốn ta, yên tâm, ta còn sống lâu hơn người.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng chế giễu.

” Vậy thì tốt rồi, người chờ người khác tới cứu người đi, tạm biệt.” Nguyễn Nhược Khê yên tâm nói, bây giờ đúng là cơ hội chạy trốn tốt nhất, vì hấn cứu nàng một nàng, cho nên nàng cũng không hy vọng hấn chết, nếu không lương tâm sẽ bất an.

” Tùy tiện.” Tây Môn Lãnh Liệt dường như không thêm quan tâm tuy nhiên trên vai máu đen càng chảy càng nhiều, hấn liên tục bóp chặt cánh tay.

” Vậy người tự cầu phúc đi.” Nguyễn Nhược Khê cầm tai nải bước đi, mới vừa đi vài bước, lại quay trở về.

” Sao? Thay đổi chủ ý, muốn nhìn ta chết mới đi sao.” Tây Môn Lãnh Liệt tiếp tục châm biếm nói.

Nguyễn Nhược Khê lại không để ý hấn châm chọc, chỉ giương mắt nhìn hấn hỏi:

” Tây Môn Lãnh Liệt, có một việc sự ta nghĩ không hiểu, người nói xem vì sao người liều chết cứu ta? Người không nghĩ là không cần thiết sao? Nếu người mất mạng, cho dù ta sống để cho thần bảo vệ máu, vậy đối với người có ý nghĩa gì chứ? Không cần nói với ta, người là vì quốc gia, vì dân chúng mà suy nghĩ, lời dối trá này ta không muốn nghe, dù sao mọi người ai cũng ích kỷ.”

” Vũ Khuynh Thành, vì sao cứu người nhất định phải có lý do? Nếu như muốn nói một lý do, thì bởi vì người là nữ nhân của ta, dù có chuyện gì, ta cũng không đặt người trong nguy hiểm, được rồi, người không phải muốn đi sao? Vậy chạy nhanh lên, chờ ta khôi phục lại người không đi nổi đâu.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, nhắm mắt lại.

” Nữ nhân của người, vậy người đi tìm chết đi.” Hấn không đề cập tới chuyện này thì không nói làm gì, nhắc tới chuyện này, nàng liền cảm thấy nhục nhã, mắng một tiếng, xoay người bước đi, thật sự là ngu ngốc, đang yên đang lành đi nàng quay lại hỏi hấn vấn đề này làm gì.

Còn chưa đi được vài bước, chợt nghe phía sau, bình một tiếng, quay nhìn lại, hấn cư nhiên ngã trên mặt đất.

Vội vàng quay lại, liền nhìn thấy sắc mặt hấn khó coi, trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng, máu trên vai màu đen, đáng vẻ này, đoán chừng muốn chết, chết là tốt, không liên quan đến chuyện của nàng? Lần thứ ba

bước đi, cuối cùng lại trở về, thở dài, được rồi, nàng thừa nhận nàng không có cách nào mà đi như vậy, ít nhất đến khi xác định hắc còn sống, chẳng may, hắc không đợi được người tới cứu, thì ôi thôi, lương tâm nàng cũng sẽ bất an.

Không do dự, ngồi xuống, lấy tay xé áo trên tay hắc, học như trên TV, liền hút máu độc cho hắc.

Khóe mắt đóng chặt của Tây Môn Lãnh Liệt khẽ nhúc nhích một chút, đôi môi nhếch lên nụ cười lạnh, hắc đã biết nàng sẽ không đi, cũng không bao lâu nữa, nàng sẽ yêu thương hắc, cam tâm tình nguyện vì hắc mà chết.

70. Chương 70: Nữ Nhân Của Ta

Nguyễn Nhược Khê hút một ngụm rồi một ngụm, cho đến khi máu đen trở thành đỏ, mới lau miệng, đứng lên lầm bầm nói: "Được rồi, như vậy, coi như chúng ta tính toán xong, không ai nợ ai."

"Vì sao muốn cứu ta? Người không phải hận không được giết ta sao? Ta chết, không phải hợp ý của người sao?" Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên mở to mắt.

"Người muốn hù chết người à, nhưng tỉnh lại rồi thì sẽ không có việc gì." Nguyễn Nhược Khê bị hắc làm hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, cũng yên tâm, lại nói:

"Ta là người ân oán rõ ràng, bởi vì người đã cứu ta, cho nên ta cũng cứu người một lần."

"Người không sợ, cứu sống ta, ta còn có thể tìm được người, người cũng trốn không thoát?" Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn nàng.

"Cám ơn, người nhắc nhở ta, vậy ta phải nhanh chân chạy đi xa, hy vọng chúng ta vĩnh viễn không gặp lại." Nguyễn Nhược Khê lần này đi nhanh về phía trước, rút cục có thể rời đi.

"Từ từ đã, người không được đi." Tây Môn Lãnh Liệt ở phía sau đột nhiên nói.

"Cái gì?" Nàng sửng sốt, quay đầu lại thấy trên mặt hắc nở nụ cười quỷ dị, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, sau đó liền mất đi tri giác

Tây Môn Lãnh Liệt trong nháy mắt nàng ngã đón được nàng, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng nàng, giương mắt nhìn nàng nói:

"Vũ Khuynh Thành, đời này người cuối cùng cũng trốn không thoát đâu, người là người của ta, mạng của người cũng là của ta."

Ôm nàng lên ngựa, hướng trấn trên chạy đi.

Nguyễn Nhược Khê yếu ớt mở to mắt, lập tức nhớ lại một màn trước khi mình ngất đi, tức giận lập tức đứng dậy, liền cảm giác đầu choáng váng, nàng không khỏi lại ngã xuống.

Chỉ nha một tiếng cửa bị đẩy ra, trong tay Tây Môn Lãnh Liệt bưng chén thuốc đi vào, thấy nàng tỉnh, nói:

"Đứng dậy uống được."

Thấy hắc đi vào đến, tức giận trong lòng Nguyễn Nhược Khê bộc phát ra, đứng dậy hay dùng ngón tay chỉ vào hắc quát:

"Tây Môn Lãnh Liệt, không nghĩ người dè tiện như vậy, ta cứu tính mạng của người, người lại có thể tính kế với ta, làm ta hôn mê." Nàng thật muốn hung hăng vả cái miệng mình một phát, nàng thật sự là điên rồi, tự dưng cứu hắc làm gì.

"Vũ Khuynh Thành, người cảm thấy ta cần tính kế với người sao?" Mắt hắc lạnh nhìn nàng, nữ nhân này lúc thông minh thì rất thông minh, lúc ngu ngốc thì quá ngu ngốc.

"Người không tính kế với ta, vậy tại sao ta rơi vào hôn mê?" Nguyễn Nhược Khê trừng mắt hắc, hiện tại hắc còn muốn ngụy biện sao.

"Nữ nhân ngu ngốc, người trúng độc." Tây Môn Lãnh Liệt không cười liếc nhìn nàng một cái giải thích.

” Trúng độc?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, lập tức nhớ lại, đó là bởi vì mình giúp hắn hút độc, cho nên trong lúc vô tình đã trúng độc? Thảo nào nàng suy yếu như thế.

” Dem được uống đi.” Tây Môn Lãnh Liệt đem được đưa đến trước mặt của nàng.

Nguyễn Nhược Khê nhận chén thuốc một ngụm liền uống hết, thật hồi hận, nàng hồi hận muốn chết, không đầu lẳng phí cơ hội chạy trốn như vậy, chẳng qua núi xanh còn đó lo gì không có củ đốt, nàng chỉ cần dưỡng thân thể tốt, tìm cơ hội chạy trốn.

” Có phải là hồi hận vì đã cứu ta?” Tây Môn Lãnh Liệt liếc mắt liền từ trên mặt của nàng nhìn ra tâm tư trong lòng của nàng.

” Ta có thể không hồi hận sao? Từ bây giờ, trốn đi sẽ rất khó khăn.” Nguyễn Nhược Khê lườm hắn một cái, hắn đã biết, cũng không có gì phải giấu diếm, ánh mắt lại chuyển qua nói:

” Chẳng qua, chắc chắn vẫn còn có cơ hội, chờ lần sau người gặp tập kích, ta nhất định sẽ đi mà không xoay người quay lại.”

” Vậy người chờ tới lần sau hãy nói.” Nữ nhân này miệng thật đúng là ác độc.

” Chẳng qua, ta rất muốn biết, ai muốn giết người?” Nguyễn Nhược Khê lại nhu thuận hỏi.

” Người muốn giết ta rất nhiều, người không phải cũng muốn sao?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh như băng nhìn nàng, hắn đương nhiên biết là ai muốn giết mình, nhưng là không muốn nói cho nàng.

” Người nên tự mình hiểu, người là vương lãnh huyết, vô tình, tàn bạo, gặp người người giết.” Nguyễn Nhược Khê hung dữ nói.

” Ha ha,” Đôi môi Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nhếch lên, tiến sát mặt của nàng, hơi thở ấm áp phả trên mặt của nàng, lấy tay nâng cằm của nàng lên ,

” Vũ Khuyneh Thành, người chưa từng nghe nói qua sao, người tốt không sống được lâu, tai họa là ngàn năm sao?”

Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy ý tứ sâu sắc trong đôi mắt đen của hắn, để lộ ra tà khí, trái tim đột nhiên nhảy dựng lên, nàng thiếu chút nữa sẽ chìm trong con người đen đó của hắn, vội vàng hất tay hắn đi, khiêu khích nói:

” Vậy người hắn cũng nghe nói qua, ở hiền gặp lành, ác giả ác báo sao, chẳng qua là chưa tới lúc mà thôi.”

” Vũ Khuyneh Thành, người biết không? Có đôi khi ta rất thích cái miệng nhỏ lạnh lợi của người.” Tây Môn Lãnh Liệt dường như không hề tức giận, trong đôi mắt hiện lên nụ cười.

” Ta tình nguyện bị người hận, cũng không muốn người thích ta.” Nguyễn Nhược Khê nói xong thì thối lui về phía sau.

” Ta đi lấy đồ ăn.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên chuyển đề tài, đứng dậy nói.

Bởi vì trong thân thể có độc, hắn lại bị thương, cho nên bọn họ không chạy đi, mà ở trong khách điểm nghỉ ngơi một ngày, sau khi ăn xong cơm tối, Tây Môn Lãnh Liệt lại nằm lên trên giường, Nguyễn Nhược Khê hung dữ trừng mắt hắn, tiếp tục đó cuốn lấy chân tiến sát vào tường.

” Người không cần khẩn trương như vậy? Ta sẽ không làm gì người?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn sau lưng nàng, giọng nói mang theo nụ cười nhạo báng.

” Người nghĩ rằng ta sẽ tin người sao?” Nguyễn Nhược Khê vẫn như trước đem mình cuộn chặt trong chăn.

” Có tin hay không cũng không sao, cho dù là muốn làm gì người thì cũng là tâm có thừa mà lực không đủ.” Tây Môn Lãnh Liệt lại giễu cợt nói.

Nguyễn Nhược Khê phản ứng một chút, đúng rồi, hắn bị thương, ngực bị mình đâm, trên cánh tay thì bị trúng tên, nghĩ vậy, thoáng cái nàng thả lỏng cơ thể, xoay người lại cười hả hê, lại nói cho hắn giận:

” Xứng đáng, tốt nhất là người giống như Tiểu Lý Tử đi.”

” Vũ Khuynh Thành, miệng của người cũng thật ác độc, chẳng qua, ta không sao cả, chủ yếu là người phải làm sao bây giờ?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên đem nàng đặt ở dưới thân ái muội nói.

” Đâu có liên quan gì tới ta?” Nguyễn Nhược Khê lập tức còn chưa phản ứng lại.

” Người là nữ nhân của ta, sao lại không liên quan đến chuyện của người, hay là, người tưởng thừa dịp bây giờ, thử nghiệm vài lần.” Ngón tay Tây Môn Lãnh Liệt ái muội trượt xuống cổ của nàng, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt kiều ngạo của nàng.

” Ta không phải nữ nhân của người.” Nguyễn Nhược Khê lại phát hỏa, tay liền hung hăng hướng mặt của hắn đánh, sỉ nhục đêm hôm đó, nàng vĩnh viễn không quên.

” Ba.” Tây Môn Lãnh Liệt bị đau một chút, nhăn mặt, miệng liền tràn ra máu tươi, khuôn mặt hắn lập tức trở nên âm trầm.

” Vũ Khuynh Thành, đây là người tự tìm đến, ta sẽ cho người biết, người rốt cuộc có phải là nữ nhân của ta hay không?” Vừa nói tay vừa luồn vào trong y phục của nàng.

” Không được, ta không cần.” Nguyễn Nhược Khê hoảng sợ giãy dụa, thống khổ đêm hôm đó rất rõ ràng ở trong đầu của nàng, nàng không muốn.

” Người chọc giận ta, người nên nghĩ đến hậu quả này.” Tây Môn Lãnh Liệt không thương tiếc, rất nhanh nàng đã nằm ở dưới thân hắn.

” Tây Môn Lãnh Liệt, người hãy buông tha ta, người có rất nhiều nữ nhân, vì sao nhất định phải muốn ta?” Nguyễn Nhược Khê không biết phải làm sao giọng nói trở thành cầu xin.

” Bởi vì người là Vũ Khuynh Thành.” Tây Môn Lãnh Liệt vừa nói vừa thúc thân tiến vào cơ thể nàng.

Đau, thật đau, nàng không khỏi ướn người lên, giống như nổi điên lấy tay đánh hắn khóc thét lên:

” Vũ Khuynh Thành, Vũ Khuynh Thành, ta nói cho người, ta không phải Vũ Khuynh Thành, ta không phải.....”

Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay không chế được nàng, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy nước mắt, trong đôi mắt lộ ra một tia nhìn phức tạp, ngừng di chuyển, cúi đầu hôn lên môi của nàng, sau đó lên trên mặt của nàng, rồi những giọt nước mắt, sau đó dừng lại ở trước ngực của nàng, khi thì dùng sức, khi thì mềm mại kích thích nàng.....

Nguyễn Nhược Khê cảm thấy một luồng điện từ trên môi thấp hèn của hắn lan xuống thân thể của nàng, mỗi một dây thần kinh trong thân thể đột nhiên trở nên hưng phấn, nàng không biết đây là cảm giác gì?

Cắn chặt răng, liều mạng nhịn xuống, nàng không thể để mình hầu hạ hắn, nàng muốn hận hắn.

Nhưng là nàng không thể không thừa nhận, Tây Môn Lãnh Liệt là một cao thủ, hắn sử dụng tới đa đầu lưỡi của mình, đầu lưỡi không ngừng ở trên ngực nàng, bụng dưới của nàng.

Tuy liều mạng nhịn xuống, nhưng nàng cũng nghe được tiếng thở dốc của mình, thân thể bị kích thích, khiến nàng nhịn xuống cảm giác muốn ôm chặt lấy hắn.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy sắc mặt ửng đỏ dị thường của nàng, tay lại nắm chặt, thì hắn biết nàng đang đè nén xúc động của cơ thể, đôi môi nở nụ cười tà ác, thân thể vận động một chút, sau đó dừng lại, cố ý tra tấn nàng.

” Người làm thì làm nhanh lên, không làm, thì rút.” Nguyễn Nhược Khê rống giận quát, nàng không chịu nổi như vậy.

” Có muốn hay không? Nếu muốn thì xin ta, ta sẽ thỏa mãn người.” Tây Môn Lãnh Liệt hạ thấp giọng âm ở bên tai nàng, gần như ác độc nói.

” Tây Môn Lãnh Liệt, ta muốn giết người.” Đã bị nhục nhã cực độ, tay chân Nguyễn Nhược Khê vùng vẫy, cả người không ngừng giãy dụa.

” Vậy để ta thỏa mãn ngươi.” Hấn lập tức cũng điên cuồng vận động, tra tấn nàng, để khỏi phải tiếp tục tra tấn bản thân.

Thân thể như đã đạt được thỏa mãn cực điểm, Nhược Khê đã từ giây dựa từ từ biến thành phối hợp.....

Rốt cục, vào một khắc cuối cùng kia, bọn họ đồng thời đi lên cực điểm sung sướng.

71. Chương 71: Tuyển Mỹ Nam

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Nguyễn Nhược Khê thật muốn tìm sợi dây thừng treo cổ tự vẫn, thật là xấu hổ, nhục nhã, nàng thể nhưng lại nghênh đón hấn, hoà hợp với hấn, mặt mũi đâu mà trở về chứ. Hung hăng trừng mắt nhìn hấn, đôi mày thanh tú đột nhiên nhíu lại, đưa tay đặt lên phía dưới mũi hấn thăm dò, không có hô hấp. Nàng cảm thấy sợ hãi, hoảng loạn, chẳng lẽ hấn đã chết?

” Uy, ngươi tỉnh lại đi.” Nguyễn Nhược Khê lấy tay lay lay thân thể hấn một chút, không có phản ứng gì hết, hấn thật sự đã chết rồi sao?

Sau một lúc sợ hãi, nàng lại cảm thấy thật cao hứng, từ trên giường ngồi dậy, đứng lên mặc lại quần áo. Sau đó mới quay lại bên giường nhìn hấn nói cho hả cơn giận:

“ Tây Môn Lãnh Liệt, ngươi không nghĩ báo ứng sẽ đến nhanh như vậy đúng không?”

Cầm lấy tai nải, bây giờ còn không đi, phải chờ đến khi nào chứ. Nàng vừa đi được hai bước, lại xoay người quay trở lại. Tuy là hấn đã chết, nhưng nàng bị hấn đánh, bị hấn vũ nhục, nàng sao có thể buông tha hấn một cách dễ dàng như thế được.

“Ba... ba...” Hai tiếng động vang lên, nàng giơ tay lên hung hăng tát hấn hai cái, làm in lại hai dấu bàn tay đỏ sẫm trên mặt hấn. Sau đó mới hả hê vỗ vỗ hai bàn tay vào nhau.

Cầm lấy tay nải xoay người rời đi, vừa định mở cửa, chợt nghe thấy một tiếng nói lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

” Có phải đã thỏa mãn rồi hay không?”

Nguyễn Nhược Khê sợ hãi quay đầu lại, đã thấy hấn ung dung ngồi ở trên giường, mắt nàng trừng to nhìn hấn hỏi:

” Ngươi không chết.”

” Đã chết? Nhưng chẳng qua ta thật may mắn, ngươi đánh ta hai bạt tay, cứ nhiên đem ta đánh tỉnh.” Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn nàng, chết ư? Nàng thật ngu ngốc, hấn rõ ràng đang luyện công điều tức, cho nên mới nói như vậy, hấn muốn nhìn xem bộ dáng hối hận của nàng như thế nào.

” Cái gì? Bị ta đánh tỉnh.” Nguyễn Nhược Khê ngửa mặt lên trời thét dài. Nàng còn sống làm gì nữa? Vì sao mỗi lần đều làm sai hết? Quả nhiên là ác giả ác báo. Người chết đi rồi mình còn báo thù, đánh hấn, làm cho hấn sống lại, bản thân lại trốn không được.

” Vũ Khuynh Thành, hóa ra ngươi cũng hiểu biết chút ít y thuật, xem ra ta phải cảm ơn ngươi, dù sao ngươi đã cứu ta một lần.” Tây Môn Lãnh Liệt đi tới gần, nhìn nàng, cố ý nói.

” Không cần” Nguyễn Nhược Khê cố gắng nặn ra một nụ cười khó coi, vừa mở miệng nói ra hai chữ kia, nàng thật sự muốn đập đầu chết đi cho rồi.

” Đi thôi, đi ăn điểm tâm.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy gương mặt hối hận không thôi của nàng, trong lòng vô cùng thoải mái, hả hê, tâm tình cũng tốt, ôm lấy nàng đi ra khỏi phòng.

Tâm tình Nguyễn Nhược Khê buồn bực nhìn hấn ngồi ở phía đối diện, đang ngồi ăn điểm tâm một cách cực kỳ vui vẻ. Nàng chậm rãi ăn điểm tâm, nhỏ giọng nguyên rủa nói:

“ Như thế nào không ngại chết ngươi?”

” Yên tâm, ta đang ăn cháo.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nói.

Nguyễn Nhược Khê lại bị hấn làm cho hoảng sợ. Hấn cư nhiên nghe được, lại hung hăng, độc ác sửa lời nói:

” Vậy sắc chết người.”

” Vũ Khuynh Thành, người cố ý chọc giận ta đúng không? Có phải là muốn ta trừng phạt người giống như tối hôm qua một lần nữa không? Nếu muốn cứ nói thẳng, ta nguyện ý giúp người thực hiện.” Tây Môn Lãnh Liệt không xấu hổ cũng không âm ỉ, đến gần nàng, nói một cách ái muội.

” Khụ...khụ.” Nguyễn Nhược Khê không chú ý, ngậm cháo vừa nuốt xuống, liền sắc ở cổ họng, khiến nàng ho khan liên tục, sắc mặt đỏ bừng.

” Vũ Khuynh Thành, bây giờ người đã biết thế nào là tự làm tự chịu chưa, ác giả ác báo, ha ha ha ha...” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong cười ha hả.

Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới hết ho khan, sắc mặt vừa xanh lại vừa hồng, cầm lấy cái bánh bao trên bàn, đưa vào miệng hấn, bá đạo nói:

“ Người cười nữa đi.”

Tây Môn Lãnh Liệt ném cái bánh bao xuống, đứng dậy nói:

” Ăn no rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Bên ngoài khách điếm.

” Ta không muốn cùng người cười chung một con ngựa, nếu không thì ta sẽ mua một con ngựa, ta sẽ tự cười, người cứ đi phía trước.” Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy chỉ có một con ngựa, nói gì cũng không chịu leo lên.

” Muốn mua ngựa sao? Bạc đâu? Người có bạc sao?” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng nhìn nàng.

” Không phải là bạc, ta lấy chủy thủ tới đổi.” Dùng cách này uy hiếp nàng, may mắn nàng đã có chuẩn bị từ sớm, đưa tay gỡ hành trang xuống, lại phát hiện thanh chủy thủ không thấy đâu, cố gắng lục tung túi hành trang đựng quần áo, vẫn không thấy bóng dáng của thanh chủy thủ đâu hết.

Lúc này mới tức giận phùng phùng, trừng mắt nhìn hấn, đưa tay ra nói:

“Tây Môn Lãnh Liệt, đem chủy thủ trả lại cho ta.”

” Con mắt nào của người thấy ta lấy nó?” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng trào phúng.

” Hai con mắt ta đều thấy, không cần nói nhiều vô ích, trả lại cho ta.” Nguyễn Nhược Khê biết nhất định là hấn lấy, không có chứng cứ, chỉ có thể đổ thừa đại.

” Vậy người nên kiểm tra lại hai mắt của mình đi.” Tây Môn Lãnh Liệt không để ý tới thái độ của nàng, ôm nàng nhảy lên lưng ngựa.

” Ta không muốn, ta lựa chọn cách thứ ba, người cưỡi ngựa, ta đi bộ.” Nguyễn Nhược Khê hét lớn lên, dù sao nàng cũng không muốn cùng hấn thân thiết như vậy.

” Được.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức buông nàng ra, nàng còn muốn chạy, vậy hấn sẽ thành toàn cho nàng.

Cứ như vậy, trên quan lộ xuất hiện một cảnh tượng đặc biệt đẹp mắt, một nam nhân anh tuấn cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, bên cạnh có một nữ nhân thanh tú xinh đẹp khó khăn, chật vật, kéo lê từng bước đi theo sau.

Những người đi đường không khỏi tò mò, kinh ngạc xoay đầu lại nhìn cảnh tượng này.

Khoé miệng Tây Môn Lãnh Liệt cong lên tạo thành một nụ cười thích ý, ngồi trên lưng ngựa nhìn thấy Nguyễn Nhược Khê bước đi càng ngày càng chậm chạp, hấn đang muốn xem nàng còn muốn kiên cường chống đối cho đến khi nào?

Một mỗi quá, đây là điều duy nhất Nguyễn Nhược Khê muốn mở miệng nói. Cả người ướt đầm mồ hôi, liếc mắt nhìn thấy vẻ đắc ý dương dương tự đắc của hấn, trong lòng tức giận cũng không thể mở miệng nói được. Tại sao hấn thông thả, ung dung, thoải mái ngồi trên lưng ngựa, còn nàng phải đi bộ.

Nghĩ vậy, lập tức dừng bước lại nói:

” Người leo xuống, ôm ta lên rồi tiếp tục đi.”

” Người muốn lên đây, đáng tiếc ta không muốn cho người leo lên.” Tây Môn Lãnh Liệt cố ý nói.

” Người.....” Nguyễn Nhược Khê tức giận phùng phùng nhìn hắn, lại đột nhiên cười nói:

“ Được thôi, vậy người cứ đi tiếp đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.” Chuyện này nàng cầu còn không được, có việc thì người cứ đi trước đi, nàng sẽ thừa dịp bỏ trốn.

” Muốn chạy trốn sao, ta khuyên nên người bỏ ngay ý định đó đi.” Tiếng nói của Tây Môn Lãnh Liệt vừa dứt, liền đem nàng đặt lên lưng ngựa, đưa tay vòng qua ôm lấy thắt lưng của nàng, điều khiển ngựa chạy với tốc độ nhanh hơn.

Vừa chạy đến một thị trấn nhỏ, khung cảnh vô cùng náo nhiệt, giống như đang tổ chức lễ hội linh đình nào đó.

Vừa tò mò muốn đi đến gần để xem, thì thấy có một cái gì đó giống như trái tú cầu bay đến trước mặt, Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay bắt lấy, còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe mọi người hô lớn lên:

” Ở đây này, là hắc bắt được.” Sau đó không đợi hắc nói chuyện, Tây Môn Lãnh Liệt đã bị người khác khiêng lên trên (sân khấu).

Hắn vừa đứng vững trên vũ đài (sân khấu), mọi người phía dưới bắt đầu la hét ầm ĩ.

” Trời ạ, thật là khô ngô tuần tú.”

” Trên đời này lại có nam nhân hoàn mỹ như vậy sao? Ta chưa bao giờ gặp qua nam nhân tuyệt sắc như thế.”

” Thật sự là từ trước đến nay chưa từng thấy qua mà, danh hiệu thiên hạ đệ nhất này chắc chỉ dành ỉnh hắc thôi.”

Nguyễn Nhược Khê đứng ở phía sau nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, cái gì là thiên hạ đệ nhất? Vừa định hỏi thì trên đài có người đã mở miệng hỏi trước.

” Mọi người bình tĩnh im lặng một chút.” Một vị trưởng lão đứng dậy, đi đến gần hắc, quan sát một lúc mới hỏi:

“ Khách quan là người bên ngoài đến phải không?”

” Đúng, là nhân sĩ ở kinh thành, trên đường đi ngang nơi này.” Tây Môn Lãnh Liệt chấp tay không hiểu ngơ đáp, khước mắt vẫn còn đang quan sát Nguyễn Nhược Khê.

” Hóa ra là như thế, nhìn khách quan thật không giống như là người tầm thường, hôm nay đi ngang trấn nhỏ này, ngay lúc cử hành lễ hội cũng xem như có duyên, vậy cũng nên tham gia một chút đi.” Ánh mắt trưởng lão loé sáng lên.

” Không biết đây là lễ hội gì?” Tây Môn Lãnh Liệt lại hỏi.

” Hôm nay là ngày mà trấn nhỏ chúng ta mỗi năm một lần tổ chức thi tuyển mỹ nam, chỉ cần nam nhân bắt được tú cầu vẫn chưa có thành gia lập thất đều phải tham gia, nếu được đứng đầu phần thưởng sẽ là một trăm hai bạc.” Trưởng lão giải thích.

” Tuyển mỹ nam.” Tây Môn Lãnh Liệt vừa nghe xong thiếu chút nữa bị nghẹn chết. Hắn thường xuyên tuyển mỹ nữ, lần đầu tiên nghe nói tuyển mỹ nam, sắc mặt càng trở nên hắc ám. Nếu để người khác biết được chuyện này, Vương như hắc còn mặt mũi nào nữa.

Nguyễn Nhược Khê thật sự muốn cười to lên cho thoải đã, hắc cự nhiên lại rơi vào cuộc thi tuyển mỹ nam, chẳng qua hiện tại không phải lúc để cười, nàng nên thừa cơ hội hỗn độn này bỏ chạy thôi, thân hình chậm rãi lùi về sau, muốn bỏ trốn.

” Thật xin lỗi, ta đã có nương tử.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy nàng muốn trốn, lập tức nói ngay.

” Có nương tử, thật sao?” Trưởng lão ngạc nhiên im lặng một chút.

” Chính là nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay chỉ về phía nàng, muốn chạy trốn ư? Đâu có dễ dàng như vậy chứ?

Đám người tự động lui ra, tạo thành một đường đi thẳng đến vị trí nàng đang đứng, Nguyễn Nhược Khê lập tức xuất hiện trước mắt mọi người, xấu hổ đón nhận ánh mắt soi mói của đám đông, lập tức phủ nhận nói:

“Ta không phải nương tử của hần, hần có thể tham gia cuộc thi tuyển này.”

Không phải? Mọi người ngậy ngốc nhìn.

” Nương tử, có giận gì thì về nhà giải quyết đi.” Tây Môn Lãnh Liệt đi tới, ôm nàng một cách yêu thương, chiều chuộng.

” Ta không phải nương tử của ngươi.” Nguyễn Nhược Khê tránh thoát khỏi vòng ôm của hần, nàng sẽ không thừa nhận, hần có biện pháp gì chứ? Cổ đại này không có giấy đăng ký kết hôn.

” Nương tử, đừng náo loạn.” Khoé môi Tây Môn Lãnh Liệt cười cười mắng yêu nàng, bên tai lại nhẹ giọng uy hiếp:

“Nếu ngươi không muốn ta nói ọi người biết trên cơ thể ngươi có một nốt rùi son nằm tại bên hông, thì ngươi không thừa nhận cũng được thôi. Nhưng ta không dám cam đoan là bọn họ có đem ngươi đi nghiệm thân hay không nữa.”

Nghiệm thân? Nguyễn Nhược Khê im lặng một chút, chỉ có thể trừng mắt nhìn hần, không hề nghĩ ra được biện pháp nào hết.

” Lão phu xin hỏi một chút, tiểu thư, ngươi là nương tử của hần thật không?”Sắc mặt của trưởng lão nghiêm túc.

” Ta là nương tử của hần.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới gạt đầu, nàng không muốn bị nghiệm thân.

” Vậy vì sao vừa rồi lại cố ý lừa gạt chúng ta?” Giọng nói của trưởng lão mang theo vài phân giận dữ.

” Ô ô, ô ô, ta là có nỗi khổ bất đắc dĩ mới làm như vậy mà.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên khóc rống lên, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, đưa tay lau lau.

72. Chương 72: Hồng Hạnh Vượt Tường

” Có nỗi khổ bất đắc dĩ nào chứ?” Trưởng lão nhíu nhíu đôi mày một chút hỏi.

Tất cả mọi người ở đây cũng đều chờ câu trả lời của nàng, Tây Môn Lãnh Liệt càng muốn biết nàng muốn làm cái gì?

Lúc này Nguyễn Nhược Khê lại tiếp tục bộ dáng khóc lóc thảm thương đáp:

“Ta là bị hần lừa a.” Một câu, làm dân chúng ồn ào.

” Bị lừa ư, nhưng ta nhìn hần thế nào cũng không giống dáng vẻ của kẻ lừa đảo.”

” Đây là người biết mặt mà không biết lòng.”

” Có phải nàng ta đang nói bừa không? Dù sao chúng ta cũng không biết rõ mọi chuyện.”

Tất cả mọi người đều bàn tán, nói gì cũng có.

” Mọi người im lặng, nghe nàng nói tiếp xem như thế nào?” Lời nói của trưởng lão rất có uy lực, chỉ một câu nói vừa phát ra, bên dưới lập tức trở nên yên lặng.

” Mọi người nói rất đúng, nhìn hần như thế nào cũng không giống kẻ lừa đảo? Chính là bởi vì dáng vẻ này của hần mà lúc trước ta quyết tâm, một lòng một ý muốn gả cho hần. Nhưng là sau khi gả cho hần xong, hần mới trở nên hung bạo, lúc đó ta cũng biết được, thật ra trong nhà hần đã có hơn mười nương tử. Dọc theo đường đi, ta đã hầu hạ hần thật chu đáo, cẩn thận, không gì không làm, nhưng hần không đánh thì lại mắng. Ngay cả đi đường cũng vậy, hần cưỡi ngựa đi trước, bắt ta phải đi bộ theo sau hần. Ta khóc lóc

cầu xin hấn lưu ta, hấn liền uy hiếp ta nói, nếu ta dám đề cập đến việc này nữa, hấn sẽ giết ta.” Nguyễn Nhược Khê khóc lóc, kể lể, vu khống, tố giác hấn.

Hơn mười lão bà? Một nhóm nữ nhân đứng bên cạnh tức giận nhìn hấn, tránh xa ba bước, rất phong lưu nha, hấn còn trẻ tuổi mà đã như vậy, về sau này thực không dám tưởng tượng ra sao nữa.

Hấn cười ngựa, bắt nàng phải đi bộ theo sau? Một bên nam nhân cũng cảm thấy không còn gì để nói hấn nữa, cho dù hấn không thích nàng bao nhiêu đi nữa, cũng không thể ngược đãi một nữ nhân như vậy được, hấn quả thật không phải là nam nhân mà.

” Khách quan, lời nói của tiểu nương tử có thật hay không?” Về mặt của trưởng lão nghiêm túc hỏi.

” Đúng.” Tây Môn Lân Liệt thản nhiên thừa nhận, thái độ không hề kinh hãi hay hoảng sợ đáp:

” Nhưng sự tình cũng không giống như nàng vừa nói như vậy.”

” Không phải sao? Người dám nói người không có hơn mười nương tử ư? Người dám nói người không hề đánh ta sao? Người dám nói người không cười ngựa bắt ta đi bộ theo sao?” Nguyễn Nhược Khê một câu một câu ép hỏi hấn, giọng nói áp đảo người khác.

” Người dám nói những điều người nói đều là sự thật? Không có cắt câu lấy nghĩa sao?” Tây Môn Lân Liệt cũng lạnh lùng hỏi lại nàng.

” Ta không có.” Nguyễn Nhược Khê nói xong, lại rơi vài giọt nước mắt, tạo ra dáng vẻ đáng thương tìm kiếm sự đồng tình.

” Các vị, nhà của ta ở kinh thành, ta có rất nhiều nương tử bởi vì tất cả đều do các nàng chủ động tiến vào cửa mà thôi. Còn phần đánh nàng là do nàng hồng hạnh xuất tường dám cùng nam nhân khác bỏ trốn. Lần này là ta đi tìm nàng, bắt nàng đi bộ trên đường chính là trừng phạt nàng, thử hỏi có nam nhân nào còn có thể để một nữ nhân hồng hạnh vượt tường cưới chung một con ngựa với mình chứ.” Tây Môn Lân Liệt không để ý tới thái độ của nàng, tiếp tục giải thích câu chuyện lạ thường của hấn.

” Người ngậm máu phun người.” Nguyễn Nhược Khê tức giận điên cuồng trừng mắt nhìn hấn, hấn thật độc ác.

” Ta ngậm máu phun người ư. Các người xem, đây là lúc ta tìm được bọn họ thì bị tình nhân của nàng đả thương. Có nam nhân nào lại chịu đựng được mối hận bị người khác cướp mất thể tử chứ.” Tây Môn Lân Liệt cười bỏ phần áo, lộ ra miệng vết thương bị nàng đâm trúng.

” Hóa ra là như thế này, vậy người thật sự vẫn còn khách khí đối với nàng, nếu là ta, ta nhất định ra tay giết chết nàng rồi.” Nam nhân về mặt tức giận nói.

” Loại nữ nhân này thật sự là làm mất mặt tất cả nữ nhân chúng ta, làm sai không nói lại còn bẻ cong sự thật.” Nữ nhân cũng phần phần bất bình.

Nguyễn Nhược Khê hoàn toàn không nghĩ tới mọi chuyện sẽ trở thành cục diện thế này, vốn muốn ọi người trách cứ hấn? Không nghĩ tới, cuối cùng lại là khiển trách chính mình, điều này làm cho nàng trở tay không kịp, chẳng biết phải đối phó như thế nào.

” Khách quan, nữ nhân không biết liêm sỉ như vậy người còn muốn nàng làm gì? Nên đem nàng đìm lòng heo đi.” Về mặt trưởng lão tức giận nhìn về phía Nguyễn Nhược Khê.

” Ta không có, hấn vu oan cho ta.” Hiện tại Nguyễn Nhược Khê có cảm giác mình có miệng mà không thể giải thích.

” Đìm lòng heo đi, đìm lòng heo đi.....” Đám người đột nhiên kích động, phần nộ hết lên.

” Có phải là hối hận rồi không? Vũ Khuynh Thành, muốn đấu với ta sao, người còn non nớt lắm.” Tây Môn Lân Liệt nhân cơ hội nói nhỏ bên tai của nàng một cách đặc ý.

” Người.....” Nguyễn Nhược Khê thật sự là có oan mà nói không nên lời, cũng chỉ biết trách mình tự cho là thông minh.

” Khách quan, người có cần chúng ta giúp người xử phạt nữ nhân không giữ trinh tiết này không?” Trưởng lão trịnh trọng hỏi.

” Cảm ơn, có câu một đêm vợ chồng trăm ngày ân, ta muốn cho nàng thêm một cơ hội nữa, thật sự xin lỗi vì đã quấy rầy các vị, xin mời các người cứ tiếp tục. Cái này xem như là tấm lòng của ta, bồi thường ọi người, mời mọi người uống trà.” Tây Môn Lân Liệt xuất ra một nén thỏi vàng đưa đến trong tay trưởng lão.

” Cảm ơn khách quan.” Trưởng lão tự nhiên cung kính đáp, biết thỏi vàng này là thật.

Mọi người nhìn thấy thỏi vàng tỏa sáng lờ lờ dưới ánh mặt trời kia, trợn mắt há hốc mồm, ra tay cũng thật hào phóng, chẳng qua nếu họ không truy cứu, bọn họ còn truy cứu cái gì.

” Các vị, xin cứ tiếp tục, hẹn gặp lại lần sau.” Tây Môn Lân Liệt lời kéo tay Nguyễn Nhược Khê, gật đầu chào rồi đi ra ngoài, mọi người cùng nhau tránh sang một bên, nhường đường cho bọn họ đi.

Nguyễn Nhược Khê thật sự là muốn ói chết, vừa rời khỏi tầm mắt của dân chúng, liền hung hăng bỏ tay hất ra, tự mình đi về phía trước.

” Người muốn làm gì, chớ quên tất cả mọi chuyện này đều là do người tự mình bày ra.” Tây Môn Lân Liệt đưa tay bắt lấy nàng, nàng có tư cách gì mà giận dỗi chứ.

” Ta không có giận dỗi, ta muốn đi tìm người tình của mình, không thể cứ như thế bị người vu oan, hãm hại hồng hạnh vượt tường.” Nguyễn Nhược Khê quay đầu lại, cười như không cười nói.

” Người biết đi nơi nào tìm sao? Muốn hay không ta giới thiệu cho người một người?” Tây Môn Lân Liệt nhú mi hỏi.

” Được, chỉ cần có thể cho người mang tiếng bị cấm sùng là được rồi, ta không có điều kiện gì đặc biệt hết, chỉ cần là nam nhân thì được rồi.” Nguyễn Nhược Khê cũng khiêu khích nhìn hấn.

” Nhưng thật là đáng tiếc, trên đời này không có nam nhân nào dám làm cho ta mang tiếng là bị cấm sùng.” Tây Môn Lân Liệt lấy tay nâng cằm của nàng lên, ánh mắt mang theo lửa giận phừng phừng. Trước giờ chưa từng có nữ nhân nào dám nói với hấn những lời như vậy.

” Đó là bởi vì bọn họ chưa gặp qua ta mà thôi, nếu gặp ta rồi chắc chắn sẽ không giống như vậy.” Nguyễn Nhược Khê chớp mắt một cách mê hoặc, sau đó sắc mặt trở nên lạnh lùng, xoay người đi về phía trước.

” Cẩn thận, tránh ra.” Tây Môn Lân Liệt đột nhiên ôm lấy nàng từ phía sau, liền xoay người ngã sang một bên.

Nguyễn Nhược Khê quay đầu lại thì thấy, ngay tại nơi bọn họ vừa đứng lúc nãy, đồng thời xuất hiện một loạt ám khí, sắc mặt lập tức biến đổi, lại bị ám sát?

” Ai? Đi ra.” Tây Môn Lân Liệt ôm nàng đứng dậy, liền quát.

” Ha ha, ha ha, vui thật, vui thật.” Một tiểu nam hài bốn năm tuổi đi ra, nhìn thấy bọn họ cả người chật vật vỗ tay chiêm chọc.

” Ám khí vừa rồi là người phóng ra sao?” Sắc mặt Tây Môn Lân Liệt âm trầm nhìn hấn.

” Là ta thì sao nào?” Về mặt tiểu nam hài ngạo nghễ xem thường, không đem hấn để vào mắt.

” Đây là trừng phạt người, lần sau nếu dám tái phạm, ta sẽ không dễ dãi như thế này nữa đâu.” Tây Môn Lân Liệt ở phía sau hung hăng gõ gõ lên đầu hấn một chút. Nếu không phải thấy hấn vẫn còn là một đứa nhỏ, hấn sẽ không ra tay nhẹ nhàng như thế đâu. Nhưng vừa mới quay người, phía sau liền bay tới một cái phi tiêu.

” Ta đã cảnh cáo với người.” Đầu hấn cũng chưa quay lại, đưa tay bắt lấy cái phi tiêu, sau đó hướng phía bay tới phóng đi.....

”A.....” Phía sau truyền đến tiếng thét đau đớn, khổ sở của tiểu nam hài, phi tiêu lập tức cắm vào trên cánh tay hấn.

” Người làm gì vậy? Nói thế nào thì hấn cũng chỉ là một đứa nhỏ mà.” Nguyễn Nhược Khê lập tức chạy tới gần. Tuy tiểu nam hài làm sai nhưng hấn vẫn chỉ là một đứa nhỏ, khẩn trương đỡ lấy hấn nói:

” Người có nặng lắm không

Còn chưa dứt lời, chợt nghe một âm thanh từ xa xa truyền đến:

“ Dám tổn thương Lâm Nhi, muốn chết ư?”

Nàng chỉ cảm giác có một trận gió lạnh hướng nàng đánh đến, một thân ảnh màu trắng từ xa đến gần, nhìn không rõ khuôn mặt của hấn.

Sau đó nàng cảm thấy thân mình bị đẩy sang một bên, bên tai truyền đến hai tiếng nổ.

Lúc này, nàng mới phát hiện Tây Môn Lãnh Liệt tiếp được chưởng lực của đối phương đích, nội lực chạm nhau, phát ra tiếng vang. Sau đó cả hai đều lui về phía sau vài bước, dừng bước lại, gương mặt lên đánh giá đối phương.

Nàng cũng nhìn rõ được hình dáng của đối phương, khuôn mặt tuấn mỹ một cách kỳ lạ, khoác lên người một thân áo trắng, khiến cho nàng cảm thấy hấn giống như thần tiên không hề nhiễm bụi trần.

” Sư huynh, bọn họ khi dễ ta.” Tiểu nam hài độc ác nhân cơ hội chạy đến bên cạnh nam tử áo trắng cáo trạng trước.

” Lâm Nhi, cố gắng nhịn một chút.” Giờ phút này giọng nói của nam nhân áo trắng thật dịu dàng, mềm mỏng, đưa tay rút ra cái ấm khí trên tay tiểu nam hài, giúp hấn trát một ít dược lên vết thương, băng bó đơn giản. Một lúc sau mới nói tiếp:

“Đứng sang một bên đi.”

” Dạ, sư huynh.” Tiểu nam hài nghe lời đứng sang một bên, nhìn về phía bọn họ lộ ra một nụ cười đắc ý.

” Là ai làm hấn bị thương?” Giờ phút này âm thanh của nam tử áo trắng cực kỳ lạnh lùng.

” Ta.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng lạnh lùng đáp trả.

” Người.” Trong khoảnh khắc sắc mặt nam tử áo trắng trở nên lạnh lùng, tay chậm rãi đưa lên.....

” Chờ một chút.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên đi tới, nhìn thấy hấn liền hỏi:

” Người không nghĩ nên hỏi xem vì cái gì chúng ta làm hấn bị thương sao?”

Cát, nam tử áo trắng có vẻ suy nghĩ một chút, lại đột nhiên nói:

” Mặc kệ vì nguyên nhân gì, làm một đứa nhỏ bị thương, các người mới chính là người sai.”

” Hèn chi, hấn lại không biết lí lẽ như vậy? Hóa ra là do mấy người lớn các người dạy dỗ làm mẫu những hành động như vậy.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới lạnh lùng, trào phúng nói.

” Ý người muốn nói cái gì?” Ánh mắt nam tử áo trắng híp lại tà mị hỏi.

” Chẳng lẽ không đúng sao? Một đứa nhỏ, lại dám tùy tiện dùng ám khí phóng về phía người đi đường, đã cảnh cáo hấn rồi, hấn lại còn dám đánh lén sau lưng. Mà người vừa đến đã không hỏi nguyên nhân vì sao, đã muốn ra tay vì hấn báo thù, cũng khó trách tuổi tác của hấn còn nhỏ đã vô pháp vô thiên(coi trời bằng vung) thế kia.” Nguyễn Nhược Khê tiếp tục châm chọc.

” Người.....” Sắc mặt nam tử áo trắng lập tức trở nên hắc ám, nàng dám giáo huấn hấn.

” Ta cái gì? Ta nói không đúng sao?” Nguyễn Nhược Khê trừng mắt nhìn hấn.

” Nói rất đúng, Nhược Phi, người sủng Lâm Nhi nhiều quá, làm cho hấn trở nên vô pháp vô thiên. Chuyện này cũng xem như là giáo huấn hấn một chút. Để cho hấn biết, không phải tất cả mọi người đều sẽ che chở, tha thứ cho hấn.” Một nam tử áo xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

” Sư huynh.” Nam tử áo trắng lập tức cung kính chào.

” Cha.” Tiểu nam hài lập tức cúi đầu, nhìn dáng vẻ này có lẽ thực kính trọng, sợ hãi người cha này.

” Cuối cùng cũng có một người biết nói lí lẽ nha.” Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới nhìn hấn thầm nói, hấn cũng xem như là một người dễ nhìn, chẳng qua so với nam tử áo trắng thì có phần trưởng thành chừng chạc hơn, cũng không trách được, dù sao đứa con cũng lớn như vậy rồi.

” Công tử, phu nhân, nếu không chê tại hạ xin mời các người uống chén trà, xem như là thay tiểu nhi giải thích với hai vị.” Nam tử áo xanh chấp tay, thái độ thành khẩn nói.

” Không cần, chẳng qua, ta cũng có sai, cho dù hấn là người không đứng trước, ta cũng không nên cùng một đứa nhỏ so đo, mong huynh bỏ qua cho.” Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt dịu đi một chút, lúc này mới chấp tay nói.

” Một khi đã như vậy, ta đây cũng không miễn cưỡng, hai vị bảo trọng, cáo từ.” Nam tử áo xanh nói, ánh mắt đảo qua Nguyễn Nhược Khê. Hướng về phía nam tử áo trắng phân phó:

” Nhược Phi mang theo Lâm Nhi, chúng ta đi.”

” Dạ, sư huynh.” Trên mặt nam tử áo trắng tuy có chút không muốn, không đồng tình, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Chờ thân ảnh của bọn họ biến mất, thân thể Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên lay động một chút, cũng nhận không được nữa, chỉ cảm thấy có một luồng ngọt tanh từ cổ dâng lên đến miệng.

“ Phốc...” một ngụm máu tươi từ miệng phun ra, vết thương trên thân hấn vốn chưa lành hẳn, chưởng vừa rồi lại dùng hết toàn bộ nội lực, bị thương càng thêm thương?

” Người thấy thế nào?” Nguyễn Nhược Khê chấn động, lập tức đỡ lấy hấn, nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, khẳng định vừa rồi vì cứu mình, đã mạo hiểm tiếp một chưởng kia, nên đã bị thương.

” Không sao.” Tây Môn Lãnh Liệt suy yếu tựa vào trên vai của nàng, trong lòng không khỏi suy nghĩ bi ai. Nếu muốn có được tình yêu của nàng, sinh mệnh của nàng, chỉ sợ trước tiên hấn phải cử tử nhất sinh (mười phần chết chín). Chẳng qua, nếu có thể giải trừ lời nguyền, cho dù hiện tại phải chịu bao nhiêu tội cũng nhỏ bé không đáng kể, đều không đáng nhắc tới.

” Người ráng chịu một chút, chúng ta đi tìm đại phu.” Dáng vẻ này của hấn làm sao lại không có gì được. Nguyễn Nhược Khê không nghĩ nhiều, nâng hấn lên, phụ giúp hấn đi tới con ngựa bên cạnh.

Chờ hấn leo lên ngựa, nàng mới đột nhiên ý thức được, vừa rồi nàng lại không có ý nghĩ đào tẩu, mà là muốn cứu hấn. Tâm tư trở nên phức tạp, rối loạn.

73. Chương 73: Bán Nghệ Ở Thanh Lâu 1

Nguyễn Nhược Khê nắm lấy dây cương, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Tây Môn Lãnh Liệt đang ngồi trên lưng ngựa, hấn lấy tay miệng, trên mặt tuy vẫn lạnh nhạt nhưng đáng vẻ đã suy yếu, mệt mỏi rõ ràng. Nàng thật sự không hiểu, vì sao mỗi một lần hấn đều mạo hiểm sinh mệnh của mình, bất chấp nguy hiểm tới cứu nàng? Huyết nô tuy là rất quang trọng đối với hấn, nhưng nếu không còn mạng để sống thì cần huyết nô để làm gì? Hay là giống như hấn đã nói, bởi vì mình là nữ nhân của hấn. Vì một nữ nhân mình không thương, còn oán hận mất đi sinh mệnh, chuyện này thật không cách nào hiểu nổi? Thôi, không nghĩ nữa, mang hấn đi tìm đại phu, sau đó chính mình liền rời đi.

” Vũ Khuynh Thành, vì sao ngươi không có bỏ trốn?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên hỏi.

” Ngươi muốn ta bỏ trốn sao? Tốt lắm, vậy hẹn gặp lại, ngươi chính mình tự bảo trọng, ta đi đây.” Nguyễn Nhược Khê lườm hấn một cái, nhìn thấy còn có vài thước nữa là đến y quán, cũng yên tâm, cầm lấy hành trang, xoay người bước đi.

“ Rầm...” Một tiếng động lớn vang lên, theo bản năng nàng quay đầu lại nhìn, liền thấy Tây Môn Lãnh Liệt ngã xuống trên mặt đất.

“ Phốc...” Một ngụm máu tươi lại theo trong miệng hấn phun ra.

” Tây Môn Lãnh Liệt.....” Nguyễn Nhược Khê bị dọa, sắc mặt trở nên tái nhợt, đưa tay ôm lấy đầu của hân.

” Thật ra ta không hy vọng ngươi đi, bởi vì ta.....” Tây Môn Lãnh Liệt còn chưa dứt lời, liền hôn mê bất tỉnh.

” Đại phu, đại phu.....” Nguyễn Nhược Khê lo lắng hô to khàn cả giọng.

Rất nhanh từ trong hiệu thuốc có người chạy ra, giúp nàng nâng Tây Môn Lãnh Liệt lên, hướng về y quán đi đến.

” Tiểu thư, người đứng chờ bên ngoài cửa đi.” Đại phu ngăn nàng lại, sau đó đi vào nội thất.

Nguyễn Nhược Khê đành phải chờ ở bên ngoài. Trong đầu lại đột nhiên xuất hiện câu nói hân chưa nói hết.

” Thật ra ta không hy vọng ngươi đi, bởi vì ta.....”

Tim đột nhiên đập nhanh hơn, bởi vì sao? Hân muốn nói cái gì?

“Phu nhân, người là gì của hân?” Thầy thuốc đột nhiên từ trong phòng đi ra, vẻ mặt thật trầm trọng hỏi.

” Ta là bằng hữu của hân, đại phu hân làm sao vậy? Hân thế nào rồi?” Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy sắc mặt của đại phu, nhất thời có một loại dự cảm không tốt.

” Ta thành thật nói cho người biết, hân bị nội thương rất nặng, thân thể vốn đã bị thương, còn cố dùng nội lực đấu với người khác, thật sự là không muốn sống nữa mà. Xem ra không phải gặp kẻ thù, thì là gặp nguy hiểm, không thể không liều mạng, nhưng hiện tại thật sự rất nguy hiểm.” Đại phu thở dài nói.

” Nguy hiểm như thế nào?” Tim Nguyễn Nhược Khê đột nhiên thấp thỏm.

” Hân tiếp một chương này, kinh mạch thương tổn nặng, chỉ sợ mạng sống không giữ được bao lâu nữa.” Đại phu lúc này mới nói.

” Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê lập tức trở nên cứng ngắc, nàng đã hy vọng hân chết, vì sao bây giờ nghe nói hân sắp chết, nàng ngược lại không cảm thấy có chút vui vẻ nào?

“Phu nhân, người chuẩn bị hậu sự đi.” Đại phu lại thở dài.

Nàng hoảng hốt, không thể suy nghĩ được gì, đưa tay bắt lấy thầy thuốc, ai oán cầu xin:

“Người là thầy thuốc, người nhất định có biện pháp, có thể cứu được hân, bao nhiêu bạc không thành vấn đề, người muốn bao nhiêu đều có thể.” Dù sao cái mà hân có nhiều nhất chính là bạc.

“Phu nhân, không phải lão phu không chịu cứu, mà là vô năng vô lực (không có khả năng), lão phu chỉ có thể kê chút dược, trì hoãn một chút, kéo dài sinh mệnh của hân, cho hân thêm một chút thời gian nữa. Trong thời gian này người nên chiếu cố hân, hoặc là thỉnh cao nhân chữa trị.” Đại phu cũng nói một cách bất đắc dĩ.

Tim cao nhân? Nguyễn Nhược Khê lập tức trấn định lại, đại phu tốt nhất chỉ sợ ở tại hoàng cung rồi, chỉ cần có thể kéo hân trở lại hoàng cung, vậy sẽ không có vấn đề gì nữa.

Nghĩ vậy gật đầu đáp:

” Được, đại phu, vậy người đi kê dược đi.”

“Vậy lão phu đi trước.” Đại phu nói xong, xoay người trở lại nội thất.

” Công tử, việc mà người ra lệnh ta đã làm xong rồi.” Đại phu chấp tay nói.

” Vậy đa tạ.” Khoé miệng Tây Môn Lãnh Liệt hé ra một nụ cười quỷ dị. Lấy ra một nén vàng đưa vào trong tay hân.

” Cám ơn công tử, vậy để lão phu mời nàng tiến vào.” Đại phu nhìn thấy nén vàng kia, ánh mắt loé sáng lên.

” Được.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu.

Đại phu đi tới, gật gật đầu đối với Nguyễn Nhưặc Khê nói:

“Phu nhân, người đi vào đi.”

” Cám ơn người, đại phu.” Nguyễn Nhưặc Khê gật đầu, xong mới đi vào.

Liền thấy vẻ mặt tiều tụy của hắn, hắn nhắm mắt lại nằm ở trên giường, nghe được tiếng động mới mở mắt ra, câu đầu tiên lại là:

” Người còn chưa có bỏ trốn ư?”

” Người có ý gì? Người nghĩ rằng ta không muốn trốn hay sao chứ? Nếu không.....” Nguyễn Nhưặc Khê không tức giận trừng mắt liếc hắn, những lời muốn nói nghẹn tại yết hầu không phát ra tiếng.

” Nếu không cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt làm bộ như cái gì cũng không biết hỏi.

” Không có gì? Người có thể đi được không? Ta đỡ người đến khách điểm nghỉ ngơi.” Nguyễn Nhưặc Khê chuyển sang đề tài khác.

” Có thể.” Tây Môn Lãnh Liệt miễn cưỡng đứng dậy, nàng lập tức trợ giúp hắn, cả thân thể của hắn bắt lực tựa vào trên người của nàng.

Nguyễn Nhưặc Khê thật vất vả, một thân mồ hôi đem hắn dìu đến trên giường của khách điểm, vừa làm vừa thở khi khi. Vừa đặt hắn nằm lên giường, nàng lập tức vội vàng bắt tay nấu thuốc.

Nhìn thấy hắn uống hết chén thuốc xuống, lúc này nàng mới đưa tay ra nói:

“Đại gia, cho chút bạc đi.”

” Bạc? Làm gì?” Tây Môn Lãnh Liệt ngăn người một chút.

” Làm ơn, người ở trọ không cần tốn tiền sao? Ăn cơm không cần tốn tiền sao?” Nguyễn Nhưặc Khê nhìn bộ dáng ngu ngốc của hắn nói. Kỳ thật trong lòng nàng có ý định khác, nàng định thuê một chiếc xe ngựa, chờ thân thể hắn tốt hơn một chút, sẽ cho người đem hắn đuổi về kinh thành. Dù sao nàng sẽ không ngu ngốc cùng hắn trở về.

” Cho người, chỉ có bao nhiêu đây.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa cho nàng một tờ ngân phiếu.

” Một trăm hai, sao chỉ có bao nhiêu đây thôi? Cái chủ thủ kia chỉ có giá như vậy thôi sao?” Nguyễn Nhưặc Khê hiển nhiên không tin.

” Đương nhiên không chỉ có bao nhiêu đây, nhưng hình như người đã quên số ngân lượng chi tiêu dọc theo đường đi đến giờ đều là do nó đổi được.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng trắng mắt liếc nhìn nàng.

” Người ra cửa không mang theo ngân lượng?” Giọng nói của Nguyễn Nhưặc Khê cao hơn tám độ.

” Không mang theo.” Tây Môn Lãnh Liệt trả lời rất rõ ràng.

” Người không mang theo bạc còn giả bộ làm chuyện ngu ngốc như vậy làm gì, một lần ra tay là một nén vàng.” Nguyễn Nhưặc Khê tức giận nói, không có bạc còn cho trưởng lão kia một nén vàng, thật sự là tức muốn chết mà.

” Ta nguyện ý.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy gương mặt tức giận của nàng, tâm tình rất vui vẻ nói.

” Người.....” Nguyễn Nhưặc Khê thấy nhàn chán, nàng thật không hiểu được mình bị bệnh thần kinh hay điên rồi nữa, để cho hắn chết không phải tốt hơn sao, vì sao lại kiên quyết không đi.

Sau một lúc tức giận đành phải đổi mặt sự thật thôi, bao nhiêu đây bạc trừ tiền ăn, tiền thuê phòng, xem chừng không đủ thuê cỗ xe ngựa. Đầu óc linh hoạt vừa loé lên, lập tức nghĩ ra một ý kiến hay, cười hì hì nói:

“Tây Môn Lãnh Liệt, ta có biện pháp tốt khác không cần phải dùng đến số tiền này.”

” Có biện pháp gì?” Tây Môn Lãnh Liệt kinh ngạc nhìn nàng, đoán chừng không phải biện pháp nào dễ dàng rồi.

” Ta đem người đưa đến quan phủ ở đây, để cho bọn họ đưa người hồi cung, như vậy sẽ không cần dùng bạc.” Nàng càng nghĩ càng thấy mình thật thông minh, biện pháp này có thể dùng được.

” Người sợ người khác không biết hành tung của ta sao? Nếu người muốn làm ta chết, chiêu mượn đao giết người này thủ pháp thật là inh.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng, trào phúng.

” Người, thật sự là lòng tốt không được báo đáp mà.” Nguyễn Nhược Khê tức giận thở phì phì trừng mắt nhìn hắn. Thật ra, cẩn thận suy ngẫm lại, hắn nói cũng rất đúng rồi, nàng nhìn về phía hắn nói:

“ Đúng vậy, nhưng mà bao nhiêu dây bạc không đủ dùng, người nói phải làm sao bây giờ?”

” Ta đây đi tìm cách kiếm tiền.” Tây Môn Lãnh Liệt muốn đứng dậy, Nhưng vừa cử động một chút, vẻ mặt trở nên đau đớn và khổ sở cực độ.

” Hay là người cứ nằm ở đây đi, ta đi kiếm.” Nàng cũng không tin, người khác xuyên qua đều có khả năng như cá gặp nước, chẳng lẽ nàng kiếm không được chút bạc nào sao?

” Người kiếm như thế nào đây?” Tây Môn Lãnh Liệt thấy âm mưu thực hiện được nhìn nàng.

” Chuyện này không cần người quản, cùng lắm thì bán thân thôi.” Nguyễn Nhược Khê chỉ thuận miệng nói chơi, nhưng trước mắt lại sáng ngời. Nàng thật là ngốc, thanh lâu không phải là nơi tốt nhất để kiếm tiền nhanh nhất sao chứ?

” Dựa vào người, người bán cũng phải có người mua chứ.” Tây Môn Lãnh Liệt thô bỉ nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng.

” Đại gia, chuyện này không cần người quan tâm.” Nguyễn Nhược Khê quay đầu lại liền cấp hắn một nụ cười thật ngọt ngào, sau đó lạnh lùng, xoay người bước đi, lần này nàng rốt cục có thể thuê hai phòng rồi.

Trở lại phòng của mình, nàng nằm suy ở trên giường. Nàng thực sự không có khả năng bán thân, vậy chỉ có thể biểu diễn: ca hát không phải sở trường của nàng, hay là múa đi, từ nhỏ nàng đã bị bắt theo học vũ đạo, hạ quyết tâm. Nàng quyết định ngày mai liền thực hiện ngay, buôn bán có tiền, mỗi người một ngã.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi nàng cho hắn uống thuốc xong, phân phó hắn nghỉ ngơi cho tốt, chính mình bỏ đi ra ngoài.

Đứng ở nơi gọi là Mộng Duyên này, nàng thực sự có chút không dám tin, một cái thanh lâu cư nhiên lại có một cái tên tình thơ ý họa như thế. Chẳng qua, nàng nghe người ta nói đây là thanh lâu nổi tiếng nhất trong thành này.

Không hề do dự bước đi vào, thanh lâu vào sáng sớm thật vắng vẻ, yên ắng dị thường.

”Phu nhân, nơi này không phải nơi người nên đến.” Một nha hoàn đi tới ngăn nàng lại, ánh mắt mang theo cảnh cáo, trong đầu đỉnh ninh nàng là một phu nhân đến bất gian.

” Ta tìm ma ma của chỗ này, phiền toái người giúp ta thông báo một tiếng.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn nói.

Nha hoàn dò xét nàng một chút, nữ nhân muốn đến thanh lâu tìm ma ma thì chỉ có một nguyên nhân duy nhất — bán thân, lúc này mới nói:

” Người chờ một chút.”

74. Chương 74: Bán Nghề Ở Thanh Lâu 2

Một nữ tử khoảng trên dưới ba mươi tuổi, dáng người thon thả đi ra, nhìn nàng dò xét một chút nói: ” Người tìm ta?”

” Người là ma ma ở đây sao?” Nguyễn Nhược Khê giật mình nhìn nàng, trong ấn tượng của nàng, tất cả các lão nương ở thanh lâu vẻ mặt đều là tô son trát phấn, thân thể mập mạp chanh chua, không giống như nàng này, gương mặt mỉm cười, thân hình được chăm chút cẩn thận.

” Không giống sao?” Nữ tử đột nhiên cười, sau đó nói:

” Gọi ta là Vân tỷ đi, không biết phu nhân tìm ta có việc gì không?” Cảm giác của mình không thể sai, nàng không phải là đến bán thân.

” Ta muốn cùng ma ma thương lượng một việc, đêm nay ta muốn ở trong này biểu diễn, ngân lượng thu vào người một nửa ta một nửa, không biết ma ma có đồng ý không?” Nguyễn Nhược Khê trực tiếp nói ra mục đích chính của mình khi đến đây.

” Đối với những sự việc, những người có năng lực, ta đương nhiên đồng ý, chẳng qua một khi phu nhân đã tìm tới Mộng Duyên của ta thì nhất định đã biết yêu cầu của ta cũng rất cao, không biết người lấy cái gì thuyết phục ta hợp tác cùng người.” Ánh mắt nữ tử loé sáng, nàng sẽ không phá hỏng bằng hiệu của mình.

” Đương nhiên có.” Nguyễn Nhược Khê nói xong, liền vịn vịn, uốn éo bàn tay đưa lên che mặt, ngón tay từ từ mở ra lộ ra gương mặt xinh đẹp, mê hoặc, ánh mắt của nàng mơ màng, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, cái lưỡi nhỏ bé khẽ liếm liếm lên đôi môi đỏ mọng đó.

Ánh mắt của Vân tỷ nhất thời trợn to, lộ ra sự kinh ngạc vui mừng trước đó chưa từng có, nữ nhân như vậy, động tác như vậy, không chỉ là nam nhân, ngay cả nàng là một nữ tử còn bị nàng ta câu dẫn, làm cho tâm tư rối loạn không yên.

Vỗ tay nói:

” Được, thành giao. Phu nhân còn có yêu cầu gì liền nói đi, ta nhất định thỏa mãn.”

” Ta chỉ khiêu vũ, sau khi khiêu vũ xong, người liền đem bạc phân cho ta, ta lập tức đi, còn có nhịp điệu của tiết tấu phải nhanh.” Nguyễn Nhược Khê nói tiếp.

” Được, nhưng chẳng lẽ phu nhân không muốn ở đây biểu diễn vài lần sao? Ta có thể cho người bảy phần.” Vân tỷ đề xuất dụ dỗ, biết nàng nhất định là thiếu bạc, bằng không cũng sẽ không tới nơi này, nhưng nàng cũng biết vũ đạo như vậy nhất định sẽ làm các nam nhân ở nơi này điên cuồng, sao có thể buông tha cơ hội kiếm tiền này chứ.

” Để ta nghĩ xem, nếu đúng như lời người nói ta sẽ thực hiện.” Nguyễn Nhược Khê không có trực tiếp cự tuyệt.

” Tốt lắm, ta đi chuẩn bị trước đây, nếu phu nhân không có nơi để đi, có thể trụ ở trong này, cần cái gì ta đều sẽ chuẩn bị cho.” Vân tỷ nói.

” Không cần, buổi tối ta đến đúng giờ là được, vậy ta đi trước.” Nguyễn Nhược Khê nhàn nhạt trả lời.

” Được, tối tối ta chờ người.” Vân tỷ gật đầu.

Về mặt Nguyễn Nhược Khê thoải mái đi ra khỏi Mộng Duyên, tay nắm quả đấm, làm một tư thế thắng lợi, rốt cục thu phục được, nàng tựa như thấy được cuộc sống tốt đẹp về sau rồi.

Đi theo phía sau nàng, khoảnh khắc thấy nàng đi vào thanh lâu, Tây Môn Lãnh Liệt có chút ngáy ngẩn cả người, chẳng lẽ nàng thật sự muốn đi bán thân, lại gặp về mặt cao hứng lúc đi ra của nàng, sắc mặt ngưng trọng, không biết nàng muốn làm cái gì? Xem ra chỉ có thể im lặng chờ xem diễn biến tiếp theo.

Nguyễn Nhược Khê khe khẽ cười trở lại khách điểm, nói với tiểu nhị nàng muốn mượn một con dao nhỏ, đi trở về phòng của mình, từ trong túi hành lí lấy ra một bộ váy áo màu vàng, kỳ thật nàng muốn dùng màu đỏ, nhưng chắc phải đi mua, cho nên, cầm con dao nhỏ cắt bỏ đi ống tay áo, vốn muốn dùng đai đeo, suy nghĩ một chút, hay là có một chút bảo thủ đi, váy dài xuống một chút, nàng dùng dao cắt một chút, đương nhiên cũng không thể quá ngắn, cầm lên xem xét thì thấy rất giống cái váy ngắn không có tay ở hiện đại, cũng không tệ lắm.

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

” Tây Môn Lãnh Liệt, ăn cơm đi.” Nàng bưng cơm chiều đi vào.

” Để đó đi, ta sẽ ăn sau.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng liếc mắt một cái.

” Hay là ăn bây giờ đi, lát nữa tiểu nhị sẽ lấy được cho người uống.” Nguyễn Nhược Khê đem cơm chiều để qua một bên trên giường của hắn, nàng phải nhanh chóng ra ngoài rồi.

” Tiểu nhị? Vậy người đi đâu hả?” Hân cố ý hỏi.

” Ta đi ra ngoài một chút, được rồi, người cứ từ từ mà ăn nha.” Nguyễn Nhược Khê đánh trống lảng nói, xoay người liền rời đi.

Cầm lấy quần áo đã chuẩn bị, liền một mạch chạy tới Mộng Duyên. Làm nàng kinh ngạc hơn nữa chính là Vân tỷ cư nhiên dán một bảng quảng cáo trước cửa, còn tự mình đứng chờ nàng.

“Phu nhân, người đã đến rồi, nhìn xem có vừa lòng chưa?” Vân tỷ mỉm cười hỏi.

Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy trên tấm ván gỗ bên cạnh miêu tả:

“ Đêm nay, gặp nhau Mộng Duyên, nữ tử thần bí múa trên đài, nàng làm cách nào hấp dẫn ánh mắt của các người? Dụ dỗ thân thể của các người? Phấn khích không thể bỏ qua, muốn tham gia, ít nhất một trăm hai mươi lượng.”

” Một trăm hai cao như vậy sao?” Nguyễn Nhược Khê cả kinh, nàng biết một trăm hai không phải số lượng nhỏ.

Vân tỷ đột nhiên cười lớn, sau đó giải thích nói:

“Phu nhân không biết đó thôi, không cần biết vũ đạo của phu nhân có đáng giá với số tiền này hay không? Cho dù không đáng giá thì họ cũng phải trả bằng số tiền này. Những nam nhân đến mộng duyên của ta, hoàn toàn không cần một trăm hai này, cái mà hân muốn chính là thứ tốt nhất, ta cũng tin tưởng rằng người là tuyệt nhất rồi.”

“Vậy có người nào sẽ đòi tiền lại không?” Nguyễn Nhược Khê có chút lo lắng.

” Yên tâm, nếu diễn xuất của người chấm dứt, chắc chắn sẽ làm áy nam nhân ở đây không thể đòi tiền lại, vậy người có thể chia được hơn một vạn hai nha.” Vân tỷ nói.

” Một vạn hai?” Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê trừng lớn lên. Trời ạ, kỳ thật nàng chỉ cần một ngàn hai là đến nơi, nhưng vậy cũng tốt, về sau nàng sẽ không cần lo lắng suy nghĩ tìm cách kiếm tiền nữa rồi.

“Phu nhân, nếu người biểu diễn xuất sắc, về sau nói không chừng sẽ là mười vạn lượng, theo ta đi chuẩn bị đi.” Vân tỷ kéo nàng theo cửa sau đi vào, chuẩn bị cho nàng một cái phòng riêng.

” Vân tỷ, cho ta mượn một ít son phấn, ta muốn trang điểm.” Nguyễn Nhược Khê yêu cầu.

” Được, ta lập tức cho người mang đến cho người.” Vân tỷ gật đầu.

Rất nhanh, son phấn được mang đến, nàng đem tóc buộc lại bằng dây lụa, sau đó vuốt tóc mai lên, dùng mấy cây trâm cài cổ định lại, như vậy thoạt nhìn sẽ nhẹ nhàng khoan khoái hơn, tự tô ỳnh lớp trang điểm đậm, nàng có thể cam đoan sau khi hoá trang xong, sẽ không có ai nhận ra đó là nàng, thay đổi xiêm y ngồi chờ ở đó.

“Phu nhân đã chuẩn bị xong chưa? Khách nhân đã đến đông đủ hết rồi, đang chờ đợi người ra biểu diễn đó.” Vân tỷ đẩy cửa ra đi vào, vừa nhìn thấy nàng, khiếp sợ đứng ngay tại chỗ.

” Vân tỷ, như thế nào? Người thấy có được không?” Nguyễn Nhược Khê di chuyển thân thể một cách tao nhã, uyển chuyển.

” Được, được, phu nhân, đêm nay nhờ tất cả vào người.” Vân tỷ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nếu nàng cứ đứng ngốc trong này mãi, nhất định sẽ thành tiêu điểm của mọi người.

Trên sân khấu.

Âm nhạc chậm chậm vang lên, không gian nhất thời im lặng xuống, những ánh mắt nhìn chằm chằm lên trên sân khấu không chớp mắt.

Giữa không trung, một tay cùng hai chân Nguyễn Nhược Khê túm nhanh dải lụa đỏ thắm, một bàn tay mở ra, từ từ hạ xuống.

Woa..... Hội trường nhất thời rối loạn lên, không phải bởi vì cách thức xuất hiện của nàng, mà là cách hoá trang kỳ lạ của nàng cùng với cánh tay mềm mại, trắng nõn nà lộ ra ngoài.

Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở một góc sáng, nhìn thấy mà khiếp sợ không thôi, sắc mặt trong khoảnh khắc trở nên tối đen, nhìn thấy nàng quần áo không đủ che hết cơ thể, lại nhìn đến ánh mắt tham lam, hưng phấn của đám nam nhân phía dưới, hắn thật muốn đem nàng mang xuống dưới, hỏi xem nàng đến tột cùng có biết cái gì gọi là liêm sỉ không?

Nguyễn Nhược Khê chậm rãi rơi trên mặt đất, âm nhạc biến tấu trở nên nhanh hơn, nàng mở đầu bằng một động tác kinh điển với nam nhân dưới đài, sau đó liền vận vẹo thân thể, cộng thêm động tác có sự chuyển động của thân thể, hai tay múa may theo theo thân thể của bản thân nhẹ nhàng phiêu lãng.....

Nhất thời nam nhân bên dưới gào thét trở nên điên cuồng hơn .

” Thêm một lần nữa đi.”

” Mĩ nhân, đến đây, cho gia thơm một cái nào.”

” Đến đây, cho gia sờ một cái đi.”

Khoé miệng trên mặt Nguyễn Nhược Khê khẽ nhếch lên, chuyển động qua lại trước mặt bọn họ, lại không cho bọn họ có cơ hội chạm vào thân thể nàng.

Tất cả mọi người hưng phấn đến cực điểm, nếu không phải nhờ người hầu của thanh lâu ngăn cản phía trước, bọn họ đã sớm xông lên trên đài rồi.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy động tác kêu gọi của nàng, đôi mắt híp lại, hắn không thể không thừa nhận lực hấp dẫn của nàng, hắn lại càng không biết mấy cái động tác khiêu vũ này nàng từ đâu học được? Đột nhiên hắn cảm thấy Vũ Khuyên Thành giống như mê cung, làm hắn nhìn không thấu.

Âm nhạc dần dần chậm lại, Nguyễn Nhược Khê vừa chuyển thân, làm một động tác chào cuối cùng, liền lui xuống.

” Không cần đi, mĩ nhân, tối nay gia bao người.”

” Vân tỷ, bao nhiêu bạc, đêm nay gia muốn nàng ta.”

.....

Nguyễn Nhược Khê mặc âm thanh ồn ào phía sau, chạy về phòng, thay quần áo xong, liền tẩy trang.

Vân tỷ đi vào với vẻ mặt kinh hãi:

“Phu nhân, người làm ọi người khiếp sợ, nam nhân bên ngoài trở nên điên hết rồi, ta ở Mộng Duyên lâu như vậy, nhưng đây là lần lần đầu tiên gặp phải trường hợp thế này. Đây là bạc của người, chẳng qua ta hy vọng phu nhân đêm nay có thể diễn xuất thêm vài lần nữa,”

” Vân tỷ, cảm ơn người, sau này ta sẽ không đến đây nữa, nói thật nếu không phải bởi vì thiếu bạc, ta sẽ không đi đến đây diễn rồi.” Kết quả, Nguyễn Nhược Khê có được một xấp ngân phiếu thật dày.

“Thật không? Thật sự là đáng tiếc.” vẻ mặt Vân tỷ thật thất vọng, nàng không đến biểu diễn, chính mình liền mất đi một đồng bạc to rồi.

” Không có gì đáng tiếc hết? Vân tỷ, người sống ở trong này lâu như vậy nhất định biết có thứ so với bạc còn quan trọng hơn mà, hẹn gặp lại.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười.

“Phu nhân, về sau có việc hoan nghênh người tìm đến ta.” Vân tỷ hiểu được ý tứ trong câu nói của nàng.

” Cảm ơn.” Nàng sẽ không trở lại thêm nữa đâu.

75. Chương 75: Nam Nhân Tà Mị Lãnh Khốc

Nguyễn Nhược Khê cảm thấy thật vui vẻ. Có bạc rồi, ngày mai nàng có thể thuê một chiếc xe ngựa đưa Tây Môn Lãnh Liệt trở lại kinh thành, mà nàng cũng muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Tâm tình vui vẻ trở lại khách điểm, nàng vừa đẩy cửa phòng ra, liền thấy sắc mặt âm trầm của hắn đang ngồi trên giường giường mắt lên nhìn nàng.

” Người ngồi đây làm gì?” Nguyễn Nhược Khê hoảng sợ, hần giống như biết nàng lúc nào trở về vậy, nhưng không biết là đang giận cái gì nữa?

” Người vừa đi đâu về?” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt cực lạnh, nếu không phải bản thân đang suy yếu, hần khẳng định bóp chết nàng. Thật đáng chết, nói như thế nào thì nàng cũng là nữ nhân của hần, cư nhiên dám để cho nam nhân khác nhìn thấy y phục không chỉnh tề của mình.

” Kiểm bạc về.” Nguyễn Nhược Khê không nóng không lạnh nói, còn có một chút đắc ý, một vạt hai nha, nàng nghĩ cũng chưa dám nghĩ đến.

” Kiểm như thế nào được?” Những lời này hần dường như là cắn răng hỏi ra.

” Người quan tâm ta kiểm như thế nào sao?” Nguyễn Nhược Khê lườm hần một cái.

” Người sẽ không thực sự đi bán thân đấy chứ?” Tây Môn Lãnh Liệt châm chọc, lời nói mang theo tức tối, giận dữ.

” Bán thân thì thế nào? Không cần người.....” Nguyễn Nhược Khê lời còn chưa dứt lời.

“ Ba...” Một tiếng vang lên.

Trên mặt đã bị một chưởng thật mạnh đánh vào, trong miệng lập tức có vị tanh ngọt chảy ra, trên mặt nóng bỏng đau rát, kinh ngạc nhìn hần, hần cự nhiên lại đánh nàng.

” Vũ Khuynh Thành, người có biết cái gì gọi là liêm sỉ hay không?” Hần rút cục cũng phát tiết những tức giận trong lòng mình.

” Người lấy quyền gì đánh ta?” Nguyễn Nhược Khê đứng ở nơi đó, mặc áo tơi từ trong khóe miệng chảy ra, trên mặt không có một tia biểu tình, càng không có tức giận, chỉ là giương mắt nhìn thẳng vào hần.

Nàng cứ như vậy nhìn hần, đột nhiên làm hần có chút không thích ứng, chẳng biết phải làm sao, giọng nói vẫn lạnh băng như trước:

” Người vẫn không phục sao?”

” Không, người được lắm.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên bình tĩnh mở miệng. Sau đó liền nói tiếp theo một câu:

” Tây Môn Lãnh Liệt, chúng ta cắt đứt tại đây.” Sau đó bỏ chạy ra khỏi phòng.

Chạy một mạch thẳng đến trên đường cái, đưa tay vuốt vuốt nhẹ dấu tay đau rát trên mặt, nàng phải cảm ơn hần đã đánh nàng một bạt tay này, những ái nấy, hối hận trong lòng nàng đều bị hần đánh tan không còn chút nào nữa. Từ nay về sau, nàng và hần cả hai không ai nợ ai, sinh tử của hần cũng không còn liên quan tới nàng nữa.

Nhưng nàng vẫn thuê một chiếc xe ngựa, nói cho phu xe biết khách điểm hần đang ở, đưa hần trở lại phủ thượng thư trong kinh thành, nói hần là người thân của phủ thượng thư. Kỳ thật nàng làm vậy cũng không muốn phu xe sinh ra ác ý, dù sao ai cũng sợ người nhà quan. Nàng đã tận tình tận nghĩa, xem như báo đáp lại vài lần hần đã cứu mạng nàng.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy thật nhẹ nhàng, nhìn lên bầu trời đêm, nàng rút cục có thể sống vì chính mình rồi.

Đối diện đột nhiên có hai người đi tới, một người đang ra sức mắng nhiếc không thôi:

“Cái tên thầy thuốc của y quán đằng thật sự là không làm việc đằng hoàng, cư nhiên không mở cửa.”

” Quên đi, người cũng không phải không biết, y thuật của hần tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng lại là một tên háo sắc như mệnh, phỏng chừng giờ này đang ở một nơi nào đó nghỉ ngơi với một nữ tử dịu dàng nào rồi.” Một nam nhân khác nói.

” Háo sắc cũng phải có bạc mới được chứ, hần không khám bệnh làm sao có bạc?” Giọng nói của nam tử tức giận không thôi.

” Gần đây hắn hình như vừa mới phát tài, ta là nghe được tiểu nhị nói. Hôm trước có người cho hắn một thỏi vàng, chỉ cần nói dối, lừa người ta nói mạng mình sống không được bao lâu nữa, một thỏi vàng nha, có thể làm cho hắn sung sướng trong một tháng, hắn còn mở cửa khám bệnh làm gì nữa chứ.” Một giọng nói trầm thấp khác vang lên.

Không còn sống được bao lâu nữa? Thỏi vàng? Nguyễn Nhược Khê nhất thời tức giận nghiêng rằng, không cần nghĩ nàng cũng biết được, người bình thường ai lại có thể ra tay hào phóng như vậy chứ, Tây Môn Lãnh Liệt, không nghĩ tới hắn lại đề tiện như vậy, ngang nhiên lừa gạt nàng, tức giận muốn quay trở về tìm hắn tranh luận. Nhưng lập tức dừng bước lại, vì sao nàng phải tức giận chứ? Một khi đã biết hắn đang lừa nàng, vậy nàng càng phải nhanh chóng tận dụng thời gian bỏ trốn mới là biện pháp tốt nhất.

Nhưng phải trốn bằng cách nào đây? Cưỡi ngựa nàng không biết? Thuê một cỗ xe ngựa thì quá rõ ràng rồi, khẳng định trốn không thoát.

Đang lúc do dự không quyết định được, vào lúc này không biết nên làm thế nào cho phải, thì cảm giác được sau lưng bị đánh một cái, cả người nàng mềm nhũn, liền hôn mê bất tỉnh, trước khi ngất đi còn cảm giác được có người ôm lấy mình.

Vào lúc Tây Môn Lãnh Liệt đuổi tới liền thấy có một thân ảnh ôm lấy nàng, nhanh chóng chạy đi, kinh công thuộc vào hàng cao thủ số một số hai. Hắn thật sự rất muốn thi triển kinh công đuổi theo, nhưng vừa nháy mắt đã không nhìn thấy bóng dáng kia đâu nữa.

Nội tâm trở nên quỳnh quáng, khẩn cấp, cảm giác được vết thương trở nên đau nhói, tuy hắn biết sinh mạng của mình không có gì nguy hiểm, nhưng việc bị thương là thật sự.

Bình tĩnh, hắn phải bình tĩnh, nàng không có gây thù chuốc oán với ai hết, nên không phải là kẻ thù. Tuy không biết vì nguyên nhân gì bị người khác bắt đi, nhưng ít nhất hắn cũng biết được tính mạng nàng không gặp nguy hiểm, như vậy hắn còn có cơ hội tìm được nàng.

Xem ra, hắn phải đi tìm thiên hạ đệ nhất mật thám trên giang hồ Phi Ứng, rất nhanh hắn có thể tra ra được.

Một nơi rộng rãi, trang nhã, giống như đang ở trong hoàng cung, một nam nhân dung mạo tuyệt mỹ tựa như một yêu nghiệt với gương mặt lạnh lùng, tàn khốc, bên ngoài khoác y phục trắng ngời tựa trên ghế, nhìn về phía các vũ nữ đang biểu diễn phía dưới, trên người chỉ vài mảnh vải che khuất vài phần quan trọng của cơ thể, trong tay cầm chén rượu, chậm rãi nhấp từng ngụm từng ngụm, bên cạnh có một nha hoàn nửa quỳ, đem quả nho lột vỏ bỏ vào trong miệng hắn.

Vào lúc này một nam nhân mang mặt nạ trên vai khiêng một người, không một tiếng động dừng lại trước mặt hắn, cung kính quỳ xuống đất nói:

” Cung chủ, thuộc hạ đã mang người đến, nàng chính là nữ nhân đã làm cho tất cả nam nhân ở Mộng Duyên đêm nay trở nên điên cuồng.”

” Được, lui ra đi.” Nam tử Yêu nghiệt lãnh khốc lập tức trở nên hưng phấn, vung tay phân phó.

” Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Tiếng nói vừa dứt, người đã lặng yên biến mất.

Nam nhân yêu nghiệt lãnh khốc ôm lấy Nguyễn Nhược Khê đặt ở trên ghế tựa, ngón tay so với nữ nhân còn thon dài, xinh đẹp hơn, chậm rãi vuốt ve nhẹ nhàng qua lại trên mặt nàng, nàng rất đẹp, nhưng nữ nhân xinh đẹp hắn đã từng thấy rất nhiều. Cái hắn tò mò chính là vũ đạo của nàng thuộc dạng gì? Đã làm cho tất cả nam nhân trở nên điên cuồng, xuất chút nữa hủy đi Mộng Duyên.

” Nhột quá.” Trong mơ mơ màng màng, Nguyễn Nhược Khê chỉ cảm giác có một cái gì đó di chuyển qua lại trên mặt mình, cố gắng mở to mắt ra, liền thấy trước mắt có một gương mặt tà mị lãnh khốc đang nhìn nàng chăm chăm.

” Người là ai?” Nàng lập tức đứng dậy khẩn trương hỏi, lúc này mới nhìn rõ ràng trong này, gặp nhìn nữ tử này, im lặng không hiểu sao lại ở nơi này? Tâm không khỏi trở nên khẩn trương hơn.

” Ta là ai? Người không cần biết, chỉ cần nói cho ta người là ai?” Nam nhân ngả người ra phía sau tựa vào thành ghế, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên.

” Ta vì sao phải nói cho người biết? Tránh xa ta một chút.” Nguyễn Nhược Khê lập tức lui về phía sau vài bước, cách li hẳn một khoảng cách.

” Ta hỏi một lần nữa, người là ai?” Nam nhân trên mặt cười tà mị, giọng nói trở nên lạnh lùng, ánh mắt loé ra vài tia sát khí.

Nguyễn Nhược Khê bị dọa đến nỗi toàn thân run run. Ánh mắt này nàng rất quen thuộc, bởi vì Tây Môn Lân Liệt vẫn thường thường nhìn nàng như thế, nhưng nam nhân trước mắt này càng đáng sợ hơn, không muốn chết không được mình bạch đành phải trả lời hẳn:

“Nguyễn Nhược Khê.”

” Nguyễn Nhược Khê.” Yêu nghiệt lãnh khốc nam nhân lặp lại một lần, cầm lấy chén rượu trên bàn đưa cho nàng ra lệnh:

“Uống rượu.”

” Không.” Nguyễn Nhược Khê lập tức lắc đầu, trong lòng càng lo lắng, bên trong rượu có bỏ cái gì hay không đây?

” Không có ý gì, không phải là không đồng ý đấy chứ, uống.” Nam nhân yêu nghiệt lãnh khốc không để cho nàng cự tuyệt.

Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy chén rượu trước mặt, trái tim đập kịch liệt, uống hay không đều phải chết, vậy thì cứ uống thử đi..

Ah, không có vị cay nhạt giống như tưởng tượng, mà lại rất ngọt ngào, rất giống rượu nho.

” Cảm thấy rượu này thế nào?” Nam nhân yêu nghiệt lãnh khốc hỏi.

” Rất ngon.” Nguyễn Nhược Khê máy móc trả lời.

Khoé môi của nam tử yêu nghiệt lãnh khốc giờ lên một nụ cười quỷ dị.

Nguyễn Nhược Khê thầm kêu một tiếng không xong, liền cảm thấy đầu đột nhiên trở nên mê muội, trên mặt trở nên nóng hơn, thân mình giống như sắp bay lên vậy.

Một thân không đứng vững, nàng liền ngã nhào vào trong lòng ngực hắn. Vừa định giãy dụa đứng lên, thân mình đã bị hắn gắt gao giam cầm lại, thẳng đến bàn tay hắn đặt tay hông nàng kéo nhẹ, một tay nâng cằm của nàng lên, đầu lưỡi di chuyển từng nơi từng nơi trên mặt nàng.

” Không, không cần, người rút ngay.” Nguyễn Nhược Khê có thể cảm giác được lời nói vừa phát ra của nàng có bao nhiêu yếu ớt, bất lực.

” Nữ nhân, quả nhiên đáng vẻ khi say thật sự mê hoặc lòng người. Nào, khiêu vũ đi, cho ta nhìn thử xem người đã làm gì khiến cho tất cả nam nhân điên cuồng như thế.” Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của hắn, sau đó thân mình đã bị hắn dùng sức đẩy một cái, nàng liền nhắm về phía mấy nữ nhân đang khiêu vũ ngã vào.

Miễn cưỡng ổn định lại thân mình, nàng biết mình đã uống rượu nhưng thần trí lại phi thường thanh tỉnh, chỉ có chút say.

” Các người lui sang một bên.” Nam nhân phân phó.

” Dạ, cung chủ.” Mấy nữ tử đang múa lập tức dừng lại, ngoan ngoãn đứng ở hai bên.

” Nguyễn Nhược Khê, người còn thất thần làm gì? Đem điệu múa mà tối hôm nay người đã múa, múa lại một lần nữa cho ta xem.” Giọng nói của nam nhân có chút không kiên nhẫn.

Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới hít thở một hơi, thân thể uốn éo, vặn vẹo....., đại khái là bởi vì nàng đang say rượu nên mấy động tác này càng trở nên hấp dẫn, cuốn hút hơn, làm cho người xem trở nên hưng phấn kỳ lạ.

Tuy nhiên sắc mặt của nam nhân yêu nghiệt lãnh khốc này vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt đã trở nên hưng phấn không thôi, đưa tay vẫy gọi hai nữ nhân bên cạnh đi tới, cởi ra váy áo của các nàng, bàn tay

hướng nơi mềm mại sâu kín của các nàng đi tới, không hề báo trước tiến vào các nàng, theo tiếng rên rỉ của các nàng, điên cuồng di chuyển.

Nguyễn Nhược Khê bị cảnh tượng trước mắt này hù dọa, cho dù hiện đại cũng không biến thái đến như vậy. Cự nhiên ngay ở trong đại sảnh đầy người, dám làm như vậy..... Mà vẻ mặt của mọi người bên cạnh thật lạnh nhạt, giống như đã thành thói quen rồi. Trời ạ, nàng đã tới nơi quý quái nào đây?

76. Chương 76: Tiêu Diêu Cung – Lăng Tiêu

Nhìn thấy những hình ảnh kích tình sống động đang diễn ra trước mắt, Nguyễn Nhược Khê mặc dù là người đến từ hiện đại văn minh của mấy ngàn năm sau, cũng không khỏi tim đập nhanh, sắc mặt đỏ bừng, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác. ” Ai cho người dừng lại, tiếp tục khiêu vũ, không có mệnh lệnh của ta không được ngừng lại.” Nam nhân yêu nghiệt lãnh khốc một bên không ngừng động thân tiến vào nữ nhân bên dưới, một bên giương mắt nhìn nàng ra lệnh.

Nguyễn Nhược Khê bị hấn trực tiếp giương mắt nhìn lăm lăm, cả người đều thấy không thoải mái, nàng có cảm giác hấn đã đem nữ nhân bên dưới trở thành mình. Nhưng vẫn phải tiếp tục múa, tiếp tục uốn éo cơ thể, nàng biết nam nhân như vậy rất nguy hiểm đáng sợ. Nàng không muốn phải thực sự thay thế vị trí của nữ nhân kia, cho nên nàng sẽ không chọc giận hấn.

Tây Môn Lãnh Liệt ở trên đường nhìn người trong bức tranh, bạc, đây là biện pháp liên lạc của tổ chức mật thám Phi Ưng, không hơn một canh giờ nữa, sẽ có người đến liên hệ với hấn.

Quả nhiên sau một canh giờ, có một nam nhân đi đến trước mặt hấn nói:

“Công tử, xin hỏi có việc gì?”

” Giúp ta tìm một người, đây là bức họa của nàng, giá tiền sẽ do các người quyết định.” Tây Môn Lãnh Liệt mở miệng liền nói, cũng may hấn đã sớm chuẩn bị bức họa từ trước.

” Được, trong vòng mười hai canh giờ nhất định sẽ cho người câu trả lời, một ngàn hai hoàng kim, nhưng công tử nên biết quy củ của chúng ta, đầu tiên phải đưa trước một trăm hai mươi hoàng kim.” Nam tử đáp.

” Hoàng kim thì ta không có biện pháp mang đến đây, đưa cho người cái này trước, vậy là đủ rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa cho hấn một khối ngọc bội.

Namtử vừa nhận lấy, nhìn thấy khối ngọc này màu xanh biếc trong suốt, vừa nhìn thấy đã biết chính là thủy ngọc cực phẩm, ít nhất cũng đáng giá năm trăm hai mươi hoàng kim, thu hồi vào nói:

” Được, có tin tức làm sao liên lạc với công tử?”

” Khách điểm Đồng Phúc lầu hai phòng chữ Nhân.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

” Vậy xin công tử kiên nhẫn chờ tin tốt lành, tại hạ cáo từ trước.” Nam nhân gật đầu, liền ôm quyền xoay người rời đi.

Nguyễn Nhược Khê không ngừng vặn vẹo thân hình, trên người mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống, đây là do tác dụng của rượu? Nhưng nàng cảm thấy mệt mỏi quá, nhìn thấy nam nhân kia vẫn còn đang ra sức, cũng không dám ngừng lại. Nàng thực sự hoài nghi, hấn có phải là ăn trứng xuân được không, cho dù là ăn xuân được cũng đã ngừng lại từ sớm rồi, nhìn thấy dáng vẻ chịu đựng, vẻ mặt thống khổ, đau đớn, yên lặng của nữ nhân bên dưới hấn, vốn từ người đang hưởng thụ lại trở thành người bị ngược đãi.

” Hừ.....” Nam nhân đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, động tác nhanh hơn, sau đó gầm một tiếng nặng nề, thân thể ngừng lại, hấn lại một phen đẩy ra nữ nhân bên dưới, ra lệnh:

“ Cút.”

” Dạ, cung chủ, nô tì cáo lui.” Hai nữ tử cuống quýt cầm lấy quần áo, liền lui xuống, một bên nô tì lập tức làm sạch cho hấn, sau đó giúp hấn mặc quần áo.

” Người đi tới.” Yêu nghiệt lãnh khốc nam nhân lấy tay chỉ vào nàng.

Nguyễn Nhược Khê sợ hãi lập tức dừng lại động tác, đứng ngay tại chỗ, nói thật nàng rất sợ, phi thường sợ, chân chờ không biết có nên đi qua hay không.

” Không có nghe rõ sao? Đi tới.” Ánh mắt nam nhân híp lại một chút.

Chậm rãi nghiêng qua nghiêng lại bước tới, đi đến gần hẳn, còn cách khoảng chừng một thước thì dừng lại, Nguyễn Nhược Khê cố gắng nở một nụ cười nói:

“Có việc gì sao?” Lời còn chưa dứt, thân mình đã bị hắn đột nhiên kéo vào trong lòng ngực.

” Người thực sợ ta?” Nam tử yêu nghiệt lãnh khốc ừu hắc đích tuần mâu gắt gao giương mắt nhìn nàng, bàn tay ở phía sau lưng nàng không ngừng vờ vờ, xoa xoa.

” Sợ.” Tim Nguyễn Nhược Khê đập nhanh hơn, trống ngực gõ loạn nhịp, sắc mặt thay đổi một chút, nàng có thể không sợ sao chứ? Nàng biết bây giờ phải thành thật một chút.

” Sợ ta cái gì?” Bàn tay của yêu nghiệt lãnh khốc nam tử chậm rãi di chuyển từ phía sau lưng đi đến bên hông.

” Cái gì cũng sợ?” Nàng nói tiếp, tuyệt đối không phải khoa trương, mà là sợ hắn thực sự.

” Cái gì cũng sợ?” Khoé miệng nam nhân đột nhiên giơ lên một cái nụ cười,

“Càng sợ ta càng muốn người không sợ?” Tay hắn đột nhiên trở lên phía trước đẩy đà của nàng.

Cả người Nguyễn Nhược Khê nhất thời run lên, vừa thẹn lại vừa giận, hoàn toàn không lo lắng, tay giơ lên đưa qua,

” Vô sỉ.”

“Ba...” Một âm thanh thanh thúy vang lên, Nguyễn Nhược Khê chỉ biết nhìn chằm chằm bàn tay của mình, lại nhìn thấy dấu bàn tay trên mặt hắn, lúc này mới cảm thấy sợ hãi, nàng cự nhiên dám đánh hắn, xong rồi.

Sắc mặt nam nhân âm trầm giương mắt nhìn nàng đang sợ hãi, ánh mắt mang đầy giận dữ giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Nữ nhân bên dưới cùng nô tì đứng một bên đều trợn to mắt nhìn, không thể tin được nhìn nàng, ngay cả thỏ cũng không dám thỏ mạnh, bốn phía tĩnh lặng, ngay cả tiếng trâm rơi đều có thể nghe được.

“Tiện nhân, người dám đánh ta, ta.....” Cả người nam nhân đều tản ra hơi thở lạnh như băng, lộ ra sát khí.

” Vô sỉ, đề tiện, xú nam nhân, ta làm gì không dám chứ? Ta với người một không oán, hai không cừu, người lấy quyền gì bắt ta đến đây?” Dù sao đều là chết, Nguyễn Nhược Khê đột nhiên không còn sợ hãi, hướng về phía hắn hét to lên, trước khi chết cũng phải trút hết phần uất trong lòng chứ.

” Người muốn chết? Ta thành toàn cho người.” Nam nhân đã lộ ra ánh mắt giết người, tay chậm rãi giơ lên, nàng chẳng những đánh hắn, bây giờ còn cự nhiên dám mắng hắn, nữ nhân như vậy hắn sẽ không lưu giữ lại.

” Không cần người động thủ, không phải đều là chết sao chứ? Ta chính mình làm, ta sợ người làm bẩn ta.” Nguyễn Nhược Khê biết hôm nay trốn chẳng thoát, nhìn xem chung quanh, liền thấy một thanh kiếm đặt ngay bên cạnh, không chút do dự, đi tới, rút thanh bảo kiếm ra, nhìn thấy thanh kiếm sắc bén nàng nghĩ cắt cổ hắn là rất nhanh, sẽ không có đau đớn nhiều lắm? Nhưng vì sao tay nàng lại run rẩy, nhưng dù sao, không chết cũng phải chết, không phải do nàng quyết định, nhắm mắt lại, tay liền hướng lên cổ kéo xuống.....

“Ba.” Tay đột nhiên thấy đau rát, kiếm liền dừng lại, mở to mắt mới phát hiện hắn dùng chén rượu đánh trúng chính mình.

” Tưởng có thể chết dễ dàng vậy sao? Đáng tiếc ta sẽ không cho người chết, ta muốn từ từ tra tấn người, cho người biết hậu quả của việc đánh ta là như thế nào.” Nam nhân đột nhiên đưa tay ra bóp lấy cổ của nàng, chỉ dùng một chút sức lực, sắc mặt nàng đã đỏ bừng.

Đột nhiên thiếu không khí, tay chân Nguyễn Nhược Nhê dùng sức giãy dụa.

Cho đến khi nàng muốn ngất xỉu thật sự, hần mới chịu buông nàng ra. Hướng về nữ nhân phía dưới phân phó nói:

” Trông nom nàng cho cẩn thận, nếu nàng xảy ra chuyện gì? Các người đều phải chôn cùng.”

” Nô tì tuân lệnh.” Nữ nhân phía dưới sợ hãi đáp.

Lúc này nam tử mới lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

Mấy nữ tử lập tức đem nàng dìu vào trên ghế, sau đó đứng ở một bên nhìn nàng, lại không nói một lời nào.

” Các người yên tâm, ta sẽ không liên lụy đến các người đâu, các người có thể nói cho ta, chuyện gì đang xảy ra chứ? Hần là ai vậy?” Nguyễn Nhược Khê biết các nàng đang lo lắng cái gì, lập tức cam đoan, nhưng nàng càng muốn biết mình đang ở nơi nào?

Không có một người trả lời nàng, tựa như không có nghe hay thấy bất cứ cái gì, nhưng đôi mắt lại mở to nhìn thẳng vào nàng.

Nguyễn Nhược Khê cố nén giận, nàng biết các nàng nhất định là đang sợ hãi, nam nhân như vậy thật sự làm cho người ta sợ hãi. So với Tây Môn Lãnh Liệt còn làm cho người ta cảm thấy sợ hơn. Nếu cho nàng lựa chọn, nàng tình nguyện ở bên cạnh Tây Môn Lãnh Liệt, nhưng không biết hần có thể tìm được mình hay không nữa? Đột nhiên nàng thật hy vọng, hần có thể tìm được chính mình.

Trong khách điểm,

Một ngày sau, Tây Môn Lãnh Liệt rốt cục cũng thấy có người tới báo tin, giang hồ mật thám quả nhiên không tầm thường.

” Thế nào? Nàng ở nơi nào?” Giọng nói của hần có chút lo lắng, nàng không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được, nàng rất quan trọng đối với hần.

” Tra được, nàng là bị người của Tiêu Diêu cung mang đi, hiện tại đang bị giam giữ ở bên trong Tiêu Diêu cung,” Nam nhân đáp lại.

” Tiêu Diêu cung?” Trong khoảnh khắc, sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt trở nên nghiêm trọng. Tuy hần vẫn ở trong hoàng cung nhưng cái tên Tiêu Diêu cung hần đã từng nghe qua, chuyện khiến người ta bàn luận nhiều nhất Tiêu Diêu cung chính là cung chủ Lăng Tiêu. Nghe nói, hần thích nhất là xem nữ nhân khiêu vũ, cuộc sống phóng túng, nhưng võ công của hần cực cao, gần như rất ít lộ diện, người bình thường chỉ nghe nói qua tên của hần, vẫn chưa có ai gặp qua người thật của hần bao giờ, cho nên làm cho hần càng thêm thần bí.

Trong lòng đột nhiên hiểu được, nhất định là do Lăng Tiêu đã biết chuyện khiêu vũ tối hôm qua, cho nên mới mang nàng đi, nữ nhân này thực sự tự tìm phiền toái.

” Công tử, người đã tìm được rồi, ta muốn lấy số ngân lượng còn lại.” Nam tử chấp tay nói.

” Được, người cầm ngọc bội này đến phủ quốc sư, hần nhìn thấy ngọc bội này sẽ đưa ngân lượng cho người.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

” Vậy cáo từ.” Nam tử không chút nghi ngờ lời nói của hần, bởi vì không có ai dám đối với tổ chức Phi Ưng không thực hiện lời hứa. Nếu như vậy, tổ chức Phi Ưng sẽ không tiếc sức lực mà giết hần.

Biết Nguyễn Nhược Khê đang ở nơi nào, Tây Môn Lãnh Liệt không dám có chút chần chờ, liền lập tức chạy tới.

Tiêu Diêu cung.

Lăng Tiêu vẫn như trước nằm ở trên ghế, nhìn một nhóm nữ nhân đang ca múa phía dưới, đột nhiên không còn cảm thấy chút thú vị nào hết.

” Nguyễn Nhược Khê, người đi xuống múa.” Hướng về phía nàng đang đứng bên cạnh hần ra lệnh.

” Không múa.” Nguyễn Nhược Khê không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

” Người dám cự tuyệt ta? Cho tới bây giờ còn không có nữ nhân nào dám cự tuyệt ta.” Ánh mắt Lăng Tiêu hung ác giương mắt nhìn nàng.

” Cũng phải có người làm người đầu tiên chứ, ta đây cảm thấy thật vinh hạnh được làm người đầu tiên.” Nguyễn Nhược Khê cũng giương mắt nhìn hắn, dù sao nàng cũng đã ôm lấy cái chết, vậy còn sợ cái gì nữa.

” Ha ha ha ha.” Lăng Tiêu đột nhiên cười to lên, sau đó nhanh chóng đem nàng ôm vào trong lòng ngực:

“Nguyễn Nhược Khê, ta đột nhiên thật thích tính cách này của ngươi.” Lời nói vừa dứt lại tiếp tục:

“Ta quyết định cho ngươi làm nữ nhân của ta.”

77. Chương 77: Trò Chơi Tử Vong

” Ha ha ha ha.” Lăng Tiêu đột nhiên cười to lên, sau đó nhanh chóng đem nàng ôm vào trong lòng ngực:

“Nguyễn Nhược Khê, ta đột nhiên thật thích tính cách này của ngươi.” Lời nói vừa dứt lại tiếp tục:

“Ta quyết định cho ngươi làm nữ nhân của ta.”

” Buông ra ta sẽ không làm nữ nhân của ngươi.” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê lập tức thay đổi, giấy dựa chân tay, tuy rằng nàng không phải vì Tây Môn Lân Liệt mà thủ trinh tiết, nhưng nàng cũng sẽ không tùy tiện cùng một nam nhân xa lạ phát sinh quan hệ, mà lại là một nam nhân khiến người khác chán ghét.

” Nguyễn Nhược Khê, không ai dám cự tuyệt ta, cũng không phải do ngươi nói không.” Lăng Tiêu bị nàng chọc giận, mâu quang lạnh lùng, đôi môi lạnh như băng cúi xuống chạm môi của nàng, tay sờ soạng trước ngực nàng.

” Ừ.....” Nguyễn Nhược Khê vừa thẹn lại giận, giấy dựa không thoát, liền đưa tay hướng tới sườn của hắn, hung hăng bấm một cái.

” Nữ nhân đáng chết.” Lăng Tiêu bị đau lập tức hung hăng đẩy nàng ra.

” Ngươi xứng đáng.” Nguyễn Nhược Khê đứng thẳng dậy cách xa hắn trừng mắt hắn.

Nhìn thấy nàng trợn mày nhú mi tức giận, mặt ửng đỏ, cả người để phòng nhìn hắn, đôi mắt Lăng Tiêu phần nộ, đột nhiên trở nên bình tĩnh, đôi môi nhếch lên một vòng cung, giương mắt nhìn nàng nói:

” Nữ nhân, cho tới bây giờ còn chưa có ai dám khiêu chiến ta nhiều lần như vậy, khiêu chiến của ngươi làm ta nghĩ muốn chinh phục, ta đã định rồi ngươi là nữ nhân của ta.”

Nhoáng một cái, Nguyễn Nhược Khê đã ở trong lòng ngực của hắn.

” Buông ta ra, ngươi đồ lưu manh.” Nàng liều mạng giấy dựa, lấy tay đánh hắn, dùng chân đá hắn.

Lăng Tiêu thoáng cái lấy tay bắt lấy bàn chân ngọc ngà của nàng, nhẹ tay bính một cái, giày thêu trên chân nàng liền rơi xuống mặt đất, sau đó là tát, đôi chân ngọc phấn hồng lộ ra ngoài, cả cẳng chân cũng không ngoại lệ.

” Rất đẹp.” Hắn khen, môi liền nhẹ nhàng hôn lên, bắt đầu từ mũi chân, một chút một đi lên.

“&&&000&&&.” Nguyễn Nhược Khê trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn mắng, nàng không thể, để hắn xâm phạm mình, ánh mắt thấy điểm tâm, đĩa hoa quả phía trước, lấy tay lạng lẽ di chuyển, sau đó phi nhanh đung vào trên ghế của hắn.....

Ba, chén đĩa rơi vỡ, Lăng Tiêu cùng mấy nữ tử khiêu vũ bị âm thanh này làm hoảng sợ.

Liếc thấy nàng cầm mảnh chén đĩa vỡ, hung hăng hướng cổ mình cứa một cái.

” Đáng chết.” Lăng Tiêu lập tức ra tay cầm lấy tay của nàng, mảnh vỡ sắc bén, đủ vẽ lên cổ nàng làm nàng bị thương chảy ra một dòng máu.

” Buông tay, ta tình nguyện chết, cũng không để ngươi vũ nhục.” Nguyễn Nhược Khê trừng mắt hắn, chết nàng cũng không quan tâm, nhưng là không thể để hắn xâm phạm mình.

” Hóa ra người muốn chơi trò chơi tử vong, được, ta chơi cùng người.” Lăng Tiêu thực sự bị chọc giận, cũng có vài nữ tử, từng lấy cái chết bức hấn, hấn sẽ dễ dàng biết, chết cũng không dễ dàng như vậy.

” Người muốn làm gì?” Thần kinh Nguyễn Nhược Khê lập tức căng thẳng.

Liền thấy khoe môi hấn nhếch lên nụ cười, trong đôi mắt lại mang theo sát khí, nhẹ nhàng lấy mảnh nhỏ trong tay nàng, tay đột nhiên dùng sức bắn ra ngoài.

Vút..... Mảnh nhỏ thẳng tắp cắm vào trên cổ một nữ tử, nàng ta không kịp kêu một tiếng, trước khi máu kịp chảy ra, thân thể đã gục xuống, không một tiếng động cái sinh mệnh cứ như vậy ra đi.

Những nữ tử khác hoảng sợ đích nhìn thi thể dưới đất, dùng tay che miệng, thân thể không ngừng run rẩy, cũng không dám rời khỏi nơi đây.

” Người..... Thật là đáng sợ.” Nguyễn Nhược Khê cũng kinh hoàng khiếp sợ, ngón tay chỉ vào hấn cũng không ngừng run rẩy, nàng đã gặp qua Tây Môn Lãnh Liệt giết người, nhưng đó là địch nhân, vì tính mạng chính mình không thể không giết, mà bây giờ hấn giết người, dường như là theo ý thích, nam nhân như vậy làm nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

” Ta làm sao?” Về mặt Lăng Tiêu không hề biến sắc, lạnh nhạt, lấy tay nhẹ nhàng bắt lấy ngón tay của nàng, dùng một chút lực, đem nàng ôm vào trong lòng, lấy tay bóp mặt của nàng, trong đôi mắt trở nên lãnh khốc nói:

” Người không phải thích trò chơi tử vong sao, thế nào? Có phải là rất kích thích không?”

Nguyễn Nhược Khê gương mặt nhìn thẳng hấn, hấn thật là đáng sợ, hấn giết người, hấn sao còn có thể lạnh nhạt như vậy, thật giống như nữ nhân dưới đất kia không phải là do hấn giết.

” Có làm nữ nhân của ta hay không?” Giọng nói của hấn đột nhiên lạnh lùng.

Nàng không dám trả lời, vẫn là không phải, nàng sợ mình nói không làm, hấn sẽ làm chuyện điên cuồng ngoài dự đoán mọi người như thế nào? Nàng sợ hãi, vô cùng hối hận, nếu biết sẽ gặp người đáng sợ như vậy, nàng tình nguyện bên người Tây Môn Lãnh Liệt, tình nguyện làm huyết nô.

” Chúng ta tiếp tục.” Lăng Tiêu còn chưa dứt lời, tay đã cầm một mảnh nhỏ ném thẳng về phía trước.

Vút, lại một lần nữa, mảnh nhỏ bắn vào yết hầu một nữ tử, nàng ta cũng không kịp kêu sợ hãi, không có thống khổ, ánh mắt chỉ trợn to hoảng sợ, thân mình từ từ ngã xuống.

“Cô nương, cầu người đáp ứng làm nữ nhân của cung chủ.” Những nữ tử còn lại cũng không thể thờ ơ, cùng nhau quỳ xuống, cầu xin nói.

” Người sao có thể tàn nhẫn như thế?” Nguyễn Nhược Khê cũng không chống đỡ được, cả người xụi lơ, vô cùng hoảng sợ nhìn hấn, hấn sao có thể giết người đơn giản như giết một con con kiến vậy, không sao cả, thậm chí hưng phấn.

” Tàn nhẫn? Ta chỉ thành toàn người, người không phải muốn chết sao? Thế nào? Chết có phải rất vui vẻ hay không?” Lăng Tiêu tới gần nàng, trong đôi mắt mang theo nụ cười lạnh.

” Không, không nên hỏi ta.” Nguyễn Nhược Khê thống khổ nhắm mắt lại.

” Có làm nữ nhân của ta hay không?” Hấn lạnh lùng hỏi lại lần nữa.

Thân mình Nguyễn Nhược Khê run lên, ánh mắt thoáng chốc hoảng sợ, nhìn hấn.

” Xin người, đáp ứng cung chủ.” Nữ tử phía dưới lại vô cùng hoảng sợ, bởi vì các nàng đã nhìn thấy cung chủ, trong tay chơi đùa các mảnh nhỏ, nếu nàng không đồng ý, nói không chừng cái chết tiếp theo là dành ình.

” Ta nguyện ý.” Nguyễn Nhược Khê đương nhiên cũng thấy được, bắt đắc dĩ thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt đã rơi xuống, các nàng không quen biết nàng, nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn các nàng vì nàng mà chết, nàng không thể thừa nhận loại tra tấn tinh thần này không có tình người.

” Dáng khóc của người cũng đẹp như vậy, làm cho người ta nhìn không được muốn thương tiếc.” Lăng Tiêu nói ở bên tai của nàng, sau đó môi liền chậm chậm dừng ở trên mắt của nàng, lấy đi giọt nước mắt muốn rơi xuống kia.

Thân mình Nguyễn Nhược Khê tuy run rẩy một chút, nhưng không giãy dụa, như tượng gỗ đứng ở đó, tùy ý để hân hồn trên mặt mình, điều duy nhất nàng có thể làm chính là làm bản thân chết lặng, chết tâm.

” Các người cũng đi xuống đi.” Lăng Tiêu vung tay lên phân phó nói.

” Vâng, cung chủ, nô tì cáo lui.” Nữ nhân phía dưới như tìm được đường sống mà thở phào nhẹ nhõm, cùng nhau kéo tỳ muội trên mặt đất, kéo nhau đi ra ngoài.

” Mở mắt ra nhìn ta?” Lăng Tiêu đột nhiên ra lệnh nói.

Nguyễn Nhược Khê chậm rãi mở to mắt, nhìn hắn, ánh mắt không có một tia sáng, dường như một hải tử mất đi linh hồn.

Lăng Tiêu kéo nàng qua một chút, môi liền cuồn cuộn mang theo bá đạo hân lên môi nàng, tay ở ngoài quần áo của nàng ma sát.....

Khuất nhục không biết làm thế nào, nước mắt không ngừng rơi xuống.....

” Biết không? Người như vậy sẽ làm ta càng thêm hưng phấn.” Trong mắt Lăng Tiêu mang theo nồng đậm, nhẹ tay dịu dàng mang nàng đặt trên ghế tựa.....

Tay nhẹ nhàng mở vạt áo trước của nàng ra.....

Thân thể Nguyễn Nhược Khê lại run rẩy một chút, nàng biết chuyện tiếp theo chờ đợi nàng là gì? Nàng đã không muốn suy nghĩ, nàng đã tuyệt vọng, nhưng sau đó, đột nhiên truyền đến tiếng một nam nhân hồi bẩm.

” Cung chủ, bên ngoài có người cầu kiến.”

Động tác Lăng Tiêu dừng lại một chút, đứng dậy đi qua:

” Ai?” Hắn biết nếu là người bình thường, kẻ dưới là không dám quấy rầy hắn.

” Cung chủ,.....” Người tới bên tai hắn thấp giọng nói.

” Hắn? Sao lại đến Tiêu Diêu cung của ta chứ?” Lăng Tiêu nhếch mày lên một chút, sau đó phân phó nói:

” Được để ý nàng, ta đi nhìn xem.”

” Vâng, cung chủ.” Nam nhân chấp tay nói, đứng ở một bên.

Nguyễn Nhược Khê nghe được tiếng bước chân hắn rời đi, vội vàng mặc quần áo, hắn nàng biết nàng chỉ có thể trốn tránh trong nhất thời, vì quyết định bây giờ không phải do nàng.

Bên ngoài Tiêu Diêu cung.

Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở nơi đó, nhìn cánh cửa đang đóng kia, chỉ nha một tiếng liền mở.

Từ bên trong đi ra mười nam tử mang theo mặt nạ, mặc áo trắng đứng ở hai bên, một người mang theo mặt nạ đen trắng đi tới, đứng đối diện hắn.

” Thật không biết Tiêu Diêu cung có mặt mũi gì, cứ nhiên khiến vương hạ cố đến chơi, tại hạ thất lễ không có đón tiếp từ xa.” Lời nói rất tôn kính, nhưng thái độ cũng rất ngạo mạn, không hề đem hắn để vào mắt.

” Tiêu Diêu cung, thiên hạ đều biết, cung chủ Lăng Tiêu Tiêu Diêu cung, lại làm cho người ta cảm thấy thần bí, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giống bình thường.” Tây Môn Lãnh Liệt vẫn không để ý đến thái độ của hắn, hồn nhiên mà thành khí thế vương giả, đủ để làm cho người ta cảm thấy áp bách.

78. Chương 78: Kẻ Đầu Sỏ

” Ta ghét nhất nói những lời dối trá, hãy bớt sàm ngôn đi, hôm nay ngươi đến đây, chắc không phải vì muốn gặp mặt ta chứ? Có chuyện gì nói mau, ta không thời gian phụng bồi.” Lăng Tiêu không kiên nhẫn vung tay lên, trực tiếp hỏi, hắn lại càng không muốn quan hệ thân thiết với vương. ” Cung chủ quả nhiên thẳng thắn, ta đây cũng chỉ nói, thỉnh ngươi mang mỹ nhân của ta ra đây.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp yêu cầu.

” Mỹ nhân của ngươi, ai?” Lăng Tiêu sững sốt.

” Chính là nữ tử tối hôm qua ngươi mang đi.” Tây Môn Lãnh Liệt rần từng chữ một.

” Nàng là mỹ nhân của ngươi sao?” Lăng Tiêu hiển nhiên không nghĩ ra, mãi lúc sau, mới lạnh lùng chậm chạp nói:

” Những lời này của Vương, thật sự là khiến thiên hạ chê cười, hoàng phi còn cần đi thanh lâu bán nghệ kiếm bạc sao? Hay là vương cũng tán phục tài múa của nàng, muốn có được nàng?”

” Ngươi cho là ta sẽ vì một người như vậy mà tìm ngươi sao? Cung chủ là người thông minh như vậy, sao lại không nghĩ ra, lần này chúng ta ra ngoài, quên mang theo bạc, mà ta lại bị thương, nàng không thể không đi kiếm bạc.” Tây Môn Lãnh Liệt giải thích một cách đơn giản nhất.

” Ta rất muốn tin tưởng? Nhưng đã chậm rồi, nàng đã là nữ nhân của ta.” Lăng Tiêu nhìn hắn trong đôi mắt đều là khiêu khích, mặc kệ nàng có phải là nữ nhân của hắn hay không, nhưng bản thân không muốn thả nàng đi, bởi vì nàng đã khiến ình thấy hứng thú.

” Cái gì?” Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt nháy mắt trở nên xanh lét, đôi mắt phẫn nộ nhìn hắn, bàn tay nắm chặt thành quyền, nổi gân xanh, hắn dám nhúng chàm (là gì chắc ai cũng hiểu.....^^) nữ nhân của mình.

” Cho nên vẫn là thỉnh vương trở về, nữ nhân trong hoàng cung của ngươi nhiều như kiến (bản gốc là ngưu mao-lông trâu), chắc không để ý một người này chứ?” Lăng Tiêu không hề để ý chút nào tới sự uy hiếp của Lãnh Liệt, dù sao đây là địa bàn của hắn.

Bình tĩnh? Tây Môn Lãnh Liệt tự nói với chính mình, mục đích hắn đến đây chính là để nàng còn sống trở lại bên người hắn, những thứ khác không quan trọng, nghĩ vậy, tay lỏng ra một chút, khóe môi nhếch lên một chút, nói:

” Đúng là trong cung nhiều nữ nhân nhưng ngươi hãy đem nàng giao ra cho ta, nữ nhân này không phải thứ để ngươi có thể lựa chọn.”

” Nhưng ta nhìn trúng nàng, đành phải để vương dời đi vậy.” Lăng Tiêu một chút cũng không có ý định thả nàng đi

” Lăng Tiêu, ngươi phải đem nàng trả lại cho ta.” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên lạnh lùng.

” Ở trong mắt ta, chưa từng có từ ‘phải’, chẳng qua, ta rất muốn biết, vì sao ngươi nhất định muốn nàng trở về, hay là ngươi thích nàng, chẳng qua nữ tử câu hồn như vậy cũng rất hiếm thấy.” Lăng Tiêu lạnh lùng cười, cố ý ái muội nói.

” Nàng không những là hoàng phi, nàng còn là một người rất quan trọng, thân phận hết sức quan trọng, cho nên ngươi không thể không thả ra.” Tây Môn Lãnh Liệt giương mắt nhìn nàng, cố ý xem nhẹ lời ái muội của hắn.

” Một thân phận khác, là gì?” Chuyện này làm Lăng Tiêu rất kinh ngạc.

” Huyết nô, nàng chính là huyết nô của thần bảo vệ vương triều ta.” Tây Môn Lãnh Liệt nói rất rõ ràng.

” Huyết nô?” Lăng tiêu hơi chấn động, sau đó cười nói:

” Ngươi nói là huyết nô của thần bảo vệ vương triều, không có quan hệ gì với ta, ta chỉ biết nàng là nữ nhân của ta.”

” Lãng Tiêu, người nên biết thần bảo vệ đối với vương triều, đối với dân chúng rất có ý nghĩa, nếu người cố chấp muốn giữ nàng, như vậy chắc chắn Tiêu Diêu cung của người sẽ chìm trong biển máu, ta sẽ không buông tha người, dân chúng sẽ không buông tha người, nhân sĩ giang hồ chính nghĩa cũng sẽ không buông tha người, đến lúc đó, người còn có thể tiêu diêu như vậy sao?” Tây Môn Lãnh Liệt phân tích thiệt hại uy hiếp nói.

” Người đang uy hiếp ta sao, người nghĩ ta sẽ đồng ý sao?” Lãng Tiêu nhìn hấn trào phúng nói.

” Người có thể không cần, nhưng Tiêu Diêu cung là tâm huyết của người, người vất vả khổ sở lập ra sẽ bị hủy, ta khuyên người hãy suy nghĩ kỹ trước sau đi, không cần phải vì một nữ nhân, cầm một vết dao chí mạng vào người, nếu nàng không phải huyết nô, người nghĩ rằng ta sẽ đứng ở trước mặt của người sao? Ta đến tìm nàng không phải bởi vì nàng là nữ nhân của ta, mà bởi vì nàng là huyết nô, ở trong mắt ta quốc gia quan trọng hơn so với nữ nhân.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng lạnh lùng hướng hấn nói, đây cũng là những lời nói thật lòng.

Lãng Tiêu lúc này mới nhìn hấn, đem lời nói của hấn bình tĩnh đích suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận uy hiếp của hấn có đủ lực sát thương, lúc này mới đột nhiên cười nói:

” Ta phát hiện ra chúng ta là những người giống nhau, cũng được, không thể vì một nữ nhân không hề quan trọng? Huống chi sau này còn nhiều cơ hội, được, ta trả lại cho người.”

Câu nói tiếp theo là hấn cố ý nói, mục đích rất rõ ràng, tuy trả lại cho hấn, nhưng cũng khiến trong lòng hấn không thoải mái.

” Người đâu, mang nàng ra.” Sau đó hướng về phía người bên cạnh phân phó nói.

” Vâng, cung chủ.” Một người dưới đáp, rồi đi vào.

Rất nhanh liền mang theo Nguyễn Nhược Khê đi ra.

Trong nháy mắt nhìn thấy Tây Môn Lãnh Liệt, nàng có chút khiếp sợ, nhưng vui sướng nhiều hơn, hấn rốt cục tìm đến nàng.

” Người, ta đã trả lại cho người.” Lãng Tiêu nhìn thoáng qua nàng, sau đó nói với Tây Môn Lãnh Liệt, sau đó vung tay lên, liền mang người đi vào, đã quyết định rồi, hấn sẽ không lưu luyến.

Chờ bọn họ vừa biến mất, Nguyễn Nhược Khê không khống chế được, vài bước liền bổ nhào vào trong lòng hấn, tất cả ủy khuất đều trút ra.

Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở nơi đó, tùy ý để nàng khóc, nàng không thấy trên mặt hấn lạnh như băng, nhớ lại câu nói kia của người kia, nàng đã là nữ nhân của ta, trong lòng phần nộ, để ý, nhưng không thể đẩy nàng ra, bởi vì hấn phải yêu nàng, nàng mới có thể yêu thương mình.

” Cảm ơn người.” Khóc đã lâu, Nguyễn Nhược Khê rốt cục mới ngừng khóc, đưa mắt lên, không nghĩ tới hấn cứu mình ra, cho dù mục đích của hấn không đơn thuần, nhưng nàng vẫn phải cảm tạ hấn, có thể dẫn nàng rời xa nam nhân đáng sợ kia, nhất là vào lúc máu chốt hấn đã cứu mình.

” Đi thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt dặt tay của nàng, không muốn hỏi, bởi vì không muốn biết nhiều như vậy.

” Được.” Nguyễn Nhược Khê lần đầu tiên ngoan ngoãn tùy ý để hấn nắm tay mình.

Cho đến khi trở lại bên trong khách điếm.

” Một sao? Muốn nghỉ ngơi hay không?” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt rất lạnh đạm.

” Không cần.” Nguyễn Nhược Khê dùng sức giữ chặt tay của hấn, nàng rất sợ hãi, thật sự rất sợ hãi, mỗi khi nhắm mắt lại, trước mắt liền trở về một màn kia, hình dạng người bị giết, đem thân thể dựa sát vào trước người hấn, nàng sẽ cảm giác được an toàn.

” Người đang sợ hãi sao?” Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt trở nên thâm trầm, còn nghĩ nàng bị kẻ kia xâm phạm, mới có thể có biểu hiện như thế.

” Sợ, ta sợ, hấn thật đáng sợ.” Nguyễn Nhược Khê ôm chặt lấy thắt lưng hấn.

” Đáng sợ như thế nào?” Những lời này, hần dường như là cần rằng hỏi ra, cho dù hần không thích nàng, nhưng nàng chung quy vẫn là nữ nhân của mình, Lăng Tiêu, ta sẽ không buông tha cho người.

” Cái gì cũng đáng sợ?” Nguyễn Nhược Khê nhắc tới nàng liền nhin không được run rẩy, đột nhiên ngừng đầu hỏi:

” Người cho người đi giết hần được không?” Hần là vương, hần có thể làm được.

” Giết hần, bởi vì hần *** người?” Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh nói.

” Ta? Ai nói cho người, hần **** ta?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt.

” Người không bị hần ***?” Lúc này đổi lại là hần sững sốt.

” Không có, hần muốn như vậy, nhưng may mà người đến rồi, hần còn chưa có cơ hội này.” Nguyễn Nhược Khê lắc đầu, cho nên nàng mới cảm ơn hần

Nghe được nàng nói như vậy, tâm Tây Môn Lãnh Liệt không biết vì cái gì đột nhiên thoải mái lên, lại giương mắt nhìn nàng hỏi:

” Vậy vì sao người muốn giết hần?”

” Hần là ác ma, mang mạng người trở thành trò chơi, người như vậy còn sống, chỉ khiến nhiều người gặp họa, cho nên hần đáng chết.” Nguyễn Nhược Khê cần rằng nói, nhớ tới hai sinh mệnh vô tội kia, khiến cho nàng cảm thấy hoảng sợ.

” Ta sẽ lo.” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt cực kì thoải mái, sau đó mới nói:

” Người nghỉ ngơi một chút đi.”

” Người theo giúp ta.” Nguyễn Nhược Khê thốt lên, gạt ánh mắt hần nhìn mình, mới cảm giác xấu hổ nói:

” Ta rất sợ hãi, chờ ta ngủ người hãy đi.”

” Người không muốn chạy trốn sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng cố ý trêu đùa.

Nguyễn Nhược Khê sững sốt, lúc này mới nhớ tới, lời nghe được đêm đó, thoáng cái tức giận trong lòng trào ra quát:

” Tây Môn Lãnh Liệt, người còn nói, nếu không phải người cố ý gạt ta, ta cũng không đến thanh lâu khiêu vũ, không đi thanh lâu, cũng sẽ không bị yêu nghiệt kia bắt đi.”

Náo loạn nửa ngày, hóa ra kẻ trùm sở là hần.

” Vũ Khuynh Thành, người còn dám nói, người không phải chuẩn bị bạc muốn chạy trốn sao?” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng hỏi lại nàng.

” Đúng, nhưng nếu không phải người lấy đi thanh chủ thủ, ta sẽ phải đi kiếm bạc sao?” Nghĩ vậy, Nguyễn Nhược Khê liền nhin không được lại khóc, đều là hần, nếu không phải hần, bản thân sao lại bị kẻ không phải là người kia ngược đãi tinh thần.

” Được rồi, chúng ta không tranh cãi nữa, người nghỉ ngơi trước đi.” Tây Môn Lãnh Liệt thấy nàng thương tâm khóc, biết nhất định là nàng chịu rất nhiều ủy khuất, không muốn cùng nàng tranh cãi, giọng nói dịu dàng hơn vài phần.

” Không cần người nữa, ta tự mình nghỉ ngơi.” Nguyễn Nhược Khê đẩy hần ra một chút.

” Sao, bây giờ không sợ nữa sao?” Tây Môn Lãnh Liệt buồn cười nhìn nàng, nữ nhân này thật kỳ quái.

” Sợ, nhưng người cũng đáng sợ như hần.” Nguyễn Nhược Khê đưa lưng về phía hần, đầu cũng không quay lại, cuộn mình ở nơi đó, lấy cánh tay ôm chặt thân thể.

79. Chương 79: Tâm Rối Loạn

Tây Môn Lãnh Liệt thấy nàng còn có bộ mặt nhu nhược như thế, tâm không khỏi kích động, cũng dịu dàng hẳn lên, cởi giấy nằm ở bên người của nàng, vươn tay ôm lấy nàng.

” Buông ta ra, ta không cần người giả vờ tốt bụng, người và hắc, đều không phải người tốt.” Nguyễn Nhược Khê xoay người lại, trừng mắt hắc.

” Vậy người hắc là nên kiểm điểm chính mình đi, vì sao người gặp phải người xấu?” Tây Môn Lãnh Liệt cư nhiên không tức giận, trong đôi mắt cũng mang theo ý cười nhẹ nhàng.

” Hừ, là ta xui xẻo, ta.....” Nguyễn Nhược Khê nói còn chưa dứt lời, đã bị hắc dùng miệng chặn lại.

” Ừ.....” Nguyễn Nhược Khê giãy dụa.

” Ngoan ngoan ngủ, còn giấy dựa nữa, ta liền muốn người.” Tây Môn Lãnh Liệt rời môi của nàng thần ở bên tai uy hiếp nói.

Chiều này quả nhiên hữu hiệu, Nguyễn Nhược Khê ngưng giãy dụa một chút, dùng sức trừng mắt hắc, lại ngoan ngoan nằm ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên nụ cười, chỉ sợ hắc cũng không biết hắc hiện đang cười có bao nhiêu sảng ái.

Chờ Nguyễn Nhược Khê lại mở to mắt lần nữa, đã thấy hắc ngồi ở bên bàn, phía trên đặt đồ ăn.

” Người tỉnh rồi, đến ăn cơm.” Tây Môn Lãnh Liệt liếc nhìn nàng một cái phân phó nói.

Nguyễn Nhược Khê không thèm nhìn hắc, tự rời giường, nàng rất đói.

Chờ nàng ăn xong, Tây Môn Lãnh Liệt mới nói :

” Ăn xong chúng ta đi.”

Nguyễn Nhược Khê lại trừng mắt hắc một cái, sau đó bước ra khỏi khách điểm, liền nhìn thấy cỗ xe ngựa nàng thuê trước kia, trong lòng buồn bực ngồi vào trong, nàng biết bản thân không còn muốn đào tẩu, nàng biết mình được Tây Môn Lãnh Liệt đưa về, nếu còn chạy trốn, biết khi nào loại nam nhân yêu nghiệt kia có thể tìm được nàng chứ, hiện tại chỉ có thể đi theo Tây Môn Lãnh Liệt trước.

Ngồi ở trên xe ngựa, hắc đột nhiên nhìn nàng hỏi:

” Vũ Khuynh Thành, người có biết người vì sao bị người khác bắt đi không? Biết hắc là ai không?”

” Ai?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắc, nàng đương nhiên muốn biết.

” Trong chốn giang hồ có một tà môn phái, gọi là Tiêu Diêu cung, cung chủ Lăng Tiêu nghe nói là một người thần bí rất lợi hại, nhưng là hắc có một sở thích ai ai cũng biết, chính là thích xem múa, mà Mộng Duyên chính là thanh lâu do hắc mở, lần đó sau khi người múa xong, nam nhân ở đó đều điên cuồng muốn tìm người, cũng kinh động tới hắc, cho nên hắc cho người đem người dẫn qua.” Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới giải thích đơn giản nói.

” Tiêu Diêu cung, rất lợi hại sao?” Nguyễn Nhược Khê nhíu mày hỏi

” Nó chính là môn phái số một số hai trong giang hồ, người nói lợi hại hay không lợi hại?” Tây Môn Lãnh Liệt liếc nhìn nàng một cái.

” So với người còn lợi hại hơn sao? Người chính là Vương nha.” Nguyễn Nhược Khê cố ý nói, nàng biết nam nhân đều sĩ diện.

” Vương liền nhất định lợi hại nhất sao?” Tây Môn Lãnh Liệt hỏi lại nàng.

” Đó là đương nhiên, nếu không người sẽ bị các đại thần đe dọa.” Nguyễn Nhược Khê nói đến này, có chút vui sướng khi có người gặp họa, khóe môi nhếch lên nụ cười.

” Vũ Khuynh Thành, bộ dáng người cười rất đẹp.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nhìn nàng nói.

” Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, khẳng định bản thân nghe lầm rồi, lời như vậy tuyệt đối không phải hắn nói ra.

” Ta nói, người cười lên bộ dáng rất đẹp.” Hắn nhìn nàng còn thật sự nói một lần nữa.

” Tây Môn Lãnh Liệt, người có bệnh.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới xác định mình không có nghe sai, trừng mắt hắn.

” Người tức giận bộ dáng còn đẹp hơn.” Khóe môi hắn lại nở cười, hắn phải phải từ từ giam cầm lòng của nàng. (ta còn tưởng anh ấy yêu rồi T_T ai ngờ T_T)

” Cảm miệng của người lại.” Nguyễn Nhược Khê không biết hắn phát bệnh thần kinh gì.

” Bộ dáng hiện tại của người còn đẹp hơn.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn hắn tiếp tục nói.

Hắn thật sự điên rồi, Nguyễn Nhược Khê lần này thái độ rất khác thường, ngọt ngào cười nói:

” Ta rất đẹp sao, vậy người có yêu ta hay không ?”

” Yêu.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm nàng, vẻ mặt còn rất nghiêm túc

Nàng ngẩn ra, không nghĩ tới hắn sẽ trả lời như vậy, sắc mặt cứ nhiên đỏ lên thầm nói:

” Thật sự có bệnh.”

” Ta có bệnh gì, người mặt đỏ cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm khuôn mặt ửng đỏ của nàng, giọng nói đều là treu đùa.

” Ta nóng không được sai? Ta muốn xuống xe hít thở không khí.” Nguyễn Nhược Khê hung hăng trừng mắt hắn, sau đó hô:

” Dừng xe.”

Xe ngựa thoảng cái ngừng lại, Nguyễn Nhược Khê liền nhảy xuống, lúc này mới phát hiện cảnh sắc nơi này rất đẹp, bên cạnh truyền tiếng nước suối, nàng theo âm thanh đó chạy tới.

Một dòng nước suối trong suốt hiện ra trước mắt của nàng.

Lấy tay nâng lên, uống vài ngụm, rồi dùng tay vỗ vỗ mặt mình, thật thoải mái.

” Cẩn thận.” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng la của Tây Môn Lãnh Liệt.

” Cái gì?” Nàng vừa quay đầu lại, một mũi tên đã vút qua chóp mũi nàng, dọa nàng kích động, quên cả chạy trốn.

” Tránh ở phía sau .” Hắn kéo nàng tránh qua một bên đem nàng giấu ở phía sau mình.

Nguyễn Nhược Khê lúc này phản ứng lại, trước mắt có bốn hắc y nhân đang ở vây công (bao vây tấn công) bọn họ.

” Hôm nay, người trốn không thoát đâu, để mạng lại.” Mấy hắc nhân hét lớn một tiếng, liền bắt đầu tiến công.

Tây Môn Lãnh Liệt vừa che chở cho nàng, vừa đỡ lại đòn tấn công của bọn họ, đột nhiên một mũi tên bắn lên từ bên cạnh đi tới.

” Cẩn thận.” Lần này ra tiếng là Nguyễn Nhược Khê .

Hắn nghiêng người một cái, tên liền bay qua bên cạnh.

Nguyễn Nhược Khê biết, hiện tại bọn họ ở chỗ sáng địch nhân ở chỗ tối, hắn phải che chở ỳnh, vô tình thành phân tâm, nghĩ vậy liền nói:

” Tây Môn Lãnh Liệt, người tự mình chạy trốn, không cần lo cho ta, huyết nô, người có thể tìm lại, không cần vì ta làm liên lụy tới người.”

” Vũ Khuynh Thành, người cầm miệng, ta nói cho người biết, cho tới bây giờ ta cứu người đều không phải bởi vì người là huyết nô.” Hắc vừa đỡ kiếm, vừa quát.

Nguyễn Nhược Khê ngậy ngấn cả người, lời này của hắc có ý tứ gì? Ngay lúc nàng sững sờ, một mũi tên lại bắn về phía Tây Môn Lân Liệt, lúc này đây nàng không hề nghĩ ngợi, liền tiến lên đỡ thay nói:

” Tây Môn Lân Liệt, vì những lời này của người, ta nguyện ý chết thay người một lần.”

” Nữ nhân ngu ngốc, tránh ra.” Tây Môn Lân Liệt lập tức đẩy nàng ra, vào lúc mũi tên sẽ bắn vào cổ họng hắc, lại đột nhiên bị người nắm lấy.

” Nhiều người như vậy, vậy công một nam nhân, còn mang theo một nữ tử không có võ công, không thấy mất mặt sao?” Một nam nhân châm chọc nói, vung kiếm trong tay một hồi, chợt nghe thấy trong rừng cây tiếng va chạm, hắc là người đang trốn ngã xuống.

” Đi.” Hắc y nhân tránh ở chỗ tối đã chết, biết không có phần thắng, hô một tiếng, liền biến mất.

” Là người?” Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy người tới kinh ngạc hô lên, hắc chính là phụ thân của tiểu nam hài kia.

” Công tử, cô nương chúng ta lại gặp, đúng là hữu duyên.” Nam tử áo xanh mỉm cười nói.

” Cám ơn, công tử ra tay tương trợ.” Tây Môn Lân Liệt chấp tay tạ ơn nói.

” Công tử khách khí, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, là chuyện người giang hồ nên làm.” Nam tử áo xanh cũng chấp tay nói.

” Nhưng vẫn phải cám ơn người.” Nguyễn Nhược Khê có chút sùng bái nhìn hắc, ở trong lòng nàng đây mới là đại hiệp.

” Cô nương khách khí, nếu không có chuyện gì tại hạ cáo từ trước.” Áo xanh nam tử chấp tay đối với bọn họ nói, sau đó, xoay người liền rời đi.

” Đây.....” Nguyễn Nhược Khê vừa định gọi hắc lại hỏi tính danh một chút, mà người đã không thấy bóng dáng đâu.

” Đi, chúng ta nhanh chóng ra khỏi nơi này.” Tây Môn Lân Liệt kéo nàng nói.

Đi đến chỗ xe ngựa, mới phát hiện xa phu (người đánh xe) không bóng dáng, cũng đúng, ai còn dám ở nơi này nữa.

Tây Môn Lân Liệt cởi bỏ xe ngựa, đem ngựa dắt ra, ôm nàng lên ngựa.

” Rốt cuộc là ai muốn giết người?” Nguyễn Nhược Khê ngồi ở phía trước, thật sự nhịn không được, bọn họ giống như đang trên con đường chạy trốn, dù sao ở bên bờ sinh tử cũng bồi hồi.

” Một người muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.” Tây Môn Lân Liệt lạnh lùng nói.

” Ai?” Nguyễn Nhược Khê tò mò hỏi.

” Không nên hỏi biết nhiều như vậy đối với người không có lợi.” Tây Môn Lân Liệt đảo mắt liếc nàng một cái, vẫn chưa nói cho nàng.

” Người nghĩ rằng ta muốn biết sao chứ? Ta là nghĩ nếu chẳng may ta bị giết chết, đến âm tào địa phủ, còn biết tìm người nào báo thù, không thể chết được không rõ ràng không minh bạch được.” Nguyễn Nhược Khê lườm hắc một cái.

” Yên tâm, chỉ cần ta sống, sẽ không để người chết, nếu ta chết, vậy chờ đến âm tào địa phủ sẽ nói cho người.” Tây Môn Lân Liệt nói.

Tâm Nguyễn Nhược Khê đột nhiên chấn động, lời này của hắc là ý gì? Chỉ cần hắc còn sống, cũng sẽ không để nàng chết, còn câu kia.

” Vũ Khuynh Thành, người cầm miệng, ta nói cho người biết, cho tới bây giờ ta cứu người đều không phải bởi vì người là huyết nô.”

Lời này nói ra trong lúc đó giống như tỏ tình, vì sao lại từ trong miệng hắn nói ra? Chẳng lẽ hắn muốn nói cho nàng, hắn thích nàng sao, không, điên rồi, nàng đang suy nghĩ cái gì chứ? Hắn sao có thể thích nàng? Nhất định sẽ không, nhưng vì sao tim nàng đập nhanh vậy chứ?

80. Chương 80: Thực Hiện Được Âm Mưu

Dọc đường đi hai người đều không nói chuyện, đến khi tới khách điểm tiếp theo, Nguyễn Nhược Khê biết nơi này càng ngày càng gần kinh thành, lòng của nàng cũng càng ngày càng rối loạn.

“Tiểu nhị, một gian phòng hảo hạng.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó nói.

“Được, khách quan, trên lầu mời.” Tiểu nhị giọng giọng hô.

Tây Môn Lãnh Liệt thấy Nguyễn Nhược Khê đi theo mình lên lầu dừng chân lại, quay đầu khó hiểu hỏi:

“Vũ Khuynh Thành, người hôm nay cư nhiên không phản đối.”

Ách, Nguyễn Nhược Khê sửng sốt,

“Phản đối cái gì?” Nàng vừa rồi không để ý, cũng không biết hắn đang nói cái gì?

“Không có gì? Đi thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt liếc mắt nàng một cái, quay đầu thản nhiên đi, nhưng hắn biết nàng đang suy nghĩ gì.

Cho đến khi ăn xong cơm chiều, phải nghỉ ngơi, thấy hắn đi đến bên giường ngồi xuống, Nguyễn Nhược Khê mới phản ứng hỏi:

“Người lại lấy một phòng?”

“Đúng, nhưng người cũng không phản đối, ở một phòng, ít nhất ta có thể bảo vệ người, bởi vì ta không dám cam đoan, Lăng Tiêu có thể đột nhiên đổi ý đem người bắt trở về hay không.” Tây Môn Lãnh Liệt mơ hồ lộ ra uy hiếp nói.

“Không phải chứ?” Nhắc tới Lăng Tiêu, sắc mặt Nguyễn Nhược Khê khẽ thay đổi, thật sự có chút sợ hãi.

“Không biết, có lẽ sẽ vậy.” Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên một vòng cung, hóa ra nàng cũng có biểu hiện không kiên cường như vậy.

Khóe môi Nguyễn Nhược Khê run run một chút, nằm xuống đáp:

“Ngủ đi.” Nàng tình nguyện ở bên người hắn, cũng không muốn gặp nam nhân yêu nghiệt kia.

Tây Môn Lãnh Liệt nằm ở bên người của nàng, rất tự nhiên ôm nàng.

Thân mình Nguyễn Nhược Khê cứng ngắc một chút, nhưng không cự tuyệt cũng không giãy dụa, phía sau lưng truyền đến hơi thở ấm áp của hắn, làm nàng an tâm lạ thường.

Đột nhiên cảm giác được tay hắn từ từ nhích lên chỗ mềm nhẹ trên người của nàng, thân thể chỗ nào đó đột ngột cứng lên. (haixx bé nào k hiểu mấy chỗ tối nghĩa của tác giả thì nhớ liên hệ ta học khóa BT nhé ^^ sắp khai giảng rồi)

“Không, không cần.....” Nàng bị hù dọa, bối rối muốn giãy dụa.

“Không cần cự tuyệt ta được không? Ta muốn nàng.” Giọng nói dịu dàng của Tây Môn Lãnh Liệt ở bên tai của nàng vang lên.

Nguyễn Nhược Khê ngừng giãy dụa, không biết vì sao? Nàng đột nhiên không cự tuyệt được sự dịu dàng như vậy của hắn.

Thấy nàng không giãy dụa nữa, trong đôi mắt hắn lóe ra nụ cười nhạt, nhẹ nhàng dè lên thân thể của nàng, môi bắt đầu hôn xuống, bắt đầu triển miên.....

Nguyễn Nhược Khê trợn to mắt nhìn hấn, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy bộ dạng ôn nhu của hấn như thế, hấn hôn cũng rất ôn nhu, rất nhanh nàng cũng không tự chủ được nhắm mắt lại, chìm đắm trong kích tình của hấn, không tự chủ được đáp lại hấn.....

“Vũ Khuynh Thành, ta thích nàng.”Vào lúc đôi mắt hấn mơ màng nhìn thấy nàng rên rỉ, âm thanh vang lên như từ tận đáy lòng.

Vốn đang chìm đắm trong kích tình Nguyễn Nhược Khê lập tức mở to mắt, hấn nói cái gì? Hấn thích nàng? Sao lại có thể vậy chứ? Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là do hấn thích mình sao? Cho nên hấn mới liều chết cứu nàng, còn thốt ra câu nói ẩn ý đó, nghĩ vậy, trong lòng không khỏi ầm ập hấn lên.

“Khuynh Thành, đừng rời ta đi.”Lúc đạt tới cực đỉnh của khoái lạc, hấn ở bên tai của nàng thốt lên.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Nguyễn Nhược Khê không hề ngủ, ánh mắt nhìn chăm chăm hấn, bên tai vọng lại lời nói của hấn.

“Đang nhìn cái gì vậy?”Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên một vòng cung.

“Người, người còn nhớ rõ những lời người vừa nói chứ?”Nàng nhìn hấn thử hỏi, nàng muốn biết hấn từ khi nào thì bắt đầu thích nàng.

”Ta nói cái gì chứ?”Tây Môn Lãnh Liệt nghi hoặc hỏi lại nàng, tựa hồ là một chút cũng nghĩ không ra.

“Không có.”Hóa ra hấn không nhớ, như vậy chứng tỏ câu nói kia không xuất phát từ trong lòng hấn, đó chỉ là biểu lộ lơ đãng lúc kích tình.

“Ngủ đi.”Tây Môn Lãnh Liệt đem nàng ôm ở trước ngực, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, hấn sao có thể không biết bản thân nói cái gì? Bởi vì đó là hấn cố ý nói cho nàng nghe.

Đem đầu tựa vào trước ngực hấn, trong lòng Nguyễn Nhược Khê thực sự không bình tĩnh được, hấn thích mình, còn mình thì sao? Có thích hấn không? Có thể vì hấn nguyện ý ở lại hay không? Nhưng cho dù câu trả lời là gì thì khi biết hấn thích mình, lòng của nàng là rất kinh hỉ (kinh ngạc và vui mừng).

Suy nghĩ thật lâu, rốt cục nàng cho chính mình một đáp án, là, hấn rất khôi ngô, rất tuấn tú, mình là thích hấn, nhưng còn chưa tới mức vì hấn mà buông tha cho cuộc sống tự do.

Hiểu được tâm ý của chính mình, nàng thoải mái hơn một chút, lén lút ngẩng đầu lên nhìn hấn, trong lòng nói:

“Tuy người quả thật rất khôi ngô, nhưng rất xin lỗi, người không thích hợp với ta, cho nên chỉ có thể nói tạm biệt.”

Ngày hôm sau, sau khi rời giường, nàng liền chuẩn bị muốn chạy trốn, chờ hấn xuống dưới lầu tính tiền, nàng cầm tay nải trốn xuống gầm giường

“Vũ Khuynh Thành, đi thôi.”Tây Môn Lãnh Liệt đẩy cửa ra liền thấy trong phòng trống trơn, sắc mặt âm trầm, nàng đứng là vẫn còn dự định, xem ra nàng không có bị hấn đả động, môi nhếch lên một nụ cười quỷ dị, xoay người rời khỏi phòng.

Nghe được tiếng đóng cửa, nhìn hấn bước chân rời khỏi phòng, Nguyễn Nhược Khê mới thở phào nhẹ nhõm, từ dưới gầm giường đi ra, trách không được người ta nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, quả nhiên đúng, may mắn mình thông minh.

Chẳng qua, bây giờ còn chưa thể ra khỏi cửa, ít nhất phải chờ hấn đi xa một chút, nhằm chán đợi một chút, nhìn đã qua một lúc, lúc này nàng mới phẩn khởi mở cửa, vừa mở cửa, nàng liền ngây ngẩn cả người.

Ở cửa, Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở nơi đó, đôi mắt nhìn thẳng nàng, giống như phần nộ, giống như kiểm chế thống khổ.

“Người... Người không đi.”Đầu lưỡi Nguyễn Nhược Khê như bị rút mất, nàng sao có thể quên, chuyện mình có thể nghĩ ra, hấn thông minh như vậy sao lại không nghĩ ra chứ, bây giờ thành tội phạm bị bắt.

“Nàng vẫn muốn trốn sao?”Giọng nói Tây Môn Lãnh Liệt mang theo thống khổ bất đắc dĩ cùng thương tâm. khiến cho người ta nghe xong không đành lòng.

“Hoàng cung không thích hợp với ta.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu, tuy nhiên vẻ mặt hần như vậy, khiến lòng mình không khỏi đau xót, nhưng nàng vẫn quyết định rời đi, chỉ là bây giờ trốn không thoát, nhưng lời tiếp theo hần nói làm nàng khiếp sợ.

“Vậy đi xa một chút, vĩnh viễn đừng để cho người ta tìm được nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, xoay người bước đi.

Nguyễn Nhược Khê sững sờ nhìn theo bóng dáng hần rời đi, hần có ý tứ gì? Hần để mình chạy trốn, hần điên sao? Không hề nghĩ ngợi, bước lên, nắm lấy cánh tay hần:

“Vì sao?”

“Vì sao là sao?” Hần quay đầu lại nhìn nàng ra vẻ hồ đồ.

“Vì sao thả ta đi? Ta là huyết nô, ta đi rồi, thần bảo vệ làm sao bây giờ? Vương triều làm sao bây giờ? Người làm sao bây giờ?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hần từng câu từng câu ép hỏi.

“Vũ Khuynh Thành, nàng thật đúng là buồn cười, nàng cư nhiên còn hỏi ta vấn đề này, chẳng lẽ nàng chuẩn bị chạy trốn, lại còn lo lắng cho ta sao? Thấy nàng lo lắng cho ta là tốt lắm rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng nhìn nàng châm chọc nói.

“Ta không cần lo lắng mấy cái này, nhưng người không giống ta, người là vương, người phải lo lắng, thả ta đi rồi, người có biết hậu quả là gì không? Người sẽ hối hận đấy.” Nàng thật không rõ vì sao hần lại để nàng đi? Chẳng lẽ là bởi vì yêu sao? Nhưng nàng đi rồi, hần sẽ mất đi cái gì? Giang sơn? Vương vị? Hay là sinh mệnh?

“Nàng nói nhiều quá đấy, muốn nàng đi, thì nàng đi đi, nếu không đi, đừng trách ta thay đổi chủ ý.” Tây Môn Lãnh Liệt làm bộ như không kiên nhẫn bỏ cánh tay của nàng ra.

“Tây Môn Lãnh Liệt, người thích ta sao?” Ít nhất trước khi đi nàng muốn biết rõ vấn đề này.

“Vũ Khuynh Thành, người đừng tự mình đa tình, người có cái gì đáng để ta thích chứ, đi đi, ta không muốn gặp lại người.” Hần lạnh lùng trào phúng thốt lên lời phủ nhận, sau đó xoay người rời đi.

Nguyễn Nhược Khê kinh ngạc nhìn bóng dáng hần, hần càng thể hiện thái độ không cần như vậy, nàng càng khẳng định hần vì thích mình mà thả mình đi, nếu không phải thích, vì sao hần lại thả mình đi cơ chứ? Nhưng bây giờ hần để nàng đi rồi, vì sao ngược lại nàng lại không muốn đi nữa? Không có huyết nô, sau khi hần hồi cung nên làm sao bây giờ?

Ai, thở dài, đây là mạng của Vũ Khuynh Thành, cũng mạng của Nguyễn Nhược Khê nàng, nàng cũng thâm mắng chính mình phạm sai lầm, thời điểm liều mình muốn chạy trốn thì đi không xong, hiện tại có thể đi rồi, ngược lại, lại không muốn đi, ngược lại, lại lo lắng cho hần.

Bên ngoài khách điểm, Tây Môn Lãnh Liệt nhận ngựa tiểu nhị dắt tới, thân thể dừng lại một chút, hần đang chờ, chờ nàng đi ra, nghe được tiếng bước chân xuống lầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh đặc ý, thoáng cái xoay người lên ngựa.

“Giá.....” Vung roi ngựa muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Nguyễn Nhược Khê chạy ra, mở hai tay chặn hần lại.

“Vũ Khuynh Thành, nàng lại làm sao?” Hần lập tức giữ chặt ngựa, giận dữ hét lên.

“Đưa ta lên ngựa.” Nguyễn Nhược Khê đi đến bên cạnh hần, vươn tay lên nói.

“Nàng không đi sao?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm nàng hỏi, mọi chuyện quả nhiên nằm trong tính toán của mình.

“Có đi, chẳng qua cùng đường với người, người không ngại mang ta một đoạn chứ.” Nguyễn Nhược Khê nhếch mi nói, hóa ra quyết định không rời đi, cũng không có thống khổ cùng khổ sở như trong tưởng tượng.

“Không phiền.” Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên nụ cười, đưa tay đón nàng vào trong lòng ngực, thu phục nữ nhân thật dễ dàng.

81. Chương 81: Lại Chạy Trốn

Nguyễn Nhược Khê cười trên lưng ngựa, càng nghĩ càng thấy không hợp lý, nhưng rốt cục là không hợp lý ở chỗ nào? Nàng cũng không biết nên nói từ đâu, hiện tại trong lòng bình tĩnh lại, nàng mới phát hiện bản thân không hiểu làm sao, nàng thay hấn lo lắng cái gì chứ? Hấn là vương, nàng không là gì cả, chỉ là một huyết nô của hấn, không phải hấn sẽ tìm một người khác thay thế hay sao? Nàng quả thực đã đánh giá cao chính mình. Ngu ngốc, cứ coi mình nhất thời tâm trí bị mê loạn đi, cho dù hấn yêu mình thì sao? Hấn có thể thay đổi thân phận vương sao? Hấn có thể đem nữ nhân trong hoàng cung đuổi đi sao? Mà những thứ này nàng rất để ý, trước kia không thương cho nên không thêm để ý.

“Chờ một chút.” Nàng hô ra tiếng, nàng phải thừa dịp bản thân còn chưa rơi vào tay giặc rồi đi sớm một chút, nếu không bị thương khẳng định là mình.

“Làm sao vậy?” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức đem ngựa gìm lại

Nguyễn Nhược Khê lập tức nhảy xuống ngựa, quay đầu lại cười với hấn một nụ cười rực rỡ nói:

“Tây Môn Lãnh Liệt, ta không làm phiền ngươi nữa, tự ta đi được rồi, tạm biệt.”

Không nhìn biểu tình trên mặt hấn, cầm tay nải bước đi.

Tây Môn Lãnh Liệt sững sờ giương mắt nhìn bóng dáng của nàng, hôm nay cuối cùng hấn cũng biết cái gì gọi là hỉ nộ vô thường, đôi mắt hiện lên một tia cười lạnh, còn muốn chạy, trước kia không thể, hiện tại lại càng không thể.

Chân dừng sức đạp vào bụng ngựa, đưa tay đem nàng ôm lên, kéo trở về trong lòng ngực mình nói:

“Vũ Khuynh Thành, bây giờ còn muốn chạy, đã chậm rồi, ta nói rồi, ngươi lúc ấy không đi, ta sẽ hối hận, ta hiện tại đã hối hận, cho nên ngươi không được đi.”

“Ta nói rồi đâu phải ta không đi đâu? Ta chỉ nói thuận đường, là nam nhân nói lời phải giữ lấy lời, thả ta xuống.” Nguyễn Nhược Khê hùng hồn trừng mắt hấn, may mắn, may mắn, nàng để lại một đường lui.

“Thì đúng là một đường mà.” Tây Môn Lãnh Liệt không thêm nhìn nàng, cưỡi ngựa bay nhanh, hướng kinh thành chạy đi.

“Ngươi nói không có đạo lý? Ngươi sao có thể.....” Trên lưng ngựa không ngừng truyền đến tiếng bất mãn của nàng

Nhìn thấy hoàng cung gần trong gang tấc, Nguyễn Nhược Khê biết nàng đã không còn khả năng rời đi, trở lại hoàng cung, thì sẽ quay lại thành ngày làm huyết nô, cũng trở lại bên trong những âm mưu, nhưng đây không phải là chuyện nàng có thể quyết định được, cũng không là chuyện nàng muốn đổi mặt.

“Yên tâm, ta sẽ không lợi dụng ngươi.” Tây Môn Lãnh Liệt dặt tay của nàng, giống như biết trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì?

Nguyễn Nhược Khê liếc hấn một cái, đây là hấn an ủi, hay là hứa hẹn, mở miệng nói:

“Không bằng, ngươi cứ để ta đi đi.”

“Vũ Khuynh Thành, ta nói rồi, không có khả năng.” Tây Môn Lãnh Liệt không để ý tới nàng, lời nàng đến trước cửa hoàng cung.

“Chờ một chút.” Nguyễn Nhược Khê gọi hấn lại, nàng biết nếu đi vào cánh cửa lớn này, nàng sẽ rất khó đi ra, tất cả lại trở về vị trí ban đầu.

“Sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng hỏi.

“Đi dạo đã, ta còn chưa đi dạo trong kinh thành.” Nguyễn Nhược Khê mở miệng yêu cầu.

“Ngươi chưa đi dạo trong kinh thành sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nghi hoặc nhìn nàng, cho dù nàng không ra khỏi cửa lớn, thiên kim tiểu thư không bước ra cửa, nhưng không thể trong mười mấy năm trời, mà chưa đi dạo trong kinh thành? Hay là nàng cố ý nói như vậy?

“Không có.” Nguyễn Nhược Khê đáp, nàng mà đi dạo rồi thì mới kì quái chứ.

“Đi thôi.” Trong lòng Tây Môn Lân Liệt tuy hoài nghi, nhưng không truy đến cùng, có lẽ, nàng thực sự chưa từng đi.

Đường khổ ở kinh thành so với thị trấn nhỏ có vẻ lớn hơn, có vẻ phồn hoa náo nhiệt hơn, những đồ vật mới lạ của cổ đại cũng rất nhiều, Nguyễn Nhược Khê không mục đích đi qua chỗ nọ chạy tới chỗ kia.

“Công tử, tiểu thư, thử vào nhìn xem, đây là tơ tằm loại tốt nhất, mặc trên người tiểu thư, nhất định rất đẹp, khiến người xinh đẹp như tiên nữ.” Một nữ tử đứng ở cửa điểm (cửa hàng), giữ chặt cánh tay của nàng về mặt mang nụ cười dẫn nàng đi vào.

Đi vào, đôi mắt Nguyễn Nhược Khê đã bị một bộ y phục trắng noãn hấp dẫn, xem qua nhiều kịch cổ trang trên TV, nàng luôn sinh ra một loại sùng bái cùng hướng tới với những nữ tử một thân y phục màu trắng xinh đẹp như tiên nữ, cũng từng nghĩ, bản thân có một ngày mặc nó.

“Ánh mắt tiểu thư thật sự tinh tường, đây chính là y phục mới nhất trong điểm của chúng ta, người sờ này, có cảm thấy được không?” Chủ quán nhiệt tình giới thiệu.

“Thích thì mua đi.” Tây Môn Lân Liệt thấy nàng rất thích, ở một bên nói, chỉ là một bộ y phục mà thôi.

“Được, ta đi thử xem.” Nguyễn Nhược Khê cầm lấy quần áo, trong lòng lại có ý định khác.

“Tiểu thư, ta mang người đi vào.” Chủ quán cao hứng nói, công tử tiểu thư này vừa thấy là biết là kẻ có tiền, hôm nay lại được kiếm một ít.

Nguyễn Nhược Khê cùng nàng đi vào trong nội thất, vẫn chưa thay y phục, mà lấy từ trong lòng ra một ngàn hai bạc liền nhét vào trong tay của nàng nói:

“Đại tỷ, cái này người cầm lấy.”

“Tiểu thư, làm cái gì vậy?” Chủ quán tuy có chút kinh ngạc, nhưng tay lại xiết chặt ngân phiếu, đôi mắt sáng ngời.

“Đại tỷ, nam nhân bên ngoài kia muốn thú (cưới) ta, nhưng ta đã có đối tượng tâm đồng ý hợp, nhưng hấn cậy nhà nhiều tiền, cường bức ta gả cho hắn, cho nên ta không thể không cùng hắn làm quen thân thiết.....” Nguyễn Nhược Khê đáng thương nói, còn dùng tay lau lau nước mắt.

“Hóa ra là như vậy.....” Chủ quán lập tức đồng tình với nàng.

“Đại tỷ, người giúp ta được không? Ta nhất định vô cùng cảm ơn.” Nguyễn Nhược Khê nhân cơ hội giữ chặt tay của nàng yêu cầu nói.

“Giúp người? Giúp thế nào?” Chủ quán sững sốt.

“Đại tỷ, cứ như vậy.....” Nguyễn Nhược Khê ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói thầm.

“Tiểu thư, để ta nghĩ đã.” Chủ quán do dự.

Nguyễn Nhược Khê không có biện pháp đau lòng lấy ta một ngàn hai bạc đặt vào tay trong tay của nàng nói:

“Đại tỷ, xin người giúp ta.”

Nhìn thấy bạc ánh mắt chủ quán sớm đã không thể nhìn sang hướng khác, gật gật đầu nhưng vẫn lo lắng nói:

“Được, nhưng, ta có gặp phiền toái gì hay không?”

“Không đâu, đại tỷ, người yên tâm, ta đã sớm suy nghĩ chu toàn rồi.” Nguyễn Nhược Khê lại ở bên tai của nàng nói thầm một chút.

“Đi, nghe theo lời của người.” Chủ quán đáp, bỗng dưng được hai ngàn lượng bạc, nàng liền mạo hiểm một phen.

“Cám ơn người, đại tỷ.” Trong đôi mắt Nguyễn Nhược Khê lộ ra nụ cười quỷ quyệt, đối phó.

Tây Môn Lãnh Liệt chờ ở bên ngoài, chợt nghe gấp bên trong truyền đến tiếng nói chuyện.

“Tiểu thư, người thật xinh đẹp.” Âm thanh ca ngợi của chủ quán.

“Đẹp lắm, nhưng hình như thất lưng không phù hợp.” Là tiếng của Nguyễn Nhược Khê.

“Chỗ này không được sao? Được, tiểu thư, chờ một chút, ta lập tức giúp người sửa một chút, để mặc đi ra ngoài, công tử chắc chắn không nhận ra người, tiểu thư xinh đẹp như vậy khiến nữ nhân như ta thấy thật ghen tị.” Chủ quán trêu đùa cười.

“Chủ quán, người nói đẹp là đẹp, được rồi, người nhanh lên.” Nguyễn Nhược Khê đồng ý.

Trong phòng lập tức trở về im lặng.

Đợi một hồi Tây Môn Lãnh Liệt thật muốn nhìn xem nàng xinh đẹp như thế nào, đột nhiên cảm giác không đúng, lập lập tức xúc màn che nội thất, liền thấy bộ y phục nằm ở đó, chủ quán té xỉu trên mặt đất.

Sắc mặt lập tức trở nên xanh mét, liền đuổi theo, phía sau chủ quán lập tức mở mắt đứng dậy, thở phào nói:

“May quá, hần không phát hiện mình là giả bộ bất tỉnh.”

Nguyễn Nhược Khê từ cửa sau trốn đi ra, theo một con đường nhỏ tới một nơi hẻo lánh, mới dựa vào tường thở dốc, nàng biết nàng không thể dừng lại, cũng không thể ở lâu trong kinh thành, nếu không, hần rất nhanh có thể tìm được mình.

Nhưng nàng nên rời kinh thành như thế nào? Nói không chừng, bây giờ, hần cũng đã lòng bắt toàn thành.

Đem mái tóc dài thả xuống, làm cho rối tung lên, đem chính mình trở nên chật vật giống như kẻ điên, mới chậm rãi đi ra ngoài, đi đến trước một tiệm bánh bao mua hai cái bánh bao.

Liền thấy một loạt thị vệ trước mặt, có phải đến bắt nàng hay không? Nàng lập tức thần hồn nát thần tính xoay người bỏ chạy.

“Đứng lại, người chạy cái gì?” Binh lính lập tức phát hiện sự dị thường của nàng, ở phía sau bắt đầu đuổi theo

Nguyễn Nhược Khê đầu cũng không dám ngoảnh lại, hỗn loạn dùng hết sức có thể chạy vào trong ngõ nhỏ.

“Đứng lại.” Âm thanh phía sau càng ngày càng gần, Nguyễn Nhược Khê biết xong rồi, trốn không thoát.

Thân mình lại đột nhiên bị người túm tới cạnh cây trúc bên cạnh dựa vào bóng cây che lấp.

“Người.....” Nguyễn Nhược Khê vừa muốn kêu ra tiếng, miệng lập tức bị người che lại

“Ừ”

Ý bảo nàng không cần lên tiếng.

Nguyễn Nhược Khê hiểu được đây là hần giúp mình, gắt gao dựa vào thân thể hần, đầu vừa dựa đúng vào cằm hần, làm nàng không thể nhìn rõ xem hần là ai?

“Mẹ nó, sao chạy nhanh như vậy? Không thấy bóng dáng đâu.” Một thị vệ hùng hùng hổ hổ mắng.

“Quên đi, cùng lắm thì cũng chỉ là một kẻ cắp, bắt không được thì thôi.” Mấy binh lính khác nói.

“Mẹ nó, lãng phí sức lực của gia.....”

82. Chương 82: Ẩn Thân Ở Vương Phủ

Tiếng mắng chửi cùng tiếng bước chân càng lúc càng xa, lúc này Nguyễn Nhược Khê mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra không phải là bọn họ đến bắt mình, mà coi mình là kẻ cướp, phát hiện này cũng khiến bản thân toát mồ hôi lạnh, vừa muốn ngẩng đầu lên, muốn nói với người cứu mình câu cảm ơn, bên tai đã truyền đến một tiếng gọi ôn nhu thâm tình.

“Khuyhnh Thành.” Thân thể bị người ôm chặt lấy.

Nguyễn Nhược Khê sững sốt, hẳn quen biết mình sao? Bị hẳn ôm không thở nổi, đành phải lên tiếng:

“Phiền người buông ta ra, ta không thể thở nổi.”

“Thật xin lỗi, ta rất kích động.” Nam nhân lúc này mới buông nàng ra, sau đó kéo nàng ra khỏi bóng cây, lấy đôi tay nhẹ nhàng tách mái tóc toán loạn trên mặt nàng ra.

“Là người.” Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới thấy rõ người cứu mình, nàng nhớ rõ hẳn, hẳn chính là nam tử muốn mang mình chạy trốn ra khỏi hoàng cung kia, là một nam nhân chung thủy nặng tình với Vũ Khuyhnh Thành, Tây Môn Ngọc.

“Là ta, Khuyhnh Thành, là ta, cuối cùng ta có thể gặp lại nàng.” Tây Môn Ngọc kích động lại ôm lấy nàng, thâm tình kia rõ ràng như gặp lại người vợ xa cách bao ngày.

Nguyễn Nhược Khê xấu hổ kệt hẳn ôm, nhưng nàng không cảm nhận được tình ý của hẳn, bởi vì nàng không phải Vũ Khuyhnh Thành, nhẹ nhàng đẩy hẳn ra lãng sang chuyện khác hỏi:

“Sao người lại ở trong này? Còn nữa sao người nhận ra ta?”

“Ta tình cờ đi qua nhưng ngàn lần không nghĩ tới sẽ gặp được nàng, bóng dáng của nàng, động tác của nàng, nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày hay một nụ cười ta chỉ cần liếc mắt cái liền nhìn ra, sao lại không nhận ra nàng.” Tây Môn Ngọc ôn nhu nhìn nàng, cũng mang theo vui mừng khi gặp lại.

Nguyễn Nhược Khê nhìn ra ý tứ của hẳn, xem ra tình cảm của Tây Môn Ngọc đối với Vũ Khuyhnh Thành rất sâu sắc.

“Khuyhnh Thành, mau đi cùng ta, nàng không thể ở trong này lâu, chúng ta phải nhanh chóng rời đi.” Tây Môn Ngọc đột nhiên kéo tay của nàng, cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó lôi nàng bước đi.

“Người dẫn ta đi nơi nào?” Nguyễn Nhược Khê vừa đi vừa hỏi.

“Vương phủ, bây giờ không có nơi nào an toàn hơn vương phủ.” Tây Môn Ngọc đáp.

“Đến vương phủ sao?” Nguyễn Nhược Khê dừng chân lại một chút, như vậy có thể mang đến cho hẳn phiền toái hay không.

“Khuyhnh Thành, làm sao vậy?” Tây Môn Ngọc nhìn nàng hỏi.

“Ta không muốn làm liên lụy người.” Nguyễn Nhược Khê nói, nàng không muốn nợ hẳn tình ý này, dù sao nàng cũng không phải Vũ Khuyhnh Thành, không thể đáp lại tình yêu của hẳn.

“Đứa ngốc, sao nàng lại nói những lời như vậy, vì nàng, ta có thể xông vào hoàng cung, chết còn không sợ, còn có thể sợ liên lụy sao? Cho dù bị liên lụy, nếu có thể cùng nàng ở một chỗ, cho dù chết, ta cũng sẽ không nhăn mặt nhíu mày, lại nói, nàng cho rằng binh lính có thể tùy tiện lục soát vương phủ sao? Đừng quên, ta còn là vương gia.” Đôi môi Tây Môn Ngọc nhếch lên nụ cười, trong đôi mắt lộ vẻ sùng ái, chân tình.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hẳn, không thể không thừa nhận, hẳn nói rất có đạo lý, đúng vậy, bây giờ không có chỗ nào an toàn hơn vương phủ, không muốn trở về hoàng cung, vậy nàng chỉ có thể đến vương phủ, dù sao nơi đó cũng là nơi ẩn thân tốt nhất.

Tây Môn Ngọc mang theo nàng trở lại vương phủ, không theo cửa lớn đi vào, mà là ôm nàng thi triển khinh công theo nóc nhà phi vào, trực tiếp đem nàng mang vào phòng ngủ của mình.

“Khuyhnh Thành, ta rất nhớ nàng.” Vừa đến phòng, Tây Môn Ngọc liền nắm lấy tay của nàng, đôi mắt thâm tình chân thành nhìn nàng.

Nguyễn Nhược Khê bị hẳn nhìn cả người không được tự nhiên, không dám tiếp tục như vậy rút tay về nói:

“Ta đói.”

“Ha ha, được, Khuyhnh Thành, nàng vẫn đáng yêu như vậy, ta đi lấy đồ ăn cho nàng, nàng chờ nhé.” Tây Môn Ngọc đột nhiên cười rộ lên, đưa tay sủng ái vuốt vuốt cái mũi nhỏ của nàng, mới xoay người rời đi.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới ngồi vào bên giường, xem xét xung quanh, liền nhìn lên trên tường trong phòng, lộ ra một bức họa, người ở bên trong cười rất xinh đẹp vẻ mặt hạnh phúc đứng ở dưới gốc cây, hoa lê bay đầy trời, trên , trên quần áo, trên mặt, trên tay, nơi nơi đều là hoa lê trắng, khiến nàng giống như một tiên tử hoa lê.

Đôi môi không tự giác nhếch lên một vòng cung, Vũ Khuynh Thành hóa ra là hạnh phúc như thế, cũng đứng thôi, dáng vẻ Tây Môn Ngọc tuy đã hơn ba mươi tuổi, nhưng một chút cũng không cảm thấy già, ngược lại làm cho người ta có một cảm giác an toàn trưởng thành, cá tính hẳn cũng ôn nhu, trách không được, nàng ta sẽ thích hẳn.

“Vào thời điểm đó nàng đơn thuần như một tiên tử không nhiễm bụi trần.”Trong tay Tây Môn Ngọc bưng đồ ăn, tiến vào trong phòng liền thấy nàng đang nhìn chằm chằm bức họa, đi đến bên người của nàng, vẻ mặt kia dường như muốn nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc trước kia.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới quay đầu liếc hẳn một cái nói:

“Nhưng hoàn cảnh đã thay đổi rồi, người cũng thay đổi rồi, chỉ sợ ta cũng không thể quay trở về như trước kia.”Đây cũng là nàng ám chỉ cho hẳn, mình không còn là mình trước kia.

“Khuynh Thành, mặc kệ nàng trở thành gì, trong lòng ta nàng vẫn là bộ dáng đó, lại đây, ăn cơm đi, không phải nàng đói sao?”Tây Môn Ngọc thâm tình nhìn nàng nói, đem đồ ăn đặt trên bàn.

“Cám ơn người.”Nguyễn Nhược Khê bất đắc dĩ thở dài, nàng cũng chỉ có thể nói những lời này.

“Cảm ơn cái gì? Khuynh Thành, ta không nghĩ giữa ta và nàng cần nói lời cảm ơn, như vậy sẽ khiến chúng ta trở nên xa lạ, ta không muốn trở nên như vậy với nàng.”Sắc mặt Tây Môn Ngọc âm trầm một chút, sắc mặt lại hết sức nghiêm túc.

Bộ dáng này của hẳn, làm Nguyễn Nhược Khê không biết phải hỏi cái gì? Vội vàng chuyển đề tài nói:

“Đồ ăn này ngon thật.”

“Phải không? Vây ăn nhiều một chút, nàng rất gầy.”Tây Môn Ngọc cười một chút, yêu thương nói.

Quan tâm như vậy, lời nói như vậy, đã lâu nàng đã không được nghe, nghĩ lại từ khi tới thời đại này toàn chịu ủy khuất, mũi không khỏi thấy xót xa, nước mắt liền rơi xuống.

“Khuynh Thành, làm sao vậy? Ta nói sai cái gì rồi sao?”Tây Môn Ngọc nhìn nàng có chút bối rối chẳng biết làm sao.

Xì một tiếng, thấy bộ dáng này của hẳn, Nguyễn Nhược Khê đột nhiên cười, trong đôi mắt chứa lệ, nhưng khuôn mặt lại nở nụ cười nói:

“Không sao, ta gặp lại người nên cao hứng, cho nên khóc.”Những lời này là nàng nói thay Vũ Khuynh Thành.

“Ta cũng vậy.”Trong mắt Tây Môn Ngọc mang theo nụ cười vui mừng rõ rệt, ánh mắt nhìn nàng lại có thêm vài phần tình ý.

Nguyễn Nhược Khê không dám nhìn ánh mắt hẳn, chột dạ cúi đầu, yên lặng ăn đồ ăn trong bát, một lát sau mới buông xuống:

“Ta ăn no rồi.”

“Được, ta mang đi, chuẩn bị nước cho nàng tắm rửa, sau đó nàng ở đây nghỉ ngơi một chút cho khỏe.”Tây Môn Ngọc đứng dậy, đi thu dọn bát đĩa.

Nguyễn Nhược Khê có chút băn khoăn, cũng kỳ quái hỏi:

“Vì sao người không cho nha hoàn đến dọn?”Cho dù là thích hẳn cũng không cần phải như vậy chứ.

“Ta không thể để cho người khác biết thân phận của nàng, tuy biết bọn họ không dám đi nói lung tung, nhưng ta không muốn mạo hiểm như vậy, ta chỉ cần nàng bình an.”Tây Môn Ngọc nói rất nghiêm túc, xoa người liền rời đi.

Trong lòng Nguyễn Nhược Khê mơ hồ thấy cảm động, nam nhân thâm tình như vậy, đời này chỉ sợ không thể gặp được thêm một người khác, Vũ Khuynh Thành cũng thật làm cho người ta hâm mộ.

Lúc Tây Môn Ngọc đi vào, cẩn thận chuẩn bị nước tắm ấm, mỉm cười nói:

“Khuynh Thành, quần áo ở bên trong tủ, tự nàng lấy nhé, mặc tạm của ta đi, về sau ta sẽ giúp nàng tìm thêm vài bộ nam trang phù hợp”.

“Ừ, được.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu, nàng hiểu được ý tứ của hắn, mặc nam trang ít ra cũng không dễ dàng bị người phát hiện, hắn suy nghĩ cũng thật chu toàn.

Trút quần áo ra, ngồi ở trong bồn tắm, sau khi tắm rửa thoải mái, nàng lấy ra một bộ nam trang màu lam, mặc vào trên người, mang mái tóc dài buộc thành cái đuôi ngựa như thời hiện đại, đứng ở trước gương đồng, tuy quần áo to một chút, nhưng cũng rất anh tuấn, vừa lòng với giả dạng của mình, cửa liền truyền đến giọng nói của Tây Môn Ngọc.

“Khuynh Thành, tắm xong chưa?”

“Xong rồi, đi vào đi.” Nguyễn Nhược Khê vừa đáp lại vừa ra mở cửa.

Tây Môn Ngọc nhìn nàng sáng ngời trước mắt.

“Thế nào? Có phải là anh tuấn hơn so với người không?” Nguyễn Nhược Khê xoay một vòng, giọng nói thoải mái nở nụ cười.

“Khuynh Thành, đẹp nhất thiên hạ.” Tây Môn Ngọc mỉm cười như trước, ca ngợi nói.

“Người nói làm ta đỏ mặt.” Nguyễn Nhược Khê có chút ngượng ngùng, cố gắng gạt bỏ xấu hổ.

“Khuynh Thành.....” Đôi mắt Tây Môn Ngọc đột nhiên mang theo tình ý nồng hậu, ôm lấy thắt lưng của nàng, đôi môi từ từ hạ xuống.

Thân thể Nguyễn Nhược Khê cứng đờ, ngay vào lúc hắn chạm vào nàng, vội vàng nghiêng đầu sang một bên nói:

“Ta mệt.”

Nàng có thể cảm giác thân thể hắn cũng dừng lại, buông nàng ra nói:

“Vậy nàng nghỉ ngơi sớm một chút, ta đi ra ngoài trước.”

“Được.” Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy trong mắt hắn có chút mất mát, nhưng nàng không phải là Vũ Khuynh Thành, không thể cảm nhận và chấp nhận thâm tình của hắn.

“Không cần lo lắng, ta sẽ bảo vệ nàng.” Tây Môn Ngọc cúi xuống trán của nàng, khẽ hôn một chút an ủi nói xong mới xoay người rời đi.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới ngồi lên trên giường, nếu nàng muốn rời khỏi nơi này, nàng không thể dễ dàng dùng tình cảm của mình đối với Vũ Khuynh Thành để trợ giúp mình, như vậy nàng cảm giác mình thật dễ dàng, nhưng hắn sẽ để mình rời đi sao?

83. Chương 83: Chuyện Cũ Tốt Đẹp

Cảm thấy ánh mặt trời chói mắt, Nguyễn Nhược Khê mới chậm rãi mở to mắt, đứng dậy, liền thấy trên bàn đã bày xong điểm tâm rồi, phía dưới còn để một tờ giấy.

Đi qua liền thấy, tất cả đều là cổ văn rồng bay phượng múa, miễn cưỡng xem hết, nàng hiểu được ý tứ của hắn, không khỏi bật cười, hắn nghĩ cũng rất chu đáo, cư nhiên nói cho nàng biết nhà xí ở bên cạnh.

Nhưng nam nhân cẩn thận như vậy, thật là ít có, thậm chí nàng còn suy nghĩ muốn đắm lao theo lao với hắn, lập tức lại lắc lắc đầu, hắn yêu Vũ Khuynh Thành, không phải Nguyễn Nhược Khê nàng, cho dù gương mặt giống nhau, nhưng linh hồn lại khác nhau.

Phủ quốc sư.

“Thế nào? Có tìm thấy không?”Phượng Minh vừa đi vào trong phòng, Tây Môn Lãnh Liệt liền lo lắng hỏi, thật ra hắn lo lắng an toàn của nàng hơn, dù sao chuyện đó đối với hắn rất quan trọng.

“Vẫn không có tin tức, nhưng ta đã phái người canh giữ ở cửa thành, có thể khẳng định, nàng không có cơ hội rời khỏi kinh thành, ta nghĩ rất nhanh có thể tìm được nàng.”Phượng Minh lắc đầu trả lời nói.

“Vương phủ đã qua chưa? Ta nghĩ nàng có khả năng đi vương phủ nhiều nhất.”Tây Môn Lãnh Liệt suy nghĩ một chút nói, dù sao quan hệ của bọn họ cũng không phải bình thường.

“Ta đã phái người qua đó đầu tiên, nhưng không có.”Phượng Minh khẳng định nói, thật ra lúc đó, Nguyễn Nhược Khê còn chưa tới vương phủ.

“Vậy nàng trốn làm sao được?”Tây Môn Lãnh Liệt nhíu mày, đôi mắt thâm trầm lạnh như băng, nếu nàng trở về, hắn nhất định sẽ không buông tha nàng dễ dàng như vậy.

“Nàng thật thông minh, biết trốn ở nơi chúng ta không thể tưởng tượng được.”Phượng Minh suy nghĩ một chút nói

“Nơi nào không thể tưởng tượng được?”Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ nàng đến thanh lâu bán nghệ, lập tức phân phó nói:

“Người phái người đi thanh lâu, còn có am ni cô trong thành, đi tìm nơi tụ tập của đám ăn mày.”

“Cái gì?”Phượng Minh có chút giật mình, mấy nơi đó đúng là không thể tưởng tượng được, nhưng đặc biệt có thể, lập tức đáp:

“Được, ta đi ngay.”

Nguyễn Nhược Khê nhàm chán đứng ở trong phòng, quẹo trái rồi quẹo phải, đột nhiên nghĩ đến Tây Môn Lãnh Liệt, hắn bây giờ đang làm gì? Nhất định là đang tức giận mình?

Lắc đầu, nàng cần gì nhớ hắn chứ, đã muốn trốn đi, thì nàng nên quên tất cả mọi chuyện trước kia, bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa.

Mở miệng hát một khúc:

“Thình lình trong lúc đó, cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp, đối mặt trong gương, nhìn thấy mình ngây ngô cười, cổ tình gây sự, ngay cả mèo đều chạy trốn ta, thử chạy trốn, chưa xót đến nỗi bản thân không chịu nổi..... Ta muốn tự do, ta muốn tự do.....”(ta dịch lời hát không được chau chuốt lắm^^)

Chi nha một tiếng, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Tây Môn Ngọc đi đến, vẻ mặt nghi hoặc nhìn nàng nói:

“Khuyển Thành, nàng hát bài gì vậy?”Ca từ rất khác lạ, giai điệu cũng lần đầu tiên nghe thấy.

“Không phải bài nào cả? Ta hát linh tinh thôi.”Nguyễn Nhược Khê hoảng sợ, hắn sẽ không phát hiện ra cái gì chứ, vội vàng nói sang chuyện khác hỏi:

“Người đã trở lại.”

“Ừ.”Tây Môn Ngọc gật gật đầu.

“Hắn có phái người bắt ta hay không?”Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn hỏi, thật ra nàng không tìm được lời nào để nói, sao hắn có thể không bắt nàng chứ?

“Hắn chưa hồi cung, chẳng qua, ta nghĩ hắn đang ở chỗ tối lục soát nàng.”Tây Môn Ngọc nói.

“Cái gì? Hắn chưa hồi cung?”Nguyễn Nhược Khê hơi sửng sốt một chút, vậy hắn đang làm gì?

“Tuy nhiên nàng vẫn phải cẩn thận, hắn không công khai tìm nàng, nhưng chắc chắn có rất nhiều người ngầm tìm nàng, chẳng qua không cần lo lắng, ở trong vương phủ rất an toàn, chờ qua một thời gian nữa, ta sẽ mang nàng tới một nơi an toàn, ẩn cư ở đó.”Tây Môn Ngọc nhìn nàng nói.

“Được.”Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu, hiện tại chỉ có thể làm như vậy.

“Có phải rất nhàm chán không? Chi bằng ta cùng nàng chơi cờ?”Tây Môn Ngọc chuyển đề tài nói.

“Chơi cờ?” Nguyễn Nhược Khê âm thầm kêu khổ, nàng nhìn thấy quân cờ liền choáng váng đầu, vội vàng tìm lý do nói:

“Quên đi, ta muốn tĩnh tâm.” Lấy lý do này đi, dù sao chơi cờ cũng cần toàn tâm toàn ý.

“Được, Khuynh Thành nói không chơi thì không chơi.” Tây Môn Ngọc nói xong, càng nhẹ nhàng đem nàng ôm vào ngực, đôi mắt xinh đẹp nhìn nàng luôn thâm tình chân thành như vậy.

“Ta khát, ta muốn uống trà.” Nguyễn Nhược Khê cuống quýt né tránh hắn, cầm lấy chén trà liền uống vào, động tác kia rõ ràng là trốn tránh.

Trong đôi mắt Tây Môn Ngọc mang theo vẻ mặt bi thương, kéo nàng qua, gắt gao nhìn chăm chăm nàng,

“Khuynh Thành, nói cho ta biết đi? Vì sao lại trốn tránh ta?”

Nguyễn Nhược Khê biết mình không thể tiếp tục giấu diếm nữa, như vậy đối hắn không công bằng, nghĩ vậy, mới nhìn hắn bình tĩnh nói:

“Kỳ thật từ hai tháng trước, ta đã không nhớ rõ mọi chuyện trước kia, kể cả người, cho nên ta không thể đáp lại tình cảm của người, người đối ta mà nói, giống như một người xa lạ.”

“Cái gì?” Tây Môn Ngọc khiếp sợ nhìn nàng, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

“Ý nàng nói, lần trước ta đi hoàng cung gặp nàng, thật ra nàng cũng không nhớ rõ ta sao?”

“Đúng, nhưng ta cũng không có cơ hội nói rõ với người.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

Tây Môn Ngọc nhìn chăm chăm nàng, dường như không thể chấp nhận được chuyện này là thật, một hồi lâu không dám tin lại hỏi:

“Khuynh Thành, nàng thực sự không nhớ rõ ta, không nhớ rõ mọi chuyện của chúng ta sao? Hay là sợ liên lụy tới ta, nên mới cố ý nói như vậy?”

“Không nhớ rõ.” Nguyễn Nhược Khê không muốn đả kích hắn, nhưng cũng không muốn lừa hắn.

“A a, a a.” Tây Môn Ngọc đột nhiên cười rộ lên,

”Đây là ông trời trừng phạt ta, trừng phạt ta yếu đuối, trừng phạt ta hy sinh nàng.”

“Vương gia, ta nói rồi, ta đã quên mọi chuyện trước kia, người không cần lại tự trách.” Nguyễn Nhược Khê không hiểu hắn nói như vậy có ý gì, chỉ biết an ủi nói.

“Ta sao có thể không tự trách, ta cũng không có cách nào quên, lúc trước, nàng không chịu tiến cung, khóc tìm đến ta, muốn ta đi với nàng, nhưng ta lại do dự, nếu nàng thật sự là nữ nhân của Vương, ta đây nhất định không chút do dự mang nàng đi, nhưng nàng lại là huyết nô, ta không thể làm tội nhân của Tây Môn gia, không thể bỏ qua sinh tử của dân chúng mà không để ý, nàng nói nàng hận ta, càng hận Tây Môn Lân Liệt, nàng nhất định sẽ giết hắn, cho hắn biết hậu quả đã để nàng tiến cung, cũng muốn khiến ta hối hận.....” Tây Môn Ngọc thống khổ nhắm mắt lại nói.

Nguyễn Nhược Khê trăm ngàn lần cũng không nghĩ được, Vũ Khuynh Thành là nữ tử kiên cường khí khái như thế.

“Cho đến lúc nàng tiến cung ta mới phát hiện, ta sai lầm rồi, ta hoàn toàn không thể quên nàng, cho nên ta muốn dẫn nàng rời nơi đó, cho dù chết cũng phải chết cùng một chỗ, nhưng lúc đó cái gì cũng đã muộn? Nàng đã không thể ra được, ta đi cầu vương, hắn lạnh lùng cự tuyệt ta, nói giang sơn quan trọng hơn nữ nhân, lần ta gặp lại nàng trong cung, một câu nàng cũng chưa nói, lúc gặp thoáng qua ta, lẳng lẽ đưa cho ta một tờ giấy, trên đó viết, muốn ta chờ nàng, chờ nàng giết vương, nhưng ta sao có thể để nàng đặt mình trong nguy hiểm, trái lo phải nghĩ vẫn là tiến cung cứu nàng ra.” Tây Môn Ngọc còn nói thêm.

Nguyễn Nhược Khê giật mình nhìn hắn, Vũ Khuynh Thành cư nhiên vì hắn muốn ám sát Tây Môn Lân Liệt, nhưng qua chuyện này cũng nhìn ra được nàng ta thương hắn biết bao nhiêu.

“Thật xin lỗi, ta thật không nhớ rõ.” Nàng vẫn nên xin lỗi để giải thích, dù sao nàng cũng chiếm thân thể của nàng ta.

“Khuynh Thành, không sao, nàng sẽ nhớ lại, sẽ nhớ tình yêu của chúng ta, ta tin tưởng nàng.” Tây Môn Ngọc lại nắm tay của nàng lên.

“.....” Nguyễn Nhược Khê rút tay về, không biết nên trả lời hắn như thế nào, nàng nên nói như thế nào với hắn, nàng sẽ không nhớ được, bởi vì nàng hoàn toàn không phải Vũ Khuynh Thành, hoàn toàn không phải mất trí nhớ.

“Khuynh Thành, tin tưởng ta, nàng nhất định sẽ nhớ được, đến ngồi xuống đi, ta đem một số kỉ niệm của chúng ta kể lại cho nàng.” Tây Môn Ngọc cũng không muốn buông tha nàng, lôi nàng ngồi xuống, mới chậm rãi mở miệng kể rõ cho nàng.

Nguyễn Nhược Khê thấy hắn kể lại quãng thời gian tốt đẹp kia, trong đôi mắt kia đều là ý cười chân thành, cũng mới biết được kỉ niệm bọn họ đã trải qua.

Hóa ra, người Tây Môn Ngọc thích đầu tiên là cô cô của Vũ Khuynh Thành, mười mấy năm trước, bọn họ yêu nhau, nhưng sau này cô cô lựa chọn tiến cung, cô cô đi rồi, tâm hắn cũng chết theo, từ đó về sau hắn không tin tưởng nữ nhân nữa, cho đến vài năm trước, Vũ Khuynh Thành mười hai tuổi chạy đến trước mặt hắn nói với hắn:

“Ta lớn lên muốn gả cho người.”

Hắn cười lạnh không để ý, hướng chi nàng là nữ nhân Vũ gia, lớn tiếng đuổi nàng cút, nàng cũng không khuất phục không buông tha vẫn xuất hiện trước mặt hắn, một lần lại một lần kiên định nói cho hắn, nàng muốn gả cho hắn.

Cứ như vậy qua hai năm, có một lần, Vũ Khuynh Thành lại tới gặp hắn, ngày đó mưa rất lớn, Tây Môn Ngọc cố ý làm khó dễ nói, nếu nàng có thể đứng trong mưa một ngày một đêm, hắn nhất định chấp nhận nàng.

Vũ Khuynh Thành thực sự đứng ở trong mưa, thế nhưng đứng được một nửa thời gian, bị nha hoàn mang đi.

Một thời gian dài sau, nàng không xuất hiện, trong lòng Tây Môn Ngọc đột nhiên có một loại cảm giác mất mát, luôn hy vọng nàng đột nhiên xuất hiện.

Mãi một tháng sau, nàng mới lại xuất hiện trước mặt hắn, nhưng người rất tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch.

Khoảnh khắc gặp lại nàng, Tây Môn Ngọc không biết vì sao có chút đau lòng, nhưng còn cố ý lạnh lùng châm chọc nàng, nói nàng không phải đã buông tha rồi sao? Vì sao lại tới nữa?

Lúc này Vũ Khuynh Thành mới đi đến trước mặt hắn, cười thê thảm nói:

“Ta không phải không đến, mà là ngày đó ở trong mưa, ta sinh bệnh, nhưng người yên tâm, về sau ta sẽ không xuất hiện nữa.”

Chậm rãi xoay người, nàng phải rời khỏi nơi này, nước mắt đột nhiên chảy xuống, tâm cũng đã chết.

Nhìn thấy bóng dáng sắp biến mất trước mắt mình, tâm Tây Môn Ngọc đột nhiên đau xót, trước mắt hơi lóe lên hình ảnh của nàng, dường như không có do dự liền lập tức đem nàng ôm vào trong lòng ngực hắn,

“Không cần đi.”

Hóa ra từ lúc bắt tri bắt giác nàng đã chiếm vị trí quan trọng trong lòng hắn.

“Ta không đi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Vũ Khuynh Thành nhếch lên nụ cười, nàng rốt cục đợi được tình yêu của hắn, lúc nàng từ miệng người ngoài biết được chuyện hắn và cô cô ngày xưa, nàng liền quyết định nhất định muốn gả cho nam nhân si tình như hắn vậy.

Những ngày sau đó bọn họ rất hạnh phúc, cùng nhau ngắm hoa, cùng nhau cưỡi ngựa,.....

Đôi mắt Tây Môn Ngọc nhìn ra phía cửa sổ, Nguyễn Nhược Khê biết hắn là đang nhớ lại những tháng ngày tốt đẹp của bọn họ.

“Khuynh Thành, nàng có cảm giác được chúng ta chúng ta từng hạnh phúc như vậy không?” Hấn phục hồi tinh thần lại, đôi mắt mang theo hy vọng.

“Thật xin lỗi.” Nguyễn Nhược Khê cụp mắt xuống.

Đôi mắt Tây Môn Ngọc mang theo thất vọng, nhưng rất nhanh lại tự tin mỉm cười nói:

“Không sao, cho dù nàng không nhớ được, ta cũng sẽ khiến nàng yêu ta một lần nữa.”

“Có lẽ vậy.” Nguyễn Nhược Khê thản nhiên đáp, có lẽ không chừng cuộc sống sau này, mình sẽ yêu thương hấn.

Phủ quốc sư.

“Thế nào?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy Phượng Minh vừa mới đi vào thư phòng hỏi.

“Không có, nơi lớn nhỏ trong kinh thành, cho dù là thanh lâu, hay là nơi tụ tập của ăn mày, cũng không có phát hiện bóng dáng của nàng.” Phượng Minh lắc lắc đầu.

“Không có? Chẳng lẽ nàng cứ biến mất không dấu vết vậy sao?” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng nói.

“Vương, chúng ta cần phải đi tìm lại ở một nơi, ta nghĩ nàng vẫn có khả năng ở đó nhất?” Phượng Minh cẩn thận suy nghĩ một chút nói.

“Vương phủ.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức liền nói, hấn cũng nghĩ tới.

“Ừ.” Phượng Minh gật đầu, lại đáp:

“Ta lập tức tại phái người qua.” Vừa dứt lời, cửa liền truyền đến tiếng hồi bẩm của quản gia.

“Quốc sư, bên ngoài có tiểu hài tử đưa tới một phong thư, là của người.”

“Mang vào.” Phượng Minh lập tức phân phó nói.

“Vâng.” Quản gia đem thư cung kính chuyển qua, sau đó lại thối lui ra ngoài.

Phượng Minh mở thư chỉ nhìn một lần, sau đó mỉm cười đưa cho Tây Môn Lãnh Liệt.

Hấn cũng rất nhanh nhìn một lần, mới lạnh lùng nói:

“Quả nhiên không ngoài dự đoán của chúng ta.”

“Vậy thần cho người tới chỗ hấn.” Phượng Minh chấp tay nói.

“Ta cũng đi.” Hấn nói xong, liền đi ra cửa.

“Được.” Phượng Minh theo sát ra cửa.

84. Chương 84: Vương Phủ Kinh Hồn

Wương phủ.

“Khuynh Thành, nàng mất trí nhớ mà chữ cũng không viết được sao? Đây là chữ gì? Sao ta không biết?” Tây Môn Ngọc đoạt lấy tay nàng, nàng đang viết chữ giản thể, kỳ quái hỏi.

“Ta viết loạn thôi, hắc hắc.” Nguyễn Nhược Khê cười gượng hai tiếng, hấn sao có thể biết được, tuy rằng đây là chữ viết tên hấn đơn giản.

“Khuynh Thành, con người nàng sau khi mất trí nhớ ta hoàn toàn không biết.” Tây Môn Ngọc lắc lắc đầu, cũng rất cứng chiều nói.

“Nếu người biết, sao ta còn có thể mất trí nhớ được, thật ngốc.” Nguyễn Nhược Khê cười đùa, từ sau khi hấn biết mình mất trí nhớ, tuy trong ánh mắt vẫn mang theo sủng ái như trước, nhưng những hành động thân mật lại ít đi rất nhiều, hấn gần như cũng không làm gì, nàng cũng coi hấn là bằng hữu khi ở chung, như vậy có vẻ hài hòa hơn.

“Vậy cũng đúng.” Tây Môn Ngọc cũng cười, cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, làm cho bọn họ lập tức im lặng, chợt nghe bên ngoài có nha hoàn hồi bẩm báo.

“Vương gia, quốc sư đến đây.”

Quốc sư đến đây, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt lập tức trở nên nặng trĩu.

“Người tới đó hầu hạ trước đi, ta lập tức đến.” Tây Môn Ngọc phân phó nói.

“Vâng vương gia.” Nha hoàn lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới nhìn thấy nói:

“Hắn hẳn là tới bắt ta đi.”

“Khuyển Thành, nàng ở trong phòng không cần đi ra ngoài, chuyện bên ngoài đều đã có ta đi ứng phó, lại nói hẳn cũng không nhất định là vì tìm nàng, cho dù thế nào, không cần lo lắng, tất cả đã có ta, tin tưởng ta.” Sắc mặt Tây Môn Ngọc chân thành nói, lại nhẹ nhàng ôm nàng một chút an ủi nói.

“Ừ, ta biết.” Nguyễn Nhược Khê nói, tâm tình vô cùng phức tạp.

“Vậy nàng nghỉ ngơi một chút, ta đi nhìn xem.” Tây Môn Ngọc nói xong, buông nàng ra, đi tới cửa, lo lắng lại liếc nhìn nàng một cái, cố ý nhắc nhở:

“Không được đi ra ngoài, nhớ kỹ, nếu có chuyện gì, liền trốn đi, bảo vệ sự an toàn của mình là quan trọng nhất biết không?”

“Ta hiểu được.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu, chỉ sợ đến lúc đó liền thân bất do kỷ.

Đại sảnh.

Tây Môn Ngọc thấy Tây Môn Lãnh Liệt bên trong có chút sững sốt, không nghĩ tới hẳn cũng đến đây, trong lòng hồi hộp một chút, vội vàng quỳ xuống nói:

“Thần tham kiến vương, không biết vương giá lâm, không thể nghênh đón từ xa.”

“Hoàng thúc đứng lên đi, ta là cải trang đi tuần, không cần hành lễ.”

“Cám ơn vương.” Tây Môn Ngọc lúc này mới đứng dậy, trong lòng cũng âm thầm lo lắng ý đồ đến đây của bọn họ.

“Thần tham kiến Nam vương.” Phượng Minh sau đó hành lễ nói.

“Quốc sư đã về rồi.” Tây Môn Ngọc lấy tay nâng hẳn dậy, lúc này mới hỏi:

“Không biết vương cùng quốc sư đến vương phủ có chuyện gì quan trọng không?”

“Hoàng thúc, thật ra cũng không có gì quan trọng, chỉ là hôm nay ta đột nhiên nhận được một phong thư, muốn qua thăm hoàng thúc một chút.” Tây Môn Lãnh Liệt uống trà, làm như tùy ý đưa qua.

“Thư của vương, thần không dám xem qua.” Tây Môn Ngọc lập tức chấp tay nói, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

“Đương nhiên muốn cho hoàng thúc xem, bởi vì trong này nhắc tới hoàng thúc, hoàng thúc không muốn biết sao lại thế sao?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt tựa tiểu phi tiểu (giống như cười nhưng không phải cười) nhìn hẳn.

“Nhắc tới thần.....” Tây Môn Ngọc có chút sững sốt.

“Vương gia, người nhìn kỹ xem.” Phượng Minh liền từ trong tay áo lấy lá thư ra, đưa cho hẳn.

Tây Môn Ngọc nghi hoặc mở thư liền thấy, trên đó chỉ đơn giản có mấy ký tự.

“Vũ Khuyển Thành đang ẩn thân ở Nam vương phủ?”

Lập tức hiểu được, đây là một phong thư mật báo (tổ giác), vội vàng quỳ xuống nói:

“Vương, thần oan uổng.”

“Hoàng thúc, mau mời đứng lên, ta tin, hoàng thúc sẽ không tiếp tục phạm sai lầm như trước, hoàng thúc cũng sẽ không để ý Tây Môn gia cùng dân chúng, chứa chấp hấn, ta cũng tin rằng đây là có người cố ý gây rối chia rẽ quan hệ của chúng ta.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn hấn, trong giọng nói để lộ tín nhiệm đối với hấn.

“Thần cảm ơn vương tín nhiệm.” Tây Môn Ngọc vội vàng chấp tay nói, nhưng sao hấn nghe không hiểu ý tứ của hấn ta.

“Nhưng một khi đã có người hoài nghi tổ cáo hoàng thúc, cho nên, để tránh miệng lưỡi dân chúng, cũng vì chứng minh hoàng thúc trong sạch, ta không thể không đến vương phủ này một chuyến.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên chuyển đề tài.

“Vậy thần liền mang vương đi dạo trong Vương phủ.” Tây Môn Ngọc biết hấn là đến điều tra, một khi đã trốn không thoát, chỉ có thể để mình nói ra trước, hấn cũng tin rằng, phía sau vương phủ cũng đã có giám thị trong bóng tối, chuyển chỗ của nàng, không khác gì chưa đánh đã khai, bây giờ chỉ có thể dựa vào vận may, hy vọng tránh khỏi kiếp nạn này.

“Một khi hoàng thúc đã nói như vậy, vậy quốc sư liền cùng ta đi dạo vương phủ của hoàng thúc đi.” Tây Môn Lãnh Liệt đứng dậy nói, hấn ta cũng không phải ngốc, lập tức hiểu được ý tứ của mình.

“Đương nhiên được, đã sớm nghe nói vương phủ nam vương xây dựng theo một phong cách mới, nhưng chưa có cơ hội mở mang kiến thức, hôm nay cuối cùng có thể thấy được.” Phượng Minh mỉm cười phối hợp đáp.

“Vậy mời hoàng thúc dẫn đường.” Tây Môn Lãnh Liệt nói, trong lòng cười lạnh, nhìn xem người giả tạo đến khi nào.

“Vương, mời.” Tây Môn Ngọc cung kính làm một động tác mời.

Trong hoa viên của Vương phủ

“Vương, hoa viên của vương gia bày trí thật khác thường, rất vắng vẻ, người xem chiếc hồ này thật có hồn.” Phượng Minh vừa đi vừa tán dương nói

“Cũng được, nơi này trăm hoa đua nở cảnh tượng cũng có thể sánh với ngự hoa viên, hoàng thúc quả nhiên biết hưởng thụ.” Tây Môn Lãnh Liệt minh là tán thưởng, ám là châm chọc. (bên ngoài thì khen bên trong thì châm chọc)

“Thần không dám, nơi này sao có thể sánh được với ngự hoa viên của hậu cung.” Tây Môn Ngọc vội vàng kinh sợ nói.

“Hoàng thúc làm gì khẩn trương như vậy, ta chỉ muốn đùa một chút thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt làm bộ như không thèm để ý nói, trong lòng lại ám phúng (ngầm châm biếm), chỉ sợ là trong lòng của hấn đang rất giả tạo đi.

“Vương, thần nghe nói, đồ vật trong phòng ngủ của Nam vương cũng không kém, không bằng chúng ta cũng đi nhìn xem?” Phượng Minh ở một bên đột nhiên nói, bây giờ cũng nên nói chính sự đi.

“Hả, phải không? Vậy mau tới đó xem.” Tây Môn Lãnh Liệt chờ mong nói, bước chân cũng đã rời đi.

Lo lắng chợt lóe qua đôi mắt Tây Môn Ngọc, từng bước đuổi theo tiếp tục nói:

“Vương, phòng ngủ của thần rất bình thường, hay là thỉnh vương cùng quốc sư dừng bước, để tránh cho các người chê cười.”

“Hoàng thúc nói vậy là sao, chẳng qua, hoàng thúc càng nói như vậy, ta lại càng tò mò, chẳng lẽ trong phòng ngủ của hoàng thúc cất giấu bảo bối cùng mỹ nữ gì sao?” Tây Môn Lãnh Liệt vui đùa hỏi.

“Vương chê cười, vậy mời đi.” Tây Môn Ngọc biết mình không ngăn cản hấn được, hiện tại chỉ có thể vừa đi vừa tính.

Nguyễn Nhược Khê không yên bất an chờ ở trong phòng, nàng có một dự cảm mãnh liệt, Phượng Minh tuyệt đối đến tìm nàng, làm sao bây giờ? Nàng hoàn toàn không thể ở trong này chờ chết, nếu bị tìm được, có thể liên lụy Tây Môn Ngọc hay không? Nhưng nàng cũng không thể đi ra ngoài, nếu không lập tức bị

phát hiện, chẳng phải là loạn càng thêm loạn sao, lúc đang không biết làm sao, cửa đột nhiên truyền đến thanh âm, làm nàng khiếp sợ lập tức ngẩn ra sững sờ đứng ở nơi đó.

“Vương, đây là phòng ngủ của thần.” Ngay trước khi cách phòng ngủ không xa, Tây Môn Ngọc nói, thực tế là nhắc nhở nàng đang tránh ở trong phòng.

“Vậy mời hoàng thúc mở cửa, để chúng ta đi vào.” Tây Môn Lãnh Liệt nói, bản thân sao lại không biết hẳn đang ám chỉ cái gì? Vũ Khuynh Thành hẳn là đang tránh ở bên trong.

Hắn cứ nhiên đến đây? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nguyễn Nhược Khê lo lắng đi qua đi lại, tìm chung quanh, đến kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể nấp ở dưới gầm giường, lập tức chui vào, vừa mới trốn xuống, cửa đã bị đẩy ra.

Tây Môn Ngọc thấy trong phòng trống rỗng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới nói:

“Vương, mời vào.”

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt đảo qua dưới gầm giường một chút, thấy lộ góc áo ra bên ngoài, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh, Vũ Khuynh Thành, ta đến nhìn xem người muốn trốn tới khi nào?

Đôi mắt lập tức dừng ở bức họa trên tường.

Tây Môn Ngọc theo ánh nhìn của hắn, lập tức quỳ xuống nói:

“Xin vương tha tội.”

“Hoàng thúc có tội gì?” Tây Môn Lãnh Liệt cố ý giả vờ hồ đồ.

“Vũ Khuynh Thành đã là hoàng phi, thần còn một mình cất giấu bức họa của nàng, thật đúng là bất kính có tội, xin vương giáng tội.” Tây Môn Ngọc xin được trị tội nói.

“Vương, vương gia thật sự là nam tử chung tình, chuyện này cũng không khó trách vì sao có người nói vương gia giấu mỹ nhân ở trong vương phủ.” Phượng Minh ở một bên nói.

“Vương minh giám, thần không có giấu Vũ Khuynh Thành.” Tây Môn Ngọc vội vàng giải thích nói.

“Hoàng thúc không cần khẩn trương, ta tin nàng rất nhanh sẽ trở về, bởi vì ta đã làm cho người dân bố cáo, buổi tối hôm nay nếu không thấy nàng trở về, Thu Hồng trong Tử Uyển sẽ không toàn mệnh, bây giờ còn một canh giờ, chúng ta sẽ chờ xem.” Tây Môn Lãnh Liệt cố ý nói cho Vũ Khuynh Thành đang tránh ở gầm giường nghe, hắn biết nàng sẽ không để Thu Hồng vì nàng mà mất mạng.

85. Chương 85: Chống Cự Hồi Cung

Trốn ở dưới gầm giường Nguyễn Nhược Khê tức giận, khó nhịn ở trong lòng thầm mắng hắn, đáng chết, hắn cứ nhiên lại dùng chiêu dê tiện âm hiểm nhất này? Nàng sao có thể để Thu Hồng vì nàng bỏ mạng, vừa định đi ra ngoài, lại nghĩ không được, nếu nàng đi ra ngoài như vậy, chẳng phải là liên lụy Tây Môn Ngọc sao, phải làm sao bây giờ? Một canh giờ, nàng chắc chỉ còn con đường tự đi nộp mình, trong lòng chỉ cầu nguyện bọn họ nhanh chóng rời đi, nàng mới đi ra ngoài được.

“Vương, ta sợ nàng có tâm trở về, cũng không kịp giờ, tuy còn một canh giờ, nhưng đến hoàng cung thông báo còn cả một đoạn đường dài, thời điểm đó sợ Thu Hồng đã sớm đầu rơi xuống đất, nàng có hối hận cũng không còn kịp rồi.” Trong lòng Phượng Minh nhin cười, nói phối hợp với hắn, không nghĩ tới hắn cứ nhiên dùng chiêu này, đủ thâm.

Nguyễn Nhược Khê nằm ở trong gầm giường, trên đầu đều là mồ hôi.

“Vương, hay là chúng ta đến tiền sảnh uống trà đi.” Tây Môn Ngọc sao lại không biết đây là âm mưu của hắn, nhưng nàng không biết, bản thân lại không thể nói cho nàng, chỉ có mau chóng để bọn họ rời đi, nếu không hẳn không dám cam đoan nàng có thể đột nhiên lao ra hay không.

“Đây là cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt lại đột nhiên cầm lấy tờ giấy luyện chữ trên bàn, nói sang chuyện khác, một chút ý muốn đi đều không có.

“Hồi bẩm vương, đó là thần viết lung tung.” Tây Môn Ngọc vội vàng nói.

“Ta xem nữa.” Phượng Minh lấy, đi tới xem một chút mới nói:

“Chữ vương gia vẫn là cứng cáp mạnh mẽ, khi nào lại viết ra thư pháp thanh tú tao nhã xuất thần như thế, rất giống chữ viết của nữ tử?”

Trong lời nói ý tứ rõ ràng, đây rõ ràng là chữ hai người viết, người kia lại là nữ nhân.

“Gần đây ta tâm huyết dâng trào, đột nhiên hưng trí, cho nên liền viết một chút, khiến vương cùng quốc sư chê cười.” Tây Môn Ngọc miễn cưỡng giải thích, chính bản thân cũng biết lời giải thích có bao nhiêu vô lý.

Tránh ở dưới gầm giường, vẻ mặt Nguyễn Nhược Khê tức giận, nàng biết Tây Môn Lãnh Liệt cùng Phượng Minh là cố ý khiến Tây Môn Ngọc khó xử, bọn họ là người thông minh, chỉ sợ đã sớm biết mình tránh ở vương phủ, nếu không, cũng sẽ không cố ý đi vào phòng ngủ này, bình thường ai lại vào phòng ngủ chơi? Nhưng bây giờ không biết nàng có nên đi ra ngoài hay không?

Dường như biết suy nghĩ trong lòng của nàng, Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên hỏi:

“Quốc sư, bây giờ còn bao nhiêu thời gian?”

“Hồi bẩm vương, còn nửa canh giờ, nếu bây giờ mỹ nhân còn không xuất hiện, cho dù đến lúc xuất hiện, chỉ sợ cũng không cứu được Thu Hồng.” Phượng Minh lập tức trả lời đáp.

“Vương, thần thỉnh vương thả Thu Hồng, dù sao nàng cũng chỉ là một cung nữ, không liên quan tới chuyện này.” Tây Môn Ngọc đột nhiên quỳ xuống nói, trong ý tứ của hắn là không cần lạm sát người vô tội, hắn rất sợ, nàng sẽ mắc mưu mà chạy ra.

“Vậy hoàng thúc có biện pháp gì khiến nàng trở lại?” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng nhìn hắn.

“Thần bất lực.” Tây Môn Ngọc lập tức nói.

“Ta nghĩ hoàng thúc hình như đã quên, ba ngày sau là ngày gì? Nếu không có nàng, thần bảo vệ phải làm sao bây giờ? Vương triều cùng dân chúng phải làm sao bây giờ?” Tây Môn Lãnh Liệt hỏi ngược lại.

“.....” Tây Môn Ngọc không thể phản bác.

Trong lòng Nguyễn Nhược Khê tức giận, vương triều cùng dân chúng thì liên quan gì tới nàng? Nàng chỉ muốn mình nhấn tâm không để ý, nhưng nàng thực sự không muốn Thu Hồng vì nàng mà mất mạng? Đệ tiện, vô sỉ Tây Môn Lãnh Liệt xem như nắm được nhược điểm của nàng.

Nghĩ không thể tiếp tục trì hoãn, có cố nữa cũng không được cái gì? Bò từ gầm giường ra nói:

“Tây Môn Lãnh Liệt, xem như ngươi lợi hại, nhanh cho người thả Thu Hồng ra.”

“Vũ Khuynh Thành, rốt cục ngươi cũng đi ra.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy bộ dạng nàng tức giận, khoe môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, mau cho người thả Thu Hồng ra.” Trong lòng Vũ Khuynh Thành chỉ lo lắng chuyện này.

“Quốc sư, ngươi phái người đi đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó nói.

“Vâng, vương.” Phượng Minh xoay người rời đi.

Tây Môn Ngọc trong khoảnh khắc nàng đi ra, sắc mặt lập tức thay đổi, nhìn nàng.

Nguyễn Nhược Khê cấp cho hắn một ánh mắt an ủi, để hắn yên tâm, hắn không có việc gì, cũng sẽ không liên lụy hắn.

“Tây Môn Lãnh Liệt, ta đã đi ra, đi, ta với ngươi hồi cung.” Nguyễn Nhược Khê vội vàng nói, thực tế là sợ hắn trị tội Tây Môn Ngọc.

“Không vội, Vũ Khuynh Thành, chẳng lẽ ngươi không nghĩ nên giải thích một chút vì sao ngươi lại chui ra từ gầm giường của hoàng thúc sao?” Tây Môn Lãnh Liệt ngồi ở đó, hỏi lại nàng.

“Chuyện này thì cần giải thích cái gì nữa? Ta không chỗ có thể ẩn nấp, nên chỉ có thể ẩn thân ở vương phủ, mà trong vương phủ nơi an toàn nhất chính là phòng ngủ của vương gia, cho nên ta liền trốn xuống.” Nguyễn Nhược Khê giải thích trăm ngàn chỗ sơ hở.

“Phải không? Chẳng lẽ trong phòng ngủ có thêm một người, hoàng thúc cũng không phát giác sao?” Tây Môn Lãnh Liệt quay đầu nhìn hắn.

“Vương gia.....” Tây Môn Ngọc vừa muốn nói, Nguyễn Nhược Khê liền lập tức cướp lời, cười kinh thường nói:

”Chuyện này có gì khó giải thích, người ở trong hoàng cung có tấm cung của người nhưng quanh năm suốt tháng có mấy lần người ngủ ở đó, không phải người đến cung của các phi tần ngủ sao, chẳng lẽ vương gia không thể ngủ ở nơi khác sao?” Hắn chắc cũng có tiểu thiếp gì đó chứ.

Sắc mặt Tây Môn Ngọc thay đổi một chút.

“Ha ha ha, ha ha.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên cười lên, sau đó mới từng chữ từng chữ một nói:

“Người hình như quên, hoàng thúc chính là nam nhân si tình nhất, cho đến nay trong vương phủ không có Vương phi, không có một tiểu thiếp hay nữ nhân nào.”

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, không khỏi khiếp sợ nhìn về phía Tây Môn Ngọc, một vương gia như hắn cư nhiên không có nữ nhân.

Trong đôi mắt Tây Môn Ngọc đều là nhu tình khi nhìn nàng, dường như nói cho nàng, hắn đang đợi nàng.

Bọn họ bây giờ không coi ai ra gì trao đổi ánh mắt, làm Tây Môn Lãnh Liệt ở một bên cảm giác đặc biệt chói mắt, đứng dậy liền lạnh lùng đánh gãy lời bọn họ nói:

“Ta tin rằng chuyện này không liên quan tới hoàng thúc, Vũ Khuynh Thành, đi cùng ta.”

“Được.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không liên lụy hắn là tốt rồi.

“Khuynh Thành, bảo trọng.” Tây Môn Ngọc biết bản thân vô lực ngăn cản, nắm chặt tay chỉ có thể bất đắc dĩ nói ra những lời này.

Nguyễn Nhược Khê biết trong lòng hắn thống khổ, đột nhiên thản nhiên cười nói:

“Người cũng phải bảo trọng.” Đây là câu duy nhất nàng có thể thay Vũ Khuynh Thành nói với hắn.

“Dong dài cái gì? Đi.” Tây Môn Lãnh Liệt không kiên nhẫn túm nàng qua, đây là lưu luyến không rời sao? Đừng quên, nàng là nữ nhân của hắn.

Nguyễn Nhược Khê bị hắn mạnh mẽ lôi kéo lên xe ngựa.

“Thần, cung tiễn vương, cung tiễn mỹ nhân.” Tây Môn Ngọc chấp tay nói.

Nàng xốc màn xe lên không tránh quyền luyến cùng thống khổ trong đôi mắt hắn.

“Lưu luyến không rời sao?” Tây Môn Lãnh Liệt kéo nàng qua một chút. Xe ngựa cũng bắt đầu chuyển động

“Đúng thì sao?” Nguyễn Nhược Khê khiêu khích nhìn hắn.

“Vậy thì xem ra, ta nên đi truy cứu hắn tội chứa chấp tội nhân.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng uy hiếp nói.

“Tây Môn Lãnh Liệt, người ngoại trừ uy hiếp ta, người còn có thể làm cái gì?” Nguyễn Nhược Khê tức giận quát.

“Một khi đã uy hiếp đối với người hữu dụng, ta còn cần làm cái gì?” Trong đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo cười lạnh.

“Người đề tiện, người vô sỉ. Người gian xảo, người hạ lưu, người ngu ngốc.....” Nguyễn Nhược Khê đem những từ trong đầu có thể nghĩ, mắng.....

“Vũ Khuynh Thành, ta cảnh cáo người, không cần chọc giận ta.” Vẻ mặt Tây Môn Lãnh Liệt xanh mét.

“Ta chính là chọc giận người thì thế nào? Giết ta à, đến đây, ta cũng không trốn.” Nguyễn Nhược Khê cố ý đem cổ vươn qua, trút hết tức giận trong lòng, dù sao hắn sẽ không giết nàng.

“Vũ Khuynh Thành, đây chính là người tự tìm đến.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, liền đem nàng ôm vào trong lồng ngực, lấy tay giữ chặt tóc của nàng, khiến cho nàng ngẩng đầu đến, đầu lưỡi liếm trên chiếc cổ tinh tế trắng nõn của nàng.

“Người làm gì? Bỏ ra.” Nguyễn Nhược Khê dựa không thoát, liền chỉ biết mắng.

Hắn lại hoàn toàn không để ý tới, đầu lưỡi tiếp tục khê liếm, không ngừng quấy rầy nàng, rất nhanh, nàng liền cảm giác dưới đầu lưỡi của hắn, thần kinh đang ngủ say của nàng bắt đầu thức tỉnh, trở nên hưng phấn.....

“Buông ta ra.” Thừa dịp lý trí còn sót lại, nàng vội vàng cự tuyệt, nhưng tiếng cự tuyệt yếu ớt mỏng manh, càng khơi mào dục vọng.

Đầu lưỡi Tây Môn Lãnh Liệt đẩy nhanh tốc độ, Nguyễn Nhược Khê có chút thở gấp, hết sức mơ màng, chợt nghe thấy hắn nói ở bên tai.

“Vũ Khuynh Thành, có phải là rất thích không?” Sau đó lập tức đẩy nàng ra.

Nguyễn Nhược Khê lập tức ngã xuống dưới đất, vẻ mặt lập tức khôi phục lại, vừa then vừa giận trừng mắt hắn

“Người.....”

“Ta cái gì? Hay là người còn muốn tiếp tục.” Tây Môn Lãnh Liệt ái muội nói.

“Người tốt nhất đi tìm chết đi.” Nguyễn Nhược Khê rất tức giận, nàng thực sự hoài nghi chính mình có phải là có bị bệnh hay không, sao lại nghĩ hắn thích mình?

“Yên tâm, ta chết cũng sẽ khiến người chôn cùng, người nhất định không rời khỏi ta đâu.” Tây Môn Lãnh Liệt liếc mắt nàng một cái, cười tà ác.

Nguyễn Nhược Khê vừa định mắng hắn, xe ngựa lại đột nhiên ngừng lại, bên ngoài liền truyền đến tiếng thị vệ:

“Vương, đã đến hoàng cung rồi ạ.”

86. Chương 86: Nữ Nhân Của Ta

Đến hoàng cung rồi, trong lòng Nguyễn Nhược Khê hồi hộp một chút, trốn vài lần, nàng vẫn trở lại nơi này, xem ra chung quy là nàng trốn không thoát số kiếp huyết nô, trốn không thoát xiềng xích hoa lệ này, trốn không thoát âm mưu quỷ kế này. “Thất thần làm gì? Xuống xe.” Tây Môn Lãnh Liệt kéo nàng xuống xe ngựa.

“Nô tài cung nghênh vương, cung nghênh nương nương hồi cung.” Tiểu Lý Tử nghênh đón bên ngoài, nhìn thấy bọn họ vội vàng hành lễ.

“Tiểu Lý Tử đứng lên đi, trong cung thế nào?” Tây Môn Lãnh Liệt hỏi.

“Hồi bẩm vương, tất cả đều bình thường ạ.” Tiểu Lý Tử vội vàng trả lời.

“Ừ.” Hắn gật đầu.

“Ta phải về Tử Uyển.” Nguyễn Nhược Khê tránh khỏi tay hắn, liền tự mình hướng Tử Uyển đi tới, nàng phải nhanh chóng xem Thu Hồng có bình yên vô sự hay không, nếu hắn dám lừa mình, nàng nhất định sẽ tìm hắn liều mạng.

“Nương nương, nô tài cho người dẫn đường cho người.” Tiểu Lý Tử vội vàng hô.

“Không cần, ta tự mình đi.” Nàng đầu cũng không quay lại.

“Để nàng đi, đi, đi về ngự thư phòng.” Tây Môn Lãnh Liệt biết nàng lo lắng cái gì. Cũng không muốn quản nàng.

“Vâng, Vương.” Tiểu Lý Tử vội vàng đi theo phía sau.

Nguyễn Nhược Khê một đường chạy trở lại Tử Uyển, dọc đường đi có nha hoàn cùng thái giám hành lễ với nàng, nàng hoàn toàn không để ý, lòng nóng như lửa đốt.

“Tiểu Ngọc, Thu Hồng, Thu Diệp, các người có ở nhà hay không?” Một mạch chạy đi vào liền lo lắng hô.

“Nương nương, thật là nương nương.” Bọn Tiểu Ngọc nghe thấy tiếng chạy ra phòng, sửng sốt, sau đó kinh ngạc vui mừng kêu lên:

“Nương nương, người đã trở về, rốt cục người đã trở lại, thật tốt quá, chúng ta rất nhớ người.”

“Nương nương, sao người không phân phó một tiếng, liền lên đi cùng vương, Tiểu Ngọc rất lo lắng cho người.”

“Nương nương, để nô tì nhìn xem người có khỏe không?”

“Nương nương, người trở về, bọn nô tì rất cao hứng.”

Mấy người tụ tập thành một nhóm vây quanh nàng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, thấy nàng đều khỏe mạnh, lúc này mới yên lòng.

“Cám ơn các người, ta khỏe lắm.” Nguyễn Nhược Khê ôm các nàng từng người từng người một, sau đó mới nhìn Thu Hồng nói:

“Để ta nhìn xem, khiến người chịu khổ rồi, may mà người không có việc gì, ta cuối cùng cũng yên tâm.”

Ách, Thu Hồng cùng Tiểu Ngọc, các nàng có chút sửng sốt, nhìn nàng, vẻ mặt nghi hoặc không rõ hỏi:

“Nương nương, người đang nói cái gì? Thu Hồng chịu khổ cái gì?” Các nàng rõ ràng ở trong này tốt lắm.

“Thu Hồng, người không bị đe dọa mất đầu sao?” Nguyễn Nhược Khê cũng sửng sốt hỏi ngược lại.

“Mất đầu? Vương khi nào thì muốn giết nô tì chứ? Nô tì phạm sai lầm gì sao? Cầu xin nương nương cứu nô tì.” Thu Hồng bị dọa lập tức quỳ xuống.

Nhìn thấy nàng mờ mịt không biết gì, bộ dáng sợ hãi, Nguyễn Nhược Khê biết mình bị Tây Môn Lãnh Liệt đùa giỡn, mặc dù tổng lòng tức giận, nhưng cũng may mắn, cuối cùng chỉ là sợ chuyện không đâu một hồi, nâng nàng dậy nói:

“Thu Hồng không có việc gì, đứng lên đi.”

“Nương nương thực sự không có việc gì sao?” Vẻ mặt Thu Hồng vẫn hoảng sợ, không dám tin hỏi.

“Đương nhiên.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên cười nói:

“Ta là cố ý hù dọa người, ha ha, bị ta dọa rồi.”

“Nương nương.” Thu Hồng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, giọng nói bất mãn, nàng dọa mình hết hồn.

“Nương nương, người dọa chết bọn nô tì?” Tiểu Ngọc cùng Thu Diệp cũng không vừa lòng, nhìn nàng, nhưng là lập tức nói:

“Nương nương, nô tì lấy nước cho người tắm rửa, rửa mặt chải đầu một chút.”

“Được, vừa lúc ta cũng mệt mỏi.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

Thoải mái ngồi ở trong bồn tắm, nhắm mắt lại hưởng thụ sự mát xa của Tiểu Ngọc, Thu Hồng và Thu Diệp.

“Nương nương, buổi sáng ngày đó, nô tì không thấy nương nương rất sợ hãi, đi tìm người ở khắp nơi, sau lại nghe nói chuyện vương rồi cung đi ra ngoài làm việc, lúc đó nô tì mới đi hỏi Tiểu Lý Tử công công, mới biết được, nương nương cùng vương xuất cung.” Tiểu Ngọc vừa nhẹ nhàng dội nước lên thân thể của nàng, trong lòng còn sợ hãi nói.

“Tiểu Ngọc, thật xin lỗi, để các người lo lắng, lần sau sẽ không vậy.” Nguyễn Nhược Khê mở to mắt, trong hoàng cung này duy nhất chỉ có ba người họ khiến nàng cảm thấy ấm áp.

“Nương nương, sao có thể nói xin lỗi với nô tì, nô tì đảm đương không nổi, nô tì chỉ lo lắng cho người.” Tiểu Ngọc vội vàng nói.

“Ta biết, nếu lần sau ta đi ra ngoài, liền mang theo các người cùng đi được không?” Nguyễn Nhược Khê thoải mái nói.

“Được, đương nhiên được, nô tì cầu còn không được.” Bọn Tiểu Ngọc ba miệng đồng thanh trả lời.

Tiểu Ngọc cùng Thu Hồng giúp nàng mặc quần áo, Thu Diệp liền bưng bữa tối đi vào:

“Nương nương, mời dùng bữa.”

“Được, để đó.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu.

Nàng vừa ăn cơm, vừa nhìn các nàng hỏi:

“Mấy ngày ta không ở trong cung, các người thế nào? Có ai khi dễ các người hay không?” Dù sao trên người nàng cũng mang tội danh sát hại hoàng tử.

Bọn Tiểu Ngọc cho nhau cái liếc mắt nói:

“Không có, nương nương chúng nô tì tốt lắm.”

“Ta muốn nghe lời nói thật.” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê nghiêm lại, nghiêm túc hỏi.

“Nương nương, thực sự không có, tuy người Như Phi cung, Nhu Phi cung nhìn bọn nô tì không vừa mắt, nhưng nghe nói vương mang theo nương nương đi tuần, đại khái là nghĩ nương nương còn được vương sủng ái, cho nên không tìm bọn nô tì gây phiền toái.” Tiểu Ngọc lúc này mới hồi bẩm đáp.

“Vậy được, nhớ kỹ không có việc gì thì cố gắng đừng phát sinh mâu thuẫn với các nàng.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới yên tâm nói.

“Nô tì biết.” Tiểu Ngọc ứng thuận đáp.

“Ta ăn xong rồi, các người lui đi, ta muốn ngủ.” Lúc này nàng mới lại phân phó.

“Vâng, vậy nương nương nghỉ ngơi sớm một chút.” Bọn Tiểu Ngọc vừa mới thu dọn xong, muốn đi xuống, liền thấy Tây Môn Lân Liệt đi tới cửa, vội vàng quỳ xuống nói:

“Nô tì bái kiến vương.”

“Đi xuống đi.” Tây Môn Lân Liệt vung tay lên nói.

“Vâng.” Bọn Tiểu Ngọc lặng lẽ đi xuống, còn cố ý đóng cửa phòng.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới trừng mắt hăn nói:

“Tây Môn Lân Liệt, người lại đây làm gì? Cho dù không bận quốc sự, cũng đi sủng hạnh nữ nhân của người đi.”

“Không phải ta đến đây sao?” Tây Môn Lân Liệt tự mình ngồi vào bên giường nhìn nàng.

“Cái gì?” Nàng có chút sửng sốt.

“Người không phải để ta sủng hạnh nữ nhân sao? Chẳng lẽ người không phải là nữ nhân của ta sao?” Tây Môn Lân Liệt đưa tay ôm lấy thắt lưng của nàng.

“Ta không phải.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới hiểu được hăn đang nói cái gì? Nhưng là cũng rất nhanh phủ nhận nói, cho tới bây giờ trong lòng nàng chưa từng đem mình trở thành nữ nhân của hăn, phi tử của hăn.

“Người đã là của ta, còn không muốn làm nữ nhân của ta, người muốn làm nữ nhân của ai?” Tây Môn Lân Liệt không biết vì sao trong lòng rồi đột nhiên nổi lên một luồng tức giận, nàng muốn làm nữ nhân của Tây Môn Ngọc sao?

“Chuyện này không cần người quản, một khi ta đã trở về, ta liền liền khôi phục tình trạng ở chung trước kia, ta tiếp tục hợp tác cùng người, chỉ làm mỹ nhân trên danh nghĩa của người.” Nguyễn Nhược Khê yêu cầu, để tất cả khôi phục giống như trước đây đi.

“Vũ Khuynh Thành, người có vẻ quá ngây thơ rồi, chuyện đã xảy ra, còn có thể khôi phục như trước sao? Người đã là nữ nhân của ta, chuyện này không thể thay đổi, chẳng qua, hợp tác với sự thật có cái gì khác nhau chứ? Ở trong mắt người khác, người chính là nữ nhân của ta.” Tây Môn Lân Liệt lạnh lùng chậm chọc nói, sao hắn có thể trở lại như trước kia, bây giờ hắn muốn chính là tình yêu của nàng, lòng của nàng.

“Có, ta mặc kệ người khác nghĩ như thế nào? Nhưng cho tới bây giờ ta chưa từng coi mình là nữ nhân của người, cho nên, chúng ta vẫn nên khôi phục tình trạng trước kia, chuyện này với mọi người đều dễ chịu.” Nguyễn Nhược Khê lại nói.

“Người cho tới bây giờ chưa từng coi mình là nữ nhân của ta sao?” Những lời này chọc giận Tây Môn Lân Liệt, sắc mặt hắn âm trầm hắng giọng nhìn chằm chằm nàng, kéo nàng qua nói:

“Ta đây hôm nay khiến cho người có biết một chút, người có phải nữ nhân của ta hay không?”

Điên cuồng kéo nàng qua áp vào thân thể hắn, đôi mắt mang theo phần nộ, điên cuồng xé rách quần áo của nàng.

“Không cần, người rút ngay.” Nguyễn Nhược Khê dẩy dựa như bộ ngựa, không hề dừng lại.

Quần áo lả tả, sự giãy dụa của nàng càng khơi dậy dục vọng chinh phục của hắn.....

Kích tình qua đi, Nguyễn Nhược Khê nhìn thẳng hắn lại không nói một lời.

“Không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta, bây giờ người biết mình là nữ nhân của ai chưa?” Tây Môn Lân Liệt lạnh lùng hỏi, xoay người nằm ở một bên.

Nguyễn Nhược Khê dứt khoát nhắm mắt lại, không để ý tới hắn, giống như không hề nghe rõ lời hắn.

Cho đến khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều của nàng, Tây Môn Lân Liệt mới nhìn nàng khoe mắt còn sót lại nước mắt, không biết vì sao tâm đột nhiên có chút không đành lòng, đưa tay nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực.

“Vũ Khuynh Thành, vì sao người quật cường như vậy? Luôn không ngừng chọc giận ta, thật ra ta không muốn làm tổn thương người, người biết không?”

Buổi tối ta tới đây, không phải là muốn sung sướng người, vết thương trên ngực và cánh tay của ta còn chưa khỏi, không muốn để người khác biết, cho nên buổi tối chỉ có thể đến Tử Uyển, bởi vì người biết, bởi vì ta không cần kiêng dè người.” Nói đến đây, hắn không khỏi lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, mới thở dài nói:

“Lần sau không cần chọc giận ta, nhớ kỹ ta là nam nhân.”

“Ngủ đi, ta cũng ngủ.” Tây Môn Lân Liệt buông nàng ra, xoay người, trên mặt lập tức liền thay đổi bộ dáng, nàng nghĩ đến hắn không biết nàng đang giả vờ ngủ hay sao?

Nguyễn Nhược Khê mở to mắt một chút nhìn phía sau lưng hắn, thật ra lúc hắn ôm nàng, nàng cũng đã tỉnh, vốn trong lòng vô cùng phần nộ, lại bởi vì nghe được mấy câu nói đó, lại bình tĩnh ngoài ý muốn, đúng, bọn họ luôn đối chọi gay gắt, cho tới bây giờ chưa từng nghe đối phương nói chuyện tử tế, hắn nói cũng rất đúng, nàng không nên chỉ khiêu khích hắn, một khi đã trở lại vậy nên nghĩ cách ở chung hòa bình.

Đợi cho tới lúc mở mắt ra, sắc trời đã sáng, chỗ bên cạnh chỉ còn khoảng trống, đứng dậy mặc quần áo, bước đi ra ngoài.

“Nương nương, tỉnh rồi, mau đến xem, mấy cái này đều là vương ban cho nương nương, đều là thứ quý giá, vương thật sung ái nương nương.” Tiểu Ngọc hưng phấn giới thiệu, giống như mấy thứ này là thưởng inh vậy.

“Vậy nhận đi.” Nguyễn Nhược Khê thản nhiên đáp, hắn nghĩ mấy thứ này có thể bồi thường ỉn sao?

“Được, đúng rồi, đây là vương cố ý dặn dò người uống.” Tiểu Ngọc cầm một chén thuốc bên cạnh.

“Cái gì vậy?” Trong lòng Nguyễn Nhược Khê thầm nghĩ không phải là dược phá thai chứ, cho dù đúng, nàng cũng sẽ không chút do dự uống xuống, bởi vì nàng không muốn sinh đứa nhỏ, hơn nữa là đứa nhỏ của hắn.

“Vương nói là bỏ huyết, để nô tì.....”Tiểu Ngọc vừa muốn nói ra liền bịt miệng, lo lắng nhìn nàng, đêm trăng tròn lại sắp đến, nương nương lại phải chịu tội.

“Tiểu Ngọc không cần khẩn trương, không có việc gì, ta không để ý, không nói sẽ không tồn tại có thể trốn thoát sao chứ? Một khi đã không thể, ta nên thần nhiên nhận lấy.”Nguyễn Nhược Khê ngược lại an ủi nàng.

“Nương nương, thật xin lỗi.”Tiểu Ngọc có chút tự trách.

“Tiểu Ngọc, không cần tự trách, đúng rồi, chuẩn bị một ít đồ, chúng ta qua Như phi cung cùng Nhu phi cung”Nguyễn Nhược Khê phân phó nói, từ lúc xảy ra chuyện, Nguyễn Nhược Khê vẫn chưa thấy qua các nàng, bây giờ mình đã trở lại, về tình về lý vẫn nên đi gặp các nàng.

“Nương nương, như vậy được sao? Các nàng sẽ gặp người sao?”Tiểu Ngọc do dự, thật ra nàng lo lắng chính là, các nàng sẽ đối xử với nương nương như thế nào?

“Không có việc gì, hãy đi đi.”Nguyễn Nhược Khê mỉm cười an ủi nói, biết nàng đang lo lắng cái gì, nhưng phải đối mặt thì vẫn nên đối mặt.

“Được rồi.”Thấy thái độ kiên quyết của nàng, Tiểu Ngọc đành phải đi chuẩn bị các thứ.

Trong cung Như phi.

Sắc mặt Như phi tái nhợt tiêu tụy ngồi ở đó, thấy Nguyễn Nhược Khê tiến đến, trong mắt lập tức bắn ra tia cầu hận, cắn răng nghiêng lợi nói:

“Vũ Khuynh Thành, người cư nhiên còn dám đến cung của ta.”

87. Chương 87: Vừa Ăn Cướp Vừa La Làng

Sắc mặt Như phi tái nhợt tiêu tụy ngồi ở đó, thấy Nguyễn Nhược Khê tiến đến, trong mắt lập tức bắn ra tia cầu hận, cắn răng nghiêng lợi nói:

“Vũ Khuynh Thành, người cư nhiên còn dám đến cung của ta.”

Nguyễn Nhược Khê không đáp, chỉ phân phó cung nữ của Như phi nói:

“Các người đều đi xuống đi, ta cùng Như phi tỷ tỷ có chuyện muốn nói.”

“Vâng, nương nương, nô tì cáo lui.”Tiểu Ngọc cúi người lui ra ngoài.

Cung nữ của Như phi không có động tĩnh gì, chỉ nhìn Như phi, thấy cái gật đầu của nàng, lúc này mới lui đi xuống.

“Nói đi, rốt cuộc người muốn nói cái gì?”Như phi lúc này mới nhìn nàng lạnh lùng mở miệng.

“Ta có thể nói cái gì? Ta chỉ đến xem người.”Nguyễn Nhược Khê tự mình ngồi trên ghế.

“Xem ta? Hay đến cười nhạo ta? Xem bộ dáng sau khi ta bị người xóa bỏ đưa nhỏ sao? Lòng của người thật độc ác.”Như phi cười lạnh nhìn chằm chằm nàng.

“Như phi, người cho là đứa nhỏ là do ta xóa bỏ sao? Người thông minh như vậy, khẳng định đã sớm nghĩ tới, trong lòng người tình nguyện tin rằng là ta xóa bỏ đứa nhỏ của người, để có thể có người cho người thù hận, ta biết người thương tâm khổ sở, biết trong lòng người đau đớn, trong lòng thù hận, trong lòng oán giận, nhưng dục gia chi tội hà hoạn vô từ (nếu đã cố ý tìm tội, thì không cần phải kiếm cớ nữa).”Nguyễn Nhược Khê không buồn không giận nhìn nàng từng chữ từng chữ một nói.

Trong đôi mắt đau buồn của Như phi hiện lên một tia áy náy, nhưng chỉ chột lóe qua, lại hung hăng nói:

“Người không cần ngụy biện ình, ta sẽ không tin.”

“Người không thể tin được? Hay không nguyện ý nghĩ hấn xóa bỏ đứa nhỏ của người.”Nguyễn Nhược Khê liếc mắt một cái liền vạch trần suy nghĩ của nàng.

“Vũ Khuynh Thành, người không cần ở đây dùng lời nói mê hoặc người khác, vương sao có thể ra tay xóa bỏ đứa nhỏ của mình.” Như phi đột nhiên không khống chế được hướng về phía nàng quát, nàng ta không thể chấp nhận sự thật kia.

Khóe môi Nguyễn Nhược Khê nhếch lên một nụ cười thần nhiên trào phúng nói:

“Như phi, ta cũng không nói là vương, người vì sao lại nghĩ là hần, mà không phải là Nhu phi chứ?” Nàng ta đây là không đánh đã khai, trong lòng nàng ấy cái gì cũng rõ.

Sắc mặt Như phi thay đổi một chút, phần nộ lúc trước lập tức tan rã, vô lực tựa vào nơi đó, nhắm mắt lại, nước mắt liền chảy ra:

“Vì sao? Người vì sao phải vạch trần sự thật này, ta không muốn biết, vì cái gì phải đối với ta tàn nhẫn như vậy? Vì sao lại xóa bỏ đứa nhỏ của ta?..”

Đột nhiên thấy bộ dạng bất lực đáng thương này của nàng ta, trong lòng không nỡ, đi qua, cầm tay của nàng nhẹ giọng an ủi nói:

“Không cần khổ sở, đứa nhỏ không có, thì vẫn có thể sinh đứa khác.”

“Sinh?” Như phi đột nhiên cười lạnh nói.

“Hắn còn có thể cho ta có cơ hội sinh sao?”

“Người là nữ nhân của hắn, hắn đương nhiên sẽ cho người cơ hội.” Nguyễn Nhược Khê nói, nếu không có quyền lợi, không có âm mưu, hắn còn lý do gì xóa bỏ đứa nhỏ của mình.

“Vũ Khuynh Thành, người biết không? Trước kia đứa nhỏ trong tay ta là quân cờ để hắn có thể cho ta làm hoàng hậu, nhưng sau khi có đứa nhỏ, ta mới biết được, đó không phải là chuyện quan trọng, ta có thể không cần suy nghĩ cho gia tộc, có thể không cần làm hoàng hậu, ta chỉ cần giữ lại đứa nhỏ của ta, ta rất cẩn thận đề phòng mỗi một người bên cạnh, nhưng ta không ngờ, chính là hắn.....” Về mặt Như phi thống khổ.

“Có lẽ, hắn cũng có nỗi khổ, có lẽ hắn so với người càng đau lòng hơn.” Nguyễn Nhược Khê an ủi như vậy, nhưng tự bản thân cũng biết lý do này, có bao nhiêu gương ép.

“Nếu hắn đau lòng thì sẽ không làm như vậy?” Đôi mắt Như phi bắn ra tia hận thù, Nguyễn Nhược Khê không biết giờ phút này nên nói cái gì nữa? Hiểu được cừu hận trong lòng nàng. nếu là mình, có lẽ so còn ác hơn nàng ta.

“Không nên tiếp tục đau buồn, ngày còn dài, tinh dưỡng thân thể cho tốt, đứa nhỏ sẽ lại có.” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Người không hận hắn sao?” Như phi đột nhiên nói sang chuyện khác, hỏi.

“Ta.....” Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, phút chốc không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng ta.

“Hỏi vấn đề này thật sự là dư thừa, người sao có thể hận hắn, cho dù hắn đem tội danh đặt ở trên người của người, nhưng hắn đã sớm biết người nhất định sẽ bình yên không có việc gì, bây giờ hắn lại sủng ái người như vậy, người sao có thể hận hắn? Người sao có thể hận hắn chứ?” Như phi thần nhiên nói, giọng điệu không cười mà là lãnh phúng (lạnh lùng, trào phúng).

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới hiểu được nàng ta nói cái gì, âm đạm cười nói:

“Hắn sủng ái ta thì sao? Ta vẫn chỉ là huyết nô, vận mệnh của ta còn không bằng người, có lẽ sau vài năm, ta liền biến mất.”

Như phi sửng sốt, nàng đã quên điểm ấy, đúng, sinh mệnh của nàng có lẽ chỉ ngắn ngủn mười năm hoặc ít hơn, so với mình thảm hại hơn, nghĩ đến có chút xin lỗi nói:

“Thật xin lỗi.”

“Không có gì, nữ nhân hoàng cung đã đủ bi ai rồi, điều quan trọng nhất của chúng ta là bản thân sống vui vẻ.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười nói.

“Bản thân vui về?” Như phi không thể vui về như nàng được, lúc bản thân bước vào cung, cũng đã định trước, còn sống thì còn thương tâm, không thể thay đổi, trừ phi nàng có thể rời đi.

“Người tỉnh dưỡng thân thể đi, ta không quấy rầy người nữa, hôm nào lại đến xem người.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy nói.

“Được.” Như phi gật gật đầu.

Rời Như phi cung, Nguyễn Nhược Khê mang theo Tiểu Ngọc đi dạo trong ngự hoa viên.

“Nương nương, vì sao người không đi xem Nhu phi? Người không phải cũng sinh non sao?” Tiểu Ngọc không rõ hỏi.

“Nàng không đáng.” Nguyễn Nhược Khê mặt không chút thay đổi nói, nữ tử dối trá âm hiểm như vậy, sao đáng để nàng đi xem, tuy nàng ta cũng có một ngàn một vạn lý do.

“Vâng.” Tiểu Ngọc tuy trong lòng không rõ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, dù sao nương nương nói không đi, nhất định có đạo lý của nàng.

Nhưng tại sao mọi chuyện lại khéo như vậy, đối diện ngự hoa viên, Nhu phi mang theo cung nữ đã đi tới.

Nhìn chăm chăm đôi mắt đẹp của nàng ta, trong đó đều là phun lửa, vẻ mặt oán hận.

Nguyễn Nhược Khê đột nhiên xúc động muốn cười, trách sao mọi người đều nói trong hoàng cung là một vườn tuồng, cho nên mọi người đều diễn trò, người muốn chân thật cũng không được, hóa ra thật sự là như vậy.

“Nương nương.” Tiểu Ngọc nhỏ giọng nhắc nhở, sau đó vội vàng hành lễ nói:

“Nô tì tham kiến Nhu phi nương nương.”

“Nô tì tham kiến mỹ nhân nương nương.” Cung nữ Nhu phi cũng vội vàng hành lễ nói.

“Thần thiếp tham kiến Nhu phi tỷ tỷ.” Nguyễn Nhược Khê hơi hơi hạ thấp người, vẻ mặt lạnh như băng, không muốn cùng nàng ta dong dài, nhưng lễ nghi là không thể thiếu, đứng dậy đi qua thân thể của nàng ta.

Ai ngờ, Nhu phi lại đột nhiên vươn chân ra, hất nhất thời không chú ý, thân mình lảo đảo về phía trước.

“Nương nương, người có sao không?” Tiểu Ngọc vội vàng đỡ lấy nàng, ánh mắt oán hận nhìn chăm chăm Nhu phi, giận mà không dám nói gì.

“Muội muội, sao lại không cẩn thận như vậy?” Nhu phi giả bộ hỏi.

Nguyễn Nhược Khê âm trầm, trên mặt đột nhiên nhếch lên một nụ cười:

“Nhu phi, có cẩn thận cũng không tránh được người có dã tâm, chẳng qua, muội muội muốn khuyên nhủ Nhu phi, mọi việc phải một vừa hai phải, đừng coi mọi người đều là kẻ ngốc, đi đêm lăm có ngày gặp ma đấy.”

“Người đây là có ý gì?” Sắc mặt Nhu phi lạnh lùng.

“Ta có ý tứ gì, người không biết sao?” Nguyễn Nhược Khê cũng lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

“Vũ Khuynh Thành, người xóa bỏ đứa nhỏ của ta, ta còn chưa tìm người tính sổ, người cư nhiên còn phản kháng như vậy?” Trong đôi mắt Nhu phi bắn ra tia cừu hận, đương nhiên này không phải bởi vì đứa nhỏ, mà là bởi vì ghen tị.

“Ha ha.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên nở nụ cười, còn nhìn chăm chăm nàng không nói lời nào, bây giờ bản thân cuối cùng cũng đã biết cái gì gọi là vừa ăn cướp vừa la làng.

“Người cười cái gì? Chột dạ sao?” Nhu phi bị nàng nhìn chăm chăm trong lòng sợ hãi, lại còn muốn giả bộ phản kháng.

“Chột dạ, đương nhiên chột dạ, bịa đặt chuyện không có thật, Nhu phi không chột dạ sao?” Nguyễn Nhược Khê vẫn cười như trước.

“Bị đặt, trong hoàng cung ai chả biết người xóa bỏ đứa nhỏ của ta cùng Như phi, người còn muốn nguy biến sao?” Như phi tuy trong lòng căm giận, nhưng là, nhưng còn muốn đánh đòn phủ đầu.

Trên mặt Nguyễn Nhược Khê vẫn mang nụ cười như trước, lại đột nhiên đi đến gần nàng ta, ở bên tai nàng thấp giọng lạnh lùng ác độc nói:

“Như phi, ta vốn không muốn làm người khó xử, nhưng đây là người bức ta, ta nói cho người biết, đừng tưởng rằng việc mình làm, người khác sẽ không biết, lấy đứa nhỏ của mình làm tiền đặt cược, sẽ nhận được báo ứng đấy, ta nguyện rửa người đời này sẽ không có đứa nhỏ nữa.”

“Người.....” Sắc mặt Như phi đích nháy mắt trở nên xanh mét, không hề báo trước ra tay hướng về phía mặt nàng đánh xuống.....

Ba, một tiếng thanh thúy vang lên, trên mặt Nguyễn Nhược Khê liền xuất hiện một dấu bàn tay đỏ ửng?

“Nương nương.” Tiểu Ngọc kinh sợ, vội vàng xem xét.

Nguyễn Nhược Khê bị nàng ta chọc giận, nàng tuy không đối phó được với nam nhân, nhưng đối phó một nữ nhân như nàng lại lại có thừa, nắm chặt tay, lập tức đẩy Tiểu Ngọc ra, đi qua, chân bước tới, tay liền hung hăng hướng mặt nàng đánh một cái.....

“A.....” Trong ngự hoa viên truyền ra tiếng kêu thê thảm của Như phi.

88. Chương 88: Lần Thứ Ba Tổ Tình

“Nương nương, người sao rồi?” Trong ngự hoa viên cung nữ thái giám loạn thành một đoàn, nhưng cũng không dám ra tay ngăn cản.

Bọn thái giám vội vàng chạy hướng ngự thư phòng, xem ra chỉ có vương có thể ngăn cản.

“Công công, không tốt rồi, không tốt rồi.” Một tiểu thái giám thở hổn hển nói.

“Chuyện gì mà kinh hoàng như vậy, quy củ trong cung người quên rồi sao, nhỏ giọng chút, đừng quấy nhiễu vương.” Tiểu Lí Tử công công vội vàng trách móc.

“Vâng, nô tài đã biết.” Tiểu thái giám vội vàng nhận sai.

“Nói đi, xảy ra chuyện gì?” Tiểu Lí Tử lúc này mới hỏi.

“Bẩm công công, Như phi cùng mĩ nhân nương nương ở ngự hoa viên đang đánh nhau.” Tiểu thái giám vội vàng hồi bẩm nói.

“Cái gì? Người nói một lần xem.” Tiểu Lí Tử công công không dám tin hỏi.

“Như phi nương nương cùng mĩ nhân nương nương ở ngự hoa viên đang đánh nhau, bọn nô tài không dám tiến lên can ngăn, đành phải đến bẩm báo vương.” Tiểu thái giám lại trả lời một lần.

“Có việc này sao?” Tiểu Lí Tử đang ở do dự có bẩm báo vương hay không thì cửa đột nhiên lập tức bị đẩy ra, Tây Môn Lãnh Liệt liền từ bên trong đi ra nói:

“Mang ta đi nhìn xem.” Hai nữ nhân đánh nhau, hẳn đến xem thử bộ dáng gì? Chẳng qua, nói không chừng Vũ Khuynh Thành đang khiến Như phi chịu không nổi.

“Vâng vương.” Tiểu Lí Tử cùng tiểu thái giám vội vàng ở phía trước dẫn đường.

“Vũ Khuynh Thành, người cứ nhiên dám đánh ta.” Mũi Như phi đã chảy ra máu tươi, bị nàng gạt ngã trên mặt đất, vẻ mặt chật vật, được cung nữ nâng dậy, tức giận trùng trùng nói.

“Ta vì sao không dám đánh người?” Đôi bàn tay trắng Nguyễn Nhược Khê nắm thật chặt.

Như phi bị dọa lui về phía sau vài bước,

“Người đừng tới đây, ta sẽ để vương làm chủ cho ta.”

“Vậy chờ xem, chẳng qua, người hình như quên, bây giờ ta mới là sủng phi của hân.” Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng nói, mình không phải người dễ khi dễ.

Nhu phi đột nhiên thấy Tây Môn Lân Liệt từ đối diện xa xa đi tới, sắc mặt một chút liền thay đổi sắc mặt, lập tức nhu nhược hành lễ nói:

“Thần thiếp tham kiến vương.”

“Nô tì tham kiến vương.” Cung nữ một bên cũng vội vàng quỳ xuống.

Nguyễn Nhược Khê xoay người lại, cũng hơi hơi thi lễ nói:

“Thần thiếp tham kiến vương.”

“Đều đứng lên đi, sao lại thế này?” Tây Môn Lân Liệt đứng ở nơi đó phân phó nói, liền thấy trên mặt Nguyễn Nhược Khê một vết bàn tay ửng hồng, nhưng Nhu phi còn thảm hơn, chỉ có thể dùng từ chật vật, trên mũi còn có lưu lại vết máu, quả nhiên giống với hân tưởng tượng.

“Vương, không có chuyện gì? Thần thiếp cùng muội muội không cần thận đụng vào cùng nhau, cho nên cũng ngã xuống.” Nhu phi ôn nhu nhược nhược nói, dù sao nàng cũng không thể nói cho vương rằng các nàng đánh nhau, như vậy đối với ai cũng không có lợi.

“Phải không? Vậy mặt của nàng sao lại thế này? Cũng là do ngã sao?” Tây Môn Lân Liệt nhìn Nguyễn Nhược Khê hỏi.

Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng cười nói:

“Vương, tay Nhu phi tỷ tỷ vừa lúc ngã sắp xuống ở trên mặt thần thiếp, cho nên liền đỏ, chẳng qua không sao, thần thiếp biết tỷ tỷ không phải cố ý, cũng sẽ không so đo?” Diễn trò ai chẳng biết.

Lời nói dối rất rõ ràng, nhưng không một ai phá vỡ nó.

“Một khi đã là như thế, Nhu phi, nàng liền hồi cung tắm rửa một chút đi.” Tây Môn Lân Liệt phân phó nói.

“Vâng, thần thiếp tuân mệnh.” Nhu phi cúi người nói.

“Đi thôi, hồi cung lấy băng chườm vào.” Tây Môn Lân Liệt lại dắt tay Nguyễn Nhược Khê.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê cố ý đem thân mình tựa vào trên người hân, cấp cho Nhu phi một ánh mắt đắc ý, chính là muốn nàng ta tức chết.

Sắc mặt Nhu phi xanh mét, hận cắn răng nghiêng lợi, lại không hề biện pháp, chỉ có giận dữ xoay người rời đi.

Trở lại Tử Uyển.

“Còn đau sao? Tiểu Ngọc, đi lấy khối băng đến đây.” Giọng nói Tây Môn Lân Liệt ôn nhu hỏi, sau đó phân phó nói.

“Vâng, vương, nô tì đi ngay.” Về mặt Tiểu Ngọc vui sướng, tuy vương ở ngự hoa viên vẫn chưa truy cứu chuyện vừa rồi, nhưng là ai cũng tin rằng, trong lòng vương rất rõ ràng, vương dắt tay nương nương, không thể nghi ngờ chính là nói cho người khác biết, người hân sủng ái yêu thích chính là nương nương.

“Mũi Nhu phi là bị nàng đánh vỡ hân.” Lúc Tây Môn Lân Liệt nói những lời này giọng điệu ẩn chứa ý cười.

“Người đang vui sướng khi thấy người gặp họa sao, đừng quên nàng là nữ nhân của người, người không đau lòng sao.” Nguyễn Nhược Khê trừng hân liếc một cái,

“Nàng cũng là nữ nhân của ta, ta lại còn yêu thương nàng.” Tây Môn Lân Liệt nhìn chằm chằm nàng, nửa là thật sự, nửa là vui đùa.

“Người thật sự yêu thương ta?” Thái độ Nguyễn Nhược Khê khác thường nhìn hân hỏi.

“Yêu, nhưng chuyện nàng muốn không có khả năng.” Tây Môn Lân Liệt lập tức nói.

“Người biết ta muốn người làm gì sao?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, nàng còn chưa nói mà.

“Không biết, chẳng qua khẳng định không phải chuyện gì tốt? Cho nên trực tiếp cự tuyệt.” Tây Môn Lãnh Liệt đáp.

Đáng chết, hắn luôn khôn khéo như vậy? Ánh mắt đột nhiên chuyển đi, vẻ mặt tiếc hận nói:

“Thật đáng tiếc nha, vốn ta muốn nói, nếu người thực sự yêu thương ta, như vậy ta liền nói cho người.....” Nàng cố ý dừng lại không nói.

“Cái gì?” Tuy nhìn thấy ý cười trong ánh mắt nàng, nhưng hắn vẫn vui vẻ phối hợp.

“Không nói cho người.” Nguyễn Nhược Khê nhanh chóng nói, bị nàng đùa giỡn rồi.

“Không nói cho ta, ta đây khiến cho nàng nói cho ta mới thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm nàng qua, trong đôi mắt lại mang theo nụ cười.

“Người thật muốn biết?” Nguyễn Nhược Khê nhếch mày hỏi.

“Nói.”

“Được rồi, ta muốn nói chính là, nếu người yêu ta thật lòng, vậy móc trái tim ra cho ta xem, để ta xem tim người màu đỏ hay màu đen.” Nguyễn Nhược Khê đưa tay đặt ở trên miệng hắn, có bản lĩnh thì hắn lấy ra xem.

“Được.” Tây Môn Lãnh Liệt rất sẵn khoái đáp ứng, đem tay của nàng đặt ở trên ngực nói:

“Muốn nhìn, thì tự mình lấy đi.”

Nguyễn Nhược Khê lập tức lấy bàn tay ra nói:

“Không thành ý, người tự mình lấy cho ta xem.”

“Có thể, nhưng ta cũng muốn xem của nàng, nếu trong lòng ta tràn ngập hình ảnh của nàng, nhưng trong lòng của nàng không có ta, chẳng phải là rất không công bằng sao.” Tây Môn Lãnh Liệt hạ giọng âm tại bên tai của nàng nói.

“Vậy quên đi, trong lòng ta khẳng định không có người.” Nguyễn Nhược Khê đẩy hắn ra.

“Vũ Khuynh Thành, nàng tin không? Trong lòng của nàng có ta, hơn nữa chỉ có ta thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt lại tự tin nói, nói xong, còn ở trên môi của nàng hôn một cái.

“Vương, nương nương, đã mang khối băng đến.” Tiểu Ngọc vào cửa, liền thấy cảnh này, vội vàng cúi thấp đầu.

“Mang tới đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó nói, nhưng chưa buông Nguyễn Nhược Khê trong lòng ra.

“Vâng.” Tiểu Ngọc đem khối băng tới, che miệng cười, lui đi ra ngoài.

“Ta tự mình làm được.” Nguyễn Nhược Khê vừa muốn đứng dậy.

Tây Môn Lãnh Liệt liền ngăn nàng lại:

“Đừng nhúc nhích, ta giúp nàng.” Nói xong, cầm lấy khối băng đặt ở trên má nàng, nhẹ nhàng lăn qua lăn lại.

Mặt ửng đỏ, lập tức liền cảm giác được lạnh lẽo rất thoải mái, nhắm mắt lại hưởng thụ.

“Vừa rồi sao lại thế?” Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới hỏi.

Hắn không hỏi thì không sao, vừa hỏi, Nguyễn Nhược Khê liền tức giận, mở to mắt hung hăng trừng mắt hắn nói:

“Đều là bởi vì người.”

“Bởi vì ta?” Tây Môn Lãnh Liệt buồn cười nói:

“Chẳng lẽ người là bởi vì ăn dấm chua.”

“Ăn dấm chua? Đầu óc của người không có vấn đề gì chứ.” Nguyễn Nhược Khê cố ý ngạc nhiên nói.

“Không phải thế thì vì sao?” Tây Môn Lãnh Liệt kỳ thật đã sớm đoán được.

“Bởi vì sao? Người không đoán được sao?” Nguyễn Nhược Khê lườm hắn, không nghĩ hắn biết rõ còn hỏi.

“Thật xin lỗi.” Một tiếng xin lỗi mềm nhẹ vang lên ở bên tai nàng.

Nguyễn Nhược Khê có chút sửng sốt, quay đầu kinh ngạc nhìn hắn, giọng nói kia là của hắn sao?

“Không cần nhìn ta như vậy, có một số việc, ta không thể mở miệng giải thích với nàng, nhưng hãy tin ta, chuyện làm thương tổn người, không phải ta cố ý, ta là không thể tránh hết được, không thể không làm như vậy.” Về mặt Tây Môn Lãnh Liệt trầm trọng nhưng thực sự.

Nguyễn Nhược Khê ngây ngẩn cả người, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dáng hắn như thế, nhìn sâu trong đôi mắt hắn tràn đầy thống khổ, không khỏi thốt lên nói:

“Vì sao nói cho ta?”

“Bởi vì nàng là người đầu tiên ta muốn đôi xử thật tình.” Tây Môn Lãnh Liệt ở bên tai của nàng nói.

“Có ý tứ gì?” Nguyễn Nhược Khê sửng sốt.

“Tự mình nghĩ đi, được rồi, nàng nghỉ ngơi một chút, ngự thư phòng còn có việc chờ ta xử lý, buổi tối lại đến xem nàng.” Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên một nụ cười, liếc mắt nàng một cái, mới xoay người rời đi.

Tự mình nghĩ? Nguyễn Nhược Khê mê mẩn?

“Bởi vì nàng là người đầu tiên ta muốn đôi xử thật tình.”

Trái tim đập bùm một tiếng, nhảy loạn xạ, nàng nhớ đây là lần thứ ba, hắn nói với nàng những lời khiến người khác nghĩ vẫn vợ.

89. Chương 89: Trái Tim Bắt Đầu Dao Động

“Nương nương, Tiểu Ngọc rất khâm phục người.” Tiểu Ngọc đi vào, vẻ mặt kính nể nói.

“Bội phục ta cái gì? Đánh Nhu phi sao?” Nguyễn Nhược Khê buồn cười nhìn nàng hỏi.

“Đương nhiên, nói thật, lúc ấy nô tì nhìn ngây người, lúc phản ứng được, Nhu phi đã ngã trên mặt đất, mũi đổ máu, vẻ mặt thì chật vật, thật sự là xứng đáng, ai bảo nàng ta khi dễ nương nương.” Tiểu Ngọc trút giận nói.

“Nha đầu ngốc, người liên vui vẻ như vậy, người không sợ nàng ta sẽ âm thầm báo thù lại ta sao?” Nguyễn Nhược Khê khẽ cười một chút, chuyện này rất có thể.

“Không sợ, có vương bảo vệ nương nương rồi.” Về mặt Tiểu Ngọc coi như không có chuyện gì nói.

“Người sao lại biết hắn sẽ bảo vệ ta?” Nguyễn Nhược Khê kỳ quái nhìn nàng, sao nàng ta thấy được.

“Hôm nay ở ngự hoa viên, vương nắm tay nương nương, hoàn toàn không nhìn Nhu phi nương nương, bọn nô tì đều thấy được vương sủng ái, thích nương nương, vậy vương có thể để nương nương chịu ủy khuất sao?” Tiểu Ngọc nói như một lẽ tất nhiên.

“Có lẽ vậy, Tiểu Ngọc, ta mệt, muốn ngủ một chút, bữa tối không ăn.” Nguyễn Nhược Khê cười ảm đạm, phân phó nói, các nàng đều nhìn ra chuyện đó, vì sao bản thân mình không cảm giác được?

“Được, vậy nương nương người nghỉ ngơi cho khỏe, nô tì cáo lui.” Tiểu Ngọc nói xong, lui đi xuống.

Nguyễn Nhược Khê ngồi ở trên giường, nghĩ lại những chuyện sau khi xuất cung, nhớ lại câu hắn nói sau khi triều miên kia:

“Vũ Khuynh Thành, ta thích nàng.”

Hắn thực sự thích mình sao? Khi nhớ lại mỗi lần gặp nguy hiểm, hắn đều đem mình để ở phía sau, không chút do dự dùng sinh mệnh che chở nàng.

Trong lòng đột nhiên ấm áp, khóe môi không tự giác nhếch lên một vòng cung.

“Suy nghĩ cái gì vậy? Sao lại không dùng bữa tối?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên đi đến bên giường.

“Không nghĩ cái gì cả, không đói, không muốn ăn.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn nói.

“Vậy xuống giường theo giúp ta ăn một chút, ta đói.” Trong đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo vài phần ôn nhu nhìn nàng nói.

“Được rồi, người nói, ta cũng có chút đói.” Nguyễn Nhược Khê xuống giường, bộ dạng này của hắn, khiến nàng không thể cự tuyệt, cao giọng phân phó nói:

“Tiểu ngọc, đi truyền lệnh.”

“Vâng, nương nương.” Tiểu Ngọc ở ngoài cửa đáp.

Rất nhanh, trên bàn liền bày đầy thức ăn.

“Vương, nương nương, đã chuẩn bị xong, mời dùng bữa.” Tiểu Ngọc cung kính, thức thời lui đi ra ngoài

“Ăn nhiều một chút, những đồ ăn này rất ngon.” Tây Môn Lãnh Liệt gấp cho nàng một ít củ cải hồng và rau chân vịt.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê không cự tuyệt, mà gấp bỏ trong miệng.

Ăn một hồi lâu mới phát hiện hắn hoàn toàn không ăn, mà không ngừng gấp đồ ăn đồ ăn ỉnh, kỳ quái nhìn hắn hỏi:

“Người không phải nói đói sao? Sao không ăn?”

“Ta nhìn nàng ăn.” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Nguyễn Nhược Khê đột nhiên có chút bối rối, nàng rất thích ở chung với hắn như vậy, không hề đối đầu gay gắt với nhau, nàng cảm thấy có chút dễ chịu, buông bát xuống nói:

“Ta ăn no rồi.”

“Được, vậy ăn điểm tâm đi.” Hắn lại đưa qua một bát canh long nhãn táo đỏ.

“Vì sao người luôn bảo ta ăn vậy?” Nguyễn Nhược Khê kỳ quái nhìn hắn, cử chỉ hôm nay của hắn rất khác thường.

“Mấy thứ này có lợi cho nàng, cho nên nên ăn nhiều một chút.” Trên mặt Tây Môn Lãnh Liệt hiện lên một tia khổ sở.

Có lợi? Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, lúc này mới nhìn bát canh long nhãn táo đỏ trong tay, lập tức hiểu được, mấy thứ này đều là bổ máu, từ từ nuốt vào trong miệng, thản nhiên cười nói:

“Ngày mai lại là đêm trăng tròn rồi.”

“Khuynh Thành, không cần sợ hãi, cho ta thời gian, ta sẽ tìm người thay thế nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức đem nàng ôm vào trong ngực, vẻ mặt đó, giọng điệu đó đều mang theo thống khổ và không nỡ.

“Ta không sợ hãi, thật ra thì thần bảo vệ cũng không đáng sợ, ta cảm thấy nó rất có linh tính (thông minh tài trí, động vật đã thuần hóa).” Nguyễn Nhược Khê không biết vì sao mình lại an ủi hắn, để hắn yên tâm.

Trong đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt hiện lên một tia mắt tự nhiên, hơi thở lạnh như băng, nhưng rất nhanh liền che dấu đi.

“Đúng rồi, người gặp qua thần bảo vệ chưa?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn hỏi.

“Gặp qua, nàng không cảm thấy nó rất đáng sợ sao?” Hắn hỏi lại nàng, hắn sao lại chưa thấy qua, không muốn gặp, nhưng trốn không thoát.

“Lần đầu tiên gặp thì rất sợ, chẳng qua may mà nó không ăn thịt người, sau lại cảm giác không đáng sợ như vậy, ta coi như đi gặp bằng hữu.” Nguyễn Nhược Khê ra vẻ thoải mái nói.

Bằng hữu? Trong lòng Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh.

“Đúng rồi, ngày mai ngươi có muốn cùng ta đi gặp hắn hay không?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên hỏi, có hắn đi cùng, ít ra mình cũng thấy an tâm, sẽ tăng can đảm, tuy ngoài miệng nói không sợ, nhưng thực sự, trong lòng vẫn run rẩy.

“Ta không có cách nào đi vào, giống như nàng nói, thần bảo vệ có linh tính, trừ nàng ra, nó sẽ không cho bất kì kẻ nào đi vào.” Tây Môn Lãnh Liệt lắc đầu nói.

“Ngươi cũng không có thể sao? Nhưng ngươi là vương nha.” Nguyễn Nhược Khê kinh ngạc nói.

“Vương ở trong mắt nó không là cái gì cả, có lẽ nó hoàn toàn không biết ta là vương.” Tây Môn Lãnh Liệt khẽ cười nói,

“Nàng yên tâm, ta sẽ ở bên ngoài chờ nàng.”

“Ta không phải có ý này.” Nguyễn Nhược Khê sửng sốt nói.

“Nhưng ta có ý này.” Tây Môn Lãnh Liệt kéo nàng vào ngực ấm muội nói.

Trái tim Nguyễn Nhược Khê đột nhiên nhảy dựng lên, sắc mặt cứ nhiên đỏ không đúng lúc, che dấu xấu hổ đứng dậy:

“Ta ăn no rồi, muốn ngủ.”

“Được, ta ngủ cùng nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức liền đuổi theo đi tới.

“Không cần, ta còn chưa muốn ngủ.” Nguyễn Nhược Khê thật muốn cắn đầu lưỡi mình, nàng nói muốn ngủ làm gì chứ.

“Ngủ đi, nàng nên nghỉ ngơi sớm.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức ôm nàng ngã lên trên giường.

“Ta còn chuyện phải làm.” Nàng cuống quýt nói, muốn đứng dậy.

Tây Môn Lãnh Liệt lại thấp giọng ở bên tai của nàng khẽ cười nói:

“Yên tâm, ta sẽ không ăn nàng? Đêm nay ta sẽ ôm nàng ngủ thôi.”

“Đây là ngươi nói. Không được đổi ý.” Nguyễn Nhược Khê giống như một tiểu hài tử muốn hắn cam đoan.

“Được, là ta nói, không đổi ý, bây giờ nàng có thể yên tâm ngủ.” Hắn mỉm cười cam đoan.

Nghe được hắn nói như vậy, Nguyễn Nhược Khê cứ nhiên thực thực sự trầm tĩnh lại, rất yên tâm nằm trong lòng ngực hắn, nhắm mắt lại.

“Ngủ đi.” Tây Môn Lãnh Liệt lại hôn một cái ở trên trán của nàng.

Khóe môi nhếch lên một nụ cười, hóa ra được người yêu sủng, cảm giác tuyệt vời như vậy.

Khi mở to mắt lần nữa, đã là sáng sớm ngày hôm sau, nhìn thấy bên người còn sót lại hơi ấm, nàng biết hắn vừa mới rời đi, thật ra hắn rất là siêng năng, mỗi ngày không ngại mưa gió vào triều sớm, không hề lười biếng, nhưng không biết trong lòng hắn giấu bí mật gì mà khiến hắn thống khổ như thế.

“Nương nương, ăn cái này đi, là quốc sư đưa tới.” Tiểu Ngọc cầm viên thuốc cùng nước đi tới, thật ra bản thân biết đây là được bổ máu, trong lòng không khỏi vì nương nương cảm thán, cho dù được vương sủng ái, nhưng nương nương vẫn chỉ là huyết nô.

“Mang đến đây đi.” Nguyễn Nhược Khê một ngụm nuốt xuống.

“Nương nương, người biết không?” Tiểu Ngọc đột nhiên thần bí nói.

“Biết cái gì?” Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, chẳng lẽ hoàng cung lại có chuyện gì mới mẻ sao?

Lúc này vẻ mặt Tiểu Ngọc mới cao hứng nói:

“Thật ra, ngày hôm qua, vương đã dùng cơm xong rồi, bởi vì biết người không ăn, cho nên mới cố ý nói mình cũng chưa ăn, để nương nương bồi vương ăn, có thể thấy được vương sủng ái nương nương biết bao nhiêu, các nương nương khác ghen tị chết đi được.”

“Phải không? Sao ngươi biết?” Nguyễn Nhược Khê không biết vào giờ phút này trong lòng nghĩ thế nào, chỉ có một loại cảm giác nói không nên lời.

“Là Tiểu Lý Tử công công nói.” Tiểu Ngọc đáp.

Nguyễn Nhược Khê thực sự mê mẩn, hấp thích mình thật sao? Tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng trái tim lại đập loạn xạ.

“Nương nương, nô tì đi lấy đồ ăn sáng cho người.” Tiểu Ngọc lại nói.

“Ừ.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh.

Dùng bữa tối xong, Nguyễn Nhược Khê chờ ở đó.

“Nương nương.” Tiểu Lý Tử tiến vào phòng hành lễ nói.

“Công công, người đã đến rồi, chúng ta đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy nói? Đương nhiên biết hẳn đến làm gì, vốn muốn hỏi hẳn, vì sao vương chưa tới? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là không mở miệng.

“Nương nương, mời.” Tiểu Lý Tử làm một cái động tác mời, sau đó mới đi theo phía sau của nàng, giải thích nói:

“Nương nương, đêm trăng tròn của mỗi tháng, vương phải thắp hương, cho nên không thể tới bồi nương nương, nhưng vương dặn dò nô tì nói với nương nương, vương nhất định sẽ chờ nương nương đi ra.”

“Ta biết rồi.” Giọng điệu Nguyễn Nhược Khê thoải mái đáp, hóa ra là như vậy, nghi vấn trong lòng lập tức tiêu tan.

90. Chương 90: Nhu Tình Mật Ý

Lần này Nguyễn Nhược Khê rất bình tĩnh tùy ý để ma ma dẫn vào bên trong, để cung nữ tắm rửa thay y phục, sau đó lẳng lặng chờ ở bên giường.

Nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, nàng thầm nhủ chắc là nó đến.

Chờ con sói đi đến trước mặt mình, Nguyễn Nhược Khê chủ động vươn cánh tay trắng nõn ra ngoài, cũng không để ý nó nghe có hiểu được hay không, nói:

“Lần này hạ miệng nhẹ một chút.”

Ánh mắt màu hổ phách của con sói nhìn chằm chằm nàng, sau đó mới bắt lấy cánh tay của nàng.

Về mặt Nguyễn Nhược Khê thống khổ nhắm mắt lại, đợi một chút, thật kỳ quái, cứ nhiên không đau, còn ngứa ngứa. Mở to mắt liền thấy, nó đang dùng đầu lưỡi khê liếm cánh tay mình, trách sao lại ngứa như vậy.

“Này, đừng liếm, ngứa lắm biết không?” Nhịn không được nói.

Động tác của con sói đột nhiên dừng lại, sau đó bất ngờ cắn xuống.

“A.....” Chỗ thịt bị hàm răng nanh cắn xuống, cảm giác không phải đau bình thường, trong lòng oán giận tròng mắt nó.

Nhưng nó không hề ngừng hút dòng máu tươi đang chảy ra kia.

Trong lòng bất đắc dĩ thở dài, mình đang oán hận cái gì chứ, nó vốn là sói mà.

Tầm nhìn dần dần bắt đầu mơ hồ, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, cho đến khi mất ý thức té xỉu ở trên giường.

Lúc nàng tỉnh lại, liền cảm giác mình đang nằm ở trong một vòng ôm ấm áp, hương vị quen thuộc kia làm nàng rất an tâm.

“Khuynh Thành, khá hơn chút nào không?” Giọng nói ôn nhu lại vang lên bên tai.

“Không có.” Nguyễn Nhược Khê mới miễn cưỡng mở to mắt, liền thấy Tây Môn Lãnh Liệt đang ở ôm mình.

“Nào, há mồm, uống hết chỗ được này đi.” Thấy nàng mở to mắt, hắn dùng thìa nhẹ nhàng đưa đến trong miệng của nàng.

Nguyễn Nhược Khê mở miệng ra, uống một ngụm rồi một ngụm, hắn bây giờ ôn nhu chăm sóc, cho tới bây giờ nàng đều chưa gặp qua, tuy đầu rất đau, cánh tay rất đau, nhưng trái tim rất ngọt ngào, ấm áp.

“Tốt lắm, hết choáng váng chưa? Muốn ăn chút gì hay muốn ngủ?” Sau khi uống hết được, Tây Môn Lãnh Liệt lại ôn nhu hỏi.

“Ta không đói, ngủ một chút được rồi.” Nguyễn Nhược Khê đáp, nhìn thấy ánh mắt yêu thương của hắn, nàng đột nhiên cảm giác đây là một loại hạnh phúc.

“Được, ta ngủ cùng nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, nằm ở trên giường, lấy tay ôm nàng.

“Không cần, người đi làm việc của mình đi.” Nguyễn Nhược Khê cự tuyệt nói, hắn có lòng là được rồi.

“Khuynh Thành, không có chuyện gì quan trọng hơn nàng, ngủ đi, ở cùng nàng, ta mới có thể an tâm.” Tây Môn Lãnh Liệt vẫn như trước ôm nàng, lời nói quanh quẩn ở bên tai.

Lời nói của hắn hoàn toàn làm trái tim Nguyễn Nhược Khê mềm đi, không tự giác xích lại gần lồng ngực hắn.

Tây Môn Lãnh Liệt lại ôm chặt nàng thêm một chút, hắn biết trong lòng của nàng đã có mình, kế hoạch đã thành công một nửa, những ngày tiếp theo, chính là yêu nàng, làm nàng cảm động, sau đó.....

Ba ngày sau.

Tâm tình Nguyễn Nhược Khê sáng khoái đi ra khỏi phòng, vận lưng, cao hứng nói:

“Hôm nay thời tiết thật tốt, thân thể cũng tốt.”

“Ha ha.” Tiểu Ngọc ở một bên cười nói:

“Là tâm tình của nương nương tốt.”

“Tâm tình của ta tốt sao?” Nguyễn Nhược Khê quay đầu lại hỏi.

“Đó là đương nhiên, mấy ngày nay vương đều ở cùng nương nương, tự tay bón được cho nương nương, bón điểm tâm, nụ cười trên mặt nương nương đến bây giờ vẫn chưa khép lại, nói thật, nô tì chưa bao giờ thấy nương nương cao hứng như vậy nha.” Tiểu Ngọc đáp.

“Phải không?” Khóe môi Nguyễn Nhược Khê không tự giác giơ lên, chuyện này đại khái chính là ma lực tình yêu, tình yêu, chính mình cũng hoảng sợ, sao nàng lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ nàng thích Tây Môn Lãnh Liệt, không, nàng sẽ không thích hắn đâu, nhưng mỗi khi nhắc tới hắn, trong lòng sẽ cảm thấy vui sướng.

“Nương nương, ăn canh long nhãn táo đỏ này đi, đây là vương cố ý dặn dò.” Tiểu Ngọc cầm điểm tâm trong tay đưa cho nàng.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê ăn một miếng lại một miếng, trong lòng nổi lên ngọt ngào.

“Sao nàng lại đi ra đây? Đầu hết choáng váng chưa?” Tây Môn Lãnh Liệt đi đến quan tâm hỏi.

“Nô tì tham kiến vương.” Tiểu Ngọc vội vàng hành lễ.

“Không choáng váng, nên vận động một chút, tốt hơn với năm suốt.” (sao nghe giống mang bầu vậy T_T bao giờ anh chị mới có tin vui cho em nhờ ^^) Nguyễn Nhược Khê đưa chén cho Tiểu Ngọc ở bên cạnh, Tiểu Ngọc thức thời lui đi xuống.

“Vậy ta đi cùng nàng một chút.” Tây Môn Lãnh Liệt rất tự nhiên dắt tay của nàng, hướng bên ngoài Tử Uyển mà đi.

Trong ngự hoa viên muôn hoa khoe sắc, các loại hoa tranh nhau đua nở, mẫu đơn cao quý, nổi bật giữa đám đông, làm phai mờ các loại hoa khác.

Bước chân Nguyễn Nhược Khê dừng lại cánh sen phần hồng trong hồ nước, nhìn chăm chăm đóa hoa sen phật phồng trong làn nước kia,; trên mặt lộ ra ánh mắt yêu thích cùng thưởng thức.

“Nàng thích hoa sen sao?” Tây Môn Lãnh Liệt hỏi.

“Phải, ta thích hoa sen, thích nó ‘xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất kiêu (nghĩa là: gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, trơ chơi trên mặt nước lặn tằm mà không ẻo lả – trích Ái liên thuyết của Chu Đôn Di)’” Nguyễn Nhược Khê nói xong ngồi ở trên tảng đá cạnh hồ, từ lần đầu tiên đọc câu này, nàng liền thích hoa sen, thích nó ở trong nước, mà không hề dính một hạt bụi nhỏ, không hề thế tục, giữ mình trong sạch cùng mùi hương tự nhiên không phô trương nhưng rất đáng ngưỡng mộ.

Từ lúc đó, nàng liền rất thích tới công viên ngắm nhìn hoa sen trong hồ nước.

Tây Môn Lãnh Liệt lại đột nhiên đưa tay hái xuống một đóa hoa sen, cài ở trong tóc của nàng, thâm tình nhìn nàng nói:

“Nàng chính là hóa thân của hoa sen, giống như nó, xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất kiêu.”

Nguyễn Nhược Khê bị hán nhìn mặt có chút nóng lên, được hán ca ngợi có chút chẳng biết làm sao, cuống quýt tránh ánh mắt hán nói:

“Ta làm sao có phẩm hạnh cao như vậy.”

“Vì sao nàng lại không có chứ? Nàng không giả tạo, không cậy sủng làm càn, giống như là hóa thân của hoa sen, một tiên tử hoa sen rơi xuống phàm trần.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay đỡ lấy bả vai của nàng, ánh mắt nhìn nàng gần trong gang tấc.

Nguyễn Nhược Khê mặt đỏ thêm vài phần, sao lúc nào hán cũng nói những lời ngọt ngào như vậy chứ? Hạ thấp ánh mắt không dám nhìn thẳng hán nói:

“Ta không được như người nói.”

“So với ta nói còn tốt hơn.” Tây Môn Lãnh Liệt nâng mặt của nàng lên, đôi môi cũng chậm chậm tiến sát lại.

Nguyễn Nhược Khê tim đập dồn dập hoảng hốt, nhưng không ngăn cản, ngược lại nhắm mắt ghênh đón hán.

“Thần thiếp tham kiến vương.” Trong khoảnh khắc đôi môi bọn họ chạm vào nhau, một giọng nói ôn nhu đột nhiên truyền đến.

Nguyễn Nhược Khê cuống quýt quay đầu, liền thấy bộ dáng nhu nhược, ôn nhu của y phục Nhu phi, trong đôi mắt đó lóe lên một tia căm thù, hận không thể dùng ánh mắt giết chết nàng.

“Nhu phi, đứng đi lên.” Giọng nói Tây Môn Lãnh Liệt như thường phân phó nói, lại dắt tay Nguyễn Nhược Khê.

Mắt nhìn thấy tay đan vào tay, Nhu phi càng thêm đau đớn, ánh mắt kia hận không được cắn nuốt nàng, nguyên Nguyễn Nhược Khê lại vô tội nở nụ cười rức rĩ với nàng, nữ nhân đáng chết, ta chính là muốn người tức chết.

Nhu phi hận căm rằng nghiêng lợi, lại không thể làm gì, chỉ có thể cúi người hành lễ nói:

“Vương, khó được có khi nào có dịp, để thần thiếp cùng muội muội đi dạo ngự hoa viên với người được không?”

“Được, cùng nhau đi đi.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Cám ơn vương.” Trong đôi mắt Nhu phi mang theo đắc ý liếc mắt nàng một cái.

“Vương, Nhu phi tỷ tỷ, các người đi đi, ta mệt, đi về trước.” Nguyễn Nhược Khê hung hăng rút tay về, nàng sao có thể quên, tuy hẳn thích mình nhưng nữ nhân của hắn còn nhiều như vậy, bây giờ cũng đã có hơn mười người, sau này còn không biết có bao nhiêu người nữa?

“Chờ một chút, ta trở về cùng nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt lại nhanh chóng nắm lấy cánh tay của nàng, phân phó cho Nhu phi nói:

“Nhu phi tự mình đi dạo đi, nàng không thoải mái, ta cùng nàng trở về nhìn xem.”

“Vâng, vương đi thông thả.” Nhu phi mặc dù trong lòng có chút không cam lòng, nhưng cũng không dám cãi lời, chỉ có thể tuân mệnh, đem mối hận này, cắn răng nuốt xuống bụng.

Nguyễn Nhược Khê rầu rĩ không vui cùng hắn đi về, một câu cũng không nói.

“Làm sao vậy? Ăn dấm chua sao?” Tây Môn Lãnh Liệt cố ý trêu đùa nhìn nàng.

Nàng lườm hắn một cái, vẫn như trước không để ý tới hắn.

“Thực sự ăn dấm chua sao?” Ý cười trên khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt lại càng sâu.

Nguyễn Nhược Khê hung hăng trừng hắn một cái:

“Ta ăn dấm chua, ngươi vui vẻ như vậy sao?”

“Đương nhiên vui vẻ, nàng ăn dấm chua, chứng tỏ nàng thích ta.” Tây Môn Lãnh Liệt có chút vô lại ôm nàng yêu.

“Vậy ngươi khỏi phải vui vẻ, ta không ăn dấm chua.” Nguyễn Nhược Khê đả kích hắn nói.

“Ta không tin, vậy vì sao nàng không vui?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo đắc ý.

“Không tin thì thôi.” Nguyễn Nhược Khê không thèm tranh cãi với hắn, kỳ thật sao hắn có thể biết nàng nghĩ cái gì, chẳng qua, theo như lời hắn nói, nếu không ăn giấm chua nàng cần gì để ý hắn có bao nhiêu nữ nhân chứ?

Không được, nàng phải bảo vệ trái tim của chính mình, không thể yêu thương hắn, một nam nhân nắm thiên hạ trong tay, có vô số nữ nhân, nhưng dường như nàng đã quên, trái tim sao có thể bảo vệ được, tình yêu chính là thân bất do kỷ.

91. Chương 91: Mối Thù Với Vũ Gia

Dùng xong bữa tối, thoải mái tắm rửa một cái, Nguyễn Nhược Khê ngồi vào bên giường. “Nương nương, người nghỉ ngơi sớm một chút.” Tiểu Ngọc đi tới sửa soạn chăn gối nói.

“Ta chưa buồn ngủ, muốn ngồi một lúc.” Nguyễn Nhược Khê đáp, đi đến trước cửa sổ, ngồi xuống, hưởng thụ mát lạnh từ cơn gió thổi tới.

“Nương nương.....” Tiểu Ngọc dường như có chuyện không biết nên nói như thế nào?

“Làm sao vậy?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, nhìn Tiểu Ngọc, vẻ mặt nàng ta lo lắng, nhìn là biết ngay không có chuyện gì tốt, nàng là người đem hi vọng ái ố thể hiện trên mặt.

“Nương nương, người vẫn nên nghỉ sớm một chút đi, đêm nay không cần chờ vương.” Tiểu Ngọc lúc này mới hít sâu một hơi nói, dù sao nương nương sớm muộn gì cũng biết, mình vẫn nên nói ra.

“Có ý tứ gì?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, nàng vốn không có đợi hắn, chẳng qua Tiểu Ngọc vừa nói như vậy, khiến nàng tò mò.

“Nương nương, Tiểu Lí Tử công công cố ý đến nói cho nô tì biết đêm nay vương không đến, bị nô tì truy hỏi, hắn mới nói, đêm nay, vương muốn đi cung Như phi.” Tiểu Ngọc nói đến đây ánh mắt còn trộm nhìn sắc mặt của nàng.

“Đi cung Như phi, ta biết rồi, Tiểu Ngọc, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Giọng nói của Nguyễn Nhược Khê vẫn như thường.

“Vâng, nô tì cáo lui.” Tiểu Ngọc thở phào nhẹ nhõm, nường nường cứ nhiên không có tức giận, xem ra nường nường thật sự là rộng lượng, là do mình nghĩ nhiều.

Khoảnh khắc cửa được đóng nhẹ nhàng, nụ cười trên mặt Nguyễn Nhược Khê lập tức biến mất, hấn đi cung Như phi? Sau đó thì sao? Là Nhu phi, sau đó, là phi tần, là mỹ nhân.....

Đó là nữ nhân của hấn, cũng là trách nhiệm của hấn, nằng không thể đi để ý, cũng không nên để ý, nhưng vì sao trong lòng không thoải mái như vậy?

Tây Môn Lãnh Liệt, ta không thương ngươi, thực sự không thương ngươi, nằng cố gắng nói với chính mình, nhưng bóng dáng của hấn ngày càng khắc sâu trong lòng của nằng.

Nguyễn Nhược Khê, đây không phải là mày, mày không nên yêu một người không nên yêu, nếu không người bị thương nhất định là mày, mày phải làm cái gì bây giờ? Nhất tâm nhất ý, chí tử bất du, chấp tử chi thủ, bạch đầu giai lão (một lòng một dạ, đến chết cũng không thay lòng, cùng sống cùng chết, bên nhau hạnh phúc đến già), nhưng hấn không ày được, quên hấn, nhất định phải quên hấn, biết không?

Một lần lại một lần nói với chính mình, nhưng không có một chút tác dụng, tâm ngược lại càng ngày càng loạn, cũng mơ hồ mang theo đau lòng, khó chịu chôn trong đầu.

Đột nhiên nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, đứng ở cửa.

Nguyễn Nhược Khê lập tức nằm xuống, nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, tiếng bước chân đứng ở trước giường của nằng, nằng lập tức liền cảm giác được ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào gương mặt của nằng.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm khuôn mặt giả vờ ngủ say của nằng, khóe môi từ từ nhếch lên một nụ cười, nằng quả nhiên bắt đầu để ý mình, ngày nằng yêu hấn đã rất gần.

Nguyễn Nhược Khê bị hấn nhìn chăm chú, cả người không thoải mái, nhưng vẫn chịu đựng không nhúc nhích.

Đột nhiên nghe được tiếng động, lòng của nằng cả kinh, hấn đang làm gì? Hấn đêm nay không phải đi Như phi cung sao?

Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay đem nằng ôm vào trong ngực, ôn nhu hôn một cái ở trên môi nằng.

Lúc này thân thể Nguyễn Nhược Khê mới động một chút, chậm rãi mở to mắt, làm bộ như vừa tỉnh ngủ nhìn hấn, vẻ mặt kinh ngạc nói:

“Sao ngươi lại đến đây? Không phải ngươi đi Như phi cung sao?”

Vừa nói xong, nằng đã muốn cắn đầu lưỡi của mình, đây không phải là giấu đầu hở đuôi sao?

“Nằng có biết sao?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt dường như mang theo ý cười.

“Ta sao lại không biết? Ta không muốn biết cũng khó?” Nguyễn Nhược Khê giờ phút này hùng hồn nói, dù sao loại chuyện này trong hoàng cung truyền đi là nhanh nhất.

“Ta là vì nằng.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện nhìn nằng nói.

“Vì ta?” Nguyễn Nhược Khê không rõ ý tứ trong lời nói của hấn, càng cảm thấy buồn cười, hấn đi sủng hạnh nữ nhân khác, cứ nhiên là vì nằng? Đây là lấy cớ mà thôi?

“Đúng, nếu ta chỉ chuyên sủng nằng, như vậy nằng sẽ trở thành địch nhân của tất cả nữ nhân, ở ngoài chỗ sáng ta có thể che chở cho nằng, nhưng ở chỗ tối, ta không dám cam đoan, không để người khác làm tổn thương nằng, cho nên ta phải sủng hạnh các nằng ấy.” Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt nặng trĩu giải thích nói.

Nguyễn Nhược Khê đột nhiên xúc động muốn cười, nhìn hấn từng chữ từng chữ một nói:

“Đây không phải mục đích lúc đầu của ngươi sao?” Bây giờ sao lại thay đổi ngược lại?

“Đúng, đó là mục đích ban đầu của ta, nhưng kế hoạch đã thay đổi, bây giờ ta không muốn nàng bị tổn thương, bởi vì ta yêu nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng nhìn chăm chăm nàng, ‘ta yêu nàng’, mấy từ đó nói rất chậm rất nghiêm túc.

Trái tim Nguyễn Nhược Khê khẽ run lên, không thể phủ nhận, lúc nàng nghe những lời này, tim đập loạn xạ, nhưng nàng vẫn lí trí, nhìn hẩn hỏi:

“Người yêu ta vì cái gì?”

“Không biết, có lẽ là sự thông minh của nàng, có lẽ là sự kiên cường của nàng, có lẽ..... Có lẽ không có lý do gì, ta chỉ bất tri bất giác (trong lúc không thể nhận thấy) đã yêu nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt lại nói.

“Ta không thương người.” Nguyễn Nhược Khê buộc mình nói ra những lời này.

“Không sao, một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ yêu ta.” Tây Môn Lãnh Liệt dường như vô cùng tin tưởng.

Nguyễn Nhược Khê trầm mặc, tình yêu đến quá nhanh, biết rõ không thể, nhưng lại không thể cự tuyệt loại cảm giác này, nàng dường như còn chờ mong, đột nhiên nảy ra một vấn đề, nhìn hẩn nghi hoặc nói:

“Người không phải rất hận Vũ gia sao? Vì sao còn có thể thích ta chứ?” Nàng nhớ rõ, mỗi một lần hẩn nhắc tới Vũ gia đều hận căm rắng nghiêng lợi.

Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt lập tức cứng ngắc lại, trong đôi mắt toát ra hận ý.

“Quên đi, không cần nói.” Thấy bộ dáng nàu của hẩn, trong lòng Nguyễn Nhược Khê đột nhiên có chút không đành lòng.

Sắc mặt hẩn lại đột nhiên dịu đi một chút, đôi mắt dường như nhìn về một nơi rất xa xăm:

“Thật ra, chuyện này cũng không có gì là bí mật, mỗi một người đều biết chỉ là không có dám nhắc tới, năm đó, phụ hoàng cùng mẫu hậu rất ân ái, tần phi hậu cung cũng rất ít, cho đến có một ngày, một nữ nhân tên Vũ Huyền Di tiến hoàng cung, nàng rất đẹp, rất quyến rũ, một ánh mắt, một động tác cũng khiến phụ hoàng mê muội, trong khoảng thời gian ngắn, phụ hoàng sung hạnh nàng ta cực điểm, nhưng nàng ta thấy chưa đủ, dã tâm của nàng rất lớn, nàng muốn làm hoàng hậu, nàng muốn chuyên sủng, phụ hoàng lúc đó vẫn còn lý trí, đồng ý tất cả yêu cầu của nàng, nhưng không đồng ý phế bỏ mẫu hậu, để nàng làm hoàng hậu..... Sau ngày đó, đại khái là phụ hoàng nhìn ra dã tâm của nàng, dần dần bắt đầu bất hòa với nàng, nàng không chịu chấp nhận sự thật bị thất sủng, chớ cũng rút gươm, cứ nhiên lấy đâm dao vào phụ hoàng, mẫu hậu lương thiện đỡ thay phụ hoàng một đao này.....”

Nghĩ đến cảnh mẫu hậu chết thảm kia, nghĩ đến chuyện bản thân bị nguyên rửa thành sói kia, Tây Môn Lãnh Liệt nắm tay gắt gao thành quyền, gân xanh trên tay đều lộ ra bên ngoài.

Từ yêu thành hận, đây là bệnh chung của nữ nhân, Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy đôi mắt hẩn che dấu thống khổ, hai tay nắm chặt, biết hận ý trong lòng hẩn nhiều biết bao nhiêu, nhưng không biết Vũ Huyền Di và Vũ Khuynh Thành rốt cuộc có quan hệ gì?

Biết câu hỏi của mình, gọi lên thống khổ hoài nghi cho hẩn, muốn lên tiếng an ủi, lại không biết nên nói như thế nào, cuối cùng chỉ nói một tiếng:

“Thật xin lỗi, ta không nên hỏi.”

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn vẻ mặt xin lỗi của nàng, trong lòng không những không cảm thấy thoải mái, ngược lại là càng thêm cừ hận, thương tổn Vũ gia gây cho hẩn, không chỉ có ngần đó, còn nhiều chuyện hơn, hẩn còn chưa nhắc tới. Cho dù nàng dùng sinh mệnh của mình phá bỏ nguyên rửa của hẩn, cũng không bù đắp lại được sai lầm của Vũ gia.

Nhìn thấy hẩn không nói được một lời, âm trầm trên mặt biến mất, Nguyễn Nhược Khê đột nhiên có chút đau lòng vì hẩn, thù hận giết mẫu thân, ở trong lòng hẩn, nhất định rất nặng nề, nhưng nàng không có tư cách an ủi hẩn, bởi vì nàng họ Vũ.

“Trong lòng ta cũng đấu tranh nhiều lắm, ta cũng biết, ta không nên yêu nàng, nhưng lại không thể quản được trái tim của mình, Khuynh Thành, nàng sẽ không giống nàng ta đúng không? Nàng sẽ không phản bội ta đúng không?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên rất kích động ôm lấy nàng, thân thể đang run rẩy.

Nguyễn Nhược Khê không biết nên trả lời hắn như thế nào, vươn tay ra, do dự một chút, vẫn là ôm lấy hắn, mặc kệ thế nào? Vẫn nên an ủi hắn trước:

“Phải, ta sẽ không thể.”

Đôi mắt hắn đột nhiên trở nên ôn nhu, hôn nàng nhẹ nhàng, ôn nhu mang theo kích tình, một đường hôn xuống, hôn lông mày của nàng, mắt của nàng, môi của nàng, ... của nàng. Tay đi tới trước ngực của nàng, dò xét đi vào.....

Nguyễn Nhược Khê rên khẽ một tiếng, không cự tuyệt hắn, nhưng cũng không đáp lại hắn.....

Ngoài cửa sổ tĩnh rất yên tĩnh, trong phòng dấy lên lửa nóng kích tình.

Đêm rất khuya, trong phòng dần dần lặng yên, mồ hôi đầy trên đầu do vận động quá sức, trong màn tràn ngập hơi thở hỗn hển vì dục vọng.

“Khuyên Thành.” Một tiếng trầm thấp tràn đầy thâm tình vang lên bên tai của nàng.

Thân thể của nàng cứng ngắc, trái tim lại đột nhiên tan chảy, nàng biết, nàng đã bắt đầu rơi vào trầm luân.

92. Chương 92: Chuyện Tình Xưa

Nguyễn Nhược Khê lẳng lặng ngồi ở trước bàn, nghĩ lại lời Tây Môn Lãnh Liệt nói tối hôm qua, Vũ Huyền Di, nàng rốt cuộc có quan hệ gì với Vũ Khuyên Thành? Hắn là quan hệ rất thân thiết đi? Nếu không hẳn sẽ không thù hận như thế.

“Nương nương, nên dùng đồ ăn sáng đi.” Tiểu Ngọc bưng điểm tâm đi vào.

“Đặt ở đó đi.” Nguyễn Nhược Khê đầu cũng chưa quay đầu lại phân phó nói, nàng hoàn toàn là không có khẩu vị ăn uống.

“Vâng.” Tiểu Ngọc đem điểm tâm đặt ở trên bàn, nhìn thấy nàng ngồi trầm tư ở đó, không muốn quấy rầy nàng, định lui đi ra ngoài.

“Tiểu Ngọc.” Nguyễn Nhược Khê lại đột nhiên gọi nàng quay lại.

“Nương nương có việc sao?” Tiểu Ngọc dừng chân lại nhìn nàng.

“Tiểu Ngọc, ngươi có biết Vũ Huyền Di không?” Nguyễn Nhược Khê trực tiếp hỏi.

“Nương nương, tên này không thể nhắc tới.” Sắc mặt Tiểu Ngọc thay đổi đổi, hoảng sợ, vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở nói.

“Tiểu Ngọc, ngươi có biết sao?” Nguyễn Nhược Khê vốn không ôm hy vọng gì, dù sao Tiểu Ngọc còn nhỏ như vậy, chuyện trước kia sao nàng biết được? Không nghĩ tới nàng ta lại biết.

“Nương nương, nếu nương nương không phải mất trí nhớ, nương nương cũng có thể nhớ rõ, chẳng qua tên này ở trong hoàng cung sớm đã không được nhắc tới, nếu người khác nghe được là mất đầu đó.” Tiểu Ngọc hạ thấp giọng, giống như sợ người khác sẽ nghe thấy.

“Tiểu Ngọc, ta chỉ muốn biết nàng là người nào?” Nguyễn Nhược Khê nghiêm túc hỏi.

“Nương nương, vậy nô tì trộm nói cho người biết, ngàn vạn lần người không cần đi hỏi người khác nha?” Tiểu Ngọc biết nếu mình không nói cho nàng, nàng sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định nghĩ biện pháp để biết.

“Ta hiểu.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

“Vũ Huyền Di là phi tử của tiên vương, trong một thời gian, từng nhận được hết sủng ái, sau không biết vì sao lại giết hoàng hậu, chuyện sau đó nô tì cũng không biết, chẳng qua, nàng là cô cô của người.” Tiểu Ngọc lúc này mới trộm nói.

“Cô cô?” Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, trách không được Tây Môn Lãnh Liệt lại hận nàng như thế, lúc này mới gật đầu nói:

“Ta biết, Tiểu Ngọc người đi làm việc đi.”

“Vâng, vậy nô tì lui xuống trước.” Tiểu Ngọc nói xong, lui đi ra ngoài.

Lúc này Nguyễn Nhược Khê cuối cùng mới hiểu được, vì sao huyết nô là người Vũ gia? Đây là sinh tồn của Vũ gia, vì chuộc tội, dù sao nếu không như vậy cả nhà sẽ bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội.

Hóa ra là chuyện sâu sắc như vậy, sao hắn quên được? Chẳng lẽ hắn thực sự thích mình sao? Nguyễn Nhược Khê bắt đầu rối rắm bất an cùng hoài nghi.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Tây Môn Lân Liệt đột nhiên đi vào thấy nàng ngẩn người hỏi, đôi mắt đột nhiên đảo qua điểm tâm đặt ở một bên, lại hỏi:

“Còn chưa dùng đồ ăn sáng sao?”

“Không đói, không muốn ăn.” Nguyễn Nhược Khê lắc đầu, nhìn hắn rất nghiêm túc nói:

“Người thực sự yêu ta sao?”

“Yêu.” Tây Môn Lân Liệt sững sốt, cho tới bây giờ không có nữ nhân nào dám giáp mặt hỏi vấn đề này, nàng cũng coi như khác biệt, nhưng vẫn không chút do dự đáp.

“Vậy người có thể quên kí ức đau khổ cùng thù hận khắc sâu trong lòng kia không?” Nguyễn Nhược Khê lại hỏi.

Sắc mặt Tây Môn Lân Liệt khẽ thay đổi, cũng rất thần nhiên thống khổ nói:

“Không, ta không thể quên kí ức đó, ta cũng đấu tranh rất lâu, ta bắt buộc bản thân hận nàng, nhưng ta không làm được, ta cũng muốn để mình tra tấn nàng, nhưng ta còn đau lòng hơn nàng, hết giấy dựa, ta biết mình không thể buông tha cho nàng, cho nên ta rút cục thuyết phục chính mình, nàng là nàng, còn nàng ta là nàng ta, ở trong mắt ta, trong lòng ta, nàng chính là Khuynh Thành, một nữ nhân ta yêu, chỉ vậy mà thôi.”

Nói xong, nhìn trong mắt nàng đã tràn ngập thâm tình, mặc dù ở nơi nào đó có giấy dựa, nhưng chân thật lạ thường.

Nguyễn Nhược Khê rất cảm động, chỉ câu nói đơn giản kia của hắn:

“Ở trong mắt ta, trong lòng ta, nàng chính là Khuynh Thành, một nữ nhân ta yêu, chỉ vậy mà thôi”

Trong đôi mắt rơi lệ, nàng muốn thuận theo tiếng gọi của trái tim mà yêu hắn, lập tức bỏ nhào vào trong lòng ngực hắn, giữa đầu nói:

“Ta không muốn làm Vũ Khuynh Thành, ta muốn làm Nguyễn Nhược Khê của chàng, gọi ta là Nhược Khê.”

Tây Môn Lân Liệt rung mình, Nguyễn Nhược Khê sao? Chẳng lẽ nàng cũng chán ghét thân phận Vũ gia của chính mình? Mặc kệ là gì hắn vẫn gọi một tiếng:

“Nhược Khê.”

Trên mặt Nguyễn Nhược Khê nhếch lên một nụ cười hạnh phúc, lặng lẽ ở bên tai hắn nói:

“Tây Môn Lân Liệt, ta đã từng nói qua chưa, chàng rất tuấn tú.”

“Phải không? Vậy tuấn tú nhiều không?” Tây Môn Lân Liệt lập tức ôm lấy nàng.

“Đùa chàng một chút vậy mà cũng tin, chàng thật không thông minh.” Nguyễn Nhược Khê lập tức cười hi hi đẩy hắn ra, ngồi vào ghế bên cạnh, đột nhiên muốn ăn, cũng cảm giác đói.

Tây Môn Lân Liệt nhìn nàng dùng bữa, lúc này mới nói:

“Buổi tối, ta đi cung Nhu phi, có lẽ không thể đến với nàng, nàng phải ngủ sớm một chút.”

Tay Nguyễn Nhược Khê dừng lại một chút, chút ngọt ngào vừa rồi hình như biến mất, tình yêu chính là một khoảnh khắc, nhưng cũng là cả đời, sắc mặt ảm đạm một chút, lại làm bộ như không thèm để ý nói:

“Được, ta biết.”

“Không vui phải không?” Tây Môn Lãnh Liệt tiến sát gần nàng, giọng điệu ẩn chứa nụ cười hời, trong lòng cũng rất đắc ý, ngày nàng yêu hắn đã rất gần rồi.

“Chàng thật vui về nha.” Giọng nói của Nguyễn Nhược Khê có chút ê ẩm, nam nhân quả nhiên động vật suy nghĩ bằng nửa dưới.

“Ha ha.” Tây Môn Lãnh Liệt lại đột nhiên cười lớn ở bên tai của nàng.

“Có phải rất đắc ý hay không?” Nguyễn Nhược Khê trừng mắt hắn vài lần.

“Phải, rất đắc ý, bởi vì Nhược Khê tức giận vì ta, chẳng qua, nàng yên tâm, ta sẽ vì nàng thủ thân như ngọc.” Hắn đột nhiên ở bên tai của nàng ái muội nói.

Nghe được hắn nói những lời này, tâm Nguyễn Nhược Khê đột nhiên kinh hoàng một chút, khóe môi rốt cục cũng nhếch lên, liếc nhìn hắn một cái nói:

“Ai biết được, Nhu phi mềm mại đáng yêu như vậy, một ánh mắt, chỉ sợ chàng cũng không do tự chủ lên giường nàng ta.”

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu không nàng đi cùng ta đi, thời điểm máu chốt, nàng cũng mềm mại đáng yêu một chút, để ta không tự chủ được lên giường của nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt hài hước nói.

“Ta không có công phu kia, chẳng qua, ta đã có một biện pháp, có muốn thử không?” Trong đôi mắt Nguyễn Nhược Khê mang theo nụ cười quỷ quyệt.

“Biện pháp gì?” Tây Môn Lãnh Liệt tò mò hỏi.

“Tới đây.” Nguyễn Nhược Khê ngoắc ngoắc ngón tay, khiến hắn khẽ cúi đầu, mới ở bên tai hắn thấp giọng nói.

....., Tây Môn Lãnh Liệt nghe xong một lúc sau, ước chừng chừng sờ năm phút, mới đột nhiên cười rộ lên, lấy tay điểm cái mũi của nàng nói:

“Nhược Khê, nàng thật đáng yêu.”

“Nghe nói này biện pháp chính là phòng bị nam nhân ở bên ngoài... .” Nguyễn Nhược Khê cũng cười gật gật đầu.

“Phải không? Vậy chúng ta thử xem.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, liền cởi bỏ đai lưng của mình.

“Chàng làm gì vậy? Ta chỉ nói chơi thôi.” Nguyễn Nhược Khê vội vàng giữ chặt tay hắn, hắn lại rất nghiêm túc.

“Ta biết nhưng ta muốn thử nghiệm một chút, nàng sẽ vẽ gì lên tiểu di di (e hèm, là gì mọi người tự tưởng tượng nhé T__T, nếu không đăng kí khóa học BT của ta, vẫn còn chỗ, vẫn còn chỗ) của ta, con rùa đen sao? ?” Tây Môn Lãnh Liệt ái muội nhìn nàng, sau đó lại muốn động thủ cởi bỏ quần áo.

“Tây Môn Lãnh Liệt, chàng đùa đủ chưa, ta không nhàm chán như vậy.” Nguyễn Nhược Khê trừng mắt hắn một cái.

“Vậy nàng nói ta biết, sao nàng lại biết chuyện này?” Tây Môn Lãnh Liệt cũng không đùa nàng nữa.

(T__T em còn tưởng có H nha)

“Xem trên sách, nghe nói một thê tử vì phòng ngừa tướng công bên ngoài..., mới nghĩ ra cách dùng bút lông vẽ con rùa đen trên tiểu di di của hắn, nếu ra bên ngoài..., con rùa đen khẳng định sẽ không đơn giản như vậy.” Nguyễn Nhược Khê đem chuyện mình đọc trong tạp chí kia ra kể.

“Sách gì?” Tây Môn Lãnh Liệt nhú mày hỏi, nói thế nào nàng cũng là thiên kim tiểu thư, sao có cơ hội xem loại sách này.

“Quên rồi.” Nguyễn Nhược Khê vội đáp, nàng sao đã quên, nữ nhân cổ đại không biết việc này? Biết việc này nhất định không phải nữ nhân tốt gì.

“Nói dối.” Tây Môn Lãnh Liệt liếc mắt một cái liền vạch trần nàng, nhưng không truy cứu đến cùng, mỉm cười nói:

“Ta đi ngự thư phòng trước, còn một chuyện chờ ta đi xử lý.”

“Được, quốc sự làm trọng, vương lo cho nước thương dân, mới là vương thánh minh (sáng suốt như thánh) trong lòng dân chúng.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên hiện lên một tia cảm xúc phát xạ nhìn nàng.

“Sao nhìn ta như vậy? Ta nói không đúng sao?” Nguyễn Nhược Khê ngẩn ra, chẳng lẽ nàng nói sai cái gì sao?

“Đúng, Nhược Khê, ta nghĩ, yêu nàng, thật sự may mắn của ta.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay giúp nàng vén một lọn tóc.

“Được rồi, chàng đi nhanh đi.” Nguyễn Nhược Khê né tránh hấn một chút, trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

“Ta thích ở cùng nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt lại cười, mới đi ra khỏi phòng.

Trong phòng lập tức trở về yên tĩnh, ngọt ngào qua đi, trong lòng Nguyễn Nhược Khê trào ra một cơn sóng đau lòng, cho tới bây giờ nàng cũng chưa nghĩ đến bản thân sẽ yêu một nam nhân thô thiếp đầy đàn, nhưng yêu chính là yêu, nàng không thể trốn tránh, đành chờ lúc tình yêu xa hoa kia tan mất, nàng sẽ rời đi.

Nguyễn Nhược Khê ngồi ở trong sân Tử Uyển, nhìn bầu trời lóe lên ngôi sao Ngưu Lang Chức Nữ.

“Nương nương, người đang xem cái gì vậy?” Bọn Tiểu Ngọc kỳ quái hỏi.

“Ngắm sao.” Nguyễn Nhược Khê trả lời đáp.

“Ngắm sao? Sao có gì để ngắm chứ?” Tiểu Ngọc không rõ hỏi, không phải sao mỗi đêm đều giống nhau sao?

“Các người thấy hai ông sao rất to kia không?” Nguyễn Nhược Khê lấy tay chỉ vào sao Chức Nữ sáng rực hỏi.

“Có thấy ạ.” Các nàng cùng nhau gật đầu, nhưng cũng không cảm thấy có gì khác lạ, mỗi ngày không phải đều ở nơi đó chiếu sáng sao?

“Ta kể cho các người nghe một câu chuyện xưa?” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới nói, ngưu lang chức nữ chính là bi kịch đẹp nhất vệt tình yêu.

“Vâng.” Bọn Tiểu Ngọc vội vàng đứng ở một bên.

“Tương truyền có lẽ là trước kia, phía Tây thành Nam Dương trong Ngưu gia trang có một tiểu tử hiền hành nhưng rất thông minh..... Một ngày, Chức Nữ cùng chư tiên nữ trên trời cùng nhau hạ phàm chơi, tắm rửa ở trong sông, Ngưu Lang dưới sự trợ giúp của con trâu già quen biết Chức Nữ ,..... Ngưu Lang cùng Chức Nữ bị ngăn cách ở hai bờ sông, chỉ có thể nhìn nhau khóc rơi lệ. Tình yêu trung trinh của bọn họ cảm động hỉ thước (chim khách, chim báo tin vui), ngàn vạn lần con hỉ thước bay tới, dựng thành cầu hỉ thước, để Ngưu Lang Chức Nữ đi lên cầu hỉ thước gặp gỡ nhau, Vương mẫu nương nương đối với chuyện này cũng bất đắc dĩ, đành phải cho phép hai người hàng năm ngày mùng bảy tháng bảy gặp gỡ trên cầu hỉ thước..” Nguyễn Nhược Khê lẳng lặng kể xong cho các nàng, đôi mắt đã mang theo lệ, chuyện tình xưa nàng thích nhất là chuyện này và chuyện Lương Sơn bá cùng Chúc Anh Đài hứa hẹn cùng sống cùng chết, trong lòng tràn ngập đồng tình vô hạn đối với bọn họ.

“Một năm mới có thể gặp một lần? Vậy bọn họ thật thảm?” Bọn Tiểu Ngọc cùng Thu Hồng hoàn toàn bị cảm động, trong giọng điệu đều là đồng tình.

“Không, bọn họ rất hạnh phúc, ngày bình thường, bọn họ xa cách cả một dải ngân hà, nhớ thương nhau vì một lần gặp nhau trong năm.” Nguyễn Nhược Khê nói, ít nhất so với sinh li tử biệt còn hạnh phúc hơn.

“Nương nương, vậy người nói, hai ngôi sao kia là hóa thân của bọn họ.” Tiểu Ngọc hỏi.

“Ừ, đúng vậy.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

“Không nghĩ tới ngôi sao còn có chuyện xưa đẹp như vậy, nương nương, người còn chuyện gì nữa kể cho chúng nô tì nghe.” Tiểu Ngọc dường như nghe thành nghiện.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, nàng liền đem chuyện Lương Sơn bá cùng Chúc Anh Đài kể cho các nàng một lần.

(Chuyện Lương Sơn bá cùng Chúc Anh Đài, mọi người đã biết, ta cũng không kể lại nữa >>>> đây là lời của tác giả nha)

“..... Sau đó từ trong phần mộ trung hai con bướm màu sắc sặc sỡ bay ra, một trước một sau dính liền nhau bay về phía bầu trời.” Nguyễn Nhược Khê kể xong chuyện xưa, đôi mắt đã ướt đầm nước mắt.

“Nương nương, bọn họ thật đáng thương, thật sự hóa thành con bướm sao?” Tiểu Ngọc cùng Thu Hồng cũng rưng rưng nước mắt, chuyện xưa này rất cảm động.

“Đúng, lời thề hẹn cùng sống chết của họ, cảm động lên trời, khiến bọn họ hóa thân thành con bướm.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, kết cục của bọn họ tuy rất thê lương, nhưng lại làm cho người ta hy vọng.

Các nàng ai cũng không chú ý, bên ngoài Tử Uyển, một thân ảnh cao lớn vẫn đứng ở nơi đó lẳng lẳng lẳng nghe.

93. Chương 93: Thu Hồng Trúng Độc

“Nô tì tham kiến vương.” Thu Diệp phát hiện Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở đó, vội vàng quỳ xuống hành lễ, Tiểu Ngọc cùng Thu Hồng cũng đã cúi xuống.

Hắn đến đây, Nguyễn Nhược Khê không tự giác nhếch lên một nụ cười, quay đầu nhìn đôi mắt đen của hắn, trong đôi mắt thâm tình ấy khiến nàng dường như bị lạc.

“Các người đều đi xuống đi.” Tây Môn Lãnh Liệt mang theo nụ cười, phát tay phân phó nói.

“Vâng, nô tì cáo lui.” Bọn Tiểu Ngọc cũng cười lặng lẽ lui đi xuống, để bọn họ ở lại một chỗ, xem ra vương thật sự thích nương nương, bằng không sẽ không vài lần rồi từ cung nương nương khác đi sang đây.

“Sao chàng lại tới đây?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn thuận miệng hỏi, trong lòng cũng rất kinh ngạc, Nhu phi cư nhiên để hắn rời đi sao? Rất khó tin.

“Nàng không muốn ta tới, vậy ta đi được rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt xoay người sang chỗ khác, làm bộ như phải rời khỏi.

“Ta đây cũng đi nghỉ ngơi, tạm biệt.” Khóe môi Nguyễn Nhược Khê chứa nụ cười, nàng còn chiều này, đứng lên thân thể đã hướng trong phòng đi tới.

Nhưng chưa đi được mấy bước thân thể đã dừng ở vòng tay ấm áp của hắn.

“Nàng liền để ta đi như vậy sao? Không nhớ ta sao? Vậy mà trong lòng ta đều chỉ có nàng, thật là không có lương tâm.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm nàng, ở bên tai của nàng hỏi, còn khẽ cắn vành tai của nàng.

“Không muốn, chàng cũng sẽ không đi sao?” Nguyễn Nhược Khê hỏi lại hắn, nếu như vậy, mỗi ngày nàng liền quần quít lấy hắn không cho đi cung điện người khác.

“Chỉ cần nàng nói không muốn, ta cũng không đi, mỗi ngày ta liền ở cùng người.” Tây Môn Lãnh Liệt đem đầu đặt ở trên vai của nàng.

Trong lòng Nguyễn Nhược Khê ngọt ngào mang theo chua xót, biết rõ lời hắn nói, không có khả năng thực hiện, nhưng bản thân lại thích nghe nói như vậy, biết rõ không có thuốc nào cứu được, lại yêu không thể tự kiềm chế.

“Nghĩ về ta sao?” Hơi thở ấm nóng của Tây Môn Lãnh Liệt thổi ở bên tai của nàng.

“Nghĩ xem sao chàng đi tới đây? Nhu phi sao lại để chàng đi chứ?” Nàng quay người lại, nhìn hắn cười hỏi.

“Nàng ta cũng không muốn tha, chẳng qua, nàng quên rồi sao, nàng ấy mới sinh non, ta vì suy nghĩ cho nàng ấy, để nàng ấy tĩnh dưỡng thân thể.” Giọng điệu Tây Môn Lãnh Liệt có chút lạnh lùng.

“Chàng cũng thật tương kế tựu kế, biết rõ nàng ta là giả vờ, còn nói như vậy? Nhu phi lần này chỉ có thể nhe răng nanh mà nuốt xuống, có khổ mà nói không nên lời.” Nguyễn Nhược Khê không vui sướng khi có người gặp họa, ngược lại thấy nàng ta có chút đáng thương, uống công nàng ta thông minh tính kế.

“Nàng ấy xứng đáng như vậy, đây là nàng ta tự làm tự chịu.” Tây Môn Lân Liệt vô tình gần như lãnh khốc, lúc này mới nói:

“Chúng ta không cần nhắc tới nàng ấy, phá hỏng hứng thú.”

“Được, vậy chúng ta ngồi đây thưởng thức cảnh đẹp buổi tối.” Nguyễn Nhược Khê lôi kéo ngồi trên đùi hắn.

“Nhược Khê, vừa rồi chuyện xưa nàng kể là thật sao?” Tây Môn Lân Liệt lúc này mới hỏi, lời thề cùng sống cùng chết trong tình yêu, nếu là thật, nàng có thể có một ngày thề cùng sống cùng chết với hắn hay không.

“Phải, đương nhiên là thật.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, tuy nhiên không thể kiểm tra, nhưng nàng tin rằng tồn tại tình yêu như vậy.

“Biến thành bướm sao, chuyện xưa thật đẹp, Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài thật thâm tình.” Đôi mắt Tây Môn Lân Liệt mang theo cảm thán.

“Có phải là rất cảm động không? Lúc trước ta nghe được chuyện này khóc thật lâu.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn hỏi.

“Cảm động, Nhược Khê, nếu có một ngày, ta cũng xảy ra ngoài chuyện ý muốn, nàng có thể cùng sống cùng chết với ta hay không?” Tây Môn Lân Liệt hỏi có dụng ý khác.

“Sẽ không.” Nguyễn Nhược Khê trả lời rất rõ ràng.

Sắc mặt Tây Môn Lân Liệt khê thay đổi trở nên khó coi.

“Ta sẽ không để chuyện ngoài ý muốn này xảy ra, nếu thực có chuyện ngoài ý muốn? Ta nhất định sẽ chết trước chàng, ta không muốn giống như Chúc Anh Đài, một mình đối mặt với đau khổ, cho nên ta ích kỷ đem đau buồn kia để lại cho chàng.” Nguyễn Nhược Khê kéo tay hắn, nhìn hắn nghiêm túc nói.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm nàng, dường như là suy tư lời là thật là giả? Nhưng là mặc kệ thế nào? Nàng có thể nói ra lời như vậy là được rồi, kéo tay của nàng liền nói:

“Nhược Khê, cảm ơn nàng, nhưng ta cũng không để chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nàng là sinh mệnh của ta, không có nàng, ta còn sống sẽ không có ý nghĩa.”

“Lân Liệt.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, lần đầu tiên thốt lên tên của hắn, vì những lời này của hắn, nàng có yêu cũng không hối hận.

Bóng đêm mờ mịt, cho nhau ánh mắt nồng nàn tình cảm, môi từ từ sát lại, sau đó là hai thân ảnh thâm tình ôm nhau.

Nguyễn Nhược Khê nhắm mắt ngồi ở nơi đó, Thu Hồng ở phía sau nàng nhẹ nhàng đi tới.

“Nương nương, đây là điểm tâm ngự thiện phòng mới chế ra, nô tì lấy cho người thưởng thức xem.” Tiểu Ngọc bưng điểm tâm đi tới.

“Đặt lên kia đi, ta cũng vừa mới ăn thuốc bổ, chưa đói, các người ăn đi.” Nguyễn Nhược Khê phân phó nói.

“Cảm ơn nương nương, nô tì đi theo nương nương là phúc của bọn nô tì.” Thu Hồng cười hì hì nói, tay sớm đã duỗi qua.

“Thu Hồng, đây chính là đặc biệt cấp cho nương nương ăn, sao người có thể ăn?” Tiểu Ngọc bất mãn kêu lên.

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, phải không?” Thu bị dọa rút tay trở về.

“Đương nhiên rồi, nương nương đối tốt với chúng ta, không so đo tính toán, nhưng chúng ta không thể quên thân phận của mình.” Tiểu Ngọc lúc này mới nghiêm túc nói.

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, muội biết rồi.” Thu Hồng cúi đầu, nhận sai.

“Tiểu Ngọc, không sao, là ta cho các người ăn, các người ăn đi, đây là mệnh lệnh, không được cãi lời.” Khóe môi Nguyễn Nhược Khê mang theo nụ cười, Tiểu Ngọc vẫn hay giáo huấn người khác như thế.

“Nương nương, nếu người cứ đối xử với bọn nô tì như vậy, bọn nô tì thật sự trở thành không biết lớn biết nhỏ.” Tiểu Ngọc nói, nương nương đối xử với các nàng quá tốt.

“Không biết lớn biết nhỏ thì không biết lớn biết nhỏ đi, dù sao cho tới bây giờ ta cũng không có coi các người là nô tì, ở trong lòng ta, chúng ta là người một nhà, người một nhà sẽ không phân biệt lẫn nhau.” Nguyễn Nhược Khê thật tình nói.

“Nương nương, nô tì may mắn làm sao, đời này có thể hầu hạ nương nương.” Trong mắt Thu Hồng mang theo lệ.

“Ta đây cũng rất may mắn mới có thể gặp được các người.” Nguyễn Nhược Khê nói giỡn, sau đó lấy tay cầm điểm tâm đặt ở trong tay của nàng nói:

“Thu hồng, ăn đi, ta biết người thích nhất là ăn điểm tâm.”

“Cám ơn nương nương.” Thu Hồng không chần chờ, cầm điểm tâm cắn một miếng, vừa ăn vừa khen:

“Nương nương, Tiểu Ngọc tỷ tỷ, ăn rất ngon, các người ăn thử đi.”

“Ha ha.” Nguyễn Nhược Khê cùng Tiểu Ngọc nhìn bộ dáng ăn như hổ đói của nàng ta, không khỏi cười lên, thức sự ngon vậy sao? Không khỏi đều tự cầm lấy một miếng điểm tâm, vừa muốn cắn vào trong miệng, chợt nghe Thu Hồng hét thảm một tiếng.

“A..... Đau quá.” Điểm tâm trong tay rơi trên mặt đất, nàng lập tức ôm lấy thân thể lăn trên mặt đất, môi chuyển sang tím, sắc mặt lập tức trở thành xanh mét.

“Thu Hồng, người sao rồi?” Tiểu Ngọc vội vàng muốn nâng nàng ta dậy.

“Tiểu Ngọc, không nên chuyển nàng ấy, mau, nhanh đi thái y, nhanh lên.” Nguyễn Nhược Khê lo lắng hô, Thu Hồng rõ ràng là trúng độc.

“Vâng, nương nương.” Tiểu Ngọc nói xong, liền chạy đi ra ngoài.

Nguyễn Nhược Khê ngồi xổm xuống, ôm lấy nàng hô:

“Thu Hồng, người phải kiên trì, thái y lập tức đến.”

Thu Hồng cố sức mở to mắt, môi từ tím đã chuyển sang màu đen, cầm tay của nàng, giọng nói yếu ớt, mỏng manh đứt quãng nói:

“Nương..... Nương..... Bảo..... Trọng.....”

Tiếng nói vừa dứt, đầu liền lệch hướng sang một bên, tay buông xuống.

“Thu Hồng, người tỉnh, tỉnh.” Nguyễn Nhược Khê không thể chấp nhận lay lay nàng.

“Nương nương, thái y đến.” Tiểu Ngọc chạy vào, thấy nương nương ôm Thu Hồng, lại nhìn Thu Hồng, lập tức liền hiểu được.

“Thần tham kiến nương nương.” Một thái y béo tốt mồ hôi như nước, thở hổn hển hành lễ.

“Thái y, mau, mau nhìn xem cho nàng, người nghĩ biện pháp, nhất định phải cứu sống nàng.” Nguyễn Nhược Khê lo lắng ra lệnh lệnh nói.

“Thần cố hết sức.” Thái y nói xong, bước đi hướng phía Thu Hồng, lấy tay lật mí mắt của nàng, lại sờ mạch đập của nàng, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

“Nương nương, nàng trúng độc đã chết.”

Chết? Bước chân Nguyễn Nhược Khê lão đảo lui về phía sau vài bước, Tiểu Ngọc ở một bên giữ lấy nàng nói:

“Nương nương, người sao rồi?”

“Ta không có việc gì.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới ổn định bước chân, nhìn Thu Hồng nằm ở đó, ngón tay cũng thành đen, nghĩ vừa rồi nàng còn sống đứng ở trước mặt mình, đảo mắt liền lạnh như băng nằm ở đó, nàng biết, có người muốn giết nàng, Thu Hồng chỉ chết thay nàng thôi, nếu nàng ăn điểm tâm này trước, người chết nhất định là nàng, không được, nàng phải báo thù cho Thu Hồng, không thể để Thu Hồng chết không rõ ràng không minh bạch, mặt lạnh như băng liền phân phó nói:

“Thái y, nói cho ta biết, nàng chết như thế nào?”

94. Chương 94: Không Thể Truy Cứu

Thái y lúc này mới cẩn thận xem một hồi, chấp tay hồi bẩm nói:

“Bẩm nương nương, nàng trúng hạc đỉnh hồng mà chết.”

Hạc đỉnh hồng? Nguyễn Nhược Khê cho dù tại không có kiến thức, cũng biết hạc đỉnh hồng là độc dược dữ dội ra sao, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, nàng biết trong hoàng cung nơi nơi đều là nguy hiểm, nhưng cho tới bây giờ không có nghĩ chuyện này thực sự xảy ra trước mắt, người vừa rồi còn nói còn cười, lập tức nằm ở đó không nhúc nhích, suýt chút nữa, người nằm ở đó, chính là mình, điều này khiến nàng không thể chấp nhận?

“Thái y, người xem xem, trong điểm tâm có độc sao?” Tiểu Ngọc đem điểm tâm đưa đến trước mặt hắn.

“Được, ta thử xem xem.” Thái y đáp, lập tức dùng ngón châm thử dò xét một chút, rút ra, ngón châm lập tức trở thành màu đen.

Không cần giải thích, Nguyễn Nhược Khê liền hiểu được, đây là có người cố ý muốn độc chết nàng? Chỉ có điều là đúng lúc Thu Hồng ăn.

“Nương nương, người sao vậy? Người có khỏe không?” Tiểu Ngọc đụng vào tay của nàng, liền cảm giác tay của nàng lạnh như băng, lo lắng hỏi.

Nguyễn Nhược Khê cố không khụy ngã, nhìn Tiểu Ngọc liền hỏi:

“Điểm tâm ấy, là ai đưa cho người?”

Tiểu Ngọc sửng sốt, vội vàng quỳ xuống đất nói:

“Nương nương, không phải nô tì hạ độc, nô tì không có lá gan này, càng không có ý nghĩ muốn hại nương nương.”

“Tiểu Ngọc, người đứng lên đi, ta không hoài nghi người, ta đương nhiên biết không phải người, ta chỉ hỏi người, điểm tâm ấy là ai đưa cho người?” Nguyễn Nhược Khê kéo nàng dậy, bản thân đương nhiên tin không phải Tiểu Ngọc, nhưng mà, là ai cấp cho nàng, ai tình nghi lớn nhất.

“Nương nương, nô tì đến ngự thiện phòng, liền thấy nó mới ra khỏi bếp, sơ phó nói là mới chế tạo ra, nô tì nghĩ mang đến cho người nếm thử.” Tâm Tiểu Ngọc lúc này mới thả xuống, hồi bẩm nói.

“Ngự thiện phòng?” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng, lập tức ra lệnh nói:

“Người đâu.”

“Nương nương có gì phân phó?” Hai thị vệ ở cửa đi vào.

“Qua ngự thiện phòng gọi hết người tới cho ta, một người cũng không được sót lại.” Nguyễn Nhược Khê phân phó nói, nàng nên báo thù thay Thu Hồng, ít nhất không để nàng ấy chết không rõ ràng không minh bạch.

“Vâng, nương nương.” Thị vệ lập tức xoay người đi.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới ngồi ở bên người Thu Hồng, nhìn thấy khóe miệng nàng chảy ra máu đen, đôi bàn tay trắng nõn nắm chặt thành quyền, nàng không bắt nạt người khác, nhưng nếu người khác ức hiếp nàng, nàng nhất định không bỏ qua.

Lúc Tây Môn Lãnh Liệt đi tới, liền thấy cảnh này, sắc mặt lạnh lùng hỏi:

“Sao lại thế này?”

“Thần tham kiến vương.” Thái y vội vàng quỳ xuống.

“Nô tì tham kiến vương.” Tiểu Ngọc cũng quỳ gối một bên.

Chỉ có Nguyễn Nhược Khê giống như không nghe thấy, vẫn như trước nhìn Thu Hồng nằm ở nơi đó....

Tây Môn Lãnh Liệt liếc mắt một cái liền hiểu được, lại thấy điểm tâm ở một bên, trong lòng cái gì cũng rõ ràng, trong hoàng cung chuyện như vậy là bình thường.

“Vương, là hạc đỉnh hồng.” Thái y ở một bên lặng lẽ nói đến.

“Các người đi xuống trước đi.” Tây Môn Lãnh Liệt vung tay lên phân phó nói, hắn đã sớm nhìn sắc mặt xanh đen của Thu Hồng đoán ra là độc được hạc đỉnh hồng.

Thái y cùng Tiểu Ngọc đi xuống.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới đi đến bên người Nguyễn Nhược Khê, nâng nàng dậy nói:

“Nhược Khê, đứng lên, không cần lo lắng ta sẽ cho người hậu táng nàng, mặt khác bồi thường một ít tiền cho người nhà của nàng.”

Nguyễn Nhược Khê lại đột nhiên quay đầu nhìn hắn từng chữ từng chữ một nói:

“Bồi thường, bao nhiêu bạc đây, sao có thể đền một mạng người, ta muốn hung thủ.” Nàng nhất định phải biết rằng là ai muốn hại chết mình.

“Được.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu, về phần hung thủ là ai sợ trong lòng mọi người ai cũng biết, nhưng lại không thể làm gì.

“Vương, nương nương, người đã mang đến.” Một thị vệ ở cửa hồi bẩm nói.

Lúc này Nguyễn Nhược Khê cùng hắn mới hướng ra cửa.

“Nô tài tham kiến vương, tham kiến nương nương.” Đầu bếp, thái giám lớn nhỏ trong ngự thiện phòng đều quỳ xuống, trong lòng mọi người đều hoảng, không biết chuyện gì xảy ra?

“Điểm tâm trên bàn kia là ai làm?” Nguyễn Nhược Khê đảo mắt qua bọn họ, lạnh lùng hỏi.

“Bẩm nương nương, là nô tài làm.” Một đầu bếp hơn bốn mươi tuổi trả lời, trên mặt bị dọa mồ hôi chảy ròng ròng.

“Dùng cái gì làm?” Nguyễn Nhược Khê lại hỏi.

“Chỉ dùng gạo nếp.....” Đầu bếp mang nguyên liệu nói một lần.

“Còn có cái gì nữa?” Nguyễn Nhược Khê mặt không biến sắc hỏi.

“Cái gì nữa?” Đầu bếp suy nghĩ một chút, sau đó lại trả lời nói:

“Không có, nương nương.”

“Vậy người nói cho ta biết, còn những ai tiếp xúc điểm tâm này.” Nguyễn Nhược Khê lại hỏi.

“Bẩm nương nương, trong ngự thiện phòng ai cũng có cơ hội tiếp xúc.” Đầu bếp trả lời chi tiết, mồ hôi trên mặt đã chảy như mưa.

“Mọi người đều có cơ hội tiếp xúc? Tốt lắm, ta nói cho các người biết, trong điểm tâm có độc, nô tì Thu Hồng của ta ăn điểm tâm đã chết, bây giờ, nếu không biết là ai hạ độc, như vậy các người một người trốn cũng không thoát, đều phải chết, hiện tại các người nghĩ lại xem ai khả nghi nhất?” Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng uy hiếp nói, nàng đương nhiên không thể giết chết bọn họ, như vậy, phạm vi thu nhỏ lại không còn nhiều người lắm.

Trong điểm tâm có độc? Thật ra mọi người đã sớm nghĩ tới, không nói cũng không dám nhìn, cho dù là hoài nghi ai đó, cũng không thể ăn nói bừa bãi, nếu không, nói không chừng người chết đầu tiên sẽ là mình,

người trong hoàng cung, đều sáng suốt biết nói cái gì để thoát thân, nhìn thấy cái gì cũng coi như không, như vậy mới là cách bảo vệ tính mạng tốt nhất.

“Có cái gì thì nói cái đó? Không cần lo lắng? Nếu có người cung cấp manh mối hữu dụng, ta thưởng hai trăm lượng vàng. Cũng có thể ra khỏi cung.” Tây Môn Lân Liệt nhìn bọn họ, sao lại không biết trong lòng bọn họ nghĩ gì.

Trong những người quỳ gối ở dưới, lúc này mới có người khê ngẩng đầu lên nói:

“Vương, nô tài từng thấy Tôn công công xuất hiện ở ngự thiện phòng.”

“Tôn công công? Hắn là ai vậy? Ở cung nào?” Tây Môn Lân Liệt nhíu mày, hoàng cung nhiều thái giám như vậy, trừ Tiểu Lí Tử, hắn hoàn toàn không nhớ được người khác.

“Hắn là thái giám chưởng quản ngự thiện phòng, lúc không có việc gì sẽ tới ngự thiện phòng, cho nên tất cả mọi người không xa lạ.” Có người vội vàng trả lời.

“Người đâu, mang hắn tới đây.” Tây Môn Lân Liệt phân phó nói.

“Vâng, vương.” Một thị vệ xoay người rời đi.

“Các người đều đứng sang một bên.” Hắn lại phân phó.

“Cám ơn vương.” Một đám người đứng dậy sau đó đứng ở một bên cúi đầu.

Nhưng rất nhanh thị vệ kia liền vội vàng chạy về, cung kính hồi bẩm nói:

“Vương, Tôn công công đã chết.”

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê chấn động, nhưng, lập tức liền hiểu được, giết người giết khẩu, nhưng hành động thật nhanh, manh mối kia chẳng phải bị đứt sao.

“Chết như thế nào?” Tây Môn Lân Liệt rất bình tĩnh, hắn đã sớm nghĩ đến kết quả như vậy, nếu hắn ta còn sống, ngược lại làm cho người ta cảm giác kỳ quái.

“Là treo cổ trong phòng tự tử.” Thị vệ lại hồi bẩm.

“Lập tức đi điều tra phòng hắn, không cho phép bỏ qua bất kỳ dấu vết gì để lại, càng phải điều tra rõ ràng, hắn bình thường thường xuyên lui tới đâu, gặp gỡ ai?” Tây Môn Lân Liệt lại phân phó nói.

“Vâng, vương.” Thị vệ xoay người lại rời đi.

“Các người đều đi xuống đi.” Hắn dặn dò người ở ngự thiện phòng đang đứng ở một bên.

“Vâng, nô tài cáo lui.” Người của ngự thiện phòng lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lui đi xuống, tính mạng cuối cùng có thể bảo vệ được.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới nhìn hắn hỏi:

“Chàng cảm thấy có thể phát hiện manh mối gì ở trong phòng hắn sao?” Nàng cũng không ôm hy vọng, một khi đã là giết người diệt khẩu, còn có thể không xóa sạch chứng cứ sao?

“Không thể, hắn một khi đã quyết tâm tự sát, sẽ không để lại cái gì hữu dụng?” Tây Môn Lân Liệt khẳng định nói.

“Vậy sao chàng còn sai người đi kiểm tra?” Nguyễn Nhược Khê có chút tức giận, hắn có ý tứ gì? Ứng phó với nàng sao?

“Điều tra, chỉ là quá trình, thực chất không chứng tỏ không có kết quả, trong cung có người chết, cho dù cuối cùng không giải quyết được gì, tóm lại vẫn phải điều tra.” Tây Môn Lân Liệt trả lời nói.

“Chàng không thực sự tra chuyện Thu Hồng bị đầu độc chết sao, chàng chỉ làm cho có phải không? Hay thực ra chàng đã biết ai là hung thủ?” Tâm Nguyễn Nhược Khê có chút lạnh, nhìn hắn hỏi, chẳng lẽ trái tim hắn cũng lãnh khốc như vậy.

“Nhược Khê, ta không biết ai là hung thủ, nhưng ta hay nàng, hay tất cả mọi người đều rất rõ ràng, về chuyện muốn độc chết nàng, nàng ngấm lại xem, trong hoàng cung người dám trắng trợn như vậy, có thể có mấy người, còn có thể dùng hạc đỉnh hồng, đây là độc được kịch độc, muốn mua chỉ sợ tốn không ít bạc, người bình thường muốn mua là có thể mua sao?” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay nắm lấy bả vai của nàng, đôi mắt nghiêm túc nói.

“Vậy tình nghi lớn nhất là Nhu phi cùng Như phi, trong hoàng cung chỉ sợ có hai nàng ấy, dám trắng trợn như vậy muốn giết chết ta, mà lại không hề cố kỵ thân phận huyết nô của ta, trừ các nàng, chỉ sợ không có người khác.” Nguyễn Nhược Khê hận cắn chặt răng.

“Chúng có đâu?” Tây Môn Lãnh Liệt lại đột nhiên cười một chút nhìn nàng hỏi.

“Chúng có? Chuyện này không phải để chàng đi tìm sao, sao có thể hỏi ta?” Nguyễn Nhược Khê nao nao, hắn có ý tứ gì?

“Tìm?” Tây Môn Lãnh Liệt vừa cười, vừa nhìn nàng nói:

“Nhược Khê, không cần khờ dại như vậy, thứ nàng tìm thấy vĩnh viễn sẽ chỉ là một đám người chết, mà cuối cùng chỉ sợ là nàng không thể không buông tha, bởi vì nàng biết rõ hung thủ là ai, lại không có biện pháp gì, tìm không được một chút chứng cứ nào, chuyện này trong hoàng cung rất phổ biến.”

“Nhưng chàng là vương, chàng cứ để các nàng tùy ý làm như vậy sao? Chàng cam tâm sao? Thế lực phía sau của các nàng lớn như vậy sao?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, trong lòng có chút rung mình cùng thất vọng.

“Nhược Khê, có chuyện không phải không cam tâm thì có thể giải quyết, mà bây giờ ta phải nhẫn nại, bởi vì thời cơ còn chưa tới, cho nên ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng nói, kỳ thật hắn đang nói những điều trong lòng, hắn cũng thật bất đắc dĩ.

“Ta không muốn nghe, Thu Hồng là cung nữ, mạng của nàng trong mắt chàng không bằng một con con kiến, nhưng với ta không phải, trong mắt ta mạng của nàng, hay của chàng, hay ta đều quý giá như nhau, ta nhất định báo thù cho nàng, không thể để nàng ấy chết không rõ ràng không minh bạch.” Nguyễn Nhược Khê có chút kích động quát, đẩy hắn ra.

“Nhược Khê, nàng bình tĩnh một chút.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng lớn tiếng quát, đôi mắt gắt gao khóa trụ nàng chất vấn:

“Nàng nói mạng của Thu Hồng quý như mạng của nàng sao, vậy mạng của người khác thì sao, mạng của Tôn công công thì sao, nàng có thể khẳng định là hắn tự sát sao? Hay nói không phải hắn bị uy hiếp sao? Nếu nàng cố ý muốn thay Thu Hồng báo thù, vậy ta nói cho nàng, có chết cũng chỉ là đám cung nữ thái giám vô tội, đến lúc đó, nàng nhẫn tâm sao? Vì Thu Hồng, lại giết nhiều người vô tội như vậy, cuối cùng hung thủ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật? Nàng có thể chịu nổi sao?”

Nguyễn Nhược Khê rung mình, vấn đề này nàng không có nghĩ tới, nhưng nàng đã xem qua TV, nàng biết lời hắn nói không phải ngụy ngôn tòng thánh (lên tiếng đe dọa) gì, mà là sự thật, chẳng qua, nàng thực sự để Thu Hồng vô tội chết như vậy sao?

“Nhược Khê, tin tưởng ta, cho ta thời gian, ta sẽ cho nàng một đáp án.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay ôm lấy nàng, cho dù không phải vì nàng, hắn cũng nên ra tay, những ngày bị người khác hãm hại cũng nên chấm dứt.

Tất cả tức giận, tất cả oán hận, lập tức trở thành ủy khuất, nước mắt chảy xuống

“Nhưng Thu Hồng chết thật oan uổng, sao ta có thể trơ mắt nhìn nàng vô tội chết đi như vậy? Ta không cam lòng, ta không can tâm.”

“Ta biết, ta biết.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm chặt nàng, đôi mắt lạnh như băng, tuy nhiên hắn thuyết phục nàng không truy cứu, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không truy cứu.

Biết rõ nàng là huyết nô, còn dám xuống tay, thật sự là không muốn sống, quan trọng hơn là, thiếu chút nữa phá hỏng kế hoạch của hắn, hắn không thể để người khác làm gì bất lợi với nàng, cho nên sẽ không buông tha người kia.

95. Chương 95: Xuất Cung Săn Bắn

An ủi Nguyễn Nhược Khê xong, sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt âm trầm trở lại ngự thư phòng.

“Thần tham kiến vương.”Phượng Minh đi vào nói.

“Thế nào? Có phát hiện gì chưa?”Tây Môn Lãnh Liệt hỏi.

“Ngự được phòng Tôn công công cùng cung nữ Tiểu Hà là đồng hương, cho nên quan hệ rất thân thiết, cung nữ Tiểu Hà cùng cung nữ Bình Nhi trong Như phi cung cũng có chút giao tình, sau khi chuyện không may xảy ra, Tiểu Hà nhảy giếng tự tử, Bình Nhi cũng mất tích, manh mối đến đây liền đứt. Đương nhiên, thần còn có thể tra được lai lịch hạc đỉnh hồng, nhưng không cần nữa.”Phượng Minh chấp tay nói.

“Manh mối những người đã chết như vậy, người nghĩ là ai?”Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh, quả nhiên một chút cũng không ra ngoài dự kiến của hắn.

“Thần nghĩ, Như phi cùng Nhu phi đều có thể, chẳng qua cũng có thể là người khác, nhưng nếu truy đến cùng, sẽ liên lụy rất nhiều người, hay là từ bỏ đi.”Phượng Minh lại nói.

“Nói thử xem.”Tây Môn Lãnh Liệt muốn nghe ý kiến của hắn.

“Nếu hung thủ là Như phi, như vậy cũng thuyết phục, dù sao Bình Nhi cũng là cung nữ của nàng, nếu là Nhu phi, cũng có thể, bởi vì nàng ta có thể lợi dụng xong Bình Nhi liền giết người giết khẩu, cho dù chúng ta không thể khẳng định là Như phi gây nên, ít ra cũng hoài nghi Như phi, mục đích của nàng cũng thành công, nhưng cũng có thể là người khác, chẳng qua trước mắt, hai nàng đó là đối tượng tình nghi nhất.”Phượng Minh phân tích rõ ràng nói.

“Lá gan các nàng càng lúc càng lớn, Phượng Minh, ở trong triều người an bài người thế nào rồi? Có thể nắm chắc, trừ bỏ bọn họ không.”Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên hỏi, đây là lúc nên thu lại quyền lực.

“Vương, nếu kế hoạch của chúng ta chu đáo, thì có thể, chỉ cần trừ bỏ bọn họ, người phía dưới liền dễ làm, dù sao có rất nhiều người, không muốn theo bọn họ.”Phượng Minh lại trả lời đáp.

“Được, Phượng Minh, chuyện này liền giao cho người đi.”Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên một vòng cung, hắn rốt cục đợi được ngày này.

“Vâng, vương, thần đi chuẩn bị, tin rằng không bao lâu, có thể ra tay, thần cáo lui trước.”Phượng Minh chấp tay lui đi ra ngoài.

Như phi cung.

“Thần thiếp cung nghênh vương.”Như phi cung kính hành lễ.

“Như phi, đứng lên đi, thân thể nàng còn không chưa bình phục, phải nghỉ ngơi nhiều.”Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay nâng nàng dậy.

“Cám ơn vương.”Như phi cười đứng dậy, trong đôi mắt hận ý chợt lóe qua, sau đó tựa vào trên người hắn hỏi:

“Vương, sao lại vắng đi tới đây? Hắn là nên đi bồi muội muội mới đúng.”

“Như phi, cũng nghe nói chuyện xảy ra hôm nay sao?”Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới hỏi.

“Chuyện lớn như vậy, sao thần thiếp lại không biết? Huống chi, còn liên quan tới thần thiếp, vương có phải là cũng hoài nghi thần thiếp muốn hạ độc hại muội muội không? Dù sao ta cũng là người đáng hoài nghi nhất.”Trong lòng Như phi cười lạnh nói, đây là hắn muốn thử mình sao?

“Như phi, là nàng sao?”Tây Môn Lãnh Liệt thông minh hỏi lại.

“Không phải.”Như phi rất nhanh trả lời, người nàng muốn hại là hắn cơ.

“Vậy được rồi, ta tin tưởng người hạ độc sẽ không phải Như phi nàng.”Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt mỉm cười nhìn nàng.

“Vương tín nhiệm thần thiếp như thế, thần thiếp thật cảm động, chỉ không biết sao vương lại khẳng định không phải là thần thiếp?” Như phi thấy kì quái.

“Rất đơn giản, Như phi là người thông minh, sao lại phạm sai lầm như vậy, dùng chính cung nữ của mình, sau đó khiến nàng ta biến mất, đó không phải là chưa đánh đã khai sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nắm tay của nàng trên mặt nhếch một vòng cung.

“Vương tín thần thiếp là tốt rồi.” Như phi cười tựa vào ngực hắn, sắc mặt liền lạnh lùng, nàng cũng không tin, hắn thông minh như vậy, trong lòng sẽ không biết là ai?

“Ta sao có thể không tin nàng, ngày mốt, ta muốn đi săn, vốn định mang theo nàng, nhưng lo lắng thân thể của nàng còn chưa hoàn toàn hồi phục, đành phải thôi, Như phi sẽ không trách ta chứ?” Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới cười nói.

“Thần thiếp không dám, vậy thần thiếp cầu chúc vương, kì khai đắc thắng (thắng ngay trong trận đầu), có thể sản được nhiều con mồi.” Như phi cũng mỉm cười nói.

“Như phi có thể nói vậy là tốt rồi, vậy nàng nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi trước.” Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới đứng dậy nói.

“Thần thiếp cung tiễn vương.” Như phi lập tức hành lễ.

Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt trở nên lạnh lùng một chút, hắn không phải kẻ ngốc, Như phi giả bộ đón ý hùa theo, hắn sao không nhìn ra, hơn nữa, hắn biết nàng hận hắn, nhưng hắn không trách nàng.

Như phi cung.

“Thần thiếp tham kiến vương.” Như phi dịu dàng mềm mỏng hành lễ nói.

Tây Môn Lãnh Liệt chỉ nhìn chăm chăm nàng, vẫn chưa nói chuyện.

“Vương, thần thiếp có chỗ nào khác lạ sao?” Ánh mắt Như phi thoáng cái có chút trốn tránh, bị hắn nhìn chòng chọc có chút chột dạ.

“Như phi, có một số việc, ta không nói, cũng không có nghĩa là ta không biết, người vẫn là may mắn đi, hôm nay người chết là cung nữ, nếu không ta sẽ không bỏ qua, đừng tưởng rằng người có chỗ dựa, người có thể muốn làm gì thì làm, người cũng đừng quên, ta mới là vương, hơn nữa trong hoàng cung, muốn người biến mất, cũng không phải việc khó, quả thực rất dễ dàng, cùng lắm, ta có thể để bọn họ đưa tới một Như phi khác, mà người, người nghĩ còn có người quan tâm người sao?” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng nói.

“Vương, người nói cái gì vậy? Thần thiếp nghe không hiểu?” Sắc mặt Như phi lúc xanh lúc trắng, nhưng vẫn giả ngu giả ngốc nói

“Như phi, nghe không hiểu không sao, chỉ cần trong lòng người hiểu được là được, nhớ kỹ, nếu như về sau dám đối ra tay với nàng, thì chờ có trách ta không khách khí với người, tự lo cho bản thân đi.” Đôi mắt, giọng điệu của Tây Môn Lãnh Liệt đều lạnh như băng, nói xong, phát tay áo rời đi.

Như phi đứng ở phía sau, vẻ mặt phẫn nộ, đôi tay trắng noãn nắm lại thành quyền.....

Tử Uyển.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong không khí bi thương.

“Nương nương, người ít nhiều cũng ăn một chút, người đã một ngày không ăn gì, thân thể sao chịu nổi, dù sao Thu Hồng cũng đã chết, người hãy nén đau buồn, bảo trọng thân thể của mình.” Tiểu Ngọc cùng Thu Diệp bưng bữa tối đi vào nói.

“Ta ăn không nổi, Thu Hồng chết, nhưng ta không thể báo thù giúp nàng ấy, ta cảm thấy rất bất lực, không thể chấp nhận được, cũng rất xin lỗi nàng ấy.” Nguyên Nhược Khê lắc lắc đầu, nói.

“Nương nương, người có lòng như vậy, Thu Hồng ở trên trời có linh thiêng cũng hiểu, thật ra, Thu Hồng vì nương nương mà chết, chuyện này đối với muội ấy là vinh quang, nó thì nghe nói, vương thưởng người nhà Thu Hồng một ngàn lượng bạc, đây là ban ân vô cùng lớn, nương nương, người không nên thương tâm, dù sao trong hoàng cung, chuyện như vậy xảy ra nhiều lắm, Thu Hồng còn có nương nương thương tâm vì muội

ấy, là cái phúc do muội ấy tu mấy kiếp, nường nường, bây giờ quan trọng nhất là thân thể của người, giữ gìn thân thể khỏe mạnh, không cho người có âm mưu được đắc ý.”Tiểu Ngọc ở một bên đôi mắt chứa đầy lệ nói, nường nường quả nhiên trọng tình trọng nghĩa.

“Đúng vậy, nường nường, Tiểu Ngọc tỷ tỷ nói rất đúng, bọn nô tì phải cảm tạ trời đất, gặp được người như nường nường, cho dù là chết vì nường nường, cũng là hạnh phúc.”Thu Diệp ở một bên nói.

“Tiểu Ngọc, Thu Diệp, cảm ơn các người.”Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê tràn ngập nước mắt, có những lời này của các nàng, mình cũng thoải mái hơn.

“Nường nường, vậy ăn nhiều một chút, nào, nô tì bón cho người.”Tiểu Ngọc nhân cơ hội nói.

“Không cần, ta tự mình ăn.”Nguyễn Nhược Khê bắt đầu ăn, quả thực, các nàng nói rất đúng, nàng không thể chà đạp chính mình, nàng phải sống cho tốt, chờ có một ngày báo thù cho Thu Hồng.

Thu Diệp xoay người đột nhiên phát hiện Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở cửa, vừa muốn hành lễ, đã bị hấn ngăn cản, lúc này mới lặng lẽ kéo Tiểu Ngọc, ý bảo nàng cũng mình rời đi.

Tiểu Ngọc vừa quay người liền thấy vương, lập tức hiểu được, cùng Thu Diệp lặng lẽ rời khỏi phòng.

“Tiểu Ngọc, dọn đi, ta ăn no rồi.”Nguyễn Nhược Khê chỉ ăn vài miếng, thật sự là không vào, liền phân phó nói.

“Sao ăn ít như vậy? Ăn nhiều chút.”Tây Môn Lãnh Liệt đi qua, cầm lấy chén cơm nàng ăn dở.

“Sao chàng lại tới đây?”Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu liền gặp con mắt đen của hấn.

“Ta đến nhìn nàng, xem có ăn được cơm hay không? Quả nhiên không có ăn được.”Tây Môn Lãnh Liệt ngồi bên người của nàng, một miếng rồi một miếng đưa đến bên miệng của nàng.

“Nào, há miệng ra.”

“Không, ta thực sự không muốn ăn.”Nguyễn Nhược Khê lắc lắc đầu, nàng thực sự không ăn nổi nữa.

“Không được, phải ăn, nếu nàng cứ yếu ớt như vậy, sao có thể cùng ta đi săn bắn? Chỉ sợ đi vài bước, đã muốn ngất xỉu.”Tây Môn Lãnh Liệt vừa bón, vừa nói.

Cái gì? Săn bắn sao? Nguyễn Nhược Khê trừng lớn ánh mắt ngạc nhiên nhìn hấn, hấn là muốn cho nàng vui vẻ sao?

“Không cần kinh ngạc như vậy, nếu muốn đi ra ngoài, vậy ăn hết chỗ đồ ăn này đi.”Tây Môn Lãnh Liệt nói, hấn sợ dĩ mang nàng đi săn bắn, đương nhiên có dụng ý của hấn.

“Được.”Nguyễn Nhược Khê lập tức cầm bát cơm, nàng đương nhiên muốn rời khỏi hoàng cung này, một khắc cũng không muốn ở lại, ăn rất nhanh hết bát cơm:

“Khi nào thì đi?”

“Sáng sớm ngày mốt.”Tây Môn Lãnh Liệt đáp.

96. Chương 96: Lấy Mạng Đổi Mạng

Ra khỏi hoàng cung, dường như tất cả xui xẻo đều trở thành hư không, tâm tình cũng vui sướng rất nhiều. “Xuân nẩy mầm hạ trở bông, mùa thu hoa nở, mọi chuyện từ bắc tới nam trở nên tốt đẹp.....”Nguyễn Nhược Khê cười chung với hấn một con ngựa, trong tay cầm một nhánh liễu, tùy ý làm bầm nát.

“Dân chúng mới là trời, mọi sự phải vì dân trước, Nhược Khê, những thứ đó là ai dạy nàng.”Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên hỏi, đạo lý sâu xa như vậy, cư nhiên dùng ca từ đơn giản như vậy liền dễ dàng nói ra, hấn càng tiếp cận nàng, lại càng không hiểu nàng, lại càng không phát hiện ra bây giờ nàng đã hấp dẫn mình.

“Ha ha, ta tự mình nghĩ ra, không thể sao?”Nguyễn Nhược Khê quay đầu lại nghịch ngợm cười, dù sao giải thích hấn cũng không tin, vậy thì giải thích làm gì.

“Vậy ta phải nhìn lại nàng, không nghĩ tới nàng còn tài hoa như thế.”Tây Môn Lãnh Liệt cũng cười nói.

“Chàng xem thường ta, ta biết rất nhiều thứ, chàng cũng chưa chắc biết.” Nguyễn Nhược Khê nói đến đây, có chút dương dương đắc ý, dù sao, nàng cũng muốn tìm cơ hội thích hợp nói lai lịch của mình cho hắn, chỉ sợ dọa đến hắn, nhưng cũng rất chờ mong, hắn biết mình không phải Vũ Khuynh Thành, mà là Nguyễn Nhược Khê chắc sẽ kinh ngạc đến ngây người.

“Vậy nàng nói xem, nàng biết cái gì?” Tây Môn Lân Liệt nhất thời thích thú.

“Được, chàng hãy nghe cho kỹ.” Nguyễn Nhược Khê thao thao bất tuyệt nói, cũng cố ý mang theo khoe khoang.

Mà Tây Môn Lân Liệt càng nghe càng giật mình, nàng cư nhiên biết thế nào là khoa khảo (tuyển người tài), làm thế nào để cân bằng mối quan hệ của các đại thần, làm thế nào để phòng ngừa bọn họ tham ô làm rối loạn kỷ cương, nhưng hắn không thể không thừa nhận, biện pháp của nàng rất mới mẻ, rất độc đáo, nhưng cũng rất thực dụng, thật sự là ước mơ của hắn, nhưng những thứ này làm sao nàng biết? Khiến hắn rất tò mò, chẳng qua hắn có thể khẳng định không phải người Vũ gia dạy nàng, bởi vì mình không biết thì sao bọn họ biết được?

“Ôi..... Mệt mỏi quá, trước tiên là nói mấy cái này đi, chờ sau này có thời gian thì sẽ nói với chàng những chuyện khác.” Nguyễn Nhược Khê thở dài nói.

“Được, vậy có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Tây Môn Lân Liệt nói xong, đã ôm nàng xuống ngựa, dù sao hôm nay hắn cũng biết quá nhiều.

“Vương, nương nương, mời uống trà.” Tiểu Ngọc lập tức từ phía sau xe ngựa nhảy xuống, chuẩn bị trà cùng điểm tâm mang tới.

“Tiểu Ngọc, người đi cùng ta đi.” Nguyễn Nhược Khê gọi nàng.

“Đi nơi nào?” Tiểu Ngọc sửng sốt, nhất thời không phản ứng được.

“Thật ngốc nha, đương nhiên phải đi tiểu tiện, người không muốn sao?” Nguyễn Nhược Khê cười nói.

“Nương nương.” Về mặt Tiểu Ngọc quả nhiên đỏ lên.

“Đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê lôi nàng đi tới rừng cây bên cạnh.

Trong rừng cây, nàng cùng Tiểu Ngọc vừa đứng dậy, chợt nghe thấy tiếng đánh nhau từ xa truyền tới, thậm chí kêu một tiếng không ổn, kéo Tiểu Ngọc qua. Nhanh như vậy, đã có người muốn ám sát.

Chờ đến khi nàng đi tới, liền thấy bên ngoài rất nhiều hắc y nhân, đang ở vây công (vây quanh, tấn công) bọn họ, thật muốn té xỉu, người thuê hắc y nhân, thật ra là ai?

“Tiểu ngọc, bên này.” Nguyễn Nhược Khê lôi nàng ra phía sau cây lớn, nàng biết mình không giúp được bọn họ, điều duy nhất có thể giúp bọn họ là bảo vệ chính mình, không trở thành gánh nặng của bọn họ.

Trộm nhìn bên ngoài Tây Môn Lân Liệt, mỗi chiêu hắn đánh ra đều đẹp trai như vậy, khéo môi nhin không được khê nhếch lên, hắc y nhân rõ ràng đánh không lại hắn, nàng phát hiện ra, bản thân dường như càng ngày càng để ý hắn, càng ngày càng yêu hắn.

Lơ đãng ngẩng đầu lên, lại dọa nàng mặt mày thất sắc, một ám khí bắn thẳng tới phía hắn.....

Vút, liền bắn vào bờ vai của hắn.

“Hắn sẽ chết không thể nghi ngờ, chúng ta rút.” Hắc y nhân vung tay lên, chỉ chớp mắt liền biến mất bất vô âm tín.

Mấy thị vệ vừa muốn đuổi theo, Tây Môn Lân Liệt liền phân phó nói:

“Không cần, đừng trùng mai phục.”

“Vương, chàng sao rồi?” Nguyễn Nhược Khê lập tức vọt tới, lo lắng hỏi:

“Thái y, nhanh lên, lại đây.” May mắn lúc ra khỏi cửa, nhớ mang theo thái y.

Thái y rất lo lắng đuổi tới, kéo quần áo, xem miệng vết thương một chút lúc này mới nói:

“Nương nương, vương không có việc gì, không cần lo lắng, thần rút ám khí ra, bôi chút dược là được rồi.”

“Được, vậy người chuẩn bị đi.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hẳn không có việc gì là tốt rồi.

“Đang lo lắng cho ta sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy bộ dáng của nàng, lại cười.

“Chàng còn cười, quên đi, chúng ta đừng đi săn bắn nữa, vẫn nên hồi cung đi, bên ngoài rất nguy hiểm.” Nguyễn Nhược Khê lo lắng đề nghị.

“Ra thì ra rồi, còn trở về làm gì? Lát ta cho quốc sư phái thêm thị vệ tới.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Được rồi, dù sao, ta phát hiện, đi theo chàng, luôn lo lắng sợ hãi, nói không chừng, ta đã bị chuyện ám sát làm cho hồ đồ rồi.” Giọng nói Nguyễn Nhược Khê có chút đùa giỡn thờ dài.

“Yên tâm, nếu nàng chết, nhất định là ta chết trước nàng, nếu không ta sẽ không để nàng chết.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chăm chăm nàng, nghiêm túc nói một lần nữa.

“Xi, chàng nói đùa cái gì đó? Cái gì mà chết với không? Chúng ta đều phải sống?” Nguyễn Nhược Khê trừng mắt liếc nhìn một cái. Tuy trong lòng cảm động muốn chết.

“Vương, nương nương, miệng vết thương đã băng bó được rồi.” Thái y lúc này nói.

“Ừ, được, chúng ta tiếp tục đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó nói.

Nguyễn Nhược Khê đỡ hẳn ngồi lên xe ngựa.

Nhìn thấy hẳn bị thương, nàng vừa đau lòng vừa tức giận nói:

“Xem ra làm vương cũng không dễ dàng gì? Lúc nào cũng có khả năng bị người ám sát.”

“Ha ha, Nhược Khê, có đôi khi giác nàng thật thông minh, có đôi khi lại ngu ngốc một cách đáng yêu.” Hẳn đột nhiên cười.

“Chàng còn có tâm tình cười, miệng vết thương còn đau không?” Nguyễn Nhược Khê quan tâm hỏi.

“Đau, chi bằng, nàng giúp ta thổi, sẽ đỡ đau.” Tây Môn Lãnh Liệt có chút xấu xa tiến sát gần nàng.

“Xi.” Nguyễn Nhược Khê lấy tay đẩy bả vai hẳn không bị thương.

Phụt..... Đột nhiên một ngụm máu tươi từ trong miệng bắn ra.

“Lãnh Liệt, chàng làm sao vậy? Không cần làm ta sợ?” Nguyễn Nhược Khê hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy hẳn, chẳng lẽ mình chỉ đẩy nhẹ một chút, liền là hẳn bị thương sao? Sao có thể chứ? Nàng hoàn toàn không dùng chút sức lực nào, cho dù có dùng, cũng không thể đem hẳn đánh hộc máu.

“Nhược Khê, ta.....” Môn Lãnh Liệt lời còn chưa dứt, phụt..... Một ngụm máu tươi phun ra, liền té xối ở trước ngực nàng.

“Người đâu, mau tới.” Nguyễn Nhược Khê hoảng sợ hô to.

“Làm sao vậy? Nương nương, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thái y lên xe ngựa hỏi, lại thấy trong xe ngựa kia đầy máu tươi, cũng cảm giác không tốt.

“Thái y, người mau đến xem xem, vương sao lại thế này? Sao lại đột nhiên hộc máu.” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê bị dọa đến nổi mặt trắng bệch không còn chút máu.

“Thần nhìn xem.” Thái y không dám dẫm chân chạp trễ, vội vàng kiểm tra miệng vết thương của hẳn, lúc này mới phát hiện miệng vết thương cứ nhiên chảy ra chất lỏng màu lục nhạt.

“Sao lại như vậy?” Nguyễn Nhược Khê vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ là trúng độc sao? Nhưng trúng độc không phải máu màu đen sao?

“Nương nương, không tốt rồi, vương bị trúng độc?” Thái y cẩn thận kiểm tra qua đi, sắc mặt cũng biến sắc.

“Thái y là sao lại thế này? Người nói cho rõ ràng xem, trúng độc gì, có thể có giải dược không?” Nguyễn Nhược Khê kinh hoảng thất sắc hỏi.

“Bẩm nương nương, nếu thần không nhìn lầm, là hợp hoan trọng sinh tán (độc giải bằng cách giao hoan ^^), độc được này đã rất lâu không xuất hiện, sao lại đột nhiên xuất hiện?” Thái y cũng nghi hoặc nói.

“Hợp hoan trọng sinh tán? Có ý gì? Lại nói, người không phải mới vừa nói qua, vương không trúng độc sao? Sao lại đột nhiên trúng độc? Độc kia có thể giải không?” Nguyễn Nhược Khê lo lắng hỏi rất nhiều vấn đề.

“Nương nương, đó là bởi vì hợp hoan trọng sinh tán, đã thất truyền rất lâu, hơn nữa loại độc này, mới đầu sẽ không biểu hiện ra ngoài, mà lại vô sắc vô vị, rất khó nhận ra.....” Thái y giải thích nói. Lời còn chưa dứt, đã bị nàng cắt ngang.

“Không cần nói nhiều lời, người chỉ cần nói có thể giải độc hay không?” Nguyễn Nhược Khê không kiên nhẫn trực tiếp hỏi, đây mới là mấu chốt.

“Giải độc, nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ, trọng sinh tán, tên sao ý nghĩa như vậy, chỉ cần để người khác giới ở một chỗ với người trúng độc, độc sẽ dẫn sang người kia, như vậy người trúng độc có thể giải độc, nhưng người nhận độc, liền chết không thể nghi ngờ.” Thái y giải thích.

“Cái gì, còn có chuyện như vậy sao?” Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, ý tứ của hắn, chẳng phải chính là dùng mạng người khác dẫn độc sang cứu mạng hắn sao.

“Nương nương, thời gian không thể tiếp tục trì hoãn, phải nhanh chóng quyết định, nếu không gọi Tiểu Ngọc đến đây đi.” Thái y nhắc nhở nói, nương nương hắn không dám nói, cung nữ vẫn là có thể, lại nói, người có thể vì vương chết bình thường không phải đều là cung nữ sao.

97. Chương 97: Lầy Thân Giải Độc

“Nương nương, thời gian không thể tiếp tục trì hoãn, phải nhanh chóng quyết định, nếu không gọi Tiểu Ngọc đến đây đi.” Thái y nhắc nhở nói, nương nương hắn không dám nói, cung nữ vẫn là có thể, lại nói, người có thể vì vương chết bình thường không phải đều là cung nữ sao.

Tiểu Ngọc sao? Nguyễn Nhược Khê có chút sửng sốt, lại nhìn Tây Môn Lãnh Liệt đang hôn mê trong lòng ngực, trong lòng đấu tranh, thực sự phải hi sinh Tiểu Ngọc sao? Nếu như vậy, tâm của nàng sẽ yên ổn sao?

“Nương nương, quyết định nhanh đi, nếu không không còn kịp rồi.” Thái y lo lắng thúc giục nói.

“Thái y, người đi ra ngoài.” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê trầm tĩnh ra lệnh, nàng đã nghĩ kỹ rồi, nàng không thể hy sinh Tiểu Ngọc như vậy, nếu số phận thực sự bắt nàng chọn như vậy, nàng liền chấp nhận, vì người mình yêu mà chết, đó là hạnh phúc.

“Nương nương, vậy thần đi gọi Tiểu Ngọc.” Thái y nhất thời còn chưa phản ứng lại được.

“Không cần, thái y người cho người ta giữ ở bốn phía xe ngựa, còn lại nơi này giao cho ta là được rồi.” Nguyễn Nhược Khê phân phó nói.

“Nương nương không phải người muốn..... Người không biết làm như vậy sẽ khiến người mất mạng sao?” Thái y khiếp sợ nhìn nàng, sao có thể vậy chứ? Nghĩ nàng còn chưa rõ ràng, lại nhắc nhở một lần.

“Ta biết, thái y.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

“Nương nương, người thực sự muốn làm như vậy sao?” Thái y lúc này mới hiểu được, nương nương là muốn hy sinh mình cứu vương.

“Ừ, được rồi, thái y, không cần nói nữa, Tiểu Ngọc cũng là người, sinh mệnh của nàng cũng quý giá như của ta, huống chi vì cứu vương mà chết, ta chết không oán.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười nói, tuy nàng một chút cũng không muốn chết.

“Nương nương.” Thái y rất cảm động lui đi ra ngoài, nương nương như vậy vẫn là lần đầu tiên hắn gặp.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới buông Tây Môn Lãnh Liệt, đưa tay cởi y phục trên người hắn, sau đó lại cởi y phục trên người mình, cúi đầu hôn một cái trên môi của hắn:

“Lãnh Liệt, không nghĩ tới lời nói đùa nhanh như vậy đã thành hiện thực, nếu ta không thể sống cùng chàng, chàng nhất định phải sống hạnh phúc.”

Xe ngựa đóng cửa dõng, thị vệ bốn phía giống như không nhìn thấy, không nghe thấy, đứng cách xe ngựa mười bước để bảo vệ.

“Thái y, nương nương cùng vương đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tiểu Ngọc ở một bên lo lắng hỏi, dựa vào cảm giác, nàng biết nhất định là đã xảy ra chuyện.

“Tiểu Ngọc, người thật may mắn gặp được nương nương như vậy.” Thái y cảm động mà nói.

“Thái y, có ý tứ gì?” Tiểu Ngọc sửng sốt, không rõ hỏi.

“Vương trúng độc, phải dùng nữ nhân giải độc, người cũng hiểu đấy, đi theo chỉ có người cùng nương nương, người chắc cũng hiểu, lúc này không thể nghi ngờ người bị hạ sinh chính là cung nữ, nhưng nương nương lại tình nguyện hạ sinh chính mình, cũng không chịu để người.” Thái y lúc này mới giải thích.

“Nương nương.” Tiểu Ngọc cảm động đôi mắt tràn đầy lệ, nhìn xe ngựa không ngừng lay động, nàng quá may mắn mới có thể gặp được nương nương.

Trên đầu Nguyễn Nhược Khê đầy mồ hôi, nàng đã nhìn thấy màu xanh đã dần dần biến mất trên khuôn mặt hắn, bản thân lại càng ngày càng cảm thấy vô lực, nhưng nàng cắn răng, vịn vào thân thể.....

“Ừ.....” Một tiếng gầm nhẹ từ trong miệng hắn hô lên, lập tức mở to mắt.

“Rốt cục chàng cũng tỉnh.” Nguyễn Nhược Khê thở phào nhẹ nhõm, lập tức nằm xuống bên cạnh, nàng mệt mỏi quá.

“Nhược Khê, nàng làm sao vậy?” Tây Môn Lãnh Liệt thất kinh muốn gọi thái y, lại nhìn thấy sắc mặt xanh đen của nàng, nhìn thân thể của nàng và mình, vội vàng cầm lấy quần áo mặc, mặc quần áo cho nàng, lúc này mới hô:

“Thái y.”

“Vương.” Thái y đuổi đi tới, không nói lời nào, cầm lấy viên thuốc đưa đến trong miệng nàng.

“Thái y sao lại thế này?” Tây Môn Lãnh Liệt ôm cả người nàng vô lực hỏi.

“Vương, người trúng độc được hợp hoan trọng sinh tán, trúng độc này vương phải cùng nữ tử ở một chỗ, nhưng nương nương không chịu cho Tiểu Ngọc đến, cho nên nương nương vì cứu vương, đem độc dẫn lên trên người mình.” Thái y lúc này mới chấp tay đáp.

“Cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt chấn động, nhìn Nguyễn Nhược Khê trong lồng ngực liên hồi:

“Thái y, có phải ta có thể mang độc dẫn trở lại trên người mình không?”

“Vương, không thể.” Thái y lắc lắc đầu.

“Vậy độc kia có thể giải không?” Hắn lại hỏi.

“Vương, theo thần biết, không có.” Thái y bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Không có sao?” Trên mặt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo tức giận.

“Vương bớt giận, thần đã phái người đi thông báo cho quốc sư, quốc sư thần thông quảng đại, có lẽ có biện pháp, nương nương còn có thể chống đỡ được ba ngày.” Thái y vội vàng nói.

“Bây giờ cũng chỉ có thể chờ quốc sư tới, thái y người lui xuống đi.” Tây Môn Lãnh Liệt bất đắc dĩ phân phó nói.

“Vâng, thần cáo lui.” Thái y lui ra khỏi xe ngựa.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới ôm lấy Nguyễn Nhược Khê trong lồng ngực, tay nhẹ nhàng vuốt mặt của nàng, con người đen vừa cảm động vừa phức tạp nói:

“Nhược Khê, vì sao lại ngốc như vậy? Nếu biết nàng lựa chọn như vậy, ta tình nguyện để bản thân chết đi, cũng không muốn để nàng chịu thương tổn.”

“Không, chàng không thể chết, chàng là vương, sinh tử của chàng liên quan đến hưng vong (hưng thịnh và diệt vong) của thiên hạ, còn ta thì không, ta yêu chàng, vì chàng chết, ta cảm thấy rất hạnh phúc.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười nhìn hắn.

“Nhược Khê, ta sẽ không để nàng chết, tin tưởng ta.” Tây Môn Lân Liệt lập tức ôm chặt lấy nàng.

“Ta tin, cho tới bây giờ ta vẫn luôn tin chàng.” Nguyễn Nhược Khê yếu ớt ở bên tai hắn nói.

“Nhược Khê, mệt không, ngủ đi, ta ngủ cùng nàng.” Tây Môn Lân Liệt nhẹ giọng nói, hắn biết nàng đã mệt chết đi.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê nhẹ nhàng đáp, liền nhắm lại, rất nhanh đã ngủ say.

Tây Môn Lân Liệt nhìn chăm chăm nàng, biết bản thân sẽ chết nhưng nàng vẫn dùng tính mạng cứu mình, biết rõ mình trúng độc, biết rõ mạng mình không được bao lâu, bây giờ trên mặt hắn lại mang theo nụ cười, còn có cả hạnh phúc.

Nàng đã như vậy nếu nói nàng giúp hắn giải trừ lời nguyền, nàng nhất định cũng không chút do dự, bây giờ hắn nên vui vẻ, nên cao hứng, nàng rất cục một lòng yêu thương mình, nhưng vì sao? Trong lòng có cảm giác không ổn, cảm giác chờ mong, khó có thể diễn tả thành lời.

Nhẹ nhàng đặt nàng xuống mới bước xuống xe ngựa.

“Nương nương, nương nương, sao người lại ngốc như vậy?”

Nguyễn Nhược Khê đang mơ màng chợt nghe tiếng khóc của Tiểu Ngọc, mở to mắt liền gặp nàng ta đang ở một bên khóc thương tâm, kêu lên tiếng :

“Tiểu Ngọc, người khóc cái gì?”

“Nương nương, người tỉnh rồi, muốn uống nước hay không?” Tiểu Ngọc hoảng sợ, vội vàng nhẹ nhàng nâng nàng dậy.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, lúc này mới phát hiện, không biết từ khi nào mình đã ở trong khách điểm.

Tiểu Ngọc lúc này mới cầm cái chén nước đưa đến trong miệng của nàng, đợi nàng uống xong, đôi mắt lại hồng hồng nói:

“Nương nương, sao người lại ngốc như vậy? Vì sao lại tốt với Tiểu Ngọc như vậy? Tiểu Ngọc là nô tì, mạng của nô tì không đáng giá nhưng nương nương không phải vậy, nương nương nếu có chuyện gì không hay xảy ra, Tiểu Ngọc cũng không muốn sống.”

“Nha đầu ngốc, mạng đều giống nhau, nói không chừng ngày nào đó người làm nương nương, vậy mạng không phải cũng quý sao.” Nguyễn Nhược Khê trêu đùa nói, nhưng nàng hoàn toàn không nghĩ được, về sau, thực sự có một ngày như vậy, Tiểu Ngọc sẽ cùng ngồi ăn với nàng.

“Nương nương, lúc này người còn có tâm tình nói giỡn.” Tiểu Ngọc nhin không được cười phá lên.

“Cười đi, cười được là tốt rồi.” Nguyễn Nhược Khê cũng cười.

“Nương nương, người đói không? Muốn ăn chút gì hay không?” Tiểu Ngọc vội vàng chuyển đề tài, nàng không thể nhìn nụ cười trên mặt nương nương, như vậy sẽ khiến nàng khóc mất.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, tâm tư Tiểu Ngọc sao nàng không nhìn ra được chứ?

Tiểu ngọc vừa rời đi, trong tay Tây Môn Lân Liệt cũng bưng đồ ăn đi đến.

“Chàng đã đến rồi.” Nàng chủ động tiếp đón, muốn đứng dậy, muốn để hắn thấy mình rất tốt, không muốn khiến hắn khổ sở.

“Nằm đi, không cần cử động.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức ngăn cản nàng.

“Nằm ta sao ăn cơm được? Ta đói?” Nguyễn Nhược Khê cố gắng cười, không để hấn lo lắng.

“Ta dứt cho nàng.” Nhìn thấy nàng mạnh mẽ nở nụ cười không muốn mình lo lắng, tâm Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên đau xót.

“Chàng dứt cho ta sao?” Nguyễn Nhược Khê trợn to ánh mắt, mới cười nói:

“Được, để vương hầu hạ, chuyện này cũng không phải là ai cũng có cơ hội, ta hôm nay liền hưởng thụ một lần.”

“Nếu nàng muốn, về sau ta mỗi ngày đều dứt cho nàng.” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt tràn ngập ôn nhu.

Về sau? Mỗi ngày? Nàng còn có cơ hội sao? Nàng không phải thánh nhân, nàng có thể vì hấn chết, nhưng lúc này sinh li tử biệt, trong lòng không khỏi đau thương, nếu cho nàng lựa chọn, nàng đương nhiên hy vọng cùng người mình yêu ở một chỗ.

Nhìn sắc mặt nàng có chút ảm đạm, Tây Môn Lãnh Liệt biết nàng suy nghĩ cái gì, lo lắng cái gì? Trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng, vì sao khi tìm được thứ mình muốn, hấn lại không vui sướng như hấn tưởng.

98. Chương 98: Giải Độc

Tây Môn Lãnh Liệt rất cẩn thận một miếng rồi một miếng bón cho Nguyễn Nhược Khê, động tác vô cùng cẩn thận.

Nàng ăn nhưng không cảm nhận được hương vị, loại cảm giác này nàng không biết là hạnh phúc hay là đau thương.

“Vương, quốc sư đến.” Giọng nói của Tiểu Ngọc đột nhiên vang lên ngoài cửa.

“Mau để hấn tiến vào.” Tây Môn Lãnh Liệt vội vàng phân phó, sắc mặt còn hiện lên một tia vui sướng.

Tiếng nói vừa dứt, Phượng Minh liền đẩy cửa đi vào, chấp tay hành lễ nói:

“Thần tham kiến vương, tham kiến nương nương.”

“Phượng Minh, mau đứng lên, độc được hợp hoan trọng sinh tán, có thể giải được không.” Vừa thấy hấn, Tây Môn Lãnh Liệt liền khẩn cấp hỏi, vẻ mặt lo lắng.

Nguyễn Nhược Khê khẩn trương nhìn hấn, tuy biết không nên ôm hy vọng, nhưng đáy lòng vẫn ôm một hy vọng nho nhỏ.

“Vương, không cần lo lắng, có.” giọng nói của Phượng Minh thoải mái mỉm cười.

Có, Tây Môn Lãnh Liệt thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt Nguyễn Nhược Khê cũng lộ ra một tia hào quang, giống sống sót sau vụ tai nạn, suy cho cùng khi người ta sắp chết, mới biết được còn sống thật tốt biết bao nhiêu.

“Nương nương, người nhanh đem giải độc này ăn đi.” Phượng Minh từ trong lòng lấy ra một viên dược màu trắng đưa cho nàng.

“Cám ơn người.” Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu lên, liền nuốt xuống.

Lập tức liền cảm giác thân thể không thoải mái, trong miệng có một cảm giác ghê tởm, khiến nàng không khỏi nắm chặt y phục của mình, vẻ mặt thống khổ, trên đầu toát mồ hôi.

“Nhược Khê, nàng sao vậy.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức khẩn trương đem nàng ôm trong lòng ngực mình, hướng về phía Phượng Minh hô:

“Sao lại như vậy?”

“Vương, hãy đợi, thần cũng không biết, nhưng thần khẳng định đây là giải dược của hợp hoan trọng sinh tán, có lẽ đây là giải dược lấy độc trị độc.”Phượng Minh tuy có chút kỳ quái, nhưng so với vương, bình tĩnh hơn nhiều.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới nhìn nhìn nàng trong lồng ngực, tuy nàng thống khổ nhắm mắt lại, nhưng màu xanh trên mặt đã chậm rãi biến mất, lúc này mới yên lòng, ôm chặt nàng, ở bên tai nàng nói:

“Nhược Khê, chịu đựng, lập tức xong rồi.”

Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu qua quýt, chỉ cảm thấy khó chịu trong miệng càng ngày càng ác liệt, mùi máu tươi ở cổ bắt đầu đi lên, khiến nàng không nói lên lời.

Phụt..... Rốt cục một ngụm máu đen từ trong miệng của nàng phun ra, rơi trên mặt đất.

Trong tức khắc nàng cảm thấy sức lực trên người như bị rút hết, nhưng lại thoải mái rất nhiều, thân mình lập tức ngã xuống, nằm ở trong lồng ngực hắn, trên mặt trắng bệch đều là mồ hôi, nhưng vẻ mặt không còn thống khổ.

Nàng như vậy, khiến Tây Môn Lãnh Liệt đau lòng một hồi, nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, nói:

“Nhược Khê, nàng ngủ một chút đi.”

Nguyễn Nhược Khê mở mắt nhẹ nhàng gật đầu, ngay cả sức để nói chuyện nàng cũng đều không có.

“Ngủ đi.”Tây Môn Lãnh Liệt khẽ hôn một cái trên trán của nàng, giúp nàng đắp chăn, mới xoay người rời đi.

Phượng Minh đi theo hắn đi đến một gian phòng khác, hắn lập tức ngồi xuống trên ghế, trên mặt cho tới bây giờ chưa từng hết mờ mịt.

“Vương, có phải là đau lòng vì nàng không? Thấy nàng không màng đến tính mạng của mình giải độc cho người, chỉ sợ người tâm địa lãnh huyết, cũng không thể thờ ơ phải không?”Phượng Minh nhìn hắn hỏi, sắc mặt mang theo vài phần nghiêm túc.

“Ta chỉ không nghĩ tới, chuyện lại tiến triển nhanh như vậy, thuận lợi như vậy.”Tây Môn Lãnh Liệt nói, chuyện này chẳng qua chỉ là một khảo nghiệm của hắn với nàng, hoàn toàn không nghĩ tới nàng thực sự làm như vậy.

“Vương, một khi đã thuận lợi thông qua, vậy nhanh để nàng giải lời nguyện cho người.”Phượng Minh lại đột nhiên nói.

“Chờ một thời gian nữa, ta sợ nàng biết chân tướng sẽ thay đổi chủ ý.”Tây Môn Lãnh Liệt không biết vì sao lại nói như vậy.

“Vương, thần là sợ cứ tiếp tục chờ, người sẽ thay đổi chủ ý.”Phượng Minh không lưu tình chút nào liền nói.

“Phượng Minh, ngươi có ý tứ gì?”Hắn nao nao.

“Vương, người ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc thì u mê ‘trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’, có lẽ chính người cũng không biết, nhưng thần nhìn được, chỉ sợ rằng bất tri bất giác người đã thích nàng, không thể, người không thể có cảm tình với nàng.”Phượng Minh nhắc nhở hắn.

“Ta thích nàng? Sao lại có thể? Đừng quên nàng là ai? Nàng là Vũ Khuynh Thành.”Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng, nhưng vì sao tâm lại dao động.

“Vương, hy vọng là như thế, nhưng thần nghĩ, hay là không cần chờ, tạo một cơ hội trong lúc vô ý cho nàng biết chuyện bị nguyên rủa, ta nghĩ nàng sẽ nhất định cam tâm tình nguyện vì người giải trừ lời nguyện.”Phượng Minh lại nói.

“Phượng Minh, các ngươi không phải là bằng hữu sao? Người liền hy vọng nàng chết như vậy?”Không biết vì sao nghe được hắn nói như vậy, trong lòng Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên có chút tức giận.

“Vương, ở trong lòng thần, không có người nào, chuyện gì, quan trọng hơn người.”Phượng Minh nghiêm túc trả lời.

Tây Môn Lãnh Liệt áy náy với thái độ vừa rồi của mình nói:

“Ta hiểu được, ta sẽ mau chóng làm.”Biết Phượng Minh toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì mình.

“Vương hiểu được là tốt rồi, ta đây đi về trước.”Phượng Minh nói.

“Được.”Hắn gật đầu.

Chờ Phượng Minh rời đi, Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới ngồi lại trên ghế, nhớ lại lời hắn ta mới nói, mình thích nàng sao? Không, hắn sẽ không thích nàng, hắn phải khiến nàng giải trừ lời nguyện ĩnh, hắn lại một lần nữa nói cho chính mình như vậy.

Lông mi khẽ run một chút, Nguyễn Nhược Khê hơi hơi mở to mắt, ngủ xong cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều, thân thể cũng thoải mái không ít.

“Nương nương.”Tiểu Ngọc đi vào thấy nàng ngồi dậy cư nhiên kích động chạy tới ôm lấy nàng, lại khóc rống nói.

“Ta không phải tốt lắm sao? Người còn khóc cái gì?”Nguyễn Nhược Khê cười nói, lần này là thật tâm cười.

“Nương nương, nô tì là cao hứng mới khóc, người khỏe lại là tốt rồi.”Tiểu Ngọc vừa khóc vừa cười nói, nương nương được độc giải, thật tốt quá.

“Ha ha, được rồi, Tiểu Ngọc, ta muốn tắm rửa.”Nguyễn Nhược Khê lúc này mới nói.

“Được, nô tì đi ngay.”Tiểu Ngọc vui vẻ nói.

Ở khách điểm tính đường ba ngày, thân thể của nàng hoàn toàn bình phục, bọn họ mới lại xuất phát.

“Đời người thật sự là hỉ nộ vô thường, một khắc trước còn đang đấu tranh giữa cái sống và cái chết, nhưng không nghĩ tới bây giờ ta còn có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, thấy thảm cỏ xanh mượt, thấy muôn hoa khoe sắc.”Nguyễn Nhược Khê vui vẻ nói, vẫn như trước ở trong ngực hắn, cười một con ngựa.

“Nàng còn nói, nhớ rõ lần sau không được làm như vậy?”Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt bá đạo mang theo sủng ái ở bên tai của nàng nói.

“Không có lần sau, chẳng qua nếu có, ta nhất định vẫn làm như vậy, bởi vì ta không thể chàng xảy ra chuyện, bởi vì ta yêu chàng.”Nguyễn Nhược Khê xoa người lại, cũng ở bên tai hắn nói.

Thân thể Tây Môn Lãnh Liệt nhất thời cứng đờ, nàng đương nhiên cũng cảm giác được, lại cười khúc khích, còn nghĩ hắn không quen nói những lời như vậy.

Rốt cục tới nơi săn bắn.

Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy hắn ngồi ở trên lưng ngựa, trong tay cầm cung tên tư thế oai hùng hiên ngang, trong lòng thất cảm thán, người sao lớn lên có thể đẹp trai, mê người như vậy? Quả thực không có thiên lý, chẳng qua, may mắn, hắn là của mình.

“Nhìn cái gì? Có phải thấy ta rất tuấn tú không?”Tây Môn Lãnh Liệt ái muội cười.

“Đẹp cái gì? Ta đang buồn bực, chàng muốn đi săn, ta không biết cưỡi ngựa, chàng để ta một mình ở nơi này sao?”Nguyễn Nhược Khê bất mãn hỏi, vậy mang nàng theo có ý tứ gì?

“Đi lên đây.”Tiếng nói Tây Môn Lãnh Liệt vừa dứt, liền đem nàng lên ngựa, lần này ngồi ở phía sau hắn.

“Chàng mang ta theo?”Nguyễn Nhược Khê sững sốt.

“Vô nghĩa, không mang nàng theo thì dẫn nàng đi làm gì?”Hắn hỏi ngược lại.

“Nhưng chàng mang ta theo, săn thú sao được?”Nguyễn Nhược Khê kỳ quái hỏi.

“Vậy nàng nhìn đi, hôm nay ta cho nàng mở mang kiến thức một chút, đi.”Tiếng nói Tây Môn Lãnh Liệt vừa dứt, ngựa liền xông ra ngoài, dọa Nguyễn Nhược Khê gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn.

Chẳng qua việc này làm nàng mở rộng tầm mắt, quả nhiên giống như hần nói, nàng ở phía sau hần đường như một chút cũng không có ảnh hưởng đến hần, tên hần bắn gần như bách phát bách trúng, mỗi phát bắn trúng, thị vệ phía sau liền hoan hô chạy qua, cầm lấy.

Nhìn thấy trong tay thị vệ cầm con vật bị bắn chết, nàng bắt đầu không đành lòng, dù sao bây giờ động vật nhỏ cũng nên bảo vệ.

“Được rồi, đừng bắn nữa, được không?” Nàng đột nhiên ra tiếng.

Tây Môn Lãnh Liệt vừa muốn bắn tên, quay đầu lại hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Chàng đã bắn nhiều rồi, cũng đủ buổi tối chúng ta ăn, để ngày mai bắn tiếp, bây giờ chúng ta trở về đốt lửa nướng thịt đi.” Nguyễn Nhược Khê đề nghị, nàng không muốn giả bộ nói không nỡ để hần bắn chết động vật nhỏ.

“Được.” Tây Môn Lãnh Liệt nghĩ cũng không không nghĩ liền đồng ý, mới phân phó nói:

“Hồi doanh.”

“Vâng, vương.” Thị vệ cũng vội vàng quay đầu ngựa.

Dã ngoại rộng lớn, đốt một đống lửa lên, bọn thị vệ cũng ba năm người vây quanh nhau, vừa nói vừa cười, trên tay đang cầm chiến lợi phẩm của cuộc đi săn.

“Này, mọi người vây quanh nhau, chúng ta xướng (hát) được không?” Nguyễn Nhược Khê hưng phấn, liền quên thân phận của mình, nàng thầm nhớ lại vài năm trước cùng bạn học đi ra ngoài du lịch tham gia lửa trại tối.

Im lặng, đám người lập tức tĩnh im hơi lặng tiếng, không hẹn mà cũng quay đầu lại nhìn nàng.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới xấu hổ nói:

“Không có việc gì, ta nói đùa.” Sau đó buồn bực ngồi bên người Tây Môn Lãnh Liệt, nàng sao có thể quên? Bọn họ sao dám cùng mình xướng chứ.

“Muốn xướng sao?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt mỉm cười nhìn nàng, sau đó liền giơ giọng ra lệnh nói:

“Đêm nay, mọi người cùng vui, chẳng phân biệt quân thần.”

“Vâng, vương.” Thị vệ lập tức đồng ý, nhưng thái độ vẫn thận trọng như trước, tuy nói như vậy, nhưng là ai dám cùng nương nương xướng chứ, trừ phi không muốn sống.

“Ta đã lên tiếng, chuyện này không liên quan tới ta.” Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên nụ cười, kỳ thật hần đã sớm nghĩ tới.

“Ta đây tự mình xướng, đêm nay ta xướng mở màn, dù sao cũng còn lâu mới có sao (ý là đêm khuya phải đi ngủ đó).” Nguyễn Nhược Khê lườm hần một cái, đứng dậy, liền nhìn hần hát:

“Người yêu ơi xin anh đừng đi.....”

Tiếng hát của nàng vang lên, mọi người lập tức đã bị âm thanh dễ nghe này hấp dẫn, rất tự giác vây thành một vòng tròn.

Nguyễn Nhược Khê dường như cũng càng hát lớn tiếng hơn, hát lên:

“Anh chàng đẹp trai nhìn qua đây, nhìn qua đây.....” Trên mặt và tay không ngừng làm động tác đáng yêu.

Mà mọi người vừa ăn, vừa uống, còn không quên vỗ tay cổ vũ nàng.

Nguyễn Nhược Khê điên cuồng, thỉnh thoảng nắm tay Tây Môn Lãnh Liệt để trước ngực, còn đoạt chén rượu của hần, uống một ngụm, lập tức đi tìm nước uống.

Ha ha ha.....Hần cười to.

Bọn thị vệ cũng buông lỏng, bàn luận về nàng. Nói nàng đẹp người, xướng hay, còn không kiêu ngạo, tóm lại một câu cái gì cũng tốt?

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng không chuyển mắt, bây giờ nàng giống như tiểu tiên tử xinh đẹp quý giá, vui vẻ của nàng cuốn hút mỗi người, đương nhiên có cả hắn.

Một bài rồi một bài, Nguyễn Nhược Khê cũng không nhớ rõ mình hát bao lâu, chỉ cảm thấy cuối cùng đầu có chút choáng váng, trước mắt xuất hiện rất nhiều người.

“Ngoan, không hát nữa, ngủ thôi.” Trong vòng ôm ấm áp, bên tai là giọng nói ôn nhu.

“Không cần, ta còn muốn hát, đã lâu không vui vẻ như vậy.” Nàng không đồng ý nói.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng sắc mặt ửng đỏ trong lồng ngực, lại hoa chân múa tay sung sướng, nghĩ đêm nay khiến hắn khiếp sợ, hắn dường như không dám tin, nàng thực sự có phải là Vũ Khuynh Thành hay không.

Đem nàng đặt trên giường trong lều, nàng lại đột nhiên vươn tay ôm cổ hắn:

“Không cần đi, xướng cùng ta.”

“Không đi.” Tây Môn Lãnh Liệt bắt đắc dĩ ngồi xuống.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới thấy rõ hắn trước mắt, lập tức tựa vào trong lồng ngực hắn cười hạnh phúc nói:

“Tây Môn Lãnh Liệt, ta yêu chàng.”

99. Chương 99: Yêu Thật Hay Yêu Giả?

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm nàng đang cười trong lồng ngực, đôi môi đỏ mọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng, nghĩ lại bộ dáng đáng yêu đêm nay của nàng, chỗ nào đó trên thân thể, đột nhiên dâng lên xúc động nguyên thủy nhất.

“Nóng quá.” Người trong lồng ngực lại giống như phối hợp với hắn, đưa tay đẩy hắn ra, trong lúc hỗn loạn làm lộ một mảng da thịt mịn màng dưới vạt áo, cũng không chút nào phát hiện, khiến người nào đó càng thêm hưng phấn.

“Nhược Khê, đây là do nàng dụ dỗ ta.” Tây Môn Lãnh Liệt thở nặng nề, ôm thắt lưng nàng, cởi y phục, đè lên thân thể nàng.

“Ừ.....” Thân thể bị từng trận từng trận khoái cảm làm cho chết lặng, khiến nàng không khỏi rên nhẹ ra tiếng, cũng không do dự dùng thân thể phối hợp với hắn.

Như là được mời xâm nhập, Tây Môn Lãnh Liệt không cố kị, càng thêm hưng phấn, ở trên người của nàng lấp đầy vết hôn ngân của hắn, mang lại cho nhau khoái lạc

Sau khi mây mưa dữ dội, là tiếng thở dốc yên bình.

Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê ửng đỏ, hắn còn chưa hoàn toàn rời khỏi thân thể nàng, đổ mồ hôi rơi trên ngực nàng.

“Nhược Khê, ngủ đi.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm lấy nàng.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới cố sức mở to mắt, thấy hắn ngọt ngào cười nói:

“Lãnh Liệt, ta nói cho chàng một bí mật.”

“Cái gì?” Hắn lập tức kinh hãi nhìn nàng, không biết nàng muốn nói gì?

“Ha ha.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên cười rộ lên:

“Ta nói cho chàng, ta không phải Vũ Khuynh Thành, ta là Nguyễn Nhược Khê.”

“Có ý gì?” Tây Môn Lãnh Liệt ngăn người ra, trách không được nàng bảo mình gọi nàng là Nhược Khê.

“Mệt mỏi quá, ngày mai lại nói cho chàng.” Lời vừa nói xong, nàng liền nhắm mắt lại, còn lập tức liền truyền đến tiếng hít thở đều đều, chờ nàng nghĩ được nên nói thế nào, nàng sẽ nói cho hắn.

Tây Môn Lân Liệt nhìn chằm chằm nàng đang chìm trong giấc ngủ say, nàng nói hắn không phải Vũ Khuynh Thành, mà là Nguyễn Nhược Khê, rốt cuộc sao lại thế? Lặng lẽ buông nàng ra, vịn vịn thân thể, xuống giường, mặc quần áo liền ra khỏi lều trại.

Gọi một thị vệ đến dẫn dò, sau đó nói:

“Nghe hiểu không?”

“Vâng, vương, thuộc hạ nhất định làm tốt.” Thị vệ lĩnh mệnh chấp tay rời đi.

Sáng sớm, mặt trời lên cao.

Nguyễn Nhược Khê vỗ vỗ đầu, mở to mắt, liền thấy Tiểu Ngọc ở một bên hé miệng cười trộm chuẩn bị giúp nàng rửa mặt ăn sáng.

“Tiểu Ngọc, ngươi đang cười cái gì?” Nàng kỳ quái hỏi.

“Nương nương, người tỉnh rồi.” Tiểu Ngọc lúc này mới quay đầu, nụ cười trên mặt không che dấu được.

“Nói cho ta biết ngươi đang cười cái gì? Có người theo đuổi ngươi sao?” Nguyễn Nhược Khê mạnh dạn đoán.

“Nương nương, không có.” Mặt Tiểu Ngọc đỏ lên, mới nói :

“Nô tì nhớ bộ dáng người xướng, múa hôm qua nên mới cười.”

“Ta không làm gì sai chứ?” Nguyễn Nhược Khê vội vàng hỏi, những gì sau đó nàng không nhớ rõ, chẳng lẽ mình trở nên điên cuồng.

“Nương nương, người nghĩ đi đâu vậy? Tất cả mọi người đều rất thích, đều nói nương nương giống tiên nữ, ca xướng thật là hay, múa cũng rất đẹp, nô tì cảm thấy rất tự hào.” Tiểu Ngọc lúc này mới nói.

“Phải không?” Nguyễn Nhược Khê có chút đỏ mặt, đó là do bọn họ chưa từng nghe qua, hắc hắc, chẳng qua, nàng cũng coi như là tiên nữ, dù sao cũng vượt qua mấy ngàn năm.

“Đang cười cái gì vậy?” Tây Môn Lân Liệt hỏi.

“Không cười gì, muốn rời giường thôi.” Nguyễn Nhược Khê trả lời.

“Ừ, được, chờ nàng ăn xong điểm tâm, chúng ta lại đi săn.” Hắn gật đầu.

“Được, nhưng mà, hôm nay chàng dạy ta cưỡi ngựa được không?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên yêu cầu nói, nàng tưởng tượng bản thân có một ngày có thể cưỡi ngựa chạy băng băng, bộ dáng có bao nhiêu xinh đẹp.

“Nàng muốn học cưỡi ngựa?” Tây Môn Lân Liệt kỳ quái nhìn nàng.

“Làm sao vậy? Không thể sao?” Nguyễn Nhược Khê cũng kỳ quái hỏi.

“Nương nương, thân là nữ tử, tiểu thư nhà quan lại không thể học cưỡi ngựa.” Tiểu Ngọc mau miệng giải thích nói.

Tây Môn Lân Liệt lại nghi hoặc, nàng sao lại không biết điều lệ của vương triều mà ai cũng biết.

“Vì sao?” Nàng càng thêm nghi hoặc.

“Bởi vì nữ tử cưỡi ngựa bị cho rằng là thiếu lễ độ.” Tiểu Ngọc lại giải thích nói.

“Bậy bạ, rõ ràng là áp đặt, không công bằng.” Nguyễn Nhược Khê tức giận, liền thốt ra, đủ loại quy củ đều đã nghe nói qua, nhưng chưa nghe qua chuyện nữ tử không được cưỡi ngựa.

“Nương nương.” Tiểu Ngọc nhỏ giọng nhắc nhở, sợ vương mất hứng.

Ai biết Tây Môn Lân Liệt lại nhìn nàng hỏi:

“Nàng thực sự muốn học sao?”

“Ừ, muốn.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, nàng rất muốn học, nhưng ở hiện đại chưa học được.

“Vậy mau ăn cơm đi, ta mang nàng đi học.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó nói.

“Chàng mang ta đi sao? Không phải không cho nữ nhân học sao?” Nguyễn Nhược Khê hỏi, hẳn không sợ trở thành chủ đề trong các câu chuyện phiếm của mọi người sao?

“Nàng là ngoại lệ, ta ở bên ngoài chờ nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt nhỏ giọng ở bên tai của nàng nói, xoay người rời đi.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới phản ứng đi lại nói:

“Ta lập tức đến ngay.”

Trong rừng cây.

“Ha ha, ta rốt cục cười được ngựa.” Nguyễn Nhược Khê hưng phấn hô, hẳn cũng rất thông minh, chỉ hai người bọn họ ra ngoài, không mang thị vệ, như vậy người khác sẽ không biết.

“Nàng đó mà gọi là cười ngựa sao? Đó là dắt ngựa đi rong.” Tây Môn Lãnh Liệt nhin không được đả kích nàng, ai cũng có thể ngồi ở trên lưng ngựa chậm rãi rong ruổi, mà không rơi xuống, như vậy có thể coi là cười ngựa sao, chỉ sợ tiểu hài tử ba tuổi cũng làm được.

“Dắt ngựa đi rong cũng là cười ngựa?” Nguyễn Nhược Khê một chút cũng không để ý, dù sao nàng có thể cười lên ngựa, chuyện này đã làm nàng đắc ý rồi.

Tây Môn Lãnh Liệt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tùy nàng đi, dù sao cũng không hi vọng nàng có thể thực sự cười được ngựa.

Nhưng Nguyễn Nhược Khê lại muốn thử một chút, tự mình cười ngựa chạy cảm giác ra sao, dù sao hẳn đã dạy mình, nên sẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn.

“Giá.” Chân kẹp bụng ngựa, ngựa liền vọt lên, thân thể của nàng đột nhiên ngửa ra sau, tay tuy giữ dây cương, nhưng thân thể lại sát xuống đất.

“Nhược Khê.....” Tây Môn Lãnh Liệt biến sắc, trong lòng nôn nóng. Thi triển kinh công đuổi theo.

“Tây Môn Lãnh Liệt, mau cứu cứu ta, ta sắp rơi xuống.....” Nguyễn Nhược Khê giờ phút này cũng bị dọa mặt mày thất sắc, thân mình đã càng ngày càng nghiêng xuống, lập tức liền rơi xuống.

“A.....” Thân mình lắc dử dội, thực sự đã muốn rơi xuống, nàng sợ đến mức buông lỏng dây cương.

Tây Môn Lãnh Liệt vào một khắc nàng sắp rơi xuống, ôm nàng lăn qua một bên, thoát chết trong gang tấc, thấy nàng ở trong lồng ngực, trừ bị sợ hãi không có vết thương khác, lúc này trong lòng mới thả lỏng, lại cũng nhin không được khiển trách:

“Nàng có biết như vậy rất nguy hiểm không? Nàng có biết ta rất lo lắng cho nàng không?.....”

Lời còn chưa dứt hẳn liền gây cả người, hẳn có bao nhiêu lo lắng? Những lời này hẳn là hẳn không nên nói ra, cho dù là lo lắng cũng chỉ có thể là giả, nhưng hẳn cũng rất rõ ràng, lúc hẳn nói ra lời này, không hề nghĩ đến chuyện khác.

Nhìn thấy hẳn biến sắc hốt ha hốt hoảng, Nguyễn Nhược Khê còn nghĩ là hẳn tức giận, vội vàng nói:

“Sẽ không, lần sau ta không dám nữa.” Nàng thực sự bị dọa, về sau cũng không dám như vậy.

“Trở về thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng phân phó.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê là lạ đi theo phía sau hẳn.

Sau khi đưa nàng trở lại lều, Tây Môn Lãnh Liệt một mình một ngựa hướng rừng cây chạy tới?

Một vòng lại một vòng, một lần rồi lại một lần, cho đến khi ngựa mệt không chạy nổi nữa, hẳn mới ngừng lại, đứng ở một đỉnh núi nhỏ, nhìn về phương xa.

Bây giờ hẳn thực sự không rõ, hẳn đối tốt với nàng, là thật hay là giả, là do cố ý thể hiện hay do xuất phát từ trong lòng.

Hóa ra đối xử tốt mãi cũng sẽ trở thành thói quen, trước kia làm bộ làm tịch, đến bây giờ dường như đã thành tự nhiên, sẽ tự nhiên ôm nàng, sẽ tự nhiên an ủi nàng, sẽ không tự chủ được thân thiết với nàng, khi nàng gặp nguy hiểm, hẳn sẽ nóng như lửa đốt, chẳng lẽ giống như Phượng Minh nói, hẳn đã thích nàng sao?

Không, không thể, hẳn sao có thể yêu cừu nhân?

“Ta nói cho chàng một bí mật. Ta không phải Vũ Khuynh Thành, ta là Nguyễn Nhược Khê.”

Đầu óc lập tức hiện lên lời nàng nói hôm qua, nếu nàng không phải Vũ Khuynh Thành, như vậy lời nguyên này nàng còn có thể giải sao?

Nhưng nếu nàng không phải Vũ Khuynh Thành, vậy nói cách khác, mình sẽ chịu lời nguyên vài năm nữa sao?

Trong lòng đột nhiên nổi lên mâu thuẫn, hẳn chỉ hỏi mình một câu, hẳn hy vọng nàng là ai? Suy nghĩ đã lâu, hẳn mới phát hiện, vấn đề đơn giản như vậy, trước kia hẳn nhất định sẽ nói, hy vọng nàng là Vũ Khuynh Thành, mà bây giờ hẳn cứ nhiên nhiên không thể cho đáp án.

100. Chương 100: Lựa Chọn Gian Nan

Nguyễn Nhược Khê cả ngày cũng không thấy bóng dáng Tây Môn Lãnh Liệt, mang theo Tiểu Ngọc đi dạo xung quanh rừng cây, cũng không phát hiện bóng dáng hẳn, đành phải trở lại trong lều.

Cho đến lúc ăn cơm tối, hẳn mới đi đến với sắc mặt khó coi.

“Còn tức giận sao, ta nói rồi, lần sau sẽ không như vậy, được rồi, cười một cái đi.” Nguyễn Nhược Khê ôm cổ hẳn, làm nũng nói.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như hoa của nàng, ánh mắt nghịch ngợm, oán khí trong lòng Tây Môn Lãnh Liệt lập tức biến mất vô ảnh vô tung (không còn chút tin tức), kỳ thật không phải hẳn giận nàng, chỉ là hẳn có chút không hiểu chính mình.

“Ăn cơm đi.” Hẳn trốn tránh một chút.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê rất nghe lời buông hẳn ra, ngồi bên cạnh hẳn.

Cùng hẳn ăn xong cơm chiều, mới kéo tay hẳn nói:

“Chúng ta đi ra ngoài một chút đi.” Kỳ thật nàng muốn nói cho hẳn, thân phận thật của nàng, nàng không muốn hẳn coi mình là Vũ Khuynh Thành, nàng cũng không muốn thay Vũ Khuynh Thành nhận cừu hận của hẳn. Nàng muốn được được hưởng thụ tình yêu với hẳn.

Bước chậm chậm dưới ánh trăng, nàng nghĩ nên mở miệng nói với hẳn như thế nào, hẳn mới có thể tin, trộm nhìn hẳn vài lần, lại phát hiện sắc mặt hẳn không tốt, dừng chân quan tâm hỏi:

“Chàng làm sao vậy? Có tâm sự sao?”

“Không có.” Tây Môn Lãnh Liệt lắc lắc đầu, nàng sao biết trong lòng hẳn suy nghĩ cái gì chứ?

“Vậy có muốn nghe chuyện xưa không? Ta kể chuyện xưa cho chàng nghe.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên nói sang chuyện khác.

“Được.” Hẳn gật đầu, sau đó cùng nàng ngồi xuống.

“Trước kia, có một cái cô gái, thân thể nhiều bệnh, nàng hi vọng nhất là có một thân thể khỏe mạnh, cho nên nàng không ngừng bái thần cầu phật, rốt cục có một ngày nàng cảm động tới trời, thiên thần thỏa mãn nguyện vọng của nàng, đợi lúc nàng tỉnh lại, nàng đã có được một thân thể khỏe mạnh, nhưng nàng không ngờ, linh hồn mình cứ nhiên trở về mấy trăm năm trước, trú ngụ trên người một cô gái, còn gặp một tướng công mình rất yêu, ngày tháng rất hạnh phúc, nhưng trong lòng nàng lại bất an, bởi vì nàng biết mình hoàn toàn không phải người hẳn yêu kia, nàng muốn nói cho tướng công, nhưng lại không biết mở miệng như

thế nào? Nàng rất muốn nói cho hắn biết, nàng không phải nàng ta, vì thế, nàng rất cục cựa có dũng khí nói cho hắn chân tướng, nhưng, nhưng không nghĩ đến hạnh phúc càng ngày càng xa khỏi tầm tay nàng, tướng công không thể yêu nàng, coi nàng như quỷ kính trọng nhưng không gần gũi, nàng rất thương tâm, rất cục cựa có một ngày, rời khỏi nhân thế, tướng công lúc này mới tỉnh ngộ, hóa ra từ trước đến nay người hắn yêu là nàng, nhưng tất cả đã quá muộn.”Nguyễn Nhược Khê đem đầu tựa vào trên vai hắn, giọng nói mang theo ưu thương tự thuật.

“Nàng ta thật ngốc, vì sao muốn nói ra chân tướng, có cái không biết sự thật thì sẽ rất vui vẻ.”Tây Môn Lãnh Liệt trầm mặc một chút mới nói.

“Nhưng nàng không muốn cả đời làm thế thân cho người khác.”Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, chẳng lẽ ý tứ của hắn là khiến nàng không nói sự thật sao

“Có lẽ vậy, chẳng qua, nếu tướng công của nàng thực yêu nàng, sẽ không để ý, chuyện xưa này chỉ có thể nói, hắn không phải thực yêu nàng, hoặc là nói người hắn yêu là nương tử trước kia.”Tây Môn Lãnh Liệt còn nói, trong lòng lại đoán nàng nói chuyện xưa này ỉn làm gì? Chẳng lẽ nàng muốn nói nàng cũng giống cô gái kia sao? Trong lòng chấn động, sao lại có thể chứ?

“Nếu là chàng, chàng sẽ thế nào?”Trong lòng Nguyễn Nhược Khê có chút khẩn trương, nàng vẫn hi vọng người hắn thực sự yêu là mình

“Chuyện này rất khó nói, ta không phải hắn, nếu nàng là cô gái kia, ta có thể nói, ta sẽ lựa chọn tin tưởng nàng và yêu nàng.”Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng, nói cho nàng đáp án nàng muốn nghe.

Khoé môi Nguyễn Nhược Khê chậm rãi nhếch lên một nụ cười hạnh phúc, như vậy nàng có thể không cố kị nói cho hắn.

“Lãnh Liệt, ta.....”Vừa muốn mở miệng, đã bị người cắt ngang.

“Vương, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm cáo.”Một thị vệ đi tới, quỳ gối trên mặt đất chấp tay nói.

“Đứng lên đi, chuyện gì? Nói?”Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

“Vương.....”Thị vệ nhìn thoáng qua Nguyễn Nhược Khê bên cạnh.

Nàng lập tức liền hiểu được, đứng dậy nói:

“Ta có chút khát, đi về trước.”Nói xong, xoay người liền rời đi.

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt lúc này trở nên lạnh lùng, nhìn hắn nói:

“Nói.”

“Vâng, vương, thuộc hạ đã phái người tra rất rõ ràng, Vũ mỹ nhân chính là tiểu thư Vũ gia, nha hoàn Vũ gia, bà vú Vũ gia, đều có thể làm chứng.”Thị vệ hồi bẩm nói.

“Ta biết, người đi xuống đi.”Tây Môn Lãnh Liệt gật gật đầu, hắn mơ hồ cảm thấy chuyện xưa nàng nói, là ám chỉ nàng, linh hồn xuyên qua sao? Con người toát ra một tia sáng, hắn không phải không tin, hắn cũng có thể bị nguyên rửa thành sói, trên thế giới còn chuyện gì không thể xảy ra chứ?

Nguyễn Nhược Khê vừa mới trở lại trong lều trại, chợt nghe tiếng bước chân, quay đầu lại liền thấy hắn đi đến, từng bước qua đón, bổ nhào vào trong lòng ngực hắn:

“Sao trở lại nhanh như vậy?”

“Nhớ nàng, sợ nàng đợi lâu, sẽ tức giận.”Tây Môn Lãnh Liệt sủng ái cười, lấy tay dí dí cái mũi của nàng.

“Làm ơn đi, ta là nữ nhân keo kiệt như vậy sao?”Nguyễn Nhược Khê cười tròng liếc mắt hắn một cái, mới kéo tay hắn đến bên giường, nhìn hắn, nghiêm túc vội vã nói:

“Lãnh Liệt, nếu ta nói với chàng, ta giống như nữ tử kia, chàng có thể tin hay không?”Trong lòng tuy trăm phần trăm nắm chắc, nhưng vẫn lo lắng.

“Ta tin.”Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng đáp.

“Cám ơn chàng.” Nguyễn Nhược Khê lại lập tức bỏ nhào vào trong lồng ngực hắn, lúc này mới nói cho hắn mình đến làm sao. Sau đó mới nói:

“Có phải là chuyện kì lạ hay không?”

“Phải, chẳng qua, ta cũng phải cảm ơn chuyện kì lạ này, đem nàng tới cho ta.” Tây Môn Lãnh Liệt nhẹ nhàng ôm lấy nàng, trong lòng lại có một quyết định đen tối, sau khi hồi cung, hắn liền nói cho nàng chuyện hắn bị nguyên rửa, hắn cũng sợ, có một ngày mình thực sự dao động.

“Lãnh Liệt, ta yêu chàng.” Nguyễn Nhược Khê giờ phút này bị hạnh phúc tràn đầy bao vây.

“Ta cũng vậy.” Đôi mắt hắn tràn ngập nhu tình, nhìn chằm chằm, thân mình từ từ hạ xuống.

Nàng biết đôi mắt kia chỉ cái gì? Ngượng ngùng nhắm mắt lại thông thả ngẩng đầu lên, đợi nửa ngày cũng không nhúc nhích cũng không thấy động tĩnh gì, thoáng mở to mắt, liền thấy vẻ mặt đùa cợt của hắn đang nhìn mình.

“Có phải là đang chờ ta hôn nàng không?” Giọng nói mang theo vui vẻ cùng trêu đùa.

Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê xấu hổ, tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, lập tức, liền đem hắn đè ở trên giường nói:

“Chàng không hôn ta, vậy đến lượt ta đến hôn chàng.”

Ha ha, ha ha, trong phòng là một mảnh tiếng cười vui vẻ.

“Lãnh Liệt, mau đến đây, mau đến bắt ta đi.” Nguyễn Nhược Khê chạy trong rừng cây, còn vừa quay đầu nhìn vừa gọi.

“Bắt được rồi có thưởng không?” Tây Môn Lãnh Liệt ở phía sau hỏi, mình chỉ cần nhảy nhẹ một cái, có thể bắt được nàng.

“Có.”

“Thưởng cái gì?”

“Bổn tiểu thư thơm môi một cái, được không?” Nàng cười vui, nàng rất thích cảm giác này, giống như đang nói yêu đương.

“Chỉ một cái sao? Mười cái được không?” Hắn cò kè mặc cả nói.

“Chàng bắt được ta nói sau, không được dùng khinh công, không thể chạy, chàng bắt được ta, ta liền cho chàng mười cái hôn môi.” Nguyễn Nhược Khê đưa ra điều kiện nói.

“Được.” Tây Môn Lãnh Liệt đi nhanh tới hướng nàng.

“Đến đây.” Nguyễn Nhược Khê lấy tay xé rách váy bỏ chạy rất xa.

“Từ từ, không phải nàng nói không được chạy sao? Sao nàng chạy?” Tây Môn Lãnh Liệt dừng chân hỏi.

“Ha ha, đó là chàng, không phải ta.” Nguyễn Nhược Khê cười đến nỗi gặp thất lưng xuống.

“Nàng ăn gian.” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt híp lại.

“Vậy thì thế nào? Ai bảo chàng ngốc như vậy.” Nguyễn Nhược Khê cười càng chạy càng xa. Vừa định quay đầu lại, thân thể đã bị hắn ôm lấy nhấc lên trên lưng ngựa.

“Đuổi tới rồi, thế nào? Mười cái hôn, không được ăn gian.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm chặt nàng.

“Chàng ăn gian, sao chàng lại cười ngựa?” Nguyễn Nhược Khê bắt măn trùng mắt hắn.

“Nàng chỉ nói không được dùng khinh công, không được chạy, cũng không nói không được cười ngựa?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo ý cười nhìn nàng, nàng nghĩ nàng thực sự thông minh sao?

“Chàng.....” Nguyễn Nhược Khê thở hổn hển bịt cái miệng nhỏ nhắn.

Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu nghịch ngợm của nàng như thế, hần cũng không nhịn được, không nói hai lời ôm nàng liền hôn xuống.

Ngựa thì không ngừng chạy băng băng, người trên lưng ngựa lại gắt gao ôm chặt một chỗ, kích tình triền miên.

Ngày hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi, chỉ chớp mắt hơn mười ngày trôi qua, bọn thị vệ đã chuẩn bị xong, chờ hồi cung.

Ngồi ở xe ngựa nghĩ lại hạnh phúc mấy ngày nay qua, Nguyễn Nhược Khê nhin không được cười vui vẻ.

“Nương nương, vương rất thích người, về sau, nói không chừng nương nương liền làm hậu.” Tiểu Ngọc cũng vui vẻ nói.

Một câu, lại làm nụ cười của nàng ngưng tụ trên mặt, hạnh phúc mấy ngày nay, dường như khiến nàng quên, hần là vương, là trượng phu có rất nhiều nữ nhân, nghĩ vậy, trong lòng lập tức đau xót.

“Nương nương, nô tì lắm miệng.” Tiểu Ngọc lập tức hối hận

“Tiểu Ngọc, chuyện này không liên quan tới người.” Nguyễn Nhược Khê nói, nàng chỉ có thể khiến bản thân quên đi, một khi đã không thể thay đổi, nàng chỉ có thể để mình chấp nhận, huống chi nàng chưa từng có ý nghĩ muốn ngồi lên ngôi vị hoàng hậu.

Tiểu ngọc Ngồi ở một bên không nói chuyện, kỳ thật nàng biết nương nương lo lắng cái gì? Cũng không thể không âm ức thay nương nương, vì sao nương nương lại là huyết nô.

Sau vài ngày trở lại hoàng cung, ngày ngày giống như trước kia, điểm khác biệt duy nhất, chính là bọn họ yêu càng sâu, càng đậm, mà chuyện này, đương nhiên không trốn được ánh mắt bất kì kẻ nào, nhất là Phượng Minh.

“Vương, sắp đến đêm trăng tròn rồi, vương chuẩn bị xong chưa?” Hần chấp tay hỏi.

“Phượng Minh, đợi một ít ngày nữa, ta muốn chắc chắn, dù sao mười mấy năm cũng đợi được, thêm một chút cũng không sao.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Vương, đây là người từ chối sao, thời cơ đã chín, vì sao còn muốn đợi mấy ngày nay nữa, thần sợ đến lúc đó, vương liền càng thêm do dự không quyết, như thế cố gắng trước kia chẳng phải là uổng phí?” Phượng Minh một câu một câu áp sát hần hỏi, nhìn ra trong đôi mắt hần trốn tránh cùng giấy dụa.

“Phượng Minh, ta là dạng người gì người còn không rõ ràng sao? Người nghĩ rằng ta và người là loại vì tư tình nhi nữ nên cái gì cũng không để ý sao? Người nghĩ rằng ta sẽ vì nàng, khiến bản thân thống khổ như vậy sao?” Tây Môn Lãnh Liệt cũng hỏi lại hần, giọng nói tuy lạnh, nhưng sức lực không đủ.

“Vương, chính là bởi vì ta biết rõ người là dạng người gì, mới biết được nếu chuyện gì một khi đã quyết định, sẽ không thay đổi, cho nên ta không thể cho người cơ hội thay đổi chủ ý, vương có lẽ chính người cũng không biết, người đã vì nàng thay đổi rất nhiều.” Phượng Minh gần từng tiếng nhìn hần nghiêm túc nói.

“Ta sẽ không thay đổi chủ ý.” Thái độ Tây Môn Lãnh Liệt cứng rắn nói.

“Vương, người đã thay đổi chủ ý, nếu là trước kia, người nhất định sẽ không chút do dự, không thể chờ đợi được, nhưng bây giờ thì sao, người tìm lý do ình.” Phượng Minh lập tức vạch trần hần.

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt gắt gao nhìn hần, trên mặt có chút phẫn nộ.

“Vương, tâm tư của người bây giờ, chính người rõ ràng nhất, thần sẽ không nhiều lời, còn thời gian, người tự mình hiểu rõ đi, thần cáo lui.” Phượng Minh chấp tay nói xong, xoay người liền rời đi, nếu hần không quyết định được, như vậy để mình giục hần quyết định.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới ngồi trên ghế, hần biết Phượng Minh nói đúng, hần tự tìm lý do cho bản thân, nhưng nghĩ sau này không thể nhìn thấy nụ cười của nàng, vẻ dí dỏm của nàng, đáng yêu của nàng, tâm hần giống như bị kim đâm, không phải rất đau mà là kéo dài không dứt.

Đấu tranh hồi lâu, hần mới lập tức từ trên ghế xuống, hần quyết định, Phượng Minh nói rất đúng, hần không thể do dự, một khi đây là vận mệnh đã định trước, nhất định phải hy sinh nàng, chi bằng chấm dứt tất cả sớm một chút, nghĩ vậy, không khỏi hướng Từ Uyển đi đến.

101. Chương 101: Biên Thành Sói

Trong Từ Uyển “Nương nương, người không đợi vương sao?” Tiểu Ngọc thấy nàng cỡi áo khoác chuẩn bị ngủ, kỳ quái hỏi.

“Ừ, không đợi, đêm nay vương sẽ không tới.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

“Nương nương sao biết, vương nói sao?” Tiểu Ngọc nghi hoặc hỏi, sao mình lại không biết.

“Tiểu Ngọc, chuyện này không cần người nói, người là vương, dù sao người cũng biết cân bằng hậu cung thế nào, các nàng cũng là nữ nhân của vương, cho dù là vương thích hay không thích, đây cũng là nghĩa vụ và trách nhiệm của người.” Nguyễn Nhược Khê cười nhạt giải thích nói. Kỳ thật lòng của nàng so với ai cũng đau hơn, nhưng chỉ có thể phớt lờ đi.

“Nương nương, trên đời này, chỉ sợ không nữ nhân nào thấu tình đạt lý như nương nương, trách không được vương thích nương nương như vậy.” Tiểu Ngọc xúc động nói.

“Tiểu Ngọc, ta không phải rộng lượng, ta là không muốn vương khó xử, có thể người còn thống khổ hơn ta, đối với người không thương tiếp tục kéo dài cũng không phai chuyện vui vẻ gì.” Nguyễn Nhược Khê ra vẻ thoải mái nói.

“Nương nương, lời như vậy sợ chỉ có mình người nói ra thôi.” Tiểu Ngọc sao lại không biết nàng đang gạt chính bản thân mình.

“Tiểu ngọc, yêu một người, là phải suy nghĩ cho hần, chứ không phải cho hần thêm phiền toái, vui sướng của hần, cũng vui sướng của ta.” (sao ta thấy câu này chuôi quía thể, với ta, hạnh phúc của người mình yêu phải do mình mang lại mới là hạnh phúc, nếu do người khác mang lại thì cũng chỉ có thể nói là mình bình yên thôi) Nguyễn Nhược Khê nói, tuy lời kia có chút giả dối, nàng không muốn nói như vậy, nhưng không thể không làm như vậy.

“Nương nương, vậy người nghỉ ngơi đi, nô tì lui xuống trước.” Tiểu Ngọc trực tiếp cảm thán nói, nương nương tâm tính thiện lương.

“Ừ, đi đi.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu.

Tiểu Ngọc xoay người đi ra ngoài, nhưng không thấy ở ngoài cửa có một thân ảnh tránh sang một bên rất nhanh.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới đứng dậy, ngồi ở trước gương, chải tóc, khoé môi mang theo nụ cười khổ, nàng không muốn độ lượng như vậy, một nữ nhân nguyện ý để nam nhân của mình đi tới chỗ nữ nhân khác, huống chi nàng đến từ hiện đại, trong xã hội một vợ một chồng, nhưng nàng hiểu được, nàng phải làm như vậy.

Một khi đã yêu người không nên yêu, thì phải chấp nhận thống khổ đáng ra không phải chịu.

Nhưng vì sao tâm đau như vậy, khó chịu như vậy.

Tây Môn Lãnh Liệt không hề tiếng động đi vào, nhìn chằm chằm bóng dáng cô đơn của nàng, hần biết tâm nàng không độ lượng như nàng nói, nhưng chính vì bộ dạng này, mới khiến hần cảm động.

Không tự chủ được từ phía sau đưa tay ra ôm lấy nàng.

Cảm thấy hơi thở của hần, Nguyễn Nhược Khê lập tức quay đầu nhìn hần, mỉm cười hỏi:

“Sao chàng lại tới đây?”

“Nhớ nàng.” Hần chỉ đơn giản nói một câu.

“Gạt người.” Nguyễn Nhược Khê hạnh phúc cười, lại đem thân mình dựa vào lồng ngực hần.

“Có gạt người thì cũng chỉ gạt nàng thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm chặt nàng, lại nghĩ xem mở miệng nói với nàng như thế nào.

“Vậy gạt ta cả đời.” Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Được, vậy ta liền gạt nàng cả đời.” Hắn lấy tay điểm nhẹ một chút trên mũi của nàng, trong mắt đều là sự ái vô tận.

“Ta nguyện ý.” Nguyễn Nhược Khê ôm chặt hắn.

“Nhược Khê.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên khẽ gọi.

“Ừ?” Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu lên nhìn hắn hỏi:

“Có việc gì sao?”

“Nếu có một việc, khiến nàng hy sinh tính mạng để thực hiện, nàng có làm không?” Hắn do dự một chút mới hỏi.

Trong lòng Nguyễn Nhược Khê hồi hộp một chút, trên mặt mang theo lo lắng hỏi:

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có, nàng chỉ cần nói cho ta, nàng có nguyện ý không?” Tây Môn Lãnh Liệt lắc lắc đầu, đôi mắt lại nhìn nàng hy vọng tìm được đáp án.

“Vậy phải xem nó có đáng giá hay không? Nếu là vì chàng, ta nguyện ý, nếu là vì người khác, thì ta phải suy nghĩ lại.” Nguyễn Nhược Khê không hề nghĩ ngợi phải trả lời, lại hỏi:

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Vì sao nàng đột nhiên cảm giác được một loại bất an.

“Không có gì? Ta tùy tiện hỏi thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt hôn nàng một cái, khoé môi mỉm cười nói, vì những lời này của nàng, hắn quyết định buông tha cho kế hoạch đêm nay.

“Chàng có đi đâu không? Không đi thì theo giúp ta ngủ.” Một khi đã hắn không muốn nói, Nguyễn Nhược Khê cũng không muốn hỏi.

“Sao? Không đuổi ta đi sao? Nhược Khê rộng lượng kia đâu rồi?” Tây Môn Lãnh Liệt trêu đùa nhìn nàng.

Nguyễn Nhược Khê sững sốt, mới hỏi nói:

“Chàng nghe thấy sao?”

“Nghe thấy, không nghĩ tới Nhược Khê của ta lại rộng lượng như vậy, sẽ vì ta suy nghĩ như vậy.” Tây Môn Lãnh Liệt cười nói.

“Có phải là phát hiện ta tốt lắm không?” Nguyễn Nhược Khê cũng nghịch ngợm cười, lập tức ôm cổ hắn nói:

“Chẳng qua, đây là chàng tự mình đưa đến cửa, ta cũng sẽ không buông tha cho chàng.”

“Ta đang chờ những lời này của nàng đó.” Tây Môn Lãnh Liệt thuận thế đẩy nàng xuống.....

Chỉ chớp mắt, lại đã đến đêm trăng tròn, Nguyễn Nhược Khê biết đêm nay phải đi gặp thần bảo vệ, trong lòng phản ngược lại cũng không sợ hãi, dường như đã thành thói quen, huống chi nàng tin hắn sẽ ở bên người của nàng.

Dùng xong bữa tối, nàng vốn chờ Tiểu Lí Tử, lại không nghĩ rằng là Phượng Minh đến.

“Phượng Minh, người có việc gì sao?” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, không phải hắn quên hôm nay là ngày gì chứ.

“Đi theo ta.” Phượng Minh không nói hai lời, kéo nàng đi.

“Đi nơi nào?” Nguyễn Nhược Khê liền bị hắn cưỡng kéo đi như vậy.

“Đi, người đi sẽ biết.” Phượng Minh không có giải thích cho nàng.

Nguyễn Nhược Khê chỉ có đi theo hắn, bởi vì nàng biết, Phượng Minh nhất định có đạo lý của mình, sẽ không làm chuyện xúc phạm đến nàng và vương.

Phượng Minh kéo nàng tới Tuyên Hoà cung, mới buông nàng ra.

“Phượng Minh, người mang ta đến tẩm cung của vương làm gì?” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới kỳ quái hỏi.

Phượng Minh không có trả lời nàng, ngược lại chỉ dùng tay chạm đến một cơ quan trên tường. Tường lập tức dịch ra bên cạnh, lộ ra một lối nhỏ, đủ để một người có thể ra vào.

Nguyễn Nhược Khê trừng lớn ánh mắt nhìn, mật đạo sao? Không đợi nàng phản ứng lại, đã bị hắn kéo tay nói:

“Cùng ta đi vào.”

Đường hầm u ám, lóe ra ánh sáng của nến, Nguyễn Nhược Khê lúc này mới phát hiện đường này rất dài, nhưng bên trong lại dần dần rộng mở ra, biết là đã đi đến một phòng khác, mới ngừng lại, liền thấy hắn lấy một viên to như viên dạ minh châu đặt vào bên trong góc tối khiến chiếu sáng như ban ngày.

“Phượng Minh, đây là làm sao? Người.....” Nàng vừa định hỏi, đôi mắt liền thấy, Tây Môn Lãnh Liệt cư nhiên cả người bị thiết liên (dây xích sắt) buộc chặt ở một bên cột sắt, hoảng sợ chạy qua hô:

“Sao lại thế này? Ai làm, Phượng Minh, người mau giúp ta.....”

“Đứng lại, Phượng Minh, người làm gì? Mang nàng đi.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng phát hiện bọn họ, phần nộ hô to, không muốn nàng tiến tới gần mình.

Nguyễn Nhược Khê bị dọa sững sờ đứng ở đó.

“Vương, người chớ có trách ta, một khi người không đủ cứng rắn làm chuyện này, như vậy để ta làm.” Phượng Minh thần nhiên cố ý nói.

“Phượng Minh, mang nàng rời đi, đây là mệnh lệnh.” Tây Môn Lãnh Liệt rống to, hắn không thể để nàng thấy bộ dáng đoạ người của mình.

“Vương, ta một khi đã mang nàng đến đây, người nên biết, ta sẽ không mang nàng rời đi.” Phượng Minh trả lời nói.

“Phượng Minh, đừng quên, ta là vương.” Hắn tiếp tục rống to.

Nguyễn Nhược Khê ở một bên hoàn toàn sợ ngây người, nàng không biết bọn họ đang làm cái gì? Hơn nữa lời bọn họ nói có ý tứ gì? Vì sao hắn bị trói? Không đủ cứng rắn gì? Chạy qua vài bước, lấy tay vuốt thiết liên, liền hô:

“Phượng Minh, mau giúp ta thả chàng ra.”

“Dừng tay, nàng đi đi, ta không muốn gặp nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt lại rống giận với nàng.

“Vương, ta cố ý mang nàng đến xem người, nếu nàng yêu người, thấy người thống khổ như vậy, nàng nên biết làm như thế nào?” Phượng Minh ở một bên còn nói.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới nghe ra điểm mấu chốt, có liên quan tới nàng, thoáng cái xông đến, giữ chặt quần áo hắn liền hỏi:

“Rốt cuộc sao lại thế này? Nói cho ta?”

“Không cần ta nói cho người, người lập tức sẽ biết.” Phượng Minh đẩy tay nàng ra nói, hắn mang nàng đến, chính là muốn nói cho nàng biết tất cả.

“Phượng Minh, mau, mang nàng rời đi, đừng để nàng thấy hình dáng này, nàng không phải Vũ Khuynh Thành, chờ ta xong sẽ giải thích với người.....”. Tây Môn Lãnh Liệt dùng hết sức lực quát.

Phượng Minh lại rõ ràng không nói, không để ý tới hắn, chỉ đứng ở một bên, hắn biết khi trăng lên cao nhất, vương lập tức biến đổi.

“A.....”Một tiếng thê thảm kêu lên, Nguyễn Nhược Khê khiếp sợ, hoảng sợ không dám tin tưởng chuyện xảy ra trước mặt mình, đầu ngón tay lạnh, thân thể đang run rẩy.....

Tây Môn Lãnh Liệt trước mắt hai tay đột nhiên dài ra, móng tay cũng rất dài, từ từ lòng mọc ra thật dài sau đó là răng nanh thật dài, mặt cũng từ từ biến đổi, biến thành khuôn mặt quen thuộc mỗi tháng nàng gặp, còn có ánh mắt, giờ phút này biến thành màu hổ phách sắc tẩn ra tia hào quang đỏ, trên cổ từ từ.....

102. Chương 102: Dừng Máu Nguyễn Rửa

“A.....”Lại là một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Sau đó y phục trên người hấn lập tức nát rơi lả tả, con người Nguyễn Nhược Khê trong nháy mắt to ra, xuất hiện ở trước mắt rõ ràng là cái đầu hay giả vờ thịnh nộ, thần bảo vệ mà trắng rằm mỗi tháng sẽ xuất hiện trước mắt mình.

Không, không, hấn sao có thể biến thành sói, sao lại là thần bảo vệ chứ? Ai có thể nói cho nàng chuyện gì đã xảy ra?

“Nhược Khê, người thấy chưa?”Đôi mắt Phượng Minh mang theo đau xót nhìn nàng.

Nguyễn Nhược Khê cũng không nhìn được, tiến lên nắm lấy vạt áo hấn nói:

“Phượng Minh, nói cho ta, chuyện này là sao?”Nhưng không đợi hấn trả lời thân thể nàng đã mềm nhũn, té xỉu trong lòng ngực hấn.

“Ngao.....”Tây Môn Lãnh Liệt biến thành sói phần nộ gào thét.

Phượng Minh vừa đỡ Nguyễn Nhược Khê đã hôn mê, vừa cầm cái chìa khóa cởi xích trên người hấn.

Tây Môn Lãnh Liệt phần nộ ôm Nguyễn Nhược Khê đang hôn mê trong lòng ngực hấn, nhìn nàng kinh hách đến nỗi khuôn mặt trắng bệch, trong đôi mắt màu hổ phách đều là bi thống thương tâm, cũng là phần nộ.

“Vương, ta không thể không như vậy làm, tha thứ cho ta.”Phượng Minh ở một bên nói xong, xoay người liền rời đi.

Tây Môn Lãnh Liệt chỉ gắt gao ôm lấy nàng, dùng ngón tay đã biến thành móng vuốt sói kia khẽ vuốt khuôn mặt của nàng.

Lông mi dài khẽ run một chút, Nguyễn Nhược Khê mở to mắt, liền thấy khuôn mặt sói phóng to trước mắt mình, không khỏi giật mình một cái, thoáng cái đẩy hấn ra, ngồi dưới đất.

Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở đó, vừa định nâng nàng dậy, liền thấy tay mình là tay sói, lập tức thu về, gắt gao nắm thành quyền, đôi mắt màu hổ phách gắt gao nhìn chăm chăm nàng, có yêu thương, có phần nộ, có nhiều hơn lại là đau xót bất đắc dĩ.

Nguyễn Nhược Khê cũng nhìn hấn, trong đầu tua lại một màn kia, hấn là nó, thần bảo vệ cư nhiên là hấn, chuyện này sao có thể chứ? Người cứ nhiên có thể biến thành sói, rất quý dị, rất làm cho người ta sợ hãi.

Một lúc lâu, tâm dần dần bình tĩnh lại, nàng có thể xuyên không, Tá Thi Hoàn Hồn, như vậy trên đời này còn có chuyện gì không có khả năng xảy ra chứ.

Chậm rãi đứng dậy, đi hướng tới hấn, đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ khuôn mặt không anh tuấn, còn đầy lang mao, hấn đã chịu không ít thống khổ.

Thân thể Tây Môn Lãnh Liệt cứng ngắc, tia sáng trong đôi mắt thay đổi khôn lường.

Nước mắt Nguyễn Nhược Khê chảy ra không ngừng, càng thêm yêu thương, thoáng cái bỏ nhào vào trong lòng ngực hấn, khóc hô:

“Nói cho ta biết, chuyện này là sao vậy? Ta phải làm gì mới có thể giúp chàng? Lãnh Liệt nói cho ta, vì sao lại như vậy?”

Tây Môn Lãnh Liệt thống khổ nhắm mắt lại, hắn cũng muốn biết vì sao? Cố nén thân thể khổ sở muốn uống máu.

Nguyễn Nhược Khê dường như cảm giác được hắn kiềm chế thống khổ, thoáng cái buông hắn ra, liền đem cánh tay mình đưa đến miệng của hắn thúc giục nói:

“Mau, nhanh uống máu đi.”Trăng tròn mỗi tháng hắn đều muốn uống máu, hôm nay, đến bây giờ còn không uống, vậy hắn nhất định rất thống khổ.

Hắn lại quật cường nghiêng đầu sang một bên, thời điểm này sao hắn có thể nhẫn tâm.

“Mau, nhanh uống máu đi, chẳng biết là ta không có chuyện gì mà? Ta còn chờ chàng nói cho ta biết thực ra chàng đã xảy ra chuyện gì? Ta không muốn nhìn thấy chàng thống khổ.”Nguyễn Nhược Khê lấy tay đưa qua đầu của hắn, một cánh tay đưa tới cạnh miệng hắn.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chằm chằm cánh tay nàng để cạnh miệng.

Nguyễn Nhược Khê biết hắn đang giãy dụa, trong đôi mắt ngấn lệ chứa nụ cười, nhún chân hôn nhẹ lên mặt của hắn nói:

“Lúc này đây là ta cam tâm tình nguyện, bởi vì nó là chàng, cho dù là chết, ta cũng không tiếc, nhưng ta không thể nhìn chàng thống khổ.”

Đôi mắt sẫm màu hổ phách của Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên rơi một giọt nước mắt lên mặt nàng, nhẹ nhàng cầm cánh tay của nàng lên, đôi môi run rẩy đi xuống, hung hăng cắn một miếng, hắn biết càng nhẹ nhàng nàng càng đau đớn.

Giữa đôi lông mày của Nguyễn Nhược Khê nhăn lại vì đau đớn, lại cố nén không kêu ra tiếng, nàng không nên để hắn áy náy.

Nhìn thấy hắn một ngậm rồi một ngậm uống máu tươi của nàng, trên mặt của nàng từ đầu đến cuối vẫn mang theo nụ cười, cho đến khi trước mắt trở nên mơ hồ, trước khi nàng té xỉu ngã xuống, chỉ nói một câu:

“Lãnh Liệt, ta yêu chàng.”

Tây Môn Lãnh Liệt giữ cánh tay của nàng, sau đó đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, có thể gặp được nữ tử như vậy, hắn thật may mắn.

Lúc Nguyễn Nhược Khê tỉnh lại, người đầu tiên nàng thấy là khuôn mặt hắn đã khôi phục, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Nhược Khê, cảm giác thế nào? Nào, uống hết bát được này đi.”Giọng nói của hắn ôn nhu đến nỗi không thể ôn nhu hơn.

Nguyễn Nhược Khê ngoan ngoãn mở miệng, uống hết chén được.

“Ngủ một chút đi.”Tây Môn Lãnh Liệt đỡ nàng nằm xuống.

“Được.”Nguyễn Nhược Khê ngoan ngoãn nằm xuống, tuy nàng rất muốn biết chuyện kia rốt cục là sao? Nhưng nàng biết hắn sẽ chủ động nói cho nàng, như vậy nhất định là một chuyện cũ khiến hắn thống khổ, cho nên việc nàng phải làm chính là chờ đợi, chờ hắn nguyện ý mở miệng nói ỉn.

Sau ba ngày được hắn chiếu cố từ việc nhỏ nhất, Nguyễn Nhược Khê hồi phục rất nhanh.

Tây Môn Lãnh Liệt ọi người lui xuống như bình thường, ngồi ở bên giường nhìn nàng, nàng biết hắn muốn nói ỉn.

“Nhược Khê, còn nhớ chuyện lần trước ta nói với nàng không?”Hắn chậm rãi mở miệng, vẻ mặt đích bi thương.

“Nhớ rõ.”Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu, chính là chuyện Vũ Huyền Di cùng phụ hoàn mẫu hậu hắn?

“Mẫu hậu tuy không có chết, nhưng lại bị thương rất nặng, phụ hoàng rất đau xót, liền muốn giết Vũ Huyền Di, nhưng ai cũng không ngờ, bà ta cư nhiên dùng máu của chính mình nguyện rửa, khiến Tây Môn gia ta sau này đời đời biến thành sói, từ đó mỗi đêm trăng tròn ta đều biến thành sói, mẫu hậu sợ hãi, phụ hoàng

thì bị phần (đau buồn phần nộ) không thôi, may mắn, gia đình quốc sư là người trung thành, vẫn thay ta tìm kiếm cách phá giải, còn thay ta giấu diếm chân tướng, vài năm sau, mẫu hậu không chịu được hàng tháng nhìn ta chịu dần vật, cũng rốt cục rời khỏi nhân thế, phụ hoàng rất tự trách, tự sát theo mẫu hậu, mà ta cứ như vậy bị tra tấn mười mấy năm.” Tây Môn Lãnh Liệt cường chế phần nộ trong lòng, nói qua loa.

Nhưng Nguyễn Nhược Khê tưởng tượng được hần thống khổ bao nhiêu, đưa tay ra, cầm tay hần, cho hần an ủi, mới nói:

“Để giữ bí mật, mới nói có thần bảo vệ, uống máu tươi có thể giảm bớt thống khổ của chàng phải không?”

“Ừ.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu.

“Mười mấy năm? Mỗi một lần chàng đều thống khổ như vậy sao?” Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê chứa nước mắt, đều là yêu thương, lúc đó hần vẫn chỉ là đứa nhỏ, hần đã chịu đựng như thế nào.

“Đã thành thói quen.” Hần nhàn nhạt nói.

Thói quen? Nguyễn Nhược Khê biết nó chưa bao nhiêu chua xót của hần, bắt đắc dĩ cùng thống khổ, đột nhiên nghĩ hỏi:

“Một khi đã là lời nguyện, vậy có cách giải lời nguyện? Chàng có biết không?”

Thân thể Tây Môn Lãnh Liệt cứng đờ, hần nên trả lời nàng như thế nào, nói với nàng, cần sinh mạng của nàng để đổi sao? Hần tin nàng sẽ làm như vậy? Nhưng hần cũng đã không thể nàng làm như vậy? Nếu khiến nàng chết, hần tình nguyện cứ như vậy cùng nàng.

“Rốt cuộc có hay không, nói cho ta biết đi.” Nguyễn Nhược Khê thúc giục, nàng phải giúp hần phá trừ lời nguyện.

“Không có.” Tây Môn Lãnh Liệt lắc đầu.

“Không có sao?” Tâm Nguyễn Nhược Khê thoáng cái rơi rầm cái, thì thào nói:

“Sao lại không có? Sao có thể không có chứ? Nhất định là các người chưa biết thôi, nhất định sẽ có biện pháp.”

“Ừ, nhất định sẽ có biện pháp.” Tây Môn Lãnh Liệt hòa theo nàng, hần tình nguyện coi bản thân không biết biện pháp này.

“Phượng Minh đâu, Phượng Minh cũng không biết sao?” Nàng lại hỏi.

“Không biết.” Tây Môn Lãnh Liệt lại lắc đầu.

“Không, nhất định sẽ có biện pháp, bất kể cái gì trên đời cũng đều tương sinh tương khắc (không chế lẫn nhau), một khi bà ấy có thể nguyện rửa, như vậy nhất định còn có biện pháp giải trừ lời nguyện, nhất định sẽ có.” Nguyễn Nhược Khê khẳng định nói.

“Ừ.” Tây Môn Lãnh Liệt trừ nói theo không biết nói cái gì khác?

“Đúng rồi, nếu máu của ta có thể giảm bớt thống khổ của chàng, như vậy có phải là cũng có thể giúp chàng hóa giải lời nguyện không?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên hỏi.

Thân mình Tây Môn Lãnh Liệt cứng đờ, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, chẳng lẽ nàng đã phát hiện cái gì? Không, sẽ không đâu? Phượng Minh hần là vẫn chưa nói cho nàng.

“Nhìn ta vậy làm chi, có phải là cũng thấy ta nói có đạo lý không?” Nguyễn Nhược Khê nói.

“Không phải, điều nàng nghĩ đến Phượng Minh đã sớm nghĩ đến, không dùng được.” Tây Môn Lãnh Liệt lắc đầu, hần muốn trong lòng nàng bỏ qua cách này.

“Phải không?” Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê vô cùng thất vọng.

“Nhược Khê, không cần sốt ruột, mười mấy năm ta đều đã như vậy, hơn nữa chuyện giải trừ lời nguyện, không cần vội, cứ từ từ cũng được.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm lấy nàng nói.

“Tin tưởng ta, nhất định sẽ có biện pháp.” Nguyễn Nhược Khê nhẹ giọng nói, nàng không thể tưởng tượng từng ấy tháng hẳn chịu dần vất như vậy

“Ta tin.” Tây Môn Lãnh Liệt nhẹ giọng phụ họa.

103. Chương 103: Bảo Toàn Nàng

Ngự thư phòng.

Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở đó, đôi mắt nhìn chăm chăm Phượng Minh ở đối diện.

“Vương, vì người, ta không thể không làm như vậy.” Phượng Minh cũng không trốn tránh chút nào, đôi mắt không có một chút sợ hãi đối mặt với hắn, biết hắn trách mình tự tiện mang nàng đi gặp hắn, khiến nàng biết chân tướng.

“Phượng Minh, người nhớ kỹ, đây là chuyện của ta, người không có quyền thay ta quyết định, bắt đầu từ bây giờ, người chỉ cần làm những chuyện của mình thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt lớn tiếng nhìn hắn.

“Vương, đây không phải là chuyện của người, sinh mệnh của người không đơn giản là của chính mình, mà là của dân chúng cùng triều đình, cho nên thần phải làm như vậy.” Phượng Minh cũng nghiêm túc trả lời.

“Phượng minh, người đừng ép ta.” Tây Môn Lãnh Liệt uy hiếp nói.

“Vương, thần không ép người, nhưng thần tin trong lòng vương hiểu được nên làm như thế nào, vương làm nhiều chuyện như vậy, không phải là chờ ngày này sao? Chẳng lẽ bây giờ vương muốn thay đổi chủ ý sao?” Phượng Minh hỏi lại hắn.

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên trở nên phức tạp, giọng điệu cũng làm dịu đi, cứng nhắc nói:

“Nếu ta thay đổi chủ ý thì sao?”

“Vương người xác định sao? Người xác định người không cần nàng vì người giải trừ nguyên rủa sao? Cố gắng nhiều như vậy, người cam tâm sao?” Đôi mắt Phượng Minh gắt gao nhìn hắn.

“Chuyện này không có cái gì là cam tâm hay không cam tâm? Mà là vì cố gắng nhiều như vậy, cuối cùng mới phát hiện, bản thân đã lún vào quá sâu, Phượng Minh, ta không sợ nói cho người, ta tình nguyện chịu thống khổ tháng tháng biến thành sói, cũng không nhả mất đi nàng, nhiều năm như vậy, nàng là người đầu tiên khiến lòng ta ấm áp, loại cảm giác này, người sẽ không hiểu.” Nghĩ đến nàng, Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt hiện lên một tia ôn nhu.

“Vương, thần hiểu, thần hiểu được, nhưng” Phượng Minh lời còn chưa dứt, đã bị hắn ngắt.

“Không có cái gì là nhưng hết, Phượng Minh, người cũng biết, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ ta đều không có để ý cái gì, nhưng bây giờ ta để ý nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt nghiêm túc nhìn hắn nói.

“Nhưng, vương, người có thể quên cừu hận Vũ gia sao? Đừng quên, nàng cũng họ Vũ.” Phượng Minh tại nhắc nhở nói.

“Phượng Minh, ta quên nói cho người một việc, nàng không phải Vũ Khuynh Thành.” Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch một nụ cười thoải mái.

“Cái gì?” Phượng Minh khiếp sợ nhìn hắn, điều này có thể sao?

“Không cần giết mình, còn nhiều chuyện khiến người càng giết mình.” Tây Môn Lãnh Liệt đem chuyện Tá Thi Hoàn Hồn lên trên người Vũ Khuynh Thành nói một lần.

Phượng Minh trầm mặc một chút, mới gạt đầu nói:

“Thần tin.” Lại thở dài:

“Vương, người yêu người không nên yêu rồi?”

“Phượng minh, Vũ gia còn có nữ nhân, ta có thể tìm cơ hội, nhưng ta không muốn mất đi nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Vương, Vũ gia có nữ nhân, nhưng người phải chờ mười năm, nàng ấy mới có thể lớn lên, nhưng trong mười năm ai biết sẽ xảy ra những chuyện gì, huống chi, không ai có thể cam đoan sau khi nàng ta lớn lên có yêu người hay không?”Phượng Minh vẫn lo lắng như trước nói.

“Nhưng Phượng Minh, người đừng quên, nàng không phải Vũ Khuynh Thành, cho dù nàng yêu thương, cam tâm tình nguyện chết vì ta, cũng không nhất định sẽ giải trừ được lời nguyền.”Tây Môn Lãnh Liệt suy nghĩ một chút nói.

“Vương, đây là người mượn cớ, cho dù linh hồn của nàng không phải Vũ Khuynh Thành, nhưng máu trên người nàng vẫn là máu Vũ gia như trước, như vậy vẫn có thể giải trừ lời nguyền.”Phượng Minh lập tức phản bác nói.

Đối mặt với người cổ tình gây sự, sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt có chút khó coi.

“Vương, thần chỉ có thể nói đến đây thôi, chuyện nặng nhẹ ra sao, thần hy vọng, vương tự mình cẩn thận cân nhắc, thần cáo lui.”Phượng Minh không nhìn sắc mặt khó coi của hắn, nhắc nhở một lần nữa.

“Chờ một chút.”Tây Môn Lãnh Liệt lên tiếng gọi hắn lại.

“Vương còn gì phân phó?”Phượng Minh lại xoay người lại.

“Ta nhớ trừ Vũ gia, ở đâu đó còn ghi lại có một ít người có máu tương tự Vũ gia, người đi mang các nàng tiến cung đi.”Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

“Được, chẳng qua, thần muốn nhắc nhở vương, từ trước đến nay người vẫn dùng máu Vũ gia, mặc dù máu các nàng tương tự nhau, nhưng thần không dám cam đoan, các nàng có thể đủ tác dụng như vậy hay không.”Phượng Minh đáp.

“Phải thử trước xem, tóm lại là phải thử mới biết được.”Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Vậy thần đi chuẩn bị.”Phượng Minh nói xong, chấp tay lui ra ngoài.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới ngồi trên ghế, hắn thật không ngờ, mình cũng không hề nhẫn tâm, một ngày mệt mỏi, nhưng nghĩ đến nàng, trong lòng cảm động cùng ảm áp.

Tử Uyển.

Nguyễn Nhược Khê ngồi ở cái bàn, lấy tay chống đầu, suy nghĩ xem nên giải trừ lời nguyền của hắn như thế nào, chỉ tiếc, kiến thức ở hiện đại, không có mấy chuyện thần bí này, nàng không thể nào tự hỏi.

“Nương nương, người đang suy nghĩ cái gì? Nói xem, để nô tì giúp người nghĩ?”Tiểu Ngọc nhìn nàng không ngừng lắc đầu thở dài, nhịn không được hỏi.

“Tiểu Ngọc, người có biết chuyện lời nguyền không?”Nguyễn Nhược Khê thăm dò hỏi, nàng đương nhiên không thể nói cho Tiểu Ngọc sự thật.

“Lời nguyền gì?”Tiểu Ngọc không rõ nhìn nàng.

“Chính là lời nguyền có thể khiến người biến thành động vật?”Nguyễn Nhược Khê cố gắng khiến nàng ấy nghe hiểu một chút

“Còn có chuyện như vậy sao, nương nương, thật thần kì nha.”Tiểu Ngọc hiển nhiên không tin.

“Có lẽ vậy.”Nguyễn Nhược Khê nhàn nhạt đáp, xem ra Tiểu Ngọc không biết, nếu không phải chính mắt mình thấy, nàng cũng rất khó tin có chuyện như vậy.

“Nương nương, vì sao người không hỏi quốc sư xem, có lẽ quốc sư biết”Tiểu Ngọc thấy vẻ mặt nàng thất vọng, không khỏi nhắc nhở.

Phượng Minh? Nguyễn Nhược Khê trước mắt sáng ngời, đứng nha, sao nàng quên hắn? Nghĩ vậy vội vàng phân phó nói:

“Tiểu Ngọc, người đi nhìn xem, quốc sư còn ở trong cung không? Nếu còn, liền nói ta muốn gặp hắn.”

“Vâng, nương nương, nô tì đi ngay.”Tiểu Ngọc đáp, xoay người rời đi.

104. Chương 104: Cầu Tình

Nguyễn Nhược Khê muốn gặp Phượng Minh, khiến Tiểu Ngọc đợi ba bốn ngày, đáng tiếc cũng chưa thấy hân.

“Nương nương, quốc sư hôm nay không có vào triều.” Tiểu Ngọc lại hồi bẩm một lần nói.

“Lại không vào triều.” Nguyễn Nhược Khê không khỏi có chút giật mình,

“Người có biết hân vì sao không đến không?”

“Nô tì cũng trộm hỏi qua người khác, đều nói không biết.” Tiểu Ngọc lắc lắc đầu, vẻ mặt cũng mờ mịt.

“Ta biết rồi, vậy người lui đi xuống đi.” Nguyễn Nhược Khê thở dài, bây giờ muốn thấy hân cũng khó như vậy.

“Vâng, nương nương.” Tiểu ngọc rời khỏi phòng.

“Vậy trong thời gian này, Phượng Minh ở đâu chứ?” Nguyễn Nhược Khê không khỏi có chút nén giận.

“Nàng muốn tìm Phượng Minh à? Có việc gì sao?” Lúc Tây môn Lãnh Liệt đi vào phòng, vừa lúc nghe được câu này.

“Ừ, ta muốn tìm hân, cùng hân nghiên cứu một chút, xem nên giải trừ lời nguyện của chàng như thế nào.” Nguyễn Nhược Khê không chút giấu diếm nói.

Sắc mặt Tây môn Lãnh Liệt khẽ thay đổi một chút, lập tức nói:

“Việc này không vội, hân còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, sắp tới nàng sẽ không thấy hân đâu.”

“Chuyện quan trọng hơn, là chuyện gì?” Nguyễn Nhược Khê nghi hoặc nhìn hân, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này.

“Là chuyện trên triều, tả hữu Thừa tướng, cũng nên thu thập bọn họ, nếu không bọn họ còn tưởng rằng ta dễ khi dễ như vậy chứ.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng nói, tuy là hân tri hoãn Nguyễn Nhược Khê, nhưng trong lòng cũng suy nghĩ nên làm thế nào, vào lúc nào.

“Ừ, nhưng, chàng đã chuẩn bị tốt hết chưa? Bọn họ ở trong triều đình mấy chục năm, nhiều ít có chút nền móng, chàng phải chịu thỏa hiệp một chút, bằng không sẽ rút dây động rừng.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu dặn bảo nói.

“Ta biết.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay ôm nàng, sau đó nói:

“Vi ổn định bọn họ, hai ngày tới ta không thể ở cùng nàng.”

Tâm Nguyễn Nhược Khê đột nhiên đau đớn, nàng biết lời hân còn chưa nói xong, hân muốn đi bồi Như phi cùng Nhu phi, nhưng nàng phải làm sao bây giờ? Nàng chỉ có thể rộng lượng nói:

“Được.”

“Không tức giận sao?” Tây Môn Lãnh Liệt hạ giọng ở bên tai của nàng hỏi.

“Ta không thể tức giận, nếu tức giận, chàng sẽ nói dối chàng không đi, ta đây liền tức giận.” Trong lòng Nguyễn Nhược Khê chua xót, trên mặt lại nghịch ngợm nói.

“Nhược Khê.” Tây Môn Lãnh Liệt cười khẽ một chút, nữ tử như vậy sao hân có thể không yêu.

“Được rồi, chàng có việc thì đi đi.” Nguyễn Nhược Khê lập tức đẩy hân ra, càng như vậy, lòng của nàng càng ê ẩm.

“Ta đi rồi, nếu nàng buồn, để Tiểu Ngọc ở cùng nàng một chút.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Ta biết.” Nguyễn Nhược Khê đáp, Tiểu Ngọc sao có thể so sánh với hân, nhưng những lời này, nàng chỉ có thể để trong lòng.

Vài ngày tiếp đó, hân thực sự không đến Tử Uyển, nghe Tiểu Ngọc có lúc cổ tình có lúc vô ý nhắc nhở.

“Nương nương, đêm nay vương đi cùng Như phi.”

“Nương nương, đêm nay vương đi cùng Nhu phi.”

Nguyễn Nhược Khê chỉ nhàn nhạt đáp:

“Ừ.” Sau đó nằm xuống giường nghỉ ngơi. Tiểu Ngọc sao hiểu được, lòng của nàng, giờ phút này đau đớn, nghĩ h lẫn cùng Như phi, Nhu phi triền miên với nhau, nàng liền đau không thể hô hấp, chỉ có người đã từng trải qua mới biết nàng đau biết bao nhiêu, rất đau, yêu một người lại dần vật như vậy.

Lại là một ngày trôi qua.

“Nương nương, nương nương, tốt rồi.” Vẻ mặt Tiểu Ngọc cao hứng chạy vào.

“Chuyện gì? Sao cao hứng như vậy?” Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng hỏi, mấy ngày nay khó được thấy nàng ta cao hứng như vậy.

“Nương nương, nương nương, hôm nay trên triều đình, nghe nói có người tố cáo với vương rất nhiều tội trạng của tả hữu Thừa tướng, vương giận dữ, đem tả hữu Thừa tướng nhốt vào thiên lao.” Tiểu Ngọc vui vẻ nói.

“Như vậy sao, vậy người vui vẻ cái gì?” Nguyễn Nhược Khê cười hỏi, bởi vì đã sớm biết, cho nên không thấy có gì khiếp sợ.

“Nương nương, nô tì vui vẻ thay nương nương.” Tiểu Ngọc bắt mồm nói.

“Thay ta? Bọn họ có liên quan gì tới ta sao?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt hỏi ngược lại.

“Đương nhiên có, bọn họ bị bắt, như vậy Như phi cùng Nhu phi sẽ không có chỗ dựa cũng sẽ không tùy tiện như trước nữa, vậy sẽ có ngày nương nương nở mày nở mặt rồi.” Tiểu Ngọc phấn khởi giải thích.

“Đúng rồi, vậy Như phi cùng Nhu phi đâu? Có bị liên lụy hay không?” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới nhớ tới tới hỏi, bình thường người trong nhà gặp chuyện không may, nữ nhân hậu cung cũng sẽ bị ảnh hưởng.

“Còn không có, nhưng cho dù vương không bãi bỏ ban tước của các nàng thì các nàng cũng không uy hiếp được nương nương.” Tiểu ngọc một chút cũng không lo lắng nói.

“Tiểu Ngọc, lời như vậy không được nói ra ngoài biết không?” Nguyễn Nhược Khê phân phó, Tiểu Ngọc sao biết trong lòng nàng để ý cái gì? Nàng không để ý mấy cái này.

“Nô tì biết, nô tì chỉ nói trước mặt nương nương.” Tiểu Ngọc gật đầu.

“Ừ, đúng rồi, người đi xem quốc sư có tới không?” Nguyễn Nhược Khê lại phân phó nói, bây giờ mọi chuyện đã giải quyết, Phượng Minh hãn có ở đó.

“Vâng, vậy nô tì lui xuống trước.” Tiểu Ngọc vội vàng lui ra ngoài.

Nhưng rất nhanh trở lại nói:

“Nương nương, quốc sư đã đi rồi.”

“Lại đi rồi?” Nguyễn Nhược Khê kinh ngạc hô, nhưng lại nghĩ, tả hữu Thừa tướng vừa mới đổ, chuyện cần làm rất nhiều, mình chỉ có thể chờ đợi.

Nàng nghĩ quả nhiên không sai, vài ngày sau đó, Tây Môn Lân Liệt chỉ ghé qua một lần, ăn cùng nàng một bữa cơm, nói với nàng mấy ngày tới sẽ bề bộn nhiều việc.

Hôm nay, Nguyễn Nhược Khê vừa mới rời giường, chợt nghe thấy tiếng khóc bên ngoài.

“Tiểu Ngọc, tránh ra, để chúng ta gặp muối muối, chúng ta có việc gấp.” Tiếng của Nhu phi.

“Thật xin lỗi, Như phi nương nương, Nhu phi nương nương, nương nương nhà ta còn chưa rời giường.” Tiểu Ngọc ngăn ở cửa.

“Vậy người đi thông báo, chúng ta ở đây chờ nàng.” Như phi nói.

“Vậy các người chờ chút.” Tiểu ngọc vừa dứt lời.

Nguyễn Nhược Khê liền đi ra ngoài cửa nói:

“Hai vị tỷ tỷ, không biết sớm như vậy tìm muội muội có chuyện gì?” Không biết khi nào thì nàng cũng học được cách nói những lời dối trá khách sáo này.

“Muội muội, các tỷ tỷ đến cầu muội muội, xin muội muội nhất định phải đồng ý.” Như phi cùng Nhu phi lại đồng thời quỳ trên mặt đất.

“Các người đang làm gì vậy? Mau đứng lên, có chuyện từ từ nói.” Nguyễn Nhược Khê hoảng sợ, vội vàng muốn nâng các nàng dậy. Trong lòng suy đoán chẳng lẽ vương phế đi các nàng?

“Muội muội, người không đồng ý với chúng ta, chúng ta sẽ không đứng lên.” Như phi cùng Nhu phi vẫn quỳ trên mặt đất như trước.

“Vậy các người nói đi, rốt cục là xảy ra chuyện gì? Xem ta có thể giúp đỡ gì hay không?” Nguyễn Nhược Khê bắt đầu dĩ hời.

“Muội muội, chỉ cần người đồng ý giúp, liền nhất định giúp, còn nữa xin muội muội tha thứ tỷ tỷ trước kia làm những chuyện không phải.” Nhu phi sợ nàng ghi hận chuyện trước kia, vội vàng nhận sai.

“Muội muội, chắc cũng nghe nói, vương đã hạ lệnh muốn giết cha chúng ta, chúng ta cầu muội muội có thể khẩn cầu vương giữ lại mạng cho bọn họ, chúng ta vô cùng cảm kích.” Như phi đơn giản nói.

“Có chuyện như vậy sao?” Nguyễn Nhược Khê không khỏi nhìn về phía Tiểu Ngọc, tuy nàng đã sớm nghĩ tới, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy. Tiểu Ngọc gật gật đầu.

“Muội muội, người nhất định phải giúp chúng ta, chúng ta chỉ cầu vương có thể miễn cho họ tội chết, sung quân cũng được, chỉ cần giữ lại mạng.” Như phi và Nhu phi cùng lau nước mắt nói.

Nguyễn Nhược Khê hiểu được tâm tình của các nàng nhưng nàng càng hiểu được mục đích của hần, hần sẽ không cho bọn họ cơ hội sống sót, nghĩ vậy không khỏi hỏi:

“Hai vị tỷ tỷ vì sao không tự mình đi cầu vương? Nói không chừng vương sẽ nể mặt các người mà bỏ qua cho bọn họ?”

“Muội muội nghĩ chúng ta không nghĩ tới sao? Để vương là bậc vô tình nhất, vương đã sớm nghĩ tới, cho nên sớm đã ra lệnh, không cho chúng ta đi gặp người.” Như phi nói, đôi mắt hiện lên một tia hận thù.

“Cho nên, chúng ta chỉ có thể đến cầu người, bây giờ vương sủng ái người nhất, hy vọng người có thể giúp chúng ta.” Nhu phi nói.

“Nhưng các người cũng hiểu được tính tình vương đấy, chuyện gì người đã quyết định, sẽ không dễ dàng thay đổi, huống chi, nghe giọng điệu của các người, vương không có trách tội các người, điều này chứng tỏ, vương vẫn nhớ tình vợ chồng các người đã có, các người nghĩ lời ta nói vương sẽ nghe sao? Vậy các người quá xem vương rồi.” Nguyễn Nhược Khê mở miệng nói.

“Chúng ta thật sự là cùng đường, trong nhà khẳng định cũng toán loạn, không có cách, mới đến cầu muội muội, về phần được hay không? Muội muội hết sức là được rồi.” Các nàng còn nói.

“Thật xin lỗi, ta không thể giúp các người.” Nguyễn Nhược Khê lần này trực tiếp cự tuyệt.

Yên lặng, Như phi cùng Nhu phi ngẩn người nhìn nàng, không ngờ nàng cự tuyệt thẳng thắn như thế.

105. Chương 105: Lén Xuất Cung

Tiểu Ngọc ở một bên thiếu chút nữa vì nường nường vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nàng sợ nường nường sẽ mềm lòng đồng ý với các nàng chứ.

Nhìn thấy sắc mặt các nàng trong nháy mắt trở nên xấu hổ lúng túng, Nguyễn Nhược Khê lúc này mới giải thích nói:

“Ta hiểu tâm tình cùng cảm thụ các người, dù sao đó cũng là người nhà của các người, nhưng các người cũng biết vương hoàn toàn sẽ không thay đổi chủ ý, đây không chỉ là chuyện phạm sai lầm đơn giản, mà là lũng

đoạn triều chính, nói dễ nghe, có truy cứu hay không thì đây cũng là chuyện của triều đình, có lẽ còn có rất nhiều chuyện chúng ta không biết, hoặc là không thể tưởng tượng được, cho nên ta sẽ không giúp các người làm vương khó xử, nếu để ta lựa chọn, ta sẽ đứng ở bên người chàng.”

“Nói rất đúng.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên từ bên ngoài đi đến, cầm tay của nàng.

“Thần thiếp tham kiến vương.” Như phi cùng Nhu phi vội vàng hành lễ.

“Nô tì tham kiến vương.” Tiểu Ngọc cũng hành lễ.

“Vương, thần thiếp cầu người, coi như vì thần thiếp hầu hạ vương một thời gian, lưu một mạng cho cha thần thiếp, để người tự sinh tự diệt cũng được.” Nhu phi quỳ trên mặt đất cầu xin nói, bởi vì nàng biết, cha kết thúc thì mình cũng xong.

“Vương, thần thiếp chỉ cầu người tha cho người nhà thần thiếp.” Như phi cũng quỳ trên mặt đất, nàng so với Nhu phi tương đối bình tĩnh hơn, biết mạng cha không thể giữ được, vậy nàng chỉ có thể giữ lấy mạng người nhà và mình.

“Lời nói vừa rồi, các người không có nghe rõ sao? Đi xuống, ta không muốn nói lần thứ hai.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng ra lệnh nói.

“Hai vị tỷ tỷ, trong lòng vương tự có chừng mực, sẽ không liên lụy người vô tội, các người không phải là mình chứng tốt nhất hay sao? Vương cũng không khiến các người liên can không phải sao? Vương có lẽ mệt, các người hay là đi về trước đi.” Nguyễn Nhược Khê nâng các nàng dậy, cấp cho các nàng ánh mắt an tâm, lúc nào nói được mới có thể nói.

“Vâng, vương, thần thiếp cáo lui.” Như phi cùng Nhu phi đều là người thông minh, một chút liền hiểu, sao lại không rõ ý tứ trong lời nói của nàng, nàng ấy không để các nàng chọc giận vương, bây giờ không có cách nào cứ vãn, chỉ có thể giữ lại mạng sống của mình và người nhà.

“Đi xuống đi.” Tây Môn Lãnh Liệt vung tay lên, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Như phi cùng Nhu phi, Tiểu Ngọc đều lui ra ngoài.

Ánh mắt hần lúc này mới mang nụ cười nhìn nàng, vẻ mặt sủng ái ôm nàng nói:

“Nàng là đang ép ta buông tha các nàng cùng người nhà sao?”

“Vương vĩ đại thánh minh, rõ ràng là chàng không muốn trách tội các nàng, không muốn liên lụy nhiều người, thần thiếp chẳng qua chỉ nói hộ ý tứ của người thôi.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hần, đôi mắt cũng mang theo ý cười, nếu hần muốn quy tội cho các nàng, các nàng cũng sẽ không còn bình yên không việc gì tới bây giờ.

“Nói như vậy, là ta hiểu lầm nàng sao?” Tây Môn Lãnh Liệt dùng cằm nhay nhay cái mũi của nàng.

“Thần thiếp cũng không dám nói như vậy, chẳng may vương mất hứng, chẳng phải là muốn trị thần thiếp tội bất kính sao.” Nguyễn Nhược Khê cũng cười khê nói.

“Cũng chỉ có nàng dám theo ta nói chuyện như vậy.” Tây Môn Lãnh Liệt cười khê một chút, mới đem nàng ôm chặt trong lòng ngực nói:

“Nhược Khê, mấy ngày nay ta rất nhớ nàng.”

“Ta cũng vậy.” Nguyễn Nhược Khê lấy tay ôm cổ hần, nhún chân hôn hần một cái.

“Không đủ, ta muốn nhiều hơn.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức bế nàng lên, ôm nàng hướng bên giường đi tới.

“Ừ……” Nguyễn Nhược Khê cuống quýt né tránh hần, sau đó kinh hãi mà nhìn hần nói:

“Chàng làm gì vậy?”

“Nàng nói xem, nàng không muốn ta sao? Ta muốn nàng, lúc nào cũng muốn.” Tây Môn Lãnh Liệt ái muội nói.

Nguyễn Nhược Khê cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hần, lại cuống quýt nhắc nhở nói:

“Bây giờ là ban ngày.”

“Ta không chờ nổi tới lúc trời tối.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, liền đem nạng đặt ở dưới thân.

“Chờ một chút, cửa đã đóng chưa? Đừng để Tiểu Ngọc đột nhiên đi vào.” Nguyễn Nhược Khê vội vàng hỏi, nạng không muốn đối mặt với tình huống xấu như vậy.

“Nàng ta sẽ không không hiểu quy củ như vậy, biết ta ở bên trong, không dám xông vào.” Tây Môn Lãnh Liệt nói, cung nữ rất hiểu quy củ trong hoàng cung.

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà.” Nguyễn Nhược Khê còn chưa dứt lời, miệng đã bị hắt lấp kín.

Sau đó trong phòng là một trận lửa nóng triền miên.

Trong mấy ngày tiếp theo, hắc vẫn bề bộn nhiều việc như trước, tả hữu Thừa tướng cuối cùng không thoát chết được, nhưng mạng gia đình bọn họ giữ được, chỉ có điều bị lưu đầy, Như phi cùng Nhu phi cũng không bị liên lụy, nhưng ở trong cung cũng không như trước.

Nguyễn Nhược Khê khẽ thở dài, lòng người thật dễ thay đổi, đại khái chính là ý tứ này.

“Tiểu Ngọc, Phương Minh vẫn chưa vào triều sao?” Nàng quay đầu hỏi Tiểu Ngọc một bên.

“Không có.” Tiểu Ngọc lắc lắc đầu, nàng cũng rất kỳ quái, quốc sư vì sao không đến?

“Lúc cần hắc, cứ nhiên không thấy người đâu.” Nguyễn Nhược Khê lại thở dài.

“Nương nương, tìm quốc sư có chuyện gì sao?” Tiểu Ngọc nghi hoặc hỏi, nương nương gần đây sao lại tìm quốc sư chứ.

“Ừ, có việc.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, mà lại là đại sự. (việc hệ trọng)

“Vậy nương nương vì sao không trực tiếp tuyên triệu quốc sư chứ? Hoặc là để vương tuyên triệu hắc đến đây.” Tiểu Ngọc nói.

“Người có thể xuất cung đi tuyên triệu sao?” Ánh mắt Nguyễn Nhược Khê sáng ngời.

“Có thể, nhưng phải có thánh chỉ của vương mới có thể xuất cung.” Tiểu Ngọc gật đầu.

“Như vậy rất phiền toái.” Nguyễn Nhược Khê đáp, trong đầu đột nhiên chợt lóe lên, vì sao nàng không xuất cung? Nghĩ vậy liền nói:

“Tiểu Ngọc, không bằng chúng ta xuất cung đi tìm quốc sư, người có cách nào xuất cung không?”

“Lén đi ra ngoài sao?” Tiểu Ngọc cả kinh.

“Ừ, nhưng người yên tâm, nếu có chuyện gì có ta chịu trách nhiệm, người chỉ cần nghĩ cách mang ta đi ra ngoài là được.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu nói.

“Thế nhưng vậy được không? Chẳng may vương biết thì làm sao bây giờ?” Tiểu Ngọc vẫn có chút do dự.

“Chúng ta đi nhanh về nhanh, dù sao người cũng không nhất định biết, cho dù biết, cũng không có việc gì, nương nương của người đang là sủng phi nha, người chỉ cần nghĩ cách mang ta ra ngoài là được.” Nguyễn Nhược Khê một chút cũng không để ý nói.

“Được rồi.” Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút mới đồng ý, sau đó nói:

“Vậy ủy khuất nương nương mặc y phục của cung nữ cùng nô tì xuất cung vậy?”

“Được, người đi tìm y phục mang đến, để ta thay.” Nguyễn Nhược Khê hưng phấn nói.

“Vâng, nương nương, người chờ nô tì, nô tì lập tức về liền.” Tiểu Ngọc nói xong, liền đi lấy quần áo.

Cửa hoàng cung.

“Đứng lại, người nào là người cung nào, đi đâu?” Hai thị vệ ngăn Tiểu Ngọc cùng Nguyễn Nhược Khê ăn mặc thành cung nữ lại.

“Nhìn rõ đi, ta là cung nữ Tiểu Ngọc bên người Vũ nương nương, nương nương nhà ta đột nhiên muốn ăn vịt hấp muối, sai chúng ta ra ngoài mua.” Tiểu Ngọc nghênh ngang kiêu ngạo nói, đem Nguyễn Nhược Khê đứng ở một bên, nàng cũng có gắng cúi đầu, không để người thấy mình.

“Hóa ra là Tiểu Ngọc tỷ tỷ, vậy có thánh chỉ xuất cung không?” Thị vệ vừa nghe là cung nữ Tử Uyển, thái độ lập tức cung kính hẳn lên, cũng thay bằng một bộ khuôn mặt tươi cười.

“Nương nương nhà ta đang chờ ăn, các người cũng biết vương gần đây bề bộn nhiều việc, nương nương sao có thể vì chút việc nhỏ đi quấy rầy vương, nương nương bây giờ được sủng ái nhất, sau này còn xuất cung nhiều? Chẳng lẽ việc gì cũng đi xin thánh chỉ của vương, các người ở trong cung cũng không ít thời gian, chuyện ta vừa nói thấy thế nào? Cho ra ngoài không? Không cho đi, vậy ta quay về cùng nương nương đi xin thánh chỉ của vương, chẳng qua, cứ như vậy, sẽ lãng phí không ít thời gian, nói không chừng, nương nương sẽ không cao hứng……” Tiểu Ngọc vừa đấm vừa xoa, lại cố ý dừng một chút sau đó từ trong lòng lấy ra hai đĩnh bạc:

“Đây là nương nương thưởng cho các người, nương nương nói, các người cũng vất vả, mặc kệ cho ra hay không, đây đều là thưởng các người.”

Trong lòng Nguyễn Nhược Khê không khỏi tán thưởng, Tiểu Ngọc quả nhiên rất lợi hại, lời uy hiếp vô cùng tinh tế.

Thị vệ nhìn thấy bạc trong tay, cho nhau cái nhìn thoáng qua, lập tức cười làm lạnh đáp:

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ nói chi vậy? Một khi nương nương muốn ăn, vậy chúng ta đương nhiên không dám ngăn cản, còn mong Tiểu Ngọc tỷ tỷ nói tốt vài câu, vậy tỷ tỷ cũng đi nhanh đi, không nên để nương nương chờ lâu, đều là do chúng ta không phải” Sau đó tránh đường ra.

“Ừ, vậy cảm ơn.” Tiểu Ngọc gật gật đầu, sau đó phân phó Nguyễn Nhược Khê ở một bên nói:

“Thu Diệp, chúng ta đi nhanh đi, bằng không nương nương sốt ruột.”

“Vâng, Tiểu Ngọc tỷ tỷ.” Nguyễn Nhược Khê liền như vậy đi theo Tiểu Ngọc ra khỏi cổng hoàng cung.

Ra khỏi hoàng cung một đoạn, nàng mới thở phào, không khỏi tán thưởng Tiểu Ngọc nói:

“Tiểu Ngọc, người rất lợi hại.”

“Nương nương, đâu phải Tiểu Ngọc lợi hại, nô tì nào trong hoàng cung cũng đều nói được như vậy.” Tiểu Ngọc nói, nàng cũng là học được mà thôi.

“Đừng khiêm tốn, dù sao cũng là nhờ người mang ta xuất cung, đi thôi, chúng ta đi hỏi thăm xem phủ quốc sư ở chỗ nào?” Nguyễn Nhược Khê kéo nàng.

“Vâng, để nô tì đi hỏi người khác.” Tiểu Ngọc nói xong, liền xoay người đến hỏi người bên đường.

106. Chương 106: Cách Giải Trừ Lời Nguyên

Theo đường chỉ dẫn, Nguyễn Nhược Khê mang theo Tiểu Ngọc rốt cục đi tới phủ quốc sư Phượng Minh. Đứng ở cửa, Tiểu Ngọc đi ra phía trước đập cửa.

Rất nhanh cửa được mở ra, một người hầu đi tới, nhìn nàng một cái hỏi:

“Tiểu thư, các người tìm ai?”

“Xin hỏi quốc sư có nhà không? Ta là cung nữ của Vũ nương nương trong cung tìm quốc sư có chuyện quan trọng, phiền người thông báo một tiếng.” Tiểu Ngọc đáp.

“Được, người chờ chút, ta lập tức đi.” Người hầu vừa nghe nàng là người trong cung ra, không dám chậm trễ, liền vội vàng trở vào bẩm cáo.

Rất nhanh, người hầu liền mở cửa lớn, sau đó khom người làm một động tác mời nói:

“Hai vị cô nương, quốc sư ời.”

“Cám ơn.” Tiểu Ngọc nói lời cảm ơn xong, liền đỡ Nguyễn Nhược Khê đi vào.

Trong đại sảnh, Phượng Minh đang ngồi ở đó uống trà, thấy Nguyễn Nhược Khê, có chút sửng sốt, dường như chưa phản ứng lại.

“Nô tì tham kiến quốc sư.” Tiểu Ngọc hành lễ liền lui ra ngoài cửa.

“Phượng Minh, thấy ta nên giật mình như vậy sao?” Nguyễn Nhược Khê không khỏi khẽ cười nói.

“Nương nương, sao người lại ăn mặc thế này xuất cung, vương có biết không?” Phượng Minh giống như nhìn ra nàng lên xuất cung.

“Người nói đi, chàng biết thì ta còn ăn mặc thế này sao? Kỳ thật ta cũng không có biện pháp, bởi vì gặp quốc sư người quá khó khăn, cho nên không có cách gì khác là cải trang thay y phục đến nhà thăm hỏi.” Nguyễn Nhược Khê làm bộ như bất đắc dĩ nói.

“Nương nương tìm ta có việc sao?” Phượng Minh sửng sốt, sau đó mới hỏi.

“Phượng Minh, người không cần một tiếng nương nương, hai tiếng nương nương được không, gọi ta là Nhược Khê được rồi, đây không phải hoàng cung, chúng ta là bằng hữu.” Nguyễn Nhược Khê bị hấn gọi như vậy cả người không được tự nhiên.

“Được, vậy Nhược Khê, hôm nay người tìm đến ta có chuyện quan trọng gì quan trọng sao?” Phượng Minh biết nàng cũng là người thẳng thắn

Sắc mặt của nàng lúc này mới trầm trọng một chút, nhìn hấn nói:

“Phượng Minh, đầu tiên ta phải cảm ơn người vì người đã cho ta biết chân tướng (sự thật) nhưng bởi vì biết chân tướng, một khi đã là lời nguyện, như vậy nhất định sẽ có cách giải trừ, cho nên ta muốn tới hỏi người, có biện pháp gì có thể giải trừ lời nguyện không?”

“Người biết chân tướng, như vậy vương nói với người như thế nào?” Phượng Minh hỏi, nhưng nghe giọng điệu của nàng, vương dường như không có đề cập tới chuyện lời nguyện.

“Hấn nói, là bởi vì Vũ Huyền Di, hấn mới bị nàng dùng máu tươi nguyện rửa thành sói, đêm trăng tròn mỗi tháng sẽ phát tác.” Nguyễn Nhược Khê đơn giản nói, rồi lại nói:

“Phượng Minh, hôm nay ta đến đây, chính là để cùng người nghiên cứu chuyện giải trừ lời nguyện một chút, theo như kinh nghiệm của ta, muốn tháo nút thắt thì phải tìm người thắt nút, ta nghĩ muốn giải lời nguyện thì cũng do người Vũ gia xuống tay, hoặc Vũ Huyền Di có để lại di vật gì không? Nói không chừng có thể giải trừ lời nguyện.”

Phượng Minh lúc này mới nhìn nàng, nàng quả nhiên rất thông minh, đột nhiên nhớ tới lời ngày đó vương nói với mình, nhìn chăm chăm nàng nói: “Nguyễn Nhược Khê phải không?”

Nàng giật mình, sau đó liền hiểu được, chắc là Tây Môn Lãnh Liệt nói cho hấn, mỉm cười một chút nói:

“Phải, ta chính là Nguyễn Nhược Khê.”

“Nhược Khê, người thực sự muốn thay vương giải lời nguyện sao?” Phượng Minh lúc này mới chăm chú hỏi.

“Muốn, ta thích chàng, ta không muốn để chàng chịu thống khổ như vậy.” Nguyễn Nhược Khê cũng kiên định gật đầu.

“Không tiếc bất kỳ cái gì, cho dù trả giá bằng tính mạng, người cũng đồng ý sao?” Đôi mắt Phượng Minh nhìn chăm chăm nàng, không buông chút biểu hiện nào.

Nguyễn Nhược Khê giật mình, không biết lời này của hấn là có ý tứ gì? Nhưng vẫn khẳng định nói:

“Phải, chỉ cần có thể giải trừ lời nguyện của chàng, ta không tiếc bất kể cái gì, cho dù là tính mạng của chính mình, Phượng Minh, người có biện pháp không phải?”

Nàng mơ hồ cảm giác được trong lời hấn nói có thâm ý.

“Không có, ta chỉ hỏi một chút thôi.”Phượng Minh đột nhiên trốn tránh nói, bây giờ hắn đã biết vì sao vương không muốn mất đi nàng.

“Không đúng, Phượng Minh, ngươi nhất định biết cái gì đó? Có phải là có liên quan tới ta không?”Nguyễn Nhược Khê không có ý định buông tha hắn, gắt gao ép hỏi.

“Không có liên quan, ngươi suy nghĩ nhiều thôi.”Phượng Minh nhàn nhạt nói, hắn muốn tôn trọng ý của vương.

“Ngươi lừa người, không cần trốn tránh, nhìn thẳng ta”Nguyễn Nhược Khê đi đến trước mặt hắn, lấy tay giữ khuôn mặt hắn, nàng đã mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Ta nói không có là không có?”Đôi mắt Phượng Minh nhìn nàng, nhưng không được thản nhiên như vậy.

“Phượng Minh, ngươi không cần gạt ta, ta vẫn suy nghĩ vì sao ngươi kéo ta đến nhìn chàng thống khổ biến thành sói như vậy? Bây giờ rốt cục hiểu được, ngươi nhất định là muốn ta làm cái gì đó? Xin ngươi nói cho ta, ta nên làm như thế nào, ta không thể nhìn chàng thống khổ như thế, chịu dần vặt như thế.”Nguyễn Nhược Khê thành tâm nói.

“Đó là vì để vương uống máu.”Phượng Minh thuận miệng nói, lời vừa nói xong liền hối hận, những lời này trăm ngàn chỗ hở.

“Không biết ta cũng có thể cho uống máu, Phượng Minh, không cần tìm lấy cớ, không cần che giấu, ta không phải đứa ngốc, ta khẳng định ngươi đã biết cách giải trừ lời nguyền, nhanh nói cho ta biết.”Giọng nói Nguyễn Nhược Khê có chút cấp bách không kiên nhẫn.

Phượng Minh không trả lời nàng, mà lại nghiêm túc hỏi một lần nữa:

“Nếu có thể giải trừ lời nguyền cho người, ngươi nguyện ý hy sinh tính mạng sao?”

Nghe câu này, trong lòng Nguyễn Nhược Khê đã hình thành một suy nghĩ, ý hắn nói cần dùng tính mạng để giải trừ lời nguyền, mà người kia chính là mình. Nhưng nàng không chùn bước gật gật đầu nói:

“Ta nguyện ý.”

“Được, Nhược Khê, ta tin, ta đây liền nói cho ngươi, ngươi có thể giải trừ lời nguyền cho người.”Phượng Minh suy nghĩ một hồi, vương, tha thứ cho hắn, hắn cũng là vì vương thôi.

Nguyễn Nhược Khê rung mình, quả nhiên là mình, cười dừng dừng nói:

“Nói xem, ta nên làm như thế nào?”

“Kỳ thật rất đơn giản, lúc trước Vũ Huyền Di sử dụng máu cắn hận nguyền rửa, như vậy bây giờ liền muốn dùng máu yêu thương khắc sâu trong lòng, vào đêm trăng tròn vương biến thành sói cam tâm tình nguyện vì người mà chết.”Phượng Minh lúc này mới nói ra.

107. Chương 107: Quyết Định Trong Lòng

“Kỳ thật rất đơn giản, lúc trước Vũ Huyền Di sử dụng máu cắn hận nguyền rửa, như vậy bây giờ liền muốn dùng máu yêu thương khắc sâu trong lòng, vào đêm trăng tròn vương biến thành sói cam tâm tình nguyện vì người mà chết.”Phượng Minh lúc này mới nói ra.

“Cái gì?”Nguyễn Nhược Khê nhìn thẳng hắn, cam tâm tình nguyện vì vương mà chết

“Ý của ngươi nói chỉ có ta chết mới có thể giải trừ lời nguyền của chàng sao?”

“Không sai.”Phượng Minh gật gật đầu, nàng thông minh như vậy, nghe nhất định hiểu được ý tứ của mình.

“Vương biết không?”Rất lâu, Nguyễn Nhược Khê mới nói ra, hắn có biết giải trừ lời nguyền có liên quan tới mình không.

“Biết.”Phượng Minh lại gật gật đầu. Sắc mặt thoáng trở nên nặng nề.

Hắn biết sao? Nguyễn Nhược Khê sững sốt, Phượng Minh biết, hắn sao có thể không biết, nhưng vì sao hắn không nói ỉnh, lại nói hắn không biết, nhưng lập tức liền hiểu được, hắn không muốn mất mình, phần tâm này phần tình này, khiến nàng rất cảm động.

“Nhược Khê, ta nghĩ ngươi hẳn hiểu được vương thích ngươi, vương đặc biệt cảnh cáo ta không được đem mấy chuyện này nói cho ngươi, nhưng một khi hôm nay ngươi đã tự mình đến đây, ta đây chỉ có thể cho biết sự thật, về phần phải làm gì bây giờ, ngươi tự mình lựa chọn.” Phượng Minh nói, kỳ thật ở trong lòng, hắn nghiêng về phía Tây Môn Lãnh Liệt, hy vọng nàng có thể giải trừ lời nguyền, nhưng chuyện này là nàng cam tâm tình nguyện.

“Ta đã biết vì sao ngươi kéo ta đi nhìn chàng biến thành sói, nhưng vì sao mấy ngày nay lại không thể gặp ngươi, là ngươi cố ý tránh ta, phải không?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn hỏi, nàng rốt cục hiểu được.

“Không phải ta tránh ngươi, là vương sợ ta gặp ngươi, sẽ nói cho ngươi chân tướng, cho nên cố ý không để ta tiến cung.” Phượng Minh giải thích, kỳ thật hắn cũng do dự, có muốn đi tìm nàng hay không, không nghĩ tới nàng lại tìm đến đây, đây có lẽ chính là thiên ý.

“Ta hiểu được, ta cũng biết nên làm như thế nào?” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu, nhớ lại khoảng khắc hắn thống khổ biến thành sói, lòng của nàng đau như cắt, nàng không thể để hắn chịu thống khổ như vậy nữa, nếu hy sinh chính mình có thể khiến hắn khôi phục bình thường, nàng sẽ không do dự chọn con đường đó, nghĩ vậy, hạ quyết tâm hỏi:

“Vậy ta nên làm như thế nào?”

“Rất đơn giản, vào thời điểm ngươi biến thành sói, trong lòng ngươi có suy nghĩ mãnh liệt khiến vương biến về hình người, đem máu tươi lên trên người vương, cho đến giọt máu cuối cùng của ngươi, lời nguyền của vương liền được giải trừ.” Phượng Minh nói, kỳ thật nếu có thể lựa chọn, hắn cũng không hy vọng nàng chết.

“Cám ơn ngươi, Phượng Minh, ta hiểu được, vậy ta đi trước.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy nói, nàng chỉ còn một ít thời gian ở chung với hắn

“Nhược Khê, ngươi có thể từ từ nghĩ lại.” Phượng Minh thấy nàng quyết định dứt khoát như thế, trong lòng cũng đột nhiên có chút không đành lòng.

“Phượng Minh, câu này không giống ngươi nói, ngươi khiến ta biết tất cả không phải là vì hôm nay sao?” Nguyễn Nhược Khê quay đầu cười nhàn nhạt.

“Nhược Khê, thật xin lỗi, tha thứ cho sự ích kỷ của ta.” Trên mặt Phượng Minh hiện lên chút áy náy.

“Không, ta nên cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi nói cho ta biết tất cả, còn nữa, ta hy vọng ngươi không nói cho hắn, ta đã biết tất cả.” Nguyễn Nhược Khê nghiêm túc nói.

“Ta hiểu.” Phượng Minh gật gật đầu, kỳ thật không cần hắn nói, vương thông minh như vậy, sao lại không nhìn ra chứ? Cho nên mọi chuyện cuối cùng sẽ ra sao không nằm trong sự khống chế của hắn.

“Vậy là tốt rồi, được rồi, ta đi đây, tạm biệt.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

“Ta tiễn ngươi.” Phượng Minh ở phía sau nói.

Từ trong phủ quốc sư đi ra, về mặt Nguyễn Nhược Khê liền trầm tư, tính ngày, tới đêm trăng tròn, cũng chỉ còn thời gian mười ngày, cũng có nghĩa là, nàng chỉ còn mười ngày ở bên hắn, mười ngày, thật dài cũng thật ngắn, mười ngày, sau đó là sinh tử ly biệt, trong lòng đều là không nỡ.

Trở lại Tử Uyển, may là Tây Môn Lãnh Liệt chưa tới, nàng mới vội vàng thay y phục, ngồi xuống thì hắn cũng tới.

“Dùng bữa tối chưa?” Tây Môn Lãnh Liệt ngồi xuống bên người của nàng.

“Không có, đang chờ chàng.” Nguyễn Nhược Khê cười ngọt ngào, tựa vào trước ngực hắn, trong lòng lại chua xót, hạnh phúc như vậy, còn có thể kéo dài bao lâu.

“Chờ ta, được, vậy cùng nhau dùng bữa.” Tây Môn Lãnh Liệt cười đáp.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu, sau đó mới đi ra ngoài cửa phân phó nói:

“Tiểu Ngọc, đi chuẩn bị bữa tối.”

“Vâng, nương nương.” Tiểu Ngọc lên tiếng trả lời.

Rất nhanh, cơm đã được chuẩn bị xong.

“Nhược Khê, ăn nhiều một chút, gần nhất nàng rất gầy.” Tây Môn Lãnh Liệt gấp đồ ăn cho nàng.

Trái tim Nguyễn Nhược Khê rung động, vui đùa nói:

“Đương nhiên là gầy, mỗi ngày ta đều suy nghĩ thay chàng giải trừ lời nguyện?”

Thân mình Tây Môn Lãnh Liệt cứng ngắc một chút, làm bộ như không thèm để ý nói:

“Đừng nghĩ nữa, đã mười mấy năm rồi, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

“Đương nhiên cần chứ, ta không thể nhìn chàng mỗi tháng đều thống khổ như vậy, nếu có thể giải trừ lời nguyện của chàng, cho dù hi sinh tính mạng của mình, ta đều không tiếc.” Nguyễn Nhược Khê nghiêm túc nói.

Trên mặt Tây Môn Lãnh Liệt hiện lên một tia mắt tự nhiên, lời nàng nói có ý tứ? Chẳng lẽ nàng biết cái gì sao? Không, nàng chắc là chưa có cơ hội gặp Phượng Minh, chuyện này chỉ có mình và hắn biết, nàng sẽ không biết, nghĩ vậy, nhàn nhạt nói:

“Không cần nghĩ linh tinh, chuyện nguyện rửa ta sao lại có liên quan tới nàng được? Được rồi, ăn cơm đi.”

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, đôi mắt mang theo cảm động nhẹ nhẹ, có được tình yêu của hắn, có hắn bảo vệ, có hắn không rời, vậy là đủ rồi.

“Đúng rồi, Nhược Khê, ta thiếu chút nữa quên nói cho nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nói.

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn.

“Ta đã tìm được huyết nô khác, về sau, nàng chỉ cần làm Nhược Khê, làm hoàng hậu của ta.” Tây Môn Lãnh Liệt buông bát, ôn nhu ôm nàng.

“Ừ.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên có chút ghen ngào gật gật đầu, nàng sao không biết hắn làm tất cả những chuyện này là vì nàng, hắn có thể vì nàng làm những chuyện này, vậy nàng hi sinh một cái mạng không thuộc về mình vì hắn thì có đáng gì?

Trong lòng yên lặng nói:

“Lãnh Liệt, ta sẽ không để chàng chịu thống khổ như vậy nữa.”

“Nhược Khê, ăn no chưa? Ăn no rồi, nàng nghỉ ngơi sớm một chút, tối nay ta lại tới.” Tây Môn Lãnh Liệt buông nàng ra nói.

“Vậy chàng đi đâu?” Nguyễn Nhược Khê kéo hắn lại.

“Ngự thư phòng, sao? Sợ ta đi tìm nữ nhân khác.” Nhìn thấy nàng khẩn trương kéo cánh tay mình, hắn đột nhiên ái muội cười nói.

“Không thể sao? Mấy ngày nay chàng đều vội vàng, ta muốn chàng theo ta.” Nguyễn Nhược Khê bắt hắn nói, có chút vô lại kéo cánh tay hắn không để hắn rời đi.

“Nhược Khê, không cần náo loạn, hôm nay không được, qua hai ngày nữa được không?” Tây Môn Lãnh Liệt sủng ái nói.

“Không được, ta không nháo, ta muốn chàng theo ta.” Nguyễn Nhược Khê cự tuyệt hoàn toàn, hắn sao biết bọn họ chỉ có mười ngày ở chung, là nàng muốn quý trọng từng giây từng phút ở cùng hắn.

“Được rồi, vậy nàng theo ta đi ngự thư phòng.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn ánh mắt không chịu thỏa hiệp của nàng, kéo tay của nàng, đột nhiên hắn rất thích nàng như vậy.

Ngự thư phòng.

Nguyễn Nhược Khê lẳng lặng ngồi ở một bên, nhìn bóng dáng hần nghiêm túc phê duyệt tấu chương, nhìn khuôn mặt tuấn tú khiến người ta dao động kia, khóe môi không tự chủ nhếch lên một nụ cười.

Đời này, có thể gặp được người yêu mình, nàng đã không luyến tiếc.

“Đang cười trộm cái gì vậy?” Tây Môn Lân Liệt vừa quay đầu, liền thấy khóe môi nàng đang cười.

“Không cười gì cả.” Nguyễn Nhược Khê thoáng cái đi đến trong lòng hần, ôm cổ hần, nhẹ nhàng ở bên tai nói:

“Ta đã từng nói, chàng lớn lên rất đẹp khiến người ta muốn làm chuyện xấu chưa.”

“Vậy có khiến nàng muốn làm chuyện xấu không?” Tây Môn Lân Liệt lập tức ôm nàng đặt lên đùi mình.

“Có.” Nguyễn Nhược Khê ngậm ngón tay hần trong miệng, ánh mắt ái muội nhìn hần, nàng muốn phóng túng, muốn mười ngày này, mỗi một giây một phút đều trở thành kỉ niệm

“Nàng đang dụ dỗ ta sao?” Tây Môn Lân Liệt bắt lấy tay của nàng, dục vọng trong lòng đã rục rịch.

“Không thể sao?” Nguyễn Nhược Khê hỏi lại hần, môi chậm rãi tiến gần hần, sau này có muốn nàng cũng không có cơ hội dụ dỗ hần

“Đương nhiên có thể, ta còn rất nguyện ý phối hợp.” Dục vọng của Tây Môn Lân Liệt lập tức bị nàng gợi lên.

“Lân Liệt, ta rất yêu chàng, chàng biết không?” Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê mơ màng nhìn hần, trong lòng lại nói, cho nên ta nguyện ý vì chàng vứt bỏ mạng sống của mình.

“Ta biết, Nhược Khê, ta cũng yêu nàng.” Hần cũng ôn nhu nhìn chăm chú nàng, cũng trong lòng cũng nói thêm, cho nên ta tình nguyện để bản thân chịu thống khổ, cũng không muốn mất đi nàng.

Yêu đương ấm áp tỏa ra trong không khí, hai người ở trong phòng kích tình triền miên, ngoài phòng, là ánh trăng dịu dàng.

108. Chương 108: Tây Môn Lân Liệt Tức Giận

“Tình yêu, đoán xem ta là ai?” Nguyễn Nhược Khê lẳng lẽ từ phía sau bịt mắt hần lại.

“Còn cần đoán sao? Trừ nàng ở hoàng cung này còn ai to gan dám bịt mắt ta như vậy.” Tây Môn Lân Liệt ôm nàng từ phía sau ra phía trước.

“Không thú vị gì cả, sao chàng không giả vờ không biết chơi với ta một chút.” Nguyễn Nhược Khê bắt măn thì thăm.

“Chơi? Được, ta tưởng nàng muốn chơi cái gì? Ta chơi cùng nàng.” Tây Môn Lân Liệt sùng ái cười cười.

“Quên đi, cũng không có gì chơi hay cả, chàng cứ xử lý chính sự đi, ta ở bên cạnh là được rồi.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy khỏi lòng hần nói, nàng chỉ muốn lúc nào cũng có thể ở bên hần, nhưng trong thời gian ở một chỗ, nàng lại không biết nên nói cái gì.

“Không vui sao?” Tây Môn Lân Liệt lập tức càng ôm nàng trở lại trong lòng ngực mình, không biết vì sao mấy ngày nay, nàng đột nhiên trở thành một hài tử như vậy.

“Không có, ở cùng chàng, sao ta lại không vui vẻ được? Chàng cứ xử lý chính sự đi, ta đi về trước, buổi tối chờ chàng.” Nguyễn Nhược Khê cười nói, lập tức né tránh hần, chạy ra khỏi cửa.

Phía sau, đôi mắt Tây Môn Lân Liệt có chút nghi hoặc khó hiểu, đôi mắt của nàng chợt lóe lên chút mất mát, hần không phải không thấy, còn chuyện mấy ngày nay nàng rất khác thường, dù làm gì cũng ở cùng hần, còn làm nũng muốn hần ở cùng nàng, còn lời nói đùa vui kia, rốt cuộc là nàng làm sao vậy?

Nguyễn Nhược Khê ngơ ngác ngồi ở trong phòng, còn năm ngày, chỉ còn lại năm ngày, sau năm ngày, nàng và hần sẽ sinh li tử biệt, chuyện này đối với mình và hần đều rất tàn khốc, vì sao khiến bọn họ yêu nhau rồi lại không thể không rời đi.

“Nương nương, người có tâm sự sao?” Tiểu Ngọc bưng điểm tâm trên tay đi vào, sau khi từ quốc sư phủ trở về, nương nương rất khác lạ, lúc có một mình, người luôn trầm tư, trên mặt còn mang theo ưu thương nhàn nhạt.

“Tiểu Ngọc, người đi tới đây.” Nguyễn Nhược Khê vẫy tay nói.

“Nương nương, có việc gì ạ?” Tiểu Ngọc đi đến bên người của nàng.

Nguyễn Nhược Khê xoay người lấy trong hộp trang sức bên cạnh một tấm ngân phiếu đưa cho nàng nói:

“Tiểu ngọc, cái này người cầm lấy, về sau cần dùng thì dùng, hoặc là đưa cho người ta làm của hồi môn.”

“Nương nương, người làm gì vậy? Mấy cái này đều là nguyệt bổng (tiền đưa hàng tháng để dùng ý) vương cấp cho người, người sao lại cấp cho nô tì? Nô tì không thể nhận.” Tiểu Ngọc bị dọa, vội vàng đem ngân phiếu trở về.

“Tiểu Ngọc, cầm đi, người cho là dựa vào thân phận của ta bây giờ, còn có thể cần mấy ngân lượng này sao? Còn nữa, đồ trang sức vương ban cho ta, ta cũng dùng không hết, chứ đừng nói là dùng ngân lượng, nếu ta muốn, vương cũng cho ta, người đi theo ta lâu rồi, ta không thể bạc đãi người.” Nguyễn Nhược Khê nói, tiền là thứ duy nhất nàng có thể cho Tiểu Ngọc.

“Nương nương người phải đi sao?” Tiểu Ngọc nhìn nàng, vì sao nàng vẫn cảm thấy, nương nương giống như là muốn rời đi.

Ách, Nguyễn Nhược Khê có chút sững sốt, vội vàng phủ nhận nói:

“Không có, ta sao lại đi chứ, bây giờ vương sủng ái ta như vậy, ta muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, sao lại rời nơi này làm gì.”

“Vậy thì nương nương cất ngân phiếu này đi, về sau nương nương còn nhiều chỗ phải dùng tiền.” Tiểu Ngọc lúc này mới yên lòng, trong lòng nàng đã có tính toán khác, sau này nương nương sẽ trở thành hậu, đương nhiên không tránh khỏi thưởng cho người khác.

“Ha ha. Tiểu Ngọc, nếu nói ta muốn thưởng cho ai đó, vậy thì người đầu tiên là người, cho nên người hoàn toàn xứng đáng nhận nó.” Nguyễn Nhược Khê cười nói, nàng sao lại không rõ ý tứ của Tiểu Ngọc, nhưng nàng không có cơ hội, thể nhưng trong lòng vẫn cảm ơn sự trung thành của nàng.

“Nương nương.....” Tiểu Ngọc thật không rõ vì sao nương nương lại muốn cấp ình tiền, trong lòng có một loại dự cảm không tốt càng ngày càng mãnh liệt.

“Tiểu Ngọc, không cần nói nữa, cầm đi, ta cho người tất nhiên là có đạo lý của ta.” Nguyễn Nhược Khê không cho nàng ta cơ hội cự tuyệt.

Thấy nương nương kiên quyết như thế, Tiểu Ngọc đành phải cất ngân phiếu nói:

“Vậy nô tì cảm ơn nương nương.”

“Tiểu Ngọc, đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.” Nguyễn Nhược Khê phân phó nói

“Vâng, nương nương.” Tiểu Ngọc nói xong lui đi ra ngoài, trong lòng lại sợ hãi bất an.

Mới vừa đi ra ngoài cửa, liền thấy Tiểu Lí Tử công công chờ ở đó.

“Công công, muốn tìm nương nương sao?” Tiểu Ngọc hỏi.

“Không, Tiểu Ngọc người đi theo ta, vương muốn gặp người.” Tiểu Lí Tử công công thấp giọng nói.

“Vương muốn gặp ta?” Tiểu Ngọc sững sốt, cũng khản trương, lập tức hỏi:

“Công công, không biết vương vì sao muốn gặp ta?” Nàng không có làm sai chuyện gì chứ.

“Chuyện này ta cũng không biết, nhưng, không cần lo lắng, chắc không phải đại sự gì?” Tiểu Lí Tử công công an ủi nói, dù sao nàng cũng là cung nữ bên người nương nương.

“Được, vậy cảm ơn công công.” Tiểu Ngọc gật đầu, yên tâm không ít, có lẽ vương muốn hỏi chuyện nương nương.

Ngự thư phòng.

“Vương, Tiểu Ngọc tới rồi.” Tiểu Lí Tử công công bấm báo.

“Nô tì tham kiến vương.” Tiểu Lí Tử vội vàng quỳ trên mặt đất hành lễ, Tiểu Lí Tử lạng lẽ lui đi ra ngoài.

“Đứng lên trả lời.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó nói.

“Vâng, nô tì cảm ơn vương.” Tiểu Ngọc đứng dậy, cung kính đứng ở đó.

“Tiểu Ngọc, người hầu hạ nương nương đã lâu rồi, nương nương có chuyện gì cũng không thể gạt người.” Giọng điệu Tây Môn Lãnh Liệt không lạnh, lại mang theo uy nghiêm.

“Nương nương đối với nô tì tốt lắm.” Tiểu Ngọc trong lòng cả kinh, gió lạnh nhẹ thổi trên đầu, vương nói lời này có ý gì?

“Được, vậy người nói một chút xem, gần đây nương nương nhà người có chỗ nào khác thường không?” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu, lúc này mới hỏi vào vấn đề.

Ách, Tiểu Ngọc ngắc ngắc cả người, chẳng lẽ vương cũng phát hiện nương nương không giống với bình thường sao? Nhưng nàng nên trả lời như thế nào, chẳng may trả lời không tốt có thể hại nương nương hay không?

“Trả lời đúng sự thật, không được giấu diếm.” Tây Môn Lãnh Liệt biết nàng đang lo lắng cái gì?

“Vâng, vương.” Tiểu Ngọc bị dọa lập tức quỳ xuống, nói:

“Vương, nô tì thật sự ngu độn, mấy ngày nay nương nương đều ở cùng một chỗ với vương, nô tì cũng không phát hiện nương nương có cái gì không giống bình thường?” Nàng nói như vậy, chắc là không sai đâu.

“Phải không?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng, giọng điệu rét buốt, nàng rõ ràng trốn tránh nói sự thật.

“Vâng.” Tiểu Ngọc tuy sợ hãi, nhưng nàng không thể bán đứng nương nương, cho dù là chết.

Tây Môn Lãnh Liệt có chút cau mày, đột nhiên hiểu được, nàng chính là muốn bảo vệ chủ tử, lúc này giọng điệu mới dịu đi nói:

“Tiểu Ngọc, nếu người thực sự suy nghĩ cho nương nương nhà người, như vậy tốt nhất nói tất cả cho ta, ta đối với nàng không có ác ý, sủng nàng còn không đủ cơ mà.”

Tiểu Ngọc lại nao nao, nhớ lại hành động khác thường của nương nương, không khỏi lo lắng, nghĩ vậy mới mở miệng nói:

“Vương, nhiều ngày nay nương nương luôn có vẻ ngổn ngang tâm sự, lúc ở một mình cứ ngẩn người? Có đôi khi nụ cười trên mặt cũng rất miễn cưỡng, hôm nay không hiểu sao còn cấp cho nô tì ngân phiếu hai nghìn lượng.”

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt nheo lại, nhớ về tất cả sự khác thường của nàng, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia không tốt, lập tức hỏi:

“Nàng có gặp qua quốc sư không?”

Ách, Tiểu Ngọc lập tức ngẩn ra, nàng nên nói cho vương, chuyện nàng cùng nương nương lén xuất cung không?

“Nói.” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt đã trở nên lạnh lẽo.

“Bẩm vương, có gặp qua.” Tiểu Ngọc bị dọa lập tức bấm báo, bởi vì nàng biết vương nhất định tra ra.

“Khi nào thì gặp?” Nàng quả nhiên gặp qua.

“Có lẽ khoảng năm ngày trước, trước đó ít ngày nương nương có cho nô tì đi tìm quốc sư, nói muốn hỏi quốc sư một chuyện, nhưng quốc sư không ở trong cung, nương nương đợi không được muốn đi phủ quốc sư.” Tiểu Ngọc nói một mạch.

“Cái gì?”Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt bắn ra hào quang nguy hiểm, vẻ mặt phẫn nộ, hắn đã linh cảm, Phượng Minh đã nói tất cả cho nàng.

Tiểu Ngọc thấy sắc mặt hắc ám trầm dọa người, một cử động nhỏ cũng không dám quỳ gối ở đó, trong lòng sợ hãi, chẳng lẽ nương nương đã làm chuyện gì sao?

Một lúc lâu sau, trong mắt Tây Môn Lãnh Liệt mất đi lửa giận, ra lệnh:

“Người đi về trước, nhớ kỹ chuyện hôm nay, không được nhắc tới với nương nương nhà ngươi.”

“Vâng, vương.”Tiểu Ngọc vội vàng đáp, sau đó lui đi ra ngoài.

Cho đến khi ra khỏi cửa mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên mặt, lại do dự có nên nói cho nương nương hay không?

Trong ngự thư phòng Tây Môn Lãnh Liệt phẫn nộ đánh một quyền trên tường, sau đó quát:

“Người đâu, truyền quốc sư đến cho ta.”

“Vâng, nô tài đi ngay.”Gầm lên giận dữ, dọa Tiểu Lí Tử, hắc vội vàng đáp, hắc ít khi thấy vương giận như vậy.

Phượng Minh đi theo phía sau Tiểu Lí Tử công công, không khỏi hỏi:

“Vương vì sao hôm nay truyền ta tới?”

“Quốc sư, tự mình cẩn thận một chút, hôm nay tâm tình vương hình như không tốt lắm.”Tiểu Lí Tử có lòng tốt nhắc nhở.

“Cám ơn công công, ta biết rồi.”Trong lòng Phượng Minh nhất thời hiểu được, chẳng lẽ hắc đã biết là mình nói cho Nguyễn Nhược Khê chuyện giải trừ lời nguyền, chẳng qua, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, mình cũng không sợ đối mặt với vương.

109. Chương 109: Thản Nhiên Đối Mặt

Ngự thư phòng.

“Thần tham kiến vương.”Phượng Minh đi vào quỳ xuống đất hành lễ nói.

Tây Môn Lãnh Liệt ngồi ở nơi đó, vẻ mặt tái mét, phẫn nộ nhìn hắc, không nói một lời.

Phượng Minh biết hắc cố ý trừng phạt mình, một khi hắc đã không ình đứng lên, vậy mình cứ quỳ đi.

Nhìn thấy vẻ mặt hắc thản nhiên, Tây Môn Lãnh Liệt rốt cục tức giận.

Ba một tiếng, bàn tay đánh lên trên bàn, sau đó giận dữ hét lên:

“Phượng Minh, ta đã nói qua với ngươi cái gì? Vì sao muốn nói cho nàng? Nói.”

“Vương, là Nhược Khê nàng tự mình chạy tới hỏi ta, ta chỉ có chỉ bảo sự thật cho nàng.”Phượng Minh trả lời đương nhiên.

“Phượng Minh, đây là ngươi nguy biện.”Tây Môn Lãnh Liệt tức giận trừng mắt hắc.

“Vương, ta thừa nhận ta quả thật có tư lợi, ta hy vọng Nhược Khê có thể hy sinh bản thân thay người phá trừ lời nguyền, chuyện đã như vậy, vương, người nên dùng thời gian còn lại ở chung với Nhược Khê.”Phượng Minh nhìn hắc không hoảng hốt cũng không sợ hãi nói.

“Thời gian còn lại sao?”Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên cười lạnh nói

“Ta sẽ không để nàng hy sinh vì ta.”

“Vương có một số việc không phải do ngươi, quan trọng là Nhược Khê nghĩ như thế nào, nàng yêu người, nàng cũng không muốn nhìn người chịu thống khổ như thế?”Phượng Minh vô cùng tự tin, nàng sẽ vì vương hi sinh tất cả.

“Phượng Minh, ta thật muốn một quyền đánh chết ngươi.” Tây Môn Lãnh Liệt nắm tay thành quyền.

“Vương, từ lúc người bị nguyên rửa, tâm nguyện của Phượng Minh chính là thay người giải trừ lời nguyện, bây giờ có cơ hội này, ta đương nhiên sẽ không buông tha, đây là trách nhiệm của ta, nhưng không có nghĩ đến, người sẽ yêu thương nàng ấy.” Giọng nói của Phượng Minh cũng rất bất đắc dĩ, hắn đương nhiên biết vương sẽ không đánh mình.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn hắn, rất lâu, mới buông nắm tay ra, vung tay lên nói: “Người đi xuống đi, chuyện đã như vậy, chuyện còn lại, ta tự mình giải quyết.” Biết mọi việc hắn làm đều là suy nghĩ ình, không có lý do gì trách cứ hắn.

“Vương, người đã hiểu, vậy thần cáo lui.” Phượng Minh nói, liền lui đi ra ngoài, chuyện nên làm hắn đều đã làm, chuyện còn lại vương tự mình giải quyết.

Tử Uyển.

Tiểu Ngọc đứng ở ngoài cửa, do dự có đem chuyện hôm nay nói cho nương nương hay không, nhưng nghĩ đến ánh mắt vương phần nộ như vậy, nàng không khỏi lo lắng, chẳng lẽ nương nương đã làm chuyện gì sao? Làm sao bây giờ? Không được, nương nương đối với nàng tốt như vậy, nàng không thể phụ lòng nương nương, ít nhất nên để nương nương chuẩn bị tâm lý.

Nghĩ vậy, hạ quyết tâm rồi đi vào.

“Tiểu Ngọc, có việc sao chứ?” Nguyễn Nhược Khê nửa nằm nửa dựa ở bên giường, thấy nàng đi vào, kỳ quái hỏi.

“Nương nương, nô tì rất xin lỗi người.” Tiểu Ngọc lập tức quỳ xuống.

“Tiểu Ngọc, người làm cái gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Nguyễn Nhược Khê xuống giường, nâng nàng dậy hỏi.

“Nương nương, vừa rồi vương tìm nô tì, hỏi nô tì nương nương có hành động khác lại không?” Tiểu Ngọc lúc này mới nói.

Nguyễn Nhược Khê rung mình, chẳng lẽ hắn phát hiện cái gì sao? Nắm lấy nàng liền khẩn trương hỏi:

“Người nói như thế nào?”

Gặp nàng khẩn trương như thế, Tiểu Ngọc run một một chút, chẳng lẽ nương nương thực sự có chuyện gì gạt vương sao, vội vàng trả lời đúng sự thật nói: “Kỳ thật vương đã nhận ra, người hỏi nô tì, nương nương có gặp qua quốc sư không, nô tì nói gặp qua, sau đó vương có chút tức giận, để nô tì trở lại, nô tì cảm thấy trong lòng bất an, nương nương, có phải nô tì nói sai rồi không?”

Về mặt Tiểu Ngọc hối hận xin lỗi, bối rối nhìn nàng.

Trong lòng Nguyễn Nhược Khê đột nhiên bình tĩnh lại, hắn thông minh như vậy, sao không nhìn ra mình khác thường, biết cũng tốt, như vậy nàng cũng không cần đề nén tâm tình của bản thân, nàng có thể cùng hắn trải qua những ngày còn lại.

“Nương nương, nô tì đáng chết.” Tiểu Ngọc thấy sắc mặt nàng không ngừng thay đổi, cho rằng mình đã phạm sai lầm lớn.

“Tiểu Ngọc, đứng lên đi, không có việc gì.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười kéo nàng lên.

“Thực không có việc gì sao? Nương nương.” Tiểu Ngọc còn nghi hoặc, sợ nương nương vì an ủi mình mới nói như vậy.

“Thực không có việc gì, đúng rồi, thay quần áo cho ta, ta muốn đi ngự thư phòng gặp vương.” Nguyễn Nhược Khê phân phó nói.

“Vâng, nương nương.” Trong lòng Tiểu Ngọc vẫn không thể thả lỏng được, trong lòng có chút thấp thỏm, chẳng qua thấy nụ cười của nương nương, vẫn an tâm không ít.

Ngự thư phòng.

Tiểu Lí Tử thấy nàng đi tới, vừa muốn bấm cáo, đã bị nàng lấy tay ngăn cản, sau đó phát tay để hấn lui ra.

Tiểu Lí Tử phát tay, ý bảo mọi người cùng lui xuống.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

“Cút ra ngoài.” Tây Môn Lãnh Liệt đầu cũng không ngẩng lên, liền quát.

Dọa nàng sợ hãi, nàng hiểu được tâm tình hấn lúc này, chậm rãi đi qua.

“Không muốn sống, không nghe thấy ta nói gì sao?” Tây Môn Lãnh Liệt vừa ngẩng đầu, vừa muốn phát hỏa, liền thấy nàng, nao nao,

“Sao nàng đến đây?”

“Ta không thể đến đây sao?” Nguyễn Nhược Khê nhẹ nhàng đi qua đưa tay ôm lấy hấn, lệ từ hốc mắt chảy xuống, mang theo vui mừng mang theo vui sướng, càng mang theo cảm động nói:

“Lãnh Liệt, chàng biết không? Ta rất hạnh phúc.”

“Nhược Khê, nàng có biết ta không thể mất đi nàng không?” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức gắt gao ôm lấy nàng.

“Đứa ngốc, sao chàng lại mất đi ta? Ta mãi mãi ở cạnh chàng.” Chẳng qua đó là linh hồn của nàng.

“Nhược Khê, đây là nàng nói, nàng mãi mãi phải ở cùng ta.” Tây Môn Lãnh Liệt như là tìm được cam đoan.

“Ừ, ta sẽ để mình dung nhập vào thân thể của chàng, cùng chàng cả đời không chia lìa.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hấn trong mắt đều là thâm tình.

“Không, Nhược Khê, ta muốn nàng ở cạnh ta, ta không cần nàng giải trừ lời nguyện cho ta, như vậy là được rồi, tuy trăng tròn mỗi tháng ta sẽ biến thành sói, nhưng những ngày bình thường, ta giống như người bình thường, chỉ cần nàng không chê bai vứt bỏ ta là được.” Tây Môn Lãnh Liệt vượt khuôn mặt của nàng, người hấn yêu đều đã rời xa hấn, hấn không thể lại mất đi nàng.

“Lãnh Liệt, chàng có biết yêu là thế nào không? Yêu không cần thiên trường địa cửu (yêu thì không cần ở bên nhau mãi mãi), chỉ cần trái tim chàng yêu ta, vậy là đủ rồi, bởi vì yêu chàng, cho nên ta không thể để chàng chịu thống khổ, biết không? Như vậy ta sẽ đau lòng, cho nên hãy tha thứ cho ta, để ta thay chàng chấp nhận tất cả.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hấn ôn nhu nói, lòng của nàng cũng rơi lệ, nếu có thể lựa chọn, ai sẽ nhấn tâm rời người mình yêu cơ chứ, nàng không phải thánh nhân, nhưng nàng biết nàng phải làm như vậy.

“Không, Nhược Khê, ta có thể chịu thống khổ của lời nguyện, nhưng ta không thể chấp nhận thống khổ mất đi nàng, nàng hiểu không? Lại nói, giải trừ lời nguyện còn có cách, Vũ gia còn nữ nhân, nên nhất định không phải nàng.” Thái độ của Tây Môn Lãnh Liệt cũng rất kiên quyết.

“Nữ nhân Vũ gia.” Nguyễn Nhược Khê từ trong lồng ngực hấn đứng lên, nghiêm túc nhìn hấn nói:

“Chàng viết cách giải trừ lời nguyện, là phải yêu thương chàng, vậy nói cách khác chàng phải cố gắng khiến nàng ta yêu thương chàng, chàng không cần phủ nhận, ngay từ đầu chàng tiếp cận ta, chính là vì muốn ta giải trừ lời nguyện, nhưng mọi chuyện khó có thể dự liệu trước, tình yêu đến lúc nào cũng không biết, chàng có thể cam đoan chàng sẽ không yêu người khác sao?”

“Nhược Khê, sao nàng biết ta cố ý tiếp cận nàng?” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên cười, hấn không phủ nhận, đây là mục đích ngay từ đầu của hấn.

“Từ khi chàng dẫn ta xuất cung đã biết cách giải trừ lời nguyện đúng không? Sau đó, cố ý để Phượng Minh đi trước, tuy ta không rõ trên đường gặp hắc y nhân nào là thật, hắc y nhân nào là giả, nhưng mỗi lần chàng đều liều mạng cứu ta không phải là muốn khiến ta cảm động sao?” Nghĩ vậy Nguyễn Nhược Khê vẫn có chút tức giận, nàng không phải đứa ngốc, việc này vừa nghĩ liền hiểu được, nhưng yêu chính là yêu.

“Không sai, ta là cố ý, nhưng có một số việc lại không thể đoán trước, giống như ta không nghĩ sẽ yêu thương nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt càng ôm chặt nàng vào trong lòng.

“Đây là thân bất do kỷ, cho nên, chàng có thể cam đoan chàng không yêu người khác sao? Nếu sự có một ngày ta thấy chuyện như vậy, ta tình nguyện để chàng vĩnh viễn tưởng nhớ ta.” Thái độ Nguyễn Nhược Khê cũng rất kiên quyết.

“Nhược Khê, ta không đồng ý.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng nhìn nàng chăm chăm, một chút cũng không thỏa hiệp.

“Chàng cứ coi như ta vì Vũ gia trả nợ, nghĩ như vậy sẽ tốt hơn một chút.” Nàng đề nghị.

“Nàng không phải Vũ Khuynh Thành, nàng là Nguyễn Nhược Khê, người không thiếu ta cái gì cả?” Hắc bác bỏ hoàn toàn.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắc, biết tranh cãi tiếp cũng không có ý nghĩa gì, thỏa hiệp nói:

“Được rồi, chúng ta không cần tranh cãi nữa, nói chuyện khác đi, nói xem, chàng khi nào bắt đầu thích ta?” Dù sao nàng cũng đã quyết định, đợi đêm trăng tròn, nàng muốn làm như thế nào, hắc hoàn toàn không thể ngăn cản.

“Ta nói ta thích nàng sao?” Đôi mắt hắc mang theo trêu đùa.

“Vậy ta thích chàng được không?”

“Để ta nhớ lại.”

.....

Trong phòng truyền đến tiếng cười ôn nhu.

110. Chương 110: Lấy Cái Chết Đe Dọa

Tình yêu ngày càng thêm ngọt ngào, thời gian lại trôi qua rất nhanh, loáng cái đêm trăng tròn lại tới.

Nguyễn Nhược Khê rùng mình mở mắt liền thấy chỗ bên cạnh trên giường đã là khoảng trống, đứng dậy, tìm y phục trắng hắc cấp cho nàng, để Tiểu Ngọc trang điểm inh thật đẹp.

“Nương nương, người thật xinh đẹp.” Tiểu Ngọc kinh ngạc nói.

Nguyễn Nhược Khê cũng vừa lòng nhìn nữ tử giống như tiên nữ trong gương kia, nàng muốn lưu lại cho hắc khoảng khắc đẹp nhất, khóe môi nhếch lên nụ cười chua xót, tối nay bọn họ sẽ sinh li tử biệt, ngay cả trong lòng có ngàn vạn lần không muốn, nhưng lại không thể nào lựa chọn.

“Nương nương, người muốn dùng đồ ăn sáng không?” Tiểu Ngọc hỏi.

“Ừ, được.” Nàng gật gật đầu, dù sao còn có một ngày nữa, nàng phải giữ sức tới đêm.

“Nương nương, đồ ăn sáng đến đây, người có thể dùng.” Tiểu Ngọc đem đồ ăn sáng đặt lên trên bàn.

Nguyễn Nhược Khê ngồi xuống, uống chút tổ yến, ăn điểm tâm, chỉ chốc lát, nàng đột nhiên cảm giác đầu rất choáng váng.

“Tiểu Ngọc.....” Thân thể nàng không chống đỡ được ngã xuống, lại rơi vào trong một vòng tay ấm áp, khuôn mặt Tây Môn Lãnh Liệt xuất hiện trước mắt, trong lòng lập tức có dự cảm không tốt, chỉ tay vào hắc,

“Chàng.....” Người liền hôn mê bất tỉnh.

“Nhược Khê, ngủ ngoan một giấc, chờ nàng tỉnh lại, mọi chuyện đã xong.” Tây Môn Lãnh Liệt đem nàng đặt lên giường, nhìn nàng, hôm nay nàng rất đẹp, nhưng hắc không muốn nó trở thành vĩnh hằng, hắc muốn nàng mãi ở bên mình.

“Tiểu Ngọc, hầu hạ nương nương cho tốt, biết không?” Hắc lúc này mới quay đầu phân phó nói.

“Vâng, Vương.” Tiểu Ngọc vội vàng đáp, tuy nàng không biết nương nương vì sao lại đột nhiên hôn mê, nhưng nhìn vương giống như biết lí do, không giống có ác ý, chuyện này khiến nàng an tâm.

Tây Môn Lãnh Liệt lại nhìn Nguyễn Nhược Khê nằm ở đó, mới xoay người rời đi, chờ lúc nàng tỉnh lại, tất cả đã xong.

Lông mày Nguyễn Nhược Khê khẽ nhắm lại một chút, mở to mắt, nhớ lại tất cả, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

“Nương nương, người đi đâu vậy?” Tiểu Ngọc ở một bên đột nhiên bị bừng tỉnh, lập tức đuổi theo.

Nguyễn Nhược Khê một chút cũng không thèm nhìn nàng, chạy thẳng ra khỏi phòng, nhìn chân trời đã có dấu hiệu bình sáng, mới đứng sững ở nơi đó, nàng biết bây giờ hẳn đã biến trở về hình người, đã muộn rồi, nàng đã bỏ qua cơ hội, hẳn là cố ý.

“Nương nương, người làm sao vậy? Mau vào phòng đi, giày người cũng chưa mang.” Tiểu Ngọc đưa tay đỡ lấy nàng?

Nàng lại đột nhiên đẩy Tiểu Ngọc ra, bước nhanh hướng tấm cung vương.

“Nương nương.” Tiểu Lí Tử vừa muốn hành lễ, liền thấy vẻ mặt nàng âm trầm, bị dọa không nói được tiếng nào.

Nguyễn Nhược Khê lập tức đẩy cửa, liền thấy Tây Môn Lãnh Liệt đang ngồi ở bên giường ngồi, trên đầu thượng đều là mồ hôi.

Nghe được tiếng động mới mở to mắt, giọng nói có chút mệt mỏi, sắc mặt khó coi mang theo vẻ tươi cười nói: “Nhược Khê, nàng đã đến rồi.”

Thấy bộ dáng của hắn, Nguyễn Nhược Khê vừa yêu thương, vừa hận, muốn chất vấn, lại biết hắn làm tất cả đều vì nàng.

“Nằm xuống nghỉ ngơi một chút.” Rốt cục vẫn không đành lòng, lấy khăn tay lau mồ hôi.

“Nhược Khê, theo giúp ta.” Tây Môn Lãnh Liệt kéo tay nàng xuống.

“Được, ta ngồi cạnh chàng.” Nguyễn Nhược Khê ngồi một bên, nàng không đành lòng chất vấn hắn.

Hắn lúc này mới nhắm mắt lại, mỗi một lần sẽ giãy vò khiến hắn thống khổ, nằm trên giường, thân thể suy yếu không ngừng đổ mồ hôi, sắc mặt cũng tái nhợt khó coi.

Không, nàng không thể để hắn tiếp tục chịu thống khổ như vậy, nàng không thể, nhưng nàng có biện pháp gì khiến hắn đồng ý chứ, trong lòng đột nhiên đưa ra một quyết định, như vậy khiến hắn không thể không đồng ý.

Sau khi ngủ một giấc, Tây Môn Lãnh Liệt rốt cục mở mắt, tinh thần cũng khôi phục không ít.

“Chàng không nên làm như vậy?” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới nhìn hắn.

“Nàng đang nói cái gì vậy?” Hắn cố ý giả vờ hồ đồ hỏi.

“Vì sao khiến ta hôn mê? Vì sao không cho ta giải trừ lời nguyện cho chàng?” Hắn đã giả bộ như vậy nàng liền nói thẳng ra.

“Nhược Khê, nàng xem ta không phải rất tốt sao? Một khi đã rất tốt, vì sao phải hy sinh nàng?” Hắn làm bộ như thoải mái nói.

“Phải rất tốt.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên cười, nhưng nụ cười kia mang theo quỷ dị.

“Nhược Khê, nàng muốn làm gì?” Tây Môn Lãnh Liệt cảm giác không tốt, nhưng đã chậm.

Liền thấy nàng đột nhiên rút ra một thanh chủy thủ từ trong lòng, hung hăng rạch trên cánh tay, ngay tức khắc, máu tươi chảy xuống, nhanh chóng nhuộm đỏ y phục trắng của nàng.

“Nhược Khê, nàng làm gì vậy? Nàng điên rồi, người đâu, truyền thái y.” Tây Môn Lãnh Liệt chấn động, cuống quýt điểm huyệt đạo trên cánh tay nàng.

“Ta không điên, người điên là chàng, Tây Môn Lãnh Liệt chàng có thể ngăn cản ta giải trừ lời nguyện thay chàng, nhưng chàng không thể ngăn ta làm tổn thương chính mình, một nhát này là để ta nói cho chàng,

nếu chàng tiếp tục khiến ta hôn mê, như vậy ta sẽ chết trước mặt của chàng.”Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê bình tĩnh không thể bình tĩnh hơn, nhưng lời nói mang theo uy hiếp.

“Nhược Khê, nàng ép ta sao.”Đôi mắt Tây Môn Lân Liệt mang theo thống khổ, vì sao nàng không thể thông cảm cho tâm của hắn?

“Là chàng ép ta.”Trên mặt Nguyễn Nhược Khê không có một chút biểu cảm gì, nhưng tâm lại ứa máu, tâm hắn sao nàng lại không rõ, nhưng vì vậy nàng mới phải làm thế.

“Nguyễn Nhược Khê.”Tây Môn Lân Liệt có chút tức giận nhìn chằm chằm nàng.

“Không cần gọi tên ta, chàng cũng nên biết ta nói được là làm được.”Nàng không hề trốn tránh mà đối diện với hắn.

Tây Môn Lân Liệt nhìn ánh mắt nàng kiên quyết như thế, trong lòng không biết nên cảm động, hay nên thương tâm, nhìn màu đỏ chói mắt trên y phục trắng của nàng, vì mình, nàng không tiếc lấy cái chết uy hiếp, hắn rất muốn nói cho nàng, hắn yêu nàng bao nhiêu, nhưng bởi vì yêu nàng, khiến hắn không thể mất đi nàng.

Nguyễn Nhược Khê cũng nhìn hắn, nàng biết hắn yêu nàng bao nhiêu, càng biết mình yêu hắn bao nhiêu, cho nên, nàng nhất định giải trừ lời nguyện cho hắn.

“Thần, tham kiến Vương, tham kiến nương nương.”Một thái y cuống quýt đi tới, quỳ trên mặt đất.

“Đứng lên đi, bằng bó giúp nương nương.”Tây Môn Lân Liệt phân phó.

“Vâng, Vương.”Thái y không dám chậm trễ, lấy sa bó (băng gạc), dược phấn (thuốc bột) liền cẩn thận bó lại giúp nàng, xong mới nói:

“Vương, đã xong rồi.”

“Ừ, lui ra đi.”Tây Môn Lân Liệt phân phó.

“Vâng, thần cáo lui.”Thái y lui xuống.

Tây Môn Lân Liệt lúc này mới đau lòng cầm lấy cánh tay của nàng, hỏi:

“Đau không?”Không nghĩ tới nàng cũng dám xuống tay.

“Đương nhiên đau, không tin, chàng thử xem?”Nguyễn Nhược Khê lúc này mới làm nũng nói.

“Biết đau, lần sau còn làm như vậy không?”Tây Môn Lân Liệt nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong lòng.

“Còn, nếu chàng còn làm như vậy, ta sẽ chết trước mặt chàng.”Nguyễn Nhược Khê nghiêm túc nói lại một lần nữa.

“Nhược Khê, không cần tàn nhẫn với ta như vậy?”Tây Môn Lân Liệt nhìn nàng.

“Lân Liệt, là chàng tàn nhẫn với ta, chàng có từng nghĩ đến cảm nhận của ta không, mỗi lần thấy chàng bị tra tấn như thế, ta hận không thể chịu thay chàng, chàng biết không? Đối với ta đó là một loại tra tấn, ta không cần loại tra tấn này, ta muốn chàng vui vẻ, ta muốn chàng hạnh phúc, ta muốn chàng nhớ rõ ta, từng có một nữ tử tên Nguyễn Nhược Khê yêu chàng sâu đậm như vậy.”Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê dụ đi một chút, nhìn hắn nói.

“Nhược Khê, nhưng nàng biết không? Cho tới bây giờ ta chưa từng để ý một ai như vậy, ta không biết không có nàng, còn sống còn ý nghĩa gì không?”Tây Môn Lân Liệt nắm chặt nắm tay, hắn không thể tưởng tượng ngày mất đi nàng.

“Có, đương nhiên có, chàng nên sống vì ta, sống cho tốt, đây là lý do.”Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn nói.

“Nhược Khê.....”Hắn vừa muốn nói chuyện, đã bị tay nàng bịt lại.

“Chúng ta không cần tiếp tục nói mấy chuyện này, một khi chúng ta lại có thời gian một tháng, vậy hưởng thụ trọn vẹn đi.”

“Trước tiên cởi y phục ra, đợi ta gọi Tiểu Ngọc mang y phục sạch sẽ cho nàng.” Hấn nói xong, đưa tay cởi y phục của nàng.

“Ta tự mình cởi.” Nguyễn Nhược Khê theo bản năng trốn tránh một chút.

“Trốn cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt sững sốt, sau đó ái muội cười nói:

“Yên tâm, bây giờ nàng có cởi hết y phục của ta, ta cũng tâm có thừa mà lực không đủ.”

“Vậy ta liền cởi y phục của chàng.” Nguyễn Nhược Khê cũng trêu đùa hấn.

“Được, ta cũng muốn xem mình có phải Liễu Hạ Huệ không.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng cười. (Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.)

“Vậy cắt đi giống Tiểu Lí Tử được không.” Nàng cười trộm nói.

“Vậy nàng làm sao bây giờ?”

“Ta sao? Hồng hạnh xuất tường được không?”

“Nàng dám không?”

“Đến lúc đó nói.”

111. Chương 111: Khiến Yêu Thành Hận

Nhìn y phục trắng noãn nhiễm đỏ trên đất, bên tai lại nhớ câu nói kia của nàng. “Nếu chàng lại khiến ta hôn mê, như vậy lần sau ta sẽ không chút do dự chết ở trước mặt chàng.”

Tây Môn Lãnh Liệt biết nàng nghiêm túc, hấn không ngờ trên đời trừ mẫu hậu còn có người có thể yêu hấn như thế.

Nghĩ đến cái nhún mày hay nụ cười của nàng, nhất cử nhất động, từng từ từng chữ, hấn sẽ không tự giác nở nụ cười, nhưng nghĩ tới lúc không thể thấy nàng, tâm đau đớn giống như không thể thở được.

Sau khi mẫu hậu qua đời, hấn thương tâm đã lâu, hấn không muốn mất đi nàng, nhưng hấn phải làm thế nào để thay đổi suy nghĩ của nàng.

“Vương, quốc sư cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến tiếng bẩm báo của Tiểu Lí Tử.

“Để hấn vào.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó, vừa hay mình muốn tìm hấn.

“Thần tham kiến vương.” Rất nhanh, Phượng Minh bước vào.

“Đứng lên đi, Phượng Minh.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Vâng, vương.” Phượng Minh đứng dậy nhìn hấn, bất đắc dĩ thở dài nói:

“Vương, người vẫn còn lựa chọn như vậy sao?”

“Ta cũng không nghĩ ta sẽ để ý nàng như vậy, nghĩ sẽ mất đi nàng, ta cảm thấy như năm đó mất đi mẫu hậu, ta đã mất đi người yêu nhất một lần, không muốn mất đi một lần nữa, Phượng Minh, ta nghĩ không ai hiểu được tâm tình của ta hơn người.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Vương, ta hiểu được.” Phượng Minh gật đầu, ngày vương thống khổ nhất, chính là ngày hấn cùng vương vượt qua, cho nên không ai có thể hiểu vương thống khổ thế nào hơn hấn.

“Phượng Minh, nghĩ một lý do, khiến nàng tin nàng không thể giải trừ lời nguyên đi.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên nói.

“Vương, lý do có thể có rất nhiều, nhưng ta nghĩ Nhược Khê thông minh như vậy, nàng khẳng định biết là chúng ta cố ý lừa nàng, nàng sẽ không tin.” Phượng Minh lập tức bác bỏ.

Tây Môn Lãnh Liệt trầm mặc một chút, đứng, muốn thuyết phục nàng tin cũng không dễ dàng như vậy.

“Vương người cũng không cần lo lắng, kỳ thật có rất nhiều cách để nàng không xuất hiện đêm trăng tròn.”Phượng Minh nói.

“Không xuất hiện?”Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt không khỏi nhìn về phía y phục trắng bên cạnh.

Phượng Minh theo nhìn theo ánh mắt, liền thấy vết máu ghê người, tâm cả kinh hỏi:

“Đây là.....”

“Nhược Khê nàng nói, nếu ta tiếp tục làm nàng hôn mê, nàng sẽ chết trước mặt ta.”Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Vương, nàng thực sự yêu người, mới không tiếc lấy cái chết ép người.”Phượng Minh lúc này mới thở dài.

“Ta biết, cho nên ta mới càng không thể để mất nàng, có lẽ, người không tin, bây giờ chỉ cần có thể thấy nàng, ta liền cảm thấy rất hạnh phúc, rất thỏa mãn, nếu vì giải trừ lời nguyện mà mất nàng, ta tình nguyện chịu đũa đòn của lời nguyện này.”Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt mang theo nụ cười nhàn nhạt, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi nói:

“Nhưng nàng tình nguyện hi sinh tính mạng giải trừ lời nguyện, ta nên làm gì để xóa đi suy nghĩ trong đầu của nàng, khiến nàng buông tha?”

Phượng Minh suy nghĩ một chút, mới nói:

“Vương, kỳ thật rất đơn giản, khiến nàng không yêu người, nếu không thương người, nàng sẽ không thể thay người giải trừ lời nguyện.”

“Khiến nàng không thương ta?”Tây Môn Lãnh Liệt sững sờ.

“Vâng, ví dụ như vương có thể đi sống hạnh phúc một phi tử khác, như vậy trong lòng Nhược Khê sẽ không thoải mái, đã là nữ nhân, thì sẽ có tâm ghen tị, như vậy, có lẽ nàng sẽ không kiên trì thay người giải trừ lời nguyện.”Phượng Minh đề nghị nói.

“Nhất định phải như vậy sao? Ta không muốn dùng cách khiến nàng tổn thương để nàng bỏ qua, nếu không đến bước đường cùng, biện pháp này ta sẽ không dùng.”Tây Môn Lãnh Liệt lập tức cự tuyệt.

“Vương, đây chỉ là đề nghị của ta, ta chỉ muốn nói cho người, chỉ có khiến yêu thành hận, mới có thể khiến suy nghĩ thay người giải trừ lời nguyện biến mất vĩnh viễn trong đầu nàng, nhưng làm như vậy, quả thật không có gì ý nghĩa, nếu nàng không thương người, sẽ chỉ càng khiến người thống khổ, cho nên, vương, đây chỉ là đề nghị.”Sắc mặt Phượng Minh trầm xuống nói, kỳ thật đến bây giờ, hắn có chút hối hận cố chấp trước kia của mình.

“Ta biết, nếu không đến bước đường cùng, ta sẽ không đi nước cờ này.”Tây Môn Lãnh Liệt nói, làm người yêu mình nhất thành hận mình, chuyện này buồn cười biết bao nhiêu.

“Vương, lúc thần tiến cung, Nam vương cũng đến đây, chắc là muốn đến bái kiến nương nương.”Phượng Minh đột nhiên nói.

“Hả, phải không? Hắn rốt cục đến đây.”Tây Môn Lãnh Liệt phát ra một tiếng cười lạnh.

Tử Uyển.

“Thần bái kiến nương nương.”Tây Môn Ngọc vào cửa liền hành lễ nói.

“Tây Môn Ngọc, người đã đến rồi, mau đứng lên, đa lễ như vậy làm gì?”Nguyễn Nhược Khê thấy hắn có chút cao hứng ngoài ý muốn.

“Tạ ơn nương nương.”Tây Môn Ngọc đứng lên, đôi mắt nhìn nàng có mấy phần nhu tình.

Nguyễn Nhược Khê không biết nên đáp lại người ngày xưa Vũ Khuynh Thành yêu mến như thế nào, đành phải nói sang chuyện khác:

“Sao lâu như vậy người mới nhớ tới đến xem ta?”

“Nương nương, hậu cung không phải người nào cũng có thể tùy tiện ra vào? Ta mỗi tháng mới có một cơ hội tiến cung.” Tây Môn Ngọc ôn nhu nói.

“Phải không?” Nguyễn Nhược Khê le lưỡi, sao nàng lại quên chứ.

“Khuyên Thành.” Tây Môn Ngọc nhìn thấy đôi mắt của nàng có chút ngẩn ngơ, lập tức phục hồi tinh thần lại sửa lời nói:

“Nương nương, nàng khỏe không?”

“Ừ, khỏe lắm, người thì sao.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, cảm giác không khí có chút không được tự nhiên.

“Cũng tốt.” Tây Môn Ngọc cũng gật đầu, đột nhiên thấy cổ tay nàng được bó lại, quên lễ nghĩa, cuống quýt cầm tay của nàng nói:

“Làm sao vậy? Tay của nàng sao lại bị thương?”

“Không có việc gì, bị thương một chút thôi, thái y quá khẩn trương thôi.” Thấy đôi mắt hần quan tâm cùng căng thẳng, Nguyễn Nhược Khê xấu hổ rút tay về.

“Để ta nhìn xem.” Tây Môn Ngọc nắm lại tay của nàng, không thả lỏng.

“Thực sự không có việc gì.” Nguyễn Nhược Khê muốn rút tay mình lại, nàng biết để hần thấy miệng vết thương sâu như vậy, nàng lại tổn công giải thích.

“Không có việc gì, để cho ta nhìn xem.” Tây Môn Ngọc dường như không thấy không buông tay.

Đang lúc Nguyễn Nhược Khê không biết cự tuyệt như thế nào, cửa đột nhiên truyền đến tiếng Tây Môn Lãnh Liệt.

“Hoàng thúc muốn xem cái gì?”

112. Chương 112: Đau Lòng

“Hoàng thúc muốn xem cái gì?”

Thân thể Tây Môn Ngọc cứng đờ, vội vàng buông cánh tay của nàng ra, quỳ trên mặt đất hành lễ nói:

“Thần tham kiến vương.”

“Hoàng thúc, đứng lên đi.” Tây Môn Lãnh Liệt đi đến bên người Nguyễn Nhược Khê, thấy cổ tay nàng bị hần nắm đỏ lên.

“Sao chàng lại tới đây?” Nguyễn Nhược Khê theo bản năng giấu cổ tay ra phía sau.

“Không có việc gì cho nên đến gặp nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm nàng vào trước ngực, tay hơi dùng sức, đối với động tác nhỏ này của nàng không hề hài lòng, nàng sợ hần trách tội Tây Môn Ngọc sao?

Nguyễn Nhược Khê cảm thấy được hần tức giận, vừa tức giận vừa buồn cười nhìn hần, trong lòng lại âm thầm cao hứng, đây là hần ăn dấm chua sao?

Tây Môn Ngọc đứng ở đó, nhìn thấy bọn họ trao nhau ánh mắt như không có người, cảm thấy bản thân dư thừa, vừa chấp tay vừa nói:

“Vương, nương nương, thần cáo lui.”

“Được.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu, thậm chí cũng không liếc hần một cái.

Nguyễn Nhược Khê có thể cảm giác được bọn họ bất hòa, cũng đành phải gật đầu nhẹ nhàng với hần, đối với cảm xúc bị thương kia của hần, chỉ có thể thấy áy náy ở trong lòng.

Chờ sau khi Tây Môn Ngọc rời đi, lúc này nàng mới không nhịn được hỏi:

“Bọn chàng trước đây có vấn đề gì sao? Vì sao ta cảm giác chàng giống như có thành kiến với hần?”

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới nhìn chằm chằm nàng hỏi:

“Nếu ta nói, so với những gì nàng thấy hẳn đáng sợ hơn, nàng có tin không?”

Nguyễn Nhược Khê rùng mình, lời này của hắn là có ý tứ gì?

“Nếu ta nói cho nàng, hắc y nhân gặp ở ngoài cung là hẳn an bài, nàng nghĩ thế nào?”Nhắc tới hắn, đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt trở nên lạnh lùng.

“Cái gì?”Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, nàng không thể tưởng tượng được nam nhân ôn nhu như Tây Môn Ngọc, lại là nam nhân vụng trộm tính kế sâu xa như vậy.

“Không tin?”Khóe môi Tây Môn Lãnh Liệt nhếch lên một vòng cung châm chọc, mới nói:

“Nhược Khê, hãy nhớ kỹ, trên thế giới này không phải ai cũng đơn giản như nàng tưởng tượng.”Có lẽ có một ngày, hắn sẽ vì yêu nàng mà làm tổn thương nàng.

“Vậy chàng thì sao? Chàng có thể không?”Nguyễn Nhược Khê theo bản năng hỏi ngược lại.

“Ta ư?”Tây Môn Lãnh Liệt không nghĩ tới nàng hỏi nhanh như vậy, ôm nàng, nhẹ nhàng cười nói:

“Tự nàng nghĩ đi.”

“Ta tin chàng sẽ không.”Nguyễn Nhược Khê ôn nhu cười, kỳ thật có thể hay không thì có vấn đề gì chứ, một tháng sau nàng phải rời đi, cho nên chân tướng đối với nàng không quan trọng, quan trọng là nàng yêu hắn.

“Đúng, ta sẽ không lừa nàng, cho nên ta tự mình đến nói cho nàng, đêm nay ta không qua đêm ở đây.”Tây Môn Lãnh Liệt nhanh trí nói.

“Được.”Nguyễn Nhược Khê không chút do dự đồng ý, nàng còn cho rằng hắn nói đùa.

“Nàng không ăn giấm sao?”Thái độ nàng như vậy khiến trong lòng hắn rất không dễ chịu.

“Chàng đến nói cho ta biết để ta ăn dấm chua sao?”Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê mơ hồ mang theo ý cười, hỏi lại hắn.

“Không phải, ít nhất nàng cũng nên biểu hiện để ý ta một chút.”Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Như vậy được không?”Nguyễn Nhược Khê giả bộ sắc mặt khó coi, khóe môi lại nhếch lên nụ cười hạnh phúc, mỗi lần hắn nói đi nơi khác, cuối cùng vẫn quay trở lại chỗ này, bây giờ còn muốn chơi trò này.

“Được.”Tây Môn Lãnh Liệt hôn nhẹ nàng, đôi mắt hiện lên một tia áy náy, Nhược Khê, thật xin lỗi, bây giờ là thực sự.

Buổi tối.

“Nương nương, nên dùng bữa tối ạ.”Tiểu Ngọc lại một lần nhắc nhở.

“Từ từ, ta còn chưa đói.”Nguyễn Nhược Khê trả lời, cũng không tự giác nhìn ra ngoài cửa, đợi Tây Môn Lãnh Liệt trở lại, mấy ngày nay, dù hắn bận cũng quay trở lại dùng bữa tối với nàng.

“Nương nương.....”Tiểu Ngọc muốn mở miệng, lại không thể nói, nàng biết nương nương đang chờ vương, nhưng nàng nên nói cho nương nương như thế nào, vương đã đi chỗ Lí mĩ nhân rồi sao.

“Không có việc gì, từ từ đi.”Nguyễn Nhược Khê không thèm để ý nói, hắn có lẽ còn bận.

Tiểu Ngọc chỉ có thể than nhẹ một chút ở trong lòng.

Lại một lát sau.

Nguyễn Nhược Khê nhìn ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, hắn sẽ không bận việc quên ăn cơm chiều chứ.

“Tiểu Ngọc, người đi ngự thư phòng xem vương có phải là còn chưa dùng cơm tối không?”Nàng phân phó.

“Nương nương, nói không chừng vương có chuyện, hoặc là đã dùng rồi, hay là người dùng trước đi.”Tiểu Ngọc động cũng chưa động trả lời.

“Vậy người cũng đi nhìn xem, không cần kinh động vương, nếu chàng có chuyện hoặc đã dùng rồi, người trở lại nói cho ta.”Nguyễn Nhược Khê lại phân phó.

“Được, vậy nô tì đi ngay.” Tiểu Ngọc không đành lòng nói cho nương nương, chỉ có thể đi ra ngoài một chuyến, trở về báo:

“Nương nương, vương ở ngự thư phòng làm việc.”

“Còn bận việc, đã dùng bữa tối chưa?” Nguyễn Nhược Khê có chút đau lòng hỏi.

“Nghe Tiểu Lí Tử công công nói, đã dùng rồi.” Tiểu Ngọc cúi đầu trả lời, nàng không muốn nói dối nương nương.

“Vậy được, ta cũng ăn thôi.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới yên tâm, ngồi xuống bàn, ăn cơm tối.

Tiểu Ngọc lại ở một bên lo lắng, nàng có thể nhất thời (trong chốc lát) giấu diếm nương nương, nhưng nương nương sớm muộn gì cũng biết, không biết nương nương có thương tâm hay không?

Ăn xong cơm tối, rửa mặt xong, Nguyễn Nhược Khê mới phát hiện, hắn còn chưa trở về, đứng ở trước cửa sổ lưỡng lự một hồi, nàng có chút cười nhạo chính mình, không biết bắt đầu từ khi nào, không có hắn ở bên người, nàng cứ nhiên mất ngủ.

Một khi đã ngủ không được, vậy qua ngự thư phòng gặp hắn.

Mặc áo ngoài, chi nha một tiếng mở cửa ra.

“Nương nương, đã trễ thế này, người còn muốn đi đâu?” Tiểu Ngọc thấy nàng ăn mặc chỉnh tề đi tới, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, nương nương sẽ không muốn đi gặp vương chứ.

“Đi gặp vương.” Nguyễn Nhược Khê không có giấu diếm liền nói.

“Nương nương, vương nói không chừng đang xử lý chuyện quan trọng? Chúng ta không cần đi quấy rầy người.” Tiểu Ngọc chặn phía trước nàng.

“Chúng ta đi xem thôi, không quấy rầy chàng, Tiểu Ngọc, khi nào thì người suy nghĩ cho vương như vậy.” Nguyễn Nhược Khê trêu ghẹo nói.

“Nương nương, nô tì thấy sắc trời đã trễ rồi, bên ngoài có chút lạnh, sợ nương nương nhiễm lạnh.” Tiểu Ngọc bĩu môi.

“Được rồi, biết người là nghĩ cho ta, đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê không thay đổi chủ ý.

“Nương nương, hay là đừng đi.” Tiểu Ngọc vẫn không nhúc nhích đứng ở đó.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới quay đầu lại, gắt gao nhìn nàng, sao Tiểu Ngọc hôm nay không giống ngày thường như vậy, bình thường nàng không phải khuyến khích mình đi tìm vương sao, vậy mà hôm nay lại ngăn cản.

Còn không dám nhìn thẳng vào mắt mình, trong lòng đột nhiên này lên một dự cảm không tốt, sắc mặt nghiêm lại hỏi:

“Tiểu Ngọc, nói xem xảy ra chuyện gì?”

“Nương nương, đêm nay vương đi chỗ Lí mi nhân.” Tiểu Ngọc biết không giấu diếm được, đành phải nhỏ giọng trả lời.

Cái gì? Hắn thực sự đi chỗ nữ nhân khác? Lời Tiểu Ngọc đích như sấm sét giữa trời oanh tạc trên đầu Nguyễn Nhược Khê, thân thể cứng ngắc đứng ở đó.

Nàng thật ngốc, sao nàng có thể quên? Hắn là vương? Hắn sao có thể độc sủng một nữ nhân là nàng, lúc trước chẳng qua chỉ là để gạt nàng.

“Nương nương, nương nương.” Tiểu Ngọc nhìn sắc mặt nàng thay đổi khó coi, sợ hãi kêu vài tiếng.

“Tiểu Ngọc, người đi đi, ta tự mình trở về phòng ngủ.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới phục hồi tinh thần lại, phân phó xong xoay người liền vào phòng.

Tiểu Ngọc biết nương nương khổ sở trong lòng, không dám rời đi, đành phải ở ngoài cửa.

Trở lại phòng, nước mắt Nguyễn Nhược Khê lập tức chảy xuống, vì sao? Vì sao chỉ một tháng, hắn cũng không chịu đựng, không chịu cho nàng, cho dù là giả dối, hắn cũng không thể lừa nàng, ít nhất chờ sau khi nàng rời đi, hắn tùy tiện có thể đi bất cứ phòng của nữ nhân nào đó, ít nhất nàng cũng không thấy.

Tâm thật sự đau, rất đau, trong phòng dường như không có không khí cho nàng thở.

Nghĩ đến hắn cùng nữ nhân khác lẫn lộn bên nhau, tay của nàng nắm chặt lại, từng bước liền xông ra ngoài.

“Nương nương, người đi đâu vậy?” Tiểu Ngọc thấy nàng như một cơn gió lao ra khỏi cửa, hoảng sợ, vội vàng đuổi theo.

“Tiểu Ngọc, tẩm cung Lí mỹ nhân ở chỗ nào?” Cho đến khi lao ra ngự hoa viên, Nguyễn Nhược Khê mới dừng chân lại, lạnh lùng hỏi.

“Chỗ kia” Tiểu Ngọc lấy tay chỉ.

Nàng không nói hai lời, xoay người bước đi. Tiểu Ngọc hoảng sợ, nương nương muốn làm gì? Chẳng lẽ đi tìm vương?

Bên ngoài cung điện đèn đuốc sáng trưng, Nguyễn Nhược Khê đứng ở xa xa, mơ hồ thấy mỹ nhân đang múa, Tây Môn Lân Liệt ngồi ở phía trên, trong tay cầm chén rượu nhìn chằm chằm mỹ nhân đang múa.

Khiến lòng của nàng đột nhiên trầm xuống, đau xót, nàng đang làm gì cái gì chứ? Đến chất vấn sao? Nàng có tư cách gì để đi chất vấn?

“Nương nương, trở về đi.” Tiểu Ngọc ở phía sau nhẹ giọng nói, đứng ở nơi này, chỉ càng khiến người đau lòng.

“Đi.” Nguyễn Nhược Khê hung hăng xoay người bước đi.

113. Chương 113: Một Giao Dịch

Tây Môn Lân Liệt nhìn thân ảnh buồn bã rời đi ngoài cửa sổ kia, đôi mắt thêm mấy phần không đành lòng cùng áy náy, nắm chặt chén rượu trong tay, nhưng hắn không thể mềm lòng, đây là kết quả hắn muốn.

“Vương, để thần thiếp hầu hạ người.” Lí mỹ nhân xoay người duyên dáng ngã vào trong lòng ngực hắn, quyến rũ đưa chén rượu qua.

Tây Môn Lân Liệt nhìn nàng đôi mắt phát lạnh.

Lí mỹ nhân bị dọa run run, vội vàng đứng sang một bên, khúm na khúm núm ngồi, không dám nói một câu.

Nguyễn Nhược Khê trở về Tử Uyển liền đá cửa ra, rồi đi vào, Tiểu Ngọc biết tâm tình nàng không tốt, rất thức thời không theo vào.

Nước mắt bỗng dưng không ngừng chảy xuống, hóa ra hắn nói bất kể ai cũng không thể tin tưởng bao gồm cả hắn

Nhưng vì sao chứ? Vì sao hắn muốn làm như vậy?

“Nương nương, đây là nước ô mai ướp lạnh nô tì mới lấy từ trù phòng (nhà bếp) về, người uống một chút đi.” Tiểu Ngọc cố ý không để ý tới bộ mặt ngán lệ của nàng.

Nguyễn Nhược Khê không nói hai lời, cầm lấy một hơi uống sạch, khoảnh khắc cảm giác lạnh như băng, cũng khiến lửa giận trong lòng nàng giảm đi rất nhiều.

“Nương nương, người không cần thương tâm, trong lòng vương vẫn thích nương nương.” Tiểu Ngọc lúc này mới nhỏ giọng khuyên giải an ủi nói.

Tâm Nguyễn Nhược Khê khẽ động, bây giờ bình tĩnh lại, hắn rất khác thường, trong đầu đột nhiên hiện ra một suy nghĩ, u ám trên mặt mất đi, hắn khẳng định là cố ý làm như vậy, mục đích rất rõ ràng, khiến nàng từ bỏ ý định giải trừ lời nguyền cho hắn.

“Nương nương, người làm sao vậy?” Tiểu Ngọc thấy nàng đột nhiên cười, hoảng sợ.

“Tiểu Ngọc, người đi nghỉ ngơi đi, không có việc gì.” Khóe môi Nguyễn Nhược Khê nhếch lên một nụ cười, phân phó nói.

“Vâng, nương nương, vậy người cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Tiểu Ngọc cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, không giống giả vờ, lúc này mới yên tâm lui xuống.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới lập tức hung hăng nằm xuống, Tây Môn Lân Liệt đáng chết, cứ nhiên nghĩ đến dùng loại chiêu thức này, xem ngày mai nàng chính hấn như thế nào.

Ngày hôm sau

Tây Môn Lân Liệt vừa mới tan triều, trở lại ngự thư phòng, liền thấy trong tay Nguyễn Nhược Khê bưng thuốc bổ chờ ở nơi đó.

“Sao nàng lại đến đây?” Thấy vẻ mặt nàng nở nụ cười sáng lạn, hấn có chút kinh ngạc, nàng không biết, hay là nở nụ cười giấu dao với hấn. (ý là cười có ý đồ đó)

“Vương mỗi ngày không phân biệt ngày đêm, ngày này qua ngày khác, thần thiếp đương nhiên phải quan tâm thân thể vương, đây là canh gà vừa mới cách thủy với nhân sâm, vương uống nhanh đi.” Nguyễn Nhược Khê hàm ý nói.

“Cũng đúng, buổi tối ngày hôm qua rất vất vả.” Tây Môn Lân Liệt cũng cố ý nói cho nàng nghe.

Mặt Nguyễn Nhược Khê như bị đánh vài cái, đáng chết, hấn cố ý chọc giận nàng sao? Nàng nhẫn, nhưng động tác không khách sáo như lời nói, đem canh gà hung hăng đến trước mặt hấn, giọng nói lại vô cùng ôn nhu:

“Vay chàng uống nhanh đi.”

Tây Môn Lân Liệt nhìn thấy động tác trẻ con của nàng, rõ ràng rất tức giận, lại tỏ vẻ không cần, không khỏi cười khê một chút hỏi:

“Nàng không tức giận sao?”

“Tức giận? Tức giận cái gì?” Nguyễn Nhược Khê cố ý giả ngốc nhìn hấn.

“Ta đi chỗ nữ nhân khác qua đêm, nàng không tức giận sao?” Tây Môn Lân Liệt thần thần hỏi.

“Ta không tức giận, chàng là vương, chàng đương nhiên có quyền đi chỗ nữ nhân khác qua đêm, nếu thần thiếp tức giận, chẳng phải không biết điều sao?” Nguyễn Nhược Khê ra vẻ độ lượng.

“Nguyễn Nhược Khê, ta không nghĩ tới, nàng còn giả vờ như vậy?” Tây Môn Lân Liệt lập tức ôm nàng, nàng sao không biết, hấn cũng không muốn làm nàng tổn thương.

“Đúng vậy.” Nguyễn Nhược Khê cười như không cười.

“Nhược Khê, ta nên bắt nàng làm gì bây giờ?” Tây Môn Lân Liệt đột nhiên chôn đầu ở trước ngực nàng, nàng thông minh như vậy, sao lại không nghĩ ra nguyên nhân mình làm như vậy.

“Vay không cần làm những chuyện ngốc như vậy, chàng không thay đổi được quyết định của ta đâu, chàng càng dùng những cách như vậy càng kích lệ ta, ta sẽ càng cảm thấy chàng yêu ta.” Nguyễn Nhược Khê cũng sẽ ôm hấn, loại trò chơi này không thay đổi được cái gì cả?

“Nhược Khê, nàng đang nói cái gì? Sao ta nghe không hiểu?” Lần này đổi lại là Tây Môn Lân Liệt giả ngốc.

“Nghe không hiểu thì cũng không cần vì ta làm chuyện điên rồ.” Nguyễn Nhược Khê lườm hấn một cái, thay đổi cũng thật nhanh.

“Nhược Khê, có muốn xuất cung đi chơi không, ngày mốt, chúng ta xuất cung đi chơi được không.” Tây Môn Lân Liệt đột nhiên chuyển đề tài, cũng không đợi nàng đồng ý liền tự quyết định.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu, dù sao trong cung cũng rất buồn, đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, lập tức từ trong ngực hấn đứng dậy:

“Vay chàng xử lý quốc sự đi, bây giờ ta trở về.”

Nhìn bóng dáng nàng biến mất ở cửa, sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt cứng lại một chút, một tháng đảo mắt đã qua, hắn nên làm gì bây giờ? Có biện pháp gì khiến nàng rời đi?

Trog đầu đột nhiên lóe lên một chủ ý, sao hắn lại có thể quên.

Tiêu Diêu cung.

Lăng Tiêu một thân y phục đỏ thắm biếng ngác dựa vào nơi đó, một tay cầm chén rượu, một tay ôm mi nhân, thỏa mãn nhìn người múa phía dưới.

“Cung chủ.” Một thuộc hạ đột nhiên đi vào, ở bên tai hắn nói thầm vài câu.

Đôi mắt Lăng Tiêu híp lại một chút, hắn tới làm gì? Vung tay lên, người múa phía dưới lập tức ngừng lại lui ra ngoài, lúc này mới phân phó nói:

“Để hắn đi vào.”

“Vâng, cung chủ.” Thuộc hạ lúc này mới đi ra ngoài.

Rất nhanh liền mang theo người đi đến.

“Lăng Tiêu, chúng ta lại gặp lại.” Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở nơi đó khoe môi có chút cong lên.

“Ta không muốn gặp mặt ngươi, vương, có chuyện nói thẳng đi, ta tin ngươi không phải không có việc gì không ở trong cung điện lại chạy tới đây, nhưng không biết lần này đã đánh mất mi nhân nào, tiếc là không ở chỗ của ta.” Lăng Tiêu ngay cả thân thể cũng chưa động một chút, khoe miệng mang theo trào phúng nhàn nhạt.

“Không, hoàn toàn ngược lại, lần này ta mời ngươi hỗ trợ mang mi nhân của ta đi.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong khiến người hoảng sợ.

“Cái gì?” Lăng Tiêu nao nao, nhìn chằm chằm hắn, không biết hắn có âm mưu gì.

“Không cần giật mình như vậy, ta nghiêm túc.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Ngươi nghiêm túc, nhưng vương có nên cho ta một lý do hay không, lý do để ta cướp mi nhân của ngươi đi? Quan trọng nhất là, ta cướp nàng đi, đối với ta có gì tốt? Không có chuyện có lợi, ta sẽ không làm.” Lăng Tiêu nhìn chằm chằm hắn nói.

“Đương nhiên có lợi, Lăng Tiêu ngươi không cần mỹ nữ, không cần vàng bạc châu báu, thứ duy nhất cảm thấy hứng thú chính điệu múa, ngươi không phải cũng rất thích xem nàng múa sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Nàng?” Trước mắt Lăng Tiêu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia, thần khoe môi đột nhiên lộ ra một nụ cười tà ác

“Tuy ta cảm thấy hứng thú, nhưng, ta muốn biết nguyên nhân?”

“Không có nguyên nhân, ta chỉ muốn cùng ngươi làm một giao dịch, ba ngày sau chỉ cần ngươi cướp nàng đi, sau đêm trăng tròn trả lại ta là được.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn hắn, hắn sẽ không ngay thơ nghĩ mình muốn đem nàng đưa cho hắn chứ.

“Ha ha, ha ha.” Lăng Tiêu đột nhiên cười, sau đó mới nhìn hắn lạnh lùng từng chữ từng chữ nói:

“Tây Môn Lãnh Liệt, vương vĩ đại của ta, ngươi coi ta trở thành cái gì? Lại nói điệu múa của nàng không phải thiên hạ vô song, cho dù là thiên hạ vô song, ta cũng sẽ không tốn nhiều sức lực như vậy giao dịch với ngươi.”

“Lăng Tiêu, ngươi cho là không nắm chắc, không có lợi thế khi giao dịch với ngươi, ta sẽ tìm người sao?” Tây Môn Lãnh Liệt cũng lạnh lùng cười.

“Lợi thế gì?” Lăng Tiêu lúc này mới có chút hứng thú.

“Thần thoại công chúa, không biết ngươi có hứng thú không?” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo nụ cười tự tin, không hoàn toàn nắm chắc, hắn nghĩ mình sẽ đến đây sao?

“Thần thoại công chúa?” Lăng Tiêu khiếp sợ nhìn hần.

“Không sai, chính là thần thoại công chúa, lợi thế này đủ lớn chứ. Đương nhiên người có thể cự tuyệt.” Tây Môn Lãnh Liệt không thêm để ý nói.

Lăng Tiêu lúc này mới gắt gao nhìn chòng chọc hần một hồi, đột nhiên lại chầm chọc nói:

“Ta sao biết lời người nói là thật không, ai cũng biết, thần thoại công chúa đã sớm thất truyền.”

“Lăng Tiêu, người cảm thấy ta đường đường là vương, sẽ dùng lời hoang đường lừa gạt người sao? Huống chi người là loại người gì? Lừa người đối với ta có lợi sao?” Tây Môn Lãnh Liệt chầm chọc hần, hần không khỏi có chút lòng dạ tiểu nhân đi.

Đôi mắt Lăng Tiêu lóe ra một chút, thần thoại công chúa đối với hần quá lợi, huống chi, tin rằng hần không dám lừa mình, nghĩ vậy, mới tà mị cười nói:

“Được, ta tin người, thành giao, nói đi, người muốn ta làm cụ thể như thế nào? Người mới có thể đem thần thoại công chúa cho ta.”

“Rất đơn giản, như ta vừa rồi, người cướp nàng đi ba ngày, qua đêm trăng tròn, ta sẽ đón nàng trở về, sau đó ta đem thần thoại công chúa giao cho người, đương nhiên, người không thể nói cho nàng chúng ta giao dịch, cho nên dùng cơ gì, ta nghĩ người không cần ta dạy, nhưng người phải bảo trọng, không được khiến nàng khó xử, không được động tay động chân với nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt nhấn mạnh hai điểm sau.

“Được, ta đồng ý.” Lăng Tiêu không hề nghĩ ngợi liền nói.

“Được, vậy cáo từ.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, xoay người bước đi.

114. Chương 114: Gặp Lại Lăng Tiêu

Đi trên đường kinh thành phồn hoa, Nguyễn Nhược Khê rất nhẹ nhàng, rất tự tại, rất tự nhiên kéo tay Tây Môn Lãnh Liệt, giống như đôi tình nhân đang trong thời gian nồng ấm, Tiểu Ngọc cùng Tiểu Lí Tử đi phía sau bọn họ cách đó không xa.

“Lãnh Liệt, mua cho ta cái nhẫn đi.” Lúc đi qua cửa hàng trang sức, Nguyễn Nhược Khê đột nhiên nói.

“Được, chẳng trách những gì ta tặng nàng đều không mang, hóa ra là vì nàng thích nhẫn.” Tây Môn Lãnh Liệt giật mình hiểu ra nói.

“Không phải thích, mà là muốn chúng ta cùng nhau mua một đôi, chàng có biết nó có ý nghĩa như thế nào không?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hần hỏi.

“Tượng trưng cho thân phận.” Tây Môn Lãnh Liệt không hề nghĩ ngợi liền nói, vương cùng hoàng hậu cũng có một đôi nhẫn long phượng, chỉ là hần chưa nói với nàng mà thôi.

“Không phải.” Nguyễn Nhược Khê lắc lắc đầu.

“Không phải, vậy có ý gì?” Tây Môn Lãnh Liệt sững sốt, cho tới bây giờ hần chưa nghiên cứu qua thứ này.

“Ở nơi ta ở, nam nữ thành thân sẽ chuẩn bị nhẫn cho nhau, nó có ý nghĩ là yêu ở trong tim, tình nguyện vì người mình yêu trải qua mọi thử thách, bên ngoài có rất nhiều chướng ngại vật, đương nhiên sẽ có lúc chàng không khống chế được chính mình, nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay, nó sẽ nhắc nhở chàng, chàng đã có người yêu, chàng không nên phản bội người ta.” Nguyễn Nhược Khê giải thích.

“Hóa ra là như vậy.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng, nàng đang nhắc nhở mình sao?

“Nhưng chàng yên tâm, ta không phải muốn dùng cái này nhắc nhở chàng đâu? Cái nhẫn này quan trọng như thành thân, nên trong lòng ta có chút để ý.” Nguyễn Nhược Khê còn nói, nhìn thấy nhẫn ít nhất cũng nhắc nhở nàng, nàng đã được gả cho người ta, tuy rằng không có hôn lễ như trong tưởng tượng.

“Không cần giải thích như vậy, ta thích bị nàng nhắc nhở.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm lấy thắt lưng của nàng, ái muội nói bên tai.

“VẬY ĐI VÀO ĐI.” Nguyễn Nhược Khê lập tức đẩy hắn ra, lùi hắn đi vào, lời của nam nhân không thể tin, huống chi hắn là vương.

“CÔNG TỬ, PHU NHÂN, MỜI VÀO BÊN TRONG.” Chủ quán nhiệt tình tiếp đón, lấy ra rất nhiều trang sức bên trong.

“TA MUỐN MỘT ĐÔI NHẪN, CẢM ƠN.” Nguyễn Nhược Khê nói.

“NHẪN?” Chủ quán sững sốt lại còn một đôi, nhẫn như vậy rất ít người muốn.

“KHÔNG CÓ SAO?” Nguyễn Nhược Khê hỏi, một đôi nhẫn hẳn là rất ít đi.

“CÓ, NHƯNG KHÔNG BIẾT CÓ HỢP Ý PHU NHÂN KHÔNG, TA LẤY CHO PHU NHÂN XEM.” Chủ quán lấy từ bên trong ra một đôi nhẫn bạc chạm hoa.

Nguyễn Nhược Khê cầm lấy nhẫn, tuy là nhẫn bạc, tuy rất bình thường, nhưng làm rất tinh tế, hoa văn mặt trên cũng rất được, rất hợp ý của nàng, mang chiếc nhẫn nhỏ này lên tay, rất vừa vặn, cái còn lại đưa cho Tây Môn Lãnh Liệt đeo, vừa là một đôi, cũng vừa vặn.

“ÔNG CHỦ BAO NHIÊU TIỀN?” Tây Môn Lãnh Liệt mở miệng hỏi, nhìn bộ dáng của nàng, là rất thích.

“CÔNG TỬ, HAI MƯƠI LƯỢNG BẠC, KỲ THẬT NHẪN NÀY KHÔNG ĐÁNG BAO NHIÊU BẠC, CHỦ YẾU LÀ TIỀN CÔNG.” Chủ quán giải thích.

“ĐÂY MỘT TRĂM LƯỢNG, CHO NGƯỜI, KHÔNG CẦN THỐI LẠI.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa ngân phiếu một trăm lượng, kéo tay của nàng liền đi ra cửa.

Đi ở trên đường, Nguyễn Nhược Khê quyến luyến không rời nhìn nhẫn trên tay, lại lấy tay hắn đeo vào cùng một vị trí, đột nhiên bá đạo ra lệnh nói:

“TÂY MÔN LÃNH LIỆT, CHÀNG HÃY NHỚ KỸ, NHẪN NÀY LÀ HỨA HẸN CỦA CHÀNG VỚI TA, CHO DÙ LÀ LÚC NÀO CŨNG KHÔNG ĐƯỢC THÁO RA.”

“YÊN TÂM, CHO DÙ NÀNG KHÔNG BẮT TA ĐEO TA CŨNG SẼ KHÔNG THÁO RA.” Tây Môn Lãnh Liệt cười cam đoan, đột nhiên cảm giác được bốn phía có chút động tĩnh, hắn biết là Lăng Tiêu đến đây.

Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt, Nguyễn Nhược Khê bên cạnh đã bị người ôm lên.

“NƯỞNG NƯỞNG.” Tiểu Ngọc cùng Tiểu Lí Tử ở phía sau sợ hãi, lo lắng thét lên.

“NHƯỢC KHÊ.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng đuổi theo, nhưng rất nhanh bị bốn hắc y cuốn lấy.

“LÃNH LIỆT, CỨU TA.” Nguyễn Nhược Khê lời còn chưa nói xong, đã bị điểm huyết hôn mê bất tỉnh, sau đó biến mất trên mặt đường.

“CÁC NGƯỜI LÀ AI?” Tây Môn Lãnh Liệt lớn tiếng hỏi.

Hắc y nhân lại không nói được một lời, cho nhau ánh mắt, đột nhiên bình tĩnh cùng nhau lui lại.

“VƯƠNG, NƯỞNG NƯỞNG LÀM SAO BÂY GIỜ?” Tiểu Ngọc trở mắt thấy Nguyễn Nhược Khê bị người bắt đi, vẻ mặt lo lắng.

“TIỂU NGỌC, VƯƠNG TỰ CÓ CHỦ Ý.” Tiểu Lí Tử nói, vương so với hắn càng nóng vội hơn.

“VỀ HOÀNG CUNG TRƯỚC.” Tây Môn Lãnh Liệt âm trầm nghiêm mặt xoay người bước đi.

Tiểu Ngọc nhìn theo phương hướng nàng biến mất? Cũng bất đắc dĩ đành phải đi theo vương hồi cung.

Từng đợt âm thanh dễ nghe vang lên, khiến Nguyễn Nhược Khê nhú mày một chút, chậm rãi mở to mắt, liền thấy nơi đã từng quen biết, bị dọa ngồi dậy một chút, trước mắt xuất hiện gương mặt yêu nghiệt đang cười cười.

Vội vàng nhắm mắt lại nói:

“NHẤT ĐỊNH LÀ NẪM MƠ, LÀ ẢO GIÁC, TA SAO CÓ THỂ CÒN ĐI VÀO CHỖ NÀY.”

Lại mở to mắt lần nữa, khuôn mặt yêu nghiệt kia dường như đụng phải chóp mũi mình, bị dọa khiến nàng nhin không được kêu lên tiếng.

“A.....”

“Câm miệng.”Lăng Tiêu chịu không tiếng thét của nàng, lớn tiếng quát.

Yên lặng, Nguyễn Nhược Khê lập tức bịt miệng lại, nhìn chung quanh xem, lúc này mới không thể không tin, nàng thực sự lại tới nơi quỷ quái này, lập tức đề phòng nhìn hắn, chuyện lần trước, nàng vẫn nhớ như in, lần này hắn bắt mình đến đây làm gì? Làm nữ nhân của hắn sao? Nghĩ vậy, tay không khỏi đặt lên trên y phục, hoảng sợ lui về phía sau.

“Bảo bối, nàng đang sợ cái gì?”Lăng Tiêu cố ý từng bước bước sát gần nàng.

“Người không cần đi tới đây.”Nguyễn Nhược Khê từng bước bước lui về phía sau.

“Ta cứ muốn qua, thì nàng thế nào?”Lăng Tiêu một chút cũng không để ý tới nàng.

“Ta.....”Nguyễn Nhược Khê lập tức ngậm ngẩn cả người, nàng phải làm sao? Giết hắn, vậy quả thực là không tự lượng sức, để bảo vệ sự trong sạch, vậy chỉ có thể có cách đó.

“Ta, ta tự sát.”

“Tự sát?”Lăng Tiêu sửng sốt, đột nhiên cười ha hả nói:

“Đương nhiên có thể, bảo bối, nàng muốn chết như thế nào? Muốn ta hỗ trợ hay không? Đập đầu vào tường, treo cổ hay cắn lưỡi?”

“Ta nghĩ đã?”Đầu của Nguyễn Nhược Khê bị hắn cười mà run lên, nàng đương nhiên không thể chết được, còn ba ngày nữa chính là đêm trăng tròn, nàng còn muốn sống trở về, giải trừ lời nguyền cho Tây Môn Lãnh Liệt nữa.

Lăng Tiêu cũng là người thông minh, lập tức liền nhìn ra nàng không muốn chết, cố ý đem dao gọt hoa quả tới trước mặt của nàng nói:

“Đây, dao ta chuẩn bị xong cho nàng rồi.”

“Người cho người là ai? Người muốn ta chết ta sẽ chết sao? Ta còn muốn sống.”Nguyễn Nhược Khê thở phì phì trừng mắt hắn, nhận dao gọt quả đi qua lấy một quả táo hung hăng gọt vỏ.

Giết chết người, nàng ở trong lòng hung hăng nói, coi quả táo thành Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu thấy nàng chỉ cần một lượt vỏ táo đã hết, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, một tiểu thư sao có thể luyện kĩ thuật này?

Xì, Nguyễn Nhược Khê vừa lòng nhìn vỏ táo rơi xuống trên mặt đất, cắn một miếng táo trong tay, nàng đột nhiên không sợ hãi, dù sao Tây Môn Lãnh Liệt cũng sẽ tìm nàng, nam nhân đáng chết này cũng có thể đã biết thân phận của mình, dám đấu với vương, hắn cũng không muốn sống.

“Ta không thể không hỏi một chút, kĩ thuật này nàng học từ đâu vậy?”Lăng Tiêu đột nhiên tiến sát gần nàng, ở bên tai nàng hỏi.

Nguyễn Nhược Khê tránh ra xa một chút, môi nhếch lên nụ cười tà ác:

“Người muốn biết sao?”

“Vô nghĩa.”Lăng Tiêu nói.

“Nhưng ta cứ muốn nói cho người, con người ta có một tật xấu, đặc thích biệt thích cắt da người, người hầu của ta, da trên cánh tay đều bị ta cắt hết, máu chảy đầm đìa rất kích thích, kĩ thuật này chính là như vậy mà luyện ra.”Nguyễn Nhược Khê còn cố ý dùng ánh mắt nhìn thẳng đánh giá cánh tay hắn, trong lòng nói, dọa chết người.

“Phải không? Ta cũng thấy rất thích thú? Không bằng bây giờ ta liền thí nghiệm một chút, xem ai cắt nhanh hơn, thế nào?”Lăng Tiêu hưng phấn nói, muốn so chiêu này với hắn, dường như nàng đã quên hắn là ai.

Ách, Nguyễn Nhược Khê sửng sốt, xong rồi, nàng sao lại quên? Hắn là người giết người không chớp mắt.

“Người đi tới.”Lăng Tiêu chỉ tay vào một nữ tử.

Nữ tử bị dọa sắc mặt cũng biến dạng, nhưng vẫn phải đi tới, nhưng thân thể không ngừng run rẩy, giống như một đóa hoa nhỏ sắp lụi tàn, khiến người ta không đành lòng.

“Người tới, chuẩn bị chủy thủ.”Lăng Tiêu hướng về phía thuộc hạ một bên phân phó.

“Vâng, cung chủ.”Thuộc hạ xoay người rời đi.

Sắc mặt nữ tử càng thêm trắng bệch, thân thể dường như muốn ngã xuống, nhưng là nàng biết, nàng không thể ngã, nếu không, chỉ sợ nàng không thoát số mất mạng.

“Người, người sẽ không làm thực chứ.”Nguyễn Nhược Khê tròn tròn mắt.

“Người xem ta giống như giả sao?”Lăng Tiêu nhếch mi yêu nghiệt cười.

115. Chương 115: Đêm Trăng Tròn

Sẽ có người thắc mắc lúc thì LT gọi NK là nàng lúc là người, ta nói luôn là bởi lúc trên chộc lúc tức giận sẽ có cách xưng hô phù hợp

“Người, người sẽ không làm thực chứ.”Nguyễn Nhược Khê tròn tròn mắt.

“Người xem ta giống như giả sao?”Lăng Tiêu nhếch mi yêu nghiệt cười.

“Ta chỉ nói giỡn thôi.”Da đầu Nguyễn Nhược Khê run lên, nàng không đâu lại đi trên chộc sát nhân này để làm gì?

“Ta không nói giỡn, trò chơi này, ta cảm thấy rất hứng thú.”Lăng Tiêu không để nàng có cơ hội đổi ý.

“Cung chủ, chủy thủ đây ạ.”Thuộc hạ rất nhanh bưng một cái khay đặt hai thanh chủy thủ khéo léo, lóe hàn quang.

Sắc mặt nữ tử càng trắng bệch, mồ hôi theo trên mặt chảy ròng ròng xuống, chân cũng liên tục run lên.

“Thử xem đao này thế nào?”Lăng Tiêu cầm một thanh trong đó, kéo vài sợi tóc trên đầu nàng ta, ném lên không trung, tóc nhẹ nhàng rơi trên chủy thủ, liền đứt.

Nguyễn Nhược Khê trừng lớn ánh mắt, nhẽ ra hẳn phải cầm tóc mới có thể cắt đứt nhưng hẳn hoàn toàn không cần, có thể tưởng tượng được, chủy này rất sắc bén, chỉ sợ là nhẹ nhàng một cái, cũng có thể lập tức mất mạng.

“Thế nào?”Lăng Tiêu quay lại hỏi.

Nguyễn Nhược Khê cắn môi, nhìn chủy thủ còn lại trên khay kia, đột nhiên cảm giác được vô số ánh mắt hận ý bắn về phía mình, khiến lưng nàng phát lạnh.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ gặp đôi mắt nữ nhân phía dưới hung ác nhìn chằm chằm nàng.

Sao lại thế này? Nàng đâu hại các nàng chứ? Rõ ràng nàng cũng là người bị hại mà? Cần gì thù hận nàng thế chứ?

“Bây giờ có phải là có thể bắt đầu rồi chứ?”Lăng Tiêu nói xong, tay cầm một thanh chủy thủ đi tới.

Bính, nữ tử kia rốt cục không kiên trì được, ngã xuống hôn mê.

“Đồ vô dụng, người đâu, mang ra ngoài.”Lăng Tiêu lãnh huyết phân phó.

“Vâng, cung chủ.”Một thuộc hạ vội vàng kéo nữ tử hôn mê rời khỏi phòng.

“Người đi tới.”Lăng Tiêu lại chỉ hướng một nữ tử.

Thân thể nữ tử run rẩy, đôi mắt đột nhiên tràn ngập căm hận nhìn về phía Nguyễn Nhược Khê.

Khiến Nguyễn Nhược Khê nhìn không được cũng run run, đột nhiên hiểu được, vì sao các nàng hận mình? Trước đây chỉ một câu nói của nàng, đã chết mấy nữ tử, lúc này, lại là vì nàng.

“Cầm lấy, chúng ta có thể bắt đầu.” Lăng Tiêu đem chủ thủ đặt trong tay của nàng, một hàn quang liền hiện lên trong ánh mắt của nàng.

Trong nháy mắt khiến nàng tỉnh táo lại, ném xuống chủ thủ trong tay xuống nói:

“Ta thừa nhận ta không dám cá, một khi đã bị người bắt đến đây, muốn giết muốn bóc lột tùy người.”

Nói xong, bộ mặt mặc cho hân hân xé đứng đó.

“Vậy múa một điệu đi.” Lăng Tiêu đem chủ thủ đặt qua một bên đột nhiên phân phó.

“Cái gì? Múa?” Nguyễn Nhược Khê sững sờ

“Người bắt ta đến là vì để ta múa cho người xem sao?”

“Nếu không người nghĩ là cái gì? Không phải nghĩ là ta muốn gặp người đấy chứ.” Lăng Tiêu ái muội nói, cười tà mị.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới thở phào, hóa ra thực sự là múa, lúc này mới nói:

“Được.” Không phải chỉ là múa sao?

“Vậy bắt đầu đi, nhưng, người nên biết ta muốn xem chính là điệu múa đặc biệt.” Lăng Tiêu ngồi vào trên ghế nằm.

Đặc biệt, vậy điệu múa đường phố đi, tuyệt đối đủ đặc biệt, Nguyễn Nhược Khê nghĩ, sau đó nói:

“Có thể để ta thay thụy y (áo ngủ) không?”

Thụy y? Mọi người sững sờ, còn chưa nghe nói qua múa phải mặc thụy y.

“Mang nàng đi.” Lăng Tiêu lại càng cảm thấy thêm hứng thú.

“Vâng, cung chủ.” Một nô tì đáp.

Nguyễn Nhược Khê mặc thụy y màu trắng vào, thật buồn bực nha, áo ngủ cổ đại đều là màu trắng, như vậy cách ăn mặc xem ra khá khó nhìn đi, chớp mắt một cái, liền thấy y phục màu đen trên người tì nữ, mở miệng nói:

“Dem y phục này của người cho ta.”

“Được, tiểu thư.” Nô tì không nói hai lời, liền cởi ra.

Nguyễn Nhược Khê lấy nó, trực tiếp xé hai tay áo, sau đó mặc ra bên ngoài y phục màu trắng, lại xé phía dưới, mặc ở trên người giống như một cái áo sơ mi chữ T không có tay, như vậy cũng có thể thông qua, nắm mái tóc dài ra đằng sau, để nô tì tìm một cái khăn lụa màu trắng, buộc ở trên đầu.

Nô tì ở một bên kinh ngạc nhìn nàng ăn mặc một thân quái dị.

Sau khi nàng từ trong phòng bước ra, mọi người đều kinh ngạc, chỉ có Lăng Tiêu thấy nàng ăn mặc một thân chẳng ra hình thù gì, trong lòng lại đột nhiên chờ mong điệu múa của nàng.

“Phiên các người, âm nhạc nhanh một chút, sống động một chút.” Nguyễn Nhược Khê phân phó với nhạc sư ở một bên.

Nhóm nhạc sư sững sờ, tuy không hiểu sống động trong lời nàng nói là cái gì? Nhưng nhanh thì nghe hiểu được.

Tốc độ âm nhạc đột nhiên nhanh hơn.

Nguyễn Nhược Khê đứng ở chính giữa hai chân chụm lại, hai cánh tay tự nhiên rũ xuống, theo tiếng nhạc, đột nhiên vận vẹo thân thể, vung tóc lên,..... Thân thể đột nhiên trông cây chuối, tay trái tay phải thay nhau, thân thể xoay tròn.....

Mọi người bị điệu múa kỳ lạ này hấp dẫn, thân thể của nàng mềm mại như vậy, cũng không ôn nhu như điệu múa bình thường, điệu múa như vậy, không cần nói là nhìn thấy, nghe cũng chưa nghe qua.

“Có được không?” Hồi lâu, Nguyễn Nhược Khê đỏ mặt hời hợt mới ngừng múa.

“Được.” Bốp bốp, Lăng Tiêu nhin không được vỗ tay, cho tới bây giờ hắn còn không biết một nữ tử có thể nhảy ra điệu múa như thế.

“Một khi người đã vừa lòng, vậy cung chủ để ta đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê nhân cơ hội yêu cầu.

“Thả người đi, ta hao tâm tổn sức bắt người đến như vậy, người nghĩ một điệu múa có thể thả đi sao? Ta muốn người múa ít nhất ba ngày.” Lăng Tiêu không nhanh không chậm nói, ba ngày sau, đã qua đêm trăng tròn.

Ba ngày? Vậy chẳng phải đã qua đêm trăng tròn sao, Trái tim Nguyễn Nhược Khê quỳnh lên nói:

“Không thể, nhiều nhất hai ngày, người liền thả ta đi.”

“Chuyện này hình như không phải do người định đoạt.” Đôi mắt Lăng Tiêu lạnh lùng, dạo này hắn thật tốt số, đêm trăng tròn này sao nàng và Tây Môn Lân Liệt đều khẩn trương như thế, lại nói, hắn không phải đã tìm được huyết nô khác sao?

“Lăng Tiêu, vậy người cũng đừng quên, ta chính là phi tử của vương, người bắt cóc ta, chính là đối nghịch với triều đình, người không nghĩ tới hậu quả sao?” Nhẹ nhàng không được, Nguyễn Nhược Khê quyết định mạnh bạo.

“Nguyễn Nhược Khê, không phải Vũ Khuynh Thành, người nghĩ ta không biết thân phận của người sao? Người nghĩ rằng ta sợ vương sao? Nói thật cho người biết, nếu người không phải phi tử của vương, ta có lẽ còn không trắc trở bắt người tới đây như vậy.” Lăng Tiêu không hề để ý nói, sao nàng biết được, nàng là bị vương bán đứng cho hắn.

“Người.....” Nguyễn Nhược Khê tức giận trừng mắt hắn, cuối cùng, đành phải cầu xin nói:

“Lăng Tiêu, cho dù người có yêu cầu gì, ta cũng đáp ứng, ta chỉ xin người đêm trăng tròn để ta trở về, qua đêm đó, người lại mang ta đi.” Nếu nàng chết, cũng không xem như nói không giữ lời.

Lại là đêm trăng tròn, mắt Lăng Tiêu hí lại, nhìn nàng nghiến齿 nói:

“Có thể, nhưng, trừ phi người nói cho ta, vì sao phải về đêm trăng tròn?”

“Lăng Tiêu, ta cũng không gạt người, ta là huyết nô, đêm trăng tròn, ta phải cho thần bảo vệ uống máu.” Nguyễn Nhược Khê nói, nàng không thể nói cho hắn chân tướng.

“Vũ Khuynh Thành, nói dối thì phải trả giá, người nghĩ rằng ta không ở hoàng cung, thì không biết chuyện trong hoàng cung sao? Trong hoàng cung đã có một huyết nô khác.” Lăng Tiêu lạnh lùng nói, muốn lừa hắn, nàng còn chưa đủ độ.

“Đó là người không biết, kỳ thật máu Vũ gia chúng ta mới thích hợp nhất cho thần bảo vệ, bởi vì vương sủng ái ta, không muốn để ta chịu khổ, cho nên mới tìm một người thay thế, nhưng người nên biết, cho dù là máu tương đồng, nhưng cũng không hoàn toàn giống, cho nên vì vương, vì lễ dân bách tính thiên hạ, ta không thể ích kỷ như vậy, đêm trăng tròn nhất định phải về.” Nguyễn Nhược Khê nói, vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

Đôi mắt Lăng Tiêu nhần lại một chút, chẳng lẽ thực sự như lời nàng nói, Tây Môn Lân Liệt là vì muốn nàng tránh đêm trăng tròn, chẳng qua, như vậy cũng không hợp lý, muốn ột người không vô công tránh trong mười hai canh giờ rất đơn giản, cần gì phải trắc trở tốn công đến tìm hắn như thế chứ? Nhưng mấy chuyện này đều không liên quan tới hắn, hắn để ý chính là thần thoại công chúa kia.

Nghĩ vậy, không khỏi nói:

“Chuyện này có liên quan gì đến ta?”

“Đương nhiên có liên quan, người không phải con dân của vương triều sao? Người không cần thiên hạ thái bình sao?” Nguyễn Nhược Khê hỏi ngược lại, tuy nhiên chuyện này quả thật có chút gượng ép.

“Ha ha.” Lăng Tiêu đột nhiên cười ha hả, nói:

“Người nói đúng, ta thích ngày không yên ổn, chẳng qua, người càng như vậy, ta càng muốn người đêm trắng tròn không trở về, không phải như vậy đơn giản hơn sao?”

“Người.....”Nguyễn Nhược Khê tâm cả kinh, nam nhân này thật sự là quá thông minh rồi, cho dù thế nào, nàng cũng không thể để cho người khác biết chuyện Tây Môn Lãnh Liệt bị nguyên rửa thành sói.

“Người không cần nói nữa, Lăng Tiêu ta từ trước tới nay không nói hai lời, ta nói ba ngày, liền ba ngày, ai cũng không thay đổi.”Lăng Tiêu ngắt lời của nàng

Nguyễn Nhược Khê cắn răng không nói, còn thời gian hai ngày nàng phải cách nghĩ và cầu mong Tây Môn Lãnh Liệt sẽ tìm đến nàng

116. Chương 116: Nhảy Giao Lưu

Đêm khuya yên tĩnh, Nguyễn Nhược Khê không có một chút buồn ngủ, nếu Tây Môn Lãnh Liệt không tìm thấy mình thì làm sao bây giờ? Nàng phải tự nghĩ cách rời đi, nhưng nên rời đi như thế nào? Ai, thử dài, đứng dậy mở cửa sổ, muốn hít một hơi không khí mới mẻ, lúc này mới phát hiện, a, bên ngoài cơ nhiên không ai đem canh giữ, trong lòng mừng thầm một chút, thật tốt quá, vậy chẳng phải là nàng có cơ hội đào tẩu, cần thận quan sát bốn phía một chút, không phát hiện một bóng người, lúc này mới yên lòng, Nói liền làm, nàng cố gắng dựa vào trí nhớ hồi tưởng đường lần trước rời đi, ám xử (người ở trong chỗ tối) ở một bên đi ra ngoài.

“Cung chủ, nàng muốn trốn đi.”Thuộc hạ ám xử lập tức bẩm báo cho Lăng Tiêu, bởi vì cung chủ đã dặn dò, có chuyện gì, cũng không được tự ý quyết định, phải bẩm báo hẳn.

“Trốn đi?”Khóe môi Lăng Tiêu khẽ nhếch lên, chuyện này đúng là giống với phong cách của nàng, đứng dậy phân phó nói:

“Đi, đi xem.”Dù sao cũng rất nhàm chán, không bằng bồi nàng chơi đùa.

Nguyễn Nhược Khê càng đi càng cảm thấy kỳ quái, đi nửa ngày, nơi lớn như vậy, nàng ngay cả một người cũng không gặp được, rất không phù hợp với lẽ thường, chẳng qua, nàng bây giờ không có thời gian ở trong này, trong lòng thầm nghĩ rời khỏi nơi này.

Nhưng nàng không biết, ở bốn phía của nàng đều là ám xử Hắc y nhân, một đường theo đuôi nàng.

Cửa lớn? Trong lòng Nguyễn Nhược Khê kích động, đi ra khỏi cửa này nàng liền tự do, hưng phấn khiến nàng quên, cửa lớn sao lại không có thủ vệ.

Một đường chậm chậm chuồn ra khỏi cửa lớn, tâm tình kích động còn chưa biến mất, nụ cười liền động lại ở trên mặt.

Bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, Lăng Tiêu nhàn nhã ngồi ở đó, bên người đều là Hắc y nhân đeo mặt nạ như nhau, dường như là đang chờ nàng đi ra.

“Người..... Người sao ở chỗ này?”Lời Nguyễn Nhược Khê lú lại hỏi, không phải cố ý ở đây chờ nàng chứ.

“Ta sao lại ở trong này, không cần cho người biết, nhưng ta muốn biết, người nửa đêm canh ba, sao lại xuất hiện ở đây?”Lăng Tiêu nhếch mày, tà mị cười.

“Người là thẳng góc hay bị đàn động, ta đương nhiên là trốn đi, chẳng lẽ ta lại tản bộ đêm khuya?”Nguyễn Nhược Khê trực tiếp mắng, bây giờ nàng đã hiểu được, hẳn vui vẻ đùa giỡn mình, nếu không sao nửa ngày một người cũng không thấy.

“Vậy người cũng nên biết vì sao ta lại xuất hiện ở đây? Ta ở đây chờ người, chẳng qua, người cũng thật chậm chạp, ta ọi người rút lui rồi, mà nửa ngày mới đi ra được.”Lăng Tiêu một cú cũng không tức giận, giọng điệu còn mang theo châm chọc.

“Người hãy bớt sàm ngôn (nói lời vô dụng) đi, để ta đi, thì tránh ra, không cho ta đi, muốn thế nào tùy người.”Nguyễn Nhược Khê lười cùng hần dài dòng, sớm biết mình sẽ không dễ dàng trốn đi như vậy mà.

“Nếu để người đi, ta cũng không nửa đêm chờ ở đây, bây giờ xem ra chỉ có thể phạt.” Lăng Tiêu coi bộ dạng nàng như kẻ ngốc.

“Phạt, phạt cái gì?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, trên lưng có chút ớn lạnh, không biết hẳn lại muốn xuất ra chiêu gì.

“Người đang sợ hãi sao?” Lăng Tiêu liếc mắt liền nhìn thấu lòng của nàng.

“Gặp phải người yêu nghiệt như ngươi, ta có thể không sợ hãi sao?” Nguyễn Nhược Khê cũng không có chút giấu diếm.

“Yêu nghiệt?” Sắc mặt Lăng Tiêu lạnh một chút, chưa từng có người nào dám nói hắn yêu nghiệt, đột nhiên đứng dậy bước từng bước đến gần nàng.

“Người muốn làm gì?” Nguyễn Nhược Khê bị dọa bước từng bước lui về phía sau.

“A.....” Thân thể lập tức bị hắn vác trên vai, khiến nàng nhịn không được rống to ra tiếng.

“Người thực phiền.” Lăng Tiêu trực tiếp lấy miệng thay tay, che miệng của nàng.

Ánh mắt Nguyễn Nhược Khê trừng lớn mấy lần, đôi mắt kinh ngạc nhìn hắn.

“Lần sau mà kêu, ta trực tiếp khâu miệng của ngươi lại.” Lăng Tiêu vừa lòng nhìn nàng.

“Ngươi, ngươi cư nhiên hôn ta.” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới lấy tay chỉ vào hắn, hắn cư nhiên phi lễ (kiếm nhã) với nàng, trong lòng tức giận lập tức bùng lên, không hề nghĩ ngợi, thuận tay đánh qua.....

Ba? Một tiếng vang thanh thúy, làm sơn cốc yên tĩnh không có một tiếng động.

Thuộc hạ đứng ở đó, ánh mắt ngoài mặt nạ, đều mở to, cung chủ của bọn họ, cư nhiên bị một nữ nhân đánh.

“Người dám đánh ta?” Sắc mặt Lăng Tiêu trong khoảnh khắc trở nên rét lạnh, đôi mắt híp lại bắn ra hào quang nguy hiểm.

Nguyễn Nhược Khê bị dọa sững sốt, nàng cư nhiên đã đánh hắn, không được, nàng cũng không thể để người ta áp bức.

“Không có, ta sao dám đánh cung chủ ngươi, người xem, đêm nay nhiều muỗi, ta đang đánh muỗi, thực sự đánh muỗi.” Nàng vội vàng nguy biện.

Muỗi, mọi người theo bản năng nhìn bốn phía, làm sao có muỗi? Nhưng ai dám ra tiếng, đều chờ cung chủ phản ứng xem sao.

Lăng Tiêu gắt gao nhìn chăm chăm nàng, trái tim Nguyễn Nhược Khê đập dữ dội.

“Nói như vậy ta nên cảm tạ ngươi.” Lăng Tiêu nói ngoài dự đoán mọi người, nhưng sắc mặt bình tĩnh không thể nhìn ra cảm xúc.

“Ừ ừ.” Nguyễn Nhược Khê theo bản năng gật gật đầu, sau đó vội vàng lắc đầu nói:

“Không phải, ta cũng không dám để cung chủ cảm tạ.”

“Không dám, cũng không có nghĩa là ta không nên cảm tạ, ta quyết định, muốn được cảm ơn ngươi.” Lăng Tiêu cố ý nói nhấn mạnh từng từ, ôm lấy nàng đi vào bên trong.

“Không cần, thật không cần.” Dọc trên đường đi đều là tiếng của Nguyễn Nhược Khê.

Bính, ném nàng lên trên giường, nàng vội vàng đứng dậy, thấy hắn đứng ở bên giường nguy hiểm nhìn mình, vội vàng lùi ra phía sau nói:

“Ta là phi, ngươi không thể xằng bậy.”

“Cảm ơn ngươi nhắc nhở ta, nữ nhân của ta vô số kể, nhưng nữ nhân của vương thì vẫn là lần đầu tiên, ta sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy?” Lăng Tiêu cố ý dè dặt cơ thể nói.

“Ta, ta múa cho ngươi xem.” Nguyễn Nhược Khê kinh hoảng nói.

“Múa, được, người tốt nhất là cho ta một kinh hỉ.” Lăng Tiêu buông thân thể của nàng ra một chút, hấn chẳng qua chỉ dọa nàng thôi, không đánh nàng, cũng không phải bởi vì nàng là nữ nhân của vương, mà là bởi vì thần thoại công chúa kia.

Nguyễn Nhược Khê lập tức nhảy xuống giường, ánh mắt liếc quanh một chút, trở nên láu lỉnh nói:

“Người một khi đã thích múa như vậy, không bằng, ta dạy cho người một cách nhảy hai người.”

“Hai người nhảy? Nhảy thế nào?” Lăng Tiêu hỏi.

“Người đi tới đây, như vậy, tay đặt ở thắt lưng ta.” Nguyễn Nhược Khê dạy hấn bốn động tác cơ bản, sau đó đem tay đặt ở trên vai hấn, mặt khác một tay đặt trên tay hấn.

“Đây là cái gì?” Lăng Tiêu hỏi.

“Nhảy giao nghị (giao lưu), học theo ta, một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ta tiến người lùi, ta lùi người tiến.” Nguyễn Nhược Khê nói.

Ánh mắt Lăng Tiêu nhìn bước chân của nàng, theo động tác của nàng.

“Ai u.....” Nguyễn Nhược Khê nhin không được hô.

“Rõ ràng là người giẫm lên ta, kêu cái gì?” Lăng Tiêu lạnh lùng hỏi.

“Đây là ta kêu hộ người.” Nguyễn Nhược Khê làm bộ như mắc cỡ nói, trong lòng lại đắc ý, chờ xem, xem ta giẫm chết người.

“Tiếp tục.” Lăng Tiêu hừ một tiếng phân phó.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê cố ý bước chân nhanh, vài lần muốn giẫm chân hấn, đều bị hấn dễ dàng tránh được, ngược lại động tác phối hợp càng ngày càng ăn ý.

Đôi mắt Lăng Tiêu nhìn chăm chăm nàng, mảnh khoe của nàng, hấn sao không biết chứ?

Nguyễn Nhược Khê lúc này không thể không cảm thán cổ nhân thông minh cùng và sáng suốt, nhìn thấy thân thể cao ngất rần chắc của hấn, có thể so sánh được với Tây Môn Lân Liệt, lại nghĩ đến vương, sắc mặt âm trầm một chút, nhìn hấn trước mắt, có chút không phục cố ý buông hấn ra? Thân thể duyên dáng xoay một vòng, rồi trở lại trên lưng hấn.

Nhưng cuối cùng mới phát hiện, hấn cư nhiên có thể hoàn toàn đuổi kịp tiết tấu của nàng, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt yêu nghiệt kia, lập tức dừng lại:

“Được rồi, không nhảy nữa.”

“Nhảy.” Lăng Tiêu chỉ nói ra một từ đơn giản.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hấn một cái, tuy trong lòng không hề thoải mái, cũng không dám chọc giận hấn, chỉ hận mình không đủ thông minh đấu lại hấn.

“Nhảy đi.” Nguyễn Nhược Khê không thể không nhảy cùng hấn.

Nhưng thật ra Lăng Tiêu càng nhảy càng đắc ý, càng nhảy càng cầm tay theo ý mình, cuối cùng, hoàn toàn đều là hấn dìu nàng nhảy.

Nguyễn Nhược Khê chỉ không ngừng phối hợp với hấn, nhảy không biết bao lâu, nàng thực sự không thể tiếp tục, mới nói:

“Ta mệt mỏi quá, ta muốn ngủ.”

Lời vừa nói xong, trực tiếp ngủ ở trong lòng ngực hấn.

Lăng Tiêu ôm nàng trong lòng ngực, đôi mắt dừng ở khuôn mặt đỏ ửng mệt mỏi của nàng.

Nàng rất thông minh, rất quật cường, nhưng cũng biết lúc nào tiến lúc nào lui, trên người nàng có một loại lực hấp dẫn không hiểu được, giống như điệu nhảy quý quý của nàng. Trách không được, Tây Môn Lân Liệt để ý nàng như thế.

Nếu lần đầu tiên vì điệu nhảy của nàng mà để ý nàng, như vậy, cũng chính là bởi vì cá tính của nàng, sự thần bí của nàng, hẳn muốn tìm tòi nghiên cứu, nàng thực ra biết bao nhiêu chuyện người khác không biết.

117. Chương 117: Bị Hắc Đùa Giỡn

Tây Môn Lãnh Liệt ngồi một mình trong ngự thư phòng, tấu chương trước mắt giống như để chưng bày, trong đầu đều là hình ảnh Nguyễn Nhược Khê, nàng có khỏe không? Có sợ hãi hay không? Có nhớ mình hay không?

Hóa ra ngày không có nàng, không thú vị như vậy, hoàn toàn không có sức sống.

“Vương, người nên nghỉ ngơi đi, nường nường là người tốt trời nhất định phù hộ, nhất định không có việc gì” Tiểu Lí Tử tiến đến bẩm báo, từ khi nường nường mất tích, một ngày một đêm, vương đều không nghỉ ngơi, hẳn còn nghĩ vương là vì lo lắng cho nường nường.

“Tiểu Lí Tử mang cho ta chén trà.” Tây Môn Lãnh Liệt lại phân phó.

“Vương, người uống ba chén rồi, thực sự không nên uống nữa.” Tiểu Lí Tử nhỏ giọng khuyên nhủ.

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng đảo qua, Tiểu Lí Tử bị dọa không dám lẩm miệng, vội vàng đi chuẩn bị nước trà.

Cảm giác được ánh nắng chói mắt, Nguyễn Nhược Khê lấy tay che sáng, lập tức mở to mắt, thấy tất cả đều xa lạ, lại nhắm mắt lại.

Nàng không thể trốn đi, như vậy chỉ có chờ Tây Môn Lãnh Liệt tới cứu mình, chờ ngày này qua ngày khác, nàng giả bộ ngủ, chỉ cần bụng không đói, hẳn nàng sẽ không đứng dậy.

“Nàng còn chưa tỉnh ngủ sao?” Cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Lăng Tiêu.

“Bẩm cung chủ, đúng là tiểu thư còn chưa tỉnh ngủ.” Một nô tì trả lời.

“Mở cửa, ta đi vào nhìn xem.” Lăng Tiêu phân phó.

“Vâng, cung chủ.” Nô tì nói xong mở cửa.

Thần kinh Nguyễn Nhược Khê lập tức khẩn trương lên, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại.

Lăng Tiêu đi đến bên giường, nhìn thấy bộ dạng giả vờ ngủ say của nàng, khóe môi đột nhiên nhếch lên một vòng cung, lại giả vờ, được, hẳn muốn xem nàng giả vờ được đến khi nào?

Nguyễn Nhược Khê vẫn không nhúc nhích nằm ở đó, chỉ cảm thấy giác một ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến nàng, khiến cả người nàng khó chịu, muốn cử động lại sợ lộ, sợ là khó tiếp tục giả vờ, nhưng cảm giác này khó chịu quá.

Một phút, hai phút, ba phút, mười phút, hai mươi phút, ba mươi phút..... Nàng cảm giác được đã qua ít nhất một giờ, hẳn còn không rời đi, ánh mắt cũng không dời trên mặt của nàng.

Không được, thật khổ sở, chết tiệt, hẳn sao lại không đi chứ? Hay là cố ý, thân thể đang bất động cứng ngắc, không có biện pháp, đành phải cử động thân thể, chậm rãi mở to mắt, làm bộ như vừa tỉnh ngủ, thấy bộ mặt cười như không cười của hắn ở bên giường, ra vẻ kinh ngạc hỏi:

“Sao người lại ở đây?”

“Không giả vờ ngủ nữa sao?” Lăng Tiêu không đáp mà hỏi ngược lại nàng.

“Vốn muốn giả vờ tiếp, nhưng đói, đành phải ăn cơm, người chứ đâu phải sắt thép, một bữa không ăn rất đói.” Nguyễn Nhược Khê không thèm nhìn, hẳn thông minh như vậy, khẳng định biết mình giả vờ, nàng cũng không cần giấu diếm.

“Bây giờ đã qua thời gian ăn cơm.” Lăng Tiêu nói, nàng muốn ăn, hẳn sẽ cho nàng ăn sao?

“Lăng Tiêu, người có ý gì? Người ăn cơm còn chọn thời gian sao? Không muốn cho ta ăn cơm, liền nói rõ, cũng không cần tìm lý do này.” Nguyễn Nhược Khê nhìn chăm chăm hắn, nam nhân sao bụng dạ cũng hẹp hòi như thế.

“Người đâu, chuẩn bị một ít đồ ăn mang qua đây.” Lăng Tiêu đột nhiên cười khê một chút.

“Vâng, cung chủ.” Nô tì ngoài cửa lên tiếng rồi lui xuống.

Rất nhanh liền chuẩn bị đồ ăn mang lên.

Nguyễn Nhược Khê vừa chậm rãi ăn, vừa nghĩ rớt cuộc nên rời đi như thế nào, ngày mai là đêm trăng tròn rồi, nghĩ đến quá trình Tây Môn Lãnh Liệt thống khổ biến thành soi, lòng của nàng liền đau không chịu được, nếu qua ngày mai, nàng lại phải đợi đến tháng sau, nàng không muốn để hắn chịu thống khổ như vậy.

“a.....” Không yên lòng nên cắn vào đầu lưỡi mình, đau đến nổi nhăn mặt lại.

“Làm sao vậy?” Lăng Tiêu đỡ lấy nàng một chút.

“Cắn phải lưỡi.” Nguyễn Nhược Khê không biết vì sao nước mắt không thể khống chế chảy xuống, có lẽ là ủy khuất trong lòng mà ra.

Quen thấy nàng kiên cường, còn cho tới bây giờ không thấy hình dáng yếu đuối bất lực của nàng như thế, Lăng Tiêu đột nhiên không biết nên an ủi nàng như thế nào.

“Ô ô, ô ô.” Nguyễn Nhược Khê ngồi ở đó, khóc òa lên, muốn đem hết ủy khuất trong lòng ra.

“Câm miệng.” Lăng Tiêu rốt cục bị nàng khóc thấy phiền, hắn còn chưa bao giờ biết nữ nhân khóc sẽ không dứt như vậy.

Yên lặng, Nguyễn Nhược Khê sững sốt, sau đó lại lớn tiếng khóc, vừa khóc vừa nói:

“Người có phải quá bá đạo không, khóc người cũng quản sao? Ta càng muốn khóc.”

“Phải không? Người hình như đã quên, cảnh cáo của ta.” Lăng Tiêu đi đến cạnh nàng, đôi mắt lộ ra uy hiếp.

Nguyễn Nhược Khê hoảng sợ, lập tức ngừng khóc.

“Vì sao muốn khóc?” Giọng điệu Lăng Tiêu đột nhiên dịu xuống.

“Còn có thể có cái gì nữa? Đương nhiên là bị người bắt đến đây, trong lòng sợ hãi.” Giọng nói của Nguyễn Nhược Khê đều là bất mãn cùng oán hận.

“Vậy người không cần lo, ta nói rồi, ngày mốt sẽ tiễn người trở về.” Lăng Tiêu không thêm để ý nói.

“Vì sao phải ngày mốt, Lăng Tiêu, người bắt ta đến chỉ vì điệu múa, ta có thể thỏa mãn yêu cầu của người, ta chỉ hy vọng, người có thể trước buổi tối ngày mai, thả ta đi, có được không?” Nguyễn Nhược Khê nói nhỏ nhẹ, vẻ mặt khẩn cầu.

Lăng Tiêu nhìn chăm chăm nàng, lại là đêm trăng tròn? Rớt cuộc có chuyện gì bí mật? Nhưng không có liên quan tới hắn, hắn tuy không phải chính nhân quân tử gì, nhưng nhất ngôn cửu đỉnh, nói lời giữ lời, hắn một khi đã đồng ý với Tây Môn Lãnh Liệt thì sẽ không đổi ý, huống chi, còn có thần thoại công chúa kia.

“Có thể không?” Thấy hắn không nói, Nguyễn Nhược Khê nhịn không được lại hỏi một câu.

“Vậy phải xem biểu hiện của người đã, nếu làm ta vừa lòng, có lẽ, ta sẽ.....” Lăng Tiêu úp mở nói.

“Được, người nói đi, người muốn như thế nào mới vừa lòng?” Bộ dạng của Nguyễn Nhược Khê như không đếm xỉa gì đến thứ khác.

“Vậy trước tiên nhảy lại điệu hôm qua một chút.” Lăng Tiêu vươn tay hướng về phía nàng.

“Vô cùng nguyện ý phụng bồi.” Nguyễn Nhược Khê đem tay đặt ở trong tay hắn, bước chân nhẹ nhàng tới, nàng chỉ hy vọng, hắn có thể thả nàng sớm một chút.

Sắc trời vừa mới lên, một đêm không ngủ Nguyễn Nhược Khê bước đến tắm thất Lăng Tiêu.

“Cung chủ của các người tỉnh chưa?” Nàng hỏi nô tì một bên.

“Tiểu thư, bây giờ sắc trời còn sớm, cung chủ còn ngủ.”Nô tì trở lời.

“À.”Nguyễn Nhược Khê nhăn nạy, nàng phải chờ, dù sao thời gian còn kịp, chỉ cần về trước buổi tối là được.

Sắc trời đã lên cao, mặt nàng lo lắng nhìn sang cửa phòng, hắn như sao còn chưa dậy? Nhưng nàng chỉ có thể chờ, ai bảo nàng cần nhờ người chứ.

Mặt trời đã chiếu vào mặt người nóng bỏng, phòng trong vẫn không có động tĩnh gì.

Nguyễn Nhược Khê có chút không chờ được, nhìn nô tì liền nói:

“Người đi nhìn xem, cung chủ các người cũng nên rời giường rồi chứ.”

“Tiểu thư, nô tì không dám quấy rầy cung chủ, trừ phi không muốn sống, nếu không cung chủ ngủ đủ tự nhiên sẽ tỉnh, không có bất kì cái gì quấy rầy người.”Nô tì lúc này mới nói.

“Phải không? Vậy hắn thường ngủ tới lúc nào?”Nguyễn Nhược Khê hỏi.

“Cái này nô tì không rõ lắm, có thể sắp tỉnh lại, cũng có thể ngủ thẳng tới buổi tối.”Nô tì không xác định nói.

“Cái gì? Ngủ thẳng đến buổi tối?”Nguyễn Nhược Khê trừng lớn ánh mắt, vậy chẳng phải đã chậm sao.

“Tiểu thư, nói nhỏ thôi, nếu không đánh thức cung chủ, nô tì đảm đương không nổi.”Tiểu nô tì bị nàng làm hoảng sợ.

“Người tránh ra.”Nguyễn Nhược Khê lại đẩy nàng ra một chút, trực tiếp xông vào.

Trước mắt hiện ra một màn cung đồ sinh động, khiến nàng thiếu chút nữa phun máu mũi.

Lăng Tiêu tóc rối tung ở trên giường, thân thể tinh trắng, cơ bụng rắn chắc, làm khiến nàng muốn đui mù hai mắt, quá ác liệt, không nghĩ tới dáng người hắn được như vậy. Nhưng cái vật kia, làm mặt nàng không khỏi đỏ lên, vội vàng quay người lại, chợt nghe tiếng trêu đùa của hắn.

“Thế nào? Xem đủ rồi sao? Dáng người ta có phải là rất được không?”

“Cũng bình thường.”Nguyễn Nhược Khê che dấu sự xấu hổ của mình, lại vội vàng nói sang chuyện khác:

“Lăng Tiêu, khi nào thì người để ta đi?”

“Để người đi đi? Ta khi nào thì nói muốn để người rời đi?”Lăng Tiêu đứng lên, thậm chí không lấy cái gì che thân thể mình.

“Người không phải nói, chỉ cần ta khiến người cao hứng, người sẽ để ta rời đi sao?”Nguyễn Nhược Khê tức giận nhìn hắn.

“Nhưng ta có nói người làm ta cao hứng sao?”Lăng Tiêu hỏi lại nàng.

“Người đùa giỡn ta?”Nguyễn Nhược Khê tức muốn điên, hắn sao có thể lấy chuyện này nói giỡn.

Lăng Tiêu làm bộ ngu ngốc.

“Lăng Tiêu, ta muốn giết người.”Nguyễn Nhược Khê tức giận tay nắm thành quyền đánh qua mặt hắn, nhưng còn chưa đụng tới hắn, đã bị hắn đưa tay điểm một cái, thân mình mềm nhũn, té xỉu trong lòng ngực hắn.

118. Chương 118: Quyết Định Hối Hận

Trong phòng, Nguyễn Nhược Khê mở to mắt lập tức từ trên giường đứng dậy, mở cửa chạy ra bên ngoài? Thấy ánh trắng trên bầu trời cao, thân thể lay động vài cái, nàng biết cái gì cũng đã chậm, Tây Môn Lãnh Liệt lúc này hắn đã biến thành sói rồi.

Việc này cũng thể hiện rằng nàng mất đi một cơ hội giải trừ lời nguyền cho hắn.

Hoàng cung, Tây Môn Lãnh Liệt ngồi ở bên giường điều công, sau đó mở to mắt liền xuất cung, hắn nên đi đón nàng về.

Ba ngày, dài như ba tháng vậy, ngày không có nàng, quả là ngày không thú vị.

Lăng Tiêu nhìn thời gian, nàng chắc cũng tỉnh rồi, đi vào sân, liền thấy nàng ngơ ngác đứng ở đó, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu.

“Ánh trăng có gì hay để xem vậy?”Nhẹ nhàng đi đến phía sau của nàng hỏi.

Nguyễn Nhược Khê ngày cả liếc cũng không liếc hắt một cái, xoay người đi vào trong phòng, nàng hận hắt, hận hắt nói chuyện không giữ lời gì hết, hận hắt bắt mình tới nơi này.

“Người phát giận với ai vậy.”Lăng Tiêu ở phía sau giữ chặt cánh tay của nàng.

“Người yên tâm, với loại tiểu nhân như ngươi, ta không cần phải phát giận, nhưng rất xin lỗi, ta không muốn nói chuyện với ngươi.”Nguyễn Nhược Khê lúc này mới lạnh lùng nói.

“Ở đây ngươi không có tư cách nói không.”Sắc mặt Lăng Tiêu cũng phát lạnh, chưa có người nào dám nói với hắn như vậy.

“Miệng là của ta, ta không quản được thì kẻ nào quản chẳng lẽ miệng mình cũng không quản được sao?”Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn lãnh phúng nói.

“Người nói xem.”Lăng Tiêu nâng cằm của nàng lên, bắt ngờ hôn lên môi của nàng.

Đáng chết, hắn lại hôn nàng, tay chân Nguyễn Nhược Khê muốn giãy dụa, lại bị hắn ôm gắt gao lấy.

Đóng chặt môi không cho hắn thực hiện được, cánh môi bị hắn cắn đến đau nhức, nhưng nàng dù chết cũng không mở miệng, nhăn mày trờnghắn.

Lăng Tiêu dường như cũng không để ý, buông nàng ra, rời môi của nàng, yêu nghiệt cười nói:

“Như vậy ngươi muốn cho ta chinh phục.”

“Vô sỉ.”Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng phun ra hai chữ, trong mắt đều là hèn mọn.

“Ta đây có phải là nên vô sỉ không?”Lăng Tiêu lập tức ôm lấy nàng, ngữ giọng nói không cho phép cự tuyệt phân phó nói:

“Theo giúp ta nhảy.”

Nguyễn Nhược Khê đứng ở đó, vẫn không nhúc nhích, giống như hoàn toàn không có nghe thấy lời hắn nói.

“Ngươi là đang kháng nghị sao? Nếu ngươi không muốn theo giúp ta nhảy, được, vậy ngươi theo ta lên giường.”Lăng Tiêu ôm nàng đi vào trong phòng, hắn không tin nàng có thể thờ ơ.

“Lăng Tiêu, ngươi ngoại trừ uy hiếp như vậy, còn có thể làm gì? Được, ta cùng ngươi nhảy.”Nguyễn Nhược Khê từ trong lòng hắn nhảy xuống.

Nàng dường như muốn đem tức giận trút lên điệu nhảy, gần như nhảy điên cuồng.

Lăng Tiêu cũng cùng nàng chuyển động không ngừng, nhìn bầu trời đêm, hắn biết Tây Môn Lãnh Liệt sắp đến đây, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác, nàng và thần thoại công chúa, hắn đều muốn, nhưng hắn không phải tiểu nhân lật lọng.

Nguyễn Nhược Khê vừa nhảy, vừa rơi nước mắt như mưa, loại đau buồn này từ trong lòng chảy ra, khiến nàng mất hết sức lực, khiến nàng cảm thấy tuyệt vọng bất lực.

“Được rồi, không nhảy nữa.”Về mặt này của nàng, đột nhiên khiến tâm Lăng Tiêu không đành lòng, buông nàng ra.

Nguyễn Nhược Khê không thèm nhìn hắn, xoay người liền trở về phòng, khoanh khắc đóng cửa lại, nàng dựa vào cửa, tùy ý để nước mắt không ngừng chảy xuống.

Trong đại điện Tiêu Diêu cung.

“Ngươi đã đến rồi.”Lăng Tiêu nhìn thấy Tây Môn Lãnh Liệt, giọng điệu rất lãnh đạm hỏi, có lẽ trong tiềm thức, không hy vọng hắn đến sớm như vậy.

“Đến rồi, nàng đâu, nàng có khỏe không?” Tây Môn Lãnh Liệt hỏi, mong nhớ cùng lo lắng trong lòng cũng biểu hiện trên mặt.

“Thần thoại công chúa đâu?” Lăng Tiêu lại nhìn hẩn hỏi.

“Cho người.” Tây Môn Lãnh Liệt cầm một cuốn họa trong tay ném qua

Lăng Tiêu tiếp được, sau đó liền mở ra, hình trong tranh là một thiếu nữ xinh đẹp đang chuyển động duyên dáng uyển chuyển trong đó, hình ảnh đó, bí ai đó, giống như cuốn hút hồn người vào bên trong.....

Một bức họa tiếp một bức họa, Lăng Tiêu hoàn toàn bị hấp dẫn, trong đầu chỉ có hình ảnh tuyệt đẹp kia, nhưng người nữa tử trong đó lại là Nguyễn Nhược Khê.

“Lăng Tiêu, người người có thể giao cho ta rồi chứ.” Tây Môn Lãnh Liệt ngắt luồng suy tư của hẩn, trong lòng chỉ muốn thấy Nguyễn Nhược Khê.

“Người tới.” Lăng Tiêu lúc này mới đóng quyển sách lại, phân phó nô tì một bên:

“Dẫn hẩn đi.”

“Vâng, cung chủ.” Nô tì vội vàng ở phía trước dẫn đường.

Đi đến bên ngoài phòng, nô tì hành lễ, nhẹ nhàng lui xuống.

Tây Môn Lãnh Liệt đẩy cửa ra, bước vào, vài ngày không gặp, hẩn cũng không biết mình đã nhớ nàng bao nhiêu.

“Đi ra ngoài.” Nghe được tiếng mở cửa, Nguyễn Nhược Khê đầu cũng không ngẩng lên, liền lạnh lùng phân phó.

“Nhược Khê.” Tây Môn Lãnh Liệt đau lòng ôm lấy nàng từ phía sau.

Nguyễn Nhược Khê vừa định phản kháng, lại nghe thấy âm thanh quen thuộc, hơi thở quen thuộc, vòng ôm quen thuộc, lập tức xoay người, gắt gao ôm lấy hẩn, giống như một đứa trẻ chịu vô số ủy khuất, khóc chất vấn:

“Vì sao bây giờ mới đến tìm ta?”

Kỳ thật chỉ có nàng mới biết, những lời này có ý tứ gì, nàng không phải muốn trách hẩn, chính chỉ là bây giờ cái gì cũng đã bỏ lỡ mất rồi.

“Ngoan, đừng khóc, chúng ta đi.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm lấy nàng, hẩn sao lại không rõ tâm tư của nàng.

“Không cần, thả ta xuống.” Nguyễn Nhược Khê lại lập tức nhảy xuống từ trên ngực hẩn.

Tây Môn Lãnh Liệt có chút sững sốt, nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng không ình ôm?

“Lãnh Liệt, thân thể của chàng đã khỏe chưa?” Nguyễn Nhược Khê nhìn mặt hẩn có chút tái nhợt không như trước, quan tâm hỏi.

“Khỏe rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức thoải mái, hóa ra là nàng lo lắng ình, khoe môi nhếch lên một nụ cười hạnh phúc, lại ôm lấy nàng, cảm giác có nàng, thật ấm áp.

“Chúng ta về nhà.” Nguyễn Nhược Khê xen mười ngón tay vào tay hẩn, cuối cùng nàng có thể rời đi.

“Ừ, về nhà thôi.” Tây Môn Lãnh Liệt ôn nhu cười.

Xuyên qua đại sảnh, Nguyễn Nhược Khê cũng không thềm nhìn Lăng Tiêu ngồi đó, tựa đầu trên vai hẩn đi ra ngoài.

Thấy thái độ coi thường của nàng như thế, trong lòng Lăng Tiêu đột nhiên không thoải mái, lạnh lùng lên tiếng nói:

“Sao tạm biệt cũng không nói mà đã bước đi sao?”

“Người không phải cũng không nói một tiếng đã bắt ta tới đây sao?” Nguyễn Nhược Khê dừng chân lại, lạnh lùng liếc hẩn một cái.

“Vậy sau này người phải cầu nguyện đi, đừng nhớ ta, nhưng, ta sẽ nhớ người, nhớ điệu nhảy cùng người, có lẽ, không chừng ngày nào đó chúng ta còn có thể gặp lại.” Lăng Tiêu ái muội nói, câu cuối cùng dường như cố ý nói cho Tây Môn Lãnh Liệt nghe.

“Người có thể yên tâm, ta sẽ nhớ người, nhớ khi nào người chết.” Nguyễn Nhược Khê ác độc nói, bên người có chỗ dựa nàng không cần sợ hãi.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn Lăng Tiêu, vẫn nói nữ nhân rất miễn cảm, kỳ thật nam nhân cũng vậy, những gì hắn ta nói, ánh mắt của hắn ta, đột nhiên khiến hắn cảm giác rất không thoải mái, giống như bị đoạt mất người yêu.

“Người bỏ được sao?” Lăng Tiêu một chút cũng không để ý ánh mắt sắc như kiếm của Tây Môn Lãnh Liệt.

“Lãnh Liệt, chúng ta đi, một chút ta cũng không muốn ở lại chỗ này.” Nguyễn Nhược Khê không để ý tới hắn, lôi Tây Môn Lãnh Liệt đi ra ngoài.

“Nhược Khê, nàng đi ra ngoài chờ ta, ta còn có lời nói với hắn.” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt tuy rất dịu dàng, nhưng sắc mặt nghi ngờ.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn gật gật đầu, buông hắn ra, tự mình đi ra ngoài trước.

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới sắc bén nhìn hắn.

“Không biết vương còn muốn nói gì với ta? Chẳng lẽ là muốn giao dịch với ta một lần nữa, nếu là như vậy, ta rất nguyện ý.” Lăng Tiêu yêu nghiệt cười, giống như không hề có ý chọc giận hắn.

“Lăng Tiêu, ta nói cho người biết, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, còn nữa đừng quên, nàng là nữ nhân của ta.” Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh như băng cảnh cáo nói, còn một câu chưa nói ra đó là người tốt nhất không cần có suy nghĩ gì không an phận.

“Vương đang nhắc nhở ta, để ta biến nàng thành nữ nhân của ta sao?” Đôi mắt Lăng Tiêu khiêu khích, vẻ mặt yêu nghiệt.

“Lăng Tiêu, người không có cơ hội đó đâu.” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên giận dữ nhưng lại cười, chút tự tin ấy hắn vẫn có.

“Vương không cần tự tin như vậy, nói không chừng một ngày nào đó, người lại muốn giao dịch với ta.” Lăng Tiêu nhếch mi cười.

“Vậy người cứ chờ đi, cáo từ.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong xoay người bước đi, sẽ không làm giao dịch với hắn ta nữa, bởi vì hiện tại hắn đã hối hận.

“Không tiễn.” Lăng Tiêu nhìn hắn đi ra ngoài cửa, thân thiết ôm thắt lưng của nàng, đôi mắt xinh đẹp lộ ra một tia khó hiểu, trong đầu đều là hình dáng nhảy múa của nàng.

Biến nàng thành nữ nhân của mình, ý tưởng này dường như cũng được.

119. Chương 119: Nhược Khê Trúng Độc

Ngồi ở trên xe ngựa, Nguyễn Nhược Khê gắt gao tựa vào trước ngực hắn, xa nhau mấy ngày giống như mấy năm vậy.

“Nhược Khê, nàng vẫn khỏe chứ?” Tây Môn Lãnh Liệt kỳ thật rất muốn hỏi, mấy ngày nàng ở chung với Lăng Tiêu đã xảy ra việc gì không? Vì sao hắn cảm thấy Lăng Tiêu không hề giống như trước đây?

“Không khỏe.” Nguyễn Nhược Khê lắc đầu.

“Làm sao vậy?” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt có chút khản trương, chẳng lẽ thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

“Ta nhớ chàng, vì sao bây giờ chàng mới đến tìm ta?” Nguyễn Nhược Khê nén giận, giọng nói rõ ràng mang theo làm nũng.

“Khi ta thăm dò được tin tức của nàng thì đã qua buổi tối hôm qua.... Cho nên, bây giờ ta mới có thể đến.” Tây Môn Lãnh Liệt tạo ra một câu nói dối thiện ý, cũng âm thầm thở dài.

“Việc này có thể xem là trời cao nhân từ, để chúng ta có thêm thời gian một tháng ở chung với nhau.” Giọng nói của Nguyễn Nhược Khê bất đắc dĩ mang theo trêu ghẹo.

“Mệt lắm sao? Ngủ một chút đi.” Tây Môn Lãnh Liệt không tiếp nhận lời của nàng, chỉ đặt nàng nhẹ nhàng ở trên đùi của mình, nếu nàng biết tất cả đều là hấn an bài thì sẽ thế nào?

“Được, chàng cũng ngủ một chút đi.” Nguyễn Nhược Khê nói xong, nhắm mắt lại, có hấn ở bên người nàng cảm giác thật an toàn, thật yên tâm.

Đợi lúc nàng tỉnh lại, đã nằm ở trên giường của mình.

“Nương nương, người tỉnh rồi, thấy người không có việc gì thật tốt quá, nô tì rất lo lắng cho người.” Tiểu Ngọc đứng ở một bên, đôi mắt đỏ ngoe nói.

“Ngốc nha đầu, khóc cái gì mà khóc? Ta không phải tốt lắm sao?” Nguyễn Nhược Khê cười nói.

“Nương nương, người có đói hay không? Nô tì mang cho người một chút gì để ăn nha.” Tiểu Ngọc lau lau nước mắt hỏi.

“Không đói.” Nguyễn Nhược Khê lắc lắc đầu, lại hỏi:

“Ngày hôm đó các người có việc gì hay không?” Nàng còn nhớ rõ trước khi hôn mê thấy có không ít hắc y nhân.

“Không có, nương nương không thấy, bọn họ cũng liền đi mất, sau đó Vương liền mang theo chúng ta trở lại.” Tiểu Ngọc trả lời.

“Ừ.” Nguyễn Nhược Khê đáp nhẹ, không có gì là tốt rồi. Mục đích của Lăng Tiêu chính là nàng, tự nhiên sẽ không làm khó bọn họ.

Một ngày lại một ngày trôi qua, đảo mắt một cái lại sắp đến đêm trăng tròn.

Trước cửa Ngự thư phòng.

Như phi tự tay mang chén thuốc bỏ đi đến.

“Nô tài tham kiến Như phi nương nương.” Tiểu Lí Tử lập tức hành lễ.

“Công công, Vương có ở bên trong hay không?” Như phi hỏi.

“Bẩm nương nương, Vương đang ở bên trong, nô tài đi thông báo cho người.” Tiểu Lí Tử trả lời, sau đó mới đi vào bẩm báo:

“Vương, Như phi nương nương đến đây.”

“Nàng?” Tây Môn Lãnh Liệt im lặng một chút, từ việc xảy ra lần trước đến giờ hấn cùng Như phi chưa từng gặp nhau, ánh mắt khẩn trương tà mị phân phó:

“Cho nàng tiến vào.”

“Dạ, Vương.” Tiểu Lí Tử lập tức lui đi ra ngoài, đối với Như phi hành lễ nói:

“Nương nương, mời vào.”

Như phi thanh tao, nhã nhặn mềm mại từng bước từng bước đi vào, khẽ cúi người hành lễ nói:

“Thần thiếp bái kiến Vương.”

“Đứng lên đi Như phi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

“Cám ơn Vương.” Như phi đứng dậy, sau đó bưng chén thuốc bỏ trong tay nói:

“Vương, người ngày đêm lao碌, thần thiếp cố ý hầm chén thuốc bổ này cho người, người nếm thử một chút đi.”

“Như phi thật có tâm.” Tây Môn Lãnh Liệt tiếp nhận chén thuốc bỏ từ trong tay nàng, tuy hấn đối với nàng vô tình, nhưng không hề vô ý, dùng cái thìa nhẹ nhàng múc một muỗng, vừa muốn để vào trong miệng, ánh mắt liền hiện lên một tia âm ngoan, dừng lại.

“Làm sao vậy Vương? Không hợp khẩu vị của người hay sao?” Như phi ôn nhu hỏi hấn, ánh mắt hiện lên một tia kinh hoảng, nhưng chỉ chợt lóe qua.

“Không có, rất nóng, nàng biết là ta không thích ăn những thứ thế này.” Tây Môn Lãnh Liệt nhàn nhạt mà nói, không có chút biểu lộ nào, bởi vì trong lòng hấn đã có chủ ý.

“Dạ, vậy thần thiếp giúp người thổi nguội.” Như phi lấy chén thuốc bỏ, nhẹ nhàng thổi một hồi, mới nói tiếp: “Vương, có thể uống rồi.”

Vừa dứt lời, cánh cửa liền được mở ra, Nguyễn Nhược Khê từ ngoài đi vào, thấy Như phi ở trong này, ngây ngốc một chút lập tức nói: “Các người cứ nói chuyện tự nhiên, ta lui xuống trước.”

“Chờ một chút Khuynh Thành, nàng tìm ta có việc gì sao?” Tây Môn Lãnh Liệt kéo nàng trở lại, đi tới nắm lấy tay nàng, xem ra đây thật sự là ý trời.

Nguyễn Nhược Khê không được tự nhiên nhìn vào Như phi đứng một bên, nhanh chóng rút tay trở về, mỉm cười nói:

“Không có việc gì, thần thiếp chỉ muốn đến gặp Vương, một khi tỷ tỷ đã ở trong này, ta chờ lần sau lại đến.”

“Khuynh Thành, nàng ở lại đi, Như phi vừa rồi nói muốn cáo lui.” Tây Môn Lãnh Liệt nói rất tự nhiên, lời lẽ, ý tứ cũng rất rõ ràng.

Lời đều đã được nói ra rõ ràng như thế, Như phi có thể không đi sao? Mỉm cười nói: “Muội muội, người cứ ở lại trong này bồi vương, tỷ tỷ còn có việc lập tức phải cáo lui, chén thuốc bỏ này phiền toái muội muội thế tỷ tỷ giúp Vương ăn, vất vả cho người.”

Nói xong, liền cầm chén thuốc bỏ trong tay đặt vào trong tay của nàng, xoay người rời đi.

“Tỷ tỷ.....” Nguyễn Nhược Khê mở miệng muốn gọi nàng lại, thân ảnh của nàng cũng đã biến mất tại cửa.

Trường hợp xấu hổ như thế, làm nàng có chút sinh khí, đem chén thuốc bỏ đặt lên trên bàn, tức giận mà hô:

“Ăn đi.”

“Giận sao?” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo ý cười, mới cầm lấy chén thuốc bỏ nói:

“Đến đây, ta dứt cho nàng.”

“Không cần, đây là người ta cố ý làm cho chàng, ta cũng không dám ăn.” Nguyễn Nhược Khê ám chỉ, trào phúng nói, mang theo mùi dấm chua nồng đậm.

“Ăn dấm chua, vậy được rồi, ta tự mình ăn vậy.” Tây Môn Lãnh Liệt làm bộ muốn đem thuốc bỏ đưa vào trong miệng của mình.

“Không cần, ta ăn.” Nguyễn Nhược Khê đi tới một chút đoạt lấy, nàng sẽ không để cho hấn ăn bất kỳ cái gì của nữ nhân khác làm, tuy làm như vậy rất ghen tị, nhưng nàng cũng không muốn hào phóng.

Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt hiện lên một tia phức tạp, nhìn thấy nàng ăn hai muỗng, một phen đoạt lại nói:

“Đủ rồi, nàng cũng không muốn ăn, về sau ta chỉ ăn những thứ do nàng làm thôi.”

“Như thế này mới được chứ.” Nguyễn Nhược Khê vừa lòng cười cười, lấy tay ôm lấy cổ của hấn nói:

“Người của chàng về sau cũng là của ta.”

“Được.” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt đều chứa đầy sủng ái ý cười.

“Đi, theo ta đi ăn cơm chiều.” Nguyễn Nhược Khê buông hần ra, kéo kéo tay hần, vừa muốn đi ra ngoài, liền cảm thấy dạ dày truyền đến một trận đau đớn.

“Ai.....” Nàng lập tức ngồi trên mặt đất, lấy tay ôm chặt bụng, vẻ mặt đầy thống khổ.

“Nhược Khê, nàng làm sao vậy?” Tây Môn Lãnh Liệt chấn động, lập tức ôm lấy nàng, liền hô:

“Người đâu, truyền thái y, truyền quốc sư.”

“Dạ, Vương.” Thái giám đứng ngoài cửa đáp.

“Đau, đau quá.” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê trắng bệch, gắt gao nắm lấy cánh tay của hần.

“Nhược Khê, chờ một chút, thái y lập tức đến liền.” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt đều là yêu thương cùng không đành lòng.

“Vương, thái y đến, quốc sư đến.” Tiểu Lí Tử thở phì phì hồi bẩm.

“Miễn, mau đến xem xem, sao lại thế này?” Tây Môn Lãnh Liệt vung tay lên, để bọn họ không cần hành lễ.

Phượng Minh cùng thái y cùng nhau đi qua, nhìn thấy mặt của Nguyễn Nhược Khê giờ phút này đã biến thành màu tím xanh, cũng đã hôn mê.

“Thập bộ tể mệnh (Mười bước bị mất mạng).” Phượng Minh cả kinh nói, tuy giật mình, bối rối nhưng lập tức từ trong lòng lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng của nàng.

“Thái y, người xem xem trong chén thuốc bổ kia có phải là có độc không?” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

“Dạ, Vương.” Thái y không dám chậm chạp, lập tức đi qua, dùng ngân châm thử nghiệm một chút, sau đó lấy ra liền thấy ngân châm đã biến đen, lập tức hồi bẩm:

“Vương, độc chính là được hạ trong chén thuốc bổ này.”

“Người đến, mau đem Như phi áp giải vào trong thiên lao cho ta.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức liền truyền lệnh xuống.

“Dạ, Vương.” Thị vệ đứng ngoài cửa lập tức lĩnh mệnh mà đi.

“Thái y, người lui xuống trước đi.” Tây Môn Lãnh Liệt lại phân phó.

“Dạ, Vương.” Thái y lui đi xuống, biết có quốc sư ở trong này, không cần dùng đến hần.

Chờ cho tất cả mọi người đều lui đi ra ngoài hết, Phượng Minh mới nhìn hần hỏi:

“Độc, là Như phi hạ hay sao?”

“Đúng.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu.

“Người biết trong chén thuốc bổ này có độc được, cũng là cố ý để cho Nhược Khê ăn đúng hay không?” Phượng Minh tuy chỉ là nghi vấn, nhưng ngữ khí đã biến thành khẳng định, bởi vì hần tuyệt đối có thể người được hương vị của độc được thập bộ tể mệnh, tuy là mùi vị rất nhẹ, cũng có thể phân biệt được.

“Phượng Minh, người thông minh như vậy, không phải đã sớm đoán được hay sao?” Tây Môn Lãnh Liệt không có phủ nhận.

Đúng vậy, từ lúc Như phi vừa mang đến cho hần, hần đã biết rằng trong chén thuốc bổ này bổ có độc, cho nên hần mới chỉ cho nàng ăn hai muỗng.

“Ai, Vương, sao người lại làm chuyện khổ như vậy chứ? Dụng tâm như vậy chỉ muốn làm cho nàng trốn qua lần trăng tròn này thôi sao.” Phượng Minh bất đắc dĩ thở dài một hơi, chẳng lẽ tình yêu thực sự sẽ làm cho con người ta không để ý hết thấy hay sao?

“Phượng Minh, người sẽ không hiểu được loại cảm giác này, có lẽ chờ đến khi người yêu một người, người sẽ hiểu được tâm tư của ta vào giờ phút này.” Tây Môn Lãnh Liệt cười âm ảm.

“Có lẽ vậy, chẳng qua Vương, một khi người đã cố ý làm như vậy thì độc này ta chỉ có thể kéo dài tới đêm trăng tròn mới giải.” Phượng Minh nói.

“Được.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu, đây vốn là mục đích chính của hắn.

120. Chương 120: Xin Phượng Minh Giúp Đỡ

Lông mi khẽ động, Nguyễn Nhược Khê chậm rãi mở to mắt, liền cảm thấy cả người mình vô lực, đầu cũng đau nhức.

“Nương nương, người tỉnh rồi.” Tiểu Ngọc thấy nàng mở mắt, liền hô lớn, giọng điệu mang theo kinh hãi.

“Tiểu Ngọc, ta làm sao vậy?” Nguyễn Nhược Khê còn nhớ rõ trước khi hôn mê nàng cảm thấy toàn thân đau đớn, sau đó xảy ra cái gì đều không nhớ rõ nữa.

“Nương nương, người trúng độc.” Tiểu Ngọc lúc này mới nói.

“Trúng độc?” Nguyễn Nhược Khê ngây người, đột nhiên nghĩ tới bát canh bồ kia, vội hỏi:

“Sao lại như vậy?”

“Nương nương, người nhất định không tưởng tượng được đâu, là Như phi nương nương muốn hạ độc Vương, kết quả lại là nương nương ăn phải.” Tiểu Ngọc bất bình nói.

“Như phi? “Nguyễn Nhược Khê lại ngăn người lần nữa, Như phi cư nhiên dám hạ thuốc độc chết Vương? Có điều là bát canh bồ kia không phải chính tay nàng ta đưa cho Vương sao?”

“Vâng, Như phi đã bị Vương nhốt vào thiên lao, đúng rồi, nô tỳ phải đi báo cho Vương, nói người tỉnh rồi.” Tiểu Ngọc lúc này mới nhớ ra, Vương đã dặn dò nàng, khi nào nương nương tỉnh lại phải báo cho hắn.

“Chờ một chút đã, Tiểu Ngọc, ta đói bụng rồi, trước tiên lấy cho ta thứ gì đó để ăn đã.” Nguyễn Nhược Khê ngăn nàng lại.

“Dạ, nương nương, nô tỳ hồ đồ rồi, lại không nhớ ra chuyện này.” Tiểu Ngọc ngượng ngùng, le lưỡi nói.

Nàng vội chạy đi, rất nhanh sau đó bê đồ ăn thanh đạm đi vào, nói: “Nương nương, Quốc sư đặc biệt dặn dò, khi nào nương nương tỉnh phải ăn đồ ăn thanh đạm này.”

“Ừ, mang tới đây đi.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, nàng đương nhiên biết điều này.

Ném qua một chút, lúc này mới cảm thấy lấy lại tinh thần, nhờ Tiểu Ngọc đỡ đứng dậy nói: “Vương đang ở thư phòng đúng không, đỡ ta tới đó gặp.” Nàng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Dạ được, nương nương.” Tiểu Ngọc vội nâng nàng đứng dậy.

Tại thư phòng.

“Nô tài tham kiến nương nương.” Tiểu Lý Tử thấy nàng vội vã hành lễ, sau đó mới hỏi: “Nương nương, người tỉnh rồi, thật tốt quá, nô tài lập tức đi bẩm báo Vương.”

“Không cần, để ta tự vào đi.” Nguyễn Nhược Khê ngăn hắn lại, chắc tâm tình hắn bây giờ sẽ không được tốt, dù sao cũng phải thôi, người muốn hạ độc hắn lại chính là nữ nhân của hắn.

“Dạ.” Tiểu Lý Tử mở cửa, sau đó lui sang một bên.

Nghe được tiếng mở cửa, Tây Môn Lãnh Liệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng, kinh hãi đi tới, lập tức đỡ nàng, quan tâm hỏi: “Nàng tỉnh rồi. sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa, cảm thấy sao rồi?”

“Không cần lo lắng, thiệp tốt lắm, chàng thì sao?” Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt hắn có chút tái nhợt tiêu tụy, trong lòng hốt hoảng, lập tức bắt lấy tay hắn, hỏi:

“Hôm nay là ngày mấy?” Không phải đã qua đêm trăng tròn chứ?

“Mười sáu.” Tây Môn Lãnh Liệt nhàn nhạt trả lời.

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê cả kinh, đây không phải là do ông trời cố tình trêu ngươi nàng chứ, hôn mê tới năm ngày, nàng cư nhiên lại bỏ lỡ ngày này.

“Được rồi, Nhược Khê, không cần nghĩ nhiều nữa. Độc của nàng vừa mới được giải, cần phải nghỉ ngơi.” Tây Môn Lân Liệt đỡ nàng ngồi lên ghế, dường như muốn lẩn tránh vấn đề này.

“Độc này thực sự là do Như phi hạ sao?” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới hỏi tới. Thời gian đã qua, nàng cho dù có muốn cũng không thể làm được gì.

“Đúng vậy, chính nàng ta cũng đã thừa nhận rồi.” Tây Môn Lân Liệt gật đầu.

“Vậy chàng định xử trí nàng ấy thế nào?” Trong lòng Nguyễn Nhược Khê có chút kinh ngạc, nàng ta cứ nhiên thừa nhận, có lẽ đại khái là nàng ấy muốn trả thù cho cha.

“Theo luật, ám sát phải xử tử.” Tây Môn Lân Liệt nhìn nàng nói.

“Xử tử?” Nguyễn Nhược Khê ngẩn người, nhưng cẩn thận nghĩ lại, dám mưu sát Vương, nhất định phải gánh hậu quả này, nghĩ vậy liền hỏi:

“Thiếp có thể đến gặp nàng ấy được không?”

“Nàng muốn gặp nàng ta?” Tây Môn Lân Liệt có chút kinh ngạc.

“Vâng.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, nàng ta cũng thật đáng thương.

“Được, chờ thân thể nàng khá hơn hãy đến.” Tây Môn Lân Liệt đồng ý.

“Chàng định xử trí nàng ấy thế nào?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên lại hỏi, vừa rồi hắn nói theo luật là xử tử, vậy còn theo nhân tình thì sao? Dù sao nàng cũng từng là nữ nhân của hắn, nàng cũng không hy vọng hắn vô tình như vậy.

“Lúc nàng trúng độc, ta đã nghĩ qua, nếu nàng có việc gì ta sẽ chôn nàng ta cùng, nếu nàng không việc gì, vậy để nàng quyết định sinh tử của nàng ta.” Tây Môn Lân Liệt nói, kỳ thật hắn cũng không muốn giết phi tử của mình, hắn nói như vậy là bởi vì bản thân cũng lợi dụng Như phi, để Nhược Khê trúng độc trốn qua đêm trăng tròn.

“Vậy nếu ta muốn thả nàng, chàng sẽ đồng ý chứ?” Nguyễn Nhược Khê quả nhiên nói như vậy.

“Đương nhiên, ta nói rồi, tùy nàng quyết định, mặc kệ nàng quyết định thế nào ta đều đồng ý.” Tây Môn Lân Liệt nói.

“Cám ơn chàng.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười tựa vào lòng hắn.

Tây Môn Lân Liệt ôm nàng, nếu nàng biết hết thấy đều là do hắn âm mưu thì sẽ như thế nào?

Tại địa lao.

Như phi nhắm mắt lại ngồi dựa tường, quần áo có chút hỗn độn, sắc mặt tái nhợt. Nghe âm thanh của tiếng mở khoá, nàng thậm chí cũng không thèm nhìn, người không nhúc nhích, dường như là đang đợi cái chết đến tìm mình.

“Như phi, không chào đón ta sao?” Nguyễn Nhược Khê đi đến trước mặt nàng hỏi.

“Là người.” Nghe được giọng nói, Như phi mở to mắt, giọng nói trở nên lạnh như băng: “Người sao lại đến đây?”

“Ta đến thăm người, dù sao người bị người hạ độc lại là ta.” Nguyễn Nhược Khê cười đáp.

“Đó không phải là ta cố ý, ta không chủ định hạ độc người, tại người ăn của hắn thôi.” Sắc mặt Như Phi vẫn lạnh băng như trước.

“Ta biết, chẳng qua ta thấy rất kỳ lạ, Như phi là một người thực thông minh, chuyện hạ độc bằng bát canh này không giống như chuyện người sẽ làm.” Nguyễn Nhược Khê nói ra nghi vấn của mình.

“Vì sao không giống?” Chân mày Như phi cũng chưa giãn ra hỏi ngược lại.

“Nếu người muốn hạ độc Vương, ít nhất sẽ không đích thân mình dâng canh bô, nói dối cũng không có, cứ nhiên thừa nhận, như thế không phải rất kỳ quái sao?” Nguyễn Nhược Khê nghi hoặc nói.

“Có đôi khi sự việc vốn rất đơn giản, là do người tưởng tượng phức tạp, chỉ vậy mà thôi.” Như phi liếc nhìn nàng một cái.

“Đúng không? Nếu là như vậy, ta nghĩ người hân cũng đã quyết tâm muốn chết phải không?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên nói đến.

Hả, Như phi có chút giật mình, sau đó nhả ra một nụ cười lạnh nói:

“Người cũng rất thông minh, chẳng trách Vương thích người như vậy, chẳng qua, ta cảnh cáo người, nữ nhân thông minh quá sẽ không có được một kết cục tốt đẹp gì đâu”.

“Vì sao muốn hạ độc chết hân? Là vì báo thù cho cha người sao?” Nguyễn Nhược Khê hỏi.

“Người thông minh vậy, không nghĩ ra sao chứ?” Đôi mắt Như phi hiện lên một tia hung ác, sau đó nhắm mắt lại nói: “Hiện tại đã muộn, dù sao đều là chết.”

“Vì sao phải chết? Nếu người không chết thì sao?” Nguyễn Nhược Khê lại nói.

“Không chết?” Như phi lập tức mở to mắt, ngoài ý muốn nói ra ba chữ.

“Ta muốn chết.”

“Vì sao?” Nguyễn Nhược Khê giương mắt hỏi.

“Ta sống đã không còn ý nghĩa, không nhà cửa, không người thân, đứa nhỏ cũng không còn, sống một mình rất cô đơn, ta nghĩ sẽ đi theo bọn họ.” Nhắc tới bọn họ, Như phi mang theo hận ý, cũng mang theo thống khổ.

“Người là báo thù vì đứa nhỏ?” Nguyễn Nhược Khê bưng tỉnh nghĩ ra.

“Ta vì sao không nên?” Trên mặt Như phi hận ý càng đậm.

“Ta không biết.” Nguyễn Nhược Khê thành thật trả lời, vấn đề này không biết phải trả lời nàng thế nào, làm mẫu thân, nàng đương nhiên có tư cách, chính là mình không có khả năng nói, Tây Môn Lãnh Liệt làm như thế là không đúng, dù sao chuyện này cũng rất phức tạp.

“Người đương nhiên không biết cái loại thống khổ này, cái loại hận này, không đích thân trải qua, có lẽ cả đời không có cơ hội nghĩ đến.” Như phi tay nắm gắt gao, nếu cho nàng cơ hội một lần nữa, nàng vẫn lựa chọn làm như vậy.

“Có lẽ vậy, chẳng qua, Như phi, ta hy vọng người hãy buông hết mọi thù hận trong lòng, rời khỏi hậu cung tìm đường sống, vì chính mình mà sống.” Nguyễn Nhược Khê thật sự nói.

“Xuất cung? Có ý tứ gì?” Như phi kinh hãi nhìn nàng.

“Không cần khẩn trương như vậy? Vương không có ý muốn xử chết người, kỳ thật, Như phi, người nên biết, người có nỗi hận của người, Vương cũng có bất đắc dĩ của Vương, người vì sao không nghĩ đến, cha người lúc trước bức bách Vương như thế nào, nếu nghĩ đến, tâm tình của người sẽ bình thản hơn rất nhiều.” Nguyễn Nhược Khê âm thầm cười.

Sắc mặt Như phi biến hóa, một lúc lâu sau mới nói: “Vương thực không giết ta? Để ta đi.”

“Tại sao ta phải lừa người chứ? Đi thôi, ta mang người đi.” Nguyễn Nhược Khê nâng nàng dậy.

Như phi cứ thế để nàng nâng dậy, tựa hồ không còn chút sức lực để đi, khó tin rằng sắp thoát khỏi cái chết lại được thả tự do.

Thẳng đi ra đến cửa thành, ngồi trên xe ngựa, mới giật mình tỉnh ngộ, nhìn nàng thật lòng nói:

“Cám ơn.”

“Chút bạc này người cầm lấy, xuất cung có thể sống cuộc sống của mình, nhớ kỹ, vì mình mà sống.” Nguyễn Nhược Khê đem một túi bạc đưa cho nàng.

“Ta sẽ nhớ, chúc người hạnh phúc, hẹn gặp lại.” Như phi lộ ra một nụ cười, nàng về sau rốt cục có thể vì chính mình mà sống.

“Hẹn gặp lại.”

Nhìn thấy xe ngựa càng ngày càng xa Nguyễn Nhược Khê lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, thật ra không có gì quý hơn so với tự do.

“Nàng ấy đi rồi.” Phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh của Phượng Minh,

“Ừ, đi rồi.” Nguyễn Nhược Khê quay người, nhìn thấy hắn nói:

“Phượng Minh, ta vừa lúc có việc muốn hỏi người.”

“Chuyện gì?” Phượng Minh hỏi.

“Phượng Minh, ta hoài nghi, có phải Vương cố ý để người kéo dài thời gian giải độc cho ta không?” Nguyễn Nhược Khê trực tiếp hỏi, bởi vì vô cùng khó hiểu, huống chi, hai ngày này, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nếu không phải vậy, chẳng lẽ là trùng hợp sao chứ? Năm ngày, lấy tài cán của Phượng Minh, cũng đủ làm cho nàng tỉnh táo lại.

“Nhược Khê, người thật thông minh, có một số việc, không cần nói rõ, người nên tự nghĩ.” Phượng Minh không có trả lời, cũng không làm gì khác.

“Quả nhiên là như thế, ta nên cảm tạ chàng, hay là nên giận chàng?” Nguyễn Nhược Khê bất đắc dĩ nói, nàng biết hắn làm vậy đều là vì nàng.

“Nhược Khê, người cùng Vương đều là những người cố chấp, ta hiện tại thực hối hận vì lúc trước đã nói cho người biết sự thật.” Phượng Minh khí phách nói.

“Phượng Minh, không, ta nên cảm ơn người, hiện tại, ta xin người nói cho ta, nếu không thể giải trừ lời nguyền cho chàng, như vậy năm tháng qua đi, có phải thân thể chàng sẽ không tốt hay không?” Nguyễn Nhược Khê nói ra nghi vấn, đây mới là nỗi lo lắng đích thực của nàng.

“Nhược Khê, người nói xem.” Phượng Minh không có trả lời nàng.

“Ta biết, chính là như vậy?” Nguyễn Nhược Khê cũng đã biết đáp án, nàng thực ngu ngốc, sao lại không có tổn thương.

“Nhược Khê, Vương yêu người như vậy, người cũng không cần cố chấp.” Phượng Minh vẫn nói thêm.

“Phượng Minh, ta cần người giúp ta.” Nguyễn Nhược Khê thật sự khẩn cầu nói.

“Cái gì?” Phượng Minh hỏi.

“Ta biết, có lẽ Vương có thể sẽ tìm cơ hội hoặc lý do gì làm ta trốn qua đêm trăng tròn tiếp theo, ta cầu người giúp ta, cho dù thế nào cũng giúp ta, ta biết, chỉ có người mới có thể giúp được ta, Phượng Minh, ta yêu Vương, được Vương yêu, cho nên ta không thể nhìn chàng thống khổ, ta vốn dĩ là một linh hồn, được gặp chàng, đây là ý trời, có lẽ ý trời chính là vì ta có thể giải trừ lời nguyền cho chàng, mới để ta đi tới nơi này, cho nên, người phải giúp ta.” Nguyễn Nhược Khê nói.

Nhìn thấy nàng bắt chặp vì người mình yêu, Phượng Minh khí phách đáp:

“Ta sẽ cố hết sức.”

“Không phải hết sức, là nhất định, chỉ cần người làm, ta sẽ có cơ hội.” Nguyễn Nhược Khê không cho hắn có cơ hội cự tuyệt.

“Được, ta đáp ứng.” Phượng Minh suy nghĩ một chút mới gật đầu.

“Cám ơn.” Nguyễn Nhược Khê lộ ra một nụ cười, cơ hội này, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Nhưng bọn họ không phát hiện trốn ở sau tường có một thân ảnh cao lớn đang nhìn.

121. Chương 121: Thần Thoại Công Chúa

Ngự thư phòng. “Vương, người tìm ta.” Phượng Minh vừa tiến đến liền hành lễ.

“Phượng Minh, người đã đến rồi, người nhìn phần tấu chương này đi.” Tây Môn Lãnh Liệt đưa cho hắn một tấu chương.

Phượng Minh nhận rồi mở ra, vừa thấy đại khái ý tứ chính là đại hồng thủy Phương Nam, dân chúng chịu khổ, thỉnh cầu triều đình mở kho lương cứu tế, nếu hắn không nhớ lầm thì lần này đã là lần thứ ba. Khép tấu chương lại hỏi:

“Vương, ý của người là.....”

“Phượng Minh, ta muốn người mang theo ngân lượng cứu tế giúp ta xử lý chuyện này, ta sợ có người ăn chặn bớt số ngân lượng cứu tế này. Nếu không, số ngân lượng mà hai lần trước chuyển đi đã đủ cứu trợ rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt nói thẳng ra.

“Được.” Phượng Minh gật gật đầu, hắn biết Vương là tín nhiệm mình, đương nhiên không thể chối từ.

“Vậy ngày mai người khởi hành, đợi cho tình hình thiên tai nơi đó ổn định, người hãy trở về.” Tây Môn Lãnh Liệt nhân cơ hội này lại phân phó.

“Được, Vương cứ yên tâm, ta sẽ xử lý ổn thỏa vụ việc này.” Phượng Minh tự tin cam đoan nói.

“Ta đương nhiên tin tưởng vào người, bởi vì tin tưởng người cho nên mới có thể cử người đi.” Tây Môn Lãnh Liệt đi tới, vỗ vỗ bả vai hắn, trong lòng lại thầm xin lỗi, Phượng Minh, ta bắt đắc dĩ mới phái người xuất cung.

“Vậy Vương bảo trọng, ta cáo từ, về nhà chuẩn bị một ít thứ.” Phượng Minh chấp tay nói, có một số việc tâm hiếu nhưng không thể nói ra.

“Người cũng bảo trọng.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

Tiến Phượng Minh, hắn vẫn chưa cảm thấy thoải mái lắm, hắn cũng không thể cứ tìm kiếm biện pháp kéo dài từng tháng từng tháng, đây không phải là biện pháp cuối cùng.

Nguyễn Nhược Khê ngồi đó, đưa tay chống cằm, nàng cẩn thận hồi tưởng hết tất cả sự việc đã phát sinh trong ba tháng qua. Lần đầu tiên là hắn đánh nàng hôn mê, không có bất kỳ nghi vấn nào hết.

Lần thứ hai, là Lăng Tiêu bắt nàng đi, ba ngày, hắn không tìm được nàng. Nàng còn nhớ rõ lần kia chỉ cần một buổi tối, hắn đã tìm được nàng, vì sao lần này là ba ngày, chẳng lẽ hắn chỉ muốn trốn qua đêm trăng tròn thôi sao.

Còn bây giờ, Phượng Minh đã thừa nhận là do Vương cố ý kéo dài thời gian, qua thời gian đó mới để nàng tỉnh lại.

Chẳng lẽ lần đó mình bị Lăng Tiêu bắt đi cũng là chủ ý của hắn hay sao? Mặc kệ có phải hay không, nhưng ít nhất có thể khẳng định là hắn cố ý đợi cho qua đêm trăng tròn mới đến tìm mình.

Hắn hao phí tâm tư như thế, Nguyễn Nhược Khê thực không biết là nên vui hay là nên buồn.

Muốn sống không dễ dàng, không nghĩ tới muốn chết cũng khó như vậy.

“Nương nương, người đang suy nghĩ cái gì?” Tiểu Ngọc đi tới hỏi.

“Tiểu Ngọc, người đến đây, ta vừa lúc muốn hỏi người một chút, lần ta bị hắc y bắt đi rồi, Vương có đuổi theo ta hay không?” Nguyễn Nhược Khê hỏi, ít nhất nàng muốn hiểu cho rõ ràng.

“Không có, Vương mang chúng ta đi theo hồi cung, vừa đến hoàng cung, nô tì liền về Tử Uyển, không biết sau đó Vương làm cách nào tìm được người.” Tiểu Ngọc hồi tưởng rồi nói.

“Ta biết rồi.” Nguyễn Nhược Khê đáp, quả nhiên trong này có vấn đề.

“Nương nương, làm sao vậy?” Tiểu Ngọc nghi hoặc hỏi, nàng làm sao lại đột nhiên hỏi đến sự kiện này.

“Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi, người đi làm việc đi.” Nguyễn Nhược Khê âm thầm cười một chút rồi phân phó.

“Được, vậy nô tì lui ra ngoài trước.” Tiểu Ngọc đáp, thối lui ra ngoài.

Nguyễn Nhược Khê vừa định đứng dậy nằm xuống giường, liền cảm giác có người ôm nàng từ phía sau, bằng cảm giác nàng biết đây không phải là Tây Môn Lãnh Liệt.

“Ai.” Nàng lập tức khấn trương xoay người sang chỗ khác. Trừ Vương, ai dám tại trong hoàng cung này giương oai.

Trên trán lướt qua một cái hôn mềm mại nhẹ nhàng lạnh như băng, lập tức hiện lên một gương mặt yêu nghiệt mà bình thường nàng chán ghét.

“Bảo bối, có nhớ ta không?” Lăng Tiêu ôm eo của nàng, vẻ mặt ái muội nói.

“Lăng Tiêu, ngươi vào bằng cách nào? Buông ta ra.” Nguyễn Nhược Khê chấn động, muốn đẩy hắn ra, thế nhưng hắn không có chút sứt mẻ.

“Ta đến là để gặp ngươi, làm sao có thể buông ngươi ra?” Tay Lăng Tiêu càng ôm chặt hơn, để nàng gắt gao dán sát vào thân thể của mình.

“Lăng Tiêu, ở đây không phải là Tiêu Diêu cung của ngươi, nơi này là hoàng cung, ngươi tốt nhất buông ta ra, nếu không ngươi cứ chờ chết đi.” Nguyễn Nhược Khê uy hiếp nói.

Sắc mặt Lăng Tiêu biến đổi, ngược lại càng yêu nghiệt hơn cười nói:

“Bảo bối, ngươi cứ yên tâm, một khi ta đã có thể đi vào nơi này thì ta có thể đi ra bất cứ lúc nào.”

“Lăng Tiêu, ngươi đừng quá đắc ý, chớ quên đây chính là hoàng cung, buông ta ra, nếu ngươi không chịu buông, ta gọi người vào.” Nguyễn Nhược Khê giận dữ nói.

“Kêu đi, vừa lúc làm cho tất cả mọi người trong hoàng cung này biết, Vũ mĩ nhân hẹn hò với tình nhân, không biết đến lúc đó mặt Tây Môn Lãnh Liệt sẽ trở nên như thế nào nữa?” Lăng Tiêu làm ra vẻ không sao cả, thậm chí có chút hưng phấn nói.

“Ngươi.....” Nguyễn Nhược Khê biết mình không có biện pháp gì đựng tới hắn, đành phải nói sang chuyện khác:

“Ngươi đến tìm ta làm gì?”

“Nhớ ngươi cho nên đến đây, đương nhiên càng muốn nhảy cùng ngươi.” Lăng Tiêu nói xong, tay liền mang theo nàng cùng nhảy.

Nguyễn Nhược Khê bất đắc dĩ đành phải nhảy cùng hắn, nhìn hắn đột nhiên hỏi:

“Lần trước, hắn cùng ngươi giao dịch cái gì, mới để ngươi tự thân đến bắt ta đi?”

“Ngươi muốn biết thật không?” Lăng Tiêu nháy mắt một cái.

“Vô nghĩa, không muốn biết ta hỏi làm gì?” Nguyễn Nhược Khê thực tức giận nói, nghe giọng nói của hắn giống như thực sự có giao dịch, nàng vốn chỉ là tùy tiện đoán thử một chút thôi.

“Thần thoại công chúa.” Lăng Tiêu thực sự không muốn giấu diếm nàng, thành thật nói.

“Thần thoại công chúa? Đó là cái gì vậy?” Nguyễn Nhược Khê ngây ngốc một chút, không hiểu hỏi.

“Là một vũ khúc rất đẹp, rất hay.” Lăng Tiêu lại giải thích.

“Vậy nhất định là điệu nhảy khác biệt rồi, hoặc là nói không giống điệu nhảy trước kia, nói cho ta nghe thử xem.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên có hứng thú, nàng tin tưởng rằng nếu là những thứ bình thường, hắn sẽ không để ý như vậy.

“Đây là một câu chuyện xưa rất đẹp, nhưng rất thê lương.” Lăng Tiêu vừa nhảy, vừa nói:

“Tương truyền từ xa xưa, có một công chúa, công chúa chẳng những trưởng thành rất xinh đẹp, mà vũ đạo trong thiên hạ lại vô song. Nhưng một người hoàn mỹ như thế, lại gặp phải duyên phận trái ngang, nàng đem lòng yêu một tiểu đầu bếp ở ngự thiện phòng. Nhưng thân phận và địa vị của bọn họ không có khả năng kết hợp cùng một chỗ. Công chúa vì quốc gia, nhất định phải hy sinh hạnh phúc của mình mà xuất giá. Tuy là hiểu biết tình thế, nhưng trong khoảnh khắc đó, công chúa thà chết cũng không chịu. Vương

đã dùng sinh mệnh của tiểu đầu bếp uy hiếp nàng, công chúa chỉ có thể thoả hiệp. Vào đêm chuẩn bị rời quốc thổ đi đến biên cương, trong lúc vô ý, công chúa nghe được có người nói rằng tiểu đầu bếp kia đã sớm bị Vương xử tội chết, công chúa nhất thời tuyệt vọng. Nàng mặc một thân giá y màu đỏ, đứng ở trên đỉnh núi, dùng thân thể biểu diễn một vũ khúc đẹp nhất, chân thật thât, thuần khiết nhất, mang theo tình yêu tuyệt vọng, tất cả mọi người có mặt đều bị kỹ thuật nhảy của công chúa làm cho khiếp sợ, cho đến khi thân thể công chúa biến đổi, ngã xuống trên mặt đất. Tuy từng phát giác có điểm không đúng, đến lúc chạy qua, liền thấy trên ngực công chúa cắm một thanh chuỷ thủ, một thân giá y đỏ thắm nhuần đầy máu tươi, đặc biệt tinh hồng (đỏ và có mùi tanh), ánh mắt công chúa mở to nhìn thẳng, nhìn xa xa về phía hoàng thành, bởi vì nơi đó có người mà nàng yêu..... Sau lại đó lại thấy một người múa lại vũ khúc của công chúa, đem vũ khúc của công chúa một lần nữa hoá thành tranh, đây chính là thần thoại công chúa.”

Lăng Tiêu nói xong, đôi mắt nhìn về phía xa xăm.

Thật sự là một chuyện tình xưa tuyệt đẹp, Nguyễn Nhược Khê nhìn hẩn, giống như khi nhìn vào ánh mắt của hẩn có thể thấy được nữ nhân đã múa vũ khúc đó.

“Có muốn nhìn xem không?”Lăng Tiêu lấy lại tinh thần, buông nàng ra, đột nhiên nói.

“Muốn, người có mang theo trên người hay không?”Nguyễn Nhược Khê gật đầu, nàng đương nhiên muốn, nàng cũng học khiêu vũ, đối vũ đạo rất có hứng thú.

Lăng Tiêu từ trong lòng lấy ra một quyển họa, đặt ở trên bàn chậm rãi mở ra.

Dáng người tuyệt đẹp cùng kỹ thuật nhảy, giá y màu đỏ làm cho những hình ảnh kia trở nên mỹ lệ cùng rung động lòng người nói không nên lời.

“Đẹp quá.”Nàng nhin không được mở miệng khen ngợi.

“Đúng, rất đẹp, người có nghĩ là sẽ đem nó biểu diễn trở lại một nữa hay không?”Lăng Tiêu đột nhiên đề nghị, đây mới là mục đích mà hẩn đến đây, hẩn muốn nhìn người thật trình diễn thần thoại công chúa này, mà nàng là người duy nhất mà hẩn nghĩ đến.

“Muốn, nhưng ta không biết có thể diễn tả, biểu cảm được cái loại tâm tình này hay không.”Nguyễn Nhược Khê không chút do dự mà nói, nàng đương nhiên muốn diễn vũ đạo đẹp nhất này rồi.

“Vậy ta liền đem bức họa này giao cho người, một tháng sau, ta đến đây để xem vũ đạo của người, ta biết người sẽ không làm ta thất vọng đâu.”Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười yêu mị.

“Người đi được rồi.”Nguyễn Nhược Khê lườm hẩn một cái, hẩn nghĩ nàng sẽ múa vì hẩn hay sao?

“Được, bảo bối, hẹn gặp lại, ta sẽ nhớ người.”Lăng Tiêu bay nhanh trên trán của nàng hôn một cái, không đợi nàng phản ứng, xoay người liền biến mất.

Nguyễn Nhược Khê không có tâm tư để ý tới hẩn, nhìn bức họa kia không khỏi liên tưởng tới bản thân, chuyển động thân thể, một lần tiếp một lần, rất nhanh nàng liền rơi lệ đầy mặt, nàng thực sự có thể cảm nhận được loại tình cảm bi ai này của công chúa, loại bất lực này, loại bất đắc dĩ này.....

Cho dù hiện tại mình cũng không có sự lựa chọn, yêu hẩn, nhất định phải vì hẩn mà hy sinh.

122. Chương 122: Cùng Đau Khổ

“Lãnh Liệt, buổi tối hôm nay sắp xếp công việc trở về sớm một chút nha, thiếp muốn cho chàng một kinh hỉ.”Nguyễn Nhược Khê lấy tay ôm cổ của hẩn nói.

“Kinh hỉ gì?”Tây Môn Lãnh Liệt buông tấu chương trong tay, xoay người ôm lấy nàng.

“Bây giờ không thể nói cho chàng biết được, đây là bí mật, đến lúc đó chàng sẽ biết thôi.”Nguyễn Nhược Khê đẩy hẩn ra, cười cười chạy ra ngoài, nàng sẽ cho hẩn một sự kinh ngạc ngoài ý muốn.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn bóng dáng của nàng, ánh mắt mang đầy sủng ái nở nụ cười, có nàng ngày thật hạnh phúc.

Dùng một chút cơm chiều, Nguyễn Nhược Khê liền phân phó Tiểu Ngọc quét sạch sẽ sân vườn của Tử Uyển, lại ời nhạc sư hoàng cung đến.

“Nương nương, người muốn làm gì?” Tiểu Ngọc tò mò hỏi, hôm nay dường như rất long trọng.

“Đợi một lát nữa người sẽ biết thôi, người mau đi đi.” Nguyễn Nhược Khê cười nói, nhưng không có nói cho nàng biết.

“Dạ, chẳng qua thấy nương nương cao hứng như vậy, nhất định là chuyện tốt.” Tiểu Ngọc suy đoán.

Nguyễn Nhược Khê cười mà không nói, xoay người trở lại phòng.

Mặc vào giá y màu đỏ đã sớm trộm chuẩn bị, ống tay áo rộng thùng thình, phía sau đuôi váy kéo dài trên mặt đất, trên đầu đội mũ phượng, nàng đứng trước gương đồng, nhìn mình tựa như một tân nương. Đúng vậy, đêm nay nàng là tân nương của hắn.

Mười ngày, nàng cũng không nghỉ chưa đến mười ngày, nàng lại học xong vũ khúc thần thoại công chúa, nàng thậm chí muốn múa cho hắn xem.

“Nương nương, người đẹp quá.” Tiểu Ngọc mở cửa, ánh mắt nhìn thấy sợ ngây người, hèn gì trước đó vài ngày nương nương muốn tự mình lặn lễ chuẩn bị giá y đỏ này, là muốn gả cho Vương hay sao?

“Bên ngoài đều chuẩn bị tốt hết rồi chứ?” Nguyễn Nhược Khê cười khê một chút, mở miệng hỏi.

“Dạ, đều chuẩn bị tốt lắm.” Tiểu Ngọc gật đầu.

“Vậy người đi nhìn xem, nếu Vương đến đây, người mời chàng ngồi ở bên ngoài, sau đó bảo nhạc sư tấu nhạc lên là ta sẽ biết.” Nguyễn Nhược Khê phân phó.

“Được, nô tì đi chuẩn bị ngay.” Tiểu Ngọc gật đầu, còn không quên liếc mắt nhìn nàng một lần nữa, đêm nay nương nương đẹp một cách diễm lệ.

Tây Môn Lãnh Liệt vừa đi đến Tử Uyển liền phát hiện không khí trong này không giống với bình thường.

“Tham kiến Vương.” Mọi người thấy hắn đến, lập tức hành lễ.

“Đứng lên hết đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó, nhìn thấy nhạc sư ngồi một bên, xung quang được trải thảm đỏ, không biết kinh hỉ nàng muốn nói là cái gì? Lúc này mới hỏi:

“Nương nương đâu.”

“Vương, nương nương lập tức sẽ ra ngay, trước tiên người ngồi ở nơi này, nô tì chạy đi mời nương nương.” Tiểu Ngọc làm theo lời dặn của nàng nói.

Tây Môn Lãnh Liệt ngồi xuống, hắn thực chờ mong nàng sẽ mang đến tình nguyện như thế nào.

“Có thể tấu nhạc rồi.” Tiểu Ngọc phân phó nhạc sư một bên.

“Vâng.” Nhạc sư gật gật đầu, một khúc nhạc mang theo ưu thương chậm rãi vang lên.

Trong phòng, Nguyễn Nhược Khê biết hắn đã đến, lúc này mới mở rộng cửa ra, ống tay áo rộng thùng thình che khuất mặt, tạo nên một động tác tuyệt đẹp rồi đi ra ngoài.....

Tặng cho hắn một nụ cười, mới chuyển động bước chân bắt đầu múa.

Tây Môn Lãnh Liệt rất khiếp sợ, hắn sẽ không quên, cũng nhớ không lầm đây là thần thoại công chúa.

Một ánh mắt, một động tác, đều động lòng người như vậy, lưu vào tận tâm can, đặc biệt là một màn cuối cùng, ánh mắt nhìn về phương xa chậm rãi ngã xuống trên mặt đất.

Tim hắn đột nhiên giống như bị đâm một cái rất đau, giống như bản thân mất đi nàng.

“Nhược Khê.” Không có nghĩ nhiều lập tức ôm lấy nàng, hắn không thể mất đi nàng.

“Đẹp không?” Nguyễn Nhược Khê lấy tay ôm cổ hắn, nàng cố tình vì hắn mà chuẩn bị.

“Rất hay, vũ khúc đẹp, người càng đẹp hơn.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức phủ lên môi nàng một nụ hôn.

“Biết vì sao không? Bởi vì hôm nay thiếp muốn làm tân nương của chàng.” Nguyễn Nhược Khê ở bên tai hắn nhẹ nhàng nói, có giá y, nàng có thể tưởng tượng mình danh chính ngôn thuận được gả một lần

“Được.” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt loé sáng, ôm nàng hướng về phía phòng bước đi.

Đem nàng phóng lên trên giường, vừa muốn đưa tay chạm vào quần áo của nàng, nàng lại đưa tay ngăn cản hắn:

“Đừng nhúc nhích, để thiếp.”

Tây Môn Lãnh Liệt ngây ngốc một chút, sau đó khoé môi cong lên một nụ cười, giang rộng hai tay ra đứng bất động tại chỗ.

Nguyễn Nhược Khê đứng dậy, nhẹ nhàng cởi lớp áo bên ngoài của hắn ra, sau đó là nội y, tay của nàng từ xương quai xanh của hắn, chậm rãi hạ xuống, di động, nàng muốn nhớ kỹ mỗi một li, một tắc trên người hắn.

Tây Môn Lãnh Liệt gian nan nuốt nước miếng, nhìn thấy dáng vẻ lưu luyến si mê của nàng, cố gắng kiềm chế xúc động của bản thân, có lẽ nàng không biết, mỗi một lần tay của nàng di chuyển đến đâu, cơ thể hắn hưng phấn một cách dị thường đến đó.....

Nguyễn Nhược Khê giống như vẫn chưa phát hiện, bàn tay còn không ngừng di động, hạ xuống, lại dừng lại tại trên bụng của hắn, lấy tay nhẹ nhàng xoa lên những múi cơ bụng lực lưỡng của hắn.

“Nhược Khê, nàng đang tra tấn ta đấy.” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt khàn khàn, cũng không nhẫn nhịn được nữa, nhanh chóng ôm lấy nàng cùng ngã lên trên giường.

“Chàng muốn làm gì?” Nguyễn Nhược Khê hoảng sợ, nhưng nhìn thấy ánh mắt dày đặc sương mù của hắn, lập tức hiểu được hắn muốn gì, ái muội đưa tay lên ôm lấy cổ của hắn thì thầm:

“Người yêu à, bây giờ chàng muốn tra tấn lại thiếp sao.”

“Tra tấn nàng, ta rất luyện tiếc.” Tây Môn Lãnh Liệt nói xong, liền hôn lên đôi môi thơm ngát, ngọt ngào của nàng.

Sau một lúc trở lại bình tĩnh.

Nguyễn Nhược Khê tựa vào trước ngực hắn, trên mặt còn chưa hết sung sướng.

“Nhược Khê, làm sao nàng có thể múa thần thoại công chúa?” Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Lăng Tiêu cho thiếp đó, hắn nói thiếp có thể thích hợp múa vũ khúc này.” Nguyễn Nhược Khê không chút giấu diếm.

“Hắn đưa cho nàng lúc nào?” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt híp lại, lần trước vào lúc đón nàng trở về, bức họa rõ ràng vẫn còn ở trong tay Lăng Tiêu, khi nào thì nằm trong tay nàng, vì sao mình lại không biết?

“Mười ngày trước, thiếp cũng không biết hắn vào bằng cách nào nữa.” Nguyễn Nhược Khê nói.

Mười ngày trước? Hắn đã đến qua, Tây Môn Lãnh Liệt trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái, nhưng lập tức nghĩ, hắn có nói cho nàng biết giao dịch của bọn họ trước đó hay không? Nghĩ vậy, làm bộ như không thèm để ý tiếp tục hỏi

“Hắn còn nói với nàng cái gì nữa không?”

“Nói.....” Nguyễn Nhược Khê cố ý trở lại, biết hắn muốn hỏi cái gì?

“Cái gì?” Hắn trong lòng cả kinh.

“Còn có thể có cái gì? Đương nhiên là cho thiếp bức họa này, bảo thiếp học xong múa cho hắn xem.” Nguyễn Nhược Khê trả lời, nàng sẽ không vạch trần hắn.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới có chút yên tâm hơn, rồi lại nhìn nàng, giọng nói không mấy hiền hoà, mang theo khí thế bá đạo nói:

“Hắn muốn nàng múa, nàng liền múa hay sao? Ta không cho phép.”

“Ăn dấm chua sao?” Nguyễn Nhược Khê hé ra một nụ cười ngọt ngào, mới giải thích với hắn:

“Vũ khúc tuyệt mỹ như vậy, thiếp vì chàng mà múa đó.”

“Như thế mới được chứ.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay ôm chặt nàng, còn nói:

“Xem ra, ta phải tăng cường thị vệ trong hoàng cung, cứ như vậy để cho hắn tự do ra vào, còn không hề phát hiện, thật mất mặt quá đi.”

“Đúng vậy.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, may mắn Lăng Tiêu không có ác ý, nếu là thích khách làm sao bây giờ?

“Vì sao lại không nói cho ta biết sớm hơn?” Tây Môn Lãnh Liệt có chút buồn bực, nàng cứ nhiên bây giờ mới nói.

“Giận sao? Người ta là vì muốn tặng cho chàng một sự ngạc nhiên, thần thoại công chúa này, chàng không nghĩ muốn xem lại chuyện tình xưa tuyệt đẹp này hay sao?” Nguyễn Nhược Khê làm nũng nói.

“Nàng có biết câu chuyện xưa này không?” Tây Môn Lãnh Liệt lại hỏi, Lăng Tiêu có nói cho nàng nghe chưa?

“Chuyện xưa như thế nào?” Nguyễn Nhược Khê giả ngốc hỏi, nàng sẽ không ngốc nói cho hắn.

“Một câu chuyện xưa tuyệt đẹp?” Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới nói.

“Nói cho thiếp nghe đi.” Nguyễn Nhược Khê làm bộ như cảm thấy thật hứng thú hỏi.

Vì thế Tây Môn Lãnh Liệt lại kể cho nàng nghe câu chuyện xưa, nàng làm bộ như thực sự lắng nghe, nước mắt lại một lần nữa không kiềm được được chảy xuống, nàng có thể cảm nhận được sự bi thương của công chúa khi mất đi người mình yêu.

“Nhược Khê, mất đi người mình yêu là việc đau đớn nhất. Cho nên nàng đừng để cho ta nếm trải cảm giác đau đớn này.” Tây Môn Lãnh Liệt gắt gao ôm lấy nàng, trong lời nói có hàm ý.

“Lãnh Liệt, nhìn thấy người mình yêu chịu khổ, loại đau đớn này thiếp không muốn chịu.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn chân thành thổ lộ.

“Nhưng nàng chớ quên, vì yêu công chúa sinh tử truy tùy (cùng sống cùng chết).” Tây Môn Lãnh Liệt nói, trong lời nói có chứa ẩn ý khác, nàng cũng sẽ cùng hắn cùng sống cùng chết.

“Không, chàng sẽ không làm vậy, chàng sẽ vì thiếp mà vui vẻ sống tiếp, bởi vì sinh mệnh của chàng, cũng là sinh mệnh của thiếp kéo dài.” Nguyễn Nhược Khê lại mỉm cười mà nói, nàng tin tưởng rằng, hắn sẽ không.

“Nhược Khê.....” Tây Môn Lãnh Liệt vừa muốn mở miệng, đã bị nàng ngắt ngang.

“Được rồi, chúng ta không cần phải tranh luận nữa, ngủ đi, thiếp mệt rồi.” Nàng biết cho dù có tiếp tục tranh luận thì cũng sẽ không có kết quả.

“Ngủ đi.” Tây Môn Lãnh Liệt hôn nhẹ một cái trên trán của nàng.

Vài ngày sau.

“Tiểu Ngọc, mấy ngày nay ngươi có nhìn thấy quốc sư hay không?” Nguyễn Nhược Khê thuận miệng hỏi, dù sao thêm vài ngày nữa lại là đêm trăng tròn.

“Nương nương, quốc sư đi ra ngoài, nghe nói là bị Vương phái đi cứu trợ thiên tai, phỏng chừng còn chưa trở về.” Tiểu Ngọc trả lời.

“Cái gì? Hắn đã đi ra ngoài.” Nguyễn Nhược Khê im lặng, lại hỏi:

“Việc này xảy ra khi nào?”

“Hơn mười ngày trước, nô tì hình như nghe được có người nói như vậy.” Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Hơn mười ngày trước? Nguyễn Nhược Khê im lặng một chút, lại hỏi:

“Vậy người có biết đại khái khi nào thì hấn sẽ trở về hay không?”

“Nương nương, mấy việc này làm sao nô tì biết được?” Tiểu Ngọc nói.

Nguyễn Nhược Khê cười khổ một chút, thật không hiểu lần này là vô tình hay là cố ý, xem ra nàng nên tìm hấn thảo luận nghiêm túc một lần.

Đi vào ngự thư phòng.

“Nhược Khê, nàng đã đến rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, lại nhìn vào tấu chương.

Nguyễn Nhược Khê đi đến, đưa tay cầm lấy tấu chương xếp lại, đặt ở một bên.

“Có việc gì sao?” Tây Môn Lãnh Liệt kinh ngạc nhìn nàng, nếu là việc bình thường nàng sẽ không quấy rầy mình.

“Có việc, chàng có muốn nghe thiếp nói thật không?” Về mặt của Nguyễn Nhược Khê thật nghiêm túc.

“Nói đi.” Tây Môn Lãnh Liệt tâm tình trầm xuống, hấn dường như có thể khẳng định nàng muốn nói cái gì?

“Lãnh Liệt, kỳ thật thiếp biết, thiếp đều biết tất cả, mỗi một lần đều là chàng cố ý làm cho thiếp trốn qua đêm trăng tròn, nói thật thiếp rất cảm động. Chàng hao phí tinh thần, khổ tâm như thế, chàng có nghĩ tới cảm thụ của thiếp hay không? Trong khoảnh khắc thiếp nhìn thấy chàng biến thành sói, chàng có biết tim thiếp đau đớn ra sao hay không? Giống như hiện tại, mỗi một lần nhớ tới, thiếp đều sẽ đau lòng. Thiếp không thể nhìn thấy người mình yêu mến phải chịu tra tấn như vậy, mà thiếp rõ ràng có thể vì chàng giải trừ loại thống khổ này, nhưng lại không thể làm gì, như vậy thiếp sẽ rất hận chính mình, chàng có biết hay không?” Nguyễn Nhược Khê gần từng tiếng nói với hấn.

“Đúng, nhưng mà Nhược Khê, ta cũng không thể trở mắt nhìn thấy nàng rồi đi ta.” Tây Môn Lãnh Liệt nói thật lòng mình.

“Thiếp không có rời đi chàng, thiếp chỉ là hoà nhập sinh mệnh của mình vào chàng. Nếu bây giờ chàng vẫn làm như vậy, chàng có thể sẽ mất đi thiếp thực sự.” Nguyễn Nhược Khê cũng nói thật lòng.

“Nhược Khê, vì sao lại muốn bức ta? Nàng biết mất đi nàng ta sẽ đau đớn khổ sở thế nào mà.” Về mặt Tây Môn Lãnh Liệt đầy thống khổ.

“Không phải thiếp bức chàng, là chàng bức thiếp, bức thiếp phải làm như vậy.” Nguyễn Nhược Khê ôm lấy hấn nói.

“Nhược Khê.” Tây Môn Lãnh Liệt cũng ôm chặt nàng, hấn không thể tưởng tượng một ngày nào đó mất đi nàng, hấn sẽ có dáng vẻ nào nữa?

“Lãnh Liệt, thiếp thực sự rất là yêu chàng, thiếp không thể đứng nhìn chàng mỗi tháng đều phải thừa nhận thống khổ như vậy, cho nên chàng phải hiểu cho thiếp.” Nàng đã rất đau khổ rất bất lực khi thấy hấn như vậy.

Tây Môn Lãnh Liệt gất gao ôm nàng, hấn hiểu được, nhưng làm được cũng rất khó.

“Được rồi, thiếp không quấy rầy chàng nữa, chàng cứ tiếp tục thiếp đi ra ngoài trước.” Một lúc sau, Nguyễn Nhược Khê mới từ trong lòng ngực của hấn đứng dậy, vừa muốn xoay người đi ra ngoài, lại cảm thấy trên đầu truyền đến một trận mê muội, thân thể không khỏi lão đảo lui về sau vài bước.

“Nhược Khê.” Nàng chỉ nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, sau đó liền hôn mê ngã vào trong lòng ngực của hấn.

123. Chương 123: Quyết Định Giống Nhau

Tây Môn Lãnh Liệt lo lắng đứng ở một bên, nhìn thái y chẩn bệnh cho nàng.

Cung nữ cùng nô tài bên cạnh cũng không dám lên tiếng.

Rất nhanh, thái y liền đứng dậy, về mặt vui sướng chấp tay nói:

“Thần, chúc mừng vương, chúc mừng vương, nương nương có tin vui, nhưng thân thể nương nương có chút suy nhược, mới có thể té xỉu, thần kê thuốc bổ cho nương nương là tốt rồi.”

Cái gì? Có tin vui? Tây Môn Lãnh Liệt khiếp sợ nhìn nàng, cũng không lộ ra thần sắc vui mừng.

“Nô tài chúc mừng vương. Nô tì chúc mừng Vương.” Tất cả cung nữ cùng thái giám đều hành lễ chúc mừng.

“Thái y, người xác định, nương nương có tin vui sao?” Tây Môn Lãnh Liệt lại hỏi một lần.

“Vương, thần xác định.” Thái y khẳng định trả lời, còn nghĩ vương rất cao hứng, không dám tin.

“Ta biết rồi, các người đều đi xuống trước đi.” Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt trầm trọng phân phó.

“Vâng, thần cáo lui.” Thái y cùng cung nữ thái giám đều lui đi xuống, không rõ vì sao vẻ mặt vương lại như vậy.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới đến bên giường, sắc mặt ngưng trọng đích nhìn nàng, rồi chuyển qua bụng của nàng một chút, nơi đây, chứa đứa nhỏ của bọn họ, nhưng hắn không thể muốn đứa nhỏ này, nhưng hắn cũng không thể lạnh lùng đối xử với nàng như đối với Như phi, xóa bỏ đứa nhỏ của nàng, bởi vì trong lòng hắn yêu đứa nhỏ này.

“Ừ.” Nguyễn Nhược Khê phát ra một tiếng kêu nhỏ, mới mở to mắt, nhớ mình đột nhiên té xỉu.

“Nhược Khê, nàng tỉnh rồi, cảm giác thế nào?” Tây Môn Lãnh Liệt nâng nàng dậy, giọng nói mang theo quan tâm.

“Tốt lắm, ta sao vậy?” Nguyễn Nhược Khê kỳ quái hỏi, sao nàng lại đột nhiên té xỉu chứ?

“Nhược Khê, nàng mang thai.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng nói, đôi mắt mang theo hào quang phức tạp chợt lóe qua.

“Cái gì? Mang thai?” Nguyễn Nhược Khê khiếp sợ nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn không thể tiêu hóa tin này.

“Làm sao vậy? Không vui sao?” Tây Môn Lãnh Liệt ngồi cạnh bên người của nàng, trong lòng hắn cũng đang đấu tranh, đứa nhỏ này không thể lưu, nhưng nếu lưu lại đứa nhỏ này, như vậy có thể thuận lợi lưu lại nàng.

“Để ta nghĩ chút.” Nguyễn Nhược Khê thấy mờ mịt, nằm xuống giường một chút, đứa nhỏ này đến quá đột ngột, nàng phải làm sao bây giờ? Trong lòng nàng, nàng muốn mang đứa nhỏ của hắn, nhưng nếu sinh hạ đứa nhỏ, nàng còn có thể rời đi sao? Sau khi rời đi, đứa nhỏ làm sao bây giờ? Nhưng nàng thực sự muốn sinh hạ đứa nhỏ này.

Tây Môn Lãnh Liệt không quấy rầy nàng, trong lòng hắn cũng đang đấu tranh, mặc kệ quyết định là gì đều thương tổn? Lưu lại đứa nhỏ, nhưng nếu sinh hạ đứa nhỏ xong nó cũng bị nguyên rửa thì làm sao bây giờ? Hắn không thể chấp nhận, cũng không thể mang đứa nhỏ đi cực, cho nên chỉ có thể xóa bỏ đứa nhỏ, thế nhưng không có đứa nhỏ dùng cách gì để giữ nàng lại.

Trong đầu đột nhiên lóe lên, hôm nay hắn chỉ có thể làm như vậy? Trên danh nghĩa yêu thương nàng làm tổn thương nàng, chỉ cần nàng còn sống, dùng cách gì cũng được.

Nguyễn Nhược Khê cũng đang đấu tranh, nàng biết đứa nhỏ cần tình thương của mẹ, nếu sinh hạ đứa nhỏ, lại không thể cho nó tình yêu, như vậy đành xin lỗi ó, nàng chỉ có gặp lại đứa nhỏ ở trên thiên đường.

“Ta.....”

“Ta.....” Không nghĩ tới hai người đồng thời mở miệng.

“Chàng nói trước đi.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn nói, trong lòng có quyết định, nhất thời cảm giác dễ chịu rất nhiều.

“Nhược Khê, xóa bỏ đứa nhỏ đi.” Giọng nói của Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng kiên định.

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, nàng muốn xóa bỏ đứa nhỏ, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, từ trong miệng hắn nói ra, lại khiến mình đau lòng như vậy, đây là đứa nhỏ của hắn cơ mà, cần môi nhìn hắn hỏi:

“Vì sao? Chẳng không thích nó sao?”

“Phải, ta không thích đứa nhỏ.” Tây Môn Lãnh Liệt ngoan tâm nói, trong đôi mắt nàng là cảm xúc bị thương, hắn không phải không thấy.

Lúc nghe được hắn nói những lời này, Nguyễn Nhược Khê rất đau lòng nhếch lên một nụ cười nói:

“Giống suy nghĩ của ta, ta cũng không thích đứa nhỏ, cho nên đứa nhỏ này ta cũng không muốn.”

“Vậy xóa bỏ sớm một chút, ta đi phân phó thái y kê được, nàng nghỉ ngơi một chút đi.” Tây Môn Lãnh Liệt nhàn nhạt nói, rồi xoay người bước đi, trên mặt đau xót, không để nàng thấy, nhưng hắn biết, nàng làm như vậy là vì mình.

Thấy cánh cửa đóng lại, lệ Nguyễn Nhược Khê cũng nhịn không được, lăn chã rơi xuống.

Hắn sao có thể nhẫn tâm như thế, ngoan tâm xóa bỏ đứa nhỏ của bọn họ, xóa bỏ đứa nhỏ của Như phi, hắn có thể nói là thân bất do kỷ, như vậy bây giờ thì sao, hắn còn có lý do gì?

Nàng có thể không cần đứa nhỏ này, nhưng đó là vì hắn, hắn sao có thể không cần?

“Nương nương, người làm sao vậy?” Tiểu Ngọc đi vào, vốn tưởng rằng nàng sẽ vui mừng hoan hỉ, lại không nghĩ tới nàng đang khóc, hoảng sợ, vội vàng đi qua hỏi.

“Không có gì? Cao hứng thôi.” Nguyễn Nhược Khê lau nước mắt nói.

“Hóa ra là như thế này, dọa chết nô tì.” Tiểu Ngọc lúc này mới thở phào, vẻ mặt vui mừng nói:

“Nương nương hắn nên cao hứng, nếu nương nương sinh hoàng tử, vậy về sau nhất định là thái tử.....” Nàng không ngừng nói.

“Tiểu Ngọc, ta khát, lấy cho chén nước mơ ướp lạnh.” Nguyễn Nhược Khê bị nàng làm cho tâm phiền ý loạn (bực dọc), ngắt lời nàng phân phó.

“Được, nương nương muốn uống chua vậy nhất định là tiểu hoàng tử.” Tiểu Ngọc vui vẻ vừa nói vừa lui ra ngoài.

Hoàng tử? Nguyễn Nhược Khê cười khổ một chút, chẳng qua, bây giờ nghĩ lại, nếu như đây không phải chuyện nàng muốn, mà hắn vẫn không muốn giữ lại hài tử này, vậy nàng nên làm cái gì bây giờ. Cho nên đây là kết quả tốt nhất, nàng không nên oán.

Nghĩ như vậy, tâm tình của nàng tốt lên nhiều.

“Nương nương.” Tiểu Ngọc kinh hoảng thất thố chạy vào, nhìn thấy nàng, lại không biết nên nói như thế nào?

“Làm sao vậy? Tiểu Ngọc.” Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng hỏi

“Vừa rồi nô tì trên đường đi trừ phòng (phòng bếp), nghe được, nghe được.....” Tiểu Ngọc nhìn nàng, không dám nói, nếu nàng biết vương muốn xóa bỏ đứa nhỏ của nàng, nương nương sẽ chịu đả kích như thế nào.

“Là Vương phân phó thái y kê ngao được (thuốc sảy thai) sao?” Nguyễn Nhược Khê đã đoán được.

“Nương nương, người có biết sao?” Tiểu Ngọc khiếp sợ nhìn nàng, một khi nàng đã biết, sao còn có thể bình tĩnh như thế?

“Ta biết, bởi vì đây là ta yêu cầu.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu nói.

“Cái gì?” Tiểu Ngọc không dám tin nhìn nàng,

“Nương nương, vì sao? Người khác cầu còn không được?” Nàng sao có thể vứt đi dễ dàng như thế.

“Tiểu Ngọc, người quên rồi sao, ta trước kia là huyết nô, thân thể không tốt lắm, cho nên mới có thể té xỉu, ta không muốn đứa nhỏ ta sinh hạ thân thể đã đau ốm nhiều bệnh, ta muốn đứa nhỏ khỏe mạnh, cho nên, bây giờ ta không cần, chờ ta tĩnh dưỡng thân thể khỏe lại, người xem vương sủng ái ta như vậy, người còn sợ ta không có đứa nhỏ sao?” Nguyễn Nhược Khê thoải mái nói, nàng giải thích cho Tiểu Ngọc, là bởi vì khẳng định cả hoàng cung đều nghi vấn như nàng, như vậy, có thể ngăn miệng lưỡi người khác.

“Nương nương, nô tì chỉ cảm thấy thật đáng tiếc.” Tiểu Ngọc không dám nói nương nương làm như vậy không đúng, nếu cho nàng lựa chọn, nàng nhất định sẽ để nương nương sinh hạ đứa nhỏ.

“Không có gì đáng tiếc cả? Nếu sinh ra hoàng tử, lại bởi vì thân thể nhiều bệnh mà chết, như vậy mới có thể khiến ta thống khổ.” Nguyễn Nhược Khê nói, kỳ thật lòng của nàng đang nhỏ từng giọt máu.

Tiểu Ngọc nhìn nàng, nhưng mình chỉ là nô tì, chuyện nương nương quyết định, nàng đương nhiên không dám nói không.

Cửa chi nha một tiếng, bị đẩy ra.

Tây Môn Lãnh Liệt bưng một chén được màu đen trong tay đang bốc khói đi tới.

“Nô tì tham kiến Vương.” Tiểu Ngọc hành lễ, thức thời lui ra ngoài.

“Sắc xong rồi sao, mang tới đây đi.” Nụ cười của Nguyễn Nhược Khê rất miễn cưỡng, tay nắm chặt trong ống áo.

“Rất nóng, để ta thổi giúp nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt không đưa cho nàng, mà dùng miệng từ từ thổi, tâm hần cũng đau đớn như nàng.

Nhược Khê, thật xin lỗi, nàng biết không? Ta rất chờ mong, rất hy vọng có thể thấy đứa nhỏ của chúng ta, nhưng, nhưng ta không thể, nàng biết không?

Cho nên bát được này là ta tự mình bưng tới, là vì trừng phạt bản thân mình, ta phải nhớ rằng, là ta tự tay giết chết đứa nhỏ của chính mình, ta muốn mình cũng đau, đau như nàng vậy.

Nguyễn Nhược Khê nhìn chén thuốc trong tay hần, dưới tay không ý thức được sờ bụng mình, hài tử, thực xin lỗi, không phải mẹ mẹ không cần con, là mẹ mẹ không thể muốn con, nhưng con đừng sợ, mẹ mẹ rất nhanh sẽ đi cùng con.

Được đã ấm, Tây Môn Lãnh Liệt lại cầm chén thuốc trong tay bón cho nàng.

“Ta tự uống được.” Nguyễn Nhược Khê đi qua, lấy chén thuốc trong tay hần, hít một hơi thật sâu, liền uống xuống.

“Nhược Khê.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức bắt lấy cánh tay của nàng.

Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu nhìn hần.

“Chậm một chút.” Tây Môn Lãnh Liệt lại buông nàng ra nói.

Khoé môi Nguyễn Nhược Khê nhếch lên nụ cười chua xót, không do dự một hơi uống xuống.

124. Chương 124: Nhu Phi Điều Nan

Khoé môi Nguyễn Nhược Khê nhếch lên một nụ cười chua xót, không do dự một hơi liền đưa lên uống hết.

Hai người lặng lẽ bình tĩnh đối diện nhau, khuôn mặt hạ xuống, sâu trong ánh mắt đều che dấu đau đớn, khổ sở.

Khoảng một giây sau, Nguyễn Nhược Khê nhíu mày một chút, bởi vì trong bụng đã truyền đến từng trận từng trận đau đớn, nhưng nàng cố kìm nén lại, vẫn đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích.

Biến hóa rất nhỏ nhưng không thoát được ánh mắt của Tây Môn Lãnh Liệt, hần muốn đưa tay ra đỡ lấy nàng, lại chỉ có thể động đậy một chút.

Đau đớn càng ngày càng kịch liệt, Nguyễn Nhược Khê tay không khỏi nắm chặt quần áo của mình, sắc mặt bắt đầu trở nên khó coi, trắng bệch, toàn tâm đau đớn khiến cho nàng không đứng vững được nữa, thân thể nhịn không được khẽ lay động một chút.

“Nhược Khê.....” Tây Môn Lân Liệt đỡ lấy nàng, liền nhìn thấy một dòng máu đỏ tươi chảy ra ướt đẫm quần áo nàng, chảy dài xuống đất, sắc mặt biến đổi rõ ràng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đặt lên trên giường, hướng về phía bên ngoài liền hô to:

“Truyền thái y.”

“Nhược Khê, nàng thấy thế nào?” Hắn bối rối không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ biết gắt gao cầm lấy tay nàng.

Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê tuy tái nhợt, đau đớn làm trên trán của nàng toát ra những giọt mồ hôi nhỏ, nhưng nàng lại cắn chặt môi không nói được một lời, sắc mặt bình tĩnh thần kỳ đáng sợ, môi rất nhanh đã bị nàng cắn đến chảy máu.

“Nhược Khê, buông ra, không cần trừng phạt chính mình, muốn trừng phạt cứ trừng phạt ta đây.” Tây Môn Lân Liệt dùng sức mở miệng của nàng ra, đem cánh tay của mình đưa vào.

Nguyễn Nhược Khê không hề lưu tình, hung hăng nắm chặt lấy hắn. Được, hắn muốn đau, nàng muốn hắn cùng mình cùng nhau đau.

“Thần tham kiến Vương.” Thái y cấp tốc vội vàng chạy tới, rồi hành lễ.

“Đứng lên đi, không cần nói lời vô nghĩa, nhanh nhìn xem nàng.” Tây Môn Lân Liệt hét lớn.

“Dạ.” Thái y hoảng sợ, lập tức chạy đến, đưa tay bắt mạch xong, liền đứng dậy hồi bẩm:

“Vương, nương nương đã sẩy thai, chờ hạ thần kê chút được cấp nương nương điều hoà một chút là được rồi.”

“Còn không mau đi chuẩn bị.” Tây Môn Lân Liệt lại quát.

“Dạ.” Thái y sợ hãi lập tức lui xuống chuẩn bị.

Hài tử không còn? Thực sự không còn nữa? Nước mắt Nguyễn Nhược Khê rơi như mưa, tuy đây là quyết định của nàng, nhưng khi thực sự mất đi, tim nàng thật rất đau, đau lắm, loại cảm giác đau đớn này không có cái đau nào có thể so sánh đi.

“Nhược Khê.” Tây Môn Lân Liệt không biết mình nên an ủi nàng như thế nào nữa, hắn cũng biết, hắn cũng rất đau lòng, hắn chỉ có thể lẳng lặng gánh chịu ở trong lòng.

“Thiếp không có việc gì.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên mở to mắt, lộ ra một nụ cười khó coi, nàng không nên trách hắn.

Nhưng nàng lại không biết rằng trong mắt Tây Môn Lân Liệt cái nụ cười cười có bao nhiêu châm chọc.

“Bảo Tiểu Ngọc tiến vào giúp thiếp một chút.” Nguyễn Nhược Khê nhắm mắt lại nói.

“Được, nàng chờ một chút.” Tây Môn Lân Liệt biết nàng cần Tiểu Ngọc đến hỗ trợ thu thập một chút, nhìn nàng liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Tiểu Ngọc đẩy cửa ra, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người, trên giường đều là máu tươi, nhìn thấy ghê người.

“Nương nương.” Vừa khóc vừa đi đến.

“Tiểu Ngọc, khóc cái gì mà khóc? Giúp ta chuẩn bị quần áo sạch sẽ để thay.” Nguyễn Nhược Khê làm bộ như không thêm để ý phân phó.

“Nô tì đi chuẩn bị ngay.” Tiểu Ngọc khóc đáp, nàng biết sau này cái gì đều không nên nói.

Thay quần áo sạch sẽ, Tiểu Ngọc đã dọn dẹp giường sạch sẽ, Nguyễn Nhược Khê mới nằm trở lại trên giường, uống qua chén thuốc bổ, nàng mới nhắm mắt lại, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Tây Môn Lãnh Liệt nhẹ nhàng đi vào trong phòng, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của nàng, trên khóe mắt còn có một giọt nước mắt chưa khô, trong mắt tràn đầy yêu thương, lại không hề nề hà, nhẹ nhàng đưa tay ra giúp nàng lau đi nước mắt.

Hắn biết, trong lòng hắn cũng rất yêu thương hài tử này, hắn cũng biết nàng xoá bỏ hài tử này cũng là vì hắn, nhưng nàng có từng nghĩ đến, hắn đang cố ý làm cho nàng bị tổn thương hay không.

Sau khi không còn đứa nhỏ, Nguyễn Nhược Khê trầm mặc rất nhiều, cũng ít mở miệng nói chuyện, đa số thời gian là nằm ở trên giường hoặc là ngồi ngẩn ngơ bên cạnh cửa sổ.

“Nương nương, hoa sen trong ngự hoa viên vừa nở rộ, nô tì cùng người đi ngắm nha.” Tiểu Ngọc muốn tìm biện pháp làm nàng vui vẻ.

“Ta mệt, không muốn đi, người tự mình hãy đi đi.” Nguyễn Nhược Khê đầu cũng chưa ngẩng lên nói.

“Nương nương, người đừng quá thương tâm, nương nương không phải đã nói đứa nhỏ về sau sẽ có nữa sao?” Tiểu Ngọc rất cục nạnh không được khuyên nhủ.

Nguyễn Nhược Khê không có trả lời, đứa nhỏ sẽ có nữa, nhưng sẽ không phải là nó, nhưng không còn quan hệ nữa, nàng lập tức có thể cùng đứa nhỏ gặp mặt.

“Nương nương, để nô tì cùng người đi ra ngoài dạo, được không?” Tiểu Ngọc còn nói, nàng sợ nương nương buồn bực mà xảy ra chuyện.

“Được, đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy, thật sự là bởi vì lòng tốt của Tiểu Ngọc.

“Được.” Tiểu Ngọc thực vui vẻ, lập tức nâng nàng lên.

Ngồi ở trong đình nghỉ mát của ngự hoa viên, Nguyễn Nhược Khê lẳng lặng ngắm nhìn một mảnh hoa sen màu đỏ ngát hương đang nở rộ trong nước.

“Nương nương có muốn nô tì hái một ít về đặt trong phòng người hay không?” Tiểu Ngọc hỏi nàng.

“Không cần.” Nguyễn Nhược Khê lắc lắc đầu, nàng không muốn làm cho bông hoa xinh đẹp kia mất đi.

Cách đó không xa, Nhu phi cũng chậm rãi đi đến bên cạnh ao hoa sen, nhìn thấy nàng ngồi ở nơi đó, trên mặt lộ vẻ âm hiểm cười, đi đến gần, nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của nàng, trong lòng thầm đắc ý, nghĩ đến nhất định Vương không còn thích nàng nữa, nếu không cũng sẽ không xoá bỏ đứa nhỏ của nàng.

“Muội muội, đang ngắm hoa hay sao?” Nói xong liền ngồi xuống bên cạnh của nàng, hỏi một cách nhiệt tình kỳ lạ, khiến người ta có cảm giác không thoải mái.

“Nhu phi người cũng đến ngắm hoa sao?” Nguyễn Nhược Khê liếc nhìn nàng một cái, nàng không muốn cứ nguy trang gọi nàng ta là tỷ tỷ.

“Xem ra là ta tự mình đa tình, muội muội hiện tại hưởng sung ái, làm sao còn gọi ta là tỷ tỷ chứ?” Nhu phi như là tự giễu nói.

Nguyễn Nhược Khê không để ý tới châm chọc khiêu khích của nàng.

“Chỉ là ta thật sự nghĩ không ra, Vương sao lại đi xoá bỏ đứa nhỏ của người như thế? Xem ra lòng quân vương thật sự là khó dò, hoa nở thì phải tàn, thật đúng là có đạo lý.” Nhu phi mỗi một câu đều mang theo châm chọc.

“Nhu phi người thông minh như vậy, làm sao cũng giống như người khác nghe thiên hạ nói nhảm, có lẽ ta cũng giống như người thì sao.” Nguyễn Nhược Khê cười nhạt một cái, cũng trào phúng ám chỉ nàng giả mang thai.

Sắc mặt của Nhu phi thay đổi trở nên khó coi, đột nhiên cười châm chọc nói:

“Vũ Khuynh Thành, người không nghĩ tới cũng sẽ có cùng kết cục giống như ta đúng không? Thế nào? Cảm giác thất sủng có phải là rất khó chịu hay không? Nhìn sắc mặt người tiêu tụy tái nhợt thế này, ta nhìn vào thấy cũng thật đáng thương.”

“Nhu phi, người đây là bỏ đá xuống giếng sao? Đáng tiếc làm cho người thất vọng rồi.” Nguyễn Nhược Khê chỉ âm thầm cười.

“Người còn giả vờ nữa sao, thế nào? Đứa nhỏ không còn, có phải đau lòng lắm hay không?” Nhìn thấy nàng vẫn lãnh đạm như thế, Nhu phi ác độc cố ý hỏi.

“Nhu phi nương nương, nương nương nhà ta là bởi vì thân thể không được khỏe, mới không cần hài tử này. Còn nữa, Vương thực sủng ái nương nương, nói đợi cho nương nương khôi phục sức khỏe lại hoàn toàn, sẽ cho nương nương sinh hài tử.” Tiểu Ngọc đứng một bên nhin không được mở miệng nói.

“Con nô tì đáng chết, ai cho phép người ở đây mở miệng ra nói chuyện hử?” Nhu phi một bụng tức giận, vừa lúc trút vào trên người của nàng, nói xong liền giơ tay lên đánh cho Tiểu Ngọc một cái tát vào miệng.

“Nhu phi, người làm gì?” Nguyễn Nhược Khê tức giận, lập tức nhìn xem mặt của Tiểu Ngọc như thế nào?

“Chỉ là một cái nô tì mà thôi, đáng giá người khấn trương như vậy hay sao?” Nhu phi làm ra một bộ dáng không cần, trào phúng nói.

“Ở trong mắt của ta, người ngay cả một cái nô cũng không bằng?” Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng nhìn nàng.

“Người.....” Sắc mặt Nhu phi âm trầm biến hóa, không nghĩ tới nàng có thể vì một nô tì mà làm ỉn mặt như thế.

“Tiểu Ngọc, chúng ta đi.” Nguyễn Nhược Khê không muốn nhìn thấy nàng nữa, kéo Tiểu Ngọc nói, xoay người bước đi

Trong khoảnh khắc nàng vừa xoay người, Nhu phi đưa chân ra ngăn chân của nàng.

“Nương nương, cẩn thận.” Tiểu Ngọc sợ hãi hét lên, lập tức muốn đưa tay giữ chặt nàng.

Nguyễn Nhược Khê nghe Tiểu Ngọc kêu lên sợ hãi, đã cảm giác không xong, không chút do dự đưa tay giữ chặt Nhu phi đứng bên cạnh, bắt nàng cùng mình cùng nhau ngã xuống.

“A..... Người làm gì?” Nhu phi bị nàng nắm lấy cùng nhau té xuống, người rơi lộn bộp trên bậc thang, nàng nhin không được kinh hô ra tiếng.

“Nương nương, người sao rồi?” Cung nữ loạn thành một đoàn, đều muốn đỡ nương nương của mình đứng lên.

“Các người đang làm gì?” Giọng nói của Tiểu Lý Tử đột nhiên vang lên ở phía sau.

Mọi người ngây ngốc một chút, quay đầu lại, lập tức quỳ trên mặt đất hành lễ nói:

“Nô tì tham kiến Vương.”

“Nhược Khê, nàng làm sao vậy?” Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới nhìn thấy Nguyễn Nhược Khê ngã xuống trên mặt đất, từng bước đi qua khứ, nâng nàng đứng lên, quan tâm hỏi, nhìn cũng chưa nhìn tới Nhu phi đang nằm trên mặt đất.

Nhu phi sợ hãi sắc mặt trắng bệch một chút, xem dáng vẻ của Vương giống như là thực thích nàng, nàng muốn cáo trạng phải làm sao bây giờ?

“Không có việc gì, không cần thận ngã sắp xuống.” Nguyễn Nhược Khê nói, nhìn xem Nhu phi nằm sắp trên mặt đất, mình đã giáo huấn nàng.

Thấy nàng không khai ra mình, Nhu phi thoáng buông tâm, nhờ vào cung nữ giúp đỡ, nhẫn đau đón hành lễ nói:

“Thần thiếp tham kiến Vương.”

125. Chương 125: Bị Nhốt Vào Lãnh Cung

“Các người đều lui xuống đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

“Dạ.” Mọi người vừa định rời đi, Tiểu Ngọc lại đi ra quỳ xuống.

“Vương, vừa rồi không phải nương nương không cẩn thận, mà là Nhu Phi cố ý muốn ngăn ngừa nương nương, vừa rồi còn cố ý châm chọc nương nương,.....”Nàng quỳ trên mặt đất bẩm báo, nương nương có thể nhân từ không tố giác, nhưng nàng không thể, nàng nên vì nương nương lấy lại công đạo.

“Nhu Phi, phải không?”Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng đảo qua, bắn ra một tia hung ác, hấn đường như có thể tưởng tượng nàng ta có thể nói gì? Đứa nhỏ, trừ việc này ra, còn có thể nói cái gì nữa?

“Vương, thần thiếp là không cẩn thận mà thôi, thần thiếp cũng ngã sấp xuống.”Nhu Phi sợ hãi quỳ xuống trên mặt đất. Trong lòng lại nghĩ thật may mắn, may mắn vừa rồi nàng kéo ngã luôn chính mình, cấp mình một lý do.

“Nương nương là bị người ngăn chân mà ngã.”Tiểu Ngọc một chút một vạch trần.

Nhu Phi sợ hãi thay đổi sắc mặt, xoay người nhìn về phía Nguyễn Nhược Khê cầu cứu nói:

“Muội muội, người nói một câu công đạo đi.”Nàng sẽ trợ giúp chính mình, bởi vì vừa rồi nàng không có bán đứng chính mình.

“Nhu Phi, người muốn cho ta nói cái gì? Thật có lỗi ta sẽ không nói lời giả dối.”Nguyễn Nhược Khê lại đột nhiên nói lời ngoài dự đoán của mọi người, tuy nàng không tán thành Tiểu Ngọc vì chính mình ôm oán, bất bình. Nhưng một khi Tiểu Ngọc đã nói ra, nàng đương nhiên sẽ không giấu diếm.

“Người.....”Sắc mặt Nhu Phi tái xanh hoảng hốt như kẻ sắp chết nhìn nàng.

“Nhu Phi, ta thấy nàng cần đổi đến một nơi nào đó yên tĩnh một chút.”Giọng nói Tây Môn Lãnh Liệt tuy là không lớn, nhưng giọng điệu rất lạnh.

“Vương, thần thiếp biết sai lầm rồi, cầu người cho thần thiếp thêm một cơ hội nữa đi.”Nhu Phi quỳ trên mặt đất khấu đầu cầu xin, nàng có thể đi đến nơi nào, khẳng định là lãnh cung.

“Người tới, đem Nhu Phi đưa vào trong Thanh Lãnh cung để đóng cửa tự kiểm điểm, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép bất luận kẻ nào được gặp nàng.”Tây Môn Lãnh Liệt không chút để ý tới lời cầu xin của nàng, ra lệnh.

“Dạ,Vương.”Hai thị vệ bên cạnh đáp, liền kéo nàng đi.

“Không, Vương, van cầu người tha thứ cho thần thiếp, thần thiếp biết sai lầm rồi.”Nhu Phi giãy dụa khóc thét lên, nhưng vẫn là bị thị vệ dẫn đi xuống.

Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng, Thanh Lãnh cung, nghe tên thì giống như lãnh cung, tuy trong lòng có chút không đành lòng, nhưng nàng bây giờ mới biết được người đáng thương thực sự cũng có chỗ đáng giận, Nhu Phi không đáng giá để đồng tình.

“Nhược Khê, đi thôi, trong này gió lớn lắm, nàng nên trở về trong phòng nghỉ ngơi một chút.”Tây Môn Lãnh Liệt ôm lấy eo của nàng.

“Chính sự của chàng đều làm xong rồi sao?”Nguyễn Nhược Khê vừa đi vừa hỏi.

“Chính sự vĩnh viễn không thể làm xong, chẳng qua ta tranh thủ lúc thời gian rảnh rồi đến bồi nàng.”Tây Môn Lãnh Liệt cười nói.

“Ta đây chẳng phải là bị trở thành hồng nhan họa thủy ư.”Nguyễn Nhược Khê cũng cười, khẽ nói.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng, mấy ngày nay đây là lần đầu tiên nàng lộ ra một nụ cười, giống như đã quên nỗi đau mất đi hài tử.

“Như vậy đến gặp ta làm gì?”Nguyễn Nhược Khê nháy mắt hỏi hấn, nàng nghĩ đứa nhỏ đã không có, nàng không nên cứ bị thương như vậy, nàng nên cùng với hấn vui vẻ ở chung mấy ngày.

“Ta đến để xem người khác.”Tây Môn Lãnh Liệt cố ý nói đến.

“Ai? Ta có thể xem được không? Ta cũng đi nhìn xem.”Nguyễn Nhược Khê lấy tay ôm lấy cổ hấn.

“Đương nhiên xem nàng là tốt nhất.”Tây Môn Lãnh Liệt xoay người lại, đột nhiên ôm lấy nàng.

“Lời ngọt, nhưng mà ta lại thích nghe.” Nguyễn Nhược Khê nói khẽ ở bên tai hắn, trong lòng vẫn bi thương như trước, hạnh phúc như thế này không có một chút chân thật nào hết, trong lòng cả hai đều có một chướng ngại vật, đó là hài tử.

Nhưng hai người lại rất là ăn ý không hề đề cập đến đứa nhỏ, không dám khơi gợi lại đau thương trong đáy lòng của nhau.

Một ngày sau.

“Nương nương, quốc sư đã trở lại, muốn gặp người.” Tiểu Ngọc hồi bẩm.

Cái gì? Phượng Minh đã trở lại? Nguyễn Nhược Khê ngây ngốc một chút, sau đó phân phó nói:

“Mau, mời hắn tiến vào.”

“Dạ.” Tiểu Ngọc thối lui đi xuống.

“Thần tham kiến nương nương.” Phượng Minh vừa vào cửa liền hành lễ.

“Phượng Minh không cần, bây giờ không có người ngoài, người cứ gọi ta Nhược Khê là được, vừa trở về sao?” Nguyễn Nhược Khê hỏi.

“Buổi tối ngày hôm qua vừa trở lại.” Phượng Minh nói. Trên thực tế hắn là nhận được báo cáo tin của Vương mới vội vàng trở về, trở lại trong hoàng cung hắn mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

“Nghe nói người đi trị thủy, thế nào rồi?” Nguyễn Nhược Khê lại hỏi.

“Đều xử lý tốt lắm.” Phượng Minh gật đầu đáp, sau đó nhìn nàng hỏi:

“Nhược Khê, người khỏe không?”

“Ta ư?” Nguyễn Nhược Khê rung mình, lập tức liền hiểu được, hắn nhất định cái gì cũng đều biết hết nên mới vậy:

“Người nói đi.”

“Nhược Khê, không cần hận Vương.” Phượng Minh lúc này mới thở dài,

“Hắn cũng là bị bức, bất đắc dĩ mới làm như vậy?”

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, không biết hắn đang nói cái gì?

“Đứa nhỏ, hắn không phải cố ý xóa bỏ hài tử của người, người chẳng lẽ lại không nghĩ tới, vì sao hoàng cung nhiều nữ nhân như vậy nhưng lại không có người nào có được một đứa nhỏ hay sao?” Phượng Minh hỏi.

“Vì sao?” Nàng cho tới bây giờ không có nghĩ tới vấn đề này, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý tưởng, trừng lớn ánh mắt:

“Chẳng lẽ là bởi vì.....?”

“Đúng vậy.” Phượng Minh gật gù đầu, biết nàng đã hiểu được.

“Vương đã chịu thừa nhận lời nguyện rửa đau đớn khổ sở này, hắn sợ rằng khi đứa nhỏ được sinh ra cũng sẽ giống như hắn. Hắn không muốn để đứa con của mình chịu đựng khổ sở như vậy, người nghĩ rằng hắn tự tay xóa bỏ đứa con của mình không thống khổ hay sao? Đứa con của Như Phi hắn có lẽ còn đành lòng. Nhưng đối với người thì không giống như vậy, ta biết hắn đã hy vọng có thể sinh hạ đứa con này, nhưng hắn không thể, không thể không ngoan tâm xóa bỏ đứa nhỏ. Tất cả mọi thống khổ hắn một người yên lặng mà thừa nhận, Nhược Khê, ta nói cho người biết mấy chuyện này, chỉ mong người không nên hiểu lầm hắn, hắn đã chịu đau khổ rất nhiều năm nay, ta không muốn người mà hắn yêu nhất lại có những khúc mắc vướng bận với hắn.”

“Vì sao, vì sao hắn không nói cho ta biết?” Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê ngập tràn nước mắt.

“Bởi vì hắn muốn người hận hắn, đạo lý đơn giản như vậy, Nhược Khê, người không rõ sao?” Phượng Minh lại nói tiếp.

“Chẳng qua, ta thực cảm động, mặc dù là như vậy, ngươi vẫn xóa bỏ đứa nhỏ giúp Vương giải trừ lời nguyện. Tình cảm chân thành như vậy không phải mỗi nữ nhân đều có thể làm.”

“Phượng Minh, ta không có tốt như là ngươi đã nói. Ta yêu hấn, cho nên nguyện ý làm như vậy, không muốn sinh ra đứa nhỏ là bởi vì ta không muốn đứa nhỏ không có mẫu thân.” Nàng cũng có vài phần tư lợi ở bên trong.

“Mặc kệ thế nào, Nhược Khê, ngươi là nữ nhân trọng tình trọng nghĩa nhất mà ta đã gặp.” Phượng Minh thiết tình ca ngợi.

“Phượng Minh, ngươi mà cứ nói như vậy nữa ta sẽ mặt đỏ đó, chẳng qua bây giờ ngươi vừa trở về là tốt rồi, vài ngày sau ta cũng không cần lo lắng nữa, ngươi nhất định sẽ giúp ta có phải không?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hấn nói một cách khẳng định, không muốn cho hấn có thời gian thay đổi ý định.

“Ta có thể nói không sao?” Phượng Minh gật đầu, nhưng không biết vài ngày sau sẽ xảy ra việc gì nữa?

“Vậy là ta an tâm rồi.” Nguyễn Nhược Khê lộ ra một nụ cười phóng khoáng, lúc này nhất định sẽ thành công.

“Vậy ta đây đi về trước.” Phượng Minh chấp tay cáo từ.

“Được.”

Chờ Phượng Minh vừa đi, Nguyễn Nhược Khê phân phó với Tiểu Ngọc nói: “Thay quần áo, trang điểm lại cho ta một chút, ta muốn đi gặp Vương.”

“Dạ.” Tiểu Ngọc có chút kinh hãi, nương nương đã khôi phục lại dáng vẻ lúc trước rồi.

Sau khi đánh lên một lớp phấn nhẹ, sắc mặt cũng tốt hơn, tinh thần cũng trở nên tốt hơn. Một thân mặc quần áo màu tím làm nàng tăng thêm vài phần quyến rũ.

Ngự thư phòng.

Nguyễn Nhược Khê phát tay bảo Tiểu Lí Tử đang đứng thủ bên ngoài cửa không cần thông báo, kinh động Vương. Tiểu Lí Tử hành lễ rồi đi xuống.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, nàng nhắc chân nhẹ nhàng tiến vào, vừa định dùng tay bịt mắt hấn lại, lại lập tức bị hấn ôm vào trong lòng ngực, vừa nhìn thấy cách ăn mặc của nàng, trong mắt hấn lộ ra một tia kinh diễm.

“Sao chàng lại biết là ta?” Nguyễn Nhược Khê bày ra một dáng vẻ thất bại ử ử, nàng rõ ràng nhìn chăm chăm vào hấn, cũng không hề thấy hấn ngẩn đầu lên nha.

“Đứa ngốc, ta đương nhiên là nghe được tiếng mở cửa.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay捏捏 cái mũi nhỏ xinh của nàng.

“Vậy cũng có thể là Tiểu Lí Tử hoặc là cung nữ.” Bộ dáng của nàng không phục nói tiếp.

“Nhược Khê, là do ta rất quen thuộc nàng, quen thuộc hình dáng của nàng, quen thuộc hơi thở của nàng, sao lại không đoán ra người đến là nàng chứ?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng nói, ánh mắt mang đầy tình ý sâu nặng. Cho dù nàng lẩn trong một đám đông người, hấn chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể tìm ra nàng.

Nguyễn Nhược Khê có chút trốn tránh khỏi ánh mắt của hấn, nàng sợ chính mình sẽ bị kìm hãm, trầm luân vào đó, không thể rời hấn mà đi. Sau khi định thần lại, mới nhìn hấn nói:

“Chàng thực ngốc.”

“Cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt thờ người một chút, không rõ nhìn vào nàng.

“Dùng cách này tổn thương ta, mà chính chàng cũng đau lòng, chàng cảm thấy nó đáng giá hay sao? Huống chi ta cũng sẽ không thay đổi chủ ý của mình.” Nguyễn Nhược Khê tràn đầy yêu thương cầm lấy bàn tay đang vuốt ve trên mặt của nàng.

“Phượng Minh nói cho nàng biết phải không?” Tây Môn Lãnh Liệt không cần nghĩ cũng biết.

“Việc này còn quan trọng hay sao? Lãnh Liệt nhìn vào ta, đáp ứng với ta, về sau không cần phải làm việc ngốc nghếch như vậy nữa. Lòng của nữ nhân, một khi đã yêu thương một người, sẽ không dễ dàng thay đổi, so với việc làm tổn thương ta, còn không bằng làm ta hạnh phúc, vui vẻ vì chàng mà ra đi. Chàng biết không, có đôi khi chết vì người mình yêu cũng là một loại hạnh phúc.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hần nói một cách chân thành, khẩn thiết.

126. Chương 126: Phản Bội

Tây Môn Lãnh Liệt một người lặng lẽ đứng ở phía trước cửa sổ, sắc mặt rất nặng nề, toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều là lời nàng nói, hần nên làm gì bây giờ? Nếu giống như nàng nói, để cho nàng vì hần mà hy sinh sao? Không, hần biết rất rõ ràng quyết định của chính mình, hần không cần, hần muốn nàng phải vui vẻ mà sống. Hần muốn mỗi ngày đều có thể gặp lại nàng, nhưng hần nên làm như thế nào đây? Tiểu Lí Tử bưng chén trà nhẹ nhàng đi vào, vẫn chưa dám quấy rầy Vương, đặt chén trà xuống muốn lui ra ngoài.

“Tiểu Lí Tử.” Tây Môn Lãnh Liệt lại đột nhiên lên tiếng từ phía sau kêu hần lại.

“Nô tài ở đây, Vương có gì phân phó?” Tiểu Lí Tử lập tức dừng lại cước bộ hành lễ nói.

“Tiểu Lí Tử, ngươi nói phải làm thế nào để một người hận người?” Tây Môn Lãnh Liệt xoay người tới hỏi.

“Hận?” Tiểu Lí Tử ngây ngốc một chút, không biết Vương vì sao đột nhiên hỏi như vậy, nhưng cũng rất thành thật trả lời:

“Vương, nô tài không hiểu những đạo lý to lớn, nhưng nô tài cảm thấy để làm ột người hận mình rất đơn giản, chính là làm một việc, cùng với người mà người đó tín nhiệm nhất phản bội họ, làm cho họ thương tâm muốn chết, nô tài nghĩ như vậy sẽ làm cho họ hận.”

“Làm việc phản bội khiến nàng thương tâm muốn chết.” Tây Môn Lãnh Liệt lặp lại một lần, trước mắt sáng ngời, đúng rồi, hần sao lại không nghĩ tới.

“Vương, đây là do nô tài lý giải vụng về.” Tiểu Lí Tử nói.

“Lý giải vụng về không sợ, chỉ cần có thể dùng được là tốt rồi, ngươi lui xuống đi.” Tây Môn Lãnh Liệt đã biết mình nên làm như thế nào.

“Dạ, Vương.” Tiểu Lí Tử không dám trì hoãn, lập tức lui xuống.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới ngồi xuống ghế, đối với chuyện về nữ nhân để cho nàng thương tâm nhất chính là người nàng yêu thương nhất phản bội, nhưng làm như vậy đối với nàng, đối với chính mình đều thật tàn nhẫn, nhưng hần lại không còn biện pháp nào khác nữa. Bởi vì muốn lưu lại nàng, hần chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Tử Uyển.

“Tiểu Ngọc.” Nguyễn Nhược Khê giương giọng gọi lớn.

“Nương nương, người có gì phân phó?” Thu Diệp lập tức đi vào hỏi.

“Không có việc gì, Tiểu Ngọc đâu, sao không ở đây?” Nguyễn Nhược Khê thuận miệng hỏi.

“Không biết, nô tì cảm giác mấy ngày nay Tiểu Ngọc tỷ tỷ là lạ, thường thường một người ngẩn người cười trộm.” Thu Diệp nói.

“Phải không?” Chẳng lẽ nàng đã có ý trung nhân, không biết là tên thị vệ nào, nhưng như vậy cũng tốt, tiểu nữ nhân cũng nên có tình yêu đầu.

“Nương nương, có muốn nô tì đi tìm Tiểu Ngọc tỷ tỷ trở về hay không?” Thu Diệp hỏi.

“Không cần, không có việc gì? Người cũng đi xuống trước đi.” Nguyễn Nhược Khê lắc lắc đầu nói, không nên quấy rầy nàng làm gì?

“Dạ, nô tì cáo lui.” Thu Diệp xoay người lui đi ra ngoài.

Một lát sau, Tiểu Ngọc thở khì khì chạy vào nói:

“Nương nương, người tìm ta?”

“Nói cho ta, người vừa đi đâu về?” Nguyễn Nhược Khê nghiêm mặt, nghiêm túc hỏi.

“Nương nương, nô tì chỉ đi ra ngoài một hồi, không có đi nơi nào?” Sắc mặt Tiểu Ngọc sợ hãi biến đổi, đây là lần đầu tiên nương nương nói chuyện nghiêm túc với nàng như vậy.

“Không có đi nơi nào, làm sao lại không tìm được người? Thành thật khai báo cho ta biết.” Nguyễn Nhược Khê vẫn nghiêm túc như trước hỏi.

“Nương nương, nô tì là đi.....” Tiểu Ngọc chần chừ ngập ngừng, không dám nói ra.

“Đi gặp tình lang chứ gì? Xem người bị dọa kia, ta là đang trêu đùa người mà thôi, mau nói cho ta biết, người kia là ai?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên cười hỏi.

“Nương nương, người dọa chết nô tì nha, người nào chứ? Hoàn toàn là không có mà.” Tiểu Ngọc lúc này mới thở nhẹ một hơi, nhưng vẫn phủ nhận vấn đề.

“Được rồi, có hay không có, dù sao có trốn cũng không thoát.” Nguyễn Nhược Khê không muốn truy vấn nàng, dù sao da mặt nàng cũng mỏng hay e thẹn.

“Nếu thực sự có người, nương nương sẽ làm như thế nào?” Tiểu Ngọc lại cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng.

“Đương nhiên là chúc phúc người, ta còn có thể làm như thế nào? Cao hứng còn không kịp nữa là.” Nguyễn Nhược Khê cười nói, nàng hỏi vậy là có ý gì chứ?

“Nương nương.....” Tiểu Ngọc giống như còn có lời muốn nói, tuy là mấp máy môi nhưng vẫn không nói ra được gì hết.

“Không sao, không muốn nói thì không cần phải nói, chỉ cần người hạnh phúc là được.” Nguyễn Nhược Khê để ý thấy nàng cũng không muốn nói, nên nói đùa:

”Có phải mỗi ngày ta nên để cho người đi gặp người trong lòng hay không?”

“Nương nương.” Về mặt Tiểu Ngọc đỏ bừng, giọng điệu có chút làm nũng, nhưng ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào nàng.

“Được rồi, lui xuống đi.” Nguyễn Nhược Khê phân phó.

“Dạ, nương nương.”

Qua thêm vài ngày sau, Tiểu Ngọc thực sự có khi không thấy bóng người, Nguyễn Nhược Khê vẫn chưa để ý.

“Nương nương, nô tì vừa pha cho người một ly trà.” Thu Diệp đi vào mà nói.

“Để ở đó đi.” Nguyễn Nhược Khê phân phó.

Thu Diệp đứng ở nơi đây, vừa muốn rời đi, nhưng nhìn thấy một dáng vẻ khó xử phần nộ bất bình của nàng.

“Làm sao vậy, Thu Diệp.” Nguyễn Nhược Khê kỳ quái hỏi.

“Nương nương, người không đi gặp Vương sao?” Thu Diệp nhắc nhở.

“Vương đang làm việc, ta sao lại đi quấy rầy.” Hóa ra nàng lo lắng việc này.

“Nương nương, hay là đi xem thử đi.” Thu Diệp cũng không từ bỏ ý định khuyên nhủ.

Nguyễn Nhược Khê cảm giác được sâu xa trong lời lẽ cùng giọng nói của nàng có cái gì đó không giống như bình thường, nhìn nàng hỏi:

“Thu Diệp, người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Nương nương.” Thu Diệp lập tức quỳ xuống dưới, nàng không muốn lừa gạt nương nương.

“Nói.” Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, Nguyễn Nhược Khê biết chuyện dường như rất nghiêm trọng.

“Nương nương, người có biết Tiểu Ngọc mỗi ngày đều đi nơi nào không?” Thu Diệp lúc này mới hỏi.

Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng, vấn đề này cho tới bây giờ nàng không có quan tâm đến.

“Nương nương, người bị lừa rồi, người đối với Tiểu Ngọc tốt như vậy, Tiểu Ngọc lại phản bội người. Các cung nữ đều thầm thì to nhỏ với nhau, nói Tiểu Ngọc thường xuyên ra vào ngự thư phòng của Vương, nô tì vốn không tin, nhưng hôm trước Vương gặp nương nương, vẫn không ở lại qua đêm. Vương đi rồi, nô tì liền phát hiện Tiểu Ngọc không thấy, sau đó nô tì hỏi nàng đi đâu? Nàng liền nói không cần nô tì quản.” Thu Diệp nói một hơi, nói xong cảm giác thoải mái được phần nào.

Nguyễn Nhược Khê nghe thế, sắc mặt càng ngày càng kém, suy nghĩ một chút liền đứng dậy đi ra ngoài, mắt thấy là thật, tai nghe là giả, nàng không tin Tiểu Ngọc sẽ phản bội mình, lại càng không tin rằng Tây Môn Lân Liệt sẽ phản bội mình. Nàng nhất định phải chính mắt nhìn thấy mới có thể tin tưởng được.

Ngự thư phòng.

Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê âm trầm đi đến, cửa tự nhiên không ai canh gác, còn chưa đi đến trước cửa, chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười hi ha.

“Vương, người ta nhột mà.”

Bước chân của nàng lập tức dừng ở nơi đây, giọng nói này nàng rất quen thuộc, Tiểu Ngọc, là Tiểu Ngọc, thực sự là nàng, nắm chặt tay, điều này có thể xảy ra sao?

“Nhột lắm sao? Như vậy thì sao? Được không?”

Giọng nói hài hước vừa nghe quá thiếu chút nữa làm Nguyễn Nhược Khê ngất xỉu, nàng không dám tin tưởng rằng người mà nàng yêu nhất cùng người mà nàng tin tưởng nhất lại phản bội lại nàng. Cố gắng chống đỡ thân mình từng bước bước nhẹ nhàng đi vào, vừa bước đến cánh cửa khép hờ nhìn thấy cảnh tượng đang hiện ra thật sự hoang mang không chịu nổi...

Tiểu Ngọc quần áo không chỉnh tề ngồi ở trong lòng ngực của Tây Môn Lân Liệt, bàn tay của hắn đặt ở trước ngực, một tay đặt ở bên hông của nàng, tuy không nhìn thấy bọn họ thân thiết hôn nhau, nhưng tư thế ái muội cùng một chỗ kia đã nói lên hết thảy.

Nàng không còn cảm giác đau lòng nữa, chỉ cảm thấy đầu óc, tâm tư trống rỗng.

“Vương, nếu nương nương biết thì phải làm sao bây giờ?” Tiểu Ngọc có chút thở gấp hỏi.

“Rất đơn giản, nàng biết, ta liền phong người làm phi.” Tây Môn Lân Liệt theo lý thường trả lời đương nhiên, còn đưa tay lên sờ sờ mặt của nàng.

“Vương không sợ nương nương sinh khí sao chứ? Nhưng Tiểu Ngọc lại rất sợ.” Tiểu Ngọc có chút nũng nịu nói.

“Ta là Vương, nàng không có tư cách sinh khí. Ta thích nàng, cũng thích người, hơn nữa sau khi phong người làm phi, địa vị của các người như nhau. Người sẽ không còn là nô tì nữa, người còn sợ nàng cái gì chứ? Việc này ta đã sớm nghĩ tới, bảo bối, sẽ không bạc đãi người đâu.” Tây Môn Lân Liệt giống như đang nói lời khiến nàng ta vui vẻ.

“Vương, nếu nương nương nghe được người nói mấy lời này, người không sợ nàng sẽ thương tâm sao?” Tiểu Ngọc thực vui vẻ, cười khanh khách.

“Người không nói, ta không nói, nàng làm sao có thể biết được. Ngoài ra, ta cũng thích nàng giống như nàng ấy như vậy, lừa được là tốt rồi, lại nói nàng ta sao có thể sâu sắc, hiểu biết, có nghĩa lớn hơn nàng được, được rồi bảo bối, chúng ta nên làm việc chính đi.” Giọng nói Tây Môn Lân Liệt mang theo vài phần ái muội.

“Vương.” Tiểu Ngọc ngượng ngùng lảng tránh miệng hắn đang kề sát lại

Nguyễn Nhược Khê không thể nghe thêm bất cứ gì nữa, rót cuộc xem không nổi nữa, tâm tư trống rỗng, hiện tại mới bùng lên một cảm giác đau đớn, đau đớn này đau đến nỗi tê tâm liệt phế, lòng của nàng giống như đang bị ai đó đào bới, cào xé.

Nhưng nàng lại không biết rằng, khi nàng vừa xoay người chạy đi, chỉ chờ thân ảnh nàng vừa rời đi, Tiểu Ngọc lập tức liền từ trên người Tây Môn Lân Liệt đứng lên, sửa sang lại quần áo, vẻ mặt thương tâm khó xử đứng ở một bên.

Tây Môn Lân Liệt dừng lại phía cửa, hẳn biết nàng nhất định rất thương tâm, hẳn rất muốn chạy ra ngoài đuổi theo nàng nhưng hẳn không thể, Nhược Khê, nàng nhất định phải cố gắng lên.

127. Chương 127: Phong Phi

“Nương nương.” Thu Diệp từ phía sau đuổi đến.

Nguyễn Nhược Khê một đường thẳng chạy về Tử Uyển, lập tức chạy ngay vào phòng, gắt gao đóng chặt cửa lại, hiện tại nàng có cảm giác trong lòng cực kỳ đau đớn giống như bị ai đó xé rách. Hẳn có thể có nữ nhân khác, nhưng vì sao lại là Tiểu Ngọc?

Nước mắt từng giọt thì nhau rơi xuống, như những hạt châu long lanh rơi trên mặt đất, trong khoảnh khắc rơi xuống tan vỡ, sau đó biến mất không thấy, im hơi lặng tiếng, không ai có thể hiểu sự thống khổ của nàng.

Tiểu Ngọc là người mà nàng tín nhiệm nhất, đối đãi giống như bằng hữu, tỷ muội của mình, nhưng nàng lại phản bội mình như thế

Tây Môn Lân Liệt, đây là nam nhân mà nàng yêu thương nhất, lại thương tổn mình sâu nhất, hóa ra tình yêu của nàng lại buồn cười như thế

“Nương nương, người sao rồi? Mau mở cửa, để cho nô tì hầu hạ người.” Thu Diệp đứng bên ngoài, vẻ mặt đầy lo lắng hồ lớn, nàng sợ nương nương nhất thời tư tưởng không thông.

“Két...” một tiếng động vang lên, cửa được mở ra, Nguyễn Nhược Khê đã lau đi nước mắt trên mặt, nhàn nhạt nói:

“Thu Diệp, ta không có việc gì.”

“Nương nương, nô tì sẽ chuẩn bị cho người chút gì để ăn nha.” Thu Diệp nói sang chuyện khác.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, lại phân phó nói:

“Sự việc xảy ra hôm nay không được nói ra ngoài, xem như cái gì đều không biết, đối với Tiểu Ngọc cũng không được nói biết không?”

“Dạ.” Thu Diệp tuy không rõ, nhưng cũng không có hỏi nhiều, nàng biết nương nương có chủ ý của nương nương.

Thu Diệp đi ra ngoài không lâu, Tiểu Ngọc đã trở lại.

“Nương nương, người đang suy nghĩ cái gì?” Nàng vừa đi vào, liền đối với Nguyễn Nhược Khê đang ngồi ngẩn người cố ý hỏi một cách thoải mái, nàng biết nương nương rất thương tâm, không biết nương nương sẽ đối đãi với chính mình như thế nào? Mặc kệ đánh hay mắng, nàng đều phải cố nhẫn nhịn.

“Tiểu Ngọc, người đã trở lại rồi sao, cùng người trong lòng đã gặp gỡ xong rồi sao?” Nguyễn Nhược Khê vẫn giống như thường lệ, hiền hoà hỏi, lời lẽ cười đùa có chút trầm trọng.

“Gặp xong rồi.” Tiểu Ngọc gật đầu, trong lòng lại đang phát hoảng, nương nương bình tĩnh như thế này làm nàng sợ hãi.

“Vậy đi nghỉ ngơi một chút đi.” Nguyễn Nhược Khê tùy ý nói đến, không muốn nhìn thấy nàng.

“Dạ, nô tì cáo lui.” Tiểu Ngọc cắn cánh môi, bất an thấp thỏm trong lòng dần dần lui xuống, nàng vốn tưởng rằng nường nường nhất định sẽ chấp vắn chính mình, ít nhất thì cũng làm nàng khó xử, nhưng nường nường cái gì cũng không làm, trong lòng nàng lại càng bất an hơn, thẹn với nường nường.

Không yên lòng đi ra liền cùng Thu Diệp đụng vào nhau.

“Bốp.” Điểm tâm trong tay rơi trên mặt đất, tan vỡ văng tung toé khắp mặt đất.

“Thu Diệp, thực xin lỗi, để ta dọn cho.” Tiểu Ngọc lập tức giải thích, muốn đi thu thập.

“Không cần, ta cũng không dám làm người lao tâm, nói không chừng, về sau ta còn phải hầu hạ người nữa, chẳng qua ta nói cho người biết, ta sẽ không hầu hạ một kẻ vô sỉ phản bội. Ta chỉ hầu hạ một mình nường nường mà thôi.” Thu Diệp lạnh lùng một phen đẩy nàng ra, châm chọc nói. Nếu không phải nường nường cố ý ra lệnh, nàng nhất định sẽ nói ra những lời càng khó nghe hơn nữa.

Tiểu Ngọc nhìn nàng, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống khắp gương mặt, những uỷ khuất trong lòng nàng có thể nói cho ai biết chứ.

“Khóc, người còn khóc, người nên khóc chính là nường nường của ta. Người nên cười lên đi chứ, nói không chừng lập tức liền biến thành chủ tử.” Thấy nước mắt của nàng, không biết vì cái gì Thu Diệp bất giác liền nói ra những lời châm chọc, lời cũng nhین không được nói ra hết.

“Thu Diệp, không phải giống như người tưởng như vậy đâu, ta không có phản bội.” Tiểu Ngọc khóc muốn giải thích.

“Thôi, không cần miếu máo khóc lóc giả từ bi, ta muốn đi làm cho nường nường một đĩa điểm tâm khác.” Thu Diệp nói xong, cũng không thèm nhìn xem nàng phản ứng ra sao, xoay người bước đi.

“Oa.” Tiểu Ngọc rốt cục cũng nhین không được, khóc chạy về phòng của mình.

Nguyễn Nhược Khê nhìn ánh trăng sắp tròn ngoài cửa sổ, tâm tình đột nhiên trở nên bình tĩnh hơn. Nàng không cần phải để ý, phải thương tâm, dù sao nàng cũng sắp phải rời khỏi, về sau hấn thể nào đã không có quan hệ gì với mình nữa. Tiểu ngọc cũng tốt, người khác cũng thế, nàng đều không nên để ý đến, nhưng nàng lại thực sự để ý đến chuyện đó, bởi vì yêu, nàng không thể không để ý.

“Đang suy nghĩ cái gì? Đã ăn cơm chiều rồi chứ?” Tây Môn Lân Liệt đột nhiên từ phía sau ôm chầm lấy nàng, giọng nói đầy quan tâm.

Thân thể Nguyễn Nhược Khê trở nên cứng ngắt, cảnh tượng ban ngày lại xuất hiện ngay trước mắt, không biết vì sao trong lòng nàng có bài xích đối với hấn, đẩy hấn ra một chút nòi:

“Ăn rồi.” Nàng không thể thuyết phục mình cười với hấn.

“Làm sao vậy?” Tây Môn Lân Liệt có thể cảm nhận được đau đớn trong lòng nàng, hấn rất muốn đem nàng ôm vào trong lòng ngực mình nhưng hấn phải lạnh lùng, cứng rắn hơn nữa.

“Không có gì? Đúng rồi, gần đây bận việc gì sao?” Nguyễn Nhược Khê tùy ý hỏi.

“Còn có thể là cái gì? Đều là những việc quốc sự này thôi, vĩnh viễn đều làm không xong.” Tây Môn Lân Liệt cố ý mang theo châm chọc nói với nàng.

“Quốc sự?” Nguyễn Nhược Khê trong lòng gờ lên một cái cười lạnh.

“Không tin sao? Bằng không nàng nghĩ rằng ta đang làm gì chứ? Ở đó ôm nữ nhân sao?” Tây Môn Lân Liệt ôm lấy nàng giống như nói giỡn mà nói, kỳ thật là hấn đang muốn cố ý chọc giận nàng.

“Chàng là Vương, cho dù chàng ôm ấp nữ nhân, ta cũng không thể nào quản được, không phải sao?” Nguyễn Nhược Khê hỏi lại hấn, lại đẩy hấn ra.

“Nàng hôm nay làm sao vậy? Nói chuyện toàn những câu châm chọc không thôi.” Sắc mặt Tây Môn Lân Liệt cố ý mang theo vài phần khó coi.

“Có sao? Vậy mời vương đi nơi khác đi.” Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng nói, nàng không thể ép buộc chính mình, để bàn tay đã ôm qua Tiểu Ngọc đến ôm mình, nàng để ý, nàng phi thường để ý chuyện đó.

“Nhược Khê, hôm nay nàng làm sao vậy? Cả một ngày làm việc mệt nhọc, ta không nghĩ đến đây lại phải nhìn thấy sắc mặt của nàng như vậy.” Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt trở nên lạnh lùng, hắn cố ý muốn châm ngòi mâu thuẫn giữa nàng và hắn.

“Vương, người còn bề bộn nhiều việc, cho nên chuyện gì thì trong lòng người phải hiểu rõ hơn ta chứ.” Nguyễn Nhược Khê mất lạnh lùng nhìn hắn, nàng rõ ràng bảo mình không thêm để ý, nhưng khi thực sự đối mặt với hắn, nàng không thể ép buộc mình bình tĩnh xuống. Tức giận và uỷ khuất trong lòng khiến nàng không muốn yên lặng thừa nhận, hóa ra nàng cũng chỉ là nữ nhân ghen tị bình thường mà thôi.

“Lời này của nàng là mang ý gì? Nói cho rõ ràng.” Tây Môn Lãnh Liệt một phen bắt lấy cổ tay của nàng, giọng điệu có chút sắc bén.

“Vương trong lòng người tự hiểu được.” Nguyễn Nhược Khê dùng sức muốn thu hồi cổ tay của mình lại, lại bị hắn nắm giữ chặt lại.

“Ta hiểu được cái gì? Nàng có chuyện liên nói rõ.” Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh như băng.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, hiện tại nàng cảm thấy như trở về trước đây, khi vừa mới quen biết hắn, lạnh lùng vô tình. Bi ai từ tâm tràn đến, hóa ra người này bạc tình có thể lạnh lùng, nàng dường như nghe được tiếng lòng mình tan nát.

Nhìn thấy trên người nàng toả ra từng hơi thở bi ai, Tây Môn Lãnh Liệt thiếu chút nữa không kiên trì được, nhìn thấy ánh mắt bi ai đau khổ của nàng, tâm hắn so với nàng còn đau hơn.

“Người thích Tiểu Ngọc sao?” Nguyễn Nhược Khê không muốn bị lạc trong cái vòng lẩn quẩn này mãi, nên đối mặt thì phải đối mặt, muốn chết tâm cũng phải chết cho hoàn toàn một chút.

“Thích, nhưng ta cũng thích nàng, hai việc này không liên quan gì đến nhau.” Tây Môn Lãnh Liệt không chút do dự liền gạt đầu.

Nghe câu trả lời như thế, Nguyễn Nhược Khê cảm giác trái tim đau nhức của mình không thuộc về mình nữa, nàng thật sự muốn tát cho hắn một cái, hóa ra đây là tình yêu của hắn sao.

Nắm chặt bàn tay lại, đột nhiên nói lỏng ra, cổ gồng nở ra một nụ cười nói:

“Vậy nên cấp cho nàng một danh phận, phải đối xử với nàng thật tốt.”

“Ta cũng đã muốn nói việc này với nàng, một khi nàng đã đồng ý, ta đây liền làm như vậy.” Tây Môn Lãnh Liệt ngay cả một chút ý muốn cự tuyệt đều không có.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, trong lòng lại cảm thấy máu chảy đầm đìa.

“Vậy để cho nàng vào ở Như Phi cung, người cảm thấy thế nào?” Tây Môn Lãnh Liệt cố ý hỏi, Như Phi cung? Thực rõ ràng, địa vị so với nàng còn cao hơn một bậc.

“Vương muốn quyết định như thế nào thì cứ làm như thế ấy?” Trên mặt Nguyễn Nhược Khê không hề biểu hiện một chút bi thương nào.

“Ngày mai ta lập tức hạ chiếu chỉ, yên tâm, ta đồng thời cũng sẽ hạ chỉ phong người làm Vương hậu.” Tây Môn Lãnh Liệt nắm lấy bả vai của nàng nói.

“Phong Vương hậu không phải là chuyện nhỏ, không giống phong một phi tử bình thường, hay là người cứ từ từ mà tính.” Nguyễn Nhược Khê đẩy tay của hắn ra, nàng không cần vương hậu gì cả? Không cần những thứ hư danh đó, không cần thân phận, nàng chỉ để ý đến người mà nàng yêu, một nam nhân chỉ yêu duy nhất mình nàng.

“Nàng không muốn làm Vương hậu sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng, cố ý hỏi.

“Tại sao ta phải muốn làm Vương hậu?” Nguyễn Nhược Khê hỏi lại hắn, nàng sẽ không để ý đến mấy cái hư danh này.

“Vậy nàng muốn cái gì?” Hắn biết rõ còn cố tình hỏi.

“Muốn.....” Nguyễn Nhược Khê vừa định nói ra, lại lập tức đình chỉ lại những lời muốn nói:

“Cái gì ta đều không nghĩ muốn, ta mệt, ta muốn nghỉ ngơi, người cứ làm việc của người, ta không bồi người nữa.” Nói xong, đi về phía giường ngủ.

“Được, vậy nàng cứ nghỉ ngơi đi. Đúng rồi, đêm nay ta đem Tiểu Ngọc đi, ta sẽ an bài cho nàng một cung nữ đắc lực đến hầu hạ nàng.” Tây Môn Lân Liệt nói, biết mình làm như vậy, không thể nghỉ ngơi là xát muối vào nỗi đau của nàng? Nhưng hắn phải làm như vậy.

“Người an bài là được, ta không có ý kiến.” Nguyễn Nhược Khê nói xong, đã nằm xuống trên giường, đưa lưng về phía hắn.

“Vậy nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi ra ngoài trước, ngày mai ta lại đến xem nàng.” Nhìn thân ảnh bé nhỏ cô đơn kia, trong lòng hắn tất cả đều không muốn, lại chỉ có thể ngoan tâm.

Vào khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, nước mắt theo mặt Nguyễn Nhược Khê rơi xuống tựa như con sông nhỏ bị vỡ đê, không ngừng chảy xuống. Đây là nam nhân nói yêu nàng, đây là nam nhân mà nàng yêu bằng tất cả sinh mệnh của mình.

128. Chương 128: Phụ Tâm

Một đêm không ngủ, Trong đầu của Nguyễn Nhược Khê đều nghĩ về Tây Môn Lân Liệt, hiện tại hắn đang làm gì? Sẽ ở trên giường cùng Tiểu Ngọc ư? Hình ảnh sống động ban ngày kia cứ lặp đi lặp lại, không ngừng xuất hiện trước mắt nàng.

Nàng đưa tay vuốt vuốt tóc của mình, nàng đang làm gì vậy? Vì sao nàng lại nghĩ đến những chuyện này chứ? Nhưng nàng càng bắt buộc bản thân không được nghĩ đến mấy chuyện này, thì những hình ảnh kia lại hiện lên rõ ràng hơn nữa. Những tức giận chỉ biết rót vào trong lòng, nàng biết bản thân mình đang ghen tị, nàng không muốn biến chính mình trở nên tầm thường dung tục, nhưng hóa ra nữ nhân gặp phải việc này đều trở nên tầm thường, dung tục như thế.

Ánh sáng mặt trời đã xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu tới trên giường, nhưng nàng lại không muốn rời giường, cũng như không muốn phải đối mặt với những việc đã xảy ra.

Cánh cửa được mở ra, Thu Diệp bưng chậu rửa mặt đi vào, nhẹ nhàng đi đến bên giường nhắc nhở nói:

“Nương nương, nên rời giường rồi.”

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới mở to mắt, bình thường đều là Tiểu Ngọc vào hầu hạ nàng, tâm lại đột nhiên đau, nhưng nàng chỉ có thể đau ở trong lòng. Nghiêng người ngồi dậy, nàng không thể trách né.

“Nương nương, để nô tì giúp người.” Thu Diệp đi qua giúp nàng mặc quần áo, mới nhỏ giọng chậm rãi nói:

“Nương nương, buổi sáng hôm nay, Tiểu Ngọc đã được Vương hạ chỉ phong làm Ngọc Phi.”

“Phải không? Vậy phải chúc mừng nàng rồi.” Nguyễn Nhược Khê thân mình cứng ngắc một chút, lời nói không xuất phát từ tâm, trong lòng lại thất vọng cùng bi ai, hóa ra hắn thực sự sách phong nàng, khẩn cấp như vậy, không chờ kịp hay sao?

“Nương nương, điểm tâm sáng người muốn ăn cái gì? Để nô tì nhanh chóng đi chuẩn bị cho người.” Thu Diệp hành lễ nói.

“Giống như ngày hôm qua là được rồi.” Nguyễn Nhược Khê phân phó, nàng làm gì còn có tâm tư mà ăn cơm nữa chứ.

“Được, nô tì lập tức đi chuẩn bị ngay.” Thu Diệp xoay người lui đi ra ngoài.

Cửa cũng nhanh chóng được mở ra lần nữa, Nguyễn Nhược Khê cũng chưa quay đầu lại liền nói:

“Thu Diệp còn có việc gì sao chứ?”

“Nương nương, là nô tì.” Đứng trước cửa là Tiểu Ngọc, một thân mặc quần áo hoa màu lam cao quý, trên đầu cài trâm, đã hoàn toàn mang dáng vẻ của một nương nương quý phái, theo sau là hai cung nữ.

“Ngọc phi nương nương mời ngồi, đừng tự xưng là nô tì, ta cũng không dám nhận.” Nguyễn Nhược Khê không nghĩ muốn mình bụng dạ hẹp hòi như thế, nhưng lời nói vừa nói ra lại mang theo châm chọc thật sâu.

“Nương nương, người đang giận Tiểu Ngọc ư.” Về mặt Tiểu Ngọc giống như có lời không thể nói, cũng mang theo thống khổ.

“Không dám.” Nguyễn Nhược Khê lại cố ý bỏ qua, đúng, nàng không nên trách Tiểu Ngọc, ở trong hoàng cung này, mỗi người đều không đơn thuần, Tiểu Ngọc chỉ là muốn thay đổi cuộc sống của mình, địa vị cùng thân phận, có lẽ nàng không có sai, ai mà không muốn bay lên cành cao biến thành phượng hoàng.

“Nương nương, Tiểu Ngọc mang điểm tâm sáng đến cho người.” Tiểu Ngọc không muốn giải thích, bởi vì nàng không thể nào giải thích, nhận những thứ từ tay cung nữ đứng phía sau, đem đặt trước mặt nàng.

Nguyễn Nhược Khê nhìn thoáng qua, đúng là nàng thực hiểu mình, những thứ mang đến đều là những thứ mà nàng bình thường thích ăn. Nhưng hiện tại nhìn thấy những thứ này lại đặc biệt cảm thấy chướng mắt, nhàn nhạt nói:

“Thật sự cảm ơn tấm lòng của Ngọc phi nương nương, nhưng thật có lỗi ta không muốn ăn.”

“Nương nương, ta vẫn là Tiểu Ngọc của người mà, xin người không cần gọi ta là Ngọc phi.” Cách xưng hô này làm nghe thật sự rất chói tai, nàng biết nương nương đang trách mình, hận mình, nhưng nương nương hoàn toàn lại không biết, nàng cũng đã phải chịu nhiều thống khổ. Nàng cũng giống như nương nương, tất cả đau khổ đều chỉ có thể giấu ở trong lòng.

“Điều này không nên, người đã là Ngọc phi. Đúng rồi Ngọc phi còn có việc gì nữa sao? Nếu không có việc gì nữa ta có chút mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút.” Nguyễn Nhược Khê ra lệnh đuổi khách, nàng không muốn cùng Tiểu Ngọc nói những câu nguy trang giả tạo.

“Vậy Tiểu Ngọc cáo lui.” Tiểu Ngọc lại vẫn như trước lễ độ cung kính với nàng.

Nguyễn Nhược Khê trong lòng âm thầm chảy lệ, nàng biết mình không nên đối xử với Tiểu Ngọc như thế, nhưng nàng lại không thể nhẫn nhịn được.

Tiểu Ngọc vừa muốn xoay người, vừa lúc Thu Diệp bưng đồ ăn sáng đi tới, hung hăng nhìn nàng, mơ hồ không muốn hành lễ, giọng nói châm biếm nói:

“Nô tì tham kiến Ngọc phi nương nương.”

Tiểu Ngọc nhấp nháy môi muốn giải thích, nhưng nàng biết mình không thể giải thích, đành phải nói:

“Đứng lên đi.”

“Tạ Ngọc phi nương nương.” Thu Diệp nhấn mạnh từng từ một, sau đó không thèm liếc mắt nhìn nàng.

Tiểu Ngọc biết mình ở trong này là dư thừa, vừa muốn đi liền thấy Tây Môn Lãnh Liệt từ bên ngoài đi vào.

Lập tức hành lễ nói:

“Nô tì tham kiến Vương.”

“Đứng lên đi, nàng phải nói là thần thiếp.” Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay nâng nàng đứng dậy, mỉm cười chính nàng.

“Dạ, thần thiếp tuân mệnh.” Tiểu Ngọc muốn rút tay về, lại nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của hắn, lập tức thần thiết tựa vào bên người hắn.

“Nô tì tham kiến Vương.” Thu Diệp lập tức hành lễ, Nguyễn Nhược Khê đầu cũng không ngẩng lên, cứ cúi xuống ăn điểm tâm.

Tây Môn Lãnh Liệt lại đưa tay ôm lấy Tiểu Ngọc đi đến bên người Nguyễn Nhược Khê ngồi xuống, dùng một tay khác ôm lấy eo của nàng nói:

“Sao bây giờ mới ăn, đói bụng sẽ khiến ta đau lòng.”

Lời nói yêu thương như vậy nếu là lúc bình thường, nàng nhất định sẽ cảm thấy thật ngọt ngào, nhưng bây giờ lòng của nàng lại cảm thấy đau giống như có kim châm vào, đau giống như thế. Lại nhìn hiện tại, hẳn đang muốn làm gì? Trái ôm phải ôm sao?

Lập tức né tránh vòng tay ôm ấp của hắn, ngồi sang một bên, lạnh lùng mà nói:

“Nếu vậy tội của thần thiếp thật lớn.”

“Nhược Khê, hôm nay vừa lúc ta rảnh rồi, cùng các nàng đến ngự hoa viên đi dạo.” Tây Môn Lãnh Liệt cố ý nói, nhưng nhìn lại tay mình trống trơn, nhìn thấy thái độ lạnh lùng xa cách của nàng, hắn không biết nên cao hứng hay là bi ai.

Các nàng? Nguyễn Nhược Khê trong lòng cười lạnh, là nói nàng cùng Tiểu Ngọc sao?

“Vương, hay là người cùng nương nương hãy đi đi, thần thiếp không đi.” Tiểu Ngọc lại ở một bên giống như thực thức thời nói.

“Không cần, các người đi đi, ta có chút mệt mỏi, muốn ngủ một chút.” Nguyễn Nhược Khê lập tức nói, hiện tại nàng không biết nên ở chung với hắn như thế nào nữa, bởi vì tất cả đều đã thay đổi.

“Được rồi, nàng cứ nghỉ ngơi đi, lần sau ta lại đến thăm nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt vẫn không miễn cưỡng, nói xong ôm Tiểu Ngọc rời đi, không dám nhìn vào ánh mắt bi thương của nàng.

Thấy hắn lạnh lùng như vậy rồi đi? Nguyễn Nhược Khê không nhận được nước mắt trào ra ở trong mắt, nhìn bóng dáng bọn họ biến mất, Thu Diệp cũng tự ý thức mà lui xuống, nàng biết lúc này không nên quấy rầy nương nương.

Mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống, đột nhiên cảm giác thân mình bị ôm vào một vòng ôm ấm áp, bên tai truyền đến một giọng nói tà mị:

“Lại khóc, ai khi dễ ngươi?”

“Lăng Tiêu.” Nguyễn Nhược Khê quay đầu, liền đối diện với ánh mắt của hắn.

“Gọi một cách thân thiết như vậy, chẳng lẽ đang nhớ ta sao?” Về mặt Lăng Tiêu dám đảm không kèm chế được.

“Nhớ ngươi.” Nguyễn Nhược Khê lập tức lấy tay ôm lấy vòng eo của hắn, không biết vì sao nàng đột nhiên cảm thấy Lăng Tiêu không phải chán ghét như vậy.

Đối với thái độ của nàng, thân mình Lăng Tiêu cứng đờ, đôi mắt híp lại, chẳng lẽ nàng gặp chuyện gì ỷ khuất sao?

“Bảo bối, làm sao vậy? Nói cho ta nghe đi.” Giọng nói cực kỳ ôn nhu.

Phát tiết một chút, Nguyễn Nhược Khê giống như đã thoải mái hơn nhiều, nhẹ nhàng đẩy hắn ra nói:

“Không có gì? Ngươi tới làm gì?” Giọng nói đã biến lạnh.

“Ngươi nói ta tới làm gì? Đương nhiên là đến xem thần thoại công chúa rồi.” Lăng Tiêu lập tức càng ôm chặt nàng vào trong lòng ngực của mình, nữ nhân này thật sự là thay đổi nhanh chóng, vừa mới lợi dụng mình xong, liền trở mặt không nhận người.

“Một tháng, ngươi không phải nói một tháng sao? Bây giờ còn chưa có tới, ta còn chưa học xong.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn đáp.

“Đúng là chưa tới một tháng, chẳng qua ta rất nhớ ngươi.” Lăng Tiêu lấy tay nâng cằm của nàng lên.

“Buông ra.” Nguyễn Nhược Khê lập tức đánh rớt tay của hắn.

“Không buông, không biết vừa rồi là ai yêu thương nhưng nhớ ta.” Lăng Tiêu ngược lại đem nàng ôm càng chặt hơn nữa.

“Vậy ngươi cứ ôm đi.” Biết có tránh cũng không thoát khỏi hắn, Nguyễn Nhược Khê ngược lại mang một dáng vẻ tuý tiện, mặc kệ hắn.

Cánh cửa phía sau đột nhiên bị đá văng ra, Tây Môn Lãnh Liệt sắc mặt âm trầm nhìn hai người trong phòng ôm nhau.

“Ta.....”Nguyễn Nhược Khê muốn mở miệng giải thích, nhưng nhớ lại bóng hình Tiểu Ngọc trong ngực hắn, tức giận không muốn giải thích.

“Vương, chúng ta lại gặp nhau.”Bộ dáng của Lăng Tiêu như không có việc gì, thậm chí còn không buông nàng ra, tà mị chào hỏi.

“Lăng Tiêu, ngươi dám xông vào hoàng cung.”Tây Môn Lãnh Liệt nhìn tay hắn đang đặt ở thắt lưng của Nguyễn Nhược Khê, sắc mặt hắng giọng.

“Xông vào hoàng cung có cái gì không dám chứ?”Lăng Tiêu tiếp tục cười tà.

“Lăng Tiêu, buông nàng ra.”Tây Môn Lãnh Liệt cố nén tức giận, giọng điệu mang theo ra lệnh.

Lăng Tiêu cũng không thèm để ý đến hắn, trực tiếp nhìn Nguyễn Nhược Khê hỏi:

“Bảo bối, ngươi có muốn ta buông ra hay không?”Hắn có thể nhạy cảm cảm nhận được, cảm giác được giữa bọn họ có vấn đề nảy sinh, nếu không vừa rồi nàng sẽ không không đẩy mình ra.

“Đương nhiên.”Nguyễn Nhược Khê khẽ đẩy hắn ra, nhưng lại không đi đến bên cạnh Tây Môn Lãnh Liệt, mà là đi đến bên giường.

“Người tới, bắt lấy hắn cho ta.”Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới ra lệnh.

“Ha ha, muốn bắt ta ư, ngươi còn chưa có cái năng lực đó đâu.”Lăng Tiêu đột nhiên cười ha hả, sau đó nhìn về phía Nguyễn Nhược Khê nói:

“Bảo bối, hôm nào lại đến nhìn ngươi.”Nói xong, bóng người đã không thấy tăm hơi.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới bước từng bước đi lại gần Nguyễn Nhược Khê, nàng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích nhìn hắn.

“Nói, nàng cùng hắn có quan hệ gì?”Lập tức giữ chặt cổ tay của nàng, Tây Môn Lãnh Liệt hỏi.

“Không có quan hệ gì.”Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng đáp trả.

“Không có quan hệ?”Tây Môn Lãnh Liệt cười lạnh.

“Không có quan hệ, vì sao hắn lại ôm nàng, vì sao nàng lại không né tránh?”Trong lòng tức giận không phải là giả bộ? Hắn thật sự ghen tị, thật sự ăn dấm chua.

“Là hắn muốn ôm ta, mà người nên biết, ta không có cách nào phản kháng.”Nguyễn Nhược Khê không nhanh không chậm nói. Thái độ giống như nói lên rằng nàng không muốn phản kháng.

“Đúng vậy, nhưng ta thực sự không có thấy nàng giả vờ, hay là nàng không muốn giả vờ.”Tây Môn Lãnh Liệt lại giương mắt hung ác hỏi, tuy có một nửa là cố ý, nhưng trong lòng hắn quả thật cảm thấy không thoải mái.

“Người muốn ta phải giả vờ như thế nào? Người có thể thích người khác, vì sao ta lại không thể?”Nguyễn Nhược Khê hướng về phía hắn thất không khổng chế được hô lớn, giống như đang thừa nhận nàng thích Lăng Tiêu.

“Bốp.”Một cái tát thanh thủy vang lên, làm cho không khí lập tức trở nên im lặng.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn thấy mặt nàng phỉm hồng, ánh mắt hiện lên vẻ ái náy, nhưng lời nói của nàng thật sự chọc giận hắn, nàng không thể thích người khác.

Nguyễn Nhược Khê ngây ngốc nhìn hắn, nàng không dám tin rằng hắn cư nhiên lại đánh nàng thêm một lần, trên mặt truyền đến đau đớn râm ran, nàng giận dữ cười chống lại hắn:

“Người đánh ta, người cư nhiên đánh ta.”

“Nàng không đáng bị đánh sao chứ?”Tây Môn Lãnh Liệt trốn tránh ánh mắt của nàng, lạnh lùng mà nói.

“Đúng, ta đáng bị đánh, hiện tại người đã đánh xong rồi, có thể đi rồi chứ?” Nguyễn Nhược Khê cắn chặt môi hung hăng nhìn hắn, một cái tát này của hắn không phải đánh lên trên mặt của nàng, mà là đánh vào lòng của nàng.

“Đây là nơi của ta, cho dù là nàng, nàng cũng không có tư cách đuổi ta đi.” Trên mặt Tây Môn Lãnh Liệt không có một tia biểu tình.

Những lời nói đó của hắn đều giống như một thanh đao nhọn đâm sâu vào lòng của nàng, đúng vậy, đây là nơi của hắn, nàng không có cái tư cách đuổi hắn đi, như vậy người nên đi là nàng.

“Nàng làm gì?” Tây Môn Lãnh Liệt một phen giữ chặt nàng lại.

“Không có tư cách đuổi vương đi, vậy ta tự mình đi.” Nguyễn Nhược Khê đầu đầu không quay lại mà nói.

Tây Môn Lãnh Liệt biết mình đã chặt đứt lòng của nàng, nhìn thấy cả người của nàng từ trong ra ngoài đều mang theo đau đớn nào lòng, dường như đã chết tâm, thực sự chỉ muốn mang nàng ôm vào trong lòng ngực của mình, nhưng hắn chỉ có thể tổn thương nàng.

“Nàng phải ngoan ngoãn yên phận ở đây cho ta, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép nàng rời khỏi?” Dùng sức nắm tay của nàng, ra lệnh xong, xoay người liền rời đi.

Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy bóng dáng kiên định, quyết liệt của hắn như vậy, ngay cả một tia do dự đều không có, tâm đã không còn cảm giác đau, đây là người mà nàng yêu thương, đây là người yêu nàng ư.

Ban đêm.

“Nương nương, trời lạnh rồi, nên trở về phòng nghỉ ngơi thôi.” Thu Diệp khuyên bảo Nguyễn Nhược Khê đang ngồi ngây ngốc ở trong viện.

“Không có việc gì, ta ngồi đây thêm một chút nữa, Thu Diệp nếu người mệt mỗi cứ đi nghỉ trước đi.” Nguyễn Nhược Khê phân phó.

“Vây nô tì bồi nương nương.” Thu Diệp cũng ngồi xuống một bên.

“Thu Diệp, nếu trượng phu của người lại đi cưới người khác, người sẽ làm thế nào?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên nhìn nàng hỏi.

“Không biết.” Thu Diệp thực thành thật trả lời.

“Chẳng qua, nô tì nghĩ, nô tì khẳng định sẽ chịu được, dù sao, nếu là người có năng lực thì chuyện ba thê bốn thiếp rất bình thường. Nữ nhân chỉ có thể yên lặng chịu đựng, nương nương, người không cần thương tâm, tất cả nam nhân bình thường đều như thế, huống chi là Vương, kỳ thật Vương vẫn thích nương nương nhiều nhất.” Lời nói rõ ràng mang theo ý khuyên bảo.

“Thích?” Nguyễn Nhược Khê cười lạnh, nàng thực hồ đồ, làm sao có thể đi hỏi Thu Diệp chứ? Nàng đương nhiên sẽ trả lời như vậy rồi, kỳ thật cho dù ở hiện đại, những người có tiền cũng thường không phải ba thê bốn thiếp hay sao, nhưng không tận mắt chứng kiến nàng sẽ không để ý hay sao?

Không, không ai có thể không để ý, nếu yêu sẽ để ý, nàng tin tưởng rằng bất cứ một người nào khi nhìn thấy người mình yêu thương lại đi âu yếm một nữ nhân khác, thì trong lòng nhất định sẽ ghen tuông, đau khổ, thương tâm.

“Nương nương, chuyện gì cũng nên nghĩ inh là được rồi? Kỳ thật nương nương như vậy, không biết có bao nhiêu ít người ở trong chỗ tối cao hững đầu, nhất là Tiểu Ngọc, bây giờ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nương nương càng không nên như vậy, khiến nàng đắc ý.” Về mặt Thu Diệp phần nộ nói.

“Vây cứ để cho các nàng cười trên nỗi đau của người khác đi.” Nguyễn Nhược Khê không để ý đến người khác, người nàng để ý chỉ có hắn.

Thu Diệp nhìn nàng, thực sự không biết nên khuyên bảo nương nương như thế nào.

“Được rồi, ta cũng muốn ngủ rồi, người cũng đi nghỉ ngơi đi.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy phân phó xong, đi trở về phòng.

Cánh cửa vừa đóng lại, liền cảm giác trong phòng có người, vừa xoay người lại liền thấy một thái giám đứng ở phía sau, khuôn mặt kia thật quen thuộc.

“Tây Môn Ngọc.” Nàng kinh ngạc kêu lên, hắn sao có thể ở trong bộ dạng này đứng trong phòng nàng.

“Khuyhnh Thành, nàng trở nên tiều tụy, cũng gầy rất nhiều.” Tây Môn Ngọc nhìn thấy nàng, vẻ mặt yêu thương, cũng không nhịn được lập tức đem nàng ôm vào trong ngực.

“Tây Môn Ngọc, ta không có việc gì.” Nguyễn Nhược Khê từ trong lòng ngực của hắn vùng ra nói, không chừng bây giờ tất cả mọi người đều biết hết những việc đã xảy ra trong hoàng cung.

“Sao lại không có việc gì?” Tây Môn Ngọc buông nàng ra, đột nhiên có chút kích động.

“Tây Môn Lãnh Liệt đáng chết, hắn cư nhiên dám phụ lòng nàng, ta muốn đi giết hắn.”

“Không cần.” Nguyễn Nhược Khê lập tức lấy tay che miệng của hắn lại.

“Ta biết ngươi quan tâm ta, nhưng những lời này không thể nói bây giờ được.” Vạn nhất chọc giận Tây Môn Lãnh Liệt, nói không chừng chính là tử tội.

“Khuyhnh Thành, đi cùng ta đi, ta muốn dẫn nàng xuất cung, ta không thể nhìn nàng ở trong hoàng cung chịu khổ, chúng ta hãy cao chạy xa bay, rời khỏi nơi này, hưởng thụ cuộc sống của riêng chúng ta.” Tây Môn Ngọc đột nhiên giữ chặt tay của nàng.

“Tây Môn Ngọc, ngươi hãy bình tĩnh một chút đi.” Nguyễn Nhược Khê giãy dụa dừng chân lại, kỳ thật khi thấy hắn còn quan tâm mình như thế, trong lòng vẫn có chút cảm động, càng cảm động hơn là hắn đường là một vương gia, cư nhiên giả mạo thành tiểu thái giám đến gặp mình, tuy người mà hắn thực sự muốn gặp chính là Vũ Khuyhnh Thành.

“Khuyhnh Thành, ta rất bình tĩnh, ta đã tính toán rất cẩn thận kỹ lưỡng lắm rồi, bên ngoài ta cũng đã bố trí hoàn hảo, chỉ cần nàng theo ta đi là được.” Tây Môn Ngọc nói một cách thật lòng.

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê im lặng một chút.

“Khuyhnh Thành, cùng ta đi thôi, nếu không đi sẽ không còn thời gian nữa.” Tây Môn Ngọc lo lắng nói.

“Ta không đi.” Nguyễn Nhược Khê gạt tay của mình lại.

“Ngươi vẫn còn thích hắn sao?” Tây Môn Ngọc một bộ dáng thực bị thương.

“Không, không phải, ta không thể để ngươi trở thành tội phạm, bị liên lụy.” Nguyễn Nhược Khê lắc lắc đầu, hắn là vương gia, chỉ có điều là hắn nhất thời quá xúc động, khi thật sự gặp phải cuộc sống cực khổ trốn chạy, hắn mới biết thế nào là gian nan, chỉ có tình yêu thôi là không đủ, huống chi nàng hoàn toàn không hề yêu hắn, làm sao có thể cùng hắn bỏ trốn chứ.

“Ta không sợ, vì nàng ta nguyện ý.” Tây Môn Ngọc nói một cách thâm tình.

“Đúng, nhưng ta không muốn cùng ngươi bỏ trốn.” Nguyễn Nhược Khê liền cự tuyệt thẳng thừng, hiện tại nàng thực bình tĩnh.

“Khuyhnh Thành, nhưng ta không thể nhìn thấy nàng thống khổ, nàng biết không? Ta đã sai lầm một lần rồi, không thể lại sai lần thứ hai.” Tây Môn Ngọc lời kéo tay của nàng nói.

“Tây Môn Ngọc không cần nói nữa, ta nói rồi, ta đã không phải là Vũ Khuyhnh Thành của trước đây, không nhớ rõ cảm tình của các người trong lúc đó, cho nên ta sẽ không làm liên lụy đến người, lại càng không thể cùng người chạy trốn.” Nguyễn Nhược Khê vì làm cho hắn chết tâm đành phải nói như vậy.

“Khuyhnh Thành, nàng” Mặt Tây Môn Ngọc biến sắc trở nên trắng bệch, đáng vẻ bị đả kích nhìn nàng, tay gât gao nắm chặt lại, cắn răng nói:

“Được, vậy ta đây đi giết hắn, ta không thể trơ mắt nhìn thấy ngươi chịu khổ.” Nói xong, xoay người muốn bỏ đi.

“Tây Môn Ngọc, ngươi điên rồi.” Nguyễn Nhược Khê một phen giữ chặt hắn lại.

“Ta không điên, ta hận mình vì sao không điên, nếu ta thực sự điên có lẽ hôm nay ta sẽ không mang dáng vẻ này.” Tây Môn Ngọc cắn răng nói, vẻ mặt trở nên phần nộ.

“Tây Môn Ngọc, cảm ơn người, nhưng người không có nghĩ tới, hần là Vương, vương không có khả năng chỉ có một nữ nhân, không phải sao? Cho dù không phải Tiểu Ngọc, cũng sẽ là người khác.” Nguyễn Nhược Khê nói thật lòng.

“Đúng vậy, nhưng hần vì sao lại chọn Tiểu Ngọc, nàng có biết trong cung mọi người nói người như thế nào hay không?” Tây Môn Ngọc vẻ mặt phần phần bất bình cùng đau xót.

“Nói cái gì?” Nguyễn Nhược Khê ngây ngốc hỏi.

“Không có gì? Tóm lại, Khuynh Thành hãy cùng ta đi.” Tây Môn Ngọc thực không có nói cho nàng, lại kéo nàng đi ra ngoài.

“Tây Môn Ngọc, ta nói rồi, ta sẽ không đi.” Nguyễn Nhược Khê lập tức bỏ ra hần, cho dù là đi, nàng cũng sẽ không cùng hần đi.

“Vì sao?” Tây Môn Ngọc thực bị thương.

“Bởi vì chúng ta chạy cũng không thoát, chớ quên đây là hoàng cung, là nơi được canh giữ nghiêm ngặt nhất cả nước.” Nguyễn Nhược Khê không muốn thương tổn hần, đành phải nói như vậy.

129. Chương 129: Không Thể Giải Chú

Thân thể Tây Môn Ngọc cứng đờ, buông tay của nàng ra.

“Tây Môn Ngọc, cảm ơn người, nhưng mà người đi nhanh đi, đừng để cho người khác phát hiện ra người.” Nguyễn Nhược Khê thúc giục.

“Nhưng nàng thì sao?” Tây Môn Ngọc có chút lo lắng.

“Ta tốt lắm, hần tuy sủng hạnh Tiểu Ngọc, nhưng hần đối với ta vẫn tốt lắm, hần nói muốn ta làm Vương Hậu, một nữ nhân có thể làm được Vương Hậu còn có đòi hỏi gì nữa chứ.” Nguyễn Nhược Khê cố ý nói một cách thoải mái.

“Khuynh Thành, nếu có một ngày, nàng muốn rời đi, hãy nói cho ta biết, ta nhất định sẽ bắt chấp tánh mạng của mình mang nàng rời đi, biết không? Còn bây giờ ta tôn trọng lựa chọn của nàng.” Tây Môn Ngọc cầm lấy hai tay của nàng.

“Ta biết.” Nguyễn Nhược Khê thực sự thực cảm động, rút tay ra chủ động ôm hần một cái.

“Khuynh Thành.” Tây Môn Ngọc nhẹ nhàng ôm chặt lấy nàng.

Nguyễn Nhược Khê lần này không có giãy dụa, tùy ý hần ôm chặt mình, tình ý như vậy trên thế gian này khó có được, nhưng trong lòng lại nhớ tới những lời mà Tây Môn Lãnh Liệt đã nói qua. Hần nói Tây Môn Ngọc muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ám sát hần, nam nhân như vậy có thể sao?

Ngoài phòng, Ánh mắt Tây Môn Lãnh Liệt híp lại, ngón tay siết chặt đến trắng bệch, nhìn vào trong phòng, nàng bị Tây Môn Ngọc gắt gao ôm chặt vào trong lòng ngực, đáy mắt lửa giận bùng bùng.....

“Khuynh Thành, bảo trọng.” Thật lâu Tây Môn Ngọc mới buông nàng ra, lưu luyến không rời.

“Người cũng vậy, bảo trọng.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, nhìn hần rời khỏi gian phòng, khoé môi lộ ra một nụ cười nhẹ, mặc kệ hần là dạng người gì? Nhưng người nam nhân một lòng một dạ, chỉ yêu duy nhất một nữ nhân, vậy nhất định không phải là nam nhân xấu, huống chi nam nhân nào chẳng hướng tới quyền lợi và địa vị, muốn almf hoàng đế cũng không có gì sai cả.

Nhìn thấy Tây Môn Ngọc một mình rời đi, Tây Môn Lãnh Liệt mới thoáng có chút vui mừng, Nhược Khê, Nhược Khê của hần, trong lòng vẫn yêu hần, như vậy là đủ rồi, những việc hần làm hết thấy đều đáng giá.

Lăng Tiêu đi rồi, Tây Môn Ngọc đi rồi, Nguyễn Nhược Khê một người ngồi lại trong căn phòng lạnh lẽo, yên lặng, nàng biết đêm nay hần lại sẽ không tới, đau lòng đến chết lặng.

Ngày hôm sau

“Nương nương, quốc sư đến đây.” Thu Diệp tiến vào bẩm báo.

Phượng Minh đến đây, Nguyễn Nhược Khê lập tức phân phó nói:

“Mời hần vào đi.”

“Dạ, nương nương.” Thu Diệp lập tức lui ra ngoài.

Rất nhanh Phượng Pinh bước đi vào. Vừa muốn chấp tay hành lễ, đã bị nàng ngăn lại:

“Miễn, ta nói rồi chúng ta là bằng hữu.”

Hần thoải mái cười, sau đó mới nhìn nàng:

“Nhược Khê, người có khỏe hay không?”

“Không khỏe.” Nguyễn Nhược Khê thực thành thật trả lời hần, phu quân nàng dành tình cảm cho người khác sao nàng có thể khỏe được

“Nhược Khê, nghĩ thoáng một chút, sẽ tốt hơn.” Phượng Minh kỳ thật rất muốn nói chân tướng cho nàng biết, hần cũng biết với trí thông minh của nàng, nàng nhất định có thể hiểu được, hiện tại nàng lại bị những việc trước mắt che lại, nhưng hần không thể nói, Vương đã hao phí tâm tư biết bao mới tìm được kế sách này, hần không thể phá hư được.

“Phượng Minh, người đến tìm ta có việc gì sao?” Nguyễn Nhược Khê mở miệng hỏi, không muốn nói về chuyện của mình.

“Đúng có việc.” Phượng Minh gật đầu.

“Nhược Nhê, vài ngày nữa sẽ tới đêm trăng tròn rồi, hiện tại người vẫn có thể vì Vương giả trừ lời nguyền sao?” Hần hỏi nàng một cách thực tiếp.

Nguyễn Nhược Khê có chút bất động, đúng vậy, nàng dường như đã quên mất vấn đề này rồi, khoé môi giờ lên một nụ cười khổ sở:

“Có thể.” Vì hần giải trừ lời nguyền, bản thân mình cũng có thể rời khỏi nơi này, không nhìn thấy, tim cũng sẽ không đau đớn thế này.

“Được, nhưng mà Nhược Khê, ta muốn nhắc nhở người, hiện tại trong lòng của người vẫn còn đang oán giận Vương đúng không? Người có biết giải trừ lời nguyền cần phải toàn tâm toàn ý yêu, nếu có một chút tạp niệm nào đó, cũng sẽ không thể thành công.” Sắc mặt Phượng Minh nghiêm túc nhắc nhở.

Nguyễn Nhược Khê lại rùng mình, nàng trách hần sao? Đương nhiên, nàng giận, điểm ấy nàng không thể lừa chính mình.

“Nhược Khê, trong lòng người vẫn oán trách Vương đúng không?” Phượng Minh dựa vào biểu tình của nàng mà nhận ra.

“Đúng, ta oán hần.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, không có nữ nhân nào có thể không oán trách.

“Vậy người sẽ không có biện pháp giải trừ lời nguyền cho hần rồi, chỉ có đợi cho đến khi nào trong lòng của người bình tĩnh lại, vào lúc người một lòng một dạ yêu hần, lúc đó mới có thể.” Phượng Minh trả lời.

“Vậy ý của người muốn nói là, hiện tại ta không thể thay hần giải trừ lời nguyền phải không?” Tư vị trong lòng Nguyễn Nhược Khê lẫn lộn, càng thất vọng nhiều hơn nữa.

“Đúng.” Phượng Minh gật đầu, hôm nay hần chính là cố ý đến nói cho nàng biết việc này.

“Vậy ta phải làm sao bây giờ?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên không biết chính mình nên làm cái gì? Nếu không thể thay hần giải trừ lời nguyền, chẳng lẽ nàng phải chịu đựng cuộc sống như thế này mãi sao? Không, nàng không muốn, nếu cứ như thế này, nàng chỉ sợ cả đời này cũng không thể một lòng một dạ yêu hần, vậy chẳng phải cả đời nàng đều phải sống trong nhà giam hoàng cung này sao.

“Nhược Khê, những lời này người nên hỏi chính mình đi.” Phượng Minh nói.

“Ta không biết, để cho ta tự mình suy ngẫm lại.” Nguyễn Nhược Khê lắc đầu, vẻ mặt mê mang cùng bất lực.

“Nhược Khê, có một số việc, ta không có biện pháp trợ giúp người, nếu người có việc gì thì cứ đến tìm ta, ta nhất định hết sức vì người mà làm.” Phương Minh nói, thật sự không biết nên an ủi nàng như thế nào.

“Cám ơn người, Phương Minh, ta sẽ làm vậy.” Nguyễn Nhược Khê thiết tình cảm ơn.

“Vậy ta cáo từ trước.” Phương Minh đứng dậy.

“Được, ta tiễn người.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy, cất bước ra khỏi Tử Uyển.

Vừa lúc muốn quay lại phòng, chợt nghe cách đó không xa có hai cung nữ đang nói chuyện vọng lại.

“Tiểu Mai, người gấp như vậy làm gì chứ?”

“Ta đi ngự thiện phòng lấy đồ ăn sáng, Vương cùng Ngọc phi nương nương đang chờ.”

“Vương lại đến chỗ của Ngọc phi nữa sao?”

“Đúng vậy, Vương thật sủng ái Ngọc phi.”

“Nếu ngày nào đó chúng ta tốt số thì đã hay rồi, nhưng mà Tiểu Mai à, người phải cố gắng nha, Ngọc phi không phải cũng bắt đầu từ nô tì từng đi theo Vũ nương nương hay sao?”

“Chớ nói bậy, nhỏ giọng một chút, những lời nói như vậy phải bị rơi đầu đó?”

“Ở đây không có kẻ khác mà, nói thật, ta cũng đồng tình với Vũ nương nương, hiện tại cư nhiên so với chính nô tì của mình cũng không bằng, cũng thật bi ai.”

“Chớ nói bừa, tai vách mạch rừng, việc này không phải là việc mà chúng ta nên nghị luận. Được rồi, không nói với người nữa, ta có việc phải đi làm.”

“Được, ta cũng đi làm việc.”

Các cung nữ tản ra, khoe môi Nguyễn Nhược Khê lộ ra một nụ cười châm chọc, khi nào thì nàng cần đến người khác đồng tình với mình.

“Nương nương, hóa ra người ở trong này.” Thu Diệp vừa thở hồng hộc vừa nói, giọng nói rõ ràng có phần nhẹ nhõm.

“Có việc gì sao?” Nguyễn Nhược Khê hỏi lại.

“Không có, nô tì vì không thấy nương nương, nên sợ .” Thu Diệp lập tức dừng miệng lại, nàng như thể nào lại không cẩn thận nói ra, lập tức nói lại:

“Nô tì mang điểm tâm cho nương nương, để cho nương nương nếm thử một chút.”

“Vậy đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê nhìn xem nàng liếc mắt, nàng rõ ràng đang lo lắng ỉn, không muốn rời, nhưng không muốn vạch trần nàng, bởi vì mình sẽ không vì luẩn quẩn mà đi tìm chết.

“Dạ.” Thu Diệp đỡ nàng, trộm nhìn xem sắc mặt của nương nương, dường như hết thấy đều bình thường, cũng an tâm.

“Thu Diệp, gần nhất trong cung đang nghị luận cái gì?” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên nhớ tới lời của Tây Môn Ngọc.

“Nghị luận cái gì?” Thu Diệp im lặng một chút, lập tức lắc đầu nói:

“Nô tì không có nghe được.”

“Phải không? Nhưng ta nghe được.” Nguyễn Nhược Khê biết nàng không muốn nói ỉn biết.

“Nương nương, người không cần nghe các nàng nói bậy.” Sắc mặt Thu Diệp rõ ràng khấn trương nói.

“Là nói bậy hay sao?” Kỳ thật nàng hoàn toàn biết các nàng đang nói cái gì? Chỉ là muốn nghe từ miệng Thu Diệp.

“Đương nhiên là nói bậy, nói cái gì nương nương thất sủng? Sớm muộn gì cũng bị nhốt vào lãnh cung? Đều là những người ghen tị cười trên nỗi đau của người khác, nô tì cũng không tin, Tiểu Ngọc có thể được sủng được bao lâu nữa?” Về mặt Thu Diệp tức giận, hồn nhiên không có phát hiện mình trong lúc vô ý đều đã nói ra hết.

“Cũng đừng nói bậy nữa, Thu Diệp, đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê âm thầm cười một chút, người khác nói như thế nào nàng không có biện pháp quản, hoàng cung vốn là nơi thị phi bất minh đầy rẫy, mà mình lại là diễn viên chính trong lời đồn.

“Dạ.” Thu Diệp thật ra rất bội phục nương nương có thể lạnh nhạt như vậy.

Một người đứng ở trước cửa sổ, Nguyễn Nhược Khê nghĩ lại từng việc từng việc xảy ra trong mấy tháng qua của nàng và hắn, từ chán ghét lúc trước, cho đến yêu nhau hiện tại, từng bước cho đến ngày hôm nay, nàng không biết vấn đề xuất phát từ đâu, hay trên đời này căn bản không có một lòng, tình yêu chân thành một lòng một dạ.

Tây Môn Lân Liệt đi vào phòng liền thấy nàng yên lặng đứng ở trước cửa sổ, thậm chí đều không có nghe được tiếng hắn mở cửa, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Đang suy nghĩ cái gì? Nhập tâm như vậy.”

Thân thể Nguyễn Nhược Khê cứng đờ, hắn đến đây, vì sao hiện tại nàng nằm trong vòng tay của hắn cảm giác không còn ấm áp mà là lạnh như băng, xoay người lại, không lưu lại dấu vết nào trừ trong lòng ngực hắn giấy dựa thoát ra.

“Không có nghĩ gì hết.” Ngữ khí đều nhàn nhạt không có một tia cảm tình.

130. Chương 130: Rời Khỏi Hoàng Cung

Tây Môn Lân Liệt nhìn ra sự lạnh lùng cự tuyệt của nàng, vẫn ôm nàng vào trong lòng ngực như trước. Nàng có biết hắn đã cố chịu đựng bao lâu không? Nhớ nàng biết bao nhiêu? Rất muốn ôm nàng không?

“Sao người lại tới đây?” Nguyễn Nhược Khê giả dựa không thoát hỏi.

“Muốn ở cùng nàng, cho nên đi đến.” Tây Môn Lân Liệt theo lẽ thường mà nói, hắn muốn đến nơi này cũng cần phải có lý do sao?

“Ta tốt lắm, quốc sự quan trọng hơn, nếu chàng có việc phải làm thì nhanh chóng đi giải quyết đi.” Lời lẽ của Nguyễn Nhược Khê đã mang theo cự tuyệt thẳng thừng.

“Không có việc gì, ta cố tình đến tìm nàng.” Tây Môn Lân Liệt vẫn không buông nàng ra, lời nói cũng rõ ràng hắn sẽ không đi.

“Ta chơi cờ cùng chàng nha.” Nguyễn Nhược Khê trả lời, như vậy ít nhất sẽ không xấu hổ khi ở chung với hắn.

“Không cần, ta muốn nàng theo giúp ta.” Ánh mắt Tây Môn Lân Liệt mang theo nồng đậm quyến rũ, tay cũng gắt gao ôm chặt eo của nàng, bước về phía giường đi đến.

Ôm nàng đặt lên trên giường, bàn tay tiến vào vạt áo của nàng.

“Chờ một chút.” Nguyễn Nhược Khê bối rối la lên, lấy tay gắt gao nắm chặt vạt áo của mình lại.

“Làm sao vậy? Nhược Khê.” Đối với sự từ chối của nàng, Tây Môn Lân Liệt rõ ràng cảm thấy bị thương.

“Ta.....” Nguyễn Nhược Khê không biết nên nói cái gì? Nhìn ánh mắt bị thương của hắn, nàng không biết vì sao lại cự tuyệt hắn. Nhưng nghĩ đến hắn cùng Tiểu Ngọc đã từng làm cái việc thân mật này, trong lòng nàng liền kịch liệt từ chối, từ chối cùng thân thể của hắn tiếp xúc thân mật.

“Nhược Khê, không cần cự tuyệt ta được không?” Tây Môn Lân Liệt nói xong, liền hôn lên môi nàng.

Nguyễn Nhược Khê vẫn không nhúc nhích tùy ý hấn hôn mình, nàng không muốn cự tuyệt, nhưng trong lòng lại không thể thừa nhận hấn, ở cùng một chỗ với hấn, nàng cảm thấy thật tủi, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

“Nhược Khê, đừng khóc, ta yêu nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt cuối xuống lau đi nước mắt trên mặt nàng, giọng nói thật ôn nhu.

Nước mắt của Nguyễn Nhược Khê chảy xuống càng ngày càng nhiều, nhắm mắt lại, tùy hấn vận động trên người, nàng không có một chút cảm giác nào. Không thể khống chế được những hình ảnh hấn ân ái cùng người khác trên giường cứ hiện lên trong đầu nàng, tay gắt gao nắm chặt sà giường bên dưới, nàng cảm thấy đau đớn, cảm hận bản thân bất lực như vậy.

“Nhược Khê, Nhược Khê.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn không được rên rỉ gọi tên nàng.

Nguyễn Nhược Khê lập tức mở to mắt nhìn hấn, mê hoặc, hấn rốt cục có yêu nàng hay là không đây? Vì sao lại làm như thế với Tiểu Ngọc? Không yêu vì sao lại có những biểu hiện như thế?

“Nhược Khê.....” Một tiếng gầm nhẹ, Tây Môn Lãnh Liệt phóng thích chính mình, chậm rãi ghé vào trên người của nàng.

Nguyễn Nhược Khê lại tâm phiền ý loạn (bực dọc), nàng rất muốn lập tức đẩy hấn ra, rồi lại muốn ôm hấn, đối với hấn lại yêu vừa hận.

Nằm ở trên giường, Tây Môn Lãnh Liệt rất muốn nói với nàng cái gì đó? Nhưng tưởng tượng đến ngày mai chính là đêm trăng tròn, hấn chỉ có thể nhẫn nhịn, đợi qua khoảng thời gian này rồi hãy nói.

Mà nàng hoàn toàn trầm tư trong suy nghĩ của mình.

Một đêm cứ như vậy trôi qua, vào lúc Nguyễn Nhược Khê thức dậy thì bên cạnh đã trống trơn.

Nàng biết hôm nay là đêm trăng tròn, trái tim vẫn không thể bình tĩnh lại, bởi vì hôm nay cũng là ngày mà hấn phải chịu khổ, đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Rầm.” Cùng một một cung nữ gấp gấp, vội vàng đụng vào nhau, chén thuốc đổ úp lên trên người nàng.

“Thực xin lỗi, nương nương, nô tì không phải cố ý.” Cung nữ lập tức quỳ trên mặt đất kinh hoàng, thất thố cầu xin tha thứ, đầu còn cúi xuống sát váy của nàng.

“Không có việc gì, người đứng lên đi, ai sinh bệnh?” Nguyễn Nhược Khê nâng nàng đứng dậy hỏi.

“Cám ơn nương nương. Cám ơn nương nương.” Cung nữ cảm kích:

“Bẩm nương nương, đây là huyết viên chuẩn bị cho nương nương.”

Huyết nô, Nguyễn Nhược Khê hiểu được một chút, đây là thuốc bổ máu cho nàng uống, lập tức phân phó:

“Vội nhanh chóng quay trở về nấu lại một chén khác đi.”

“Dạ, nô tì đi làm ngay.” Cung nữ lập tức lui xuống.

Nguyễn Nhược Khê lại ngồi trên tảng đá bên cạnh, trước mắt lại hiện lên hình ảnh hấn biến thành sói, nước mắt dần dần đóng đầy khóe mi.

“Nương nương.” Một giọng nhẹ nhàng quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu nàng.

“Tiểu Ngọc, là người.” Nàng vừa nhắc đầu liền thấy Tiểu Ngọc đứng ở bên cạnh, cách xưng hô theo thói quen bật thốt lên.

“Nương nương, ta cùng người đi đi.” Tiểu Ngọc đưa tay nâng nàng lên, trên mặt hiện lên một tia cao hứng, nương nương chịu gọi nàng, có phải nói lên nàng đã tha thứ mình không, nhìn thấy nương nương thương tâm như vậy, lòng của nàng cũng đau đớn lắm.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê nhẹ nhàng gạt đầu, nàng không muốn để người khác nói rằng nàng đang ghen tị. Cứ như thể yên lặng đi về phía trước, hai người không biết nên mở miệng nói cái gì?

“Nương nương.....” Tiểu Ngọc rốt cục mở miệng trước.

“Tiểu Ngọc, không cần gọi ta là nương nương, bây giờ thân phận của chúng ta giống nhau, gọi ta Nhược Khê là được rồi.” Nguyễn Nhược Khê nói, cũng không muốn cho nàng gọi mình là tỷ tỷ.

“Nương nương, ta đã quen rồi, hay cứ để ta gọi ngươi là nương nương đi.” Tiểu Ngọc cũng không chịu thua nói.

“Tùy ý ngươi vậy.” Nguyễn Nhược Khê không nghĩ dây dưa mãi vấn đề này nữa.

“Nương nương, ngươi ghét Tiểu Ngọc, hận Tiểu Ngọc sao?” Rốt cục nàng nhịn không được mở miệng hỏi.

“Tiểu Ngọc, ngươi thực sự muốn nghe ta nói thật sao?” Nguyễn Nhược Khê dừng lại cước bộ, nhìn nàng hỏi.

“Dạ, Tiểu Ngọc muốn nghe lời thực.” Nàng gật gật đầu.

“Nếu nói không trách, không hận, đó là giả dối. Nhưng ta biết không phải ngươi sai, có nữ nhân nào không muốn gả cho Vương chứ, nữ nhân nào không muốn vinh hoa phú quý chứ, muốn nói sai, thì phải nói ta sai, là ta suy nghĩ quá đơn giản, quá ngây thơ, tin người thôi. Hắn là Vương, làm sao có thể một lòng một dạ yêu duy nhất một người nữ tử chứ.” Nguyễn Nhược Khê nhàn nhạt nói.

“Nương nương, Vương vẫn thích người nhất.” Thấy dáng vẻ đau lòng như thế của nàng, Tiểu Ngọc nhanh chóng nói.

“Mấy chuyện này không quan trọng.” Bởi vì cái nàng muốn không phải là thích, mà là một tình yêu duy nhất.

Tiểu Ngọc nhìn nàng, không biết nên nói cái gì?

“Tiểu Ngọc, ngươi yêu Vương sao?” Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng. Nàng rất muốn biết xem sự thật của vấn đề này là như thế nào, hay Tiểu Ngọc chỉ vì vinh hoa phú quý.

“Ta.....” Tiểu Ngọc không biết nên trả lời như thế nào. Nếu nói trước kia Vương cùng mình chỉ là một cuộc giao dịch, như vậy bây giờ là thế nào? Nàng nghĩ nàng đã yêu Vương rồi, không có người nào lại không yêu Vương hết. Trước kia không yêu là bởi vì không dám, cũng không xứng, hiện tại chỉ sợ nàng đã thân bất do kỷ.

“Không cần nói, ta biết, Tiểu Ngọc, ta mệt rồi, ta đi về trước.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy, mình thực ngốc, nữ nhân có người nào lại không thích Vương, hắn có quyền thế, địa vị, thân phận.

Buổi tối.

Nguyễn Nhược Khê đứng ở trong viện, nhìn lên bầu trời, ánh trăng đang từ từ nhô lên cao.

“Nương nương, bữa tối người cũng chưa dùng, nô tì đã chuẩn bị một ít điểm tâm cho người, người nếm thử một chút đi.” Thu Diệp bưng điểm tâm đi vào.

“Để đó đi, ta không đói, khi nào đói ta sẽ ăn.” Nguyễn Nhược Khê nhàn nhạt phân phó.

“Hú.....” Một tiếng sói tru thống khổ truyền đến từ cung điện cách đó không xa.

Nguyễn Nhược Khê nhắm mắt, tay nắm chặt lại, nàng biết giờ phút này Tây Môn Lân Liệt đang chịu đựng đau đớn, khổ sở. Nàng biết bản thân yêu hắn, nhưng hiện tại hắn đã phản bội nàng, mà nàng vẫn yêu hắn như thế.

“Ngươi vì ai mà chịu đau đớn, khổ sở như thế?” Một âm thanh yêu nghiệt đột nhiên từ phía sau vang lên.

“Lăng Tiêu, ngươi đến đây làm gì?” Nguyễn Nhược Khê đầu cũng chưa quay lại, liền hỏi.

“Đương nhiên là đến tìm ngươi, bằng không ngươi cho là vì cái gì?” Lăng Tiêu ngênh ngang ngồi xuống trên ghế ở bên cạnh, cầm lấy chén trà uống.

“Ngươi không sợ bị người khác phát hiện ư?” Nguyễn Nhược Khê quay đầu lại, liền thấy Thu Diệp té xỉu, nằm trên mặt đất.

“Yên tâm, nàng không có việc gì đâu.” Lăng Tiêu nhìn nàng liếc mắt nói.

“Ta không sợ bị ai phát hiện, chẳng qua bị người khác phát hiện cũng rất phiền phức cho nên ta cố tình đến vào đêm nay, Tây Môn Lân Liệt sẽ không xuất hiện ở trong này.”

“Người suy nghĩ thật là chu đáo.” Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng, trào phúng nói. Sau đó đi trở về phòng, lấy ra thần thoại công chúa, ném cho hắn nói:

“Trả người, ta sẽ không múa, người nên tìm cao nhân khác đi.”

“Thực sự sẽ không múa sao?” Ánh mắt Lăng Tiêu híp lại, vẻ mặt đó, giọng nói đó rõ ràng đang hoài nghi.

“Sẽ không.” Nguyễn Nhược Khê thực sự khẳng định, lắc lắc đầu.

“Ta sẽ làm khiến người học, đi cùng ta.” Lăng Tiêu nói xong, liền ôm lấy nàng, bay lên nóc nhà.

“Người làm gì? Mau thả ta xuống dưới.” Nguyễn Nhược Khê giãy dụa.

“Câm miệng, dù sao hắn cũng đã bỏ người đi tìm người mới, người nên đến Tiêu Diêu Cung đi, khi nào người múa vũ khúc này, ta sẽ cho người tự do, người tự mình suy nghĩ đi?” Lăng Tiêu vừa mang nàng bay đi, vừa nói.

“Lăng Tiêu, người bệnh hử. Ta đã nói, ta sẽ không múa, người vì sao còn muốn ta múa?” Nguyễn Nhược Khê tức giận quát.

“Ta thích, ta nguyện ý.” Lăng Tiêu quay đầu lại, nhìn nàng tà mị nháy mắt một cái.

“Người.....” Nguyễn Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn, biết không thể cùng hắn nói lý lẽ được.

131. Chương 131: Tôn Thương Thực Sự Chi Bằng Rồi Xa

Nhìn mình càng ngày càng đi xa khỏi hoàng cung, Nguyễn Nhược Khê không hề đau buồn, không bi thương, ngược lại còn có cảm giác giải thoát, rời khỏi nơi này, rời khỏi hắn, dường như không thống khổ như trong tưởng tượng, dường như cảm thấy trái tim cũng thả lỏng ra. “Nguyễn Nhược Khê, Vũ Khuynh Thành, cuối cùng tên người là gì đây?” Lăng Tiêu vừa bay, vừa hỏi, hắn còn nhớ lần đầu tiên, nàng tự nói tên nàng là Nguyễn Nhược Khê.

“Nguyễn Nhược Khê.” Nàng trả lời không hề do dự.

“Được, Nhược Khê, không tồi.” Lăng Tiêu gật đầu, tên nàng là gì không quan trọng? Chỉ cần là nàng thì được rồi.

Nguyễn Nhược Khê không để ý đến việc hắn khen ngợi tên mình.

“Đến rồi.” Lăng Tiêu ôm nàng dừng trên mặt đất.

Lúc này Nguyễn Nhược Khê mới phát hiện, mình lại đến cung Tiêu Dao, đã là lần thứ ba nàng đến đây, mỗi lần đều là hắn ép đến.

“Cung chủ.” Thuộc hạ và nô tỳ bên trong thấy hắn đều vội vàng hành lễ, đối với Nguyễn Nhược Khê trong ngực hắn không có chút kì quái.

“Ừm.” Lăng Tiêu gật đầu trực tiếp kéo nàng về phòng.

Vừa đến phòng, Nguyễn Nhược Khê liền thấy trên giường đặt một bộ đồ đồ thắm, giống như áo cưới của công chúa trong chuyện cổ tích vậy.

“Đẹp không? Mặc đi, ta vô cùng mong đợi nàng nhảy huyền thoại công chúa đấy.” Lăng Tiêu cầm giá y (áo cưới) đưa đến trước mặt nàng.

“Ta nói rồi, ta không biết nhảy, chờ ta biết, ta sẽ nhảy cho người xem.” Nguyễn Nhược Khê trả lời.

“Không biết nhảy?” Lăng Tiêu bỗng giữ lấy cằm nàng, đôi mắt sáng híp lại nói:

“Nàng nghĩ rằng ta không ở trong cung, thì không biết mọi chuyện xảy ra trong cung sao? Điệu múa đó, nàng đã sớm nhảy rồi, mà lại còn nhảy cho Tây Môn Lãnh Liệt xem, không phải sao?”

“Ta không muốn nhảy, ta muốn nghỉ ngơi.” Với những điều hẩn biết, Nguyễn Nhược Khê không hề kỳ quái, nếu hẩn đã biết, mình cũng không cần che giấu nữa, nhưng nàng thật không muốn nhảy, nàng chỉ muốn ngủ.

“Không được.” Lăng Tiêu giữ chặt nàng lại, thần thoại công chúa, hẩn đợi rất lâu rồi, đã vội vã để nhìn hình ảnh đẹp dễ đó.

“Lăng Tiêu, múa là một loại tâm tình, một loại hòa hợp, bây giờ ta không muốn nhảy, nếu như người ép ta nhảy, vậy thì điệu nhảy ra cũng chỉ để ứng phó, sẽ khiến người cực kỳ thất vọng.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hẩn lạnh lùng nói.

Lăng Tiêu chăm chú nhìn nàng, nàng nói rất có đạo lý, nhìn ánh mắt của nàng cũng thật sự có vẻ mỗi một, buông tay nàng ra nói:

“Được rồi, vậy nàng nghỉ ngơi đi, tối mai sẽ nhảy, hy vọng nàng không làm ta thất vọng.”

“Vậy người đi ra ngoài, ta ngủ đây.” Nguyễn Nhược Khê ngã xuống giường, nàng thật sự quá mệt mỏi, người mệt mỏi, lòng mệt mỏi.

Sáng ngày thứ hai.

Thu Diệp dần tỉnh lại trong mê man, nghĩ đến mình bỗng ngất xỉu, thoáng cái đã đứng dậy, chạy ra ngoài.

“Nương nương, nương nương.” Nàng xông vào phòng, trong phòng không một bóng người, vội vàng tìm khắp Tử Uyển này, cũng không tìm thấy bóng dáng nương nương.

Mặt liền biến sắc, vội chạy ra ngoài, ngự hoa viên, tìm khắp trong ngoài hoàng cung mấy lần.

“Có nhìn thấy nương nương nhà ta không?” Nàng thấy người đi đến lại hỏi.

“Không.” Tất cả mọi người lắc đầu.

Thu Diệp thầm kêu một tiếng không tốt, nhất định nương nương xảy ra chuyện rồi, không dám trì hoãn nữa, chạy thẳng một đường đến ngự thư phòng.

“Công công, vương có ở đây không?” Vừa đến cửa, liền vội vã hỏi.

“Thu Diệp, có chuyện gì mà gấp như thế?” Tiểu Lý Tử thấy nàng đầu đầy mồ hôi, kỳ quái hỏi.

“Công công, nương nương biến mất rồi.” Thu Diệp gần như sắp khóc.

“Cái gì, nương nương biến mất?” Sắc mặt Tiểu Lý tử cả kinh, vội vàng đi vào:

“Ta đi bẩm báo với vương.”

Đẩy cửa ngự thư phòng ra, đã nhìn thấy sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt không tốt ngồi ở chỗ kia tựa hồ như nhắm mắt dưỡng thần, hẩn biết, sau trăng tròn mỗi tháng, vương sẽ như vậy, bình thường hẩn nhất định sẽ không làm phiền, nhưng chuyện bây giờ không thể coi thường.

“Vương, không tốt rồi, nương nương đã biến mất.”

“Nương nương biến mất?” Tây Môn Lãnh Liệt bỗng mở to mắt,

“Nương nương nào?”

“Vũ nương nương biến mất.” Tiểu Lý Tử trả lời.

“Cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức cái đứng dậy, sắc mặt thoáng cái đã trầm xuống,

”Sao lại biến mất?”

“Nô tài không biết, Thu Diệp ở ngoài, để nô tài cho nàng vào.” Tiểu Lý tử nói xong, đi ra cửa vẫy tay.

Thu Diệp vội vàng đi vào, quỳ trên mặt đất nói:

”Nô tỳ tham kiến vương.”

“Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao nương nương lại biến mất?”

Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt âm trầm, nhưng trong lòng đã có suy đoán.

“Bẩm vương.” Thu Diệp bị dọa khẽ run rẩy, vội vàng quanh co:

“Nô tỳ cũng không biết, đêm qua, nô tỳ và nương nương, cùng ngắm trăng ở một chỗ, bỗng ngất đi, chờ sáng nay khi nô tỳ... tỉnh lại, nương nương đã không thấy tăm hơi đâu nữa.” Thân thể không nhận được run rẩy, vương có thể trách tội nàng hay không?

Trong mắt Tây Môn Lãnh Liệt bắn ra tia sáng lạnh, Lăng Tiêu, ngoài hẳn ra, còn ai có thể đem một người lạng lẽ không phát ra hơi thở như thế rời khỏi hoàng cung, chỉ là hẳn có phần quá coi thường mình.

“Tiểu Lý Tử, mời quốc sư đến gặp ta.” Hẳn lập tức dằn dờ nói.

“Vâng, vương.” Tiểu Lý tử vội vàng đi tuyên chỉ.

“Người cũng lui xuống.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn về phía Thu Diệp quỳ gối ở một bên dằn dờ nói,

“Vâng, cảm ơn vương, nô tỳ cáo lui.” Thu Diệp vội vàng lui ra ngoài, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, Phượng Minh đã vội đến.

“Thần tham kiến vương.” Hẳn chấp tay hành lễ nói.

“Đứng lên đi, Nhược Khê bị Lăng Tiêu đưa đi rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt nói thẳng.

“Thần đã đoán được. Ý vương là gì? Để thần đi đòi người sao?” Phượng Minh phỏng đoán nói.

“Không, Lăng Tiêu toàn tâm toàn ý muốn để Nhược Khê nhảy thần thoát công chúa cho hẳn, nếu như hẳn không hài lòng, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, mà chúng ta lại không có chứng cứ chứng minh hẳn đưa Nhược Khê đi, hẳn cũng có thể không thừa nhận hoặc giấu đem Nhược Khê đi, cho nên, ta muốn người phái người đi vào bảo vệ nàng, chờ thêm vài ngày, tự ta sẽ đi đòi người, ta cũng không tin, Lăng Tiêu dám làm gì.” Tây Môn Lãnh Liệt dằn dờ nói.

“Được, thần nhất định sẽ làm tốt.” Phượng Minh gật đầu, lại nhìn hẳn thở dài:

“Vương, người muốn giữ Nhược Khê lại bên cạnh, nhưng mà, người nhìn đi, nàng không hạnh phúc, nàng rất đau khổ, thậm chí, nàng còn có thể hận người, có lẽ có một ngày, nàng có lẽ sẽ chọn cách rời khỏi người, đây là thứ người muốn sao?”

“Không, nàng sẽ không rời khỏi ta, ta sẽ không để nàng ấy rời khỏi ta.” Nghĩ đến nàng sẽ bỏ đi, Tây Môn Lãnh Liệt có chút kích động.

“Có thể hay không? Vương còn rõ hơn thần, vương, thần chỉ khuyên người, đừng làm chuyện tổn thương người khác mà tổn hại đến mình, đóng kịch hàng ngày, chẳng lẽ nhìn thấy Nhược Khê khổ sở, chẳng lẽ người không đau lòng với kết quả như thế sao, đây là người muốn sao?” Phượng Minh lại khuyên nhủ.

“Đúng, đó không phải ta muốn, nhưng ta có thể làm gì? Ta không thể nhìn nàng vì ta mà chết, ta không dám tưởng tượng đến cuộc sống không có nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt thống khổ đánh một quyền vào mặt bàn.

“Vương, nhưng thống khổ như thế, ở cùng chỗ lại hành hạ lẫn nhau, thật sự xa nhau thì tốt hơn?” Phượng Minh nhìn hẳn chăm chú hỏi.

“Nếu là thần, thần tình nguyện giữ lại thời khắc đẹp nhất, để nàng khắc thật sâu trong lòng mình, nhớ lại từng cái nhăn mày từng nụ cười, từng cử động của nàng, cuộc sống như thế không phải tốt sao?”

“Ta không biết.” Tây Môn Lãnh Liệt nhắm mắt lại lắc đầu, như vậy sẽ tốt sao?

Phượng Minh thở dài bất đắc dĩ, có lẽ, thật sự đợi đến ngày nào đó Nhược Khê rời đi, vương mới có thể hiểu ra, biết rõ bây giờ nói gì cũng không được, hẳn chấp tay nói:

“Vương, thần cáo lui trước.”

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn về xa xăm, Nhược Khê, thật sự sẽ bỏ mình sao? Không ai cho hẳn đáp án này, cũng không người nào biết đáp án.

Tiêu Dao cung.

Nguyễn Nhược Khê ngơ ngác ngồi trước bàn, trên mặt bàn bày điểm tâm và cơm trưa chưa hề động qua.

Cánh cửa bỗng mở ra, sắc mặt Lăng Tiêu âm trầm đi vào, kéo nàng đến nói:

“Vì sao không ăn cơm?”

“Không muốn ăn, cho nên không ăn.” Nguyễn Nhược Khê trả lời đương nhiên.

“Không muốn ăn? Là ngươi muốn đi tìm cái chết à?” Lăng Tiêu tà mị dán mắt vào nàng, chỉ là trong mắt có chút lạnh như băng, là nàng không muốn nhảy thần thoại công chúa ỉn.

“Tìm cái chết? Ngươi thấy ta giống người đi tìm cái chết sao? Nếu tự đi tìm cái chết, ta đã chết lâu rồi, yên tâm đi, ta rất yêu sinh mệnh này của ta.” Nguyễn Nhược Khê vùng khỏi tay hắn.

“Vậy thì tốt, có ăn hay không, tùy ngươi, có điều, nếu như buổi tối ngươi không thể nhảy thần thoại công chúa cho tốt, tự ngươi nên biết sẽ có hậu quả gì?” Lăng Tiêu cười ác độc.

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê trợn mắt nhìn hắn, gần như uy hiếp.

“Không có gì, sau đó ta sẽ ăn ngươi, cho nên, tự ngươi lo liệu đi.” Lăng Tiêu nói xong, cười ha hả, đi ra ngoài cửa.

“Ngươi – đi – chết đi.” Nguyễn Nhược Khê mắng sau lưng.

132. Chương 132: Bá Vương Biệt Cơ

(*_*) Bá Vương Biệt Cơ (là một vở Kinh Kịch nổi tiếng) chính xác là câu chuyện có thật kể về Ngu cơ và Hạng Vũ: Ngu Cơ thường xuyên đi cùng Hạng Vũ ra chiến trận, sát cánh cùng Sở Bá vương trong suốt nhiều năm chinh chiến. Nhưng rồi một lần thất bại tại Cai Hạ, Ngu Cơ lấy gươm tự vẫn để tránh làm vương bạn Hạng Vũ. Hạng Vương thấy Ngu Cơ chết, khóc thương nàng.

“Tiểu thư, cung chủ mời người đến dùng cơm tối.” Một nô tỳ đi đến nói.

“Ta không.....” Nguyễn Nhược Khê vừa định cự tuyệt, bỗng nhớ đến lời hắn từng nói, đành phải sửa lời nói:

“Đi thôi.”

“Tiểu thư, mời.” Nô tỳ làm một động tác mời.

Trong phòng ăn.

Nguyễn Nhược Khê thấy Lăng Tiêu lười biếng ngồi ở đó, đồ ăn trên bàn phong phú, tuyệt đối không kém hơn trong hoàng cung, không khỏi cảm thán trong lòng, hắn thật là thoải mái, thật biết hưởng thụ, Tây Môn Lân Liệt còn có chuyện vất vả vì nước, hắn lại chỉ hưởng lạc ngày ngày, có lẽ thiên hạ hoàn toàn không có công bằng đáng nói.

“Bảo bối, đến đây, ngồi đi.” Lăng Tiêu chào hỏi mập mờ.

Nguyễn Nhược Khê nhìn vị trí duy nhất bên cạnh hắn, có chút không tình nguyện ngồi vào cạnh hắn.

“Bảo bối, bây giờ có thêm gì không?” Lăng Tiêu lại tuyệt không để ý đến thái độ lạnh lùng của nàng, trực tiếp ôm eo nàng.

“Không.” Nguyễn Nhược Khê tránh tay hắn, có điều, nhìn cả bàn đồ ăn sắc vị đều đủ, thật đúng là nàng có chút đói bụng.

“Biết nàng không, cho nên ta sai đầu bếp làm nhiều món ăn như vậy, là muốn nàng ngon miệng.” Lăng Tiêu như đã sớm biết nàng sẽ nói như vậy, chỉ vào đồ ăn đầy bàn nói, rồi tự bắt đầu ăn.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới cầm lấy chiếc đũa, nàng chẳng cần phải ngược đãi mình

Đợi nàng thoải mái đặt đũa xuống, mới phát hiện, Lăng Tiêu đã sớm ăn xong, đang chờ nàng.

“Bảo bối, ăn xong rồi, có phải chúng ta nên bắt đầu không?” Lăng Tiêu giữ chặt tay của nàng, bỗng kéo nàng vào trong ngực mình.

“Lăng Tiêu, ta vừa ăn xong, muốn nghỉ ngơi một lát, chờ ta uống chén trà đã.” Nguyễn Nhược Khê đẩy hắn ra, cho dù muốn nhảy, cũng phải nghỉ ngơi một chút.

“Được.” Lăng Tiêu gật đầu, chỉ cần nàng nhảy là được rồi, lập tức dặn dò nô tỳ một bên nói:

”Chuẩn bị nước trà.”

“Vâng, cung chủ.” Nô tỳ vội vàng lui xuống chuẩn bị.

Nguyễn Nhược Khê thông thả uống trà, cố ý kéo dài thời gian, khéo môi lộ ra vẻ nụ cười đắc ý.

“Bảo bối, nếu như nàng đang cố kéo dài thời gian, ta cam đoan, ta sẽ ăn nàng.” Lăng Tiêu mập mờ uy hiếp bên tai nàng, nàng cho là hắn không có cách sao?

“Ngại quá, người không cơ hội đâu, ta vừa mới uống xong rồi.” Nguyễn Nhược Khê đặt chén xuống một bên, xoay người rời đi.

“Người đang làm gì vậy?” Lăng Tiêu giữ chặt nàng lại.

“Cung chủ đại nhân, tất nhiên là ta đi thay quần áo, người để nhạc sĩ chuẩn bị đi.” Nguyễn Nhược Khê lườm hắn một cái.

“Được, tốt nhất là nàng nhanh lên.” Lăng Tiêu buông nàng ra.

Nguyễn Nhược Khê đứng trước gương đồng, rất đẹp, chỉ là không phải nhảy cho người yêu mến, không sao cả, dù sao bây giờ hắn cũng không quan tâm đến mình.

“Chuyện cũ không nên nhắc lại, đời người nhiều sóng gió, dù lau trí nhớ cũng không hết yêu và hận trong lòng...” Nguyễn Nhược Khê vừa hát bài chủ đề Bá vương biệt cơ, vừa lắc lư múa ra.

Mang theo điệu nhảy bi ai, mang theo ánh mắt bi thương, mang theo bài ca bi thương, nàng diễn dịch lại còn mê mẩn hơn câu chuyện tình yêu của thần thoại công chúa.

Lăng Tiêu bị chấn động, từ một khắc nàng đi ra, ánh mắt vẫn một mực dán vào nàng, nhìn mỗi một động tác, từng cái xoay người của nàng...

Tất cả ánh mắt của mọi người, đều tập trung trên người nàng, theo điệu múa của nàng, không ngừng chuyển động.

Bọn họ hoàn toàn bị vẻ đẹp điệu múa của nàng hấp dẫn.

Khi tiếng ca dừng lại, khi thân thể từ từ ngã ra sau, Nguyễn Nhược Khê đã sớm rơi lệ đầy mặt.

Tất cả mọi người đắm chìm trong đó, bốn phía lặng lẽ không một giọng nói, đều nhìn bóng hình màu đỏ trong đại sảnh kia.

Nguyễn Nhược Khê ngã xuống ở đó, nàng không muốn cử động, trái tim nàng đau quá, Ngu Cơ và công chúa là vì yêu mà chết, còn nàng?

“Bảo bối, nàng khiến ta quá rung động, quả nhiên ta không nhìn lầm, ta càng không ngờ, nàng lại có tiếng ca tuyệt vời đến thế.” Lăng Tiêu ôm lấy nàng, trở về trên ghế dựa, nhìn nàng rơi lệ đầy mặt, dịu dàng lau đi giúp nàng.

“Nữ tử chết vì yêu có phải rất ngốc không?” Nguyễn Nhược Khê bỗng nhìn hắn hỏi.

“Đúng, rất ngốc, không có ai quan trọng hơn là tính mạng của mình cả.” Lăng Tiêu gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, ít nhất, hắn còn chưa gặp được người có thể khiến hắn từ bỏ tính mạng của mình.

“Lăng Tiêu, người có yêu ai không?” Nguyễn Nhược Khê lại hỏi, nếu như có yêu, hắn nhất định sẽ không nói như vậy.

“Yêu? Chẳng ai đáng để ta yêu cả.” Lăng Tiêu nói rồi, dán mắt vào nàng, cười yêu mị nói:

“Nếu như là nàng, ta sẽ nguyện ý thử xem.”

Nguyễn Nhược Khê liếc hắt một cái, đúng là điên rồi, sao nàng lại hỏi hắt vắn đề này, bỗng đứng dậy từ trong ngực hắt nói:

“Lăng Tiêu, múa ta nhảy xong rồi, người có thể cho ta đi rồi chứ.”

“Đưa nàng trở về hoàng cung à?” Lăng Tiêu lấy tay chống lên người mình hỏi.

Nguyễn Nhược Khê lại thoáng đông cứng lại, trở về hoàng cung? Nàng phải về sao? Không, nàng không muốn về, nhưng nàng nên đi đâu?

“Không muốn về? Vậy ở lại chỗ ta đi.” Lăng Tiêu như nhìn thấu tâm tư nàng.

“Ta cũng không muốn sống ở chỗ của người, để ta đi.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắt yêu cầu nói.

“Để nàng đi, đi đâu?” Lăng Tiêu hí hóp mắt hỏi.

“Thiên hạ lớn như vậy, còn không có chỗ để ta đi ư? Lại nói, ta đi đâu? Cần báo lại cho người sao?” Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng nhìn hắt.

“Đã như vậy, vậy sống ở đây, ta cam đoan, sẽ không kém hơn hoàng cung.” Lăng Tiêu như không có ý để nàng đi.

“Ta chỉ muốn đi.” Hắt cho rằng nàng lưu luyến cuộc sống hoàng cung kia sao?

“Nhưng ta không muốn để nàng đi.” Lăng Tiêu nhìn nàng nói.

“Lăng Tiêu, người có ý gì?” Nguyễn Nhược Khê có chút giận dữ.

“Không có ý gì? Người cũng không biết đi đâu? Vậy thì ở lại Tiêu Dao cung của ta, chờ ta xem đủ thần thoại công chúa rồi, lúc nào đó sẽ thả người đi.” Lăng Tiêu có chút vô lại nói.

“Người.....” Nguyễn Nhược Khê không nói ra một câu tức giận, cuối cùng nàng cũng biết cái gì gọi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu,

“Ta mệt rồi, muốn về nghỉ ngơi.” Nói xong, nàng xoay người rời đi.

“Bảo bối, đêm nay nàng thật giống tân nương, có muốn làm tân nương bây giờ của ta không?” Lăng Tiêu vươn cánh tay dài, để nàng ngã vào trong lòng ngực mình.

“Lăng Tiêu, người là kẻ điên, thả ta ra.” Nguyễn Nhược Khê trợn mắt nhìn hắt, muốn giãy dụa, lại phát hiện bị hắt ôm chặt.

Nàng bây giờ, mảy liễu cau lại, miệng anh đào nhỏ hồng hồng, làm cho trong thân thể hắt không khỏi tuôn ra một loại kích thích, thân bất do kỷ cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ của nàng.

Nguyễn Nhược Khê thật muốn giận điên lên, hắt rõ ràng hôn nàng, khe hở to miệng, lại hung hăng cắn môi hắt.

“A.....” Lăng Tiêu bị đau bụng nàng ra, con mắt sáng chăm chú nhìn chăm chăm nàng, mang theo tức giận trên mặt.

“Là người vô lễ với ta, đáng đời.” Nguyễn Nhược Khê cũng nhìn hắt chăm chăm.

“Vô lễ với nàng?” Trên mặt tức giận của Lăng Tiêu bỗng mang theo nụ cười ác độc, dùng đầu lưỡi liếm đi máu tươi trên khóe môi, bỗng ôm chặt người nàng vào lòng mình, hung hăng nói:

“Ta đây sẽ để nàng biết một chút, cái gì gọi là vô lễ?”

“Người định làm gì?” Trong lòng Nguyễn Nhược Khê có chút sợ hãi, lại không có chỗ để trốn.

“Vô lễ với nàng.” Lăng Tiêu nói xong, ôm lấy nàng đi khỏi phòng.

“Lăng Tiêu, người dám, mau buông ra.” Nguyễn Nhược Khê giãy dụa.

“Nàng xem ta có dám hay không?” Trên đời này không có chuyện mà hắt không dám làm.

Chạm vào, ôm nàng, dùng một tay cố định tay nàng lên đỉnh đầu, tay còn lại đặt lên mặt nàng nói:

“Bảo bối, Tây Môn Lãnh Liệt không biết quý trọng nàng, để ta thương nàng nhé.”

Nguyễn Nhược Khê lại chỉ hung hăng nhìn hắn, dù nàng không hiểu rõ hắn, nhưng nàng có một cảm giác, hắn chỉ đang dọa mình, không phải thật sự muốn lãng nhục mình.

Nàng không phản kháng, điều này làm Lăng Tiêu có chút ngoài ý muốn, buông nàng ra nói:

“Bảo bối, nàng cảm thấy ta thế nào?”

“Lăng Tiêu, tuy người đang không kiềm chế được, nhưng ta biết người không phải tiểu nhân, nếu như ta gặp người trước, có lẽ ta sẽ yêu người thật lòng.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn nói.

Lăng Tiêu sững sờ, không ngờ nàng sẽ nói như vậy, cười tà độc nói:

“Bây giờ cũng không muộn.”

“Muộn rồi.” Nguyễn Nhược Khê thống khổ nhắm mắt lại, chỉ là nàng lại yêu người phản bội nàng.

Lần nữa thấy nàng rơi lệ đầy mặt, Lăng Tiêu bỗng có chút đau lòng, cũng có chút ghen ghét với Tây Môn Lãnh Liệt, bỗng xoay người nằm xuống bên cạnh nàng:

“Đừng phải khẳng định như vậy, có lẽ có một ngày nàng sẽ yêu ta.”

“Vậy người đợi đi.” Nguyễn Nhược Khê thở ra trong lòng, cuối cùng hắn cũng buông mình ra.

133. Chương 133: Chàng Yêu Ta Sao?

Đến Tiêu Dao cung đã năm ngày, năm ngày, mỗi tối nàng đều múa thần thoại công chúa một lần cho Lăng Tiêu xem, mà mỗi một lần nàng lại cảm nhận được cảm giác đau lòng.

Năm ngày, chẳng lẽ hắn chưa phát hiện nàng biến mất sao? Vì sao còn chưa tìm nàng? Hay là hắn đã hoàn toàn không để ý mình rồi? Tình yêu có thể thay đổi thật nhanh.

Bên ngoài Tiêu Dao cung.

Tây Môn Lãnh Liệt và Phượng Minh mang theo vài thị vệ đứng đó chờ Lăng Tiêu ra ngoài, năm ngày, cuối cùng hắn không nhận được nữa đến tìm nàng.

Rất nhanh cửa chính được mở ra, Lăng Tiêu một thân y phục đỏ thắm đi ra, ánh mắt yêu nghiệt thách thức nói:

“Không biết lần này vương đại giá quang lâm có gì chỉ giáo?”

“Ta đến đòi người.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng nói.

“Người? Người nào?” Lăng Tiêu cố ý giả bộ hồ đồ.

“Lăng Tiêu, người quang minh chính đại như chúng ta không nói ẩn ý, ta đã cho người thời gian năm ngày, năm ngày là đủ để xem thần thoại công chúa rất nhiều lần rồi, bây giờ, trả nàng lại cho ta.” Tây Môn Lãnh Liệt nói rõ, không muốn lãng phí thời gian với hắn.

“Ha ha.” Lăng Tiêu cười vài tiếng,

“Được, người quang minh chính đại không nói ẩn ý, ta có thể trả nàng lại cho người, có điều, nếu như chính nàng không chịu đi, vậy đừng trách ta.” Ở chung vài ngày, hắn đã biết hình như nàng không muốn trở lại hoàng cung.

“Những việc này không cần người quan tâm, người chỉ cần giao nàng ra đây là được rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt không tin, nàng lại nhẫn tâm không muốn về cùng mình.

Lúc này Lăng Tiêu mới nhìn về người bên cạnh nháy mắt, để nàng ta đi mời Nguyễn Nhược Khê.

“Tiểu thư, cung chủ ời.” Hạ nhân rất nhanh đã đi vào phòng chấp tay nói.

“Có chuyện gì không?” Nguyễn Nhược Khê thuận miệng hỏi.

“Vương đến đây.” Hạ nhân trả lời.

Cái gì? Tây Môn Lân Liệt đến đây, thân thể Nguyễn Nhược Khê thoáng cứng đờ ra, hẳn rồi cuộc đã đến, trong lòng bỗng vui mừng, rồi lại rơi xuống đáy cốc, hẳn đã đến đây, nhưng mình, muốn trở về với hẳn không?

Sống ở đây, tuy không thoải mái, nhưng cũng không thống khổ, không cần nghe tin của hẳn mỗi ngày vừa mới đi ra khỏi cung của ai đó?

“Tiểu thư, xin nhanh lên, cung chủ còn đang chờ.” Hạ nhân thúc giục.

“Đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê đi ra ngoài cửa, dù như thế nào? Bọn họ phải đổi mặt.

Cửa chính từ từ mở ra, nàng đi tới, vừa vặn đối mắt với Tây Môn Lân Liệt.

Sắc mặt hẳn không tốt, là vì mình sao?

Sắc mặt của nàng rất kém, là vì mình sao?

“Thần tham kiến nương nương.” Phượng Minh ở một bên vội vàng hành lễ, hẳn làm như vậy, là nhắc nhở mọi người, kể cả chính nàng, nàng có thân phận gì, nàng là vương phi.

“Phượng Minh, người không cần cố ý nhắc nhở ta.” Nguyễn Nhược Khê có chút tức giận, nàng sao lại không rõ ý của hẳn.

“Nương nương, người hiểu là được rồi rồi.” Phượng Minh mang theo nụ cười trên mặt, tuyệt không để ý sự tức giận trên mặt nàng.

“Nhược Khê, chúng ta đi.” Tây Môn Lân Liệt trực tiếp nắm tay nàng.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hẳn, nàng thật sự không muốn trở về, nhưng không có cách nào cự tuyệt, vì nàng không muốn rút tay từ trong tay hẳn về, cứ như vậy chậm chạp đi theo hẳn.

“Chờ một chút.” Lăng Tiêu sau lưng bỗng gọi nàng lại, sau đó đi qua nhìn vào nàng hỏi:

“Nàng thật sự phải về hoàng cung sao? Nếu như nàng không muốn, sẽ không có ai dám mang nàng đi?” Nói xong, còn cố ý khiêu khích nhìn thoáng qua Tây Môn Lân Liệt.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hẳn, hẳn nói như đã hiểu rất rõ, nếu như mình nói một chữ không, hẳn nhất định sẽ giữ mình lại, nàng không muốn trở về, nhưng, nàng cũng không muốn giữa bọn họ xảy ra mâu thuẫn vì mình, một là vương, một là kẻ giang hồ, nàng không muốn làm hồng nhan gây tai họa, hoặc là nói nàng chẳng có tư cách này, chỉ có cười nhạt một tiếng nói:

“Ta là phi tử của hẳn, tất nhiên ta phải trở về.”

Tây Môn Lân Liệt nhìn nàng, nghe được nàng nói như vậy, trong lòng không có một tia vui sướng, vì là phi tử của mình, cho nên mới trở về, mà không phải vì yêu mình nên muốn trở về.

“Nàng khẳng định phải trở về?” Lăng Tiêu chưa từ bỏ ý định lại hỏi một lần nữa. Không đợi Nguyễn Nhược Khê trả lời, Tây Môn Lân Liệt đã dùng giọng điệu lạnh băng nói.

“Lăng Tiêu, người đủ rồi đấy, tránh ra.” Nói xong, ôm lấy Nguyễn Nhược Khê nhanh chóng bay xuống chân núi, không để cho nàng có cơ hội đổi ý.

“Cáo từ.” Phượng Minh vừa chấp tay, cũng mang theo thị vệ đi xuống hướng chân núi.

Nguyễn Nhược Khê tựa trong ngực hẳn, nhìn vẻ mặt hẳn u ám tái nhợt, là vì hẳn quan tâm đến mình sao?

Một đường chạy băng băng xuống chân núi, Tây Môn Lân Liệt mới để nàng trong ngực xuống, ôm nàng thật chặt, hung hăng hôn môi nàng, bá đạo mang theo tức giận, nàng rõ ràng không muốn về cùng mình, hẳn phải trừng phạt nàng.

Nguyễn Nhược Khê chịu đựng sự điên cuồng của hẳn, cũng điên cuồng đáp lại hẳn, nàng yêu hẳn, thật sự rất yêu hẳn.

Thật lâu, mưa to gió lớn như nộ hôn dần dần lắng xuống, toàn thân nàng vô lực, thở nhẹ rồi dựa vào ngực hắn.

“Nhược Khê, ta nên làm thế nào để giữ nàng đây?” Tây Môn Lãnh Liệt ôm nàng, nàng cũng biết nỗi đau trong lòng hắn.

Nguyễn Nhược Khê thiếu chút nữa thì rơi nước mắt, là nàng nên giữ hắn thế nào, ngẩng đầu nhìn hắn, lần đầu tiên nghiêm túc như thế hỏi:

“Lãnh Liệt, chàng yêu ta sao?”

“Nhược Khê, nàng lại hoài nghi tình yêu của ta với nàng.” Trong mắt Tây Môn Lãnh Liệt mang theo cảm xúc bị thương, nàng lại nghi ngờ tình yêu của mình.

“Ta không nên nghi ngờ sao? Chàng không cần phải thể hiện dáng vẻ bi thương như thế, người bị tổn thương là ta? Chàng biết không?” Nguyễn Nhược Khê thống khổ hỏi lại hắn, tình yêu của hắn là gì? Chỉ là chia đều thôi sao?

“Nhược Khê, ta yêu nàng, nhưng, nàng nên biết, ta là vương, ta có rất nhiều việc bất đắc dĩ, rất nhiều việc thân bất do kỷ.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng, nguyên nhân thật sự lại không có cách nào nói ra khỏi miệng.

“Bất đắc dĩ? Thân bất do kỷ?” Nguyễn Nhược Khê thoáng đẩy hắn ra, tuyệt vọng mang theo cười lạnh nói:

“Chàng lại tìm cớ? Nếu như là quan hệ hai nước, chàng lấy công chúa, hoặc là những nữ nhân khác thì ta có thể tin, là chàng thân bất do kỷ, nhưng Tiểu Ngọc là gì? Nàng một là không có chỗ dựa, hai là không có thân phận, có thể nói là không hề quan trọng, vậy chàng nói đi, chàng thân bất do kỷ thế nào?” Nàng thật xót xa, nếu như hắn nói thẳng là hắn yêu mến Tiểu Ngọc, vẫn còn tốt hơn là hắn kiếm cớ để mình chấp nhận như thế.

Tây Môn Lãnh Liệt bị nàng hỏi đến á khẩu không trả lời được, một câu cũng không nói nên lời, trong lòng nói, Nhược Khê, Tiểu Ngọc với người khác không quan trọng, nhưng nàng ta lại có thể làm nàng thương tâm, cho nên ta phải thích nàng ta để làm nàng tổn thương, nàng có biết không?

“Sao, không còn lời nào để nói à?” Nguyễn Nhược Khê không chịu để nước mắt rơi xuống, vì sao rõ ràng là hắn không đúng, nhưng mình lại đau lòng như thế.

“Nhược Khê, có đôi khi muốn một nữ nhân không nhất định là vì yêu.” Tây Môn Lãnh Liệt chỉ có thể nói như thế

“Không phải yêu, vậy người nói cho ta biết là vì sao? Nhu cầu sao? Chẳng lẽ ta không thể thỏa mãn chàng sao? Cho dù ta không thể, chàng không phải còn có nhiều nữ nhân như vậy sao? Vì sao nhất định là Tiểu Ngọc?” Cuối cùng Nguyễn Nhược Khê nói gần như gầm lên.

Tại sao là Tiểu Ngọc? Đó là vì nàng, nàng biết không? Tây Môn Lãnh Liệt thống khổ nhìn nàng, nhưng những lời này hắn không thể nói ra được.

“Nếu không thể yêu ta, vậy thả ta đi đi.” Cuối cùng nàng vẫn nói ra những lời này, vì nàng đã không ôm hi vọng nữa.

“Không, nghĩ nàng cũng đừng nghĩ, ta sẽ không thả nàng đi.” Tây Môn Lãnh Liệt giận dữ hét, hắn chỉ có thể dùng tức giận để giấu đi bản thân.

“Chàng rất ích kỷ, không thể cho ta tình yêu, lại muốn cầm tù ta, vì sao?” Nguyễn Nhược Khê nén nước mắt lại trong mắt.

“Đừng hỏi ta vì sao? Ta chỉ nói cho nàng biết, cả đời này nàng đừng mơ tưởng rời khỏi ta.” Tây Môn Lãnh Liệt bỗng ôm nàng vào ngực, bá đạo tuyên bố nói, tất cả đau khổ đều để lại trong lòng.

“Cả đời sao?” Nguyễn Nhược Khê cười lạnh, một năm còn chưa đến, sao có thể nói cả đời, cả đời có xa lắm không.

“Nhược Khê, ta yêu nàng, đừng rời khỏi ta.” Trong mắt Tây Môn Lãnh Liệt đều là sợ hãi, hắn rất sợ nàng sẽ đi thật.

Yêu? Nguyễn Nhược Khê thẫn thờ dựa vào hắn, chỉ là yêu sao?

Sau lưng cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Lúc này Tây Môn Lãnh Liệt mới buông nàng ra, hắn biết là bọn Phượng Minh đã đến.

“Vương, nương nương, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”Phượng Minh đi đến nói.

“Ừ, đi thôi, hồi cung.”Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu, ôm lấy Nguyễn Nhược Khê rồi lên xe ngựa.

Xe ngựa nhanh chóng đi đến hướng kinh thành.

“Hi.”Ngựa bỗng kêu lên, xe ngựa thoáng ngừng lại, thân thể Nguyễn Nhược Khê ngã về phía trước theo quán tính....

“Nhược Khê.”Tây Môn Lãnh Liệt bảo vệ nàng sít sao, hô lớn:

“Chuyện gì xảy ra?”

Không ai trả lời hắn, lại nghe thấy ngoài xe ngựa truyền đến tiếng binh khí.

“Bảo vệ vương.”Phượng Minh hô lớn ở bên ngoài.

Thích khách, lại là thích khách? Nguyễn Nhược Khê và hắn cùng nhìn nhau.

“Nhược Khê, nàng ngồi trong xe ngựa, không được xuống.”Tây Môn Lãnh Liệt dặn dò xong, xoay người lập tức ra khỏi xe.

134. Chương 134: Tranh Giành Ngôi Vị Hoàng Đế

Trên đường, một đám Hắc y nhân không nói một câu, hung hăng vây đánh Tây Môn Lãnh Liệt và bọn Phượng Minh.

“Vương, quốc sư, hai người mang theo nương nương đi trước, nơi này giao cho thuộc hạ.”Nhìn Hắc y nhân ra chiêu liều mạng, một thị vệ thống lĩnh vừa chiến đấu, vừa nói.

“Được, các người cũng lập tức rút lui, biết không?”Tây Môn Lãnh Liệt dặn dò nói.

“Thuộc hạ đã rõ.”Thị vệ bắt đầu bảo vệ cho bọn họ lui về sau.

Còn muốn chạy Hắc y nhân thấy thế, nháy mắt với nhau, bỗng thay đổi sách lược, một nhóm vài người bắt đầu chia ra vây đánh Tây Môn Lãnh Liệt và Phượng Minh, có điều bọn họ đã có cơ hội thoát thân.

Mà lúc này, một người da đen từ rừng cây bên cạnh nhanh chóng lao vào xe ngựa.

“Đi theo ta.”Không đợi Nguyễn Nhược Khê kịp phản ứng, đã bị người này ôm nhảy lên một con ngựa được chuẩn bị trước.

“Phi.....”Hắc y nhân ôm nàng vào phía trước, hung hăng dùng chân kẹp chặt lấy bụng ngựa, rồi vội vã chạy đi.

“Nhược Khê.....”Tây Môn Lãnh Liệt lo lắng hô sau lưng, lại không thể thoát ra được, lòng cuống lên, trên tay ra chiêu trí mạng.

“Rút lui.....”Hắc y nhân lui về phía sau, bỗng hô, lập tức tất cả mọi người vọt sang một bên, biến mất trong rừng cây bên cạnh.

“Đuổi theo.”Tây Môn Lãnh Liệt ra lệnh nói, rồi lập tức nhảy sang một bên, vừa định đuổi theo, một trận mưa tên liền bắn tới từ phía trước, bọn họ không thể không né tránh.

Chờ tất cả đều yên ổn trở lại, hắn mới chịu giục ngựa đuổi theo.

Phượng Minh bỗng ngăn hắn lại:

“Vương, đã đi xa rồi, người đuổi không kịp đâu, hay là chúng ta hồi cung tính toán trước, ít nhất chúng ta phải biết ai đã đưa nàng đi, không phải sao?”

Sắc mặt Tây Môn Lân Liệt u ám, bây giờ chỉ có thể như vậy, vung tay lên, một đám người vội chạy đến hướng hoàng cung.

Ở nơi khác.

“Người là ai? Thả ta ra.” Nguyễn Nhược Khê ngồi trên lưng ngựa, giấy dựa, cảm thấy là Lăng Tiêu, ngoài hẳn ra, còn ai có thể bắt nàng đi?

“Khuyên Thành, đừng cử động, đợi đến nơi, ta sẽ thả nàng xuống, bây giờ, chúng ta phải nhanh rời đi.” Người áo đen trả lời, cũng không chậm tốc độ lại.

Nguyễn Nhược Khê sững sờ, giọng nói này sao lại quen tai như thế, Khuyên Thành? Chỉ có một người gọi nàng như vậy.

“Tây Môn Ngọc, là người sao?” Nàng kinh ngạc hỏi, nàng tuyệt đối không nghĩ là hắn.

“Khuyên Thành, là ta.” Tây Môn Ngọc bỗng giật khăn che mặt xuống, dịu dàng nói.

“Người.....” Nguyễn Nhược Khê vừa định hỏi hắn, sao hắn lại bắt mình đi, đã bị hắn cắt ngang.

“Khuyên Thành, đừng nói gì cả.”

Một đường chạy băng băng, không biết qua bao lâu, ngựa mới dừng ở một nơi rất vắng vẻ, ở cửa sân nhỏ sạch sẽ.

“Khuyên Thành, đến rồi.” Tây Môn Ngọc ôm nàng xuống ngựa, một hạ nhân vội vàng dắt ngựa đi.

“Đây là đâu?” Nguyễn Nhược Khê kỳ quái hỏi.

“Đây là ta cố ý chuẩn bị cho nàng, đi thôi, vào xem, có thích không?” Tây Môn Ngọc nắm tay nàng.

“Công tử, tiểu thư.” Bên trong có hai nữ tử mang dáng vẻ nha hoàn, thấy bọn họ đi vào, vội vàng hành lễ.

“Các người đi trước đi.” Tây Môn Ngọc ra lệnh nói.

“Dạ.” hai nha hoàn lui xuống.

“Khuyên Thành, mệt không? Ngồi xuống nghỉ một chút.” Vào phòng, Tây Môn Ngọc quan tâm dịu dàng nói, còn cố ý rót cho nàng một chén trà.

“Cám ơn.” Nguyễn Nhược Khê nhận chén trà, lúc này mới hỏi:

“Tây Môn Ngọc, sao lại là người?”

“Khuyên Thành, cuối cùng ta cũng cứu được nàng ra.” Tây Môn Ngọc lại kích động ôm lấy nàng.

Nguyễn Nhược Khê xấu hổ đẩy hắn ra, vội vàng nói sang chuyện khác:

“Người còn chưa nói cho ta biết, sao người lại ở đây?”

“Khuyên Thành, vài ngày trước, nàng mất tích, ta vẫn âm thầm dò tìm tin tức của nàng, về sau biết nàng bị Lăng Tiêu đưa đi, vốn định đi cứu nàng, ngoài ý muốn lại thấy hắn đi cứu nàng, cho nên, ta đã mai phục nửa đường, ta muốn cứu nàng ra, ta muốn cho nàng, ình một cơ hội.” Đôi mắt sáng của Tây Môn Ngọc dịu dàng nhìn nàng.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, trong mắt mang theo nước mắt cảm động, nàng bỗng thật hâm mộ Vũ Khuyên Thành, chỉ tiếc, nàng là Nguyễn Nhược Khê.

“Tây Môn Ngọc, người thật là ngốc.” Nghẹn ngào nói ra những lời này, cho dù nàng là thật sự Vũ Khuyên Thành, cũng đã là nữ nhân của vương, còn đáng giá hắn để làm thế này không?

“Vì nàng, ta nguyện ý.” Tây Môn Ngọc dịu dàng chăm chú nhìn nàng, trong mắt đều là thâm tình.

Bị hắn chăm chăm có chút mất tự nhiên, ánh mắt Nguyễn Nhược Khê thoáng trốn sang nơi khác.

“Khuyên Thành, nơi này rất yên bình, cũng rất bí mật, nàng có thể yên tâm sống ở đây.” Tây Môn Ngọc còn nói thêm.

“Ừ, cảm ơn người.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, vừa may nàng có thể dùng khoảng thời gian này để hiểu rõ, đến tốt cùng mình nên thế nào?

“Khuynh Thành, ta không cần nàng cảm ơn ta, ta chỉ mong nàng hạnh phúc, nàng biết không?” Đôi mắt sáng của Tây Môn Ngọc chăm chú nhìn chăm chăm nàng.

“Ừ, ta biết.” Nguyễn Nhược Khê nhẹ nhàng gật đầu, nam nhân như vậy sao có thể làm người ta không cảm động, nàng thật không dám tưởng tượng, hẳn lại muốn tranh đoạt ngôi hoàng đế với Tây Môn Lãnh Liệt, có điều thấy hắn chuẩn bị cấm vệ quân như thế, nàng cũng không nghi ngờ nữa.

“Đang suy nghĩ gì?” Tây Môn Ngọc nhìn nàng không nói lời nào hỏi.

“Ta đang lo lắng, nếu như Tây Môn Lãnh Liệt biết là người cướp ta đi, có thể làm khó dễ người hay không?” Nguyễn Nhược Khê lo lắng nói, thật sự nàng đang lo lắng điều này.

“Yên tâm, hẳn không có chứng cứ, ta có chết cũng không nhận, nhưng, cho dù bị hắn tìm được chứng cứ thì sao? Cùng lắm thì chết thôi.” Đôi mắt sáng của Tây Môn Ngọc giờ phút này cũng lạnh như băng, như đã quyết tâm mất cả chì lẫn chài.

Nguyễn Nhược Khê khẽ giật mình, nhìn hắn, lần đầu tiên nàng nhìn thấy trong mắt hắn lạnh như thế, có điều, cũng không kỳ quái, dù sao hắn cũng là họ Tây Môn.

“Quan hệ giữa hai người không tốt phải không?” Nàng thử mở miệng, hỏi vô cùng kín đáo.

“Khuynh Thành, chuyện này, vẫn chôn dấu trong lòng ta, chưa từng nói với ai, có điều, ta nguyện ý nói cho nàng nghe.” Trong mắt Tây Môn Ngọc dấy lên một cỗ hận ý,

“Thật ra, vương vị, ý phụ vương vốn để ta kế thừa, chính, Vương huynh lại dùng mưu kế hãm hại ta, để phụ vương thất vọng với ta, ta có thể không làm vương, nhưng thù này cả đời ta không thể quên được.” Quả đấm của hắn nắm chặt, toàn thân đều tản ra hận ý.

Nguyễn Nhược Khê không biết nên an ủi hắn như thế nào, hoàng thất tranh quyền đấu thế, từ trước đến nay đều rất tàn khốc, không phải người chết thì ta chết, người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, thứ cần chỉ kết quả, mà không phải quá trình, dù quá trình đó là hèn hạ vô sỉ, khiến người ta phỉ nhổ, cho nên nàng không thể nào bình luận ai đúng ai sai.

“Ta đã từng nghĩ tới, nếu như ta là vương, chúng ta sẽ không bị buộc tách ra, nàng cũng sẽ không phải là huyết nô, chịu đựng thống khổ, cho nên, ta có thể không hận bọn họ sao?” Tây Môn Ngọc hung hăng nói, đôi mắt dấy hận ý, khiến người ta nhìn ra thù hận sâu đậm trong lòng của hắn.

“Người muốn làm Vương?” Nguyễn Nhược Khê lúc này mới nhìn hắn hỏi.

“Đúng, ta muốn làm Vương, vì đó vốn nên thuộc về của ta, sau khi gặp được nàng, ta đã từng muốn từ bỏ, nhưng vận mệnh lại cản trở ta đúng lúc này, phụ vương hẳn đoạt ngôi vị hoàng đế của ta, hẳn đoạt đi nữ nhân ta yêu mến nhất, để cho cừu hận vốn biến mất của ta, lại tuôn trào trở lại trong nháy mắt.” Tây Môn Ngọc không che dấu chút dã tâm nào của mình.

“Có cần nhất định phải thế không?” nàng không muốn bắt luận ai trong bọn họ bị tổn thương.

“Khuynh Thành, nếu như hắn đối tốt với nàng, ta còn có thể nghĩ đến việc từ bỏ, nhưng hẳn rõ ràng làm tổn thương nàng, ta không thể nhẫn nhịn chịu đựng được, có lẽ đây là hắn cố ý dùng nàng để khiêu khích ta, ta không thể im lặng nữa.” Tây Môn Ngọc lấy tay đỡ lấy bờ vai của nàng.

“Nhưng ta không muốn người có chuyện?” Nguyễn Nhược Khê chân thành nói, đây là lời từ trong lòng của nàng.

“Vì sao nhất định phải là ta? Có lẽ là hắn sẽ có chuyện.” Trong mắt Tây Môn Ngọc chợt lóe lên hung ác tàn độc.

Ách..... Nguyễn Nhược Khê sững sờ, theo trực giác nàng liền cho rằng người thất bại sẽ là hắn, mà không phải Tây Môn Lãnh Liệt.

“Khuynh Thành, cho dù thất bại, nhưng vì nàng, ít nhất ta sẽ cố gắng, cho dù chết, ta cũng không tiếc.” Trong mắt Tây Môn Ngọc thâm tình không mang theo hối hận.

“Không, ta muốn ngươi phải còn sống, đồng ý với ta phải sống vì bản thân thật tốt.” Nguyễn Nhược Khê kiên định nói, nếu thật sự là Vũ Khuynh Thành, nàng cũng nhất định hy vọng người yêu sống thật tốt.

“Khuynh Thành, có những lời này của nàng, là đủ rồi.” Tây Môn Ngọc như đã quyết định tranh giành cầu xé cùng Tây Môn Lãnh Liệt.

“Tây Môn Ngọc, không, ngươi không biết, ta đã sớm không phải là Vũ Khuynh Thành trước kia nữa, cho nên không đáng để ngươi làm vậy?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, nghiêm túc nói, nàng không thể để hắn đi hy sinh vì mình, vì nàng không phải Vũ Khuynh Thành, mà nàng lại càng không muốn để hắn làm hại Tây Môn Lãnh Liệt, dù như thế nào đi nữa nàng vẫn yêu hắn.

“Ta biết, nàng đã mất ký ức, nàng cũng đã là nữ nhân của hắn, nhưng trong lòng ta nàng vẫn là Khuynh Thành của ta.” Tây Môn Ngọc lại cố chấp nói.

“Không, ngươi sai rồi, ta không mất trí nhớ, mà căn bản ta không phải là Vũ Khuynh Thành, ta là Nguyễn Nhược Khê.” Vì muốn gạt đi ý niệm trả thù trong đầu hắn, nàng chỉ có thể nói cho hắn biết chân tướng.

“Nguyễn Nhược Khê, có ý gì?” Tây Môn Ngọc sững sờ, không hiểu nhìn nàng.

“Chuyện này lại nói có chút quỷ dị, nhưng đây là sự thật.....” Vì vậy, Nguyễn Nhược Khê nói lại việc tá thi hoàn hồn cho hắn một lần, lại nói:

“Ngươi nên phát hiện ta với nàng không giống nhau đúng không? Huống chi người ta yêu giờ là hắn, cho dù chịu bất kỳ ủy khuất gì, cũng không liên quan đến ngươi, không đáng để ngươi trả giá vì ta, vì chúng ta hoàn toàn chỉ người xa lạ.”

Tây Môn Ngọc khiếp sợ lui về sau vài bước, không thể tin được nhìn nàng.

“Rất khó tin phải không? Nhưng đây cũng là sự thật.” Nguyễn Nhược Khê biết hắn cần phải có thời gian để tiêu hóa được.

Thật lâu, Tây Môn Ngọc mới tỉnh lại từ trong khiếp sợ, kích động giữ chặt tay của nàng hỏi:

“Khuynh Thành, ngươi nói Khuynh Thành đã đi đâu?”

“Ta không biết.” Nguyễn Nhược Khê lắc đầu.

“Nàng chết rồi đúng không? Đúng không?” Tây Môn Ngọc như không thể chấp nhận, nhìn nàng thâm tình cùng tuyệt vọng.

“Ta không biết, có lẽ, nàng còn sống, chỉ không biết ở đâu?” Nguyễn Nhược Khê lại lắc đầu.

“Không, không, sao Khuynh Thành lại bỏ ta đi?” Tây Môn Ngọc thống khổ lui về phía sau vài bước.

“Tây Môn Ngọc, có lẽ, nàng đã từng rất hạnh phúc, nếu như nàng còn sống, chịu khổ trong hoàng cung, không phải ngươi càng đau lòng sao?” Nguyễn Nhược Khê không đành lòng thấy hắn thống khổ như vậy, an ủi nói.

“Nàng ấy sẽ hạnh phúc sao?” Tây Môn Ngọc nhìn nàng, đôi mắt đầy chờ đợi.

“Đúng, có người yêu nàng như thế, nàng nhất định sẽ hạnh phúc.” Nguyễn Nhược Khê khẳng định nói.

“Nhưng mà, Khuynh Thành, nàng rõ ràng sống sờ sờ đứng trước mặt ta như thế, nàng làm thế nào để ta tin nàng đã đi xa ta?” Tây Môn Ngọc không nhận được lấy tay nâng mặt nàng.

Nguyễn Nhược Khê chỉ nhìn hắn, không biết nên nói gì?

“Nàng không phải Khuynh Thành, Khuynh Thành sẽ không nhìn ta với vẻ thương hại như thế.” Tây Môn Ngọc lập tức buông nàng ra, thần sắc bi ai, lại nhìn nàng nói:

“Nhược Khê phải không?”

“Phải.” Nàng gật đầu.

“Dù nàng có phải Khuynh Thành hay không? Nàng vẫn là Khuynh Thành trong lòng ta, vì nàng có dung mạo giống nàng ấy, cho nên, ta vẫn sẽ giúp nàng.” Tây Môn Ngọc quyết định nói.

“Cám ơn, ta thật sự hâm mộ Vũ Khuynh Thành, có người yêu nàng như thế, nàng thật hạnh phúc.” Trong mắt Nguyễn Nhược Khê lộ tia mỉm cười.

“Không, là ta hạnh phúc, đời này có thể gặp được một nữ tử giống nàng, ta thật may mắn biết bao.” Đôi mắt sáng của Tây Môn Ngọc con nhìn về phương xa, khóe môi lộ ra nụ cười nhạt.

Nguyễn Nhược Khê nhìn lại theo hướng của hắn, nhưng trong lòng nàng lại nghĩ đến Tây Môn Lãnh Liệt.

135. Chương 135: Bình Thường Là Hạnh Phúc

Lẳng lặng ngồi một mình trong phòng, Nguyễn Nhược Khê nhớ lại từ lúc bắt đầu đến bây giờ, trong vòng mấy tháng ngắn ngủn, mình đã trải qua những gì? Hận đến yêu, đến tuyệt vọng, Tây Môn Lãnh Liệt, nam nhân khiến nàng yêu này, cũng làm tổn thương nàng rất sâu, có lẽ nàng sai rồi, có lẽ nàng muốn quá nhiều, hẳn là vương, làm sao có thể có tình yêu duy nhất? Có rất nhiều nữ nhân là quyền lợi của hắn, làm sao hắn có thể từ bỏ loại quyền lợi này.

Nhưng mà, trái tim nàng đã mất rồi, nên đi đâu đây?

Tây Môn Ngọc, nam nhân dịu dàng này cũng có dã tâm, yêu Vũ Khuynh Thành, cho nên nàng sẽ không ở lại đây.

Lăng Tiêu, nam nhân yêu nghiệt như vậy, nàng cũng không muốn tạo ra bất kỳ quan hệ gì với hắn.

Cho nên, yên lặng rời đi một người là lựa chọn tốt nhất.

Hạ quyết tâm, nàng quyết định rời đi trong lúc này, cách bọn họ đều thật xa, cuộc sống quá khứ của mình, chẳng có gì để mang, vì nơi này không thuộc về nàng, như vậy cũng tốt, cô độc.

“Tiểu thư, người đi đâu vậy?” Tiểu nha hoàn nhìn đáng vẻ nàng muốn ra ngoài, vội vàng đi đến ngăn nàng lại.

“Sống ở đây quá buồn tẻ, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút.” Nguyễn Nhược Khê thuận miệng trả lời.

“Tiểu thư, công tử đã dặn dò, không được để tiểu thư ra ngoài, người nói bên ngoài rất nguy hiểm.” Nha hoàn còn nói thêm, dùng thân thể chặn cửa lớn lại.

“Thật không?” Nguyễn Nhược Khê đáp, đại khái là Tây Môn Ngọc sợ người phát hiện ra mình.

“Yên tâm, ta chỉ đi ra ngoài một chút, sẽ mau chóng trở lại.”

“Không được, công tử đã thông báo, không được để tiểu thư ra ngoài, nô tỳ không dám cãi lời.” Tiểu nha hoàn cũng rất nghiêm túc nói, nàng cũng không dám cãi lệnh.

“Mở ra, công tử giờ không có ở đây, ta là tiểu thư, người phải nghe ta.” Nguyễn Nhược Khê lần đầu tiên nghiêm mặt kiêu ngạo nói.

“Tiểu thư.” Tiểu nha hoàn hiển nhiên bị dọa, vội vàng xin lỗi nói:

“Thật xin lỗi, tiểu thư, nô tỳ không dám.”

“Vậy hãy mở ra.” Gương mặt Nguyễn Nhược Khê lạnh lùng, giả đáng vẻ nổi giận đùng đùng, bỗng đẩy nàng ra, đi ra ngoài cửa.

Đi khỏi cửa chính không xa, cảm thấy sau lưng có hai người đi theo mình, vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy hai thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, bảo vệ nàng, cũng vì trốn tránh, chỉ đứng cách nàng mười mét.

“Các người làm gì?” Nguyễn Nhược Khê xoay người giận dữ trừng mắt nhìn bọn họ, thật ra nàng biết bọn họ chắc là do Tây Môn Ngọc phái tới bảo vệ mình.

“Tiểu thư, công tử có dặn, phải luôn luôn bảo vệ người.” Thị vệ chấp tay nói, cũng không giấu diếm.

“Ta không cần, ta cảnh cáo các người, dừng lại ở đây, không cho phép đi theo ta, nếu không dừng trách ta không khách khí.” Nguyễn Nhược Khê lãnh đạm nghiêm mặt uy hiếp, nói xong, lại đi đến phía trước.

Đi một hồi, mới phát giác, bọn họ vẫn đi phía sau.

“Các người không nghe thấy à? Ta bảo là các người không cần phải đi theo ta.” Nguyễn Nhược Khê nổi giận ùng ùng đi đến trước mặt bọn họ.

“Thật xin lỗi, tiểu thư, thuộc hạ chỉ nghe công tử.” Thị vệ khiêm tốn hữu lễ, thái độ cung kính, nhưng lại không có ý muốn đi.

“Các người.....” Nguyễn Nhược Khê thật sự là bị tức điên, cũng không nói, bọn họ một mực đi theo mình, mình còn có thể bỏ đi thế nào?

Sau lưng bỗng truyền đến một hồi tiếng vó ngựa, xe ngựa đã đứng bên cạnh nàng.

“Khuynh Thành, làm sao vậy?” Tây Môn Ngọc đi xuống, dịu dàng hỏi, dù nàng nói nàng là Nguyễn Nhược Khê, nhưng hắn vẫn thích gọi nàng là Khuynh Thành.

“Ta muốn ra ngoài một mình một chút, không muốn để ai đi theo.” Nguyễn Nhược Khê không vui nói.

“Thì ra là như vậy, các người lui xuống đi.” Tây Môn Ngọc hướng về phía bọn họ dặn dò nói, sau đó mới nói: “Muốn đi đâu? Ta đi cùng nàng.”

“Không cần, mất hứng rồi, trở về đi.” Nguyễn Nhược Khê biết mình đi không được nữa, hay là trở về đi thôi.

“Được rồi.” Tây Môn Ngọc gật đầu, đôi mắt sáng thâm trầm nhìn nàng, là nàng muốn rời đi sao?

Trong phòng.

Nguyễn Nhược Khê vừa chậm chạp ăn cơm tối, vừa ngắm người.

“Khuynh Thành, đang nghĩ gì?” Tây Môn Ngọc đặt đĩa xuống nhìn nàng hỏi.

Nguyễn Nhược Khê lúc này cũng đặt đĩa xuống, nàng quyết định nói cho hắn biết, mình phải rời đi, nhìn hắn nghiêm túc nói: “Tây Môn Ngọc, người đã biết, ta không phải Vũ Khuynh Thành, cho nên ta không thể nhận sự giúp đỡ của người như trước, như vậy ta rất ái ngại.”

“Cho dù nàng không phải Khuynh Thành, nhưng nàng vẫn là người yêu của ta, đừng nói những lời khách khí này.” Tây Môn Ngọc nhìn nàng dịu dàng nói.

“Được, ta không nói lời khách khí, ta đây sẽ ăn ngay nói thật, ta muốn rời đi bây giờ, sống cuộc sống mà ta muốn.” Nguyễn Nhược Khê rõ ràng dứt khoát nói, vì nàng biết, nếu như không có sự phân phó của hắn, những tên thị vệ kia sẽ một mực đi theo nàng, mà nàng sẽ không có cách nào rời đi.

“Cuộc sống mà nàng muốn, Khuynh Thành, muốn cuộc sống thế nào?” Tây Môn Ngọc nhìn nàng hỏi.

“Cuộc sống bình thường.” Nàng nhanh chóng nói, trước kia bản thân luôn rất hâm mộ vinh hoa phú quý, bây giờ mới biết được, thì ra cuộc sống bình thường mới là chân thật nhất, hạnh phúc nhất.

“Cuộc sống bình thường, lại khiến người ta hướng tới, có điều, nàng có nghĩ tới không, nàng nhất định là không bình thường, vì nàng đã là người trong hoàng thất, Tây Môn Lãnh Liệt sẽ không bỏ qua cho nàng, dù nàng ở đâu, hắn đều tìm được nàng.” Một câu của Tây Môn Ngọc đánh trúng chỗ hiểm.

“Ta đây sẽ đến một nơi hắn không thể tìm được.” Nguyễn Nhược Khê nói, thiên hạ rộng lớn, có rất nhiều chỗ hắn không thể tìm thấy.

“Nếu như hắn không muốn tìm được nàng, vậy nàng tất nhiên bình an vô sự, nhưng nếu như hắn chẳng may tìm được nàng, vậy thì thiên hạ không thể cho nàng chỗ trốn rồi.” Tây Môn Ngọc nghiêm giọng nói.

Khóe môi Nguyễn Nhược Khê lộ ra một nụ cười khổ, nàng thừa nhận hắn phân tích vô cùng đúng.

“Khuynh Thành, nàng có thể sống ở đây, đây sẽ là nhà của nàng, yên tâm, ta sẽ không để cho hắn tìm được nàng.” Tây Môn Ngọc cam đoan nói.

“Cám ơn người.” bây giờ có thể làm sao bây giờ? Nàng chỉ có thể sống ở đây trước.

Trong hoàng cung.

Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt u ám ngồi chỗ kia, đến bây giờ vẫn không có tin tức của nàng, không biết nàng thế nào? Hắn biết bắt cóc nàng đi không phải Lăng Tiêu, mà là Tây Môn Ngọc, có điều, nhìn chiêu thức võ công của các hắc y, nếu không phải người của Lăng Tiêu, vậy hắn là người của Tây Môn Ngọc, nhưng hắn sẽ giấu Nhược Khê đi đâu? Bắt cóc Nhược Khê là vì muốn đổi phỏ với nàng sao?

“Vương, đừng lo lắng, nương nương sẽ không có việc gì.” Tiểu Ngọc đi đến nói, hắn không biết, thấy dáng vẻ hắn đau lòng vì nương nương, nàng rất thương tâm, cũng rất ghen tỵ.

“Đi ra ngoài.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng ra lệnh nói, nàng ta có thân phận gì mà dám nói những lời này. Nàng ta vẫn tự coi mình là phi sao?

“Vương.....” Tiểu Ngọc bị thương cảm môi, khi không có người, vương mãi mãi đều lạnh lùng như thế, thậm chí cũng chẳng muốn liếc nàng một cái, trong lòng hắn đều là nương nương, vì sao lại uy hiếp mình làm phi tử của hắn? Dù không biết nguyên nhân, nhưng nàng không dám hỏi, cũng biết vương sẽ không nói cho nàng biết.

“Ta không muốn nói lần thứ ba, đi ra ngoài.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng liếc nàng một cái.

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.” Tiểu Ngọc cố nén nước mắt lui ra ngoài, nàng biết vương sẽ không thích nàng, nàng rõ thân phận mình là gì, sao có thể xứng với vương?

Một trận tiếng bước chân lại truyền đến từ cửa.

“Đi ra ngoài, người không nghe thấy à?” Tây Môn Lãnh Liệt nổi giận.

“Vương, là thần.” Phượng Minh chấp tay nói.

“Phượng Minh, là người à, điều tra thế nào? Có tin tức không?” Giọng Tây Môn Lãnh Liệt lo lắng hỏi.

“Vương, thần khẳng định, nương nương là do Tây Môn Ngọc bắt đi, thần cũng phái người theo dõi hắn, có điều hắn rất giỏi hoạt, mấy lần đều cắt đuôi người theo dõi, cho nên chưa tra ra được, hắn giấu nương nương ở đâu?” Phượng Minh bẩm báo nói.

“Phượng Minh, người nói đi, tại sao hắn lại bắt Nhược Khê?” Đôi mắt sáng của Tây Môn Lãnh Liệt hí lên hỏi.

“Điều này thần cũng không rõ, có điều, gần đây Tây Môn Ngọc như đang thăm bố trí, thần nghĩ hắn muốn hành động, bây giờ, thần cảm thấy, chúng ta yên lặng theo dõi động tĩnh.” Phượng Minh nói.

“Yên lặng theo dõi động tĩnh?” Tây Môn Lãnh Liệt do dự, hắn không muốn để Nhược Khê sống trong tay Tây Môn Ngọc.

“Dạ.” Phượng Minh gật đầu.

“Vương, người yên tâm, nương nương sẽ không có việc gì? Đừng quên, nương nương là con át chủ bài trong tay hắn, thần nghĩ đến cuối cùng, sau khi hắn không còn lối thoát, tự nhiên sẽ thả nương nương ra.”

“Ta biết, nhưng còn phải đợi bao lâu?” Tây Môn Lãnh Liệt nói, lo lắng trong lòng hắn chính là Nhược Khê.

“Vương, sẽ không quá lâu, vừa vặn lúc này, chúng ta bố trí cho tốt.” Phượng Minh còn nói thêm.

“Được, Phượng Minh, đều giao cho người làm, nhớ kỹ, không được để lại cho hắn một đường lui nào.” Trong mắt Tây Môn Lãnh Liệt bắn ra tia sáng hung ác.

“Thần hiểu, thần cáo lui trước.” Phượng Minh chấp tay nói, xoay người rời đi.

136. Chương 136: Cầu Tình

Nguyễn Nhược Khê nằm chán nhìn bầu trời, đếm ánh sao đầy trời, bảy ngày, nàng đã đến đây bảy ngày, mỗi ngày không phải ăn thì ngủ, thỉnh thoảng lại nhớ đến Tây Môn Lãnh Liệt, nhưng lập tức lại nhớ đến Tiểu Ngọc, nàng ép mình không nghĩ đến hắn nữa, vì nàng sẽ đau, rất đau, Tây Môn Ngọc mấy ngày nay

đường như cũng rất bề bộn? Chỉ nhìn nàng một lần, vẻ mặt lại như mang tâm sự vội vàng rời đi. Nàng cũng không tới hỏi hẩn chuyện gì đã xảy ra. Trong hoàng cung.

“Thần tham kiến vương.”Phượng Minh đi đến, giọng điệu thoải mái, sắc mặt vui mừng.

“Mọi chuyện đều làm tốt.”Tây Môn Lân Liệt đã đoán ra, sắc mặt cũng rất nặng nề.

“Vâng, thần đã hốt gọn hết cả một mẻ thế lực trong bóng tối của Nam Vương, bây giờ hẩn chỉ còn là cái xác.”Phượng Minh đáp.

“Tốt, Phượng Minh, ngươi khổ cực rồi, bây giờ hẩn nên thức thời, nếu như, hẩn chịu dừng cương trước bờ vực (tĩnh ngộ trước vực thẳm), thả Nhược Khê ra, ta còn có thể tha cho hẩn một lần, nếu như không, vậy đừng trách ta không niệm tình chú cháu.”Tây Môn Lân Liệt lạnh lùng nói.

“Vậy phải xem hẩn, thần phỏng chừng, hẩn sẽ không từ bỏ ý đồ, sẽ dùng tính mệnh cuối cùng đánh cược một lần.”Giọng điệu Phượng Minh chắc nịch.

“Vậy phải xem hẩn nghĩ sao, ta đã làm tận tình tận nghĩa không thẹn với liệt tổ liệt tông rồi.”Tây Môn Lân Liệt nói, tính toán là hẩn đã làm tốt.

“Hy vọng hẩn sẽ biết người đã một phen khổ tâm.”Phượng Minh nói, thật ra bản thân cũng không muốn người trong hoàng thất tàn sát lẫn nhau.

“Hy vọng như thế.”Tây Môn Lân Liệt nói.

“Nô tài tham kiến Vương.”Tiểu Lý Tử bỗng đi đến.

“Có chuyện gì không?”Tây Môn Lân Liệt hỏi, nhìn tấu chương hẩn cầm trong tay.

“Vương, đây là Mã Thượng Thư phái người đưa tới, nói là chuyện khẩn cấp, nô tài không dám trì hoãn, cho nên lập tức lấy ra cho Vương.”Tiểu Lý tử công công nói, cầm tấu chương trong tay cung kính đưa tới.

Tây Môn Lân Liệt mở ra xem xét, khoe môi lộ ra ý cười, nàng cuối cùng đã có tin tức, tiện tay đưa cho Phượng Minh nói: “Người xem đi.”

Phượng Minh mở ra xem xét, cũng chỉ thấy trên mặt viết, trong tiểu viện ngoài thành, phát hiện nương nương, thần đang trông coi, mời vương nhanh chóng, nhanh chóng đóng tấu chương lại nói: “Vương, thần đi thôi.”

“Được.”Tây Môn Lân Liệt gật đầu, hẩn sợ dĩ không đi, là không muốn Nhược Khê cự tuyệt mình hồi cung, mà hẩn cũng muốn Tây Môn Ngọc biết, hẩn căn bản không xứng để mình đi bắt hẩn, việc mình cần phải làm bây giờ là chờ hẩn trở lại cung.

“Tiểu thư, nên dùng cơm tối.”Tiểu nha hoàn đi đến nói.

“Ừ, đặt ở đây đi.”Nguyễn Nhược Khê gật đầu, sau đó ngồi xuống cạnh bàn, vừa định động đũa, cửa bỗng bị mở ra.

“Khuynh Thành, đi mau, ta để người hộ tống nàng rời đi.”Tây Môn Ngọc lo lắng nói.

“Tây Môn Ngọc, chuyện gì đã xảy ra?”Nguyễn Nhược Khê cả kinh, rất ít khi thấy hẩn tỏ vẻ kinh hoảng giống như bây giờ.

“Giờ không thể nói rõ, Tây Môn Lân Liệt đã biết nàng ở đây, nếu như nàng không muốn về cung, vậy nàng phải đi lập tức.”Tây Môn Ngọc giải thích đơn giản, kéo nàng chạy ra ngoài phòng.

“Đợi một chút, ta đi thì người thế nào?”Nguyễn Nhược Khê thoáng dừng lại, nàng bị phát hiện, Tây Môn Lân Liệt nhất định biết là hẩn đưa mình đi, hẩn có bị liên lụy không? Hoặc là trách tội hẩn?

“Những điều này, nàng không cần phải xen vào, ta đã có biện pháp, nhanh lên, bằng không sẽ không kịp.”Tây Môn Ngọc không muốn giải thích, chỉ thúc giục nàng.

“Không, ta không đi, ta không thể liên lụy đến người.”Nguyễn Nhược Khê lại cố chấp nói, cho dù Tây Môn Lân Liệt biết mình ở đây, cũng sẽ không làm tổn thương tới mình, nhưng Tây Môn Ngọc sẽ không như thế, giữa bọn họ vốn đã có ngăn cách.

“Khuyhnh Thành, đừng cố chấp, nàng đi đi, không có chứng cứ, ngược lại hấn cũng không thể giam ta? Đi mau.” Tây Môn Ngọc kéo nàng bước đi ra cửa chính.

Lại thoảng dừng bước, ngăn người, ngoài cửa lớn, Phượng Minh mang theo rất nhiều thị vệ canh giữ bên ngoài, cũng bao vây họ vào giữa.

“Thần tham kiến nương nương, tham kiến Nam Vương.” Phượng Minh rất cung kính hành lễ nói.

“Phượng Minh, người đã đến rồi.” Nguyễn Nhược Khê vô thức nhìn sang, không biết vì sao khi không trông thấy Tây Môn Lãnh Liệt, trong lòng nàng có chút thất vọng, hấn không muốn gặp nàng sao?

“Nương nương, Nam Vương, mời cùng thần hồi cung.” Phượng Minh làm động tác mời.

Tây Môn Ngọc và Nguyễn Nhược Khê liếc mắt nhìn nhau, bây giờ còn bọn họ có thể không đi sao?

Vừa đến hoàng cung, Nguyễn Nhược Khê đã bị đưa đến Tử Uyển.

“Nương nương, người đã trở lại.” Thu Diệp kích động quỳ trên mặt đất khóc lóc.

“Thu Diệp, ta trở về không phải nên cao hứng sao?” Nguyễn Nhược Khê nâng nâng nàng lên.

“Dạ, nô tỳ cao hứng, nương nương, để nô tỳ nhìn người được không?” Thu Diệp đứng dậy nhìn nàng từ trên xuống dưới, thấy nàng nguyên vẹn như lúc ban đầu, mới thở ra hơi nói:

“Nương nương, vương chờ người trong phòng.”

Hấn ở trong phòng? Nguyễn Nhược Khê sững sờ, nói trong lòng, nàng rất muốn hấn, thật sự rất muốn hấn, đến giữa cửa, nàng do dự một chút, đẩy cửa ra, vừa đi vào, đã bị hấn lập tức ôm chặt vào ngực.

“Nhược Khê, nàng có khỏe không?”

“Khỏe, ta rất khỏe.” Nguyễn Nhược Khê nói, duỗi tay ra, không tự chủ được ôm lấy eo hấn, nàng không muốn làm trái tâm nguyện của mình, nàng thật sự rất nhớ hấn.

“Nhược Khê.” Tây Môn Lãnh Liệt nâng mặt của nàng lên, đôi mắt sáng trong mang theo nhớ nhung nồng đậm, môi chạm môi, như muốn đem tất cả tưởng niệm, đều hóa thành nụ hôn này.

Nguyễn Nhược Khê cũng hoàn toàn không để ý, lúc này, nàng không muốn nghĩ gì nữa? Nàng chỉ biết là, nàng yêu hấn, rất yêu hấn.

“Nhược Khê, từ nay về sau, ta sẽ không để cho nàng rời khỏi ta nữa.” Hồi lâu, Tây Môn Lãnh Liệt mới buông nàng ra nói.

Tâm tư Nguyễn Nhược Khê cũng không còn ở đây, nhìn hấn giải thích nói:

“Đừng trách Tây Môn Ngọc được không? Hấn chỉ cho ta là Vũ Khuyhnh Thành, hấn đối với ta rất tốt.”

“Nhược Khê, không được nhắc đến hấn, lúc này, ta sẽ không tha thứ cho hấn.” Trong mắt Tây Môn Lãnh Liệt hiện lên một tia hung ác, không muốn nói về hấn ta.

“Hấn thật đối với ta tốt lắm? Đừng trách tội hấn được không?” Nguyễn Nhược Khê cũng không hết hy vọng nói.

“Nhược Khê, vì nàng, ta đã cho hấn cơ hội, là hấn không biết quý trọng, âm mưu tạo phản, nàng nói ta tha thứ cho hấn thế nào đây, nếu ta đồng ý, các đại thần cũng không chịu.” Tây Môn Lãnh Liệt giải thích với nàng.

Tạo phản? Nguyễn Nhược Khê sững sờ, thì ra hấn thật sự muốn tranh đoạt vương vị, không trách được mấy ngày nay không thấy hấn, thần sắc hấn cũng không tốt.

“Ta không thể tha thứ cho hấn, luật pháp cũng không để ta tha thứ cho hấn.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Chàng muốn làm gì? Xử tử hấn sao?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hấn, hấn thật sự phải làm như vậy sao?

“Ta sẽ để hấn tự chết, cho hấn chút thể diện.” Tây Môn Lãnh Liệt một điểm cũng không giấu diếm nàng.

“Nhất định phải như thế sao? Không thể mở một đường sống, buông tha cho hần sao? dù sao hần cũng là thúc thúc của chàng, bỏ chàng có quan hệ huyết thống.”Nguyễn Nhược Khê nhìn hần, hy vọng hần sẽ bỏ qua cho Tây Môn Ngọc, nàng không muốn Tây Môn Ngọc chết.

“Nhưng hần vì sao lại không nghĩ đến điều này, được rồi, Nhược Khê, chúng ta không nói về hần nữa, những chuyện này đại thần Đại Lý Tự sẽ cho ta một công đạo.”Thấy nàng không ngừng cầu xin cho Tây Môn Ngọc, trong lòng Tây Môn Lãnh Liệt có chút không thoải mái.

Thấy mặt có chút u ám, Nguyễn Nhược Khê không trả lời, dù sao kết quả cuối cùng còn chưa có, có lẽ Tây Môn Ngọc có thể giữ được một mạng không chừng, dù sao hần cũng là hoàng thân quốc thích.

Ba ngày sau.

“Nương nương, nô tỳ nghe nói, rất nhiều đại thần đều nhất trí đồng ý để Nam Vương tự sát.”Thu Diệp không kịp thở chạy về mà nói, tuy nhiên, nàng không biết nương nương sao lại quan tâm đến Nam Vương như thế.

“Cái gì?”Nguyễn Nhược Khê biến sắc, chấn động, bắt lấy tay của nàng hỏi:

“Vương, vương nói thế nào?”

“Vương đồng ý, hình như đã dán bố cáo hết rồi.”Thu Diệp trả lời.

Hần cũng đồng ý, không, nàng không thể trở mặt nhìn Tây Môn Ngọc chết như vậy, vội vàng chạy ra ngoài.

“Nương nương, người đi đâu vậy?”Thu Diệp kêu ở sau người nàng.

Nguyễn Nhược Khê lại không hề để ý tới, một hơi chạy đến ngự thư phòng, trực tiếp vào trong, lại hỏi: “Chàng phải xử tử hần sao?”

“Đúng, nàng vội vã đến tìm ta như vậy, chỉ vì việc này?”Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt có chút bối rối, nàng lại còn quan tâm đến nam nhân khác.

“Không thể đặc xá sao?”Nguyễn Nhược Khê hỏi.

“Không thể.”Tây Môn Lãnh Liệt nói vô cùng dứt khoát.

“Ta xin chàng, thả hần ra được không? Đi đây, ngồi tù, nhốt cũng được, chỉ giữ lại một mạng cho hần được không?”Nguyễn Nhược Khê thấy hần kiên quyết như thế, bỗng chốc quỳ xuống mặt đất, mặc kệ vì sao? Coi như là bạn gái, hoặc là vì Vũ Khuynh Thành thật sự, nàng phải thử một lần.

Thấy nàng vì hần mà không tiếc quỳ trên mặt đất, Tây Môn Lãnh Liệt lập tức bị chọc giận.

“Nàng đang làm gì?”Thô lỗ kéo nàng lên, hét lớn.

137. Chương 137: Cướp Ngọc

Thấy nàng vì hần, lại không ngại ngần quỳ trên mặt đất, Tây Môn Lãnh Liệt lập tức bị chọc giận.

“Nàng đang làm gì vậy?”Thô lỗ kéo nàng lên, hét lớn.

“Ta chỉ xin chàng để cho hần một con đường sống.”Nguyễn Nhược Khê không quan tâm đến cơn giận của hần, cố chấp nói.

“Đây là chuyện trong triều đình, không cần một nữ nhân như nàng để ý tới.”Tây Môn Lãnh Liệt thật sự tức giận.

“Ta mặc kệ, ta chỉ xin chàng cho hần một cơ hội sống.”Nguyễn Nhược Khê vẫn cố chấp lên tiếng xin xỏ.

Tây Môn Lãnh Liệt chưa từng thấy nàng cố chấp như thế, càng không muốn dính dáng đến nam nhân đó, tự tôn và thể diện nam nhân lập tức bị đá kích, vừa đẩy nàng ra, hung hăng nói rồi xoay người rời khỏi ngự thư phòng.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hần vô tình xoay người rời đi, bên tai đều là câu nói kia của hần,

“Ta sẽ không bỏ qua cho hần ta.”Sao hần có thể vô tình như thế.

“Nhược Khê, ngươi chộc giận vương.”Phượng Minh vẫn ở bên cạnh thở dài nói.

“Phượng Minh, ngươi vẫn ở đây.”Nguyễn Nhược Khê lúc này mới trông thấy hắn,

“Tội của Tây Môn Ngọc không thể thứ sao?”

“Nhược Khê, nơi này có rất nhiều chuyện ngươi không rõ, vậy thì, ngươi nói cho ta biết, sao ngươi phải cầu xin cho Tây Môn Ngọc?”Phượng Minh nhìn nàng hỏi.

“Ta chỉ cảm thấy tội của hắn không đáng chết, hắn yêu Vũ Khuynh Thành như thế, có lẽ chỉ là hơi cực đoan.”Nguyễn Nhược Khê nói.

“Nhược Khê, ngươi thật đúng là dễ bị lừa, ngươi cho rằng Tây Môn Ngọc là người đơn giản như vậy sao?”giọng nói của Phượng Minh có chút rét run.

“Hắn là hạng người gì?”Nguyễn Nhược Khê sững sờ.

Phượng Minh vừa định nói, Tiểu Lý tử ngoài cửa bước vào bấm báo nói

“Quốc sư, vương đang tìm người.”

“Được rồi, ta đến ngay.”Phượng Minh gật đầu, sau đó nói với nàng:

“Nhược Khê, hành vi của ngươi hôm nay thật sự đã làm tổn thương vương.”Nói xong, xoay người rời đi cùng Tiểu Lý tử.

Lòng Nguyễn Nhược Khê run lên, hắn nói cái gì? Nàng làm tổn thương vương? Nhớ đến vừa rồi hắn tức giận như vậy, chẳng lẽ giữa bọn họ còn có chuyện gì?

Thần sắc hoảng hốt trở lại Tử Uyển, nàng suy nghĩ thật lâu, quyết định đi tìm Tây Môn Lân Liệt hỏi rõ một chút.

“Nương nương, người đã đến rồi.”Tiểu Lý tử vội vàng hành lễ.

“Vương có ở bên trong không?”Nguyễn Nhược Khê hỏi.

“Nương nương đã về, có điều, vương đã dặn dò, bây giờ không gặp ai cả.”Tiểu Lý Tử cúi đầu trả lời.

“Cũng kể cả ta sao?”Nguyễn Nhược Khê hỏi.

“Vâng, nương nương.”Tiểu Lý tử quanh co nói.

“Ta biết rồi.”Nguyễn Nhược Khê cười khổ một tiếng, vấn đề của hắn còn đáng hỏi hơn, hắn cố ý dặn dò như vậy, không phải là vì không muốn gặp nàng sao? Trong lúc này chỉ có yên lặng xoay người rời đi.

Tây Môn Lân Liệt nhìn nàng ảm đạm rời đi từ bên cạnh cửa sổ, trên mặt cũng không có nụ cười, Nhược Khê, nàng cũng đã biết, nàng cầu xin cho Tây Môn Ngọc, là làm tổn thương ta.

Nguyễn Nhược Khê đi một mình đến hoa viên, nàng biết Tây Môn Lân Liệt sẽ không thay đổi chủ ý, nhưng nàng muốn trước khi Tây Môn Ngọc chết gặp hắn một lần, xem hắn còn có tâm nguyện gì chưa làm xong không.

Nghĩ vậy, xoay người đi đến địa lao.

Cửa địa lao.

“Ty chức tham kiến nương nương.”Thị vệ vội vàng hành lễ.

“Mở cửa lao ra, ta muốn gặp Tây Môn Ngọc.”Nguyễn Nhược Khê ra lệnh nói.

“Vâng, nương nương.”Thị vệ vội vàng mở cửa lao ra.

A, Nguyễn Nhược Khê ngây ngẩn cả người, bọn họ lại dễ dàng đồng ý như thế, không khỏi hỏi:

“Không cần hỏi qua vương sao?”

“Nương nương, vương đã thông báo, nếu như nương nương muốn tới, thì để nương nương vào.”Thị vệ chấp tay trả lời.

Thì ra là như vậy, Nguyễn Nhược Khê lập tức hiểu được, thì ra hắn đã sớm nghĩ đến mình sẽ đến địa lao, cho nên đã dặn dò xong rồi, như vậy cũng tốt.

Đi theo thị vệ vào nhà lao.

“Nương nương đến.” Thị vệ đứng trước cửa, cung kính nói, rồi xoay người rời đi.

Nghe thấy thị vệ nói nương nương, mắt Tây Môn Ngọc vẫn luôn nhắm bóng mở ra, thấy nàng, trong mắt lộ ra niềm mừng rỡ nói:

“Khuynh Thành, là nàng à.”

“Tây Môn Ngọc, người có khỏe không?” Nguyễn Nhược Khê đánh giá trên dưới mọi nơi, thấy nhà giam này rất sạch sẽ, có bàn, có giường và đệm chăn sạch sẽ, xem ra, Tây Môn Lãnh Liệt đối với hắn cũng tốt.

“Sắp chết rồi, còn có cái gì mà khỏe? Có điều, Khuynh Thành nàng đến thăm ta, ta đã thấy đủ rồi.” Tây Môn Ngọc thê thảm cười nói.

Khiến Nguyễn Nhược Khê không đành lòng và đau lòng một trận, cũng không biết nên nói gì để an ủi hắn.

“Khuynh Thành, nàng có khỏe không?” Tây Môn Ngọc nhìn nàng, trong mắt đều là không nỡ và quan tâm.

“Ta rất khỏe.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, lúc này, hắn còn đang quan tâm đến mình, mà nàng lại không thể giữ được tánh mạng của hắn.

“Vậy là tốt rồi, nếu như Tây Môn Lãnh Liệt đối với nàng không tốt, ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho hắn.” Tây Môn Ngọc hung ác nói.

“Không được nói như vậy, có lẽ người sẽ không chết.” Nguyễn Nhược Khê vội vàng ngăn cản hắn.

“Khuynh Thành, đừng an ủi ta, ta không sợ chết, nhưng mà, ta không yên lòng về nàng.” Tây Môn Ngọc lập tức cầm tay nàng.

“Tây Môn Ngọc, đừng như vậy, người biết ta không phải là Khuynh Thành của người, ta là Nguyễn Nhược Khê.” Nguyễn Nhược Khê muốn giãy ra.

“Không, ta mặc kệ nàng là ai? Dung mạo như thế, nụ cười như vậy, nàng chính là Khuynh Thành của ta.” Tây Môn Ngọc lại nghiêm túc cầm tay nàng.

Ai, Nguyễn Nhược Khê bất đắc dĩ thở dài, nhưng bây giờ tranh luận những điều này đã vô nghĩa rồi, nhìn hắn hỏi:

“Người còn có chuyện gì, cần ta giúp người làm không?”

“Khuynh Thành, cảm ơn, không cần, việc ta muốn làm, nàng không giúp được ta.” Tây Môn Ngọc lắc đầu, cự tuyệt.

“Người còn chưa nói, làm sao biết ta không làm được?” Nguyễn Nhược Khê thấy đáng về hắn tuyệt vọng như vậy, trong lòng hạ quyết tâm, mặc kệ là chuyện gì, nàng sẽ thay hắn làm được.

“Quên đi, Khuynh Thành, không cần phải phí tâm, chỉ cần nàng khỏe mạnh, ta sẽ không còn vướng bận gì.” Tây Môn Ngọc như cũng không muốn nói.

“Tây Môn Ngọc, nói cho ta biết, ta có thể làm cho người.” Nguyễn Nhược Khê lại không từ bỏ.

“Ta đã từng đáp ứng với mẫu phi, sẽ mang theo người mình yêu đến trước lăng mộ của bà, nhưng bây giờ không thể nữa rồi? Không chỉ nói ta bây giờ không ra được, cho dù có thể đi ra ngoài, nàng.....” Tây Môn Ngọc liếc nhìn nàng một cái, bỗng im lặng, lại lắc đầu nói:

“Không nói nữa.”

“Ta đồng ý đi cùng người.” Nguyễn Nhược Khê nói nghiêm túc, nàng đi chẳng qua là thay mặt Vũ Khuynh Thành thôi.

A, Tây Môn Ngọc khẽ giật mình, trong mắt mang theo cảm động và vui vẻ, lại bất đắc dĩ nói: “Cảm ơn nàng, Khuynh Thành, có điều chúng ta không thể ra được, Tây Môn Lãnh Liệt chắc chắn không đồng ý.”

“Để ta nghĩ biện pháp.” Nguyễn Nhược Khê nói, tất nhiên nàng biết Tây Môn Lãnh Liệt chắc chắn không đồng ý, vậy phải làm sao bây giờ? Cướp ngục, là thứ nàng nghĩ tới đầu tiên, không được, nàng lập tức phủ nhận, chối bỏ, không chỉ nói nàng không biết võ công, dù biết võ công, làm sao có thể chạy khỏi hoàng cung được bảo vệ nghiêm ngặt.

“Khuynh Thành, đang suy nghĩ điều gì?” Tây Môn Ngọc thấy nàng trầm tư không nói lời nào, trong mắt hiện lên một tia sáng hỏi.

“Cướp ngục.” Nguyễn Nhược Khê thốt ra.

“Cướp ngục.” Tây Môn Ngọc giật mình nhìn nàng, sau đó mới khẽ cười khổ nói:

“Đừng ngốc thế.”

“Ta không ngốc, ta không hy vọng người chết, ta luôn muốn cứu người ra ngoài.” Nguyễn Nhược Khê nghiêm túc nói, nàng vẫn luôn nghĩ cách cứu hân.

“Khuynh Thành, nàng là thật lòng muốn cứu ta.” Tây Môn Ngọc nhìn nàng nghiêm túc hỏi.

“Tất nhiên là thật lòng.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

“Tốt lắm, ta có cách, chỉ không biết nàng có chịu đi làm không?” Sắc mặt Tây Môn Ngọc nghiêm lại nói.

“Cách gì?” Nguyễn Nhược Khê kinh ngạc nhìn hân.

“Thật ra muốn ra khỏi hoàng cung này, không dễ mà cũng dễ, chỉ cần nàng có thể lấy được một tấm kim bài miễn tử trên người vương, cầm kim bài này có thể đi ra ngoài hoàng cung mà không có trở ngại gì.” Tây Môn Ngọc nói.

“Lấy được kim bài?” Nguyễn Nhược Khê sững sờ, thứ quan trọng như thế, nàng có thể lấy thế nào?

“Cái này là tam nhật tán, không sắc không vị, chỉ cần nàng bỏ vào rượu của hân, hân sẽ mê man ba ngày.” Tây Môn Ngọc lấy ra một bình thuốc nhỏ nói.

“Độc được?” Nguyễn Nhược Khê không cầm lấy, nàng không muốn làm tổn thương hân.

“Không phải độc được.” Tây Môn Ngọc giải thích nói.

“Sao người lại mang theo bên người?” Nguyễn Nhược Khê có chút kỳ quái, hân là vương gia, cũng không phải nhân sĩ giang hồ? Sao lại mang thứ này bên người.

“Vật này, cho dù là kim sang dược (thuốc chữa thương), gần như tất cả đều mang.” Tây Môn Ngọc còn nói thêm.

“Ra thế.” Nguyễn Nhược Khê lập tức thoải mái, tiếp nhận lọ thuốc.

“Khuynh Thành, nếu như nàng thay đổi chủ ý, ta cũng sẽ không trách nàng, chỉ cần nàng nhớ rõ, nàng khỏe mạnh, ta an tâm.” Tây Môn Ngọc lại giữ chặt tay nàng, nói.

“Ta biết nên làm thế nào? Tự người bảo trọng, ta đi trước.” Nguyễn Nhược Khê rút tay về nói.

“Nàng cũng vậy, bảo trọng.” Tây Môn Ngọc đưa mắt nhìn nàng rời khỏi địa lao.

138. Chương 138: Độc Dược

Nguyễn Nhược Khê cầm bình dược trong tay, tâm tình vẫn là có chút nặng nề, nàng không muốn Tây Môn Ngọc chết, nhưng nàng cũng không muốn dùng biện pháp này đi đổi phò với Tây Môn Lãnh Liệt.

Nàng vừa mới rời địa lao không lâu, hai người trong địa lao lại đi ra.

Sắc mặt Tây Môn Lãnh Liệt âm trầm đáng sợ, con người vẫn đuổi theo bóng dáng của nàng.

“Vương, nương nương hân là sẽ không tin tưởng lời hân nói đâu.” Phượng Minh nói, nhưng trong lòng vẫn là có chút lo lắng.

“Vậy xem nàng lựa chọn như thế nào? Chúng ta trở về.” Tây Môn Lân Liệt nói xong, đi đến ngự thư phòng. Nguyễn Nhược Khê cầm bình dược trong tay, vẻ mặt có chút hoảng hốt, không thể xuống tay hạ thuốc, ở trong lòng của nàng liều mạng giãy dụa.

Bính, không để ý liền va vào người đối diện, nàng ngã xuống mặt đất.

“Nương nương, người có sao không?” Tiểu Ngọc cuống quýt nâng nàng dậy.

“Tiểu Ngọc, không có việc gì.” Nguyễn Nhược Khê đứng dậy, mới nhìn rõ người va phải là Tiểu Ngọc.

“Nương nương, người suy nghĩ cái gì vậy? Sao xuất thần vậy?” Tiểu Ngọc không khỏi hỏi.

“Không có gì, đúng rồi, Tiểu Ngọc, người đi đâu vậy?” Nguyễn Nhược Khê nói sang chuyện khác thuận miệng hỏi.

Tiểu Ngọc nhìn nàng, trong lòng xao động nói:

“Là vương bảo ta đi ngự thư phòng.” Nàng cũng không biết vì sao mình nói như vậy? Hay là trong tiềm thức ghen tị nương nương, cố ý nói như vậy.

“Vương gọi người?” Nguyễn Nhược Khê ngẩn ra, hắn không phải không gặp ai sao? Cười thâm trầm, có lẽ, Tiểu Ngọc với hắn mà nói không phải thuộc đối tượng như vậy.

“Vâng, nương nương, ta đi trước đây.” Tiểu Ngọc buông nàng ra.

“Đi đi.” Nguyễn Nhược Khê cố nén chua xót trong lòng, xoay người liền rời đi.

Tiểu Ngọc thấy đau xót trên mặt nàng, trong lòng cũng thống khổ, lại thấy mình thật đê tiện.

Nguyễn Nhược Khê nắm chặt bình dược trong tay, nàng vì sao không thể nhẫn tâm? Hắn có thể phản bội nàng, vì sao nàng không thể? Nàng phải rời khỏi nơi này, vĩnh viễn rời đi.

Tử Uyển.

“Tiểu Diệp, buổi tối người chuẩn bị một ít rượu và thức ăn ngon.” Nàng vừa vào cửa liền phân phó nói.

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.” Trong mắt Thu Diệp lộ ra kinh hãi, chẳng lẽ nương nương nghĩ thông suốt, vui mừng đi chuẩn bị.

Thức ăn tinh tế, bên cạnh đặt một bầu rượu, Nguyễn Nhược Khê nhiều lần do dự, vẫn lấy ra bình dược trong lòng, đem thuốc bột thả vào, tay không nghe lời run rẩy rắc vài cái.

Tất cả đều chuẩn bị tốt, hít một hơi thật sâu, mới phân phó nói:

“Thu Diệp, người đi ngự thư phòng, nói với vương.” Nàng đột nhiên lại muốn đến, như vậy có thể không có thành ý hay không, đứng dậy nói:

“Quên đi, vẫn là ta tự mình đi.”

Cố ý trang điểm một chút, mới mang theo Thu Diệp đi đến ngự thư phòng.

“Nô tài tham kiến nương nương.” Tiểu Lý Tử vội vàng hành lễ.

“Tiểu Lý Tử, người đi nói với vương, ta phải có chuyện quan trọng muốn gặp người.” Nguyễn Nhược Khê phân phó nói.

“Vâng, nương nương chờ, nô tài đi thông báo một tiếng.” Tiểu Lý Tử nói xong, liền vào cửa đi bẩm báo.

Rất nhanh đi ra, vẻ mặt mang nụ cười nói:

“Nương nương, vương ời người đi vào.”

“Ừ, làm phiền công công.” Nguyễn Nhược Khê gạt đầu, đẩy cửa rồi đi vào.

Tây Môn Lân Liệt ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm nàng, chờ nàng mở miệng trước.

“Vẫn còn tức giận sao? Được rồi, là ta sai rồi được không?”Nguyễn Nhược Khê làm nũng đi qua, lấy tay ôm cổ hắn.

Nhìn đến nàng cố ý trang điểm, cố ý nhận sai, nghĩ nàng chẳng qua là vì một nam nhân, Tây Môn Lãnh Liệt thật muốn một phen đẩy nàng ra, nhưng hắn phải nhẫn nại, nhìn xem nàng có nghe lời Tây Môn Ngọc nói hay không, kê được ỳnh.

Cường chế tức giận trong lòng, đưa tay ôm nàng,

“Ta cũng không đúng, không nên tức giận với nàng, tốt lắm, chuyện đã qua rồi, chúng ta không nhắc lại nữa.”

“Được, không nhắc lại nữa, đi thôi, đi ăn cơm chiều, ta cố ý chuẩn bị cho chàng.”Nguyễn Nhược Khê kéo tay hắn nói.

“Được, nếu là cố ý chuẩn bị cho ta, ta đây sao có thể không đi.”Tây Môn Lãnh Liệt nhấn mạnh hai chữ “cố ý”.

Tâm Nguyễn Nhược Khê run lên, ngẩng đầu nhìn hắn, chẳng lẽ hắn phát hiện cái gì, nhưng nhìn vẻ mặt hắn bình tĩnh, nàng an ủi chính mình là nàng suy nghĩ nhiều.

“Làm sao vậy?”Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng hỏi, trong lòng hy vọng, đã chờ đợi nàng thẳng thắn, Nhược Khê, người nhất định đừng để ta thất vọng.

“Không có gì? Thấy chàng thật tuần tú thôi, đi thôi.”Nguyễn Nhược Khê che dấu, ôm cánh tay hắn, vô cùng thân thiết nói.

“Đi.”Thất vọng trong đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt chợt lóe qua.

Tử Uyển.

“Nô tỳ tham kiến vương, tham kiến nương nương.”Thu Diệp vội vàng hành lễ, muốn cầm lấy bầu rượu đến châm rượu.

“Để cho ta đi, Thu Diệp, người đi xuống đi, nơi này không cần người.”Nguyễn Nhược Khê lấy bầu rượu phản phó nói.

“Vâng, nô tỳ cáo lui.”Thu Diệp hiểu được một chút, khóe môi che ý cười, nương nương rốt cục nghĩ thông suốt, xoay người lui đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới lập tức ôm lấy nàng, khóe môi mang theo ý cười không hiểu được:

“Nhược Khê, hôm nay làm sao vậy?”

“Không có gì? Muốn hầu hạ chàng thôi không được sao?”Nguyễn Nhược Khê cười có chút chột dạ.

“Cầu còn không được.”Tây Môn Lãnh Liệt buông nàng ra, ánh mắt dừng ở bầu rượu trên tay nàng.

“Đến đây, ta rót cho chàng chén rượu.”Nguyễn Nhược Khê rót đầy chén rượu, tay không không chế được nắm chặt chén.

“Nhược Khê, tay nàng đang run.”Tây Môn Lãnh Liệt cố ý nhắc nhở nàng, hy vọng nàng dừng cương trước bờ vực.

“Thật sao?”Nguyễn Nhược Khê lại ở giả bộ hồ đồ, trong lòng khẩn trương muốn chết.

“Nhược Khê chén rượu này mùi vị cũng thật khác lạ.”Tây Môn Lãnh Liệt lấy tay bưng chén rượu lên, nhìn nàng, cũng chậm chậm đưa đến bên môi.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn đưa tới bên môi, tay nàng tâm nàng đều khẩn trương đổ mồ hôi, mắt thấy hắn sẽ uống xong, vội vàng ngăn cản:

“Chờ một chút.”

“Làm sao vậy? Nhược Khê?”Tây Môn Lãnh Liệt dừng tay lại, cố ý kinh ngạc hỏi, trong lòng đã có vài phần kinh hãi, nàng rốt cục vẫn gọi mình.

“Không có gì? Ta quên, chàng có thể uống rượu sao?” Nguyễn Nhược Khê làm bộ như quan tâm hỏi, che dấu tâm loạn của mình.

“Không sao.” Tây Môn Lân Liệt nói, lại bưng chén rượu lên lần nữa, hần muốn nhìn, nàng có thể trở mặt nhìn mình uống xong hay không.

“Chàng còn chưa dùng bữa mà.” Nguyễn Nhược Khê lung tung đưa đồ ăn tới miệng hần, nàng cũng không biết chính mình đang làm cái gì? Là hoảng hốt, kéo dài thời gian.

“Rượu nàng đưa cho ta, ta còn chưa uống mà.” Tây Môn Lân Liệt cố ý nói.

“Ừ.” Nguyễn Nhược Khê chuyển ánh mắt tới nơi khác, nàng thật sự không muốn làm hần hôn mê, thật sự không muốn, không muốn vì người khác làm tổn thương hần, nhưng, nàng cũng không muốn họ Tây Môn Ngọc chết, làm sao bây giờ?

“Nhược Khê, hôm nay nàng rất đẹp.” Tây Môn Lân Liệt khen, đôi mắt lại lạnh như băng, chỉ tiếc, nàng cố ý trang điểm như vậy cũng vì tính kế mình.

“Ta ngày nào không đẹp chứ?” Nguyễn Nhược Khê bĩu môi cố ý thoải mái nói, trái tim đập nhanh đến nỗi muốn nhảy ra ngoài.

“Ừ, ngày nào nàng cũng đẹp.” Khóe môi Tây Môn Lân Liệt nhếch một nụ cười, cầm lấy liền chén rượu liền hướng tới trong miệng.

Ba, Nguyễn Nhược Khê lập tức lấy tay hất nó đi, nàng vẫn không thể tính kế hần như vậy.

“Nhược Khê, nàng đang làm cái gì vậy?” Tây Môn Lân Liệt cố ý hơi hơi sững sốt hỏi, trong lòng lại tràn ngập vui mừng, nàng vẫn là Nhược Khê của hần.

“Thật xin lỗi, trong rượu này có độc.” Nguyễn Nhược Khê vẫn quyết định thẳng thắn đối mặt.

“Có độc, nàng muốn hại ta sao? Vì sao?” Hần rất vui vẻ, nàng rốt cục thẳng thắn với mình, may mà thời điểm mấu chốt, nàng rốt cục tỉnh ngộ.

“Là như vậy.” Nguyễn Nhược Khê đem chuyện mình gặp họ Tây Môn Ngọc nói lại với hần, sau đó mới nói:

“Lân Liệt, ta không thể hạ được với chàng, nhưng ta thỉnh cầu chàng buông tha cho hần một mạng được không?”

“Nhược Khê, vì sao nàng tin hần nói, nhưng không tin tưởng ta?” Tây Môn Lân Liệt thực bi thương, tùy tay nâng chén trên mặt đất, trên mặt đất lập tức bốc lên một trận khói trắng.

“Cái này. Có. Có độc. Sao lại vậy?” Nguyễn Nhược Khê khiếp sợ nói, lời không thành một câu.

“Hiện tại, hần là nàng đã tin, hần không phải người đơn giản như vậy, hần lợi dụng nàng.” Tây Môn Lân Liệt nói, đôi mắt hiện lên một tia âm ngoan, Tây Môn Ngọc, hần không nên lợi dụng Nhược Khê.

“Lợi dụng ta?” Nguyễn Nhược Khê thì thào nói, trên đầu toát ra một tia mồ hôi lạnh, trong rượu có độc, nàng thiếu chút nữa để hần uống, Tây Môn Ngọc cư nhiên lừa mình, nếu hần uống, mình nên làm gì bây giờ? Bây giờ ngẫm lại vẫn sợ.

“Nhược Khê, không phải sợ, không có việc gì, tất cả đã qua rồi.” Nhìn bộ dáng nàng như thế, trong lòng Tây Môn Lân Liệt có chút không đành lòng, ôm lấy nàng an ủi nói.

Nguyễn Nhược Khê tựa vào trước ngực hần, đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức đẩy hần ra, lạnh lùng hỏi:

“Chàng biết trong rượu có độc đúng không? Chàng cố ý thử ta phải không?”

139. Chương 139: Kế Trúng Kế

Nguyễn Nhược Khê tựa ở trước ngực hắn, bỗng tỉnh ngộ lại, nhanh chóng đẩy hắn ra, lạnh lùng hỏi: “Chàng biết trong rượu có độc phải không? Chàng là cố ý thử ta phải không?”

“Đúng, ta biết rượu có độc, ta cũng là thử nàng, có điều, ta càng tại thử mình, nhìn nàng uống cạn chén rượu, nàng biết tâm tình của ta sao không? Nàng rõ ràng vì hắn, dùng kế với ta, may mắn, cuối cùng, may mà nàng thu tay lại.” Tây Môn Lãnh Liệt không che dấu chút nào nói, lòng còn sợ hãi thở dài, thử nàng, lại không phải tra tấn mình sao.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, đúng, nàng không có tư cách tức giận, mình cũng có thể thử hắn, vì cái gì hắn không thể thử mình? Chỉ là nàng không rõ, Tây Môn Ngọc tại sao phải lợi dụng mình?

“Nhược Khê, nàng quá thiện lương, nghĩ tất cả đều hoàn hảo, suy nghĩ của nàng còn rất đơn giản.” Tây Môn Lãnh Liệt lại ôm lấy nàng nói.

“Vì sao Tây Môn Ngọc làm như vậy? Vì muốn vương vị sao? Vì mục đích của mình, có thể liều lĩnh sao?” Nguyễn Nhược Khê chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, càng đáng sợ tự nhiên mình bị lừa.

“Có muốn biết hắn rốt cuộc muốn làm gì hay không? Ta có thể cho nàng nhìn rõ ràng bản chất của hắn, có điều, cần nàng phối hợp.” Tây Môn Lãnh Liệt bỗng nói.

“Phối hợp như thế nào?” Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu nhìn hắn.

“Như vậy.” Tây Môn Lãnh Liệt ở bên tai của nàng nói thầm.

“Được, ta đồng ý.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, nàng cũng muốn tận mắt nhìn rõ dạng người Tây Môn Ngọc đến tột cùng là ra sao?

Cửa địa lao.

“Ty chức tham kiến nương nương.” Thị vệ gặp nàng vội vàng hành lễ nói.

“Mở cửa địa lao ra, để cho ta đi vào.” Nguyễn Nhược Khê dặn dò nói.

“Cái này, không biết nương nương còn có thủ dụ của vương.” Thị vệ khó xử nói.

Nguyễn Nhược Khê lập tức cầm kim bài trong tay đưa cho hắn xem, thị vệ thoáng cung kính đứng dậy đến:

“Nương nương mời.”

Đi vào địa lao, nàng đi theo thị vệ đi đến cửa phòng giam Tây Môn Ngọc.

“Mở cửa, vương dặn dò muốn dẫn hắn đi ngoài cung, để cho hắn và ta đi.” Nguyễn Nhược Khê dặn dò nói.

“Rõ, nương nương.” Đã gặp kim bài trong tay nàng, thị vệ không chút nào hoài nghi, vội vàng mở cửa lao.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới nhìn Tây Môn Ngọc lạnh giọng nói:

“Đi theo ta.”

Tây Môn Ngọc rõ ràng đi theo phía sau nàng, sau khi thấy nàng thật sự cầm kim bài tới, tâm liền mừng như điên, thành công, chuẩn bị lâu như vậy, cuối cùng thành công, hắn có thể không kích động sao.

Nhanh chóng ra khỏi địa lao, hắn mới có cơ hội nói với nàng.

Cẩn thận và nhỏ giọng hỏi:

“Khuynh Thành, cảm ơn nàng, nàng khiến hắn hôn mê phải không?”

“Ừ, bây giờ không phải lúc nói chuyện, để sau, chúng ta nhanh chóng xuất cung, ta sợ bị người ta phát hiện.” Sắc mặt Nguyễn Nhược Khê bỗng rồi lo lắng nói.

“Khuynh Thành, nàng thật sự đánh thuốc mê Tây Môn Lãnh Liệt.” Tây Môn Ngọc lo lắng lại hỏi.

“Ừ, người cho ta được, ta pha ở trong rượu, hần không hề phòng bị mà uống, chờ hần đã hôn mê xong, ta mượn kim bài trên người hần, Tây Môn Ngọc, ta nghĩ rồi, kim bài cho người, tự người đi đi, ta muốn trở về chăm sóc hần.” Nguyễn Nhược Khê nói, đặt kim bài ở trong tay của hần.

Ai ngờ, Tây Môn Ngọc lại dùng sức kéo tay nàng lại.

“Người làm gì? Mau buông.” Nguyễn Nhược Khê giả bộ như sững sờ nói.

Tây Môn Ngọc u ám cười, bỗng hô lớn:

“Người đâu đến đây, nường nường hạ độc chết Vương.”

Hô to giọng nói, kinh động tất cả người trong vương cung, trong vương cung lập tức đèn đuốc sáng trưng, thị vệ đem bọn họ bao vây.

“Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra?” Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau.

Chỉ có Nguyễn Nhược Khê không thể tin được nhìn thấy bộ mặt dữ tợn trước mắt của Tây Môn Ngọc, nàng không muốn tin lúc trước còn thấy hần tao nhã thoáng cái biến thành người âm hiểm.

“Mang theo bọn họ, đến Tử Uyển.” Phượng Minh rất nhanh đuổi tới, dặn dò nói.

“Dạ.” Thị vệ áp giải bọn họ.

Tử Uyển.

Một đám thái y lắc đầu, sắc mặt trầm trọng từ bên trong đi đến.

“Thế nào? Vương rốt cuộc thế nào?” Tất cả phi tần đều nắm tay thái y lo lắng hỏi.

“Thần tận lực.” Thái y chỉ lắc đầu, câu nói đầu tiên nói rõ tình huống.

“Vương thế nào?” Phượng Minh một bước vào cửa phòng mà lo lắng hỏi.

“Chúng ta không thể làm gì hơn.” Tất cả thái y đều chấp tay cúi đầu đến.

“Cái gì?” Phượng Minh kinh ngạc, mà đi đến phía bên giường, Tây Môn Lãnh Liệt trên giường không một hơi thở, sắc mặt xanh lét lúc này nằm ở đây, đã sớm không hơi thở.

Tất cả mọi người sắc mặt đều trầm trọng không bình thường, chỉ có Tây Môn Ngọc trên mặt mang theo ý cười thực hiện được âm mưu.

“Không, tại sao có thể như vậy? Không phải thuốc mê sao? Tại sao có thể như vậy?” Nguyễn Nhược Khê vẻ mặt tuyệt vọng, bỗng vọt tới trước mặt Tây Môn Ngọc, hung hăng bắt lấy vạt áo của hần hỏi:

“Người nói, người cho ta chính cái gì? Người không phải nói là thuốc mê sao?”

“Nường nường, người đang nói cái gì? Thần sao nghe không hiểu?” Tây Môn Ngọc vẻ mặt vô tội.

“Người.....” Nguyễn Nhược Khê giận toàn thân thẳng run run, nàng cuối cùng nhìn rõ ràng bộ mặt thật sự của hần.

Lúc này, Phượng Minh từ bên trong đi đến, vẻ mặt đau khổ tuyên bố đến:

“Vương đã băng hà.”

“Vương.....” Lập tức một mảnh tiếng khóc.

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê thoáng cái ngã ngồi trên mặt đất, mặc dù là đang diễn trò, nhưng nàng nghĩ đến, nếu quả thật có kết cục như vậy, nàng nhất định sẽ thống khổ.

“Nàng là hung thủ, giết nàng là báo thù cho vua?” Tất cả người có hay không phần nộ chỉ hướng Nguyễn Nhược Khê.

“Chờ một chút, đều yên lặng một chút.” Tây Môn Ngọc bỗng giọng điệu uy nghiêm nói, “Bây giờ vương đi, thiên hạ không thể một ngày không vương, mà vương vừa rồi không con cháu, cho nên, chỉ có thể để cho ta hoàng thúc này đến điều hành triều chính.”

“Cái gì?” Mọi người sững sờ, không đồng ý, cũng không phản đối, dù sao hắn là huyết mạch duy nhất của Tây Môn gia, chính hắn vừa rồi rõ ràng còn là một tử tù, bây giờ đảo mắt biến đổi thành vương sao? Mọi người đều nhìn về phía quốc sư, chờ hắn quyết định, dù sao mọi người ngoại trừ vương, người quan trọng nhất chính là hắn, nếu như hắn nói có thể, mọi người cũng sẽ không nghi ngại.

“Đừng quên, cho dù là Tây Môn gia chỉ có mình ngươi, nhưng ngươi đã bị vương phán quyết tử hình.” Phương Minh nói.

“Thì sao? Phương Minh, ngươi là người thông minh, giang sơn không người cai trị, phải trải qua ít nhiều chết chóc, khi đó, cả triều đình, cả dân chúng đều phải gặp rất lớn kiếp nạn, tất cả, ngoại trừ ta, ngươi không khả năng, ngươi không còn sự lựa chọn khác.” Nụ cười đắc ý của Tây Môn Ngọc đều biểu hiện ở trên mặt, loại quan hệ gay gắt này, mọi người đều hiểu.

“Tây Môn Ngọc, ngươi hèn hạ, ngươi lợi dụng ta, vì muốn lên làm vương, chẳng lẽ ngươi nói những lời kia, những chuyện kia đều là giả?” Nguyễn Nhược Khê không nhịn được gào thét lớn.

“Vũ Khuynh Thành, ngươi sẽ không khờ dại cho rằng, ta là thích ngươi chứ, nữ nhân quả nhiên dễ lừa gạt.” Tây Môn Ngọc cười lạnh nói, hoàn toàn lộ ra không giống như khuôn mặt trước đây, thật dữ tợn.

“Ngươi.....” Nguyễn Nhược Khê tức giận không nói lên lời, nàng thực cảm thấy bị ai vì mình, cũng có phần không bội phục hành động của hắn, nếu như bây giờ, khẳng định có thể lấy được giải thưởng Oscar, trong bất hạnh vạn hạnh, nàng không trúng cái bẫy của hắn.

Tây Môn Ngọc lạnh lùng nhìn nàng một cái, sau đó đối với Phương Minh đến:

“Bây giờ, ta chính vương, ngươi cũng là quốc sư, ta đầu tiên đăng cơ, hậu sự của hắn để cho ngươi.” Hắn đã bắt đầu ra lệnh.

“Thứ cho khó tuân mệnh.” Phương Minh lạnh lùng cự tuyệt đến, hắn thật đúng là đem mình thành vương.

“Ngươi không nghe mệnh lệnh của ta.” Tây Môn mặt ngọc sắc mặt có chút hung ác.

“Hắn tất nhiên không thể nghe mệnh lệnh của ngươi, vì ngươi không tư cách ra lệnh cho hắn.” Giọng nói giống như một hàm băng bồng từ trên giường truyền đến.

Mọi người sững sờ, lại thấy Tây Môn Lãnh Liệt rõ ràng từ trên giường ngồi dậy, sắc mặt cũng khôi phục bình thường.

“Vương.” Mọi người lại càng hoảng sợ.

“Ngươi..... Ngươi không chết.” Tây Môn Ngọc cũng sững sờ, nhưng lập tức kịp phản ứng, hắn bị chơi xỏ, hung dữ quay đầu lại trợn mắt nhìn Nguyễn Nhược Khê:

“Ngươi ngươi, ngươi dám lừa ta.”

“Ngươi có thể lừa ta, vì sao ta không thể lừa ngươi, ta còn hận bản thân mình, bị ngươi lừa lâu như vậy, không sớm nhận rõ ngươi.” Nguyễn Nhược Khê khinh thường nhìn hắn.

“Ngươi muốn chết.” Tây Môn Ngọc bỗng ra tay, nhanh chóng đưa tay mà khống chế được nàng, đã hoàn toàn thất bại, hắn chỉ có liều chết đánh cược một lần, hy vọng có thể giữ lại tính mệnh.

“Nhược Khê.....” Tây Môn Lãnh Liệt cùng Phương Minh đồng thời kinh hô, muốn ra tay, nhưng đã chậm một bước.

Tây Môn Ngọc lấy tay ôm cổ của nàng, một tay đặt ở cổ họng của nàng uy hiếp được:

“Tây Môn Lãnh Liệt thả ta đi, nếu không ta sẽ giết nàng.”

140. Chương 140: Tỷ Muội Tình Thâm

Tây Môn Ngọc lấy tay ôm cổ của nàng, một tay đặt ở cổ họng của nàng uy hiếp được: “Tây Môn Lãnh Liệt thả ta đi, nếu không ta sẽ giết nàng.”

“Buông nàng ra, người có lẽ còn có một đường sống.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng hô, nắm tay nắm chặt lại, nhìn Nguyễn Nhược Khê trong tay hắn, lo lắng.

“Buông nàng ra?” Tây Môn Ngọc cười lạnh,

“Người nghĩ rằng ta sẽ tin người sao? Hãy bớt ăn nói lung tung đi, tránh ra, thả ta đi, bằng không, đừng trách ta không khách khí.” Nói xong, lấy tay bóp cổ họng nàng, lại bóp mạnh vài phần, làm như uy hiếp cảnh cáo.

“Buông tay.” Đã thấy sắc mặt nàng trong nháy mắt chuyển sang đỏ bừng, Tây Môn Lãnh Liệt trong lòng khẩn trương một hồi, sau đó vung tay lên, ý bảo thị vệ sau lưng cũng mở cửa ra.

Tây Môn Ngọc kèm hai bên nàng từ từ lui về phía sau, chờ đợi cơ hội sẽ chốn thoát. Thị vệ sau lưng cũng theo hắn, từ từ lui về phía sau.

“Chờ một chút.” Nguyễn Nhược Khê bỗng dừng bước, xoay đầu lại, nhìn hắn đến:

“Tây Môn Ngọc, ta rất muốn biết, người tại sao phải lợi dụng ta? Là vì người biết ta không phải Vũ Khuynh Thành? Hay là vì người căn bản là không thương nàng?” Chẳng lẽ trước đây nhu tình mật ý đối với nàng đều là giả sao?

“Bây giờ những thứ này đã không quan trọng, mặc kệ ta yêu hay không yêu nàng, dù sao người cũng không phải nàng, người không cần biết.” Tây Môn Ngọc có chút trốn tránh, giọng điệu không kiên nhẫn nói.

Nguyễn Nhược Khê tức giận nhìn hắn, nàng thực cảm thấy bị ai thay mình, một người đàn ông như vậy, nàng sao lại cảm thấy hắn là một người trọng tình trọng nghĩa.

“Tây Môn Ngọc, thả nàng, ta đáp ứng thả người đi.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Người nghĩ rằng ta sẽ tin người sao?” Tây Môn Ngọc lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Ta là vương, quân vô hí ngôn, người nên biết vậy, huống chi, nhiều người đều ở đây như vậy, người còn sợ ta không tuân thủ lời hứa sao?” Tây Môn Lãnh Liệt đến.

“Ta không phải tiểu hài tử, sẽ không khờ dại như vậy, người tất nhiên có thể không cần quang minh chính đại giết chết ta, nhưng chỗ tối, ta sẽ khó lòng phòng bị, đoán chừng còn chưa ra hoàng cung, mệnh đã chết rồi.” Tây Môn Ngọc lạnh lùng trào phúng nói, hắn lại là người trong hoàng thất, đối với những cách giết người trong bóng tối kia, là hoàn toàn quen thuộc.

“Được, người không tin, như vậy, ta thay nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt bỗng nói.

“Không, ta không cần vậy.” Nghe hắn nói như vậy, Nguyễn Nhược Khê kích động hô lớn, nàng tình nguyện mình chết, cũng không muốn cho hắn bị tổn thương một điểm, có tấm lòng này của hắn, nàng đã đủ biết rồi.

“Nhược Khê, nghe lời.” Tây Môn Lãnh Liệt giọng điệu mang theo vài phần uy nghiêm, mình biết vô công, sẽ lại có biện pháp thoát thân.

“Ha ha, ha ha.” Tây Môn Ngọc bỗng cười ha hả, trong mắt đều là châm chọc:

“Tây Môn Lãnh Liệt, người nghĩ rằng ta là người ngu sao? Đối người thay nàng, tuy rằng ta rất muốn giết người, nhưng nàng càng dễ dàng tay không chế, không phải sao? Người nghĩ rằng ta sẽ ngu như vậy sao?”

“Người không phải muốn giết ta, đây chính là cho người cơ hội tốt nhất, mà sao người lại phải suy nghĩ nhiều như vậy?” Tây Môn Lãnh Liệt không xấu hổ nói.

Trong mắt Tây Môn Ngọc bắn ra ánh sáng, như đang suy nghĩ có phải là nên mạo hiểm thử một lần không.

Nguyễn Nhược Khê có chút lo lắng, vội vàng nói:

“Tây Môn Ngọc, người đừng loạn, vô công của hắn so với người cao hơn.”

“Nhược Khê.” Tây Môn Lãnh Liệt hét to đến, nàng làm sao lại không rõ tâm tình của mình.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, dùng ánh mắt nói:

“Ta hiểu, chỉ là ta không muốn chàng mạo hiểm bị tổn thương, cho nên ta không thể để cho chàng làm như vậy.”

“Những lời này của ngươi là nhắc nhở ta.” Tây Môn Ngọc bỗng nói.

Mọi người cùng một chỗ nhìn hắn, không biết những lời này của nàng là có ý gì?

“Tây Môn Lãnh Liệt, ngươi muốn đổi nàng về có thể, trừ phi ngươi chịu tự phế võ công trước.” Tây Môn Ngọc âm hiểm nói.

“Không thể.” Nguyễn Nhược Khê không kịp nghĩ nói, sau đó nhìn hắn uy hiếp nói:

“Nếu như chàng dám tự phế võ công, như vậy, ta cần lưỡi tự vẫn.”

“Nhược Khê, không nên manh động.” Tây Môn Lãnh Liệt bắt đầu dĩ nói.

“Có chịu hay không, không chịu, ra lệnh mở cửa, thả ta đi.” Tây Môn Ngọc không kiên nhẫn chờ, dù sao mục đích của hắn chỉ là rời đi bảo vệ tánh mạng mà thôi.

Trong lúc Tây Môn Lãnh Liệt do dự, cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lo lắng suy yếu.

“Tây Môn Ngọc, thả Khuynh Thành đi.”

Mọi người đều chuyển hướng ra cửa, đã nhìn thấy Thu Diệp dắt một nữ tử vô cùng gầy yếu vô lực đi đến.

“Tỷ tỷ.” Nguyễn Nhược Khê thốt ra, nàng chính là nữ tử gầy như que củi kia, mình gần như thiếu chút nữa đã quên nàng, không ngờ nàng có thể đi được, có thể nói, cũng vui mừng giận dữ.

“Khuynh Thành.” Trong mắt nữ tử hàm chứa nước mắt nhìn qua nàng. Vì muội muội, nàng mới có thể sống tới ngày nay.

“Khuynh Quốc.” Tây Môn Ngọc khiếp sợ nhìn nữ tử trước mắt, nàng bây giờ cùng bộ dáng trước kia mình biết, quả thực như là hai người, nếu như không phải Vũ Khuynh Thành gọi tỷ tỷ của nàng, hắn không dám tưởng tượng cô gái trước mắt lúc này là mỹ nhân trước kia.

“Ta có phải nên cảm tạ ngươi còn nhớ ta hay không?” Trong mắt Vũ Khuynh Quốc đều là đau khổ, không ngờ gặp lại lần nữa, lại là tình huống bây giờ.

“Ta luôn nhớ rõ nàng.” Tây Môn Ngọc nhớ lại thời gian tốt đẹp trước kia cùng nàng, nếu như nói, hắn lợi dụng nữ tử họ Vũ, nhưng hắn lại thật sự thương nàng, bỗng lời nói xoay chuyển đến: “Nhưng, nàng lại phản bội ta.”

“Phản bội? Ngươi vì sao không nói, ta là không chịu chấp nhận sắp đặt của ngươi? Ngươi tiếp cận ta, tiếp cận Khuynh Thành, mục đích không phải chỉ là một sao? Đó chính là ám sát vương, ta không ám sát vương, là vì, ta không thể cầm hơn mười tánh mạng Vũ gia để làm tiền đặt cược, ta yêu ngươi, chính là cũng yêu người nhà ta.” Vũ Khuynh Quốc nhìn hắn, trong mắt đều là thống khổ, mặc dù nàng biết chân tướng, nhưng nàng vẫn thương hắn như trước.

“Cho nàng cái ghế.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn bộ dáng nàng gầy yếu cố hết sức, dặn dò công công một bên, vừa rồi mình cũng lấp bắp kinh hãi, nàng lại là huyết nô kia đã sớm khiến người ta quên, mình còn tưởng rằng nàng đã sớm chết.

“Dạ.” Công công vội vàng cầm cái ghế đưa tới bên người Vũ Khuynh Quốc.

“Nô tỳ tạ ơn Vương.” Vũ Khuynh Quốc ngồi xuống.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới từ từ nghe rõ, thì ra tình yêu của hắn đều là âm mưu, chẳng qua là vì để cho các nàng thay hắn diệt trừ vương, lợi dụng nữ nhân, nam nhân như vậy thật đúng là khiến nàng xem thường, nàng chỉ hận mình không sớm nhìn rõ một chút.

“Bây giờ nói những này, đã là dư thừa, bố trí lâu như vậy, ta còn thất bại.” Trong mắt Tây Môn Ngọc đều là không cam lòng, nhưng không thể làm gì được.

“Ngươi, ngươi hại nàng, hại ta, tất cả còn chưa đủ sao? Bây giờ ta xin ngươi thả Khuynh Thành.” Vũ Khuynh Quốc theo dõi hắn nói.

“Yên tâm, ta sẽ không tổn thương nàng, dù sao nàng bây giờ là bùa hộ mệnh của ta, chỉ cần ta có thể bình an rời đi hoàng cung, ta sẽ thả nàng.” Tây Môn Ngọc nói.

“Đã như vậy, như vậy để cho ta tới đổi nàng.” Vũ Khuynh Quốc đứng dậy từ từ từng bước một đi về hướng hắn.

“Đứng lại, ngươi không có thân phận như nàng.” Tây Môn Ngọc lên tiếng nói.

“Ta không có thân phận như nàng, nhưng ta có một thân phận ngươi đã quên, ta là tỷ tỷ của nàng, từ thời khắc nàng tiến cung, nàng đã dùng tánh mạng che chở ta, bằng không ta đã sớm không còn xương cốt, cho nên, có ta ở trong tay của ngươi, vương cũng sẽ không làm gì ngươi?” Đôi mắt Vũ Khuynh Quốc sáng cảm động nhìn qua Vũ Khuynh Thành, là vì nàng, mình mới sống tới ngày nay.

Tây Môn Lãnh Liệt ở một bên nhưng có chút hổ thẹn, hắn còn chưa bao giờ biết mình có thể trao đổi mạng người như vậy.

“Tỷ tỷ, cảm ơn ngươi, có điều, ta sẽ không cho ngươi thay thế ta.” Nguyễn Nhược Khê ê ẩm nói, mặc dù mình không phải là thực sự là muội muội của nàng, nhưng nàng vẫn để tình cảm thâm trọng trước đây.

“Nha đầu ngốc.” Vũ Khuynh Quốc giọng điệu mang theo sủng ái, lại là từng bước một từ từ đi qua.

Tây Môn Ngọc lần này cũng không phòng bị, vì nàng đã gầy yếu vô lực đi trên đường còn lắc lư, uy hiếp không được mình.

“Khuynh Thành, để cho tỷ tỷ ta nhìn xem nào.” Nàng dùng tay khô héo sờ mặt nàng.

Nguyễn Nhược Khê lần này không trốn tránh, lấy tay bắt lấy tay của nàng, hướng trên mặt của mình sờ đến, tràn ngập cảm tình gọi một tiếng:

“Tỷ tỷ.”

“Ừ.” Vũ Khuynh Quốc nước mắt ngăn không được chảy xuống, là vì một tiếng tỷ tỷ này, mình sẽ không thể để cho nàng gặp chuyện không may, muốn cho nàng còn sống, còn sống thật tốt.

Nhìn Tây Môn Ngọc, động động môi kêu lên một chữ: “Ngọc.”

Tây Môn Ngọc thân thể chấn động, nghĩ đến từ trước, nàng luôn yêu mến thân thiết gọi hắn như vậy.

Tây Môn Lãnh Liệt cùng Phượng Minh nhìn thần sắc hắn hoảng hốt, cho nhau cái nhìn, đồng thời ra tay công kích hắn, cũng cứu Nguyễn Nhược Khê ra.

“Vô sỉ.” Tây Môn Ngọc phục hồi lại tinh thần, cũng dồn nội lực lại chưởng đến phía sau lưng Nguyễn Nhược Khê.

“Khuynh Thành.” Vũ Khuynh Quốc quá sợ hãi, không biết khí lực từ đâu tới, bỗng chốc tử ngăn tại phía sau của nàng.

Đùng, một tiếng vang thật lớn.

Phốc, một ngụm máu tươi sảo từ trong miệng của nàng phun tới, thân thể mà từ từ ngã xuống.

“Tỷ tỷ.” Vũ Khuynh Thành hô to một tiếng, muốn chạy tới, lại bị Tây Môn Lãnh Liệt ôm vào trong ngực.

“Khuynh Quốc.” Tây Môn Ngọc không ngờ nàng sẽ thay Nguyễn Nhược Khê ngăn trở một chương này, bỗng chốc chết lặng ôm lấy thân thể nàng ngã xuống, trong mắt đều là khiếp sợ.

“Ngọc, ngươi cuối cùng lại ôm ta, ta thật hạnh phúc.” Vũ Khuynh Quốc mang trên mặt nụ cười hạnh phúc.

“Khuynh Quốc, ta không phải cố ý.” Tây Môn Ngọc ôm nàng thật chặt nói.

“Ta biết, ta không trách ngươi, có thể chết tại trong ngực của ngươi, ta rất hạnh phúc, tuy ta biết, ngươi một mực lợi dụng ta.” Vũ Khuynh Quốc từ từ gơ tay lên, lại bỗng rơi xuống, khoe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, từ từ nhắm mắt lại.

“Khuynh Quốc.....” Tây Môn Ngọc bối rối ôm lấy nàng.

“Tỷ tỷ.....”Nguyễn Nhược Khê không thể tin được, nàng cứ như vậy rời đi, nước mắt lập tức như mưa rơi xuống, dựa ở trong ngực Tây Môn Lãnh Liệt.

Hắn chỉ dùng tay vỗ vỗ nàng, tỏ ra an ủi.

Lúc này, thị vệ bên cạnh nghĩ trước tiên bắt Tây Môn Ngọc, hắn dùng tay ý bảo bọn họ không nên cử động.

Tây Môn Ngọc bị thương ôm vũ Khuynh Quốc đã lâu, mới buông nàng, đứng dậy, nhìn Tây Môn Lãnh Liệt, hai người nhìn nhau.

“Tây Môn Lãnh Liệt, ta thừa nhận ta thua, ta bại bởi phụ thân ngươi, cũng bại bởi ngươi.”Đã lâu, Tây Môn Ngọc giọng nói khàn khàn nói.

“Ta không rõ ân oán trước đó của ngươi cùng phụ hoàng, nhưng ta đã cho ngươi cơ hội, là ngươi không quý trọng.”Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Đúng, ngươi đã cho ta cơ hội, là ta không phục, năm đó, ta hao hết tâm tư đưa Vũ Huyền Di tiến cung, lại không nghĩ rằng, nàng đã yêu phụ hoàng ngươi, sau đó là vũ Khuynh Quốc, nàng là nữ tử ta yêu nhất, nhưng vì báo thù, vì vương vị, ta cũng đem nàng đưa vào cung, vì tránh cho nàng lại sẽ yêu ngươi, ta cố ý cướp đi trinh tiết của nàng, lại không nghĩ rằng, nàng lại vì an nguy của Vũ gia, không chịu động thủ.....”Tây Môn Ngọc từ từ nói, về sau, vì tức giận, hắn lại cũng không gặp qua vũ Khuynh Quốc, đó là trừng phạt đối với nàng.

“Vũ Khuynh Thành ?”Nguyễn Nhược Khê bỗng hỏi.

“Ta cố ý theo đuổi Vũ Khuynh Thành, có điều, nàng là nữ tử rất có cá tính, đối với ta một mực không cười, nhưng ta biết nàng không muốn tiến cung, không muốn làm huyết nô, cho nên ta tiến cung cứu nàng, lại không nghĩ rằng tất cả đều thay đổi, lần đầu tiên gặp ngươi, ta cũng cảm giác được ngươi không giống với nàng, về sau, ngươi nói người mất ký ức, ta lại hư cấu một chuyện xưa đem cho ngươi nghe, cho ngươi cảm động, lần đó, ngươi đang ở vương phủ, là ta phái người đi thông báo cho quốc sư, vì ta không thể để cho ngươi rời hoàng cung, vì ta muốn lợi dụng ngươi, về sau, ngươi nói cho ta biết ngươi không phải Vũ Khuynh Thành, ngươi thương hắn, ta chỉ biết, ngươi sẽ không thay ta đi giết vương, cho nên, ta chỉ có được ăn cả ngã về không, biết ngươi sẽ không thấy chết mà không cứu, chỉ có điều, đến cuối cùng, ta vẫn thua.”Tây Môn Ngọc từ từ nói, cho tới nay từ hy vọng bỗng tuyệt vọng, hắn như thoáng cái mất đi phương hướng cuộc sống, đôi mắt sáng đều là vô thần.

“Ngươi thật đúng là tâm tư kín đáo, dụng tâm thật khổ.”Nguyễn Nhược Khê giờ mới hiểu được ra, thì ra từ lúc mới gặp mình thì hắn đã bắt đầu lợi dụng.

“Thì sao? Cuối cùng không phải vẫn thua đến rồi tinh rồi mù sao?”Tây Môn Ngọc nói xong, nhìn Vũ Khuynh Quốc yên lặng trên mặt đất.

“Tỷ tỷ.”Nguyễn Nhược Khê đi qua, nhìn nàng già nua như nữ tử bốn mươi tuổi, âm thanh này thật sự là phát ra như tỷ tỷ nàng.

“Nhược Khê phải không?”Tây Môn Ngọc bỗng hướng đi nàng, hỏi.

Tây Môn Lãnh Liệt một chút khẩn trương, vội vàng đem nàng kéo vào trong ngực của mình.

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, đây là hắn lần đầu tiên gọi mình như vậy, không biết hắn vừa định làm gì? Trong lòng vẫn có chút đề phòng.

“Không cần khẩn trương, Khuynh Quốc vì ngươi tình nguyện hy sinh mình, ta nghĩ nàng nhất định muốn đem vật này tặng cho ngươi.”Tây Môn Ngọc bỗng từ trong lòng xuất ra một ngọc bội, “Đây là nàng thích nhất gì đó, bây giờ giao cho ngươi bảo quản.”nói xong, vươn tay ra, chờ nàng cầm.

“Ta nghĩ đó là nàng tặng cho ngươi, cũng là muốn ngươi vì nàng cất giữ.”Nguyễn Nhược Khê cũng không đi tiếp.

“Ta đã không thể thay nàng bảo quản, vì ta muốn đi chiêu cố nàng, nàng một người khẳng định rất cô đơn, ta muốn đi cùng nàng.”Tây Môn Ngọc ngồi xổm thân xuống, nhìn Vũ Khuynh Quốc trên mặt đất nói.

Một câu, làm cho Nguyễn Nhược Khê có chút rung động, nhìn Tây Môn Lãnh Liệt, ý bảo hẩn buông mình ra.

Hắn do dự một chút, đang nhìn Tây Môn Ngọc bộ dáng như chết tâm, thì thả nàng, nhưng ánh mắt cũng đề phòng nhìn các nàng.

“Ta sẽ thay nàng bảo vệ người Vũ gia.” Nguyễn Nhược Khê cầm qua ngọc bội nói.

“Cám ơn.” Tây Môn Ngọc gật đầu, lại sau khi tay nàng đụng vào mình, vừa dùng lực, lại lần nữa đem nàng kéo hướng vào trong ngực của mình.

“Nhược Khê.” Tây Môn Lãnh Liệt sớm có phòng bị, vội vàng nhanh chóng bắt lấy cái tay còn lại của nàng, tức giận nói:

“Tây Môn Ngọc, ngươi thật hèn hạ.”

“Hèn hạ thì sao, chỉ cần đạt được mục đích là được rồi.” Trên mặt Tây Môn Ngọc đều là đắc ý, nhìn hẩn bắt lấy cánh tay Nguyễn Nhược Khê nói:

“Buông tay, bằng không ta không ngại phế bỏ một tay của nàng.”

“Tây Môn Ngọc, ngươi thật vô sỉ, rõ ràng lúc này còn có thể lợi dụng tỷ tỷ.” Nguyễn Nhược Khê thật sự không ngờ, hẩn rõ ràng lại lợi dụng cái chết của tỷ tỷ, lại lần nữa lừa gạt mình.

“Người sống ta còn không để ý, huống chi là người chết.” Tây Môn Ngọc không cười nói, sau đó lạnh lùng đến:

“Có buông ra không?”

“Nếu ngươi dám tổn thương nàng, ta nhất định đem ngươi băm thây vạn đoạn.” Tây Môn Lãnh Liệt sợ hẩn tổn thương Nguyễn Nhược Khê, không thể không buông tay Nguyễn Nhược Khê ra.

Tây Môn Ngọc thoáng cái đem nàng ôm ở trong ngực mình.

“Nam vương, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Phượng Minh một bên lạnh lùng hỏi.

“Hỏi thật hay?” Tây Môn Ngọc tùy ý cười, sau đó dùng ngón tay chỉ đến Tây Môn Lãnh Liệt:

“Ta muốn hẩn chết.”

141. Chương 141: Uy Hiếp

“Hỏi thật hay?” Tây Môn Ngọc tùy ý cười, sau đó lấy tay chỉ vào Tây Môn Lãnh Liệt nói: “Ta muốn hẩn chết.”

Cái gì? Mọi người sửng sốt, thần kinh lập tức khẩn trương, đoàn đoàn vây quanh hẩn.

“Người muốn ta chết như thế nào?” Về mặt Tây Môn Lãnh Liệt bình tĩnh, dường như đã sớm nghĩ đến hẩn sẽ yêu cầu như vậy.

“Chết thế nào, ngươi còn muốn ta dạy sao? Nơi đây có kiếm, ngươi nên biết chết như thế nào không phải sao?” Trên mặt Tây Môn Ngọc đều là cừu hận lạnh lùng.

“Không cần.” Nguyễn Nhược Khê nóng vội thét lên.

Ba, một cái tát hung hăng rơi trên mặt của nàng, Tây Môn Ngọc dữ tợn nói:

“Câm miệng.”

“Tây Môn Ngọc.” Thấy nàng bị đánh, Tây Môn Lãnh Liệt đau lòng, hét lớn.

“Như thế nào, vương đau lòng sao, đau lòng như vậy, thì động thủ nhanh một chút, ta không kiên nhẫn nhiều như vậy.” Tây Môn Ngọc uy hiếp nói.

“Không cần.” Tuy nhiên trên mặt đau rát nhưng nàng vẫn hô như cũ.

“Nhược Khê, ta đều có tính toán.” Tây Môn Lãnh Liệt sợ nàng lại chịu ủy khuất, vội vàng nói.

“Vậy động thủ đi, ta đếm tới mười, nếu ngươi còn không động thủ, vậy đừng trách ta không khách khí.” Tây Môn Ngọc bắt đầu từng bước ép sát.

“Vương, đầu tiên ngăn chặn hắn, chúng thần sẽ tìm cơ hội cứu vương vương ra.” Phượng Minh nhỏ giọng nói ở bên tai hắn, xoay người liền lặng lẽ thối lui xuống.

Tây Môn Lãnh Liệt hiểu được ý tứ của hắn, lúc này mới nói:

“Vậy ta phải tin tưởng ngươi sẽ thả nàng ra như thế nào?”

“Ngươi có lựa chọn sao? Ngươi tin cũng phải tin, không tin cũng phải tin, không cần kéo dài thời gian với ta.” Tây Môn Ngọc liếc mắt liền nhìn ra dụng ý của hắn.

“Thực sự thì ta không có lựa chọn khác.” Tây Môn Lãnh Liệt nói, dùng tay nhặt một thanh kiếm lên, đặt ở trong tay thường thức.

“Thỉnh vương suy nghĩ lại, quốc không thể một ngày không vua.” Thị vệ cùng đại thần có mắt đều quỳ xuống.

“Không cần làm chuyện ngốc nghếch, nếu chàng tự sát, ta sẽ trở thành tội nhân, mất đi chàng, lại trở thành tội nhân, như vậy ta tình nguyện để ta chết.” Thấy hắn khẳng khái dùng mạng mình đổi lấy mạng nàng, nàng dù chết, cũng thấy hạnh phúc, bởi vì hắn để ý nàng, hắn yêu nàng, còn có chuyện gì có thể hạnh phúc hơn chuyện này.

Mở miệng, hung hăng cắn răng xuống.

“Nhược Khê, không cần.” Tây Môn Lãnh Liệt hô lớn, biết nàng muốn làm gì?

Vừa muốn khép miệng, đột nhiên bị Tây Môn Ngọc dùng tay giữ lại,

“Muốn cắn lưỡi tự tử, ngươi nghĩ rằng ta sẽ để ngươi chết như vậy sao?” Nói xong, đưa tay điểm huyết đạo trên người nàng.

“Ngươi.....” Nguyễn Nhược Khê chỉ cảm thấy miệng và thân thể cứng ngắc, muốn động lại không thể động, chỉ có thể tức giận trừng mắt hắn.

“Tây Môn Lãnh Liệt, bây giờ ta đếm tới mười, nếu ngươi còn không động thủ, như vậy ta sẽ động thủ.” Tây Môn Ngọc lúc này mới chuyển hướng uy hiếp hắn.

“Một.”

Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay kiểm cầm.

“Hai.”

Kiểm của hắn từ từ đưa lên.

“Ba.”

Thanh kiếm của hắn đặt trên vai.

“Vương, mong ngươi suy nghĩ lại.” Mọi người cùng nhau cầu xin.

“Vương, thiên hạ có thể không có vương, nhưng không thể không có vương, thỉnh vương vì triều đình, vì dân chúng thiên hạ, suy nghĩ kỹ rồi hãy hành động.” Một lão thần chấp tay quỳ trên mặt đất thỉnh cầu.

“Bốn.” Tây Môn Ngọc lại tiếp tục đếm.

“Thiên hạ có thể không có nàng, nhưng ta không thể không có nàng, không cần nói nữa, đều lui ra, ta đều có tính toán.” Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng phân phó.

Nguyễn Nhược Khê một câu cũng nói không nên lời, đứng ở nơi đó, nghe được hắn nói như vậy, cảm động lo lắng nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Năm.”

“Vương, xin người nghĩ kĩ.” Mọi người vẫn quỳ ở đó.

“Đi xuống.” Khuôn mặt Tây Môn Lãnh Liệt lạnh lùng nói.

“Sáu.”

“Vương, xin nghe tôi một câu, người yêu nương nương, tất cả mọi người biết, nhưng, vương, người có thể tưởng tượng, nương nương cũng yêu người, nếu người vì nương nương mà đi tính mạng, người nghĩ nương nương còn có thể sống một mình sao? Hơn nữa sau đó, nương nương còn bị để lại tiếng xấu, hại nước hại dân, hồng nhan họa thủy, mấy cái này không nói, lại nói, nương nương yêu người như vậy, nương nương cũng giống như người, hy vọng người kia còn sống.” Tiểu Ngọc đột nhiên nói, đương nhiên, tâm tư nàng cũng hy vọng vương còn sống.

Lệ trong mắt của Nguyễn Nhược Khê dừng lại, mặc kệ Tiểu Ngọc là vì nguyên nhân gì, nhưng lời của Tiểu Ngọc cũng là lời nàng muốn nói, nàng cũng giống như Tiểu Ngọc, hy vọng hắn còn sống.

“Bảy.” Tây môn ngọc không ngừng đếm.

Tây Môn Lãnh Liệt nhìn phía Nguyễn Nhược Khê, hắn biết nàng không hy vọng mình như vậy làm, nhưng hắn sao có thể trở mặt thấy nàng chịu khổ?

“Tám.”

Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, ý tứ nói, nếu chàng dám làm như vậy, ta dù chết cũng sẽ không tha thứ cho chàng.

“Chín.”

“Xin vương suy nghĩ lại.” Tất cả mọi người đều lớn tiếng hô. Đôi mắt Nguyễn Nhược Khê cũng mang theo lo lắng.

“Mười.” Tây Môn Ngọc rốt cục hô lên tiếng cuối cùng,

“Hết rồi, nếu người không động thủ, ta đây liền động thủ.” Dùng chân lấy một thanh kiếm dưới đất, đặt trên cổ Nguyễn Nhược Khê.

“Tây Môn Ngọc, người buông nàng ra.” Tây Môn Lãnh Liệt khẩn trương đích nói đến.

“Thả nàng, có thể, chẳng qua, hai người các người một phải chết, không phải người, thì là nàng, một khi người đã không chịu chết, như vậy chỉ có hy sinh nàng.” Tây Môn Ngọc nói xong, kiếm trong tay cứ vào cổ Nguyễn Nhược Khê.

Nhất thời, trên cổ của nàng liền xuất hiện một vết máu. Máu tươi nhanh chóng nhiễm đỏ thanh kiếm, đầu đòn đột ngột khiến nàng nhíu mày một chút.

“Tây Môn Ngọc, dừng tay.” Tây Môn Lãnh Liệt bị hắn chọc giận, hắn cứ nhiên dám làm tổn thương nàng.

“Như thế nào, đau lòng sao? Bây giờ người còn có cơ hội, nàng chết hoặc người chết?” Đôi mắt Tây Môn Ngọc hung ác hỏi.

“Thả nàng ra, ta chết.” Tây Môn Lãnh Liệt hít một hơi thật sâu, hắn không thể thấy nàng bị tổn thương.

“Được, vậy động thủ đi.” Thanh kiếm Tây Môn Ngọc từ trên cổ Nguyễn Nhược Khê hạ xuống, đôi mắt đắc ý cười lạnh.

“Xin vương suy nghĩ lại.” Người quỳ phía dưới lại cùng nhau hô. Nguyễn Nhược Khê cũng lo lắng nhắm mắt lại.

Nhưng lúc này đây, Tây Môn Lãnh Liệt không chút do dự, cầm kiếm trong tay, liền chậm rãi đặt sát cổ mình

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một trận cười sang sảng đột nhiên từ xa truyền đến.

“Không thể tưởng được, vương là nam nhân si tình như vậy?” Lăng Tiêu một bộ y phục đỏ thắm lại tà mị tuần mỵ dị thường đột nhiên đáp xuống.

Mọi người nhìn thấy nam tử yêu nghiệt này, không khỏi sợ hãi người.

Lăng Tiêu, không biết hắn đến đây vì cái gì? Thấy hắn, Nguyễn Nhược Khê đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

“Bảo bối, ở đây có chuyện gì vậy?” Lăng Tiêu biết rõ, thấy nàng không thể nói cổ tình hỏi.

“Lăng Tiêu, chuyện ở đây không liên quan tới ngươi, người tốt nhất tránh ra.” Trong lòng Tây Môn Ngọc thầm kêu một tiếng không tốt, hắn sao lại tới đây chứ?

“Có thể, chuyện của các người, ta hoàn toàn không hứng thú, đưa nàng cho ta, ta lập tức đi.” Lăng Tiêu đưa tay vũ mị chỉ hướng Nguyễn Nhược Khê.

Cái gì, Tây Môn Ngọc có chút sững sờ nói:

“Nàng không thể.”

“Vì sao không thể? Ta chính là cố ý đến tìm nàng.” Lăng Tiêu cố ý hỏi, sau đó xoay người nói với Tây Môn Lãnh Liệt:

“Vương, người không để ý để ta mang nàng đi chứ.”

“Đương nhiên không để ý.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức nói, hắn biết, Lăng Tiêu cố ý giúp mình, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhìn Tây Môn Ngọc.

“Không có khả năng.” Tây Môn Ngọc cũng nhìn ra, Lăng Tiêu rõ ràng giúp đỡ bọn họ.

“Nếu ta cố ý muốn dẫn nàng đi thì sao?” Đôi mắt Lăng Tiêu lạnh lùng, không có người nào dám nói với hắn bốn chữ không có khả năng này.

“Lăng Tiêu, lúc này, ta cho phép ngươi mang nàng đi.” Tây Môn Lãnh Liệt lại ở một bên nói, chỉ cần nàng còn sống là được.

“A.” Lăng Tiêu cười như không cười nhìn hắn nói:

“Vậy là vương tặng nàng cho ta sao?”

“Lăng Tiêu, Nhược Khê là người, không phải đồ vật, chúng ta để nàng tự mình lựa chọn.” Tây Môn Lãnh Liệt khéo léo trả lời.

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng Nguyễn Nhược Khê không khỏi nở nụ cười cười, nàng còn tưởng rằng hắn cứ vậy đồng ý.

“Tây Môn Lãnh Liệt không cần xúi bẩy, nếu ngươi không động thủ, như vậy thực xin lỗi, ta liền động thủ.” Tây Môn Ngọc tựa hồ cảm thấy mình không thể thắng, thúc giục uy hiếp nói, cầm kiếm trong tay đặt tới cổ của nàng.

Lăng Tiêu lúc này mới chú ý tới trên cổ của nàng có vết máu, giọng nói lập tức trở nên lạnh như băng:

“Ngươi làm nàng bị thương?”

“Thì sao?” Tây Môn Ngọc trả lời thẳng thắn, dù sao không phải hắn chết, thì là mình chết.

“Vậy ngươi muốn chết.” Lăng Tiêu tiếng nói vừa dứt, ám khí trong tay bắn về phía mi tâm của hắn.

Tây Môn Ngọc cuống quýt đưa tay cản lại, lại cảm giác sau lưng đồng thời có người cũng bắn về phía hắn, nhất thời khiến hắn phân tâm, ai biết hai ám khí đó chỉ là chiêu giương đông kích tây, mục đích thật sự là đích Nguyễn Nhược Khê bị hắn nắm trong tay.

Chờ lúc hắn phản ứng được, người đã bị Tây Môn Lãnh Liệt mang đi, thị vệ đều vây quanh hắn.

“Nhược Khê, nàng sao rồi?” Tây Môn Lãnh Liệt giải huyết đạo cho nàng, vội vàng xem xét vết thương trên cổ nàng.

“Ta không có việc gì, ta không có việc gì.” Nguyễn Nhược Khê lập tức gắt gao ôm lấy hắn, giống như sau khi trải qua cái chết thập tử nhất sinh.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Tây Môn Lãnh Liệt an ủi nói.

Lúc này, Phượng Minh cũng từ một bên đi ra, đi đến trước mặt Tây Môn Lãnh Liệt nói:

“Vương, vậy thần áp giải hấn xuống.”

“Được.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu.

“Ha ha, ha ha, ha ha.” Bị chế ngự Tây Môn Ngọc đột nhiên cười điên cuồng,

“Thua, hoàn toàn thua.” Nói xong, kiếm cầm trong tay hướng tới cổ mình, ngay tức khắc máu tươi phun ra bốn phía, hấn chậm rãi đi đến bên người Vũ Khuynh Quốc

Hấn đột nhiên tự sát, khiến mọi người không kịp ra tay, đợi lúc phản ứng được, hấn đã chết, thực không nghĩ hấn sẽ tự sát như vậy.

“Người đâu, mang bọn họ đi, chôn cất chu đáo.” Phượng Minh phân phó, dù thế nào, hấn chung quy là vẫn là hoàng thúc của vương, làm như vậy, là vì thể diện vương nhân từ độ lượng.

“Vâng, quốc sư.” Thị vệ vội vàng kéo bọn họ đi.

Mọi chuyện giải quyết xong, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm:

“Thần cáo lui.”

“Hãy đi đi.” Tây Môn Lãnh Liệt phát tay, ý bảo bọn họ lui đi.

Chờ tất cả mọi người lui ra hết, Lăng Tiêu lúc này mới yêu mị nói với Nguyễn Nhược Khê:

“Bảo bối, ta cứu ngươi một mạng, thế nào? Đi cùng ta thôi.”

“Lăng Tiêu, cảm ơn người.” Nguyễn Nhược Khê thiết tình đạo tạ, nhưng lắc đầu nói:

“Ta sẽ không đi cùng người, trải qua hôm nay, ta mới biết được chàng yêu ta bao nhiêu, ta cũng yêu chàng nhiều như vậy, trước kia chúng ta lãng phí rất nhiều thời gian rồi, bây giờ ta không muốn lãng phí nữa, đương nhiên, nếu người muốn xem múa, lúc nào cũng có thể đến, ta sẽ múa cho người xem.”

“Biết ngay thế nào người cũng nói như vậy.” Bộ dáng của Lăng Tiêu như đã hiểu rõ, sau đó nói với hấn:

“Tây Môn Lãnh Liệt, vì người có thể hi sinh tính mạng để cứu nàng, ta sẽ không mang nàng đi.”

“Lăng Tiêu, ân tình này ta rất cảm kích.” Tây Môn Lãnh Liệt hiểu được nói.

“Ta sẽ tìm người đòi ân tình.” Lăng Tiêu nhìn hấn nói, rồi lại nói với Nguyễn Nhược Khê:

“Bảo bối, nếu hấn đối với nàng không tốt, cửa Tiêu Diêu cung luôn mở rộng với nàng, đừng quên đến tìm ta.”

“Cảm ơn người, nhưng, ta nghĩ ta không có cơ hội đi tìm người.” Khóe môi Nguyễn Nhược Khê nở nụ cười, trải qua thời khắc sinh tử, nàng đã hiểu được, không có cái gì quan trọng hơn hạnh phúc trước mắt.

142. Chương 142: Thật Tình

Nguyễn Nhược Khê ngã vào trong lòng ngực Tây Môn Lãnh Liệt, hưởng thụ hạnh phúc đã lâu mới có.

“Nhược Khê.....” Tây Môn Lãnh Liệt gắt gao ôm nàng, giống như ôm bảo bối rất yêu quý đã mất nay lại tìm được.

“Lãnh Liệt, ta yêu chàng.” Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu lên, nhún chân hôn hấn một cái, giống như những lời đó không đủ diễn đạt tình cảm của mình.

“Ta cũng vậy.” Tây Môn Lãnh Liệt ôm lấy nàng, trong mắt đều là lửa tình nóng bỏng, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

Nguyễn Nhược Khê quên mình đáp lại hấn, lúc này đây, nàng cam tâm tình nguyện, đem thân thể cùng trái tim giao cho hấn, bởi vì, nàng đã gỡ bỏ khúc mắc, bởi vì yêu hấn, bởi vì, lòng của nàng chỉ có hấn.

Nguyễn Nhược Khê ngồi ở trước gương đồng, để Thu Diệp chải tóc ình, nghĩ lại triển miên đêm qua, trên mặt trở nên ửng đỏ.

“Nương nương, rốt cục người cũng nghĩ thông suốt, nô tì thật cao hứng.” Thu Diệp vui vẻ nhanh mồm nhanh miệng, nương nương lại nhận được sự sủng ái của vương.

“Phải, ta đã nghĩ thông.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười, trải qua ngày hôm qua, những gì không hiểu trong lòng đã kết thúc.

“Chuyện này thật tốt, trong hoàng cung mọi người đều nhìn ra, người vương yêu nhất chính là nương nương, vì cứu người không tiếc tự sát, lúc ấy nô tì căng thẳng muốn chết, chẳng qua, chuyện này cũng khiến các nương nương khác biết vương rất lo cho người, nhất là Tiểu Ngọc.” Thu Diệp hết giận nói.

“Mấy cái đó không quan trọng.” Nguyễn Nhược Khê cười nhạt một chút, nàng cái gì cũng đã nghĩ thông, nàng yêu hấn, một khi đã nhất định phải rời khỏi hấn, có Tiểu Ngọc ở cùng hấn, nàng chẳng phải nên cảm thấy thoải mái sao?

“Nương nương thật độ lượng.” Thu Diệp cảm thán nói, đã giúp nàng chải đầu xong.

Nguyễn Nhược Khê đứng dậy nói:

“Thu Diệp, đi, chúng ta đi xem Tiểu Ngọc.” Nàng muốn mở rộng tầm lòng nói chuyện với Tiểu Ngọc.

“Xem nàng? Vì sao?” Thu Diệp hiển nhiên có chút không muốn, nương nương vì sao phải hạ mình đi nhìn nhìn Tiểu Ngọc.

“Ha ha, đi thôi.” Nguyễn Nhược Khê cười nói, kỳ thật trước kia nàng cũng giống Tiểu Ngọc.

Cung Ngọc phi.

“Nương nương.” Tiểu Ngọc thấy nàng, có chút không dám tin, cũng có chút thấp thỏm bất an, sao nàng lại đến nhìn mình.

“Sao, không chào đón ta sao?” Nguyễn Nhược Khê thấy thần sắc nàng sững sờ, mỉm cười nói.

“Sao lại thế được, nương nương mời ngồi.” Tiểu Ngọc phục hồi tinh thần lại, tự mình mời nàng ngồi xuống, bản thân lại đứng.

“Tiểu Ngọc, ngươi cũng ngồi đi.” Nguyễn Nhược Khê nói, kỳ thật Tiểu Ngọc cũng không tệ, tối thiểu, nàng không được sủng mà kiêu.

“Vâng.” Tiểu Ngọc dè dặt ngồi bên cạnh nàng, vừa cho cung nữ lấy nước trà cho các nàng.

“Thu Diệp, các người đều đi xuống đi, ta muốn tâm sự cùng Tiểu Ngọc.” Nguyễn Nhược Khê uống ngụm trà phân phó.

“Vâng, nô tì cáo lui.” Toàn bộ nha hoàn cúi người lui xuống.

“Nương nương, người muốn nói gì?” Tiểu Ngọc có chút sợ hãi bất an nhìn nàng, bản thân biết vương thích nương nương, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện vương có thể vì nàng mà vứt bỏ tính mạng.

“Tiểu Ngọc, sao lại khấn trương như vậy? Ta chỉ muốn tâm sự với ngươi.” Nguyễn Nhược Khê mỉm cười nói.

“Nương nương, người nói đi.” Tiểu Ngọc vẫn run rẩy hỏi.

“Tiểu Ngọc, nói thật, khi ta biết ngươi cùng vương cùng một chỗ, ta cũng rất phẫn nộ, nhiều hơn là vì bị phản bội, ta vẫn coi ngươi là tỷ muội, ngươi cư nhiên ngấm phản bội ta, ta thực sự không thể chấp nhận.” Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng nói, nghĩ đến lúc ấy, nàng thực sự không có cách nào chấp nhận.

“Nô tì biết, thật xin lỗi, nương nương.” Tiểu Ngọc cúi đầu, trong lòng nói, bản thân cũng là thân bất do kỷ.

“Không cần nói xin lỗi, ngươi không cần xin lỗi ta, ngươi có quyền theo đuổi hạnh phúc của chính mình, còn nữa, ngươi đã là phi của vương, không cần xưng nô tì.” Khóe môi Nguyễn Nhược Khê vẫn mang theo nụ cười.

“Nương nương.” Tiểu Ngọc nhìn nàng, không biết sao nàng lại đột nhiên nói với mình mấy cái này.

“Tiểu Ngọc, ta biết vương một khi đã nạp người làm phi, trong lòng cũng thích người, cho nên ta cầu người một việc.” Nguyễn Nhược Khê đột nhiên giữ chặt tay của nàng, nghiêm túc nói.

“Cầu ta?” Tiểu Ngọc ngạc nhiên, trợn to mắt nhìn nàng, nàng có chuyện gì muốn mình giúp chứ?

“Phải, cầu người, cầu người thay ta yêu chàng, chiếu cố chàng.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu nói.

“Vì sao? Vậy nương nương người làm gì?” Tiểu Ngọc không rõ nhìn nàng, nương nương nói như vậy là có ý gì? Vì sao cảm giác nàng giống như sắp rời đi?

“Tiểu Ngọc, ta không muốn giầu người, ta trúng độc, không sống được lâu.” Nguyễn Nhược Khê thiện ý nói dối, bởi vì mình không thể nói cho nàng, nguyên nhân thực sự.

“Cái gì?” Tiểu Ngọc sửng sốt, vội vàng hỏi:

“Nương nương, vậy vương biết không? Không thể giải độc sao? Quốc sư đâu? Hắn cũng nói không thể sao?”

“Chàng biết, đã không có cách giải độc, quốc sư cũng không có cách.” Nguyễn Nhược Khê trả lời, nàng là trúng độc tình yêu, trên đời không có giải được, nàng vì yêu mà chết.

“Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?” Tiểu Ngọc hiển nhiên không có cách nào chấp nhận chuyện này là thật, không biết nên làm sao bây giờ?

“Không sao, ta đã thần nhiên chấp nhận rồi, dù sao người thì cũng phải chết, chỉ có điều là ta đi trước mà thôi, cho nên, ta cầu người, chờ sau khi ta rời đi, yêu chàng, chiếu cố chàng thật tốt.” Nguyễn Nhược Khê nhìn nàng nghiêm túc nói lại một lần nữa.

“Nương nương, nương nương.” Tiểu Ngọc nhìn đôi mắt nàng chân thành, đột nhiên khóc.

“Đừng khóc, Tiểu Ngọc, kỳ thật, ta vẫn coi người là tỷ muội, đem người yêu nhất giao cho người, ta còn có cái gì lo lắng, ta sẽ ở trên trời chúc phúc cho các người.” Nguyễn Nhược Khê thật tình nói, tuy trong lòng có chút chua xót.

“Nương nương, không, là Tiểu Ngọc có lỗi với người.” Tiểu Ngọc khóc, lập tức quỳ xuống.

“Tiểu Ngọc, đứng lên đi, người không có sai, ta cũng không trách người.” Nguyễn Nhược Khê muốn kéo nàng lên.

“Không, không phải, nương nương người nghe ta nói, Tiểu Ngọc lừa người.” Tiểu Ngọc khóc không chịu đứng lên, nàng quyết định, nàng muốn nói ra chân tướng, nương nương đối với nàng tốt như vậy, nàng không thể phụ nương nương, huống chi, nàng cũng đã hiểu được, trong lòng vương yêu chính là nương nương, vĩnh viễn không phải mình, nàng không muốn lương tâm bị cắn vạt

“Người lừa ta?” Nguyễn Nhược Khê không hiểu nhìn nàng, nàng nói như vậy là có ý gì?

“Nương nương, vương hoàn toàn không thích nô tì, cho tới bây giờ cũng không có sủng hạnh nô tì, tất cả đều là vì lừa nương nương.” Tiểu Ngọc rốt cục nói ra, trong lòng nhất thời thoải mái dễ chịu rất nhiều.

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê không dám tin nhìn nàng, nhưng, nghe nàng nói như vậy, trong lòng lại không hiểu sao lại mừng như điên, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, bọn họ không có quan hệ, không có quan hệ, nhanh chóng nắm lấy tay nàng hỏi:

“Sao lại thế? Người nói rõ ràng đi.”

“Nương nương, nô tì cũng không biết chuyện gì xảy ra? Chỉ biết có một ngày vương tìm nô tì, nói với nô tì người muốn phong nô tì làm phi, nô tì lúc ấy kinh sợ, vội vàng cự tuyệt, nô tì thực sự chưa từng có ý nghĩ không an phận, thậm chí muốn hạ nương nương, nhưng vương lại nói, chỉ là diễn trò, tất cả đều là giả, nô tì vẫn không đồng ý, vương liền uy hiếp nói, nếu nô tì không đồng ý, liền giết nhà nô tì? Nô tì không thể không đồng ý, nhưng nô tì không dám hỏi vương vì sao phải làm như vậy? Kỳ thật nô tì vẫn cảm thấy có lỗi với nương nương, nhưng cũng không dám nói với nương nương.” Tiểu Ngọc khóc giải thích chuyện đã trải qua.

“Hóa ra là như thế.” Trong mắt Nguyễn Nhược Khê lệ cũng không kịp rơi xuống, đây là nước mắt hạnh phúc, bởi vì nàng biết, nàng hiểu được, vì sao hắn phải làm như vậy? Làm tổn thương mình như vậy? Chỉ là vì muốn nàng sống, hắn thật ngốc.

“Nương nương, người tha thứ Tiểu Ngọc sao?” Tiểu Ngọc khóc cầu nàng.

“Tiểu Ngọc, đứng lên đi, ta sao lại trách người? Người cũng là thân bất do kỷ.” Nguyễn Nhược Khê nâng nàng dậy.

“Cám ơn nương nương.” Tiểu Ngọc ôm lấy nàng một chút, nhớ lại những ngày trước kia,

“Nương nương, nô tì còn có một việc, muốn xin người tha thứ.”

“Nói đi.” Nguyễn Nhược Khê nói, còn có chuyện gì khiến nàng khiếp sợ hơn chuyện này sao.

“Nương nương, Tiểu Ngọc không dám giấu diếm người, lúc đầu, Tiểu Ngọc là bị bắt, nhưng diễn giả mãi cũng sẽ thành thật, Tiểu Ngọc thực sự thích vương, nhưng người yên tâm, Tiểu Ngọc tự biết, không có suy nghĩ không an phận.” Tiểu Vân dường như là sợ nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích.

“Tiểu Ngọc, không cần giải thích, chàng là nam nhân vĩ đại như vậy, nếu người không thương, ta mới thấy kỳ quái.” Nguyễn Nhược Khê thoải mái nói, tin rằng mỗi một nữ nhân đều thích hắn, cùng hắn diễn giả thành thật.

Thấy nàng không tức giận, Tiểu Ngọc lúc này mới nói:

“Tuy biết bản thân không xứng, nhưng trong lòng lại hi vọng xa vời, thậm chí có chút ghen tị với nương nương, cho nên ngày đó ở ngự hoa viên, nô tì mới thần xui quỷ khiến nói vương muốn gặp nô tì, kỳ thật, là nô tì cố ý nói như vậy, xin nương nương tha thứ.”

“Tiểu Ngọc không có việc gì, đứng lên đi, chuyện này không trách người.” Nguyễn Nhược Khê nâng nàng dậy, bản thân nên cảm ơn Tiểu Ngọc thẳng thắn thành khẩn, cũng hiểu được, chuyện này là mâu thuẫn trong lòng Tiểu Ngọc.

“Cám ơn nương nương, bây giờ Tiểu Ngọc cảm thấy tâm tình thoải mái hơn nhiều, rốt cục không cần khiến bản thân chịu áp lực, thật ra ngày hôm qua, nô tì có thể hiểu rõ ràng, trong lòng vương yêu chính là nương nương.” Tiểu Ngọc thả lỏng nói.

“Tiểu Ngọc, vậy bây giờ người muốn như thế nào? Người dù sao cũng là nữ tử đã được phong phi của chàng, người có nghĩ là đam lao phải theo lao không?” Nguyễn Nhược Khê thử hỏi, dù sao mình nhất định phải rời đi, không bằng thành toàn cho nàng.

“Không, nương nương, Tiểu Ngọc không muốn, vương hoàn toàn không thích Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc chỉ muốn hầu hạ nương nương, nương nương cầu vương, để nô tì trở lại bên người nương nương.” Tiểu Ngọc khẩn cầu nói.

“Tiểu Ngọc, chuyện này không thể, nếu thực sự làm như vậy, người ở trong hoàng cung nên làm người như thế nào, người khác không biết nội tình bên trong, huống chi, ta sẽ phải rời đi, đến lúc đó, người nên làm sao bây giờ?” Nguyễn Nhược Khê lắc lắc đầu, không đồng ý nói.

“Vậy nương nương thấy nô tì nên làm sao bây giờ?” Tiểu Ngọc cũng không có chú ý, cầu cứu nhìn nàng.

“Tiểu Ngọc, nếu người không muốn đam lao đành theo lao, như vậy ta để vương chuẩn bị một chút bạc cho người, tiễn người xuất cung, người thấy vậy được không?” Nguyễn Nhược Khê suy nghĩ một chút, hỏi.

“Xuất cung?” Trên mặt Tiểu Ngọc mang theo kinh hãi

“Thực sự có thể sao?” Nàng nằm mơ cũng muốn xuất cung, ở cùng một chỗ với người nhà.

“Chỉ cần người muốn, có thể.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

“Cám ơn nương nương, cám ơn nương nương.” Tiểu Ngọc quỳ trên mặt đất cảm kích dập đầu.

“Lên đến đi, ta đi nói với vương.” Nguyễn Nhược Khê lại nâng nàng dậy.

Ngự thư phòng.

“Nương nương, người đã đến rồi, vương ở bên trong, nô tài mở cửa cho người.” Tiểu Lí Tử thấy nàng, không cần thông báo, trực tiếp mở cửa để nàng đi vào.

“Vương đang làm gì?” Nguyễn Nhược Khê thuận miệng hỏi.

“Vương đang xem tấu chương.” Tiểu Lí Tử trả lời.

Nguyễn Nhược Khê gật đầu, sau đó đi vào.

Nghe được tiếng bước chân, Tây Môn Lãnh Liệt ngẩng đầu lên, thấy nàng, khóe môi lộ ra một tia nụ cười ôn nhu, đi tới, ôm lấy nàng nói:

“Sao nàng lại đi tới đây?”

“Nhớ chàng cho nên tới.” Nguyễn Nhược Khê đưa tay ôm lấy hắn, tựa vào trong vòng ôm ấm áp của hắn, nghĩ tất cả chuyện hắn làm vì mình, lại là cảm động, lại oán giận.

“Thực sự vậy sao? Mới không thấy ta một lúc đã nhớ ta, vậy không bằng, chúng ta hồi Tử Uyển.” Tây Môn Lãnh Liệt ái muội nói.

“Đi.” Nguyễn Nhược Khê lập tức đẩy hắn ra, trong lòng cũng rất cao hứng, đột nhiên nghĩ đến mục đích mình đến đây, không khỏi nhìn hắn, vẻ mặt ảm đạm nói:

“Lãnh Liệt, đêm nay có phải chàng muốn đi chỗ Tiểu Ngọc không?”

Tiểu Ngọc? Nàng không nhắc đến, hắn dường như đã quên, trong lòng thở dài, ngoài miệng lại nói:

“Nếu nàng không muốn ta liền ở cùng nàng.”

“Quên đi, vậy chàng tự mình quyết định đi, cho tới bây giờ ta vẫn chưa hỏi qua, chàng thích Tiểu Ngọc cái gì? Bây giờ có thể nói cho ta không?” Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn nghiêm túc hỏi.

“Không có lý do gì.” Tây Môn Lãnh Liệt nói, nói thật, cho tới bây giờ hắn chưa từng để ý Tiểu Ngọc, sao biết được?

“Không sao, chàng không nói, ta cũng đã nghĩ thông suốt, sẽ không ăn dấm chua, ngược lại, ta sẽ thật cao hứng, có nàng chiếu cố chàng.” Nguyễn Nhược Khê thoải mái nói, vẻ mặt mỉm cười.

“Thật sao?” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng, nàng nói như vậy, là có ý gì? Chẳng lẽ nàng lại muốn.....

“Còn muốn gạt ta, chàng thực ngốc.” Nguyễn Nhược Khê lấy tay véo mũi hắn, rốt cục nhịn không được nói:

“Ta đã biết rồi, cảm ơn chàng, cảm ơn chàng dụng tâm khổ sở như thế.”

“Nàng đã biết? Nàng biết cái gì?” Tây Môn Lãnh Liệt sửng sốt, sao nàng lại biết? Chẳng lẽ là Tiểu Ngọc nói cho nàng?

“Cái gì nên biết đều biết, Tiểu Ngọc đã nói cho ta, chàng còn muốn giấu diếm ta sao?” Ánh mắt Nguyễn Nhược Khê nén giận nhìn hắn, hắn thật sự làm nàng vừa yêu vừa hận.

“Nàng ta nói cho nàng sao?” Tây Môn Lãnh Liệt híp mắt, nàng cứ nhiên vi phạm mệnh lệnh của mình.

“Nàng nói cho ta hay không, thật ra không quan trọng, kỳ thật, ta đã sớm nghĩ tới.” Nguyễn Nhược Khê nói, chuyện này có lẽ là trong nhà chưa tổ ngoài ngõ đã thông, chỉ là nàng không nhìn ra mà thôi.

“Nhược Khê, ta không muốn mất đi nàng, nàng biết không?” Tây Môn Lãnh Liệt ôm lấy nàng, một khi nàng đã biết, hắn cũng không cần che giấu.

“Trước tiên đừng nói những cái này, chàng lợi dụng Tiểu Ngọc, vậy làm sao bây giờ? Không bằng, cứ đâm lao theo lao, để nàng thực sự là phi tử của chàng đi.” Nguyễn Nhược Khê nói, trong lòng cũng thử thăm dò.

“Không có khả năng, ta sẽ bồi thường nàng ta.” Tây Môn Lãnh Liệt không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Chàng muốn bồi thường như thế nào?” Nguyễn Nhược Khê ngẩng đầu hỏi.

“Để nàng ở trong hoàng cung thì không có khả năng, cách tốt nhất, chính là tiễn nàng rời khỏi chỗ này, sống cuộc sống bình thường.” Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Được, cứ như vậy đi? Chẳng qua, chàng phải cấp cho nàng chút bồi thường.” Nguyễn Nhược Khê lập tức nói.

Tây Môn Lân Liệt lúc này mới nhìn nàng, đôi mắt híp lại nói:

“Nhược Khê, chỉ sợ nàng đã sớm nghĩ xong rồi, cố ý dẫn dụ ta.”

“Sao lại nói khó nghe như vậy, chàng phải nói chúng ta tâm linh tương thông, không cần nói ra đối phương cũng hiểu.” Nguyễn Nhược Khê đưa tay ôm lấy cổ hắn làm nũng nói.

“Những lời này, ta thích?” Tây Môn Lân Liệt lấy tay xoa xoa cái mũi của nàng.

“Chàng không biết, chàng đã giết hại một cô gái, Tiểu Ngọc thích chàng, chàng biết không?” Nguyễn Nhược Khê cố ý bĩu môi.

“Không biết.” Tây Môn Lân Liệt đáp nhanh, ôm lấy nàng nói:

“Ta cũng không thêm để ý, nữ nhân ta để ý chỉ có một mình nàng.”

Nguyễn Nhược Khê nhìn hắn, cảm giác được ấm áp, được hạnh phúc, nàng giống như dừng lại ở giờ khắc này, nhưng nàng biết, nàng không thể, có những lời này của hắn là đủ rồi.

143. Chương 144: Giải Lời Nguyên

Tây Môn Lân Liệt hạ lệnh, nói Ngọc phi chết bệnh, trong hoàng cung cũng không còn ai là Vân phi, mặt khác còn cho Tiểu Ngọc hai vạn lượng bạc trắng cùng một ít trang sức châu báu, xem như là bồi thường cho nàng.

Trong hoàng cung.

“Nương nương, vì sao bây giờ người muốn nô tì đi, nô tì muốn hầu hạ nương nương.” Tiểu Ngọc khóc nói, nương nương trúng độc, nàng muốn ở cùng nương nương đến giây phút cuối cùng.

“Tiểu Ngọc, tâm ý của người ta nhận, người đi đi, hãy về nhà đi, ở cùng một chỗ với người nhà.” Nguyễn Nhược Khê an ủi nàng.

“Nô tì cảm ơn nương nương.” Tiểu Ngọc quỳ trên mặt đất trình trọng dập đầu ba cái, nàng cũng coi như trong họa có phúc.

“Tiểu Ngọc, đứng lên đi.” Nguyễn Nhược Khê nâng nàng dậy, đôi mắt cũng bắt đầu rơi lệ, kỳ thật trong lòng nàng cũng không đành, dù sao nàng cũng có tình cảm với Tiểu Ngọc.

“Nương nương, nhất định phải bảo trọng, Tiểu Ngọc sẽ cầu nguyện cho người.” Tiểu Ngọc ôm lấy nàng, nghẹn ngào nói.

“Người cũng bảo trọng.” Nguyễn Nhược Khê buông nàng ra.

“Nương nương, hẹn gặp lại.” Tiểu Ngọc rút cục xoay người chậm rãi lên xe ngựa, mỗi bước đi đều quay đầu lại, trong mắt đều là không nỡ.

Nhìn xe ngựa Tiểu Ngọc đi càng lúc càng xa, Nguyễn Nhược Khê mới chậm rãi trở về, Như phi đi rồi, Tiểu Ngọc đi rồi, kế tiếp, nàng cũng nên đi.

Một mình ngồi ở trong phòng, lấy tay chống cằm, nhìn ngoài cửa sổ ngắm người.

Tây Môn Lân Liệt lặng lẽ đi đến phía sau của nàng, ôm lấy nàng.

“Suy nghĩ cái gì vậy? Tiểu Ngọc đi rồi sao?”

“Ừ, đi rồi.” Nguyễn Nhược Khê xoay người lại, gạt đầu, lẳng lặng tựa đầu vào trước ngực hắn, hưởng thụ khoảnh khắc an bình này.

“Nhược Khê, có muốn ra ngoài đi dạo một lát không?” Tây Môn Lân Liệt buông nàng ra, kéo tay của nàng.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê gạt đầu, vừa lúc nàng có chuyện nói với hắn.

Trong ngự hoa viên.

Nguyễn Nhược Khê tựa vào trong lồng ngực hần, nhìn hoa sen nở rộ kia, nghĩ không biết mở miệng với hần như thế nào .

“Lãnh Liệt.”

“Nhược Khê.”Hai người đồng thời mở miệng.

“Ta nói trước.”Lúc này nàng giành nói trước, thật ra không cần nghĩ, bọn họ cũng biết đối phương muốn nói gì? Cho nên, nàng muốn nói trước.

“Chúng ta ai cũng không cần nói.”Tây Môn Lãnh Liệt nói, hần không muốn nghe, hần sao lại không đoán ra nàng muốn nói gì.

“Lãnh Liệt, không cần trốn tránh.”Nguyễn Nhược Khê đưa tay xoa mặt hần lại.

“Thực ra đến bây giờ chúng ta còn cần quan tâm tới sinh tử nữa sao? Còn cần thiên trường địa cửu sao (ý là bọn họ yêu nhau hiểu nhau là đủ rồi, yêu nhau không nhất thiết phải ở bên nhau bạc đầu răng long)? Chỉ cần có tình yêu, chúng ta đều sống ở trong lòng nhau là được rồi, không phải sao?”

“Nhược Khê.....”Tây Môn Lãnh Liệt vừa muốn nói chuyện, đã bị nàng lấy tay che.

“Không cần nói, nghe ta nói, ta yêu chàng, ta hy vọng chàng sống khỏe mạnh, chàng biết không? Cho nên xin chàng thành toàn cho ta, đồng ý với ta.”

Nhìn thấy ánh mắt nàng chân thành như thế, Tây Môn Lãnh Liệt biết, mình không cần nói gì, nàng nói rất đúng, bọn họ bây giờ còn cần quan tâm tới sinh tử sao?

“Lãnh Liệt, không cần cự tuyệt ta, vì chàng, ta rất hạnh phúc.”Nguyễn Nhược Khê tựa vào trước ngực hần.

“Nhược Khê.”Tây Môn Lãnh Liệt ôm chặt nàng, hần trừ đồng ý còn có thể nói cái gì nữa đây?

Những ngày sau đó, bọn họ ở chung rất vui vẻ, không quan tâm tới tất cả mọi chuyện, chỉ quý trọng những ngày hiện tại.

Đêm trăng tròn, vẫn đúng hạn mà đến.

“Thu Diệp, lấy chiếc giá y (áo cưới) đỏ kia ra đây.”Nguyễn Nhược Khê phân phó nói.

“Vâng, nương nương, đêm nay người muốn muốn múa sao?”Thu Diệp hỏi.

“Ừ, múa, cho nên, người phải trang điểm cho ta đẹp nhất.”Nguyễn Nhược Khê gật đầu.

“Nương nương yên tâm, nô tì nhất định biến người trở thành đẹp nhất.”Thu Diệp nói.

Nguyễn Nhược Khê đứng ở trước gương đồng, nhìn chính mình, nàng muốn lưu lại cho hần thời khắc nàng đẹp nhất, để hần nhớ kỹ mình.

Lúc Tây Môn Lãnh Liệt đi vào, liền thấy nàng kinh diễm như vậy.

“Lãnh Liệt, ta đẹp không?”Nguyễn Nhược Khê xoay một vòng cổ ý thoải mái hỏi.

“Đẹp, nàng đẹp nhất.”Tây Môn Lãnh Liệt gắt gao ôm lấy nàng, nghĩ chỉ còn mấy canh giờ, nàng phải rời khỏi, hần thực sự không thể chấp nhận.

“Chàng cũng vậy, chàng tuần tú nhất, chúng ta là anh hùng mỹ nhân.”Nguyễn Nhược Khê không muốn làm không khí nặng nề thương cảm như vậy, trêu ghẹo nói, che dấu nội tâm thương cảm.

“Đói không? Chúng ta đi dùng bữa.”Tây Môn Lãnh Liệt nắm tay của nàng hỏi.

“Được.”Nguyễn Nhược Khê nhìn hần, hần nói cái gì cũng được, có thể cùng hần ăn một bữa cơm cuối cùng này, nàng cũng rất hạnh phúc.

Bóng đêm lặng lẽ đến, trong ám thất. (phòng tối)

“Phượng Minh, trói chặt ta.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó, hấn sợ mình không chịu được sẽ khiến người khác bị thương.

“Được, vương.” Phượng Minh gật đầu.

“Không cần, Lãnh Liệt, ta tin chàng, chàng có thể chịu được.” Nguyễn Nhược Khê cầm tay hấn, nàng không muốn nhìn thấy hấn thống khổ bị trói ở đây như thế.

“Vì nàng, ta sẽ cố chịu đựng.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn nàng, trong mắt đều là thống khổ, lời nguyên này rất cực giải trừ, nhưng là dùng người yêu nhất để đổi lấy.

“Ừ.” Nguyễn Nhược Khê gật đầu, không biết vì sao nước mắt không nhịn được rơi xuống.

“Phượng Minh, nếu ta không thể không chế được, bảo vệ nàng.” Tây Môn Lãnh Liệt phân phó.

“Yên tâm, vương, ta sẽ làm.” Phượng Minh trả lời, kỳ thật phân phó như vậy là dư thừa, nàng đến để giải trừ lời nguyên cho hấn.

Bốn mắt nhìn nhau, cho nhau cái nhìn, trong đó đều là tình cảm, thời gian trôi qua từng giây.

Tây Môn Lãnh Liệt chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, hấn biết thân thể đã bắt đầu từ từ biến đổi, nhưng cố chịu.

Phượng Minh tính tính thời gian, đột nhiên mở to mắt, hấn biết đã đến giờ.

Biến đổi hóa ra càng lúc càng đau đớn, Tây Môn Lãnh Liệt cắn răng cố chịu, không muốn để nàng nhìn thấy khác thường.

Nhưng Nguyễn Nhược Khê đã phát hiện mồ hôi từ trên đầu hấn, từng giọt từng giọt chảy xuống, sắc mặt cũng bắt đầu khó coi, giữ chặt tay hấn một chút, trên tay hấn đã xuất hiện móng tay thật dài, cùng bộ lông râm màu xám.

“Tránh ra.” Tây Môn Lãnh Liệt khốn khổ nói.

“Nhược Khê, tránh ra phía sau, hấn rất khó không chế chính mình.” Phượng Minh lôi nàng lại.

“Nhưng ta nên làm sao bây giờ? Chàng thống khổ như vậy, vậy mà ta không giúp được việc gì.” Nguyễn Nhược Khê nhìn hấn, đau lòng khóc, đột nhiên giữ chặt hấn nói:

“Phượng Minh, bây giờ ta giúp chàng giải trừ lời nguyên được không? Chàng có thể chịu ít thống khổ không?”

“Không được, phải chờ người biến thành sói, mới có thể, chúng ta chỉ có thể chờ.” Phượng Minh lập tức đích nói đến.

“Vậy ta có thể làm cái gì? Chàng thống khổ như vậy, người nói cho ta biết đi?” Nguyễn Nhược Khê nhìn thấy Tây Môn Lãnh Liệt nắm chặt hai tay, thân thể chịu thống khổ cực điểm, trên đầu đều là mồ hôi lạnh, nghĩ hấn chịu thống khổ như vậy mười mấy năm, nàng liền đau lòng.

“Nhược Khê, chúng ta cái gì cũng không thể làm.” Phượng Minh bắt đắc dĩ nói, nếu có thể làm gì, hấn đã sớm làm.

“A.....” Tây Môn Lãnh Liệt đột nhiên thống khổ rống lên to hơn, đồng thời, quần áo trên người cũng bị nát vụn ra, trong nháy mắt, hấn đã biến thành một đầu sói.

“Nhược Khê, mau.” Phượng Minh phân phó.

Nguyễn Nhược Khê lập tức từ trong lòng lấy ra một thanh chủ thủ, không chút do dự hung hăng rạch trên cổ tay mình, máu tươi tức khắc chảy ra.

“Tay đặt ở trên người vương.” Phượng Minh lại phân phó.

Nguyễn Nhược Khê vội vàng đặt ở trên người hấn, để máu tươi chảy trên người hấn.

“A.....” Tây Môn Lãnh Liệt thống khổ rống lên.

“Nhược Khê, dùng lời thề người yêu vương nhất, thề với người đi.” Phượng Minh lại phân phó.

“Lời thề yêu nhất?” Nguyễn Nhược Khê sững sốt, lại mở miệng xướng:

“Nhĩ vấn ngã ái nhĩ hữu đa thâm, ngã ái nhĩ hữu kỷ phân... .”(bài này được sử dụng trong phim Cô em họ Cát Tường - Triệu Vy hát , phim Bốn chị em gái , và được Kenny G thổi saxo, tên tiếng Việt là ánh trắng nói hộ lòng tôi) Nàng thâm tình nhìn hấn, dùng hết tấm lòng để xướng, nhìn máu tươi trên tay mình không ngừng chảy, từ trên người hấn xuống dưới chân.

“A.....” Tây Môn Lãnh Liệt biến thành sói thống khổ rống to.

“Ngã đích tình dã chân, ngã đích ái dã thâm.” Nàng vừa rơi lệ, vừa xướng, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, nhưng nàng vẫn cố chịu.

Trước mắt xảy ra biến hóa kì diệu, chỗ nào được máu chảy qua, từ từ biến đổi trở về, còn máu tươi kia biến mất không thấy.

Khóe môi Nguyễn Nhược Khê mang theo nụ cười, vẫn xướng thâm tình như trước, Phượng Minh biết nàng không chống đỡ được, đi qua, đỡ ở phía sau nàng, cầm lấy cánh tay của nàng vẫy qua người vương.

“Nguyệt lượng... . . Đại biểu... . Ngã đích... . . Tâm.” Lúc nàng xướng gián đoạn hết câu cuối cùng, nàng chỉ nhìn thấy trước mặt mơ màng có một bóng người, hấn đã giải trừ được lời nguyện, lúc mất đi tri giác, nàng chỉ nghe thấy một tiếng la thống khổ.

“Nhược Khê.”

“Vương, người thế nào?” Phượng Minh buông Nguyễn Nhược Khê, đỡ lấy vương, sắc mặt đang tái nhợt.

“Ta không sao.” Tây Môn Lãnh Liệt lập tức đẩy hấn ra, nhìn người ngã trên đất, ngồi xuống, ôm lấy nàng, từng giọt từng giọt lệ rơi trên mặt của nàng.

“Nhược Khê.” Tiếng kêu thống khổ lại vang lên, không ngừng hôn trên trán của nàng.

Phượng Minh ở một bên đôi mắt cũng ngấn lệ, không muốn quấy rầy hấn.

Tây Môn Lãnh Liệt đưa tay vuốt ve khuôn mặt bình thản của nàng, không có một tia máu, trắng bệch dọa người, nhưng trên môi lại nở nụ cười hạnh phúc, trong mắt hấn vẫn đẹp như vậy, đẹp khiến người ta động tâm.

“Vương, để Nhược Khê ngủ yên đi.” Quá một lúc lâu, Phượng Minh rốt cục nhịn không được nói.

Tây Môn Lãnh Liệt lúc này mới đứng dậy ôm lấy nàng, từng bước từng bước đi ra khỏi ám thất, giá y đỏ thẫm kéo dài trên đất, đẹp đến lạnh lẽo.....

Nương nương đi rồi, mọi người trong hoàng cung không dám tin, nhưng không tin không được, cũng không ai biết vì sao nàng ra đi, lại cũng không dám hỏi vì sao, bởi vì sau khi nàng đi, vương ngồi trước lăng mộ của nàng ba ngày ba đêm, mới để người hạ táng nàng, nhưng từ đó về sau, không ai có thể thấy lại nụ cười trên mặt vương, hấn thường xuyên một người ngây ngốc ở Tử Uyển?

Linh hồn Nguyễn Nhược Khê phiêu bạt giữa không trung, nàng biết, chính lần này nàng chết thật.

“Nguyễn Nhược Khê.” Một âm thanh âm trầm đột nhiên từ đỉnh đầu truyền đến.

“Ai.” Nàng vừa ngẩng đầu liền thấy Hắc Bạch Vô Thường kéo mang theo lưỡi hái tử thần đứng ở đó, khiến nàng hoảng sợ, trên đời này thật sự có Hắc Bạch Vô Thường, bọn họ đến bắt mình sao.

“Nguyễn Nhược Khê, mạng ngươi vốn không hết, bây giờ cổ đại và hiện đại đều có một người thích hợp với thân thể của ngươi, ngươi tự mình lựa chọn trở lại đâu, chúng ta liền đưa ngươi đi.” Hắc Bạch Vô Thường trực tiếp nói, dường như không muốn dơ dài. (nhiều lời)

“Cái gì?” Nguyễn Nhược Khê ngây ngẩn cả người.

“Nghe không rõ sao, ngươi chỉ cần nói ngươi muốn ở lại cổ đại hay quay về hiện đại?” Bạch Vô Thường giải thích.

“Ta có thể ở lại cổ đại sao? Có phải còn có thể gặp được Tây Môn Lãnh Liệt hay không?” Nguyễn Nhược Khê có chút mừng như điên, không nghĩ tới nàng còn có thể Tá Thi Hoàn Hồn.

“Nguyễn Nhược Khê, chúng ta vốn không nên lộ ra thiên cơ, nhưng thấy người yêu thương sâu sắc vậy, liền nói cho người một ít, người có thể gặp được hần, chẳng qua, người muốn ở lại cổ đại, phải đợi ba năm sau mới có cơ hội Tá Thi Hoàn Hồn.”Hắc Vô Thường nói.

“Ba năm, lâu như vậy, vậy ta phải ở trong đại ngục ba năm sao.”Nguyễn Nhược Khê không khỏi kêu lên, trong đầu xuất hiện này hình ảnh u ám đáng sợ.

“Ha ha.”Bạch Vô Thường đột nhiên cười, nói:

“Người yên tâm, địa ngục ba ngày, nhân gian ba năm.”

“Ta ở lại cổ đại.”Nguyễn Nhược Khê hạ định quyết tâm nói, cho dù thực sự ở địa ngục ba năm, nàng cũng muốn ở cổ đại, trở lại bên người hần.

“Được, một khi người đã quyết định, vậy đi thôi.”Hắc Vô Thường nói.

“Cám ơn các người.”Khóe môi Nguyễn Nhược Khê mang theo nụ cười, nàng thực sự cảm ơn bọn họ, để nàng có thể trở lại bên người hần, ba năm, Tây Môn Lãnh Liệt, chàng phải chờ ta, tốt nhất đừng để lúc ta gặp lại chàng, phi tần thành đàn.

144. Chương 145: Kết Cục

Trong hoàng cung, thân ảnh cao ngất của Tây Môn Lãnh Liệt đứng ở trong sân của Tử Uyển, nhớ từng cái nhẩn mày, nụ cười của Nguyễn Nhược Khê, từng chút từng chút của nàng, còn kĩ thuật múa tuyệt đẹp điều luyện của nàng nữa.

“Vương, ba năm rồi, năm nay tuyển tú thần đã thay vương làm chủ, một tháng sau liền tiến hành.”Phượng Minh đi đến phía sau hần, thở dài nói.

“Tùy tiện.”Tây Môn Lãnh Liệt xoay người lại, một chút cũng không để ở trong lòng.

“Vương đáp ứng, vậy thần liền đi chuẩn bị.”Phượng Minh nói, nhìn thân ảnh cô đơn kia của hần, chính mình cũng có chút đau lòng, ba năm rồi, cho tới bây giờ vương không có sủng hạnh nương nường trong cung, lại càng không muốn nói tuyển tú nữ, vì thế các đại thần đều nghị luận, chỉ có mình biết hần là vì Nhược Khê.

“Ừ.”Tây Môn Lãnh Liệt tùy ý gật đầu, tâm tư hoàn toàn không đặt ở đó, ba năm rồi, Nhược Khê, nàng đã rời đi ba năm rồi, từ ngày nàng rời đi đó, ta liền thề thủ thân ba năm vì nàng, không nghĩ tới, thời gian ba năm, trong nháy mắt đã hết.

Hoàng cung bố cáo ra ngoài, tất cả nữ tử mười lăm tuổi đến mười tám tuổi đều có thể dự tuyển tú nữ, đặc biệt là tiểu thư con nhà quyền quý.

Trong đó có muội muội của Vũ Khuynh Thành, Vũ Khuynh Nhan lại được Phượng Minh cố ý cân nhắc vào danh sách, chỉ vì dung mạo của nàng và Vũ Khuynh Thành có năm phần tương tự, hần hy vọng, vương có thể hồi phục lại từ đau buồn của Nhược Khê.

Vũ gia.

“Ta không cần, ta không muốn đi tuyển tú nữ.”Một nữ tử dung mạo xinh đẹp vẻ mặt quật cường bất bình nói.

“Nhan Nhi, chuyện này không thể theo ý con.”Một phu nhân xinh đẹp quý phái ở một bên hảo ngôn (lời hay ý tốt) khuyên bảo.

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng không đi.”Vũ Khuynh Nhan vẫn không chịu như trước.

“Lớn mật, chuyện này người nói không thì có thể không sao ? Người đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi.”Lão gia Vũ gia tức giận, hung hăng vỗ bàn nói.

“Ta không đi, nếu người bắt ta đi, vậy ta để thi thể lại.”Vũ Khuynh Nhan cũng hung hăng nói, không có chút sợ sệt hay nhượng bộ.

“Tốt, tốt.”Vũ lão gia bị nàng chọc giận sắc mặt đỏ bừng, lấy tay ôm ngực ho.

“Lão gia.”Phu nhân vội vàng vuốt ngực cho hần, một bên trách nói:

“Nhan Nhi, sao con có thể lớn rồi mà không biết đạo lý như vậy.”

“Cha, nương.”Vũ Khuynh Nhan đột nhiên quỳ xuống lúc này mới nhìn bọn họ nói:

“Nữ nhân không muốn đi hoàng cung, đại tỷ, nhị tỷ đều chết ở trong hoàng cung, chẳng lẽ các người cũng muốn cho nữ nhân đi chịu chết sao?”

Nghe nói về Vũ Khuynh Quốc, Vũ Khuynh Thành, Vũ lão gia cùng Vũ phu nhân, vẻ mặt rõ ràng bi thương, rất lâu, Vũ lão gia mới thở dài nói:

“Nhan Nhi, bây giờ không giống trước, thần bảo vệ đã không uống máu người nữa, người cũng không là huyết nô, người là đi tuyền phi.”

“Không, mặc kệ có phải hay không, nữ nhân đều không đi.”Vẻ mặt Vũ Khuynh Nhan quật cường.

“Nhan Nhi, không phải cha mẹ muốn để người đi, chúng ta cũng luyến tiếc, nhưng đó là mệnh lệnh của vương, chúng ta không có biện pháp cãi lại, nhưng kháng lệnh cả nhà mất đầu tịch thu gia sản, Nhan Nhi, không phải nương nhẫn tâm.”Vũ phu nhân vừa nói vừa rơi lệ.

Vũ Khuynh Nhan thân mình cứng đờ, nàng không nên bức phụ mẫu như

vậy, nhưng nàng cũng không muốn thỏa hiệp, một câu

“Ta hiểu được.”Xoay người liền yên lặng hướng phòng mình đi đến.

“Nó cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.”Vũ lão gia thở phào nói.

Vũ phu nhân nhìn theo bóng dáng nữ nhân, sắc mặt đột nhiên biến đổi nói:

“Không được.”Cuống quít hướng phòng nữ nhi đi tới.

“Làm sao vậy? Phu nhân.”Vũ lão gia cũng đuổi theo.

Bính một tiếng mở cửa ra, phu nhân liền thấy Vũ Khuynh Nhan treo cổ trên trần nhà, bị dọa lập tức ngã xuống đất ra sức hô:

“Người đâu, cứu tiểu thư.”

Sau đó Vũ lão gia đi tới cũng bị dọa ngây ngốc ở tại chỗ, thấy người hầu đưa nàng xuống, đặt trên giường.

Vũ phu nhân, Vũ lão gia, mới lão đảo đi tới trước giường, giữ chặt tay của nàng, khóc ròng nói:

“Nhan Nhi, sao con ngốc như vậy, Nhan Nhi, con tỉnh đi, nương không thể mất con nữa, chỉ cần con tỉnh, nương sẽ không ép con.”

Nguyễn Nhược Khê phút chốc lập tức mở to mắt, chợt nghe đã có người khóc bên tai mình, chết tiệt, Hắc Bạch Vô Thường, cũng không để lộ cho nàng biết nàng tới nơi nào, chỉ nói đã đến giờ, liền đem nàng đẩy xuống.

“Nhan Nhi, con tỉnh rồi.”Thấy nàng mở to mắt, Vũ phu nhân ngẩn ra, sau đó vui mừng nói:

“Thật tốt quá, thật tốt quá, ông trời phù hộ.”

Nguyễn Nhược Khê không có ra tiếng, chỉ bình tĩnh quan sát động tĩnh, dù sao nàng cũng phải từ từ nghe ngóng một chút xem đây là nơi nào? Sao mình có thể đến?

“Nhan Nhi, con thế nào rồi? Để nương nhìn xem.”Vũ phu nhân cẩn thận nhìn nàng.

“Tránh ra.”Vũ lão gia lại thoáng cái kéo tay nàng, sắc mặt hung ác nói với Nguyễn Nhược Khê:

“Người cho dù chết, cũng phải tiến cung tuyền tú.”

“Lão gia, người muốn bức chết nữ nhân sao?”Vũ phu nhân hỏi hần.

“Chẳng lẽ nàng muốn cho trên dưới Vũ gia chúng ta chôn cùng nó sao?”Vũ lão gia quát, hần cũng không muốn kiên quyết như vậy, nhưng hần phải kiên quyết.

Tuyển tú? Vũ gia? Nguyễn Nhược Khê sững sốt, trong lòng một trận mừng như điên, mình đã trở lại, vội vàng nói:

“Cha, nương, nữ nhân nguyện ý tuyển tú.”

Một câu, làm Vũ phu nhân, Vũ lão gia sững sốt nửa ngày.

“Nhan Nhi, con không cần lừa nương.” Vũ phu nhân cho rằng nàng còn muốn tự sát, thật cẩn thận nhìn nàng.

“Nương, nữ nhân là thật tâm.” Nguyễn Nhược Khê vội vàng nói, nàng nghĩ hãn thân thể này nhất định là không chịu tuyển tú mới tự sát.

“Con thực sự hiểu rõ rồi sao? Không phải con dù chết cũng không chịu đi sao?” Vũ phu nhân vẫn lo lắng.

“Nương, nữ nhân hiểu rõ rồi, phụ thân và nương nuôi nữ nhân lớn cũng không dễ dàng, lại nói tiến cung, cũng không nhất định là bị vương lựa chọn, nếu lựa chọn, nữ nhân cũng một bước lên trời, các người cũng được thơm lây.” Nguyễn Nhược Khê nghiêm túc nói.

“Được, được, Nhan Nhi thoảng cái đã trưởng thành.” Đôi mắt Vũ phu nhân ngấn lệ.

“Nhan Nhi, vậy người nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày sau, liền tiến cung, cha mẹ đi ra ngoài trước.” Đôi mắt Vũ lão gia cũng ướt át nói, thật không dám tin rằng, chỉ thoảng cái nàng đã trưởng thành.

“Được.” Nguyễn Nhược Khê gật gật đầu,

“Cha mẹ đi thông thả.”

Chờ cửa phòng bị đóng lại, nàng mới kích động khó có thể kiềm chế được, nàng rất muốn lập tức nhìn thấy hãn, không biết, ba năm qua hãn sống tốt không? Đột nhiên nghĩ đến hãn tuyển phi, đôi mắt híp lại, Tây Môn Lân liệt chàng chờ đi.

Ba ngày sau. Cửa Vũ gia.

Nguyễn Nhược Khê đang được Vũ phu nhân dẫn dò trăm ngàn thứ, ánh mắt lưu luyến không rời, ngồi vào xe ngựa tiến cung, trong ba ngày, nàng cũng hiểu được thân phận của mình, số phận sao lại trùng hợp như thế, nàng cứ nhiên lại ở trên người muội muội Vũ Khuynh Thành, đây có phải là thiên ý không.

Lén xốc rèm xe, nhìn ra xung quanh, ba năm, mọi thứ ở đây dường như chưa từng thay đổi, chỉ là không biết hãn có thay đổi hay không.

Xe ngựa dừng lại, nàng biết đã đến hoàng cung, nàng gần hãn trong gang tấc mà biển trời cách mặt, bước từng bước, trái tim lại không khống chế được nhảy dựng lên

“Đến đây, đến đây, các người đều xếp hàng lại, đợi lát nữa vào đại điện bái kiến vương.” Một ma ma hô, tập trung những người xuống xe ngựa lại.

Nguyễn Nhược Khê kỳ quái đi trong đám đó, chẳng lẽ không học lễ nghi, không học quy củ sao? Ngó xung quanh cũng thấy các tiểu thư khác cũng nghi hoặc như mình.

“Khụ khụ.” Ma ma cố ý ho khan một tiếng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, sau đó mới nói:

“Các người nhất định rất nghi hoặc, sao lại không học quy củ liền trực tiếp gặp vương, ta nói cho các người, đây là vương phân phó, chờ đến đó, cử chỉ của các người tốt, có bản lĩnh thể hiện tài năng xuất chúng của mình để vương coi trọng các người, cho nên, nên làm như thế nào các người trong lòng đã có dự liệu, bây giờ từng người đi qua mặt ta.”

Các thiếu nữ rất tự giác xếp thành hàng, từng người đi đến trước mặt của nàng ta, hơi hành lễ. Ma ma lấy tay chỉ vào nữ tử đi tới trước mặt mình nói:

“Người, người, người..... Đều đi ra.”

Các nữ tử khác cũng đứng ra một bên, người cuối cùng là Nguyễn Nhược Khê, nàng cũng hơi hành lễ, nhưng động tác kia, tay không đúng chỗ, nàng chưa từng học qua, đương nhiên không làm tốt như các nàng kia.

“Người đi ra.” Ma ma chỉ vào nàng.

“Ta?” Nguyễn Nhược Khê khẽ nhấc đầu, sau đó muốn đi đến một bên, gay go rồi nàng không trúng tuyển. Nhưng vừa mới ngẩng đầu lên, khiến ma ma thấy rõ khuôn mặt giống đến năm phần nàng, vội vàng hỏi “Người tên gì?”

“Vũ Khuynh Nhan.” Nguyễn Nhược Khê trả lời, đã quên hành lễ.

Tiểu thư Vũ gia. Ma ma sửng sốt, vội vàng cười làm lành đáp:

“Vũ tiểu thư, mời đi bên này.” Đây là quốc sư đặc ý dẫn dò, nàng thiếu chút nữa phạm sai lầm rồi.

“Ừ.” Nguyễn Nhược Khê không có hỏi nguyên nhân trực tiếp đi qua.

Ma ma lúc này mới nhìn nữ tử bị chỉ đi ra nói:

“Các người có thể lui xuống.” Ý là, đã bị loại.

Nguyễn Nhược Khê lúc này mới thấy rõ, hơn một trăm nữ tử, trải qua sự lựa chọn của nàng ta, cũng còn lại ba mươi mấy.

“Ma ma, được chưa? Vương đang đợi.” Một công công đi tới nói.

Tiểu Lí Tử, Nguyễn Nhược Khê liếc mắt liền nhận ra hắn.

“Được rồi, công công xong rồi.” Ma ma bồi cười nói.

“Vây đi thôi.” Tiểu Lí Tử công công nói.

“Được, vậy đi.” Ma ma hướng về phía các nàng vẫy tay nói:

“Đi theo ta.”

Tuyển tú trong cung.

“Vương, đây là những tú nữ, đều là những mỹ nữ tú ngoại tuệ trung (bên ngoài xinh đẹp bên trong thông minh), vương nên nhìn thử xem.” Phụng Minh ở một bên nói.

“Phải không? Vậy ta cho người chọn trước một người.” Tây Môn Lãnh Liệt nhìn hắn nói, đương nhiên bản thân hiểu được nỗi khổ tâm của hắn, chỉ tiếc mình không có tâm tư kia.

“Vương, đây là tuyển tú nữ cho người.” Phụng Minh bắt đầu đi lắc đầu.

“Vương, quốc sư, tú nữ đã đều chờ ngoài điện.” Tiểu Lí Tử tiến đến hồi bẩm nói.

“Ừ, để các nàng cùng tiến vào.” Tây Môn Lãnh Liệt gật đầu đáp.

“Tuyển tú nữ vào điện.” Tiểu Lí Tử hướng về phía ngoài cửa hô.

Toàn bộ tú nữ đều đi đến, cùng nhau quỳ xuống đất hành lễ nói:

“Tham kiến vương.”

“Đều đứng lên đi.” Tiểu Lí Tử ở một bên nói, sau đó phân phó:

“Từ người đầu tiên bắt đầu biểu diễn tài nghệ đi.”

Nguyễn Nhược Khê là người cuối cùng, trong lòng kinh hoàng, lén ngẩng đầu lên, nhìn Tây Môn Lãnh Liệt ngồi ở trước mặt, ba năm rồi, hắn vẫn anh tuấn khiến tim người ta đập mạnh như vậy, người yêu ơi, ta đã trở lại, chàng có thấy không? Nàng giống như thoáng cái bổ nhào vào trong lòng ngực hắn, nói với hắn, nàng nhớ hắn bao nhiêu, nhưng nàng không thể, nàng muốn xem xem, hôm nay hắn tuyển tú nữ như thế nào, có thể khiến mình thất vọng hay không.

Đôi mắt Phụng Minh nhìn thẳng vào trên người của nàng, lại thấy nàng không sợ đang nhìn xung quanh, khóe môi nhếch lên một nụ cười, có lẽ vương sẽ thích an bài như vậy.

Nữ tử đầu tiên biểu diễn chính là xướng, nói thật, tiếng ca kia êm tai động lòng người, khiến Nguyễn Nhược Khê cũng say mê, nàng dường như có thể khẳng định, Tây Môn Lãnh Liệt sẽ chọn nàng ấy, nếu mình là

nam nhân, mình cũng sẽ chọn nàng ấy, huống chi, không cố định vương chỉ có thể chọn một người, chỉ cần hần thích, hần đều có thể lưu lại.

Thế nhưng tiếng ca dừng lại một thời gian ngắn, hần chỉ liếc mắt nàng một cái, trong đôi mắt tràn ngập tán thưởng, nhưng chỉ nhàn nhạt nói một câu:

“Đi xuống đi.”

Không trúng tuyển, mọi người đều sững sốt, trong mắt nữ tử chứa nước mắt lui xuống, nhưng trong lòng Nguyễn Nhược Khê lại vui mừng vô hạn, nữ tử như vậy hần cũng chướng mắt, có phải là vì nghĩ đến mình không?

Nữ tử thứ hai, nữ tử thứ ba, nữ tử thứ tư..... Có thể nói mỗi nữ tử đều tài mạo song toàn, khiến người kinh diễm, nhưng Tây Môn Lãnh Liệt chỉ ngồi ở đó đơn thuần tán thưởng, cư nhiên một người cũng không lưu lại, khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Người cuối cùng, đến phiên Nguyễn Nhược Khê, nàng lắc lư thân thể, bắt đầu múa.

Nhìn thấy khuôn mặt của nàng, lại thấy kỹ thuật múa của nàng, Tây Môn Lãnh Liệt lập tức đứng dậy, đi qua giữ chặt tay nàng:

“Nhược Khê, là nàng sao?”

Hần nhận ra nàng, trong lòng Nguyễn Nhược Khê chấn động, hần không quên sao? Nhưng không đợi nàng trả lời, hần lại phát hiện bản thân thất thố, lập tức khôi phục bình thường, lẩm bẩm nói:

“Nàng ta sao có thể là Nhược Khê?”

“Vương, nàng là muội muội của Vũ Khuynh Thành, Vũ Khuynh Nhan.”Phượng Minh ở một bên nói, trong lòng hy vọng vương sẽ thích nàng.

Nguyễn Nhược Khê hiểu được ý tứ của Phượng Minh, hần thay vương tìm thể thân sao? Nhưng nàng càng muốn biết vương nghĩ như thế nào? Cho nên cố nén nước mắt vui sướng gặp lại kia, cúi đầu, không để bọn họ nhìn ra bản thân khác thường.

Nàng có thể cảm giác được, Tây Môn Lãnh Liệt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, hần sẽ làm như thế nào? Nàng cũng đang chờ đợi.

“Cho nàng đi xuống đi.”Khiến nàng không khỏi có chút sững sốt, nhưng cũng thầm vui mừng.

“Vương, giữ nàng lại đi.”Phượng Minh khuyên nhủ.

“Phượng Minh, không có người có thể thay thế được Nhược Khê, ta không sẽ tìm một cái giống nàng vài phần để làm thể thân của nàng, bởi vì họ không thể làm thể thân của nàng, trong lòng ta, nàng là độc nhất vô nhị.”Tây Môn Lãnh Liệt nói.

“Vậy được rồi. Nhưng mà vương, ta nghĩ Nhược Khê nhất định không hy vọng người như thế, không chọn nàng, vậy các nữ tử khác thì sao, người tùy tiện chọn hai người đi, dù sao vương cũng cần con nối dõi.”Phượng Minh nói thêm.

Nguyễn Nhược Khê lén trừng mắt Phượng Minh, đây là hần tìm công cụ sinh con cho vương sao?

“Không cần, trong cung không phải đã có mấy phi tử sao?”Tây Môn Lãnh Liệt cự tuyệt nói, có lẽ sẽ có một ngày hần tuyển phi, nhưng nhất định không phải bây giờ.

Phượng Minh bắt đắc dĩ thở dài, mới phân phó nói:

“Các người đều lui ra đi.”

“Vâng.”Tất cả nữ tử đều lui xuống.

Chỉ có Nguyễn Nhược Khê còn đứng ở đó, lòng của nàng tràn ngập cảm động, tràn ngập ôn nhu, Lãnh Liệt, hần đúng là nam nhân mình yêu, quả nhiên không phụ mình.

“Sao người không lui ra?”Tiểu Lí Tử ở một bên nói.

Tây Môn Lãnh Liệt cùng Phượng Minh không khỏi nhìn về phía nàng.

“Nhĩ vẫn ngã ái nhĩ hữu đa thâm? Ngã ái nhĩ đích hữu kỷ phân?”(bài này được sử dụng trong phim Cô em họ Cát Tường -Triệu Vy hát , phim Bốn chị em gái , và được Kenny G thổi saxo, tên tiếng Việt là ánh trăng nói hộ lòng tôi) Tiếng ca tuyệt vời vang lên, Nguyễn Nhược Khê chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt đều là lệ trong suốt, nhìn nam nhân nàng ngày đêm thương nhớ kia, từng dòng nước mắt đi xuống.

Đôi mắt Tây Môn Lãnh Liệt nhìn chăm chăm nàng, từng bước bước đi đến bên cạnh nàng, nắm tay thành quyền, dường như không tin những gì mình nghe được,

“Nhược Khê, là nàng sao? Nàng đã trở lại, đúng không?”

Trên mặt Nguyễn Nhược Khê mang theo nụ cười hạnh phúc, cũng không nhịn được, thoáng cái bổ nhào vào trong lòng ngực hắn:

“Lãnh Liệt, là ta, ta đã trở lại, ta rất nhớ chàng.”

“Nhược Khê, Nhược Khê của ta.”Tây Môn Lãnh Liệt cư nhiên không dám tin rằng ông trời không phụ mong đợi của hắn, khiến nàng, người hắn ngày nhớ đêm mong trở lại bên người.

Phượng Minh cũng kinh ngạc nhìn nàng, nhưng không muốn quấy rầy bọn họ, nháy mắt để mọi người cũng hắn đi xuống.

Khoảnh khắc của đóng lại, hắn thấy bên trong hai người nhiệt tình ôm lấy nhau.

Một năm sau.

Trong ngự hoa viên, Nguyễn Nhược Khê đang mang thai, dưới sự làm bạn của cung nữ, chậm rãi đi đến ngự hoa viên.

“Mệt mỗi quá.”Nàng thở phì phì, lấy tay xoa xoa cái bụng, bọn họ rốt cục có hài tử của mình, mà sắp gặp được nó, nghĩ lại trong một năm qua, mình cùng vương ân ái, khỏe môi của nàng liền không nhịn được nhếch lên nụ cười hạnh phúc.

“Vương hậu, vậy ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.”Một cung nữ nói.

“Được.”Nguyễn Nhược Khê gật đầu, nàng mới đi một chút mà cảm thấy thật mệt.

Vừa mới ngồi xuống, liền thấy Tây Môn Lãnh Liệt đang khăn trương đi tới, thấy nàng thở phào nhẹ nhõm:

“Nhược Khê, nàng ở trong này làm gì, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi, ra ngoài nhớ có chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?”Nói xong, ngồi bên người của nàng, một tay ôn thất lưng của nàng, một tay khác nhẹ nhàng đặt ở trên bụng của nàng.

“Đứa nhỏ ngoan không?”giọng nói hắn ôn nhu hỏi.

“Ngaoan.....”Nguyễn Nhược Khê vừa muốn nói cũng được, liền cảm giác bụng truyền đến một trận đau đốn, không khỏi kêu to lên:

“A.....”

“Làm sao vậy? Nhược Khê.”Tây Môn Lãnh Liệt thoáng cái khăn trương lên, vội vàng ôm lấy nàng, liền quát:

“Mau truyền bà mẹ.”

Trong Tử Uyển.

“A....., đau quá, đau quá.”Trong phòng đều là tiếng kêu to thống khổ của Nguyễn Nhược Khê.

“Vương hậu, dùng sức, lập tức sẽ xong ngay.”Bà mẹ bên cạnh cũng vừa nói vừa đổ mồ hôi.

Phòng ngoài.

Tây Môn Lãnh Liệt khăn trương không ngừng đi qua đi lại, Phượng Minh bất đắc dĩ lắc đầu nói:

“Vương, không cần lo lắng, sẽ không có việc gì.”

“Chờ nương tử người sinh đứa nhỏ, người sẽ nói như vậy sao.” Tây Môn Lãnh Liệt tức giận nói, nghi ngờ lúc đó hắn cũng sẽ đau lòng không thôi, chỉ là vừa dứt lời, liền theo trong phòng truyền ra một thanh âm vang lên lạng lách khốc thanh.

“Oa.....”

——HOÀN——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-vuong-sung-thiep>